

Tổng Giám Đốc Hàng Tỷ: Cướp Lại Vợ Trước Đã Sinh Con

Contents

Tổng Giám Đốc Hàng Tỷ: Cướp Lại Vợ Trước Đã Sinh Con	6
1. Chương 1: Một Minh Về Thăm Bố Mẹ	7
2. Chương 2: Ngủ Lại Ở Nhà Mẹ Để	8
3. Chương 3: Trộm Tình	9
4. Chương 4: Hẹn Với Người Đẹp	10
5. Chương 5: Lạnh Lùng	11
6. Chương 6: Người Đàn Ông Mù	12
7. Chương 7: Anh Rất Thích Hội Hoa Phải Không	13
8. Chương 8: Chuyện Xấu Dậy Sóng	14
9. Chương 9: Cùng Đi Dự Tiệc	15
10. Chương 10: Say Rượu	16
11. Chương 11: Ăn Trộm Một Nụ Hôn	17
12. Chương 12: Chị Em Gái Tranh Cháp	18
13. Chương 13: Bảo Vệ Từng Chút Một	19
14. Chương 14: Một Đêm Đầy Thú Vị	20
15. Chương 15: Tôi Không Có Hứng Thú Với Cô	21
16. Chương 16: Phải Làm Cho Chồng Về Nhà	22
17. Chương 17: Nghĩa Vụ Vợ Chồng	23
18. Chương 18: Đêm Tân Hôn	24
19. Chương 19: Đêm Tân Hôn Thứ Hai	25
20. Chương 20: Lần Đầu Tiên	26
21. Chương 21: Đây Là Lần Đầu Tiên Của Em, Anh Có Thể Nhẹ Nhàng Được Không?	27
22. Chương 22: Một Đêm Đầy Mê Hoặc	27
23. Chương 23: Muốn Làm Nhục Cô	28
24. Chương 24: Anh Có Niềm Vui, Tôi Có Tri Kỷ	29
25. Chương 25: Lạt Mềm Buộc Chặt	31
26. Chương 26: Chúc Sinh Nhật Vui Vẻ	31
27. Chương 27: Lòng Người Khó Dò	32
28. Chương 28: Người Đàn Ông Mà Tình Ngôn Yêu	33
29. Chương 29: Yêu	34
30. Chương 30: Chủ Động Lấy Lòng	35
31. Chương 31: Em Nguyên Ý Ly Hôn	36
32. Chương 32: Không Việc Gì Đâu	37
33. Chương 33: Đại Thiếu Gia Nhà Họ Mạnh	38
34. Chương 34: Có Để Ý Chút Nào Hay Không?	39
35. Chương 35: Đau Lòng	40
36. Chương 36: Mất Hồn Mất Vía	41
37. Chương 37: Anh Tạm Thời Nhân Nhượng Vì Lợi Ích Toàn Cục.	42
38. Chương 38: Lời Thông Báo	43
39. Chương 39: Gặp Phải Gian Tình	44
40. Chương 40: Tuyệt Đối Không Cho Phép!	45
41. Chương 41: Lắc Lư Giữa Hai Người Phụ Nữ	46

42. Chương 42: Cố Tìm Đường Sống Trong Chỗ Chết	47
43. Chương 43: Sắp Đi Công Tác	48
44. Chương 44: Trong Quán Cà Phê	49
45. Chương 45: Chờ Em Ở Trong Phòng	51
46. Chương 46: Chị Em Gái Đối Diện Nhau	52
47. Chương 47: Sự Tranh Giành Đáng Buồn	53
48. Chương 48: Tâm Cơ Như Vây	54
49. Chương 49: Nơi Quán Rượu Quán Quýt Si Mê	55
50. Chương 50: Gần Gũi Như Thế, Mờ Ám Như Thế	56
51. Chương 51: Em Không Biết, Em Không Biết.	57
52. Chương 52: Lưu Luyến Cuối Cùng, Mộng Tưởng Sau Cùng	58
53. Chương 53: Em Có Thể Chịu Được Được Anh Không Thích Em	59
54. Chương 54: Thời Gian Yêu Nhất, Hận Nhất Trong Cuộc Đời	60
55. Chương 55: Lời Thề Trên Tuyết	61
56. Chương 56: Nụ Hôn Đáng Ghét	62
57. Chương 57: Nhà Họ Phó Sụp Đổ	63
58. Chương 58: Có Thai	64
59. Chương 59: Bản Thỏa Thuận Li Hôn	65
60. Chương 60: Tình Cảm Sâu Nặng Từ Trước Đến Nay Sao Quá	66
61. Chương 61: Chuyện Cũ Nghĩ Lại Mà Kinh... Phó Tĩnh Tri, Cô Đừng Có Quấy Rầy Tôi Nữa	68
62. Chương 62: Chúng Ta Trở Thành Người Xa Lạ	70
63. Chương 63: Trở Lại Nhà Họ Mạnh	72
64. Chương 64: Sự Nhục Nhã Khó Chấp Nhận	74
65. Chương 65: Sinh Ly Tử Biệt	76
66. Chương 66: Sảy Thai Và Năm Năm Cách Biệt	77
67. Chương 67: Phó Tĩnh Tri Của Ngày Trước Đã Chết Rồi	79
68. Chương 68: Gặp Lại	81
69. Chương 69: Khiếu Thảm Mỹ Độc Đáo Của Tam Thiếu Gia	83
70. Chương 70: Tập Kích Vào Ngực	84
71. Chương 71: Tình Cảm Không Còn	86
72. Chương 72: Không Quên Được	89
73. Chương 73: Vì Sao Nhớ Tới Người Ta, Mình Lại Có Chút Cô Đơn?	92
74. Chương 74: Gặp Gỡ, Chết Vắn Anh, Còn Gì Nữa Nào?	95
75. Chương 75: Đồn Hiểm	97
76. Chương 76: Tự Tìm Cái Chết	100
77. Chương 77: Vào Nơi Thần Bí	102
78. Chương 78: Bộc Lộ Sự Cưng Chiều, Yêu Thương Rất Tự Nhiên	104
79. Chương 79: Khi Đối Mặt Với Cô Bao Giờ Cũng Luôn Mềm Lòng	107
80. Chương 80	110
81. Chương 81: Tất Cả Thời Gian Sau Đây Của Cô	111
82. Chương 82: Chuẩn Bị Kết Hôn	112
83. Chương 83: Cô Ấy Và Em Không Còn Liên Quan	115
84. Chương 84: Người Trước Mắt Cũng Là Người Trong Mộng	117
85. Chương 85: Thân Phận Bị Lộ - Không Có Bí Mật Nào Là Bí Mật	120
86. Chương 86: Để Cô Mỉm Cười Dịu Dàng, Không Sợ Phải Lên Trời Xuống Đất	121
87. Chương 87: Tương Tư Cũng Là Một Loại Bệnh.	123
88. Chương 88: Quán Quýt	126
89. Chương 89: Về Nước	128
90. Chương 90: Em Hiểu	130
91. Chương 91: Chó Ngáp Phải Ruồi	132
92. Chương 92: Chỉ Muốn Làm Đà Điểu Nhất Gan	135
93. Chương 93: Mờ Ám	137
94. Chương 94: Thì Ra Trong Lòng Vẫn Có Cô	139
95. Chương 95	141

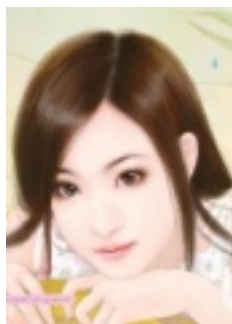
96. Chương 96: Là Cô, Hay Không Phải Là Cô	143
97. Chương 97: Lần Đầu Tiên Đã Thành Công	144
98. Chương 98: Lệ Máu	146
99. Chương 99: Cuộc Sống Mới	148
100. Chương 100 : Cùng Cô Chung Chăn Gối	150
101. Chương 101: Đêm Giáng Sinh Em Đến Bên Anh?	152
102. Chương 102 : Đêm Giáng Sinh Nhất Phẩm Tĩnh Hiền	153
103. Chương 103 : Chỉ Có Thể Mở Mắt Nhìn Bọn Họ Ở Cùng Một Chỗ	155
104. Chương 104 : Anh Hai, Cảm Ơn Anh Năm Năm Trước Đã Buông Tay Nàng	157
105. Chương 105 : Đến Cuối Cùng Bất Quá Chỉ Mỉm Cười	159
106. Chương 106 : Ba Thứ Tình Yêu	160
107. Chương 107 : Đùng Cúp Máy	162
108. Chương 108 : Không Gặp Không Về	164
109. Chương 109 : Không Thể Quay Về Như Lúc Xưa	165
110. Chương 110 : như Hai Con Nhím, Người Bị Thương Rút Cuộc Là Ai	167
111. Chương 111 : Có Người Làm Cô Bị Thương, Có Người Vì Cô Nhận Hết Gió Lạnh	169
112. Chương 112 : Lại Gặp	171
113. Chương 113 : Im Lặng Dẫn Vật	173
114. Chương 114 : Ở Cùng Bao Nhiêu Nhìn Nhiều Bấy Nhiêu	174
115. Chương 115 : Người Tính Cái Thứ Gì!	176
116. Chương 116 : Người Đàn Ông Tà Ác	177
117. Chương 117 : Còn Nhiều Hơn Tàn Nhẫn	179
118. Chương 118 : Gả Đi	181
119. Chương 119 : Đính Hôn	183
120. Chương 120 : Vị Hôn Phu	184
121. Chương 121 : Buông Tha	186
122. Chương 122 : Kỹ Nữ Lô Địch	187
123. Chương 123 : Chiêu Kỹ	189
124. Chương 124 : yên Lặng Quan Tâm	190
125. Chương 125 : Xin Anh Tự Trọng	192
126. Chương 126 : Chân Tướng Năm Năm Trước	193
127. Chương 127 : Thế Đạo Rất Bẩn, Nhân Tâm Càng Bẩn Hơn	195
128. Chương 128 : Bị Bao Dưỡng	197
129. Chương 129 : Có Nguyên Ý Hay Không Làm Người Phụ Nữ Của Tôi	200
130. Chương 130 : Nụ Hôn Đầu Của Nhất Phẩm Tĩnh Hiền	202
131. Chương 131 : Nhị Thiếu Theo Dõi 1	205
132. Chương 132 : Nhị Thiếu Theo Dõi 2	206
133. Chương 133 : Chung Thân Đại Sự	208
134. Chương 134 : Anh Yêu Em	210
135. Chương 135 : Chữ Tình Quá Khó Giải	212
136. Chương 136 : Gió Thổi Mưa Giông Trước Cơn Bão	214
137. Chương 137 : Xuân Sắc Ngập Tràn	216
138. Chương 138 : Chữ Trên Mặt Tuyết & Thành Hôn	218
139. Chương 139 : Một Nhà Vui Một Nhà Buồn	221
140. Chương 140 : Tân Hôn, Dạ Vị Ương, Tình Lưu Luyến	223
141. Chương 141 : Kết Hợp	225
142. Chương 142 : Hôn Lễ	228
143. Chương 143 : Đoạt	230
144. Chương 144 : Ai Cho Phép Cô Gả?	232
145. Chương 145 : Cường Bức	234
146. Chương 146 : Ta Không Thể Buông	238
147. Chương 147: Vẫn Là Không Thể Buông	241
148. Chương 148: Tình Phụ	243
149. Chương 149 : Lời Hứa Vẫn Kết Hôn Với Mạn Quân	247

150. Chương 150 :	Phản Kích	249
151. Chương 151 :	Nghiệt Chi Hoa	250
152. Chương 152 :	Dư Thừa Nhu Tình	252
153. Chương 153 :	Không Cho Phép Cô Nghĩ Đến Hấn	254
154. Chương 154 :	Tôi Chê Anh Bẩn	257
155. Chương 155 :	Đến Cửa Khiêu Khích	259
156. Chương 156 :	Khuynh Thành Không Cứ Là Quốc Sắc	261
157. Chương 157 :	Ta Không Muốn Kết Hôn	264
158. Chương 158 :	Thận Trọng	266
159. Chương 159 :	Gần Gặp Mặt	270
160. Chương 160 :	Kính Người Chi Tư	272
161. Chương 161 :	Ôm Hôn 1	276
162. Chương 162 :	Ôm Hôn 2	280
163. Chương 163 :	Yêu Biệt Ly 1	282
164. Chương 164 :	Yêu Biệt Ly 2	285
165. Chương 165 :	Không Muốn Đứa Bé Đây 1	287
166. Chương 166 :	Không Muốn Đứa Bé Đây 2	289
167. Chương 167 :	Cô Ấy Có Gì Tốt	292
168. Chương 168 :	quá Khứ Và Hiện Tại	295
169. Chương 169 :	ba Người Đàn Ông	297
170. Chương 170 :	Ôm Cô Ngủ	299
171. Chương 171 :	Em Giúp Tôi Xoa Bóp, Hay Là Trở Về Phòng Tôi Giúp Em	301
172. Chương 172 :	Không Có Biện Pháp Yêu Trở Lại	303
173. Chương 173 :	Sau Giờ Ngọ Kiều Diễm	305
174. Chương 174 :	Khai Giá Bao Nhiêu?	307
175. Chương 175 :	Vì Sao	309
176. Chương 176 :	Vì Hấn Yêu Cô Ấy	311
177. Chương 178 :	Lấy Lòng	314
178. Chương 179 :	Mâu Thuẫn	316
179. Chương 180 :	Thủ Thân Như Ngọc	317
180. Chương 181 :	Thêm Chút Lửa	319
181. Chương 182 :	ai Giải Lòng Tôi	321
182. Chương 183 :	Đổ Kì	323
183. Chương 184 :	Gần Cô Thêm Một Chút	325
184. Chương 185 :	Cửa Sinh Tử	327
185. Chương 186 :	Tâm Cơ Mĩ Nhân	329
186. Chương 187 :	Cô Ban Tặng Một Dao	331
187. Chương 188 :	Yên Lặng Chịu Đựng	333
188. Chương 189 :	Không Hỏi Gì Cả.	335
189. Chương 190 :	Đưa Cô Ta Đi Đi (1)	337
190. Chương 191 :	Đưa Cô Đi Đi (2)	340
191. Chương 192 :	Luyến Tiếc	342
192. Chương 193 :	Anh Không Muốn Kết Hôn (1)	344
193. Chương 194 :	Anh Không Muốn Kết Hôn (2)	346
194. Chương 195 :	Hoàn Toàn Náo Loạn	348
195. Chương 196 :	Bỏ Cô Xuống. (1)	350
196. Chương 197 :	Bỏ Cô Xuống (2)	352
197. Chương 198 :	Chuyện Cũ Năm Xưa Vs Thành Hôn	354
198. Chương 199 :	Hôn Lễ, Lần Lượt Thay Đổi Thời Gian (1)	356
199. Chương 200 :	Hôn Lễ, Thay Đổi Thời Gian (2)	358
200. Chương 201 :	“tình Nhân” Gặp Nhau, Thủy Hỏa Bất Dung. (1)	360
201. Chương 202 :	« Tình Nhân » Gặp Nhau, Thủy Hỏa Bất Dung (2)	362
202. Chương 203 :	Tĩnh Tri Tức Giận	364
203. Chương 204 :	Cô Không Cần Quan Tâm Tôi!	366

204. Chương 205:	Dỗ Dành (1)	369
205. Chương 206:	Khuyên Giải (2)	371
206. Chương 207:	Được, Tôi Buông Tay, Tôi Thành Toàn Hai Người.	373
207. Chương 208:	Tôi Sẽ Không Nuốt Lời.	375
208. Chương 209 :	Sấn Sàng Rời Đi	377
209. Chương 210:	Sinh Con	379
210. Chương 211:	Xa Nhau	382
211. Chương 212:		384
212. Chương 213:	Mạnh Thiệu Đình Muốn Luôn Ở Chung Với Phó Tình Tri.	386
213. Chương 214:	Treo Non Lội Suối Đến Bên Cạnh Anh, Anh Còn Ở Đó Hay Không?	388
214. Chương 215:	Bắt Quá Thì Chia Tay. (1)	390
215. Chương 216:	Bắt Quá Thì Chia Tay (2)	392
216. Chương 217:	Nhìn Không Thấy, Nghe Không Được.	394
217. Chương 218:	Một Chuyện Tình Tịch Mịch.	396
218. Chương 219:		398
219. Chương 220:	Giày Vò Nhau.	401
220. Chương 221:	Một Năm Sau.(1)	402
221. Chương 222:	Một Năm Sau (2)	404
222. Chương 223:	Có Thể Không Gặp Hay Không...	407
223. Chương 224:	Sắc Tâm Không Thay Đổi, Tà Tâm Cũng Không Chết.	409
224. Chương 225:		411
225. Chương 226:	Anh Cố Ý!	413
226. Chương 227:		415
227. Chương 228:		418
228. Chương 229:	Đùa Giỡn	420
229. Chương 230:	Lấy Lòng.	422
230. Chương 231:	Tin Nhắn Lấy Lòng	424
231. Chương 232:	Bạn Trai	426
232. Chương 234:	Tôi Cẩn Anh.	428
233. Chương 235:	Cảm Giác Khó Chịu	430
234. Chương 236:	Người Đàn Ông Điên Cuồng	433
235. Chương 237:	Sự Hiểu Lầm Sâu Như Vây, Ủy Khuất Sâu Như Thế.	434
236. Chương 238:		436
237. Chương 239:	Không Bằng Thử Yêu Tôi.	438
238. Chương 240:	Không Thấy Bánh Bao Nhỏ.	441
239. Chương 241:	Tôi Không Muốn Nhìn Thấy Cô Nữa. (1)	443
240. Chương 242:	Tôi Không Muốn Nhìn Thấy Cô Nữa (2)	445
241. Chương 243:	Muốn Thấy Anh. (1)	447
242. Chương 244:	Muốn Thấy Anh (2)	449
243. Chương 245:	Nói Xin Lỗi.	451
244. Chương 246:	Tình Tri Đừng Đi.	453
245. Chương 247:	Người Đàn Ông Xấu Xa Khẩu Thị Tâm Phi.	456
246. Chương 248:	Chỉ Vì Nhìn Em Cười Một Lần.	458
247. Chương 249:	Chỉ Vì Nhìn Em Cười Một Lần	459
248. Chương 250:	Ở Lại.	461
249. Chương 251:	Khoảng Cách	463
250. Chương 252:	Bởi Vì Là Của Em, Vì Thế Tôi Yêu Ai Sẽ Yêu Cả Đường Đi.	465
251. Chương 253:		467
252. Chương 254:	Cầu Không Được (1)	469
253. Chương 255:	Cầu Còn Không Được (2)	471
254. Chương 256:	Hồi Phục Thị Lực.	473
255. Chương 257:	Biến Đổi Kịch Liệt	475
256. Chương 258:	Đánh Mất Một Chiếc Lược (1)	477
257. Chương 259:	Đánh Mất Một Chiếc Lược (2)	480

258. Chương 260: Thử Đoạn Tàn Công Mạnh Mẽ.	482
259. Chương 261: Chuyện Lệch Đường Ray Một Đoạn.	484
260. Chương 262: Mạnh Mẽ Ôm Vào Lòng.(1)	486
261. Chương 263: Mạnh Mẽ Ôm Vào Lòng (2)	488
262. Chương 264 : Tôi Muốn Hôn Em, Đã Rất Lâu Rồi!	490
263. Chương 265: Là Tôi Bị Coi Thường (1)	492
264. Chương 266: Là Tôi Bị Coi Thường(2)	494
265. Chương 267: Hai Bạt Tai Vs Nổi Giận	496
266. Chương 268: Bồi Tôi Một Đêm (1)	498
267. Chương 269: Bồi Tôi Một Đêm (2)	500
268. Chương 270: Tôi Sẽ Không Quên.	502
269. Chương 271:	504
270. Chương 272: Nụ Hôn Khắc Sâu Trong Tim (1)	505
271. Chương 273: Nụ Hôn Khắc Sâu Trong Tim (2)	507
272. Chương 274: Anh Không Phải Là Người!! (1)	509
273. Chương 275: Anh Không Phải Là Người (2)	511
274. Chương 276 : Hành Hạ Cực Kỳ Bi Thảm (1)	513
275. Chương 277: Hành Hạ Cực Kỳ Bi Thảm (2)	515
276. Chương 278: Tình Viên Xảy Ra Chuyện (1)	517
277. Chương 279: Tình Viên Xảy Ra Chuyện (2)	519
278. Chương 280: Đã Đến Tuyệt Cảnh.	520
279. Chương 281: Bỏ Qua Tất Cả Chỉ Vì Em	523
280. Chương 282: Bỏ Qua Tất Cả Chỉ Vì Em.	525
281. Chương 283: Giấy Dưa Trong Biển Tình (1)	527
282. Chương 284: Giấy Dưa Trong Bể Tình (2)	529
283. Chương 285: Sự Yên Tĩnh Bị Phá Nát (1)	531
284. Chương 286: Sự Yên Tĩnh Bị Phá Nát (2)	533
285. Chương 287: Khi Nào Hiểu Được Là Thật Tâm?	534
286. Chương 288: Thật Không Thèm Để Ý Đến Sao! (1)	536
287. Chương 289: Thật Không Thèm Để Ý Đến Sao! (2)	538
288. Chương 290: Lo Lắng	540
289. Chương 291: Lo Lắng (2)	542
290. Chương 292: Tôi Muốn Trở Lại Bên Cạnh Anh Ấy.	544
291. Chương 293: Không Bằng Khóc Rống Một Đêm Ở Trên Đầu Vai Người Yêu...	546
292. Chương 294: Dám Không Gặp Cô? (1)	548
293. Chương 295: Dám Không Gặp Cô? (2)	550
294. Chương 296: Dám Không Gặp Cô (3)	552
295. Chương 297: Lại Bị Cô Đầu Độc Rồi.	554
296. Chương 298: Đầu Độc Và Bị Đầu Độc	556
297. Chương 299: Phần Đại Lễ Thứ Nhất (1)	558
298. Chương 300: Phần Đại Lễ Thứ Nhất (2)	560
299. Chương 301: Có Tôi Ở Đây, Đừng Sợ.	561
300. Chương 302: Đều Do Một Minh Con Gánh Chịu.	563

Tổng Giám Đốc Hàng Tỷ: Cướp Lại Vợ Trước Đã Sinh Con

Giới thiệu

Một anh chàng tổng giám đốc đầy kiêu ngạo. Những tiểu thư đã qua tay anh nhiều cô kể. Ngay cả t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-giam-doc-hang-ty-cuop-lai-vo-truoc-da-sinh-con>

1. Chương 1: Một Mình Về Thăm Bố Mẹ

Ánh mặt trời rọi vào chiếc rèm cửa sổ màu lục, khảm lên đó một vòng tròn giống như chiếc lá sen màu vàng nhạt.

Trên bệ cửa sổ rộng rãi có lót một chiếc thảm Ai Cập mềm mại, một người con gái trẻ tuổi hơi tựa vào, đang say sưa đọc một quyển sách cầm trong tay. Cô gái có mái tóc dài óng mượt như tơ, men theo bờ vai tròn duyên dáng buông lơi xuống dưới. Ánh nắng xuyên qua, lúc sáng lúc tối, làm người ta khó nhìn thấy rõ gương mặt trắng như gốm sứ kia.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa “cốc cốc” vang lên, Phó Tĩnh Tri chợt ngẩng đầu lên, ánh mặt trời vừa vắn chiếu vào làn da gần như trong suốt trên gương mặt cô, dường như có thể thấy rõ cả những chiếc lông tơ thật nhỏ lẫn những mạch máu nhàn nhạt.

“Vào đi.” Cô hơi nhíu mi, tựa hồ có chút tức giận vì bị người khác ngắt quãng sự thanh nhàn của mình.

“Thiếu phu nhân, thiếu gia vừa mới gọi điện thoại về, nói là...”

Thím Tần liếc cô một cái, thấy ánh mắt cô vẫn dừng ở cuốn sách trước mặt như cũ, không khỏi có một chút lo sợ nghi hoặc, “Nói là, hôm nay ở công ty có chuyện quan trọng nên không thể về lại mặt cùng người được.”

“A...” Từ trong miệng của Tĩnh Tri phát ra mấy tiếng không thể nghe được, rồi lại đắm chìm vào trong trang sách. đi n dần lê q úy dôn

Thím Tần ngơ ngẩn nhìn cô, chỉ một tiếng a này..., là có ý tứ gì?

“Thiếu phu nhân, phu nhân rất tức giận, bảo muốn tự mình gọi điện thoại cho thiếu gia yêu cầu thiếu gia phải trở về không thể...”

“Không cần đâu!” Lúc này Tĩnh Tri mới chậm rãi ngẩng đầu lên nở một nụ cười, chiếc áo ngủ rộng rãi bằng bông che khuất thân hình nhỏ bé gầy gò như bộ khung của cô: “Tôi sẽ nói với mẹ, hôm nay chỉ có một mình tôi về nhà.”

“Thiếu phu nhân, như thế này không được đâu, không hợp với tập quán của chúng ta!”

” Chẳng phải Thiệu Đình nói công ty bề bộn nhiều việc sao? Vậy tôi không nên quấy rầy anh ấy, chẳng qua chỉ là về nhà thăm bố mẹ, cũng không phải là chuyện gì to tát, lại nói, tập quán cũng là do con người định ra, đừng nên cứng nhắc.”

Tĩnh Tri lại nhẹ nhàng nở nụ cười, khép sách lại : “Thím Tần, bây giờ tôi đi thay quần áo, thím hãy giúp tôi chuẩn bị xe nhé.”

“Ai...” Thím Tần thấy sắc mặt cô bình thản, không có chút tức giận nào, trái lại cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, xoay người đóng cửa lại rồi đi ra ngoài.

Tĩnh Tri chậm rãi đứng lên, đi đến trước tủ quần áo, mở ra tủ quần áo, ngón tay nhẹ nhàng lướt trên một loạt trên quần áo giống như là lướt dây đàn một dạo, một lần lại một lần, dần dần, ánh mắt cũng trở nên đờ đẫn.

Kết hôn ba ngày, đêm tân hôn anh xuất hiện một phút đồng hồ rồi đi, cho tới bây giờ đều không hề trở về, tuy bà nội an ủi cô nói anh bận quá, tạm thời không thể đi được, nhưng thông minh như cô sao có thể không hiểu chứ?

Chủ yếu chính là anh ruồng bỏ cô, chán ghét cô.

Nhưng mà như vậy cũng được, “tương kính như băng” (đối xử lạnh lùng với nhau), không có gì là không tốt... Cái cô cần, cũng chỉ là một gian nhà đơn sơ vững chãi để che gió che mưa, một ly trà xanh, một chỗ yên tĩnh để đọc sách là được, cái khác đối với cô đều không cần thiết.

Nghĩ tới đây, cô không khỏi mỉm cười, chỉnh đốn lại tâm tình, lấy ra một bộ âu phục màu vàng để thay, trang điểm một chút phần, che đi đôi mắt hơi quầng thâm, chọn một cái túi nhỏ màu trắng ngà rồi đi xuống gác.

Thấy vẻ mặt bà nội có chút bất an, ngược lại, cô cười an ủi bà vài câu, quà biếu cũng đã chuẩn bị đầy đủ xong xuôi, người hầu đang vội vàng mang lên trên xe, Tĩnh Tri cũng không buồn nhìn đến, chỉ chào bà nội rồi lên xe đi về hướng nhà họ Phó.

Trên đường đi tuy cô cố gắng ép bản thân phải bình tĩnh, nhưng lòng bàn tay vẫn toát ra một lớp mồ hôi. Mấy chị em gái nhà họ Phó cũng không phải dễ đối phó, bây giờ cô trở về một mình, không thể thiếu một trận châm chọc khiêu khích, tuy trong lòng cô đã có tính toán, nhưng vẫn không khỏi có chút khẩn trương.

2. Chương 2: Ngủ Lại Ở Nhà Mẹ Đẻ

Hiện giờ cô một mình trở về, không thể không bị một phen châm chọc khiêu khích, tuy trong lòng cô đã có tính toán, nhưng vẫn không khỏi có chút khẩn trương.

Xe dừng lại, lái xe nhấn chuông, chỉ một lát sau liền có người hầu ra mở rộng cửa cho xe vào, xe lại tiếp tục tiến vào, lướt qua khu vườn yên tĩnh của nhà họ Phó.

Từ rất xa, cô đã nhìn thấy cha mình đứng ở ngoài cửa nhìn vọng lại, nhưng không thấy mẹ cả và ba chị em Tĩnh Tâm, Tĩnh Nghi, Tĩnh Ngôn.

Tĩnh Tri thoáng thở một hơi dài nhẹ nhõm. Xuống xe, đã có người hầu tới tiếp đón quà tặng, cha cô cũng tự mình đến đón cô đi vào trong nhà.

Tĩnh Tri đưa mắt nhìn cha, chợt thấy cha đã già đi rất nhiều, bước đi cũng đã hơi tập tễnh, tóc tựa hồ bạc hơn phân nửa so với hồi cô chưa gả đi, đôi mắt cũng sưng đỏ, trong lòng không khỏi đau xót, nhưng cô chỉ nắm lấy tay cha cố gắng mỉm cười, hai cha con cùng nhau đi vào trong nhà.

“Sao không thấy Thiệu Đình?” Cha cô nhỏ giọng chậm rãi hỏi, Tĩnh Tri gượng cười nói: “Hôm nay công ty Thiệu Đình có việc gấp, ngày khác sẽ đến thăm cha.”

Cha cô tựa hồ thở dài một hơi, rồi lại cười nói: “Con trở về là tốt rồi, cha con chúng ta rất lâu rồi chưa ăn bữa cơm cùng nhau. Hôm nay thân thể mẹ cả con không khỏe nên không xuống lầu, Tĩnh Tâm và Tĩnh Nghi chắc cũng không về...”

“Em gái hôm nay về lại mặt, con là chị sao lại có thể không về được chứ?”

Lời của cha cô còn chưa dứt, đã thấy tiếng nói của Tĩnh Tâm vang lên. Cách ăn mặc của cô cực kỳ xinh đẹp, cô đứng bên cửa ánh nắng rực rỡ chiếu vào người càng lộ rõ vẻ xinh đẹp, Tĩnh Nghi đi theo bên cạnh, mặc bộ âu phục màu xanh lục, nhưng đầy lạnh lùng, ánh mắt cô ta mang theo cái nhìn thật sắc bén. Tĩnh Tri chỉ nhìn thoáng qua, rồi rất nhanh quay mặt qua chỗ khác, trong lòng thấy lạnh từng cơn.

Tĩnh Tâm còn muốn nói tiếp, cha cô chợt nổi lên một trận ho khan dữ dội, lập tức mấy người vợ vã cuống quýt chạy tới đỡ, cho uống nước, không huyền não ầm ĩ nữa.

Không khí trong bữa cơm vừa thiếu tự nhiên vừa rời rạc thiếu đi sự vui vẻ. Tĩnh Tâm thì vẫn nói chuyện suốt, nhưng Tĩnh Nghi vẫn dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn Tĩnh Tri. Trong lòng Tĩnh Tri tràn ngập sự khó chịu, cô chỉ ngậm kinh ngạc không hiểu vì sao em gái Tĩnh Ngôn luôn luôn có mối quan hệ tốt với cô như thế, hôm nay cô lại mặt, Tĩnh Ngôn lại không ở nhà.

Ăn xong bữa cơm, mọi người rút lui hết, Tĩnh Tri theo cha vào thư phòng nói chuyện một hồi. Hoàng hôn ngả về tây, Tĩnh Tri ngẫm nghĩ một chút rồi gọi điện thoại về nhà họ Mạnh nói muốn ngủ lại một đêm, bà nội cũng không gì, nhưng giọng điệu có chút lạnh nhạt. Tĩnh Tri cũng không thèm để ý, cúp điện thoại, cùng cha xem TV, dùng xong bữa tối, cô trở về căn phòng của mình đã ở trước khi kết hôn.

Từng ngọn cây cọng cỏ, đình đài, lầu các đều đã hết sức quen thuộc, thậm chí cô có thể đụng tay đến đám lá xanh um bên ngoài cửa sổ đã ướt sương... Tĩnh Tri không khỏi nhớ tới lúc còn rất nhỏ, cô một mình trèo lên cây, nằm ngủ thiếp đi ở trên chạc cây, sau cùng, cha cô dường như sắp lật đổ khắp khu vườn mới tìm ra cô. Cô nằm gọn ở trong lòng cha, trong lúc bất tri bất giác nửa mê nửa tỉnh ấy, chỉ cảm thấy trắng trong như nước, sao nhỏ như bạc, từng chỗ nhỏ trong lòng tràn đầy thỏa mãn.

3. Chương 3: Trộm Tình

Cô nằm gọn ở trong lòng cha, trong lúc bất tri bất giác nửa mê nửa tỉnh ấy, chỉ cảm thấy trắng trong như nước, sao nhỏ như bạc, từng chỗ nhỏ trong lòng tràn đầy thỏa mãn.

Lớn lên chút nữa, cô cũng bắt đầu ảo tưởng người chồng tương lai cũng sẽ ôm cô như vậy... khi cô xem sách hoặc là ham chơi ngủ quên, người ấy có thể duỗi dài cánh tay mà ôm cô về trên giường... nhưng mà, hiện tại xem ra, toàn bộ những mơ ước đó chẳng qua chỉ là chuyện hư ảo trong mơ mà thôi.

Tắm rửa xong, Tĩnh Tri mặc chiếc áo ngủ rộng rãi thoải mái màu trắng, nằm ở trên chiếc ghế trúc mát lạnh kê ở trên hành lang của căn gác nhỏ trong khu vườn yên tĩnh của mình. Cô cầm trong tay một chiếc quạt ba tiêu cực kỳ tinh xảo, thỉnh thoảng mới phe phẩy một cái. Chút cảm giác mát mẻ cuốn sạch tất cả những phiền muộn... cô dần dần chìm vào trong giấc mơ ngọt ngào...

Trong tòa nhà lớn của tập đoàn Mạnh thị.

Chiếc bàn làm việc vĩ đại bàn không ngừng lay động va chạm vào vách tường. Sách vở giấy bút trên bàn rơi xuống đất rầm rầm nhưng không có ai bận tâm về những thứ này.

Một người đàn ông có gương mặt đầy yêu ma và cuồng dã, lúc này đang nhúu lại cặp mày rậm đen nhánh, sống mũi cao thẳng như điêu khắc, thật thanh tú sinh động, đôi môi kiên nghị mím lại thành một đường thẳng, lại thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng làm cho người ta đổ mặt tim đập, thở gấp...

Chiếc áo áo sơ mi của anh mở rộng đến nửa ngực, lộ ra nước da màu đồng đẹp mê người. Hai tay anh đang gắt gao nắm vào bầu vú của người con gái xinh đẹp giống như búp bê... Bộ âu phục hồng nhạt của cô gái bị người đàn ông đẩy lên thành một đồng trước bộ ngực đầy đặn, làn da của cô ta trắng bạch như sữa, bởi người đàn ông làm cho lay động mà trở nên phiếm hồng... Chiếc áo ngực màu đen bị cởi ra một cách thô lỗ được treo trên một cánh tay, trên cơ thể lồi lõm đầy hứng thú kia không còn một mảnh vải... Cô ta đang ngồi ở trên bàn làm việc, nửa người trên ngửa ra sau, cặp môi hồng nhạt tràn ra từng tiếng rên rỉ làm cho người ta đổ mặt tim đập...

Người đàn ông đặt mình vào giữa hai chân thon dài của cô ta, đôi môi mỏng kia làm cho người ta nhìn mà động lòng kia, không chút do dự hôn lên trước bộ ngực mềm mại của cô gái, khiến cô ta lại thốt lên một tiếng rên rỉ trầm đục, bàn tay nhỏ nhắn thon dài mềm mại chộp vào trên cánh tay rắn chắc của người đàn ông... Đôi mắt to trong suốt lóng lánh đầy ướt át, cái miệng nhỏ liên tục mềm mại cầu xin: “Anh rử, anh rử... Nhẹ một chút...”

Người đàn ông nở nụ cười điên cuồng, lại càng ra sức đẩy những cú va chạm lên phía trước đầy mạnh mẽ... Cô gái há rộng cái miệng nhỏ, nước mắt đột nhiên lăn xuống từng giọt, nhưng miệng lại không tự chủ phát ra tiếng rên đầy thỏa mãn, dáng người uyển chuyển mềm mại trong nháy mắt liền xụi lơ như bùn, ngã vào trong ngực người đàn ông, hỗn hển thốt ra tiếng nói yêu kiều: “Anh rể, anh rể... Em thật yêu anh...”

“Không phải em từ bỏ tôi sao? Uh’m?” Người đàn ông không chút thương tiếc công thành hãm địa, đầu lưỡi giống như con rắn nhỏ một dạng chạm vào vành tai hồng nhợt của cô gái, bàn tay to đầy thô lỗ vuốt ve nơi đầy đặn của cô ta, vẻ mặt kiêu căng thường thức người con gái bị mình tấn công mạnh mẽ trở thành như đầm nước xuân kia...

“Anh rể...” Cô gái mềm mại gọi nhỏ, hơi chu cặp môi, nhấc đầu lên định đặt một nụ hôn lên môi người đàn ông. Nhưng Mạnh Thiệu Đình không muốn để lộ dấu vết, hơi nghiêng đầu né tránh nên làn môi của cô ta rơi vào trên gương mặt, liền mềm giọng giận dỗi: “Anh xấu lắm, đêm nay anh giống như bị điên rồi ấy...”

4. Chương 4: Hẹn Với Người Đẹp

Làn môi của cô gái rơi vào trên gương mặt, liền mềm giọng giận dỗi: “Anh xấu lắm, đêm nay anh giống như bị điên rồi ấy...”

“Em không thích tôi hư hỏng như vậy sao?” Mạnh Thiệu Đình ghé xuống gương mặt xinh đẹp có hàng mi dài đang run nhè nhẹ, ngoéo ... cặp môi vẽ ra một nụ cười nhạt.

Cánh tay cô gái vòng lên cổ của anh: “Anh rể, anh thật đáng ghét, không lúc nào biết thỏa mãn, chẳng lẽ, chị của em không làm anh cho thỏa mãn sao?”

Động tác trên tay Mạnh Thiệu Đình hơi ngừng lại, lập tức rút khỏi thân thể cô gái, bộ dáng tao nhã, lau chùi sạch sẽ ỳnh: “Lôi cô ta ra đây làm gì, mất cả hứng!”

“Anh rể...” Đôi mắt đen láy của cô gái hơi chuyển động, tiếng nói yếu đuối lại mang theo vẻ ngậy thơ: “Anh rể, hôm nay là ngày lại mặt anh không đi, thử nói xem, chị có tức giận không?”

” Chuyện ấy đâu có liên quan tới tôi, là cô ta muốn được gả cho tôi, không ai ép buộc.” Mạnh Thiệu Đình buông một câu lạnh như băng xong liền xoay người, liếc mắt nhìn gương mặt đang đỏ ửng của cô gái: “Em sửa soạn lại một chút đi, chúng ta cần phải đi rồi.”

Cô gái ngoan ngoãn “ạ”... một tiếng, chỉnh đốn lại mình cho sạch sẽ mặc quần áo vào rồi bám vào cánh tay của Mạnh Thiệu Đình.

“Anh rể...” Cô gái ngồi ở trên xe, định nói lại thôi, Mạnh Thiệu Đình vừa khởi động xe, vừa nhìn cô ta hỏi lại: “Có chuyện gì?”

“Hiện tại anh phải về nhà sao?”

Mạnh Thiệu Đình lạnh lùng liếc nhìn cô ta một cái, cố dần lại tính tình, giọng vẫn như cũ vỗ về cô ta: “Tĩnh Ngôn, em phải nghe lời, tôi phải về nhà một chuyến, vừa rồi mẹ đã gọi điện thoại rồi...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tĩnh Ngôn lập tức suy sụp xuống. Cô ta đưa tay yếu ớt lôi kéo ống tay áo của anh, điềm đậm đáng yêu mở miệng: “Nhưng mà anh rể đã nói đêm nay ở cùng em cơ mà.”

Mạnh Thiệu Đình rút cánh tay ra, khởi động xe, không đáp lại .

Tĩnh Ngôn biết tính tình của anh, cho dù có bất mãn cũng ngoan ngoãn ngậm miệng.

Sau khi trở về nhà Mạnh Thiệu Đình phát hiện ra phu nhân của mình đã ở lại nhà mẹ đẻ không trở về, bất giác liền nghĩ, nhất định trong lòng cô ta thấy bất mãn mới có thể có hành động như vậy... Nhưng bảo anh đến nhà họ Phó để chịu đòn nhận tội? Hừ, đừng có nằm mơ...

Nếu nhà họ Phó không phải vì muốn leo lên nhà quyền thế, làm sao có thể nhất định mang con gái mình nhét vào nhà họ Mạnh của anh được chứ? Vốn dĩ đã hẹn ước sẽ gả con gái thứ ba cho anh cả, nào ngờ, anh cả nhất quyết không thỏa hiệp từ hôn rồi bỏ đi. Ở nhà tạm thời ép buộc anh, con trai thứ hai, làm trò cười

phải gánh vác việc cưới tam tiểu thư nhà họ Phó. Nhưng cũng không ngờ, vậy mà nhà họ Phó kia cũng đổi tam tiểu thư thành nhị tiểu thư - con gái riêng của vợ hai là Phó Tinh Tri!

Nghe nói là ở nhà Nhị tiểu thư vẫn luôn xem trọng anh, lại được Phó lão gia yêu nhất, nên mới xin với cha inh thay thế em gái được gả vào nhà họ Mạnh, cái tên họ này thực xứng với nhà giàu có! Chỉ có điều, bắt đầu từ khi đó, tình chị em của hai người cũng đã bị phá vỡ hoàn toàn.

Mạnh Thiệu Đình khinh thường nhất loại con gái như vậy, cho nên, cô muốn xem sắc mặt hoà nhã của anh, trừ phi kiếp sau.

Cô muốn ở lại nhà mẹ để bao lâu thì cứ ở, tốt nhất là cả đời cô cũng đừng trở về! Anh thật sự càng mừng rỡ, ung dung tự tại ở đây uống trà. Vừa lúc này đại minh tinh La Phi Lệ đã gọi điện thoại tới, Mạnh Thiệu Đình thành thoi hẹn ước đi gặp người đẹp, rồi cuộc ở với nhau hơn một tuần lễ không lộ diện.

5. Chương 5: Lạnh Lùng

Vẫn như thường lệ, Mạnh Thiệu Đình vẫn như cũ không trở lại cùng bà nội ăn cơm chiều, sắc mặt bà nội cực kỳ khó coi, Tinh Tri khuyên vài câu, nhưng bà nội cũng không buồn đếm xỉa tới cô, chỉ ăn vài miếng rồi nói thác đi là đã no, rồi trở về phòng. Tinh Tri cũng đặt bát đĩa, trở về phòng tắm rửa rồi nằm ở trên giường. Cuốn sách buổi sáng cô mới xem được phần mở đầu, vừa vận lúc này có thể tận hưởng thời gian nhàn nhã trước khi đi ngủ để xem.

Cô còn đang đắm chìm trong trang sách, chợt nghe thấy tiếng mở cửa phòng vang lên, trái tim Tinh Tri không khỏi co rụt lại, quyển sách trên tay rơi “xoạch” một tiếng ở trên mặt đất. Cô ngồi xuống, mái tóc dài mượt như tơ đổ xuống quần quanh bờ vai gầy yếu, nhưng trong đôi mắt lại hàm chứa vài tia chờ mong.

Mạnh Thiệu Đình tựa người vào cửa nhìn người đang ngồi ở trên giường kia. Vừa nhìn thấy anh, cô liền nở nụ cười dịu dàng: “Anh đã về rồi sao? Nước nóng em đã chuẩn bị tốt rồi, anh hãy đi tắm rửa đi.”

Anh cũng không ừ hử một tiếng, xoay người đi đến trước tủ quần áo, nhưng nghe thấy phía sau có tiếng bước chân sột soạt, vừa quay đầu lại, đã thấy Tinh Tri khoác chiếc áo ngủ, da thịt vừa mới tắm xong óng ánh, trơn bóng đang đứng rất gần chỗ anh: “Em đã thu dọn lại tủ quần áo cho anh, áo ngủ ở tầng thứ ba, áo lót ở trong ngăn kéo thứ tư, anh có thể lấy rất dễ dàng.”

Mạnh Thiệu Đình mở tủ quần áo ra, vừa nhìn thấy, sắc mặt không khỏi trầm xuống, quả nhiên, quần áo của anh vốn được sắp xếp theo ý thích của mình đã bị “Cần Khôn Đại Na Di” rồi (dịch nghĩa: trời đất đảo lộn vị trí – ý nói trật tự cũ trong tủ quần áo bị xáo trộn lung tung, sai vị trí).

“Ai cho phép cô đụng đến đồ của tôi?” Anh chợt xoay người, trong giọng nói đã mang ý tức giận.

Tinh Tri hoảng sợ không khỏi ngơ ngác lui về phía sau một bước, nhưng vẫn mỉm cười dịu dàng nói: “Ngày hôm qua em nhàn rồi không có việc gì, nên mới sắp xếp dọn dẹp lại phòng ngủ và tủ quần áo, thuận tiện...”

Ngón tay Tinh Tri không khỏi đan vào nhau, thoáng chút bất an: “Cũng đành ra một chỗ, để quần áo của em...”

Mạnh Thiệu Đình liếc nhìn cô một cái, bỗng nhiên đưa cánh tay lên, một đồng quần áo liền bị anh kéo vút ra ngoài... Trong nháy mắt Tinh Tri ngớ ra, thấy anh không chút quan tâm dẫm lên trên quần áo của mình, một lần nữa thu dọn lại ngăn tủ, từng chiếc, từng chiếc được sắp xếp lại giống như trước... trong lòng cô không khỏi nảy sinh một cảm xúc không nói thành lời. Cô cứ cứng đờ ra ở nơi đó như vậy, căn phòng không phải rất lớn, khoảng cách với anh cũng cực kỳ gần, nhưng cô lại cảm thấy không thể đi qua nổi.

Tinh Tri nhìn bóng lưng của anh, đáy lòng dần dần dâng lên nỗi chua xót nho nhỏ... Trước khi được gả cho anh, Tinh Tri cũng đã từng do dự, trong lòng thiếu nữ lại không khỏi có chút khát khao, anh là người ưu tú như thế, anh tuấn như thế, chẳng trách, Tinh Nghi lại hận cô đến vậy...

Chỉ có điều, gả cho anh đã qua nhiều ngày như vậy, cô cảm thấy chính mình đã hết sức cố gắng, nhưng mà tất cả mọi thứ vẫn hoàn toàn như cũ. Ngay cả nhìn cô, trước sau anh tuyệt nhiên cũng không thêm liếc đến một cái... Tinh Tri thở dài, trái tim cô tựa hồ thoáng co giật một phen: “Thực xin lỗi.”

Cô ôm lấy quần áo của mình, xoay người đi sang phòng ngủ của khách ở bên cạnh, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Mạnh Thiệu Đình ngồi thấy trong phòng một mùi hương nhàn nhạt như có như không, tựa như hương hoa Sơn Chi (hoa Dàn Dàn), vậy, mùi hương như có như không làm cho người ta có cảm giác cực kỳ thoải mái. Anh trào phúng hừ nhẹ một tiếng, xoay người đi thẳng vào phòng tắm.

Tĩnh Tri mang quần áo của mình xếp lại vào trong chiếc va li mà lúc trước cô đã mang tới, phòng ngủ của khách cũng rất tốt, do vậy mà rất nhanh cô đã ngủ thiếp đi.

..

Một đêm ngủ không mộng mị, sáng sớm vừa nghe thấy tiếng động rất nhỏ ở phòng cách vách, Tĩnh Tri ngủ cũng rất tỉnh, liền cuống quýt rời giường, chỉnh đốn lại thỏa đáng xong xuôi mới ra khỏi cửa, vừa vịn cô nhìn thấy anh xuống lầu.

6. Chương 6: Người Đàn Ông Mù

Trên người anh vẫn là chiếc áo sơ mi và chiếc quần dài màu đen như cũ, Tĩnh Tri suy nghĩ trong lòng, anh thật thích hợp mặc áo sơ mi màu trắng, nhưng mà trong tủ quần áo của anh có vẻ như một chiếc áo màu trắng cũng không hề có.

Anh coi cô như không khí, cũng chưa từng liếc mắt nhìn cô một lần.

Mạnh Thiệu Đình vừa ăn bữa sáng vừa xem báo. Tĩnh Tri uống được nửa cốc sữa, nhìn thấy trước mặt anh là ly cà phê, hàng mi dài không khỏi nhíu lại, đôi mắt to đen lấy vẩn đục dằng như cũ, cô đưa tay qua định thay đổi thành một ly sữa: “Uống sữa tươi sẽ tốt hơn cho dạ dày.”

Tờ báo bị đập “bộp” một tiếng xuống bàn, Tĩnh Tri ngẩng lên nhìn anh, chỉ thấy ánh mắt anh đang dần dần tràn ngập sự giận dữ, cặp môi mỏng nhếch lên vẻ khinh thường: “Phó Tĩnh Tri, ở nơi này cô bớt vẻ làm bộ làm tịch đi một chút!”

Anh đưa tay cầm ly sữa kia lên, sau đó vứt vào thùng rác ở bên cạnh. Tĩnh Tri thoáng sửng sốt tức thì. Một lát sau, cô ép mình hít sâu, cố nén lại cơn tức giận đang quay cuồng, những giọt lệ trong đôi mắt đen dường như sắp sửa bị trào ra, nhưng cũng bị cô cố nén lại... cô thoáng hạ nụ cười hồi lỗi: “Thực xin lỗi!”

Nhìn thấy cô nhẫn nhịn như vậy, sự tức giận của anh cũng không thể phát tác ra được, Mạnh Thiệu Đình đứng lên, cầm áo khoác lập tức ra khỏi nhà. Tĩnh Tri nhìn anh đi ra ngoài, bóng lưng cao lớn hòa vào trong ánh nắng, rồi dần dần không nhìn thấy nữa, cô đứng lên bắt đầu thu dọn bát đĩa.

“Thiếu phu nhân, cô cứ nghỉ ngơi đi, để đây cho tôi dọn!” Thím Tần cuống quýt ngăn lại, nhưng Tĩnh Tri chỉ cười ngọt ngào: “Dù sao tôi nhàn rồi quá cũng chán, không bằng để tôi giúp thím.”

Dọn dẹp xong phòng bếp thấy còn sớm, Tĩnh Tri thay đổi lung tung mấy kênh trên TV, thấy chẳng có chương trình gì hay, chán ngán liền tắt đi, ra khỏi phòng khách, đi đến vườn hoa đằng sau.

Đang là tiết xuân ấm áp, các loại hoa cỏ thi nhau khoe sắc, Tĩnh Tri mãi miết ngắm nhìn, không để ý, mãi đến lúc phát hiện ra mình đã xâm nhập vào “vùng đất cấm” của người khác mới cuống quýt lui lại, liên tục xin lỗi.

Một thanh niên trẻ tuổi với mái tóc đen mềm mại, làn da trắng giống như gốm sứ, hình dáng mang vẻ anh tuấn kiệt xuất, nói không nên lời. Trước mặt anh ta là một chiếc giá vẽ, chiếc bút chì trong tay tạm dừng việc phác họa trên giấy, ánh mắt bình thản nhìn về phía trước.

“Anh đang vẽ cái gì vậy? Tôi có thể xem được không?” Tĩnh Tri thấy anh ta giống như vẫn đang nhìn mình, không khỏi xấu hổ, liền nói vài câu phá đi bầu không khí tĩnh lặng. Cô đi tới gần định nhìn anh ta vẽ, bỗng nhiên cánh tay người nọ quơ lung tung như muốn che giấu bức vẽ của mình. Tĩnh Tri thấy tay chân anh ta luống cuống, đụng đổ giá vẽ, làm đổ nghiêng ống đựng bút, hơn nữa tay còn đang mờ mịt, cô không khỏi ngẩn ra, nhìn lại đôi mắt của anh ta, đôi mắt tối đen như bóng đêm không hề có tiêu cự... anh ta là một người mù!

Tĩnh Tri đứng chờ ra, một lát sau, thấy anh ta mò mẫm đứng lên định tìm cây gậy dò đường ở bên cạnh, cô cuống quýt đi qua cầm lấy chiếc gậy dò đường cầm đưa tới tay anh ta. Anh ta vừa mới chống gậy dò đường đi được một bước liền bị lão đảo bởi vướng vào chiếc giá vẽ, suýt nữa ngã sấp xuống. Tĩnh Tri cuống quýt chạy tới đỡ, cũng không ngờ anh ta lại loạng choạng ngã nhào vào trong lòng Tĩnh Tri, cánh tay chơi với quờ quạng lung tung, giữa lúc hốt hoảng lại đè vào trên ngực Tĩnh Tri. Tĩnh Tri kinh hãi lặng đi chốc lát mới thoáng hiện lên thần sắc xấu hổ, cúi đầu ho một tiếng.

Mạnh Thiệu Hiền nghe thấy bên tai truyền đến một giọng nói rất dịu dàng, dường như sợ làm anh hoảng hốt: “Anh cẩn thận một chút, chú ý dưới chân, tôi dẫn anh đi, không phải sợ...”

Mạnh Thiệu Hiền vốn đang căng thẳng, lòng đang rối loạn bỗng nhiên trở nên yên ổn trở lại, nhưng bàn tay của anh lúc này chạm phải ngực của cô lại nóng bỏng lên... Anh dựa vào một đôi tay mềm mại và ấm áp, rồi đôi tay ấy liền nắm chặt tay anh đi về phía trước.

7. Chương 7: Anh Rất Thích Hội Hoa Phải Không

“Anh muốn đi đâu?” Tĩnh Tri nhẹ giọng hỏi, nhưng Mạnh Thiệu Hiền không trả lời, không còn cách nào khác cô đành phải men theo đường cũ trở về, một lần nữa đưa anh trở lại phòng khách.

Pha xong ly cà phê nóng hổi, Tĩnh Tri bừng đến đặt vào tay anh, Tĩnh Tri ngồi ở phía đối diện, nghe thấy thím Tần gọi anh là Tam thiếu gia mới biết, hóa ra người kia là con thứ ba của nhà họ Mạnh, em trai của chồng mình.

Không biết vì sao trong lòng cô bỗng nảy sinh sự thương xót, Tĩnh Tri bảo thím Tần bưng tới chậu nước ấm và chiếc khăn mặt sạch sẽ, cô dịu dàng lau sạch những vết bẩn trên khuôn mặt và trên tay của anh. Cảm giác thấy những ngón tay của anh cứng ngắc như đá ở trong tay mình, Tĩnh Tri không khỏi mềm mỏng giải thích: “Anh đừng ngại, tôi tên là Tĩnh Tri, là chị dâu hai của anh. Anh cực kỳ yêu thích hội họa phải không? Tôi cũng cực kỳ thích, vừa rồi anh vẽ rất đẹp...”

Những ngón tay của anh trong lòng bàn tay cô đã dần mềm mại trở lại. Tĩnh Tri ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt vô thần của anh vẫn như cũ, không biết đang lạc đến phương nào, nhưng khóe môi đã có ý cười nhẹ nhàng.

“Tôi không nhìn được, cho nên những gì tôi vẽ ra đều là màu đen.” Mạnh Thiệu Hiền nhẹ nhàng mở miệng, ánh mắt giống như đang tìm phương hướng của Tĩnh Tri: “Tôi cũng không nhìn thấy cô, nhưng tôi có cảm thấy cô nhất định rất xinh đẹp.”

Từ đó, Mạnh Thiệu Hiền thường xuyên kéo dài thời gian ở bên cạnh Tĩnh Tri, cô pha cà phê cho anh uống, còn anh đưa cô đi ngắm các loại hoa. Thời gian thong thả trôi đi, nhưng Tĩnh Tri lại cảm thấy như mình đã ở cùng Mạnh Thiệu Hiền lâu lắm rồi, chỉ có trái tim vẫn như mặt nước phẳng lặng.

“Loại hoa này vào mùa đông mới có thể nở à?” Tĩnh Tri tò mò nhìn vào đám cây xanh gây guộc trồng ở trong chiếc bồn nhỏ trước mặt.

Mạnh Thiệu Hiền mỉm cười: “Đúng vậy, đây là loại cây do chính tay tôi lai tạo ra.”

“Anh thực là giỏi!” Tĩnh Tri thốt lên lời khen tự đáy lòng, Mạnh Thiệu Hiền cảm thấy ánh mặt trời cực kỳ ấm, mà giọng nói của cô, so với ánh mặt trời vẫn lại còn ấm hơn.

“Suốt mấy năm qua, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy chú Ba cười như vậy.” Bỗng nhiên có một giọng nói cực kỳ lạnh lùng cắt ngang bầu không khí ấm áp êm dịu. Tĩnh Tri giật mình, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Mạnh Thiệu Đình đang đứng cách đó không xa, cả người anh mặc bộ quần áo màu đen, đôi mắt sắc bén, khóe môi căng thẳng, ánh mắt nhìn Mạnh Thiệu Hiền có vẻ cực kỳ xa cách.

Trong nháy mắt Tĩnh Tri đã bị Mạnh Thiệu Đình túm lấy cánh tay, cô thất kinh nhìn về phía Mạnh Thiệu Hiền, đã thấy anh đã một mình mò mẫm bước đi dọc theo đường mòn, bóng dáng đầy đơn bạc để lại một câu “vân đạm phong khinh” (dịch nghĩa: mỏng như mây, nhẹ như gió): “Anh Hai, anh giữ ‘Kim tương khảm ngọc’ (chuông vàng nạm ngọc) ở trong nhà mà không biết, thật là phí của giờ.”

Tĩnh Tri ngạc nhiên, nhưng cánh tay cô đột nhiên lại bị tay người nào đó càng siết chặt hơn. Cổ tay Tĩnh Tri bị anh túm chặt đến như sắp bị cắt đứt vậy, cô nhúu mày nghênh đón cái nhìn tối đen của anh: “Thiệu Đình, anh buông tay ra!”

“Cô nghĩ cô là một người có tư cách như vậy sao?” “Kim tương khảm ngọc” gì chứ, cô thật không xứng!”

Anh bỗng nhiên mở miệng nói rất cay độc, chợt vứt mạnh tay cô ra phía sau, xoay người bỏ đi khỏi vườn hoa.

Tĩnh Tri đứng ngây ra như phỗng ở nơi đó, cô từ từ nở một nụ cười cay đắng, Thiệu Đình, rốt cuộc anh nghĩ như thế nào mà thốt ra những thứ lời đả thương người khác như vậy?

Ngày hôm sau, từ thím Tần Tĩnh Tri được biết, Tam thiếu gia Mạnh Thiệu Hiên đã bị anh Hai mình là Mạnh Thiệu Đình tống ra nước ngoài để chữa bệnh rồi.

8. Chương 8: Chuyện Xấu Dậy Sóng

Cô thoáng ngạc nhiên, nhưng đáy lòng vẫn như cũ, giống như sóng nước chẳng xao, chỉ “À” một tiếng, nhưng cũng không lấy làm lạ, xem ra thím Tần đã cố ý nói với cô tin tức này.

Sáng sớm ngày thứ hai khi rời giường, cô kinh ngạc khi thấy Mạnh Thiệu Đình vậy mà đã ngồi ở trước bàn ăn vừa ăn bữa sáng vừa xem báo.

Tĩnh Tri mặt dày gượng gượng ngồi xuống phía đối diện với anh. Cô cảm thấy không khí yên tĩnh đến dọa người, tiện tay cũng cầm lấy tờ báo, đang đọc tờ báo Tân Văn, cô liền chỉ tay vào trang báo lúng túng, gượng gạo nói: “Không biết tờ báo Tân Văn này cũng đã bắt đầu đăng những thứ tin tức Bát Quát này từ lúc nào thế nhỉ?”

Mạnh Thiệu Đình vô tình thoáng liếc qua một cái, vừa định thu hồi ánh mắt, chợt dừng lại, anh nhìn vào tấm hình chụp hai người rất quen thuộc kia, rồi lạnh lẽo liếc nhìn cô một cái: “Tôi có thể lý giải thành là cô đối với từng hành động nhỏ cả người chồng này trong lòng luôn mang sự bất mãn nên cố ý khiêu khích không?”

“Hả?” Tĩnh Tri sững sốt một phen, cô theo ánh mắt của anh nhìn xuống tờ báo, không khỏi kinh ngạc đến ngây người, trên tấm hình kia nam chính, rõ ràng là chồng của cô! Còn nữ chính thì lại chính là người thường xuyên nhìn thấy, chính là Đại Minh Tinh mới nổi, tiểu thư La Phỉ Lệ.

“Ách, thật xin lỗi, em không nhận ra người đó chính là anh, đương nhiên... ách... em không hề có ý định khiêu khích...” Tĩnh Tri luôn bình tĩnh, hơn nữa cô có lối suy nghĩ rõ ràng, nhưng giờ phút này gặp phải ánh mắt soi mói của Mạnh Thiệu Đình, ngôn ngữ cũng trở nên hỗn loạn hơn, cô không khỏi cúi thấp đầu hơn, không sao nói rõ ràng được.

“Cô hiểu được như vậy là rất tốt. Cô hãy nhớ kỹ điều này cho tôi, chuyện của Mạnh Thiệu Đình tôi, không tới phiên cô quản, nếu như cô để cho tôi biết được, cô dám động tay chân gì đó ở sau lưng tôi, Phó Tĩnh Tri, tôi sẽ cho cô cái chết cực kỳ khó coi!” Mặt anh ghé sát vào cô cực kỳ gần, Tĩnh Tri ngửi thấy rõ mùi hương nhàn nhạt của nước cạo râu tỏa ra từ trên người anh...

“Anh cứ yên tâm, em sẽ không làm bất cứ điều gì.” Cô hít sâu một hơi, bình thản nói, thậm chí trên khuôn mặt nhỏ nhắn, sáng bóng hình trứng ngỗng kia còn mang theo nụ cười.

Mạnh Thiệu Đình nhìn cô đầy nghi ngờ: “Tốt nhất là cô nên thật sự không làm điều gì hết!”

Tĩnh Tri bình thản liếc nhìn anh một cái, lại thuận tay đổi lại ly sữa nóng tới cho anh: “Đương nhiên, em hẳn sẽ không ngốc đến độ đi trêu chọc để cho chồng mình ghét bỏ.”

Mạnh Thiệu Đình nhìn ly sữa trong suốt, khóe môi chậm rãi thoáng gợi lên ý cười lạnh bạc: “Phó Tĩnh Tri, phụ nữ không nên quá thông minh.”

Tĩnh Tri nhướn nhướn mày, bỗng nhiên cười sáng lạn: “Nhưng mà so với ngu dốt thì thông minh luôn luôn tốt hơn mà.”

Mạnh Thiệu Đình tựa hồ bị nét cười của cô cuốn hút, đưa tay bưng chén sữa, ngực Tình Tri nảy dựng lên, ánh mắt có chút tha thiết nhìn động tác của anh.

Anh bưng ly sữa lắc lắc rồi lại nặng nề đặt xuống, liền nhìn thấy vẻ ảm đạm nơi đáy mắt của cô, bất giác trong lòng thích thú, nói châm biếm: “Nhưng mà cô không biết rằng từ trước đến nay, đàn ông chỉ thích những cô gái ngu ngốc hay sao? Như vậy sẽ dễ dàng để dụ dỗ và bảo vệ hơn...”

Đầu lông mày của Tình Tri nhíu lại: “Nhưng mà từ trước đến nay, tính kiên nhẫn của đàn ông chỉ có hạn, đối với những cô gái ngu ngốc, trong khoảng thời gian ngắn có thể cảm thấy trên đũa thật thú vị, nhưng sau đó một thời gian dài chẳng phải sẽ rất chán ghét đó sao?”

9. Chương 9: Cùng Đi Dự Tiệc

Vấn đề cô nêu ra khiến anh sững sốt, làm xoay chuyển suy nghĩ của anh về người phụ nữ bên cạnh mình. Vốn trong mắt anh, cô thực sự rất đần độn và ngu xuẩn, làm một chút gì đó có lợi nhuận dù cực nhỏ cũng không được, bắt quá cũng chỉ cho anh lượm lặt được chút lạc thú nhất thời, về lâu dài chắc chắn là rất phiền phức.

Tình Tri khẽ thở dài: “Có thể thấy là đàn ông luôn luôn ích kỷ, khi thích thì thông minh là rất tốt, ngu dốt cũng được. Lúc không thích thì thông minh biến thành tinh ranh trong đôi nhân xử thế, ngu dốt biến thành ngu xuẩn khiến người ta chán ghét, một khi đã vậy, thì tội gì em phải thay đổi?”

Gương mặt cô sáng sủa, mang chút dáng dấp oai vệ thần tiên. Mạnh Thiệu Đình không khỏi thoáng chút động lòng, gật gù nói: “Cô nói cũng đúng, giữ vững bản tính chính là việc khó khăn nhất.”

Hai người nói nói tới đây, bỗng nhiên lại yên lặng. Mạnh Thiệu Đình thoáng giật mình, sao mình lại có thể nói những chuyện như thế này với người phụ nữ kia được nhỉ? Trong lòng anh, người phụ nữ giống như là con chim sẻ nhỏ ở trong lồng vàng vậy. Anh huyết sáo các cô gái liền ca hát, khiêu vũ, vui đùa mang niềm vui đến cho anh, chứ không phải là người để tâm tình những triết lý về cuộc sống!

Nghĩ tới đây, anh đứng lên, ngữ điệu vẫn lạnh lùng như cũ, chân mày nhíu lên mang theo vẻ trào phúng: “Tôi đi làm, cô không có việc gì cũng nên bắt chước giống như các vị phu nhân khác, có thể đi dạo phố, đi spa hoặc đi mua sắm, nhà họ Mạnh chúng tôi đã đưa cho cô chiếc thẻ vàng có thể quẹt mua hàng thoải mái đấy!”

Tình Tri cười ngược nhìn anh: “Anh đã cho em mượn thư phòng là tốt rồi, sở thích của em không phải là đi dạo trên phố.”

Mạnh Thiệu Đình bình tĩnh chăm chú nhìn cô, thấy cô sắp xếp lại chỗ báo chí gọn gàng, ngực không khỏi căng thẳng, không nhanh không chậm nói: “Cái này, không cần thiết để cho cha cô biết hiểu không?”

Tình Tri ngẩn ra, thấy anh chỉ vào tờ báo, trong ngực vẫn còn có chút chua xót nhưng vẫn cười nói: “Đương nhiên, hơn nữa những thứ tin tức Bát Quái này, từ trước đến nay ba ba cũng không xem.”

“Thế thì tốt, Chủ nhật tôi muốn dẫn bạn gái tham gia tiệc rượu, còn đang lo lắng không biết trả lời Phó tiên sinh thế nào cho ổn.” Ngữ điệu của anh thoải mái, đưa tay cầm chiếc áo khoác, liếc mắt nhìn cô một cái, thấy cô hơi có chút thất thần, liền cảm thấy mỹ mãn xoay người ra cửa.

Anh đi ra ngoài đã lâu, nhưng Tình Tri vẫn đứng sững sờ ở nơi đó, cô vậy mà lại tự mình cho rằng, anh đang lo lắng thay cho cô... Cũng không ngờ kết quả lại là, người ta chỉ là muốn ăn vụng một cách quang minh chính đại mà thôi.

Thiệu Đình, thật may mắn là tôi không hề yêu anh.

Rất nhanh chóng, Tình Tri ổn định lại tinh thần, giúp thím Tần dọn dẹp lại phòng bếp, lại cũng chẳng còn việc gì để làm nữa...Hiện giờ cô đang ở trong thời gian nghỉ kết hôn, một tháng dài đằng đẵng, mà vẫn còn chưa tiếp tục đi làm. Tuy nhiên cô có đi làm thì cũng ở dạng nhàm chán như nhau. Phòng dạy đàn của cô, cũng chỉ đôi khi mới có một vài đứa trẻ nhỏ muốn học Piano hoặc là thanh nhạc,lúc đó cô mới có thể bận rộn một chút, thời gian khác,cô vẫn dùng để đọc sách cho hết thời gian rồi.

Tuy cô được cha mình cưng chiều, nhưng vẫn bị mẹ cả và ba cô con gái chèn ép gắt gao, không thể vào làm trong công ty nhà họ Phó được. Cho nên sau khi tốt nghiệp đại học, Tĩnh Tri dưới sự trợ giúp của cha đã mở phòng dạy đàn này, tạm thời tiêu phí thời gian.

Hiện tại cô ngồi một mình ở cửa sổ phía tây, bỗng nhiên có chút nhớ nhung hoài niệm căn phòng dạy đàn nho nhỏ với những tiếng nói non nớt khi học thanh nhạc của những đứa trẻ kia.

Lại một lần nữa cô nhìn thấy Mạnh Thiệu Đình, nhưng là vào hai ngày sau trong một buổi yến hội...

10. Chương 10: Say Rượu

Vốn dĩ Tĩnh Tri không thích tham gia loại yến hội này, ai ngờ ba ba lại gọi điện thoại tới, nói muốn dẫn bốn chị em đi tham gia một bữa yến hội. Đối với ba ba, Tĩnh Tri luôn luôn ba nói gì nghe nấy, bởi vì ba ba rất ít khi yêu cầu cô làm cái gì, cho nên cô dường như là đồng ý ngay lập tức.

Khi đến nơi yến hội, Tĩnh Tâm bỗng nhiên cười “khì” một tiếng, ánh mắt liếc xéo Tĩnh Tri: “Cô cũng còn dám đến cơ à.”

Ba ba còn đang xã giao, Tĩnh Tri nghĩ không muốn để cho ba ba đau lòng nên chỉ cười nhạt: “Chẳng qua chỉ là buổi yến hội thôi mà.”

“Đừng quên thân phận của cô là con gái riêng, đứng cách xa chúng ta ra một chút.” Tĩnh Tâm kéo Tĩnh Nghi đứng sang một bên, cách xa với Tĩnh Tri một khoảng. Tĩnh Tri cũng không thêm để ý, đưa tay lấy một ly nước trái cây, một mình đứng yên lặng ở trong góc nhỏ nhìn mọi người trong hội trường.

Chỉ có Tĩnh Ngôn khéo léo dựa sát vào cô, vẻ mặt lo lắng: “Chị, chị không sao chứ.”

Tĩnh Tri cười dịu dàng, đôi mắt đen sáng trong như nước chọt chớp lóe, nhưng lại thoáng hiện vẻ cô đơn.

Cô liếc mắt một cái nhìn Mạnh Thiệu Đình và La Phi Lệ đang bị vây quanh trong đám người.

Trong ngực cô đột nhiên thấy đau xót, ly rượu trái cây bị cô uống một hơi cạn sạch. Trong phút chốc cô như bị dồn ép, cặp lông mày nhíu chặt lại, đầy chán nản.

Thiệu Đình đã nói, Chủ nhật định dẫn bạn gái tham gia một buổi yến hội, hóa ra là anh đi tham gia buổi yến hội này! Cô lập tức cảm thấy mình như đứng ngồi không yên, chẳng trách Tĩnh Tâm lại có thể nói cô thật còn dám đến yến hội một cách trào phúng như vậy! Hóa ra các chị em cô đều biết rõ, nhưng lại giấu diếm, cố ý nói với cha khuyến khích cô tới tham gia!

Nghĩ tới đây, cặp mày nhọn của cô không khỏi nhăn lại. Xem ra, cô từng bước nhường nhịn, cũng không thể làm cho hai người kia buông tha, ngược lại chỉ biết biến thành gòi trong xương, cố đuổi cũng không đi.

Mới đầu Mạnh Thiệu Đình cũng không có lưu ý đến bọn họ, chờ đến lúc nhìn thấy Phó Chính Tắc thì mới phát hiện ra chuyện xem ra có chút không hay. La Phi Lệ đang ở trong tay anh, với cách ăn mặc đặc biệt cao nhã động lòng người, hai người bọn họ đúng là tiêu điểm của buổi yến hội, trốn cách nào cũng không thoát.

Cũng không phải là anh sợ nhà họ Phó, chỉ là đối với bậc trưởng bối anh vẫn luôn giữ sự kính trọng không thể thiếu.

Mà lúc này, Phó Chính Tắc cũng đã nhìn thấy hai người bọn họ. Quả nhiên, khi nhìn thấy bên cạnh anh là La Phi Lệ, ánh mắt ông chợt cứng đờ, theo bản năng nhìn về phía Tĩnh Tri. Ánh mắt Mạnh Thiệu Đình nhìn theo hướng nhìn của Phó Chính Tắc, cũng trông thấy Tĩnh Tri đang đứng ở một góc sáng sủa nơi đại sảnh yến hội.

Cô mặc một bộ tiểu lễ phục lộ vai màu đen, mái tóc dài như mây được búi cao, hơi trang điểm một chút phấn, không phải thực chói mắt, nhưng cực kỳ có khí chất. Cô đứng ở nơi đó, thanh thoả có một vài người nam giới đi qua đến gần cô, cô chỉ cười hòa nhã, lễ phép cự tuyệt. Mà bên người cô, bộ dáng như một con chim nhỏ nép vào bên cạnh, lại là tứ tiểu thư nhà họ Phó, Phó Tĩnh Ngôn. Mạnh Thiệu Đình nhìn chị em cô bộ dáng thân mật khăng khít, không khỏi nhếch môi, từ nơi đáy lòng cười thầm, tình cảm của hai chị em gái cũng thật là tốt đấy chứ nhỉ!

Mạnh Thiệu Đình nghiêng tai nói với La Phi Lệ một câu gì đó, nét mặt La Phi Lệ liền hiện vẻ không cam lòng, rời đi.

Tĩnh Tri đặt chiếc ly xuống, cảm thấy có một chút hoa mắt chóng mặt, không thể tưởng được rượu trái cây lại còn có thể làm cho cô say rượu, bây giờ nhất định cô không tránh khỏi sẽ bị người ta chê cười chết mất, Tĩnh Tâm, Tĩnh Nghi trong lòng nhất định rất khoái trí đây.

11. Chương 11: Ăn Trộm Một Nụ Hôn

“Em không biết đổi trà đá để phòng sức ngấm của rượu sao? Em đó, vậy mà lại uống đến hai ly rượu...” Bỗng nhiên bên tai truyền đến tiếng nói có chút hờn giận. Tĩnh Tri đột nhiên quay đầu lại, chiếc khuyên tai của cô đang đeo lóe lên, lướt qua mặt Mạnh Thiệu Đình, ánh mắt của cô giống hồ nước gợn sóng sau cơn mưa, hiện ra vẻ trong suốt lại mang theo men say mông lung, quyến rũ vô cùng.

“Anh rể!” Tĩnh Ngôn vui sướng kêu lên, nhưng ánh mắt lại liếc vào nơi bàn tay anh đang ôm vòng eo của Tĩnh Tri, cái nhìn không khỏi thoáng lóe lên mang theo tia sáng sắc bén: “Anh rể, sao anh lại không đi với chị mà lại đưa người khác tới đây?”

Ánh mắt của Mạnh Thiệu Đình như hồ nước sâu, nhàn nhạt nói: “Chỉ là một dạng xã giao mà thôi.”

Tĩnh Ngôn vẫn luôn sợ anh, thấy anh như vậy, lời nói chợt cuống quýt: “Anh rể, anh đỡ chị đi nghỉ ngơi thôi, chị uống rượu hơi nhiều rồi đó.”

“Tôi không có say.” Tĩnh Tri bỗng nhiên cười ngọt ngào, ánh mắt lại hướng về phía sau của anh như tìm ai: “Tiểu thư Phi Lệ của anh đâu?”

Bàn tay của Mạnh Thiệu Đình bóp chặt cái eo nhỏ của cô, như dán chặt vào nơi vòng eo kia nắm chặt không rời: “Em mới là phu nhân của anh mà.”

Bỗng nhiên tính trẻ con của Tĩnh Tri nổi lên, cô chu mỏ, hàng lông mi dài chớp chớp cụp xuống dưới: “Nhưng mà bạn gái anh mang lại không phải là em... em bị người ta cười nhạo rồi.”

Ánh mắt Mạnh Thiệu Đình chớp lóe, chợt tỉnh ngộ: “Em uống say rồi, Tĩnh Tri.”

“Em đâu có thể say dễ dàng như vậy chứ, đó là nước trái cây lên men mà... ôi chao, ai, ôi! Em có thể uống hết mười chén, sau đó từ trong vườn yên lặng đi ra sông chơi đào cát đắp thành cơ.” Cô vung tay lên, bộ dáng cực kỳ hào sảng.

“Ngaoan, em say rồi, chúng ta qua bên kia ngồi xuống nghỉ ngơi một lát.” Mạnh Thiệu Đình thấy có người nhìn về phía này, mà vừa nãy sau khi chào hỏi qua, Phó Chính Tắc nhưng lại cũng một mực nhìn về phía này, anh lại càng tỏ ra vẻ vô cùng thân thiết ôm lấy Tĩnh Tri, đưa cô đi về phía khu nghỉ ngơi.

“Em không có say mà, anh đưa tay em... đưa cho em!” Tĩnh Tri uống say đương nhiên biến thành một đứa nhỏ, cô cực kỳ làm cần túm tay của Mạnh Thiệu Đình nâng tay anh lên trước mặt mình.

“Em làm cái gì vậy?” Mạnh Thiệu Đình có chút đỡ khốc đỡ cười, tiểu quỷ say rượu giống như con ma men vậy, thật khó mà không chiều theo ý cô được.

Tĩnh Tri đếm đi đếm lại ngón tay anh một lần lại một lần: “Là sáu ngón tay, em đếm không sai, cho nên em mới nói là em không có say!”

Cô không phục trừng mắt nhìn anh, coi việc anh nói cô uống rượu say giống như khinh thường cô vậy.

Mạnh Thiệu Đình lại cười khổ nhìn nhìn ba ngón tay của mình đang chìa ra... Cô say rượu thành bộ dạng thế này, nhưng lại là phu nhân của anh, thật sự rất dọa người.

“Được được, em không say, vậy hiện tại em muốn làm gì?” Mạnh Thiệu Đình nhẹ giọng hỏi, lần đầu tiên phát hiện ra, cô gái cực kỳ im lìm này, cũng có lúc đáng yêu như vậy. Hơn nữa, lúc này, hai tròng mắt của cô sáng trong, mà đôi môi lại như trái anh đào chín mọng lộ vẻ mê người, như đang mời gọi nụ hôn của anh.

Em là phu nhân của anh.

Ổ trong lòng nghĩ như vậy, nên anh đặt một nụ hôn rất đương nhiên, ai ngờ, hương vị thật sự rất tuyệt... Đầu lưỡi của anh hôn liếm rất lâu ở trong miệng cô mới lưu luyến buông ra.

Toàn thân Tĩnh Tri căng thẳng, gần như cứng ngắc lại, cô trừng đôi mắt to nhìn anh: “Anh có muốn uống nước trái cây không?”

Không, anh chỉ muốn ăn em luôn thôi, quả Anh Đào bé nhỏ ạ...

Mạnh Thiệu Đình thầm nói ở trong lòng, nhưng trên mặt lại cười, lắc đầu: “Không anh không muốn uống, hiện tại nói cho anh biết, em muốn làm cái gì?”

12. Chương 12: Chị Em Gái Tranh Chấp

Ánh mắt Tĩnh Tri nhìn xung quanh không còn linh hoạt nữa, nhìn thấy cách đó không xa Tĩnh Tâm với vẻ mặt hận ý, sắc mặt Tĩnh Nghi trắng bệch, cô kéo tay áo anh lắc lắc mấy cái: “Em nhìn thấy chị cả và em ba, em muốn đi tới đó.”

Cô loạng choạng đứng lên, Mạnh Thiệu Đình hoảng hốt vội vàng ôm lại thân thể sắp té ngã của cô, mà Tĩnh Tri cũng tự nhiên nhào vào trong lòng anh.

“Em đừng đi đến đó, để anh gọi các cô ấy lại đây là được.”

Anh gọi người phục vụ đến dặn dò một chút, quả nhiên Tĩnh Tâm và Tĩnh Nghi lập tức liền đi sang bên này, trái với lúc này, bộ dáng thần sắc của Tĩnh Tâm rộn rạo, còn vẻ mặt Tĩnh Nghi có ý như không thoải mái lắm, Tĩnh Ngôn chỉ yên lặng nhìn hai người ôm nhau, cái miệng nhỏ màu hồng nhạt mím lại gắt gao.

Tĩnh Tri được Mạnh Thiệu Đình ôm, đang ngồi ở trên đùi của anh, tư thế này đầy đủ mờ ám mà lại vô cùng thân thiết. Sắc mặt Tĩnh Nghi càng thêm trắng bệch ra, đôi mắt xéch xinh đẹp nhìn Mạnh Thiệu Đình, đắm đuối đưa tình: ” Thiệu Đình.”

“Ngồi đi, là Tĩnh Tri muốn mọi người đến đây.” Anh lạnh nhạt nói một câu, lại nhìn cô gái đang ở trong lòng, thấy đáy mắt cô chợt lóe lên tia giao hoạt, bỗng nhiên hiểu ra, ý cười càng sâu... Được rồi, cô bé yêu tinh này, tôi sẽ giúp em diễn tiếp vở kịch...

“Đầu em có đau hay không?” Anh cúi đầu, lại đặt một nụ hôn lên trên đôi môi đỏ mọng của cô, bàn tay dán ở trên eo cô, lại tà ác xoa một vòng quanh cái mông vênh cao...

Mỗi một tắc thịt trên người Tĩnh Tri đều trở nên căng thẳng, nhưng không có cách nào đẩy ra, ý cười bên môi cơ hồ cứng ngắc, đôi mắt say lơ đãng, từ trong lòng phát ra ánh nhìn mê ly, né tránh đôi tay làm càn kia: “Thiệu Đình, anh nhờ chị cả nói giúp với ba ba một tiếng, em đau đầu, chúng ta về nhà có được hay không?”

Đôi mắt sắc bén của Tĩnh Nghi chớp lóe, vốn đang ngồi ở đối diện liền đứng lên đi đến ngồi xuống bên cạnh Mạnh Thiệu Đình: ” Thiệu Đình, nếu anh đi lúc này, sợ rằng Tổng giám đốc Lý sẽ không vui đâu...”

Cô ta nói xong, bàn tay đã chậm rãi áp sát vào trên cánh tay của anh. Dưới lớp vải áo sơ mi là cơ bắp mạnh mẽ ấm áp mà thật săn chắc... Tĩnh Nghi nhìn người đàn ông trước mắt không chớp mắt, trong lòng đầy lửa giận càng thêm gia tăng sự ghen ghét! Tất cả đều là do Phó Tĩnh Tri, nếu không phải cô ta ý vào được ba ba yêu quý... nếu không phải là cô ta... người được gả cho Thiệu Đình tuyệt đối sẽ chính là cô ta!

Nghĩ tới đây, trong lòng cô ta càng nảy sinh cảm giác uất ức không cam lòng... nhưng cô ta đã hoàn toàn quên mất, Mạnh Thiệu Đình chưa từng bao giờ có chút xiu ưa thích đối với cô ta, chưa từng bao giờ có ý nghĩ muốn kết hôn với cô ta!

“Anh sợ Tổng giám đốc Lý điều gì vậy?” Bỗng nhiên Tĩnh Tri mở miệng, cặp mắt to mênh mông như hồ nước xuân nhìn chăm chú vào người đàn ông ở trước mặt, thậm chí bàn tay của cô vẫn còn làm càn, áp chặt vào khuôn mặt của anh.

Mạnh Thiệu Đình hơi nhíu mày một chút, chợt giữ lại bàn tay nhỏ nhắn không thành thật kia nhẹ nhàng lắc đầu.

“Vậy chúng ta hãy trở về nhà đi! Chúng ta sẽ men theo dây hành lang đi xuyên qua bên kia, sau đó theo cửa sau của vườn hoa vụng trộm trốn đi có được hay không?” Cái nhìn của cô ánh ra nét hồn nhiên ngây thơ của trẻ con, hơi thở mang theo phảng phất hương vị của rượu hoa quả nhàn nhạt khiến anh không khỏi như bị mê hoặc, gật đầu: “Được.”

“Thiệu Đình!” Tình Nghi cuống quýt đứng lên, kéo lấy cánh tay Mạnh Thiệu Đình, đáy mắt đã thấp thoáng ánh lệ nhàn nhạt: “Thiệu Đình, anh... anh sao có thể ...”

Sao anh lại có thể dung túng Tình Tri như vậy, rõ ràng là anh không thích cô ta, rõ ràng chính mồm anh đã nói với em, em là người con gái xinh đẹp nhất mà anh đã từng gặp, anh thích em, anh mê muội vì em! Vậy mà hiện tại ...

13. Chương 13: Bảo Vệ Từng Chút Một

“Tình Nghi, em cũng muốn theo chúng ta cùng trốn sao?” Cảm giác say làm cho Tình Tri trở nên hồ đồ, hơi hơi nghiêng đầu nhìn cô em gái xinh đẹp đang ở trước mặt: “Khó trốn đi được lắm, em và chị cả đều phải ở lại, ba ba nói muốn chọn rể hiền cho hai người, nhanh chóng gả hai người ra ngoài mà!”

“Phó Tình Tri! Cô...” Từ trước đến nay, mồm miệng Tình Nghi vốn không lợi hại, bây giờ khi tức giận lên, đến một chữ đều cũng không thể nói ra được.

“Y vào được ba ba cưng chiều nên cô đã đoạt cái mà cô không nên được rồi, cô cho là cô không phải là loại con gái riêng thấp hèn hả? Thiệu Đình, chắc anh không biết, cô ta đúng là em gái thật, tuy mang họ Phó nhưng cô ta lại không được coi là tiểu thư của nhà họ Phó chúng em, cổ phần của công ty nhà họ Phó, một phần tiền cô ta cũng không có!”

Tình Tâm bỗng nhiên mở miệng, cái nhìn rét lạnh, ánh mắt hung hăng trừng trừng nhìn Tình Tri, khôi phục lại nụ cười nhìn Mạnh Thiệu Đình: “Thiệu Đình, anh là người có thân phận địa vị như vậy, vẫn không nên bị người khác làm cho liên lụy mới tốt.”

Mạnh Thiệu Đình vốn miễn cảm liên cảm giác thấy người trong lòng mình thân thể cứng ngắc như đá... Thân phận của Tình Tri anh cũng đã biết, nhưng trong mắt anh, tình không hề để ý đến cái gì là thân phận con gái riêng này. Nhà họ Mạnh của anh không khôn cùng đến mức phải dựa vào cổ phần của công ty bên nhà vợ để sống qua ngày.

“Phó tiểu thư, Mạnh Thiệu Đình tôi đây cho dù có là đồ vô dụng đi chăng nữa, việc nuôi dưỡng phu nhân của mình cũng là chuyện rất dễ dàng, Tình Tri không có một phần tiền cổ phần từ công ty nhà họ Phó, nhưng cô ấy là phu nhân của tôi, cái danh hiệu này, so với một nửa cổ phần của công ty nhà họ Phó lại vẫn đáng giá hơn.”

Mạnh Thiệu Đình cười rét lạnh, anh cảm giác thấy thân thể Tình Tri ở trong lòng mình đột ngột run lên. Anh ôm chặt lấy cô, không phải là vì anh yêu thương cô nên anh để có thể nói ra những lời như vậy. Chẳng qua vốn dĩ anh là người kiêu ngạo tự phụ mà thôi, cho dù ở bên cạnh anh là một con chó nhỏ, anh cũng không cho phép người ngoài nói ra một chữ không tốt!

“Thiệu Đình, vì sao anh phải bảo vệ cô ta như vậy chứ? Cô ta có điểm nào tốt hơn em đây?” Tình Nghi thấy Mạnh Thiệu Đình che chở cho Tình Tri như vậy, tức giận đến run người, thái độ kêu cả của Tình Tâm cũng bị anh làm cho á khẩu không trả lời được, mặt tái nhợt đứng ở một bên, hung hăng xiết chặt ngón tay.

Mạnh Thiệu Đình nhìn Tình Nghi ở trước mặt, mặc lễ phục lộng lẫy, trang điểm tinh xảo, mỗi một chi tiết đều thật hoàn mỹ không tỳ vết, nhưng vẻ mặt ghen ghét rõ ràng như thế vốn dĩ không nên xuất hiện trên gương mặt thực nữ của một mỹ nhân hiếm có như cô ta, thật sự là đáng tiếc...

“Ít nhất cô ấy sẽ không ở nơi công cộng lại giống như một người đàn bà chanh chua, Phó tam tiểu thư à.” Cặp môi mỏng của Mạnh Thiệu Đình bĩu ra một cái, ôm chặt người con gái trong lòng: “Cáo từ.”

Anh lịch sự đối diện với hai vị tiểu thư trước mặt hơi vuốt cằm, xoay người kéo Tình Tri đi về phía hành lang, đi ra ngoài.

Tĩnh Nghi vừa muốn mở miệng, Tĩnh Tâm liền túm chặt lấy tay cô ta, vẻ lạnh lùng khinh miệt lẫn trào phúng trừng mắt lườm cô ta một cái: “Bớt tức giận đi, thể diện của nhà họ Phó đều đã bị em làm mất hết rồi!”

“Chị cả, em không cam lòng, em không cam lòng mà... Bị thua bởi bởi con tiện nhân Phó Tĩnh Tri như vậy, em không cam lòng!” Tĩnh Nghi toàn thân run rẩy, rất nhanh nghiêng rằng nghiêng lợi xiết chặt tay chị gái. Tĩnh Tâm rút tay ra, hừ lạnh một tiếng: “Không cam lòng? Không cam lòng thì có ích lợi gì, người ta hiện đã là nhị thiếu phu nhân của nhà họ Mạnh rồi, thân phận còn cao hơn chúng ta nữa đó!”

14. Chương 14: Một Đêm Đầy Thú Vị

Tĩnh Tâm xoay người rời đi, tay sửa sửa lại bên tóc bị bay rối loạn, nở một nụ cười, cầm chắc bàn tay của Tĩnh Nghi vẫn còn đang run run: “Em gái yêu quý, không thể trông cậy vào Thiệu Đình thì trong nhà họ Mạnh vẫn còn có con trai cả và con trai thứ ba mà, dựa vào sắc đẹp của em, tùy tiện cũng có thể quyến rũ được một người khác, em làm chị em đâu với Phó Tĩnh Tri, cũng không phải là tệ!”

“Chị ba, sao chị lại có thể nói như vậy về chị hai chứ? Chị Hai cũng đã gả cho anh rể, cho dù chị có thích anh rể đi chăng nữa, hiện tại anh ấy cũng là chồng của chị hai mà.” Tĩnh Ngôn vẻ mặt bất bình, có chút nén giận lên tiếng, nhưng ánh mắt lại không tự chủ được cứ dõi theo bóng dáng hai người kia, chỉ hận người được ôm trong lòng không phải là mình.

“Em câm miệng lại cho chị!”

Tĩnh Nghi lập tức gắt gao cắn răng mím miệng, hung hăng trừng mắt nhìn Phó Tĩnh Ngôn một cái, Tĩnh Ngôn bị dọa khẽ run rẩy, cuống quýt trốn ở trong lòng Tĩnh Tâm: “Chị cả... Chúng ta đi thôi.”

Tĩnh Tâm và Tĩnh Ngôn bỏ đi, chỉ còn lại một mình Tĩnh Nghi đứng ở chỗ đó. Người nào đã khinh thường cô, người nào đã cười nhạo cô, tất cả đều do Phó Tĩnh Tri đã biến cô thành một trò cười, thất bại đến cực điểm như thế!

**

“Hừm... Chúng ta đã vụng trộm bỏ trốn thì không nên bị phát hiện.” Tĩnh Tri một tay kéo cao làn váy lên, một tay kéo Mạnh Thiệu Đình, khom lưng xuyên qua đường mòn trong vườn hoa, nhìn thấy cánh cửa sau của vườn hoa đã đóng chặt.

Mạnh Thiệu Đình không hề kháng cự, nhìn bà xã của mình uống say để lộ ra một mặt thú vị như vậy. Cô như ngựa quen đường cũ đưa anh đi xuyên qua hành lang, tránh qua những ánh mắt của nhóm người thiên kim thiếu gia đang ở cùng một chỗ ôm ấp nhau, qua bảy tám khúc ngoặt của đường mòn mới tới cửa vườn hoa.

“Dường như em rất quen thuộc với chỗ này thì phải?” Anh nín thở trầm giọng hỏi, Tĩnh Tri vừa buộc chặt lại làn váy, vừa quay mặt lại nở một nụ cười sáng lạn: “Lúc em còn nhỏ hàng ngày đều ở nơi vườn hoa tĩnh lặng này, những trò như chơi trốn tìm, đánh giặc, trèo tường, trèo cây, em là số một đấy!”

“Em nhờ anh một chút.” Hai tay anh nâng cái móng nhỏ của cô nhưng không hề có chút tà niệm nào, thân hình mảnh khảnh của cô nhờ lực đẩy thật mạnh của anh, dễ dàng vượt qua bức tường thấp.

“Đến lượt anh lên nhé.” Cô vươn tay ra, đôi mắt lấp lánh như vì sao nhỏ sáng ngời giữa màn đêm hơi cười cười.

Mạnh Thiệu Đình nghĩ sau này mình có điên thì mới có thể làm cái chuyện trèo tường chạy trốn như thế. Nếu như sau này còn đi trèo tường, thì khi đó nếu anh lại bị trật chân, vậy làm sao có thể ôm ấp hưởng thụ “dáng ngọc ngát hương” hàng đêm được chứ?

“Không việc gì đâu?” Cô có chút ảo não nhìn vẻ mặt anh tái đi bởi vì bị đau: “Đều do em không tốt, không nên khuyến khích anh trèo tường.”

Mạnh Thiệu Đình khoát tay: “Em đỡ tôi lên xe đi, khoảng cách hơi xa.” Anh liếc nhìn cô một cái, cảm thấy thân hình cô quá mảnh mai, vóc dáng vừa mới đến ngực của mình, chỉ sợ cô khó có thể đỡ nổi anh.

“Được rồi, chân trái anh không cần giẫm lên đất, cố gắng dựa vào người em.” Tình Tri có chút đau đầu, nhưng vẫn ra sức đỡ anh đi về phía trước.

Anh thật sự rất nặng, anh cao tới 1m85, mà cô chỉ có 1m63, một đoạn đường không dài không ngắn, nhưng bọn họ đi thật lâu mới tới. Khi đến được chỗ xe đỗ, lúc ấy Tình Tri gần như đã nói không ra lời. Cô tựa vào trên thân xe, miệng há to ra để thở, trên chóp mũi lấm tấm một lớp mồ hôi mỏng. Mạnh Thiệu Đình nhìn cô, không biết là do rượu mạnh hay là do mệt mỏi, mà làn da của cô vừa hồng hào lại vừa trong suốt, loáng thoáng có mấy sợi tóc dán trên gương mặt ẩm ướt của cô, màu đen của tóc nổi lên trên màu da trắng hồng, càng làm cho da thịt của cô như là đồ sứ vậy, khiến anh không sao kiềm chế nổi liền vươn tay ra...

15. Chương 15: Tôi Không Có Hứng Thú Với Cô

Tình Tri sưng sốt, muốn né tránh, nhưng bàn tay anh phất qua lớp mồ hôi mỏng ở trên trán cô. Anh ghé sát tai cô thì thầm giống như với một người tình: “Vậy là ai đã nói Nhị tiểu thư nhà họ Phó dòng dõi Nho học, phong cách số một nhỉ?”

” Từ trước đến nay lời đồn đều luôn phóng đại so với sự thật.” Tình Tri thành thành thật thật cúi đầu.

“Xem ra, tôi đã bị lừa rồi.” Giọng nói của anh khàn khàn mang theo sự quyến rũ động lòng người. Tình Tri ngẩng đầu, thấy cánh tay anh đỡ ở hai bên thân thể cô, tạo thành một vòng vây, vây cô ở giữa.

Cô lại bắt đầu phát sinh căng thẳng, xoay mặt đi dịu dàng mở miệng: “Chúng ta trở về nhà đi, mất cá chân của anh cần phải đến gặp bác sĩ.”

“Em không thích tôi gần gũi với em sao?” Anh có chút ảo não, từ trước đến nay sự quyến rũ của anh luôn đầy sức hấp dẫn với tất cả phụ nữ, nhưng mà hiện tại, cô gái nhỏ ở trước mặt anh lại muốn né tránh.

“Em...đầu óc bị choáng váng, tại vừa rồi em uống chút rượu...” Cô kiểm soát lung tung, trán của cô quả thật lại bắt đầu đau nhức.

Thấy sắc mặt cô thoáng có chút tái nhợt, anh thở dài một tiếng buông tha cô. Tình Tri chuồn đi cực kỳ nhanh. Cô mở cửa xe nghiêm chỉnh ngồi tại ghế sau, vốn dĩ cô bị căng thẳng nên mới chạy mất dép nhưng không ngờ lại chọc giận anh.

“Tôi đối với cô hoàn toàn không có chút hứng thú!” Anh mở cửa xe ra, cúi người, bên môi thoáng nụ cười lạnh lùng châm biếm: “Tôi muốn đưa bạn gái của tôi về nhà, lái xe sẽ đưa cô trở về, phu nhân của tôi ạ.”

Anh nói xong, thoáng cười lạnh, thẳng tay đóng cửa xe, lui ra phía sau mấy bước, sau đó không chút lưu luyến xoay người rời đi, tuy bước chân khập khiễng, nhưng cũng không ảnh hưởng chút nào đến vẻ tuấn mỹ cùng lồi lạc của anh.

Tình Tri nhìn anh qua vách ngăn của cửa kính xe ô tô, anh đang gọi điện thoại, sau đó đứng ở nơi đó một lúc, qua vài phút sau, có một bóng dáng xinh đẹp trực tiếp bỏ nhào qua, ôm lấy cổ anh, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đưa lên đôi môi thơm tho.

“Thiệu Đình! Người ta còn tưởng rằng quả thật anh đã bỏ người ta mà đi rồi cơ đấy!” La Phi Lệ vui sướng không thôi, nhưng vẫn kiên quyết giận dữ mở cái miệng nhỏ biểu đạt sự bất mãn của mình.

Mạnh Thiệu Đình cúi người vừa hôn, vừa lười biếng cười nói: “Làm sao anh có thể bỏ em mà đi được chứ, chỉ có điều bảo bối à, mất cá chân của anh bị đau, trước tiên em có thể không đu lên người anh nữa được không?”

Trong lòng Tình Tri run lên, cô cảm thấy đêm nay sao mà lạnh thế. Đầu cô lại bắt đầu nổi lên cơn đau ngày càng lợi hại, may mà xe đã chuyển bánh...cô nhìn xuyên qua cửa thủy tinh, nhìn lên bầu trời thấy tối đen, hóa ra, đêm đã khuya rồi.

Từ lúc anh rời đi đến nay đã tròn một tuần. Tình Tri gần như cả một tuần không nhìn thấy bóng dáng anh về nhà.

Sau khi mẹ Tình Tri ra nước ngoài dưỡng bệnh, cô sống lặng lẽ và trống trải đã thành thói quen, nhưng Mạnh phu nhân lại không nghĩ như vậy.

Thân phận của Tĩnh Tri vốn dĩ bà cũng không thích, chỉ vì cô chính là con gái mà Phó Chính Tắc thích nhất. Nhà họ Phó cũng coi như là người có chút thể diện, nên bà mới chịu đồng ý làm đám hỏi, ai ngờ, nhà họ Phó càng ngày càng nghèo túng, bà lại nghe ngóng rõ ràng chuyện tài sản nhà họ Phó không chia cho Tĩnh Tri một xu, cũng nổi lên có chút không vừa ý, nhưng mà nhìn thấy cô con dâu người nhu thuận thành thật, tóm lại là cũng không tìm thấy lý do để nói cô.

Bây giờ Thiệu Đình đã một tuần không trở về nhà, Mạnh phu nhân đã có chút đứng ngồi không yên, ăn xong bữa sáng, bà đi tới nơi căn gác nhỏ của Tĩnh Tri.

16. Chương 16: Phải Làm Cho Chồng Về Nhà

“Cô là vợ của Thiệu Đình, chồng cô đi một tuần mà không trở về nhà, chẳng lẽ cô cũng không biết gọi một cú điện thoại qua để hỏi han một chút hay sao?” Ánh mắt thông minh lạnh lợi của bà mẹ chồng phía sau cặp kính dày sắc bén nhìn cô, Tĩnh Tri cúi thấp đầu hơn, thoáng có chút xấu hổ: “Thiệu Đình ở bên ngoài bận nhiều công việc, con cũng không muốn gọi điện làm phiền đến anh ấy.”

“Bạn bị sao, thời gian về nhà ăn cơm có đáng là bao, xét cho cùng, cũng là do cái người làm vợ này chưa đúng mà thôi, bằng không làm sao chồng mình lại có thể đi ra ngoài như vậy?” Mạnh phu nhân nói xong, hộp một ngụm trà, hai tròng mắt gắt gao nhìn cô chăm chăm.

Sắc mặt Tĩnh Tri thoáng trở nên tái nhợt, cô khẽ cắn vào môi dưới: “Con đã hiểu ý mẹ, con sẽ gọi điện thoại cho anh ấy ngay.”

“Biết là tốt, nhà họ Mạnh này cưới cô về làm vợ cho con trai thứ hai không phải để trưng bày. Cô nhìn xem, trước sau hôn nhân Thiệu Đình có gì khác biệt không? Chẳng phải vẫn cứ lêu lổng ở bên ngoài, suốt ngày trên đường “vườn hoa đuổi bướm” (nguyên văn: gian dầu bên gái đẹp) đó sao, nếu như cô giữ được trái tim của chồng, Thiệu Đình sao có thể chạy rong như vậy chứ?” Mạnh phu nhân lại quở trách vài câu, thấy cô vẫn không hề hé răng, bộ dáng chăm chú lắng nghe, không khỏi có chút mất mặt, đặt phịch ly trà xuống, đứng lên bỏ đi luôn.

Tĩnh Tri ngơ ngác ngồi ở trên ghế sofa, tấm rèm che cửa sổ màu trà thêu hoa bị làn gió thổi bay phơ phất. Cô cảm thấy mình không nói nên lời, sự lạnh lẽo tràn ngập trong người cô, chạy thẳng từ lòng bàn chân lên tới ngực. Cô úp tay vào nơi trước ngực, nhận thấy tiếng trái tim đập nhanh đến mức dường như muốn phá toang cả lồng ngực mà vọt ra bên ngoài. Tĩnh Tri nhìn xuyên qua chiếc cửa sổ sát đất rộng lớn, nhìn ra vườn hoa lớn phải đến trên 100m², cô chợt có cảm giác mình đang bị vây quanh bên trong tầng tầng lớp lớp nhà tù không sao thoát ra được.

Cô nhớ khu vườn tĩnh lặng của mình, nhớ mẹ... Nhưng mà, khu vườn tĩnh lặng, cùng với tất cả khoảng thời gian hạnh phúc của cô ngày ấy, đều không trở về được nữa.

Thừa dịp thời gian nghỉ ngơi buổi trưa, Tĩnh Tri lấy hết dũng khí bấm số điện thoại của Thiệu Đình Đã bảy ngày trôi qua, tin đồn cũng đã bớt nóng nhiệt hơn, điện thoại bị cô nắm chặt trong tay cũng đã ẩm ướt dính dính, cơ hồ sắp không cầm nổi nữa.

Chẳng qua là một cú điện thoại thôi mà, Tĩnh Tri, mày sợ cái gì chứ?

Điện thoại vang lên một hồi mới có người nhận, giọng của anh trầm trầm vọng ra: “A lô?”

“Là em...” Tĩnh Tri vừa lên tiếng, lại chợt nghĩ ra mình nói như vậy là không ổn, cuống quýt nói thêm: “Là em, Tĩnh Tri ạ...”

“A..., là cô sao, có chuyện gì?” Giờ phút này Mạnh Thiệu Đình đang nằm ở trên ghế sofa để cho cô thư ký nhỏ Minna xinh đẹp mê người săn sóc, xử lý vết thương bị trật mắt cá chân của mình, tay trái của anh cũng không rảnh, đang vuốt ve làm càn ở trước ngực Minna.

“Thiệu Đình, anh đừng có sờ loạn nhé, thật đáng ghét...” Minna cười khanh khách gạt tay anh ra, cái nhìn mang theo vẻ quyến rũ.

Tĩnh Tri vừa há miệng định nói, lời đã nuốt trở vào, cổ họng cô như bị nhét một cục bông lớn, hoặc như ăn phải con ruồi vậy, cảm thấy cực kỳ ghê tởm... Tiếng nói của phụ nữ từ bên kia vọng lại, hiển nhiên là anh đang cùng với một cô gái xa lạ khác.

“Mẹ nói tối nay anh phải trở về nhà.” Tĩnh Tri đứng ngậy ra vài giây, mới phục hồi lại tinh thần, cô cử động thân thể gần như cứng ngắc, quay sang đứng đối diện với khoảng giữa chiếc điều hòa trong phòng khách. Luồng không khí hơi lạnh phả vào mặt, khiến cô tỉnh táo lại.

“Anh làm việc đi, em cúp máy đây.” Ngữ điệu của cô bình tĩnh giống như lúc nãy, giọng nói của cô rõ ràng dứt khoát, không đợi anh trả lời, cô đã chuẩn bị cúp điện thoại.

17. Chương 17: Nghĩa Vụ Vợ Chồng

“Anh làm việc đi, em cúp máy đây.” Ngữ điệu của cô bình tĩnh giống như lúc nãy, giọng nói của cô rõ ràng dứt khoát, không đợi anh trả lời, cô đã chuẩn bị cúp điện thoại.

Nhưng Mạnh Thiệu Đình lại nghe thấy âm điệu nói trong câu cuối mơ hồ có chút run rẩy, cô ấy nghe được tiếng của Minna...cô ấy không vui... Đột nhiên nhận ra được điều này làm cho Mạnh Thiệu Đình không kìm được chút vui vẻ: “Đêm nay tôi sẽ trở về!”

Mạnh Thiệu Đình nói xong, liền cúp điện thoại, anh cúi đầu, chuyên chú ngắm nghía chiếc bật lửa trong tay.

Người hầu bưng tới cốc nước ô mai ướp lạnh, Tĩnh Tri uống một hơi hết nửa bát mới cảm nhận được cảm giác mát lạnh từ trong lòng thẩm ra.

Anh vậy mà lại thật sự đáp ứng buổi tối sẽ trở về nhà, trong trái tim Tĩnh Tri chợt nảy lên niềm vui sướng nho nhỏ. Trong lòng cũng thấy rối loạn, cô đi lên lầu đến nơi yêu thích nhất tại cửa sổ phía tây, ngồi vào chỗ của mình, ổn định lại tinh thần, tiếp tục đọc cuốn tiểu thuyết chưa xem xong.

Chỉ có để đầu óc của mình chìm vào trong những sự cố bi thương của nhân tình thế thái trong truyện, cô mới có thể quên được tình cảnh của mình có biết bao điều không chịu nổi.

Nói đến cùng, tuy từ nhỏ chị em gái trong nhà đã lục đục với nhau trong việc tranh giành tình cảm, cô cũng không phải là một cô gái đơn thuần, vô tâm, nhưng mà, một người vừa mới tốt nghiệp xong đã lập gia đình, khả năng kinh nghiệm trong hôn nhân có được bao nhiêu để có thể ứng đối thuận buồm xuôi gió với chính chồng mình lẫn bà nội chồng đây?

Chồng đã chán ghét cô, mà thái độ của bà nội đối với cô ngày càng lạnh nhạt. Ba ba mỗi lần gọi điện thoại đều đã nói bóng nói gió hỏi bọn họ tình cảm như thế nào, muốn cô nhanh chóng có đứa con.

Tĩnh Tri cũng biết mục đích trong việc kết hôn của mình, cũng biết mình chỉ có thể phục tùng sự sắp xếp của số phận. Có lẽ, nếu có một đứa con của Mạnh Thiệu Đình, có thể cô không có được sự bình đẳng trong tình yêu, cũng có thể có vũ khí mạnh mẽ để củng cố vị trí của mình. Hơn nữa, cô cũng không hề chán ghét việc sinh con cho anh một đứa bé.

Khi sắc trời ngả hoàng hôn, tiếng còi xe vang lên báo hiệu, Mạnh Thiệu Đình trở lại.

Tĩnh Tri gấp lại sách, vội vàng đi xuống lầu, anh đi lại còn có chút chưa thoải mái, cô cũng không nghĩ nhiều, cực kỳ tự nhiên đi qua đỡ anh: “Anh đã gặp bác sĩ chưa?”

Anh nghiêm mặt lạnh lùng: “Lấy thuốc.”

Người lái xe lái xe cuống quýt mang hộp thuốc lại, Tĩnh Tri nhận lấy, dìu anh đến ngồi ở trên ghế sofa, hàng mi buông xuống nói rất tự nhiên “Anh ngồi xuống đi, em sẽ đắp thuốc cho anh.”

Cô cực kỳ tự nhiên xắn ống tay áo, đem lọ thuốc nước được ướp lạnh phun lên nơi mắt cá chân bị sưng của anh, ngón tay thon dài nhẹ nhàng mát xa, nhưng mi tâm lại hơi nhíu lại. Cô ngược mắt lên nhìn anh, giọng nói nhẹ nhàng dịu dàng như nước nhẹ nhàng hỏi: “Anh thấy thế nào? Nếu đau, anh hãy nói cho em biết nhé.”

Vốn dĩ trong lòng anh đang phiền não cũng dần dần yên tĩnh trở lại. Lúc cô đi đổ nước thuốc, rồi đi rửa tay, anh nhìn theo bóng lưng mảnh mai của cô trong sắc trời chiều, chiếc eo nhỏ nhắn của cô chỉ bằng vòng tay nắm chặt, được những đường may của chiếc áo sơ mi tôn lên, vóc dáng của cô không cao, nhưng tỉ lệ lại vô cùng tốt, ánh mắt anh không khỏi hơi nheo lại. Cô vẫn luôn điềm tĩnh như thế, không biết đêm nay, lúc anh muốn cô thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, cô còn có thể trước sau như một, vẫn trầm tĩnh như nước hay không.

18. Chương 18: Đêm Tân Hôn

Khi Tĩnh Tri trở lại, cô nhận ra sắc trời hoàn toàn biến thành tối đen. Phòng khách vẫn chưa bật đèn, ánh hoàng hôn màu lam theo khe hở của tấm rèm cửa màu trà chiếu rọi vào trên khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh, làm cho Tĩnh Tri không thể thấy rõ nét mặt và thần sắc của anh.

“Một mình trong phòng, em cũng thấy cô đơn rồi hả?” Từ đằng sau, anh kéo Tĩnh Tri lại, cô lảo đảo rồi bổ nhào vào trong ngực anh... Trong giọng nói của anh hàm chứa vẻ xuân tình, đôi môi mỏng hơi cọ cọ vào vành tai của cô, hơi thở nóng rực...Càng kỳ lạ hơn nữa, không biết từ lúc nào bàn tay anh đã rơi vào trên cổ cổ mảnh khảnh của cô, đầu ngón tay anh đặt nhẹ lên xương quai xanh của cô, khẽ vuốt ve, tựa hồ dần dà đã đi dần xuống bên dưới...

“Đừng...” Bất giác khi đó Tĩnh Tri cảm thấy toàn thân vọt lên luồng khí nóng cực kỳ khó chịu. Cô quay mặt, muốn né tránh, nhưng bàn tay anh không chịu buông tha cô, đầu ngón tay chạm nhẹ trên áo sơ mi, nhẹ nhàng tháo từng chiếc, từng chiếc cúc áo lạnh ngắt...mi mắt anh hơi khép lại: Tĩnh Tri...”

“Anh là chồng của em, chắc chắn em cũng không thể trốn anh mãi được đâu.” Anh nhẹ nhàng mở miệng nói nghe đầy mê hoặc, khi nhìn thấy bộ ngực người con gái trắng bóng như gôm sứ, sắc mặt bắt đầu ửng đỏ từng tảng: “Vâng...”

“Được, hay lắm, em vẫn còn nhớ rõ.” Giờ phút này mi mắt của Mạnh Thiệu Đình chợt mở ra, anh nhạt cười một tiếng nói: “Như vậy đêm động phòng hoa chúc của chúng ta đã bị kéo đến tận giờ cũng nên bắt đầu thôi.”

Tĩnh Tri bỗng ngẩng đầu lên, đôi mắt trong suốt ánh lên ánh sáng long lanh... Cái nhìn của Mạnh Thiệu Đình phân tích rất lâu, nhìn mãi mà không thấy chán, không thể không muốn, trong lòng ngực anh đột nhiên trào dâng từng chút, từng chút vui sướng, nhưng anh lại vẫn dùng giọng nói lạnh lùng như vậy : “Đi thôi, chúng ta cùng lên lầu.”

Anh nói xong, không chờ cô đã đi lên lầu trước.

Từ trước đến nay anh không thích làm một người đàn ông bị người khác thao túng. Bây giờ nếu như không phải bởi vì anh rất kính yêu anh cả, anh cũng sẽ không thỏa hiệp mà cưới cô...Đúng vậy, cưới cô là một chuyện, còn đối xử với cô như thế nào lại là chuyện khác!

Đối với nhà họ Phó anh đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, họ đã nhét một cô con gái cho anh, lại còn lấy nhiều “Sính lễ” như vậy, anh, Mạnh Thiệu Đình này, có làm ra những chuyện tàn nhẫn hơn nữa, cũng không một chút áy náy.

Anh muốn làm cho cô phải nhục nhã, bởi vì, cô không hề biểu lộ ra cho anh thấy sự vui mừng, hoặc là cô phải phát điên khóc rống lên vì không còn cô đơn. Anh cho tới bây giờ còn nhớ rõ, ngày đó khi cô đứng một chỗ với Thiệu Hiên, trên mặt cô là một nụ cười sáng lạn ấm áp như thế, mà anh, Mạnh Thiệu Đình, cho tới bây giờ cũng chưa từng được nhìn qua!

Anh muốn trả thù cô, muốn làm nhục cô, để ọi người thấy cô là đồ phụ nữ không biết liêm sỉ như vậy, đã có thể thân thiết với em trai thứ ba của anh như thế, trong khi ở bên cạnh anh lại cứ muốn giả dạng làm Thánh nữ kia chứ!

Anh trái lại, rất muốn nhìn cô một hồi ở trên giường, cô còn có thể giả vờ đến mức thế nào nữa đây!

Anh đi thẳng vào phòng tắm rửa, còn Tĩnh Tri lại chậm rãi đi đến trước cửa sổ, kéo chiếc rèm cửa ra. Gió đêm hè yên lặng thổi vào làm ọi phiền não trong lòng người ta dần dần tan đi, trở thành yên ả. Phía

ngoài cửa sổ là ánh đèn sáng muôn màu rực rỡ thật ấm áp... Nhưng liệu có ai biết được bên trong đó đã diễn ra những cuộc thăng trầm như thế nào. Cũng giống như cô ở trong giờ phút này, rốt cục cô sẽ tiếp nhận một bước ngoặt chắc chắn rất khó quên trong cuộc sống.

19. Chương 19: Đêm Tân Hôn Thứ Hai

Nghe thấy tiếng mở cửa, Tĩnh Tri vẫn không muốn rời khỏi khung cửa sổ. Mãi đến khi có tiếng dép lê loạt soạt trên thảm của người ở phía sau từ từ đến gần, như ở ngay bên tai cô, Tĩnh Tri mới lặng lẽ thở dài một hơi, chậm rãi xoay người lại, chớp mũi đột nhiên đụng vào một mảng tường bằng da thịt mát lạnh. Tĩnh Tri kinh hãi ngẩng đầu lên, đã thấy anh đứng đó, cả người trần trụi... sau khi tắm xong, anh cứ làm càn để nguyên như vậy, ra sức ép sát vào cô đang đứng ở nơi đó. Cô xoay người, lồng ngực rắn chắc của anh liền áp sát vào nơi mềm mại của cô...

Những giọt nước êm dịu từ những lọn tóc của anh nhỏ giọt xuống, dọc theo xương quai xanh, trượt một đường khêu gợi xuống vòm ngực màu mật ong, lộ rõ bắp thịt rắn chắc đầy cảm dỗ. Trước tình cảnh đầy mê hoặc và quyến rũ như vậy, ngay lập tức Tĩnh Tri như bị dồn ép, khiến cô như sắp ngừng thở, gương mặt đỏ ửng gần như sắp nổ tung, bước chân cứ như bị dính chặt ở nơi đó, muốn động đậy cũng không động đậy nổi...

“Lần đầu tiên em nhìn thấy người đàn ông không mặc quần áo sao?” Anh đưa ngón tay vẫn còn ướt át nâng khuôn mặt quay nghiêng của cô lên, giọng nói khàn khàn êm tai làm cho người ta cơ hồ hít thở không thông. Người luôn bình tĩnh như cô, cũng ngâm hít sâu đến nửa phút, mới tìm lại được giọng nói của mình: “Vâng, là lần đầu tiên...”

Cô trả lời rất tự nhiên làm cho anh có chút giật mình, mang theo vài phần cân nhắc nhìn cô: “Tốt lắm, coi như người nhà em có thành ý.”

“Sao cơ?” Cô có chút khó hiểu. Tĩnh Tri nhận ra, so với suy nghĩ của anh, cô luôn thua kém cách xa vạn dặm.

“Em là vợ của Mạnh Thiệu Đình anh, cho dù có thể chỉ là một bình hoa để trưng bày, cũng cần phải là một bình hoa thuần khiết, trong trắng.”

Ang cười kiêu ngạo, thân hình cường tráng càng áp sát gần vào thêm một bước. Lưng của Tĩnh Tri tì ở trên bệ cửa sổ, còn bộ ngực nóng bỏng của anh đã kề sát vào nơi mềm mại của cô... Hơi thở lập tức trở nên bắt đầu khó khăn. Cô không lưu tâm hơi nhú mi lại, Mạnh Thiệu Đình cho rằng cô muốn cự tuyệt, ai ngờ, cô lại mềm mại cầm lấy cánh tay rắn chắc của anh: “Anh cứ lên trên giường trước chờ em một lúc, em đi tắm rửa.”

Ngữ điệu của cô thoải mái, giống như là đang nói, anh cứ ăn cơm trước đi em sẽ lập tức đến ngay vậy.

Bà xã của anh, Phó Tĩnh Tri, coi như lại khiến anh có thêm một nhận thức mới.

“Được thôi, chỉ có điều em phải nhanh lên một chút...” Anh ôm lấy thân thể của cô, đột nhiên cảm thấy căng thẳng một phen, Tĩnh Tri nhanh nhạy cảm giác thấy nơi bụng dưới có vật cứng rắn nóng bỏng chống vào người ... Tim của cô đập bịch bịch... cũng không ngờ anh lại ghé vào bên tai cô trầm trầm nói: “Đừng để cho chồng em phải chờ đợi quá sốt ruột đấy nhé.”

Tĩnh Tri thiếu chút nữa liền chạy mất dép. May mắn từ nhỏ cô đã được Tĩnh Nghi và Tĩnh Tâm rèn luyện cho nên cô vẫn có thể làm lành một đường đi đến phòng tắm.

Nằm ở trong bồn tắm nửa giờ, cô mới chịu đi ra. Từ trước đến nay cô không phải là một người luôn do dự, luôn bồi hồi mãi không thôi. Từ trước đến nay cô cũng không phải là một người ham thích vui vẻ, rồi sau đó lại ân hận tự trách mình. Cô đã đi đến bước này, không có ai ép buộc cô, tất cả đều do cô tự nguyện thực hiện nghĩa vụ làm vợ. Trong lòng cô suy nghĩ, không có gì đáng ngại, điều này so với hàng ngày được nghe Tĩnh Nghi châm biếm lại dễ chịu hơn.

Huống chi, chồng của cô lại là người ưu tú tuần lãng như vậy. Cô cũng chỉ là một cô gái có tướng mạo bình thường. Trong con mắt của người ngoài, cuộc hôn nhân của bọn họ chính là cô đã trèo cao, chiếm được

tiện nghi lớn! Cô không chán ghét anh, ngược lại, cô rất tán thưởng anh, thích anh, ngay từ lúc bắt đầu buổi lễ kết hôn ngày hôm đó ...

20. Chương 20: Lần Đầu Tiên

Khi Tĩnh Tri bước ra khỏi phòng tắm, cô cũng không ra sức bao quát quang người mình nghiêm nghiêm mật mật như thường ngày nữa. Cô mặc chiếc áo choàng tắm bằng vải bông màu trắng cực kỳ tùy ý, dùng chiếc khăn mặt mềm mại lau khô mái tóc dài còn ướt nước, cũng không quay đầu lại, cô nói với người nọ: “Anh chờ một chút, em sấy tóc cho khô đã.”

Quả nhiên, cô ngồi ở trước bàn trang điểm lấy máy sấy ra bắt đầu hong khô mái tóc. Đang là mùa hạ, chiếc áo choàng tắm của cô đã rất mỏng lại còn cực kỳ rộng rãi, khi cô nhấc tay lên, phong cảnh kiều diễm liền rơi ngay vào trong mắt Mạnh Thiệu Đình...

Anh đã từng nhìn thấy, gặp gỡ vô số người con gái mặc chiếc áo tắm như của cô, mặc cũng như là không mặc vậy, nhưng với bà xã của anh lại hoàn toàn khác hẳn người thường, thật đúng là một kỳ nữ.

Mạnh Thiệu Đình nằm ngửa ở trên giường, mặc kệ cô chậm rãi làm khô tóc. Sau đó, cô xoay người, đi đến trước giường, gương mặt mang theo sắc hồng nhàn nhạt không biết là bởi vì cô xấu hổ, hay lại là vì cô vừa mới tắm xong.

Cô nhìn anh, mà anh cũng nhìn cô không rời, rất lâu, mới nghe được lời nói phát ra từ giữa cặp môi mỏng làm cho cô lúng túng: “Cởi ra đi.”

Đôi mắt trong veo như nước đột nhiên mở to tròn xoe, trong đó phát ra ánh nhìn lóng lánh mênh mông mà mờ mịt... Cô cắn răng, cuối cùng lúc sau thật chậm rãi kéo chiếc đai lưng buộc ở bên hông ra.

Thân thể ngang dọc như ngọc hiện ra trước mặt Mạnh Thiệu Đình. Anh cũng là người đàn ông bình thường, cho nên giờ phút này, đương nhiên cặp mắt của anh nhìn người con gái ở trước mặt cũng không hề chớp mắt. Làn da của cô cực kỳ trắng, eo lưng rất nhỏ, bộ ngực hình như hơi nhỏ nhưng rắn chắc, hơi hơi nhếch lên, dường như... chưa từng bao giờ bị người khác đụng vào khai phá qua...

Đợi đến khi anh tỉnh táo lại, thân thể mát rượi của cô đã ở trong lòng anh...

Anh từ trên cao nhìn xuống cô chăm chú, hai mắt cô mở to nhìn anh hơi e lệ.

“Nhắm mắt lại.” Anh vươn tay ra, vuốt nhẹ lên mi mắt cô. Khi ấy trước mắt cô liền biến thành một mảnh tối đen, rồi có người hôn lên đôi môi của cô.

Khác với người cô đang lạnh lẽo, đôi môi nóng bỏng của anh mang theo sự chinh phục đầy bá đạo, hơi thở ấm áp phả vào cô. Tĩnh Tri bị nụ hôn thành thạo của anh hôn đến loạn ý, khi cái miệng nhỏ khê nhếch để thở, chiếc lưỡi của anh đã tiến vào dò xét...

Trong đầu Tĩnh Tri nổ “oành” một tiếng, thân thể tựa hồ mềm nhũn ra vậy, mà anh lại vừa hôn, vừa hơi gấp gáp hướng về bộ ngực mềm mại của cô mà sờ soạng. Trong lòng Tĩnh Tri tuyệt vọng phát ra tiếng kêu không lời “Đừng mà...”

Nhưng mà cả người cô vẫn không hề động đậy, chỉ có đôi tay của cô chợt buông rời cánh tay của anh. Cặp mắt của cô vẫn như cũ nhắm nghiền lại, để cho bản thân chìm vào trong bóng tối.

Anh vẫn về có chút thô lỗ. Cảm vật mềm mại trong lòng bàn tay, hơi thở của anh dần dần trở nên bắt đầu nặng nề. Trong lòng Tĩnh Tri có chút sợ hãi, đối với chuyện nam nữ, cô cũng không phải hoàn toàn không biết gì cả, cô biết tiếp theo sẽ rất đau, nhưng mà cô chỉ có cách chịu đựng.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng khi tay của anh hướng về nơi giữa hai chân cô, khi bàn tay đang chuyển động tới nơi đó, đột nhiên Tĩnh Tri mở to mắt, hai tay gắt gao bóp chặt vào cánh tay rắn chắc của anh: “Thiệu Đình...”

Anh nhìn thấy ánh mắt của cô có một chút bối rối, nhưng lại vẫn điềm tĩnh cười cười nói với anh: “Thiệu Đình, đây là lần đầu tiên, nếu có thể... anh nhẹ một chút được không?”

21. Chương 21: Đây Là Lần Đầu Tiên Của Em, Anh Có Thể Nhẹ Nhàng Được Không?

Anh nhìn vào mắt của cô, có một chút bối rối, nhưng cô vẫn điềm tĩnh cười cười nói với anh: “Thiệu Đình, đây là lần đầu tiên của em, anh có thể nhẹ nhàng một chút được không?”

Mạnh Thiệu Đình còn chưa kịp suy xét đã buột miệng nói câu trả lời tràn đầy ham muốn: “Được, anh sẽ nhẹ nhàng một chút...”

Vừa dứt lời, ngón tay anh không nén nổi sốt ruột, thoáng cái đã chuyển động tìm kiếm về vùng cấm địa của cô. Tĩnh Tri nghe thấy hơi thở nóng bỏng bên tai, trong đầu chợt hiện lên một ý nghĩ khiến cho chính cô cũng phải kinh ngạc. Phản ứng của anh mạnh mẽ như vậy, có phải bởi vì cô cũng có một chút hấp dẫn mà anh không muốn thừa nhận hay không?

Trong khi cô còn đang mơ hồ không rõ, ngón tay của anh đã chạm vào nơi mềm mại của cô... Trái tim Tĩnh Tri chợt co rút lại, theo bản năng cô định khép hai chân lại, nhưng bàn tay anh đã tóm chặt vào bắp đùi mượt mà của cô, rồi bỗng nhiên mạnh mẽ tách chúng ra...

Tiếng thét của Tĩnh Tri đã đến miệng, lại bị cô cắn răng gắt gao nén lại. Toàn thân cô cứng ngắc, để mặc anh tới lui chơi đùa, trong lòng vang từng tiếng một cảnh cáo bản thân, những việc này đều là đương nhiên... Phó Tĩnh Tri, mày phải cảm thấy may mắn khi được chồng mình cưng chiều, thậm chí mày còn phải làm cho chồng được cao hứng nữa kia... Có như vậy, mày mới có thể có đứa con của anh ta, mới có thể giữ vững được vị trí hiện tại của mày chứ...”

Nếu làm cho anh ghê tởm, ghét bỏ, bị đuổi ra khỏi nhà, dù sao so với chịu đựng sự gian nan trong lúc này còn khổ sở hơn rất nhiều. Nói cho cùng, cô là một thiên kim tiểu thư cũng chỉ biết sống an nhàn sung sướng, không phân biệt được ngũ cốc, chân tay cũng chưa từng phải động vào công việc gì, lại có thể gả cho Mạnh Thiệu Đình, đúng là do đời trước cô đã có phúc tu luyện. Anh không đánh cô, không mắng cô, mặc dù thái độ của anh lạnh nhạt, nhưng ở mọi phương diện anh đối với cô đều đã rất hào phóng. Cô cũng có thể làm một phu nhân nhà giàu có vô lo vô nghĩ, mà những thứ này, đối với cô mà nói, đã là quá mức đầy đủ rồi. Hơn nữa, thật sự, cô không muốn ly hôn, thậm chí cô thấy mình thực may mắn, khi nghe theo lời của ba mà gả cho anh.

Nghĩ tới đây, cô nâng đôi tay mềm mại thoáng chút cứng ngắc chạm rãi vòng lên đôi vai với những bắp thịt rắn chắc của anh. Cảm giác tiếp xúc với làn da cực kỳ nhẵn mịn trong lúc này, không ngờ rằng lại là sự trêu chọc lớn nhất đối với anh...

Mạnh Thiệu Đình từ trước đến nay, đối với phương diện trên giường luôn thô bạo, nhưng vì lời cầu xin vừa rồi của cô mà đành phải dè dặt dục vọng của mình... Anh cũng không ngờ Tĩnh Tri lại chủ động ôm lấy mình, trong nháy mắt cô đã thiêu đốt anh... Anh mở to mắt nhìn vào đôi mắt dịu dàng như nước của cô, chỉ cảm thấy cả người bị trêu chọc, làm nổi lên lòng dục vọng. Rốt cuộc anh không buồn bận tâm đến việc cô sẽ bị đau đớn, anh có phần thô lỗ kéo chiếc áo tắm của cô đang ngăn trở anh, cũng không thèm nhìn tới liên vút nó sang một bên, nhẹ nhàng kéo đôi chân cô đang hơi run rẩy mạnh mẽ vòng chặt lên lưng anh. Anh muốn nhẹ nhàng nhưng lại không ngăn được dục vọng sắp phát tác mạnh mẽ, nên vẫn cứ thô bạo để cho cứng rắn của mình xuyên vào nơi mềm mại của cô...

Bên tai vang lên tiếng cô kêu lên khe khẽ dịu dàng, cô dường như nghẹn ngào nức nở từng tiếng bởi cơn đau... Thân thể của cô bị đau mà biến thành căng thẳng. Giữa động tác, Mạnh Thiệu Đình ngẩng đầu nhìn, thấy cặp mắt cô xao động, đúng là cô đã rơi lệ...

“Em chịu đựng một chút...” Giọng nói của anh hơi khàn khàn, nhịp thở dốc nặng nề, nghe qua dường như hết sức khó chịu.

22. Chương 22: Một Đêm Đây Mê Hoặc

Tĩnh Tri lắc đầu cố nén đau nhức, nhưng đột nhiên cô ôm chặt lấy anh, đưa thân thể mềm mại của mình đến trước mặt anh. Mạnh Thiệu Đình cảm thấy nơi khít khao kia đang chạm rãi thật chặt lấy anh... Chút

lý trí duy nhất của anh hoàn toàn bị sụp đổ, quả thực cô đã làm anh muốn phát điên lên được!

Tình cảnh như thế này làm sao bảo anh nhẹ nhàng một chút được chứ?

Trong đầu hoàn toàn trống rỗng... chỉ có điều sự sung sướng không ngừng lan nhanh khắp cơ thể... Anh không thể khống chế nổi động tác nữa, khiến cho tiếng nức nở của cô cũng trở thành đứt quãng, cánh tay vô lực tuột khỏi bờ vai anh, buông xuống trên giường thoáng lung lay...

Anh cứ mãnh liệt thô lỗ như vậy, không để ý đến cô đang nằm ở nơi đó, toàn thân ướt đẫm, đầy trống rỗng ... lại càng không quan tâm đây là lần đầu tiên của cô, cũng như chuyện cô có chịu nổi những kiểu như thế này không, anh vẫn không chịu buông tha cô...

Mồ hôi trên trán anh rơi xuống dày đặc, thậm chí có vài giọt rơi vào mặt của Tĩnh Tri. Cô cũng không rảnh để bận tâm điều đó, thần trí cô đã có chút không rõ ràng lắm... Sự đau đớn lúc ban đầu của cô do những cú va chạm điên cuồng của anh vẫn không hề giảm đi, ngược lại, càng ngày càng trầm trọng hơn. Đến sau cùng, khi anh vẫn còn nằm ở trên người cô, thì trước mắt cô đã toàn một màu đen, cô chìm vào trong giấc mộng ngọt ngào và tối đen...

Lúc này Tĩnh Tri chìm vào giấc ngủ say thật nặng nề. Cho đến lúc cô tỉnh lại, bên ngoài ánh mặt trời đã lên cao, ánh nắng rực rỡ chiếu vào khung cửa sổ. Cô hơi di động thân thể một cái, ngay lập tức giữa đôi môi liền phát ra một tiếng rên. Không có một tác da thịt nào là không bị đau đớn, đầy mỏi mệt đến khó chịu, dường như ngay cả duỗi cánh tay ra cũng không đủ sức, đôi con người đen tuyền thoáng chuyển động, nhìn phòng ngủ to như vậy đã không còn bóng dáng của anh, cô dường như có chút buồn bã, bọn họ đã làm chuyện thân mật như vậy. Vậy, tình cảm vợ chồng của họ vốn dĩ lạnh lẽo như băng, liệu mối quan hệ này có thể hòa bình một chút hay không đây?

Nhớ đến tối hôm qua anh điên cuồng như vậy, cứ một lần lại một lần muốn cô, trái tim Tĩnh Tri không khỏi nảy lên chút ngọt ngào nho nhỏ. Tuy cô biết, đối với đàn ông mà nói, chỉ cần người phụ nữ không quá kém, bọn họ gần như đều có thể đạt được khoái cảm, nhưng Tĩnh Tri lại cho rằng anh có phần thích mình.

Dạng cuồng nhiệt gần như mê muội gần như cướp đoạt ấy, cũng giống như chỉ khi đối mặt với người mình yêu thương mới có sự kích thích đến gấp gáp như thế, làm cho cô tuy lúc này khắp người đều đau đến khó chịu, nhưng đáy lòng lại thấy ngọt ngào.

Cho tới hôm nay, bọn họ mới coi như trở thành vợ chồng đúng nghĩa. Tĩnh Tri giống như nhìn thấy trước mắt mình có một con đường rộng lớn, sáng sủa vậy. Những phiền muộn vốn chồng chất trong lòng cũng từng chút, từng chút tan biến, cả người đều cảm thấy thoải mái rất nhiều. Cô nên đối mặt với anh như thế nào đây, nên thẹn thùng hay là nên làm bộ tự nhiên thanh thản sẽ tốt hơn.

Gương mặt cô nóng bừng lên, nếu soi gương xem, nhất định lại là thần sắc đã đỏ rực lên rồi, ngay cả cổ chắc chắn cũng đỏ lên theo!

Tĩnh biết ảo não mắng chính mình, thật không có tiền đồ, có vợ chồng nhà nào như thế này không cơ chứ? Nếu thật sự ngày nào cũng đều thẹn thùng như thế thì chắc sẽ bị mọi người cười đến chết mất...Sau này, nói không chừng mỗi ngày bọn họ...

Tĩnh Tri cuống quýt ngừng ngay suy nghĩ vớ vẩn của mình, mới vừa có một lần gần gũi da thịt với nhau, cô đã nghĩ ngay đến chuyện muốn cả đời chứ, thật là ngây thơ!

Ban đầu cô cũng suy nghĩ ngây thơ, nên đã bị cha mình nói bóng nói gió làm cho thức tỉnh, không phải cô được gả đi là đã “đại công cáo thành”, ngược lại, nếu như cô không thể nắm giữ được trái tim của chồng mình, sớm muộn gì cô cũng sẽ bị đuổi ra khỏi nhà. Bởi vì, nhà họ Phó đã sớm lâm vào tình cảnh suy yếu, càng ngày càng đi xuống không cách nào ngăn nổi xu hướng sẽ bị phá sản.

23. Chương 23: Muốn Làm Nhục Cô

Theo thái độ của mẹ chồng cô có thể nhận ra được, lời nói khách sáo trong buổi lễ kết hôn, hiện tại đã nhanh chóng thành sự trở mặt đầy lạnh nhạt. Cô nhất định phải đạt được sự cưng chiều của chồng mình, thậm chí, phải thông qua một chút thủ đoạn nho nhỏ để có được một đứa con. Cho nên, tối hôm qua anh

muốn cô, trong lòng cô tràn đầy sự vui mừng, tuy trong sự vui mừng còn lẫn một chút trù tính mà người vợ không nên có.

Khi Tĩnh Tri ngồi xuống, chợt thấy nơi đầu giường có để một thứ gì đó, cô đưa tay cầm lên xem, là một tờ giấy và một hộp thuốc, vừa mở ra xem Tĩnh Tri không khỏi sửng sốt. Giữa lúc đó, đột nhiên tất cả ảo mộng của cô, từng chút, từng chút bị nghiền nát. . .

Đúng vậy, dạng phụ nữ nào mà anh không từng gặp qua, không từng chơi đùa? Anh làm sao có thể vì một đêm này mà chuyển biến thái độ chứ? Đột nhiên Tĩnh Tri tỉnh ngộ, cô muốn dùng thái độ hòa nhã để đối xử với anh, quả thực nếu đem so với việc cô mỉm cười thân thiện với anh xem ra còn khó hơn!

“Phó Tĩnh Tri, tôi chắc chắn sẽ không cho cô mang thai đứa con của tôi, cho dù cô có muốn chết đi được, tôi cũng sẽ không cho cô, cố ý không cho cô. Phu nhân của tôi, nhớ uống thuốc đấy, nó sẽ làm cho cô tránh bị đau đớn bởi lưỡi dao ở bệnh viện!” Nét bút sắc bén như vậy, lúc Tĩnh Tri nhìn vào thậm chí có thể đoán được biểu tình của anh khi viết những dòng chữ đó vừa lạnh lùng lẫn đặc ý như thế nào. Cô cứ ngồi khờ héo ở chỗ đó, ánh mặt trời âm áp như vậy, khoác lên trên cơ thể cô lại giống như một tầng sương lạnh.

Một lần nữa cô đã hiểu rõ ràng, cô đã biết được anh không thích cô, rất chán ghét cô... Lúc này, cô lại càng cảm thấy lạnh hơn, cảm giác này gần như làm cho cô bị đông cứng lại trong hôn nhân, một lần nữa cô lại thấy thật buồn cười cho việc trái tim mình lại ảo tưởng đi lưu giữ một người.

Anh muốn cô, toàn bộ là vì muốn làm nhục cô.

Không chút do dự, cô lấy viên thuốc kia ra, không cần uống nước, bỏ thẳng vào trong miệng, cô nuốt xuống thực khó khăn, cực kỳ khổ, thật sự cực kỳ khổ... nhưng mà cô lại thoáng nở một nụ cười cực kỳ sinh động.

Ngón tay thon dài của cô từng chút từng chút, cẩn thận gấp tờ giấy kia lại, sau đó, xuống giường, mở chiếc hộp trang sức đựng của hồi môn của mình đã mang đến, rồi cẩn thận đặt ở chỗ kín đáo nhất.

Ngày trôi qua cực kỳ nhanh, kể từ khi bọn họ phát sinh quan hệ đến giờ đã là một tháng rồi.

Mẹ chồng cô lúc mới đầu cố nén lại tính muốn thuyết giáo, sau đó bắt đầu buông những lời nói thật khó nghe. Có một lần bà đã nói ra những lời thật sự khó có thể lọt tai, Tĩnh Tri cũng không nhẫn nại được nữa liền vứt chiếc điều khiển từ xa...Tuy cô đã lập tức thành khẩn xin lỗi, nhưng mẹ chồng cô vẫn thẳng thừng trở mặt với cô. Thiệu Đình không trở về nhà, những ngày khổ sở của cô đã bắt đầu dần đến.

Tĩnh Tri ở nhà bị mọi người chung quanh khinh bỉ. Cô dứt khoát tiếp tục mở lại lớp dạy đàn nho nhỏ của mình, việc kinh doanh cũng không tốt lắm. Thỉnh thoảng có đứa trẻ muốn học đàn, cô cũng nhận phụ đạo một chút những kiến thức sơ đẳng ban đầu... Cứ như vậy, ngày qua ngày, cứ như sóng nước chẳng hề xao động, mãi đến khi có một ngày, trong lúc vô tình, cô nhìn thấy một tin tức được đăng rộng rãi trên mặt báo. . .

Cậu Hai của tập đoàn Mạnh thị vùng bút mua biệt thự ở Đông Sơn để “Kim Ốc Tàng Kiều” (nhà vàng giấu người đẹp), quan hệ thông gia giữa hai nhà Mạnh- Phó tràn đầy nguy cơ. . .

Trọn một bài giới thiệu được dùng đủ các loại giọng văn tường thuật lại người mà Nhị thiếu gia nhà họ Mạnh trong truyền thuyết mới kết hôn kia đang sủng ái. Thậm chí còn có mấy bức ảnh chụp cực kỳ rõ ràng, nhìn thấy rõ cả ánh mắt chân thành của hai người đang nhìn nhau thật nồng nàn sâu sắc...Thậm chí, phóng viên phỏng vấn còn viết trên báo rằng vị bạn bè của Nhị thiếu gia, khi ấy còn công nhiên xưng hô “chị dâu”, đủ loại dấu hiệu cho thấy, Mạnh Thiệu Đình bây giờ đã tìm được một phụ nữ mà mười cô nàng La Phi Lệ cộng lại cũng không sánh bằng một phân của cô ấy...

24. Chương 24: Anh Có Niềm Vui, Tôi Có Tri Kỷ

Bây giờ là chị dâu hai, không chừng có một ngày, bạn bè của anh sẽ gọi là chị dâu cả thôi!

Tĩnh Tri khép lại tờ báo, thở dài một hơi, số điện thoại của ba ba lại nhấp nháy trên màn hình, Tĩnh Tri không muốn nhận, đưa tay nhấn nút tắt... Cô nhìn ra bên ngoài, bầu trời đã xám xịt, xem ra trời sắp đổ mưa rồi. Cô không mang theo ô, nhưng vẫn rất ngang bướng lập tức đi đóng cửa, ra về dù đã sắp mưa.

Lúc cô chuẩn bị đóng cửa thì nhìn thấy An Gia Hoà công trên lưng một bộ giá vẽ lớn, chạy vài bước đã tới dưới mái hiên, vừa vận đến nơi thì trận mưa to đã rào rào đổ xuống sau lưng anh.

“Thực may mắn vừa kịp.” Anh ôm trong lòng một xấp giấy vẽ, mỉm cười nhìn cô.

“Em muốn đóng cửa sao?” Anh có chút sốt ruột nhìn cô, Tĩnh Tri đứng yên trong khoảnh khắc, lại mở khóa cửa ra: “Anh vào đi, trận mưa lớn quá.”

Cô mới quen An Gia Hoà một tuần trước, khi anh đưa cháu gái của mình tới mua đàn. Cô là bà chủ nên chỉ trả lời hết sức đơn giản, vẫn với phong cách cực kỳ khách sáo như cũ.

Nhưng anh đã mua chiếc Piano ngay tại trận, rồi tiếp theo đó, từ ngày hôm sau anh liền vác luôn chiếc giá vẽ của mình đến.

Tĩnh Tri và anh nói chuyện với nhau rất hợp, bọn họ đều rất thích tranh sơn dầu của Mạc Nại, hơn nữa An Gia Hoà cũng thích nghe ca khúc của Vương Phi. Ba ngày sau, anh cũng rất tự nhiên đề xuất vẽ một bộ tranh về cô, Tĩnh Tri cũng không phải là người làm ra vẽ nhu mì liền đồng ý luôn.

Cho nên bây giờ anh mới đến, cũng mang theo những bức vẽ đã hoàn chỉnh cho Tĩnh Tri xem.

26 bức vẽ rất đơn giản, trên cơ sở những phác hoạ lần trước, đã đổi thành những bức tranh, đường nét sáng tối rất đẹp, độ dày mỏng của bóng mờ được xử lý vô cùng hoàn hảo, càng tuyệt vời hơn khi anh khắc hoạ được ánh mắt lạnh lùng và trầm tĩnh của cô, hơn nữa anh còn lột tả được tia nhìn âm thầm trong ánh mắt lạnh lùng kia.

Tĩnh Tri lập tức liền có hảo cảm với người hoạ sĩ trẻ tuổi ở trước mặt mình... Thường nói nghệ thuật là tương thông, cô yêu âm nhạc, anh thích vẽ tranh, giữa hai người coi như có chung niềm yêu thích nho nhỏ “tương tri cầm sắt” (duyên hiểu biết âm nhạc hội hoạ) với nhau, nhưng cũng không người nào nguyện ý phá vỡ.

Cứ thể giai điệu âm nhạc tình cảm với giọng ca ấm áp của Vương Phi qua đĩa CD vang lên trong không gian.

“Ta như là một quân cờ

Tiến lui tùy ý người quyết định

Ta không phải tướng lãnh duy nhất trong mắt người

Nhưng mà người không để mắt đến người lính nhỏ...”

Ngón tay vốn đang nhẹ nhàng gõ trên phím đàn theo tiết tấu chợt dừng lại... Không hiểu sao Tĩnh Tri chợt có chút cảm xúc ưu tư. Thực tình mà nói, loại tình cảm này, xem ra hình như đã bắt đầu từ hơn một tháng trước rồi.

Trời mưa cực kỳ lớn, hạt mưa gõ và chiếc tủ kính trưng bày đàn kêu leng keng thùng thùng. Trong lúc đó cô và An Gia Hoà đang ngồi trước hai ly cà phê nóng còn đang bốc hơi. Tĩnh Tri pha cà phê OCA cực kỳ khéo, loại cà phê này đặc biệt đắng, đắng đến nỗi có thể kích thích thần kinh người ta, nhưng đồng thời lại có một mùi vị khác biệt, làm người ta chỉ một lần uống mà nhớ mãi... Có lần sau khi ăn xong, cô rót cho Mạnh Thiệu Đình một chén, anh nếm một ngụm, liền đổ luôn vào sọt rác, anh không thích... Chỉ cần là những gì có liên quan tới cô, anh luôn luôn không thích.

Hôm nay trời mưa như vậy, Mạnh Thiệu Đình đang làm gì đây? Anh có trở về không? Hôm nay là sinh nhật của cô...

Cô có chút không không chế nổi ý nghĩ, sau lần phát sinh quan hệ đó, Tĩnh Tri cũng chưa từng gặp lại anh, mà cũng không nhìn thấy anh, cũng không biết được thái độ của anh, không biết thái độ của anh cũng sẽ không biết được bước tiếp theo cô sẽ nên làm như thế nào... Cô vẫn cần phải cố gắng là niềm vui của anh.

25. Chương 25: Lạt Mềm Buộc Chặt

Tòng Vân ngồi bên chiếc bàn trà thấp làm bằng trúc, ngón tay thon dài nhúm một dùm trà Bích Loa Xuân, thả vào trong chiếc chén sứ men xanh, rót nước sôi xoay tròn mấy vòng lên trên lá trà. Lá trà dần dần nở ra, nước trà biến thành màu hổ phách nhàn nhạt. Cô nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu hương trà đang nhẹ nhàng bốc hơi nghi ngút như sương, mãn nguyện thở dài một tiếng: “Thích nhất là hương vị như vậy.”

Hai tay cô nâng một ly trà đưa đến tay người đàn ông ở trước mặt. Người đàn ông kia nhìn cô, nở nụ cười đầy cưng chiều, nhận ly trà đồng thời hai tay giữ chặt lấy cô, kéo cô vào trong ngực mình. Anh nếm một ngụm trà rồi để xuống, hai tay vẫn ôm cứng thân thể mềm mại của Tòng Vân, dịu dàng nói: “Đã nói là trời mưa xuống sẽ giữ khách lại, đêm nay em có muốn anh ở lại không?”

“Em cũng không giữ anh đâu, hôm nay là ngày đặc biệt, em khẳng định phu nhân của anh đang đợi anh đấy.” Đúng vậy, hôm nay là ngày đặc biệt, là sinh nhật của Phó Tĩnh Tri. Nhưng mà anh lại không muốn trở về.

“Đang ở với em nên anh không muốn trở về, bé Vân ngoan à, em hãy cho anh ở lại đây đêm nay đi, em xem mưa thế này...” Anh vừa nói đầy mê hoặc, vừa nhìn mặt cô thật mê muội. Ngón tay anh cũng đã hai ba lần tháo cúc áo sơ mi của cô, thành thạo cầm nơi đây dầm của cô, giọng nói hàm chứa vẻ gấp gáp, môi dán vào cổ của Tòng Vân, môi thoáng cấp bách mút qua lại: “Kỳ sinh lý của em qua rồi, Vân nhi, đêm nay anh sẽ không đi đâu...”

Nụ hôn của anh đặc biệt nhiệt tình, lại triền miên, quần áo của Tòng Vân gần như bị anh cởi sạch. Ngón tay anh đã thăm dò vào trong ngực của cô có chút cấp bách muốn nắm lấy vật mềm mại mê người kia. Đường nhiên trong lòng Tòng Vân đã nổi lên sóng tình nóng bỏng quay cuồng, nhưng vẫn lại ép buộc bản thân mình, nhẹ nhàng dè tay anh lại: “Thiệu Đình...”

Giọng nói của cô cực kỳ êm tai, Mạnh Thiệu Đình chỉ nhẹ nhàng ừm một tiếng, động tác của tay vẫn không dừng lại. Nội y của Tòng Vân bị anh thành thạo tháo mở. Nơi đây dầm nhảy vào trong lòng bàn tay anh. Cảm giác quá mức tuyệt mỹ làm cho anh không tự chủ được... Anh nặng nề thở dốc, đôi môi dọc một đường xuống phía dưới, đang định hôn lên nơi khe rãnh thì giữa lúc đó, bỗng nhiên Tòng Vân lại mạnh mẽ ra sức đẩy anh ra, khép chặt quần áo của mình lại: “Thiệu Đình, anh cần phải đi! Hết mưa rồi...”

Tòng Vân lạnh lùng mở miệng, không chút lưu luyến. Không biết có bao nhiêu người ghen tị với vị trí của cô trong lòng Mạnh Thiệu Đình, cũng không biết có bao nhiêu người thật hâm mộ cô bởi sự đối xử thật tâm của anh với cô. Anh thật cẩn thận để mang lại cho cô niềm vui, anh thuộc lòng kỳ sinh lý của cô, thuộc lòng tất cả những yêu thích của cô, vụng về như rác, mi tâm cũng không hề nhíu lại.

Nhưng mà chỉ có chính cô lại vẫn luôn duy trì sự tỉnh táo. Những thứ này chẳng qua là một biểu hiện bình thường khi người đàn ông mê luyện sắc đẹp của một người phụ nữ. Đến khi sự tươi mới qua đi, cô, Tòng Vân này, chẳng phải lập tức sẽ trở thành nhất thời sao?

Cô chắc chắn sẽ không vì một đêm hoan ái trên giường, mà khiến cho hứng thú của anh đối với mình bị giảm sút đi. Cho nên, lúc này cô không thể lưu giữ anh lại...

Thân thể Mạnh Thiệu Đình dựa vào phía sau, như cười như không chăm chú nhìn người con gái ở trước mặt. Đôi mắt hẹp dài sắc bén gần như làm cho Tòng Vân không còn chỗ để trốn chạy, may mà rất nhanh, anh đã đứng lên, đặt lên trán cô một nụ hôn lễ nghi: “Ngày mai anh sẽ trở lại thăm em.”

26. Chương 26: Chúc Sinh Nhật Vui Vẻ

An Gia Hoà ở lại trong phòng đàn của Tĩnh Tri mãi đến 5 giờ chiều mới đi. Tĩnh Tri khóa cửa, cự tuyệt ý tốt của anh muốn đưa cô về nhà. Cô đi một mình ở trên đường. Trời đã tạnh mưa, trong không khí tràn ngập mùi bùn đất tươi mát dễ chịu. Vô tình cô đi ngang qua một cửa hàng tổng hợp, từ trong đó bay ra mùi thơm dễ chịu của bánh ngọt.

Tĩnh Tri dừng lại, mua một chiếc bánh gato sinh nhật, lại mua thêm cả bánh gạo. Trong lúc chờ bánh gato mang ra quầy hàng, cô thừa dịp đi thang máy lên tầng trên, lúc đi qua khu thời trang nam bỗng nhìn thấy một chiếc áo lông cừu màu tàn thuốc rất đẹp, bỗng nhiên cô nghĩ mua tặng anh, nếu mặc lên người chắc chắn anh sẽ không bị lạnh.

Xách túi lớn túi nhỏ gì đó về nhà, xuống xe cô ngạc nhiên khi phát hiện ra xe của Mạnh Thiệu Đình đỗ ở bên ngoài ga ra Tĩnh Tri gần ra, không hiểu sao khéo môi liền cong lên...

Anh đang ngồi ở trong phòng khách nhàn nhã uống trà, nhìn thấy Tĩnh Tri đi vào, cũng chỉ hơi hơi nhướng mày, Tĩnh Tri nhận ra mình có chút khấn trương. Cô đứng ở đó còn chưa tới kịp mở miệng, anh đã buông ly trà xuống, đứng lên, tiện tay móc từ trong túi áo ra một chiếc hộp bọc gấm nho nhỏ vút ở trên bàn trà, vân đạm phong khinh (nhẹ nhàng hời hợt) liếc cô một cái: “Quà sinh nhật, cô không thích thì mang đi đổi lại, tôi còn có chút việc, đêm nay sẽ không trở về đâu.”

Anh nói xong, cười một cái, đi thẳng qua bên người cô ra ngoài. Trong tiếng bước chân trầm ổn mạnh mẽ, Tĩnh Tri không nhận thấy có một chút lưu luyến nào...

Chiếc túi lớn trong tay chậm rãi rơi xuống đất, Tĩnh Tri chìm trong sự tĩnh lặng, cô mơ hồ nghe thấy tiếng người hầu to nhỏ xì xào bàn luận... Cô mím miệng, nghiêng chặt răng lại, từng chút, từng chút, khom lưng, nhặt cái gì đó ở trên mặt đất lên, rồi xoay người đi lên lầu.

Còn chiếc hộp nhỏ kia đặt ở nơi nào, cô cũng không hề liếc nhìn qua một cái.

Châm ngọn nến, tắt đèn, thay đôi dép lê mềm mại thoải mái, cô ngồi ở trên mặt đất, chìm trong giai điệu âm nhạc yêu thích... bánh gato cực kỳ ngọt, bánh gạo có phần hơi khô, OCA (cà phê Moka số 0) lại càng đắng đến mức đầu lưỡi đều tê dại đi... Nhưng mà, Tĩnh Tri lại không có cảm giác gì hết...

Cô ăn bánh gato, từng miếng, từng miếng... cho đến khi bụng căng trướng đến khó chịu, nhưng mà, cô vẫn không dừng lại... Mãi đến khi ăn hết sạch số bánh, uống hết sạch cà phê, cô mới chịu ngừng. Nhìn đồng hồ bữa bãi trước mặt, cô từng chút một cưỡng ép mình nhẹ nhàng nở một nụ cười...

Phó Tĩnh Tri, sinh nhật vui vẻ, sinh nhật vui vẻ, sinh nhật vui vẻ...

Ba mẹ đã ày cuộc sống, không phải để ày chảy nước mắt. Người đàn ông kia coi mày là không khí, tốt nhất mày cũng coi anh ta là không khí đi...

Quả nhiên, lừa mình dối người, cũng sẽ vui vẻ thêm một chút.

Đi làm, nấu cơm, nghiên cứu và luyện tập nấu ăn, đánh đàn, nghe nhạc, làm người mẫu cho An Gia Hoà, cứ như vậy, thời gian trôi qua thật vô cùng ung dung tự tại.

Còn về người phụ nữ được cực kỳ sủng ái kia, mọi người ở bên cạnh Phó Tĩnh Tri đã không còn e dè nữa, bắt đầu trắng trợn thảo luận. Có một lần trên đường đi cô đụng với Tĩnh Nghi và Tĩnh Tâm, bọn họ vốn dĩ muốn nhìn thấy một Phó Tĩnh Tri tiêu tụy, ai ngờ cô lại có một tâm trạng cực kỳ tốt làm cho bọn họ phải giật mình.

“Chồng đã nhanh chóng muốn đuổi mày ra khỏi nhà, mày vẫn còn có thể cười được sao?”

27. Chương 27: Lòng Người Khó Dò

Tĩnh Tri nhàn nhã nhìn những người mặc quần áo đẹp đẽ trước mặt, mí mắt cũng không buồn ngước lên buông một câu: “Chẳng phải vẫn còn chưa hề bị đuổi ra khỏi nhà đó sao?”

Tĩnh Tâm lập tức bị câu nói của cô làm cho nghẹn họng không ra lời, bị Tĩnh Nghi kéo lúc đi, hung hăng quăng lại một câu: “Để tao xem mày có thể như ý được bao lâu!”

Nụ cười trên mặt Tĩnh Tri có chút cứng đờ, cô nhún nhún vai giễu cợt: “Nhìn tôi có vẻ đắc ý lắm sao?”

Tôi cũng là đang tự mình lừa gạt chính mình mà thôi.

Khi về đến nhà, cô thấy trong phòng khách náo nhiệt khác thường. Cô vừa mới thay đổi giày, liền nghe thấy giọng của Mạnh Thiệu Đình: “Tĩnh Tri, pha trà.”

Cô đi vào phòng bếp rót nước pha trà, bưng ra từng ly một ra ngoài, lúc này cô ở lại cũng không được hay cho lắm, đành phải cười cười với mấy người kia rồi đi lên lầu. Cô pha ỉnh một ly cà phê rồi tới ngồi ở một góc trên sofa nhỏ uống cà phê.

“Thiệu Đình à, vẫn chỉ có cậu là hạnh phúc nhất, có bà vợ ngoan ngoãn, không vướng chân vướng tay!” Có tiếng người thở dài một tiếng, mở miệng nói về vô cùng cảm khái. Tĩnh Tri hơi kinh hãi khi nghe nhắc tới mình, nhịp thở không khỏi như ngừng lại.

“Cuối tuần là sinh nhật Tòng Vân, mọi người đã sắp xếp ổn thỏa chưa? Tiệc sinh nhật chuẩn bị đến đâu rồi?” Là giọng của Mạnh Thiệu Đình, vừa lười biếng lại mang theo vẻ bá đạo. Thậm chí Tĩnh Tri có thể cảm giác thấy khi anh nói chuyện trong mắt có biết bao nhiêu dụ dỗ... Cô nắm chặt chiếc ly trong tay, trái tim như bị một sợi dây nhỏ xiết chặt lại đến đau đớn!

” Cách thưởng thức của chị dâu hai rất cao, việc chăm sóc thật sự rất khó khăn mà!”

“Nhưng đã có Thiệu Đình ở đây, chắc chắn chị dâu hai cũng không cần chúng ta đưa đến cái gì đâu!”

“Tôi thật ghen tị với nhị thiếu đấy, trong nhà có vợ hiền, bên ngoài có bồ đẹp, không ai phiền nhiễu ai, cậu thật sự cứ việc ngồi đó mà hưởng hết phúc ả!”

Tiếng nói chuyện với nhau trong phòng khách liên tục đến tận khuya. Tất cả đều xoay quanh chuyện của “Chị dâu hai”. Tĩnh Tri nắm ly cà phê trong tay đến ngụi ngắt, nghe mọi người nói chuyện mà cả người trở nên cứng ngắt.

“Chị dâu hai”. Cô vẫn đang ngồi ở đây, bọn họ cũng đã không hề khách khí như vậy rồi. Nói về lý, đây là cái dạng gì?

Đêm ấy, Tĩnh Tri đã nằm ở trên ghế sofa ngủ thiếp đi. Cô không phải là nữ chính trong phim Hàn quốc, sẽ được người ôm lấy mang về đặt ở trên chiếc giường lớn mềm mại... Ở nhà họ Mạnh, cô có ngủ ở trên bồn cầu, cũng sẽ không có người liếc nhìn cô một cái.

Chồng đã coi cô như không có, đương nhiên người hầu bên dưới cũng khinh miệt trăm điều. Tĩnh Tri cũng không giận bọn họ, dù sao, bọn họ cũng chỉ là người làm công, có ai lại đi lấy lòng một phụ nữ bị thất sủng kia chứ... Chuyện không có lợi, có là đồ ngu ngốc thì mới có thể làm.

Sáng sớm khi thức dậy, Tĩnh Tri vẫn khoác trên người bộ quần áo bẩn của ngày hôm qua, ngồi thần ra một hồi, sau đó gọi một cú điện thoại ra nước ngoài. Giọng nói của mẹ nghe qua có vẻ cực kỳ sáng khoái. Hai mẹ con nói chuyện liên miên nói một hồi, Tĩnh Tri cực kỳ vui vẻ hẹn buổi tối sẽ gửi ảnh đám cưới của cô và Thiệu Đình qua tin nhắn ảnh ẹ xem. Quả nhiên mẹ bị cô lừa gạt, vui vẻ không thôi. Cúp điện thoại, cô lại thoáng trầm mặc... Từ phòng bếp truyền đến tiếng nồi cháo sôi kêu ùng ục ùng ục, người hầu mặt lạnh như băng đến nói với cô bữa sáng đã chuẩn bị xong. Tĩnh Tri a... một tiếng, nhưng vẫn ngồi đó không nhúc nhích, kết quả đổi lấy một cái liềm khinh miệt. Nhưng cô vẫn làm ra vẻ như không nhìn thấy, tiếp tục dòng suy nghĩ trong lòng của mình.

Tĩnh Tri bớt thời gian trở về nhà họ Phó một chuyến. Tại khu vườn tĩnh lặng, những căn phòng cổ kính, những ngọn gió sơn nhô nhỏ bên dãy hành lang dài, tiếng nước chảy róc rách, trong bầu không khí yên tĩnh lắng đọng thời gian tràn ngập hương thơm, khiến cho lòng cô dần dần yên tĩnh trở lại. Trong căn phòng nhỏ ở lầu hai, Tĩnh Tri nằm trên chiếc ghế dựa bằng trúc kê sát cửa sổ, Tĩnh Ngôn chống má nằm úp sấp ở trên lan can, hai chị em chậm rãi thì thầm nói chuyện với nhau, thời gian trong vườn dường như dừng lại, chỉ cần khẽ vươn tay, gần như có thể chạm vào cành lá rậm rạp của cây cổ thụ, mỗi một lần hít thở, luồng không khí trong lành như thấm vào lòng người mát rượi.

28. Chương 28: Người Đàn Ông Mà Tĩnh Ngôn Yêu

Tĩnh Tri thật muốn cứ được nằm mãi như vậy, nhưng cô không thể, Mấy ngày nay, đêm nào Mạnh Thiệu Đình cũng trở về, nếu như cô mà ở lại nhà họ Phó, sẽ tựa như cô đang giận dỗi ngược lại với anh vậy.

“Chị, chị và anh rể... trải qua như thế nào?” Bỗng nhiên Tĩnh Ngôn xoay mặt lại, ánh hoàng hôn lặng lẽ rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô những ánh hồng nhàn nhạt. Tĩnh Tri chợt giật mình nhận ra, cô em gái

nhỏ ngoan ngoãn nhất này hình như đã trưởng thành...

Tĩnh Tri cười dịu dàng, giơ quyển sách trên tay lên che mặt, giọng cô bình lặng như nước: “Khá tốt.”

Tĩnh Ngôn cười như trẻ con, giống như một chú cún con chạy tới túm chặt lấy chị gái: “Chị, anh rể bộ dáng đẹp trai như vậy, tính tình lại điềm đạm, chị thật là có phúc ! Chị biết không, Tĩnh Nghi, Tĩnh Tâm đều bị tức muốn chết luôn, các hộp trang sức đều ném bừa trong phòng! Ngay cả em cũng cực kỳ hâm mộ chị... lần gặp nhau ở đêm yến hội, anh rể thật sự rất đẹp trai, cực kỳ hòa nhã !”

Tĩnh Tri vẫn thờ ơ nằm yên như cũ, tiếng nói vui vẻ của em gái, tựa hồ làm cho cuộc sống vốn bình lặng như mặt nước ao tù của cô bỗng trở nên gợn sóng lăn tăn. Cô không thích bàn luận chuyện thị phi, nhưng cô lại thích nghe những lời như thế này, nó làm cho cô cực kỳ vui vẻ.

“Em đã nói, bộ dáng có xinh đẹp gì đi chẳng nữa phỏng có ích lợi gì? Phải giống như chị ấy, dịu dàng thùy mị, đầy bụng chữ nghĩa như thế mới đem lại niềm vui lớn nhất cho đàn ông ! Em hỏi này, có phải anh rể cưới chị về, đối xử với chị cũng vẫn tuyệt vời như vậy không? Em thật hâm mộ chị chết đi được!” Tĩnh Ngôn nói xong đầy vẻ đắc ý dương dương, lại không chú ý tới Tĩnh Tri đang nhìn mình, vẻ mặt cô cười đầy bồn chồn.

” Công chúa nhỏ của nhà chúng ta xem ra thật sự đã trưởng thành, đã bắt đầu nghiên cứu làm thế nào để mang lại niềm vui cho đàn ông cơ đấy!” Tĩnh Tri hơi hơi nghiêng đầu, quyển sách che nửa mặt, để lộ ra đôi mắt đen sâu như hồ nước, mà thần sắc nụ cười ở trên mặt cô thế kia thật hiếm gặp, Tĩnh Ngôn nhìn thấy chợt sửng sốt. Bốn chị em gái nhà họ Phó, chỉ có Tĩnh Tri dung mạo kém cỏi nhất, nhưng mà vừa mới rồi, trong lúc lơ đãng lại lộ ra một thần thái, mà đến ngay cả Tĩnh Ngôn hàng ngày vốn quen nhìn thấy đại mỹ nữ Tĩnh Nghi kia, nhìn thấy Tĩnh Tri mà còn thấy động lòng, càng không phải nói đến người khác!

Đáy lòng tựa hồ có con kiến nho nhỏ bò ra, đang cắn nuốt trái tim Tĩnh Ngôn từng phát, từng phát một. Cô có chút bối rối, từ trước đến nay vẫn tự xưng là dung mạo mình mỹ miều hơn Tĩnh Tri, hơn nữa chính anh rể cũng đã từng khen ngợi cô, làm sao cô lại không thể ghen tị với chị gái được chứ?

Thật sự cô không sao quản không nổi lòng mình nữa. Loại bò sát nho nhỏ kia ngày càng làm cô phát sinh sự phiền muộn. Tĩnh Tri nhìn thấy thần sắc của em gái không tốt, cô ngồi xuống nhẹ nhàng cầm tay em: “Tĩnh Ngôn, em làm sao vậy?”

Bộ dáng đầy dịu dàng, cô khẽ chạm vào bàn tay như ngọc của em gái, Tĩnh Ngôn liền xoay lại giật mình một cái chợt tỉnh táo lại, trên mặt chỉ còn ý cười ngây thơ đáng yêu: “Chị, vừa rồi chị thật đẹp, em cứ ngây ra nhìn mà không chán mắt!”

“Em đấy, lại còn trêu chọc chị nữa.” Tĩnh Tri trừng mắt nhìn Tĩnh Ngôn một cái, đầy yêu thương ôm lấy em gái: “Tĩnh Ngôn, em đã có người trong lòng chưa?”

Tĩnh Ngôn sửng sốt, mềm mại đáp lại: “Chị, hiện tại em nhìn thấy đàn ông toàn ăn chơi trác táng, nếu ba ba định gả em cho những loại người kiểu như giá áo túi cơm kia, thì em dứt khoát thà làm ni cô còn hơn!”

“Cô bé ngốc của chị.” Tĩnh Tri đau lòng vuốt ve mái tóc của em: “Nếu như em có người trong lòng, thì hãy tranh thủ cùng một chỗ, em sẽ thấy cực kỳ hạnh phúc.”

Tĩnh Ngôn ngây thơ híp mắt cười: “Em đây cũng phải tìm một người sẽ phải đẹp trai hơn, tốt hơn so với anh rể , thì mới nói cho chị biết, nhất định không muốn bị kém hơn so với chị đâu!”

29. Chương 29: Yêu

Ngón tay Tĩnh Tri chậm rãi nâng lên tới trước ngực anh, nhẹ nhàng vuốt ve hàng cúc áo trên áo của anh. Khi cô buông cặp mắt xuống lộ rõ hàng mi cực kỳ dài, cực kỳ xinh đẹp. Anh chăm chú nhìn cô một hồi, phát hiện hàng mi của cô hơi run rẩy, giống như cánh bướm.

“Không phải là em lấy lòng anh.” Cô bỗng ngẩng đầu, không chút sợ hãi nhìn lại anh, thậm chí, cô cũng lớn mật học bộ dáng của anh, còn ôm lấy eo của anh, hai mắt trong như nước nhìn chăm chăm vào đôi mắt hẹp dài sắc bén của anh: “Anh là chồng của em, em mới có thể nhân nhượng như vậy, nếu anh là người xa lạ, em đã lấy cà chua ném anh từ lâu rồi, cần gì phải ba câu bốn chữ làm gì càng thêm chán ghét.”

Mạnh Thiệu Đình thấy vẻ mặt của cô như trẻ con vậy, không khỏi cười lên hô hô. Cười xong, bỗng nhiên anh túm chặt cánh tay cô, trán gần như chống vào cô: “Tình Tri, nếu như tôi là chồng của cô, vì sao em lại không hỏi tôi chuyện của Tòng Vân?”

Tình Tri xoay người, run lên một cái, chợt cúi đầu nói: “Em... chỉ là có chút sợ hãi.”

“Hả...? Cái gì đã khiến cho Phó Tình Tri vốn luôn chẳng hề quan tâm lại thấy sợ hãi vậy nhỉ?” Thân hình của anh lại tới gần thêm một chút, Tình Tri không khỏi lui về phía sau, lưng áp trên bàn trang điểm, không còn đường lui, thân hình cực nóng của anh liền dán sát vào thân thể uyển chuyển của cô, giống như là khảm chặt khít vào cơ thể của cô vậy.

Tình Tri hít sâu một hơi, đôi mắt đen giống như hai giọt thủy ngân trong suốt nhìn anh: “Vâng, em cũng bị sợ hãi, em sợ rằng nếu như em hỏi chuyện về người con gái ở bên anh, anh sẽ chán ghét em... em sợ rằng em đã đụng chạm vào khu vực cấm của anh... Em sợ hãi, sẽ có một ngày, anh nói với em “Phó Tình Tri, chúng ta ly hôn đi, tôi đã chịu đựng em quá đủ rồi!”

Cô đột nhiên nói một câu, làm cho anh đột nhiên thấy kinh hãi, vô ý thức, nơi đáy mắt anh có ý cười nhợt nhạt, nhưng vẫn lạnh lùng cứng rắn nói trào phúng: “Kiểu thiên kim tiểu thư như em, tứ thời không phân biệt nổi ngũ cốc, ly hôn rồi còn có thể sống được hay không vẫn là một chuyện cần phải bàn! Được rồi, em đi tắm rửa đi, đêm nay tôi ở lại đây.”

Anh nói xong liền thô lỗ đẩy cô ra, xoay người trở về giường nằm xuống.

Tình Tri cầm quần áo đi tắm rửa, khi cô đi ra, trong phòng đã chìm trong bóng tối. Trong căn phòng tối đen, cô thật cẩn thận di chuyển đi về phía chiếc giường. Chân mới vừa đụng vào một chỗ mềm mại, bỗng nhiên trong bóng tối một bàn tay vươn ra níu giữ lấy cánh tay của cô kéo lên phía trước. “A” Tình Tri hét lên một tiếng nhào luôn lên một thân thể đàn ông nóng bỏng...

“Thiệu Đình...?” Tình Tri bị dọa, tim nhảy loạn lên, đập thành thịch, tiếng gọi run rẩy vừa ra khỏi miệng, lập tức cái miệng nhỏ non mềm cũng đã bị đôi môi nóng bỏng chặn lại. Động tác của anh trước sau như một, thật thô lỗ, không biết nhận biết được trong lúc này anh đang làm đau cô. Tình Tri hai tay nắm chặt, đầy căng thẳng, thân thể căng cứng giống như dây cung bị kéo căng, cứng ngắc như đá ở trong lòng anh.

Ngón tay có chút bị chai chặm rãi trượt xuống, rơi vào nơi căng chân sau khi tắm trơn bóng như ngọc của cô. Anh hừ nhẹ ở bên tai cô: “Sao vậy? Chẳng phải tất cả đều đã làm qua, sao em vẫn còn căng thẳng như vậy chứ?”

Tim Tình Tri đập cực nhanh, dường như muốn từ muốn từ trong lồng ngực nhảy vọt ra vậy... Cô không dám mở miệng, mà cũng không thể mở miệng được, đôi môi của anh mút chặt đôi môi của cô với một sức mạnh cực lớn, tựa hồ muốn nuốt cả cô vào bụng mình vậy.

30. Chương 30: Chủ Động Lấy Lòng

“Em đừng tưởng rằng em nói vài câu dễ nghe thì tôi sẽ đối xử với em có chút nhường nhịn nhé. Tôi biết em đang suy nghĩ cái gì, chẳng qua là em không nghĩ muốn ly hôn, chẳng qua là em muốn tiếp tục cứ vậy mà trôi qua cuộc sống an nhàn sung sướng ..., Phó Tình Tri, em quá thông minh lanh lợi, nhưng cũng quá ngu ngốc... Bởi vì, người mà em định tính kế là tôi, Mạnh Thiệu Đình này, cho nên, em nhất định sẽ thất bại!”

Khi buông xong một từ cuối cùng, bỗng nhiên anh tách hai chân của cô ra, đâm xuyên vào thân thể cô...

Tình Tri bị đau bất thành linh liền hét lên một tiếng, răng gần như cắn nát môi dưới, thân thể của cô đột nhiên cong lên, tư thế duyên dáng giống như con thiên nga đầy kiêu ngạo. Đúng là, giờ phút này, cô chỉ có thể dùng tư thế tao nhã như vậy để che đậy việc bị người khác giày xéo.

Hai tay níu chặt lấy khăn trải giường, phần lưng non mềm bị cọ sát ở trên giường đau rất như phải bỏng vậy. Đôi tay của cô gắt gao nắm lấy cánh tay anh bởi những động tác vừa mãnh liệt mà lại cuồng dã của anh, bởi sự nhục nhã khiến thân thể bị hành hạ đến suy sụp. Nhưng lạ kỳ thay, cô lại cảm thấy mình đang bị chính cơ thể mình phản bội.

Bên tai là tiếng thở nặng nề, động tác của anh thô bạo vẫn như cũ, không hề thương tiếc. Nhưng mà, có lẽ là do lần đầu tiên cô đã chịu sự đau đớn quá lớn, nên lúc này, cô lại có cảm giác dễ chịu hơn rất nhiều. Hơn nữa, dần dần dưới mỗi động tác của anh, cô lại cảm nhận được mùi vị vui sướng.

Phản ứng của cô bị anh nhạy cảm bắt giữ được, đôi môi mỏng ngậm chặt lấy vành tai của cô nhẹ nhàng mút vào: “Tình Tri, Tình Tri...”

“Uh‘m?” Trong lúc mơ mơ màng màng cô nhẹ nhàng trả lời anh, nhưng chợt nghe thấy bên tai truyền đến tiếng ngậm nga dồn dập của anh... Theo đó, nơi bộ phận bên trong cơ thể của cô giống như bị phồng vậy, Tình tri không khỏi than nhẹ một tiếng, thân thể trở nên hơi hơi run run, suy yếu ngã vào trong lòng anh...

Anh vẫn như cũ nằm ở trước ngực cô. Ngực anh vẫn còn đang kịch liệt lên xuống, áp sát vào cô, làm cô gần như không thở nổi. Nhưng mà, anh đang ôm cô chặt chẽ như vậy, tư thế chiếm hữu đầy rẫy ham muốn như vậy, khiến cô có chút không nỡ đẩy anh ra.

“Tôi chắc chắn sẽ không yêu cô, cũng sẽ không thích cô, đừng tưởng rằng tôi đụng chạm cô, thì mọi sự đều tốt đẹp hết. Phó Tình Tri, tôi đã cưới cô, cũng có thể ly hôn với cô... cho nên, cô cần phải hiểu rõ được trách nhiệm và nghĩa vụ làm vợ của cô như thế nào... Hiện tại, tôi muốn cô phải chủ động hầu hạ tôi, mà không phải giống như vừa rồi, y hệt con cá chết nằm ở nơi đó vậy, không một chút động đậy... Nếu như cô không đáp ứng, ngày mai tôi sẽ đuổi cô ra khỏi nhà họ Mạnh này!”

Anh chậm rãi mở miệng, nói xong lời cuối cùng, bỗng nhiên liền ngẩng đầu lên, giả hoạt mà lại dắc ý nhìn lại cô: “Phó Tình Tri à, cô tới đây, chẳng phải là cô nghĩ muốn ở lại nhà họ Mạnh để bảo vệ vị trí của cô đó sao?”

Sắc mặt hồng hào của Tình tri dần dần tái nhợt đi, trở nên trắng bệch một mảnh. Cô chăm chú nhìn người đàn ông ở trước mặt mình, khoảng cách giữa hai người gần như vậy mà sao lại xa xôi đến thế. Anh là đồ ma quỷ, là người mà vào lúc thích hợp, đã như ma quỷ đến phá hủy tất cả những tưởng tượng của cô!

Cô chỉ là muốn an phận thủ thường chờ đợi anh ở nhà họ Mạnh, cô chỉ là không muốn ly hôn... Cô đã nhượng bộ đến tình hình như vậy, chẳng lẽ, cũng sai lầm rồi sao? Hoặc là lại nói, cô từng chút từng chút thích anh, nhưng mà, đó lại chính là nguyên nhân để anh có thể tùy tiện thương tổn cô hay sao?

Anh nói muốn cô, cô không chút phản kháng, anh muốn thực hiện quyền lợi của người chồng, cô hoàn toàn phối hợp, nhưng mà lúc này đây, anh vậy mà lại dùng thủ đoạn như vậy để bức bách cô!

31. Chương 31: Em Nguyễn Ý Ly Hôn

Tình Tri ơi là Tình tri, nếu như ba ba biết mày phải trải qua kiểu cuộc sống như thế này, liệu ông có hối hận với quyết định lúc trước của mình hay không?

Làm sao ông có thể tưởng tượng được, người chồng của đứa con gái mà mình yêu thương đã nhìn trúng lại là dạng ma quỷ như thế này đây?

Được dạy dỗ cẩn thận từ nhỏ đến lớn, nên cô tuyệt đối không thể làm những chuyện như vậy được. Tình Tri gắt gao cắn chặt hàm răng, trên gương mặt lộ ra ý cười nhợt nhạt. Từ dưới thân anh, cô từng chút, từng chút tránh ra khỏi anh, chậm rãi ngồi xuống, gian nan nói gần từng tiếng, nhưng lại vô cùng kiên định: “Thiệt Đình, nếu như anh đã bức bách em như thế... vậy thì... em nguyện ý, ly hôn.”

Mạnh Thiệu Đình nửa tựa ở trên giường, nhìn người vợ của mình. Một lần nữa cô lại làm cho anh bị giật mình rồi.

Đang lúc anh cho rằng cô là loại người sẽ vì giữ gìn vị trí của mình mà tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, thì khi đó, cô lại vì một chuyện mà trong mắt anh là chuyện rất nhỏ, đề xuất ly hôn.

Tới cùng, trong đầu óc cô đang suy nghĩ cái gì vậy?

Ly hôn? Cô cho rằng cô nói ly hôn là có thể ly hôn, nói không rời là có thể không rời sao? Cô đã cho rằng, anh, Mạnh Thiệu Đình này, là loại người như thế nào đây chứ? Nếu như cô định chi phối anh, xin lỗi đi, cũng đừng có mong!

“Ly hôn? Cô đừng cho là tôi không biết cô đang suy nghĩ điều gì nhé, nguyên việc cô hàng ngày tìm tên hoa sĩ kia, cô cũng đã là loại người hạ đẳng rồi đấy!”

Mạnh Thiệu Đình túm lấy mái tóc của Tĩnh Tri, lôi cô vào lòng mình, ánh mắt anh nhìn hung mãnh như một con báo khiến vẻ mặt cô lo sợ nghi hoặc: “Cô cũng đừng có mơ tưởng! Muốn ly hôn ư, cũng phải chờ tới khi tôi chơi đùa cô chán đã!”

Anh cười tà ác, tóm cô đẩy ra: “Tắt đèn đi, tôi mệt rồi.”

Buổi sáng khi tỉnh lại, bên gối vẫn có lọ thuốc như cũ, nhưng đã không còn tờ giấy làm tổn thương người ta nữa. Tĩnh Tri uống thuốc xong, nghĩ lại toàn bộ câu chuyện buổi tối hôm qua, không khỏi cười khổ.

Ngày hôm sau, cô hẹn Tĩnh Ngôn đi dạo phố. Dạo phố xong, hai người đánh xe đi đến một tiệm cơm Tây, đối diện với một nhà hàng Tây thật xa hoa. Chỉ có điều, hôm nay nhà hàng ấy được người ta vung tay bao trọn để làm tiệc sinh nhật... tất nhiên đó là đức phu quân của Tĩnh Tri, Nhị thiếu gia nhà họ Mạnh, Mạnh Thiệu Đình làm ra. Nhưng mà, nhân vật chính của buổi tiệc sinh nhật này lại không phải là cô, phu nhân chính thức của anh, mà là một người trong truyền thuyết, người làm cho cậu Hai mòn mỏi không nở rời nửa bước, người đẹp Tòng Vân...

“Chị, sao chúng ta lại chạy tới một nơi xa xôi như vậy để ăn vậy, hương vị cơm Tây ở đây cũng không được tốt lắm?” Tĩnh Ngôn hào hứng cắt nhỏ một miếng thịt bò, rồi nhứu mảy đẩy chén đĩa ra, có chút tò mò hỏi.

Sắc trời đã bắt đầu tối, Tĩnh Tri chọn vị trí này có tầm nhìn vô cùng tốt, có thể nhìn được rõ ràng mọi tình hình hoạt động của nhà hàng phía đối diện. Cô nhìn thời gian, cảm giác không khác lắm, nhân vật chính đã đến lúc lên sân khấu rồi. Quả nhiên, chỉ chừng mười phút đồng hồ, đã nhìn thấy xe Mạnh Thiệu Đình chậm rãi dừng lại. Trái tim Tĩnh Tri lập tức như bị thắt chặt lại... Cô ngồi bên cửa sổ nhà hàng Tây, từ khoảng cách rất xa nhìn thấy một cô gái khoác tay vào khuỷu tay chồng của mình, chưa bao giờ cô được gặp một người đẹp tuyệt vời như thế...

Tóc đen như mây, khí chất cao nhã, tướng mạo diễm lệ mà lại thoát tục, cả người toát ra một vẻ lạnh lùng làm cho người ta có cảm giác không thể xâm phạm. Tĩnh Tri đặt tay ở trên đùi, ngón tay từng chút, từng chút, nắm chặt lại... trái tim tràn ngập nỗi chua xót nho nhỏ... Cô đã gặp được nhân vật chính trong truyền thuyết ấy rồi, vốn dĩ cũng cần phải đi rồi, nhưng mà, thân thể của cô lại như là bị đóng đinh ở chỗ này, không sao nhúc nhích được.

32. Chương 32: Không Việc Gì Đâu

Bọn họ ôm nhau vô cùng thân thiết, đi vào trong khách sạn, dừng lại ở cửa ra vào, dường như đang cùng mấy người bạn thấp giọng nói chuyện với nhau. Trong lúc ngẫu nhiên, thoáng cái, tĩnh biết có thể nhìn thấy nụ cười của Tòng Vân thực tao nhã mà lại mê người. Cô có chút tự giễu, ngày đó bởi Tĩnh Ngôn thất thần, thời điểm buổi tối cô đã dùng khuôn mặt tươi cười ấy để nhìn Mạnh Thiệu Đình, xem ra quả thật anh cũng đã bị cô hấp dẫn. Nhưng mà giờ phút này, nhìn thấy Tòng Vân, Tĩnh Tri mới nhận ra rằng, đối với Mạnh Thiệu Đình mà nói, nụ cười ngây ngô của cô tối hôm đó nhất định giống như một chú hề.

“Chị, chị nhìn chăm chăm vào nơi đó xem cái gì...” Tĩnh Ngôn thấy chị nhìn không chớp mắt về phía đối diện, cái miệng nhỏ cắn ống hút hơi móp lại, cũng theo tầm mắt nhìn sang, vừa mới nhìn thấy cô không khỏi cả kinh: “Chị, là anh rể sao?”

Tĩnh Ngôn lập tức đứng lên, đập mạnh tay vào bàn, lông mày dựng đứng, nổi giận dưng dưng mở miệng nói: “Chị, thế này thật cũng quá coi thường người ta rồi... Đi, chúng ta đi qua đó, thử nhìn xem hồ ly tinh đó như thế nào!”

Tĩnh Tri còn chưa kịp ngăn lại, Tĩnh Ngôn đã tức giận nói đồng thời túm lấy tay của Tĩnh Tri, vừa lôi vừa kéo lôi cô ra khỏi nhà hàng Tây.

Chỉ trong khoảng khắc, cô từ một người phụ nữ giống như con rùa đen rụt đầu đã biến thành một người đàn bà chanh chua, vọt tới trước mặt chồng mình “Bất gian”!

“Chị dâu?” Hai người đứng bên cạnh Mạnh Thiệu Đình liếc mắt một cái nhìn thấy cô, không khỏi sững sờ, sau đó, không không chế nổi liền thốt thành lời, đã cực kỳ thành công thu hút sự chú ý của Mạnh Thiệu Đình.

Anh xoay người, lúc nhìn thấy cô, đáy mắt như sóng nước chằng xeo, nhưng lại lạnh buốt một mảnh: “Sao cô lại ở chỗ này!”

Tòng Vân cũng có chút giật mình nhìn cô. Tĩnh Tri nhìn thấy từ trong đôi mắt xinh đẹp kia có một chút kinh ngạc, không khỏi cúi đầu nhìn kỹ lại mình. Cô chợt nhận ra áo khoác của mình bị Tĩnh Ngôn kéo ra rộng lưng thùng, mà đầu tóc cũng đã bị rối bời, thật sự nhìn thấy chật vật tới cực điểm!

Tĩnh Tri hơi há mồm, còn chưa kịp nói điều gì, anh cũng không thèm nhìn tới cô, kéo Tòng Vân đi vào trong khách sạn: “Về nhà đi! Thật mất mặt!”

“Mạnh Thiệu Đình!” Tĩnh Ngôn lại chợt vươn tay bắt được ống tay áo của Mạnh Thiệu Đình. Mạnh Thiệu Đình xoay mặt lại, có chút bất mãn: “Tĩnh Ngôn, cô định làm gì!”

“Anh rể, sao anh lại đi tìm người phụ nữ khác? Còn giúp cô ta làm tiệc sinh nhật nữa chứ! Anh rể, anh bảo em... bảo chị của em phải làm sao bây giờ?”

Tĩnh Ngôn chữa lại rất nhanh, dĩ nhiên cô đã chẳng khóc. Nhưng Mạnh Thiệu Đình lại đẩy tay cô ra, xoay người rời đi nói không chút ấm áp: “Mang chị của cô về nhà đi, vẫn còn sợ chưa đủ dọa người hay sao?”

Đám người đi theo nhân vật chính tản đi, Tĩnh Tri đứng ở nơi đó, hiển nhiên Tĩnh Ngôn cũng sợ hãi, đưa tay lôi kéo tay của chị gái: “Chị...”

Tĩnh Tri ừ một tiếng, bỗng nhiên khóe mắt dâng lên đầy nước mắt, ào một cái, những giọt lệ liền rơi xuống.

Tĩnh Ngôn hoảng sợ, cuống quýt vội lấy khăn tay lau nước mắt cho chị. Nhưng Tĩnh Tri lại giơ tay ngăn lại: “Tĩnh Ngôn, chị muốn đi về một mình.”

“Không được! Chị, lúc này chị làm em rất lo lắng...” Tĩnh Ngôn như vẫn còn muốn nói điều gì, Tĩnh Tri cũng đã buông bàn tay đang che mắt xuống, cô mạnh mẽ cười chua chát: “Tĩnh Ngôn, chị không sao, một mình chị đi một chút là trở về nhà thôi, em không cần thiết phải xen vào chuyện của chị đâu...”

33. Chương 33: Đại Thiểu Gia Nhà Họ Mạnh

Tĩnh Tri vừa nói rất nhanh vừa giơ tay ngăn một chiếc xe taxi lại nhét Tĩnh Ngôn vào. Cô đóng cửa “phịch” một tiếng, lại nói rất nhanh: “Nhờ bác đưa cô ấy đến đường Bắc Tân, khu Lâm Sâm Hải, tòa biệt thự số 066. Xin cảm ơn.”

Tĩnh Tri nhìn xe chạy đi, lúc này mới xoay người lại. Cô ôm chặt lấy hai tay, bước chậm rãi dọc theo con đường thật dài đi về phía trước. Thành phố này rộng lớn như vậy mà cô lại không biết nên đi về nơi nào... Cô có rất ít bạn bè, chỉ có một hai người, nếu không phải đã ra nước ngoài du học, thì đều đã gả đi những thành phố khác. Thật ra cô rất hiểu, cho dù bản thân có đi lang thang bao nhiêu lâu đi chăng nữa, cô vẫn phải trở lại nhà họ Mạnh, nhưng mà lúc này, cô vẫn muốn kéo dài như vậy...

Vừa mới rời khỏi khách sạn khoảng 50 mét, trời lại bắt đầu đổ trận mưa nhỏ, những hạt mưa tựa từng đợt từng đợt giống như những sợi bông bay lất phất. Cả ngày hôm nay Tĩnh Tri gần như không sao ăn được cái gì, vừa lạnh vừa đói, thật khó chịu. Cô xoay người định đi qua đường đến phía trạm xe buýt ở bên kia đường để trốn mưa, nhưng không ngờ phía trước cô có một chiếc xe đang lao tới, đèn xe chói mắt vừa vọt chiếu vào trên mặt cô. Tĩnh Tri thấy hoa mắt, song lại như bị u mê cứ đứng thẩn thẩn ở chỗ đó. Chiếc xe kia phanh kết lại, âm thanh phát ra chói tai, dừng ngay tại trước mặt cô, thật nguy hiểm, đầu xe đã sượt ngay chỗ góc áo của cô!

Tĩnh Tri thở một hơi dài nhẹ nhõm, cảm ơn trời đất, cô chưa từng bao giờ thấy mình chật vật như vậy, thật buồn cười chết đi! Người vừa buông lỏng xuống, bỗng nhiên trước mặt bỗng tối sầm lại, cô ngã xuống đất người mềm nhũn, bụng đau đến khó chịu. Cô không khỏi cuộn tròn người, co rút lại thành một cục... Trong cơn hoảng hốt, cô nghe thấy có tiếng người vô cùng lo lắng: “Mạnh thiếu, hình như là đụng vào người!”

Mạnh thiếu sao? Thế nào lại có một người gọi là Mạnh thiếu nữa đây? Tĩnh Tri không kịp nghĩ sâu, liền chìm vào trong cơn hôn mê đen đặc.

Cô mơ hồ dường như có người bế cô lên, đặt lên trên một cái đệm mềm mại, sau đó mái tóc ướt mưa của cô được lau khô, được thay một bộ quần áo mềm mại thoải mái ... Tĩnh Tri than nhẹ một tiếng thật thoải mái, giãy giụa dường như muốn tỉnh lại...

“Đại thiếu gia, xem ra không kịp đến gặp Nhị thiếu rồi, bằng không ta gọi điện thoại đi.”

Qua một lúc lâu sau, Tĩnh Tri nghe thấy một giọng nói chậm rãi vang lên, trầm thấp nhưng, từ cuối lọt vào tai Tĩnh Tri đầy sắc bén. Hàng mi của sắc bén chợt run rẩy...

“Tôi đi gọi điện thoại cho Thiệu Đình.”

Mạnh Thiệu Đình! Chồng của cô...! Nhị thiếu, đại thiếu... Người này, người này... thực ra là...

Tĩnh Tri ngồi dậy bật dậy, nhìn thấy người nọ mặc tây trang màu đen, cầm điện thoại trong tay, ánh mắt mang theo vẻ kỳ dị đang nhìn lại cô. Đầu cô vẫn còn đang choáng váng, chợt thốt lên: “Anh là Mạnh Thiệu Tiệm?”

Cô giương cao hàng mi đen, ánh mắt mở cực lớn, giống như hai viên hoàn thủy ngân trong suốt. Mạnh Thiệu Hào chậm rãi xoay người, khẽ gật đầu: “Cô là ai.”

Tĩnh Tri khẽ cười một tiếng, nhưng trong lòng than nhẹ: “Tôi là Phó Tĩnh Tri.”

Dường như hàng mi của Mạnh Thiệu Hào thoáng lay động một chút, nhưng thần sắc lại vẫn như sóng nước chẳng xao.

“Phó tiểu thư an tâm nghỉ ngơi ở trong này, tôi sẽ gọi điện thoại cho Thiệu Đình để cậu ta lập tức qua đây.”

34. Chương 34: Có Để Ý Chút Nào Hay Không?

Sắc mặt của anh ta vẫn mang vẻ trầm ổn không sợ hãi như cũ. So với Mạnh Thiệu Đình mà nói, vẻ mặt của Mạnh Thiệu Tiệm cũng mang kiểu từng trải “thể sự chi hậu” (trước sau đã trải qua nhiều chuyện), dấu vết thời gian đã lắng đọng sâu sắc ở trong tác phong chừng chặc. Nhưng Mạnh Thiệu Đình so với người này, lại tỏ ra vừa phô trương lẫn bướng bỉnh hơn rất nhiều. Đột nhiên Tĩnh Tri lại nhớ đến người đàn ông trẻ tuổi ở trong vườn hoa nhà họ Mạnh hôm nào, diện mạo anh ta thanh tú lại gầy yếu, hiển nhiên anh ta thuộc tuýp người sống tình cảm. Ba anh em trai nhà họ Mạnh thật đúng là khác hẳn nhau, mỗi người mỗi vẻ.

Tĩnh Tri không nghĩ tới Mạnh Thiệu Đình vậy mà lại tới rất nhanh, thậm chí khi anh đẩy cửa bước vào, Tĩnh Tri vẫn mơ hồ nghe thấy tiếng anh thở hào hển.

“Anh cả, xảy ra chuyện gì rồi hả ?” Anh hỏi Mạnh Thiệu Tiệm, nhưng ánh mắt gắt gao lại nhìn Tĩnh Tri chằm chằm.

“Anh đừng xe vào cô ấy ở ngay bên ngoài khách sạn mà em nói, cho nên anh đã đưa cô ấy tới bệnh viện.” Mạnh Thiệu Tiệm nói ít mà ý nhiều, mi mắt cũng không hề lay động: “Em đã đến rồi, anh đi về trước.”

Xoay người, lễ độ mà xa cách, Mạnh Thiệu Tiệm nhìn về phía Tĩnh Tri chào từ biệt: “Phó tiểu thư, cô nghỉ ngơi cho khỏe.”

Mạnh Thiệu Tiệm xoay người đi ra khỏi phòng bệnh, Trong phòng chỉ còn lại Mạnh Thiệu Đình và Phó Tĩnh Tri. Cô có cảm giác bầu không khí đột nhiên bắt đầu ngưng kết lại, có chút bất an nắm chặt lấy chân, sợ hãi nhìn anh.

“Cô thế nào rồi?” Giọng của anh vẫn lạnh như băng như cũ, nhưng mi tâm vẫn nhú chặt chưa hề giãn ra.

Tĩnh Tri rất muốn đưa tay an ủi khẽ xoa bằng vết nhẵn ấy, nhưng là giờ đây cả người cô không có một chút sức lực nào.

“Em không sao, chỉ là không còn sức lực thôi.” Cô quần chần nằm ở nơi đó, đôi mắt như có sương mù lượn lơ mờ to nhìn lại anh.

“Cô cảm thấy anh cả là người thế nào?” Anh trầm mặc khoanh khắc, bỗng nhiên đến gần, khẽ cười tà ác một tiếng hỏi cô.

Tĩnh Tri không rõ chân tướng, liếc anh một cái rồi mới chậm rãi mở miệng nói: “Rất tốt.”

“Cho dù tốt, cô cũng không thể trông cậy vào anh ấy đâu, cô đã là người của tôi rồi.” Anh cúi người, môi dán vào cô, hơi nhẹ nhẹ cọ vào, giống như có chút đắc ý thưởng thức vẻ mặt hơi bối rối của cô...

Tĩnh Tri thoáng sững sờ giây lát nhưng cô hiểu được ý của anh, có lẽ anh đã hiểu lầm bọn họ lúc này ngẫu nhiên gặp gỡ mà “đụng bậy đụng bạ” đây!

“Tóm lại là trong lòng em cũng chẳng có ảo tưởng gì với một người không quen biết.” Tĩnh Tri hơi hơi cười, vỗ vỗ vào chỗ trống bên cạnh: “Anh cũng ngồi xuống cùng đi, em còn nửa bình nước biển nữa cơ.”

Tĩnh Tri chỉ lên trên cái giá đang treo bình truyền dịch, dịu dàng nói.

Mạnh Thiệu Đình cũng không hề từ chối, ngồi xuống bên cạnh cô: “Nhưng mà người không quen biết này thiếu chút nữa đã thành chồng của cô rồi đấy.”

“Chẳng phải chồng của em lúc này vẫn là anh cơ mà.” Đầu của Tĩnh Tri vẫn còn hơi choáng váng, lúc nói của âm cuối giọng có chút khàn khàn.

Mạnh Thiệu Đình đứng dậy rót cho cô một chén nước, nhìn thấy cô mi cũng không nhăn uống một hơi hết nửa chén nước, không nhịn được trào phúng nói: “Tôi xem ra chắc là vì cô muốn phá rối nên mới có thể gây ra vụ tai nạn xe cộ kỳ lạ này rồi.”

“Nếu như anh thật sự để ý cô ta, cho dù em có bị ngã thành tàn phế đi chăng nữa, phỏng chừng anh cũng sẽ không đến đây đâu.”

Mạnh Thiệu Đình chợt nhíu mày: “Cô ấy đúng là một người đẹp hiếm có, tôi phải theo đuổi cô ấy nửa tháng mới thu được vào trong tay đấy.”

35. Chương 35: Đau Lòng

Vừa nghe lời này, trái tim của Tĩnh Tri liền ổn định trở lại. Tông Vân chắc chắn đã không uy hiếp được vị trí của cô rồi. Từ lúc Mạnh Thiệu Đình bắt đầu vội vã tới bệnh viện cho tới giờ phút này, Tông Vân đã bị loại. Nghĩ tới đây, nhớ lại chuyện anh đã đến đây nhanh chóng thế nào, khỏe môi Tĩnh Tri không khỏi nhếch lên, bàn tay nhỏ nhắn chậm rãi đưa lên, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay anh.

“Cô cười cái gì?” Bỗng nhiên anh có chút tức giận, ánh mắt cô cong lên ý cười...Vây là thế nào nhỉ, nghe thấy chồng của mình khen người con gái khác đẹp, cô cũng không cần phải kích thích thành bộ dạng này mới phải chứ...?

“Chúng ta đi thôi, em đã truyền xong rồi.” Tĩnh Tri lên tiếng nhưng không trả lời câu hỏi của anh, ánh mắt nhìn anh vẫn sáng lấp lánh như cũ.

Hai người làm thủ tục xuất viện xong xuôi, liền ra ngoài. Lúc tới bệnh viện, do bãi đỗ xe không còn chỗ ngồi trống nên Mạnh Thiệu Đình đã tạm thời đỗ xe ở ven đường, bên ngoài một cửa hàng đang lắp đặt một bảng hiệu cực to ở phía trước mặt. Hai người định đi qua đường để lấy xe, Mạnh Thiệu Đình mở khóa điện tử, thời điểm đang muốn mở cửa xe, bỗng nhiên cảm thấy phía sau lưng mình có người lập tức xông tới ôm lấy, bên tai vang lên một tiếng hét lớn đầy kinh hoàng gấp gáp: “Thiệu Đình, cẩn thận...”

Tiếng một vật nặng va đập vào người vang lên ở ngay sát bên tai anh. Trong tiếng kinh hô của mọi người, Mạnh Thiệu Đình nghe thấy phía sau mình có tiếng rên đau đớn đến cực độ của một người. Ngay lập tức có một thứ gì đó nện vào trên xe, tiếp đó là tiếng kính xe vỡ vụn... máu trong người anh tựa hồ ngưng kết

lại... Lúc toàn bộ tiếng ồn ào bên tai đã dần không còn nghe thấy nữa, anh chậm rãi xoay thân thể cứng ngắc của mình lại, nhìn thấy Tĩnh Tri buông lỏng cánh tay đang ôm lấy anh, sắc mặt trắng bệch, cả người mềm nhũn ngã xuống đất ...

Trước mắt Mạnh Thiệu Đình trở nên trống rỗng, theo bản năng anh ôm lấy Tĩnh Tri, bàn tay đỡ trên lưng cô chạm vào một mảng lớn nóng nóng ẩm ướt dính dính, suy nghĩ của anh chợt thoáng lơ mơ, cho đến khi anh có phản ứng trở lại, liền ôm lấy thân thể của cô vào trong lòng ra sức lay lay: “Tĩnh Tri, Phó Tĩnh Tri! Cô tỉnh cho tôi, tỉnh lại ngay, tôi không cho phép cô chết, hiểu không!”

Mạnh Thiệu Đình lay một hồi lâu, nhưng người trong lòng lại vẫn như không hề còn chút sự sống nào. Lưng Tĩnh Tri bị thanh gươm giáo thép nện trúng, toác ra một đường, miệng vết thương máu tươi tràn ra mãnh liệt, bàn tay anh không sao chặn được.

Toàn thân Tĩnh Tri đau đớn đến co giật, cơ thể giống như bị người ta xé rách ra vậy. Cô nghe thấy tiếng Mạnh Thiệu Đình la to, không khỏi hơi hơi nhú mi, thực là âm ỉ... anh lắc cô đến mức cô muốn ói ra... nhưng dần dần sức lực trên người cô tựa hồ như bị hút hết ra vậy, cô muốn mở mắt ra, nhưng chỉ có hàng mi run rẩy, giữa đôi môi tràn ra một câu nói mơ hồ không rõ tiếng: “Anh... không bị sao rồi...” Rất nhanh, cô lại chìm vào trong bóng tối vô biên...

Mạnh Thiệu Đình ôm cô chạy như điên về hướng bệnh viện. Cho tới tận hôm nay, lần đầu tiên anh mới phát hiện ra, cơ thể của vợ mình lại gầy gò đến vậy. Một người lớn hăn hoi, vậy mà ôm vào trong ngực lại giống như chẳng có gì, tựa như anh chỉ hơi lỏng tay một chút, Tĩnh Tri sẽ bị gió thổi bay đi vậy.

“Miệng vết thương quá sâu, do đó phải khâu lại... Tiên sinh, trước hết mời ngài hãy ngồi ở bên ngoài chờ, chúng tôi lập tức cần phải tiến hành giải phẫu ngay bây giờ.”

Bác sĩ vừa đeo khẩu trang vào, vừa bảo y tá mời Mạnh Thiệu Đình ra ngoài. Anh đứng ở trong hành lang, trong nháy mắt cánh cửa đã đóng lại. Nhìn thấy máu của Tĩnh Tri đỏ tươi đến chói mắt trên tấm khăn trải giường, Mạnh Thiệu Đình cảm thấy trái tim của mình lập tức nhanh chóng co rút lại một hồi, anh nắm chặt bàn tay lại, xoay người đi đến bên cửa sổ, châm một điếu thuốc.

36. Chương 36: Mất Hồn Mất Vía

Quá trình xảy ra sự việc rất đơn giản, công nhân thi công đã thừa nhận lúc dựng giàn giáo do việc lắp ghép các thanh thép bị lỏng lẻo, nên vào lúc Mạnh Thiệu Đình mở cửa xe, trong tích tắc mấy thanh thép giàn giáo đã đổ sập vào vị trí anh đang đỗ xe ở phía dưới. Ở phía sau Tĩnh Tri nhìn thấy, cô liền bổ nhào tới ôm lấy anh. Anh không bị thương, nhưng một trong số các thanh thép đó đã nện trúng lưng Tĩnh Tri, cô bị mất máu, rơi vào hôn mê.

Trái tim anh lại co giật một trận đến khó chịu, anh hung hăng rút một hơi thuốc lá, cố gắng ổn định lại tâm trạng lo sợ trong lòng mình.

Thật ra anh đối với cô thật sự không tốt, thậm chí quá mức ác nghiệt. Nhưng trong ấn tượng của anh, cô vẫn luôn luôn cười khúc khích, nói năng nhẹ nhàng, không hề cãi cọ, cũng không hề làm âm ỉ với anh. Thậm chí cho dù anh có quan hệ với nhiều thiên kim tiểu thư, hồng nhan tri kỷ ngay trước mặt nhưng cô vẫn giữ bộ dáng ôn hòa lễ độ như cũ.

Cho tới nay, đều là anh bối rối, luôn luôn nhìn cô không vừa mắt, làm nhục cô không ít, dù sáng dù tối, ước hiếp cô cũng không thiếu, nhưng cô vẫn như vậy, tính tình vẫn dịu dàng... Ngoại trừ đêm hôm đó anh muốn cô chủ động lấy lòng anh, cô mới lộ ra vẻ mặt quật cường và phản kháng.

Thế nhưng mà, một người phụ nữ bị anh ghét bỏ, vứt bỏ ở nhà chẳng muốn nhìn đến lại phấn đấu quên mình cứu anh như thế...

Mạnh Thiệu Đình không biết trên đời này còn có một cô gái bé nhỏ lại không hề sợ đau đớn như vậy. Trong số những phụ nữ ở bên cạnh anh, La Phi Lệ là người thuộc loại phụ nữ chỉ cần bị xước mất một lớp da mỏng, đã muốn khóc rống lên. Tân Nhã cũng vậy, mới ôm một chút mà làm như bị mắc phải bệnh nan y vậy, cứ rơi lệ không ngừng. Nhưng chỉ có Phó Tĩnh Tri, người vợ của anh, vậy mà tại thời điểm ấy lại không

chút do dự, mắt cũng không hề chớp, xông lên hứng chịu một cú va đập đau đớn đến tàn nhẫn kia chỉ vì anh, vì người đàn ông không hề quan tâm đến mình này.

Nhớ đến bộ dáng cả người cô đầy máu, nơi trái tim của Mạnh Thiệu Đình giống như bị một vật sắc nhọn đâm vào đau nhói. Anh xoay người, nhìn cửa phòng bệnh vẫn đóng chặt, cặp lông mày rậm vận xoắn lại, hình như trong lòng anh đã phát sinh ra một điều biến hóa nho nhỏ gì đó...

Bị vết thương như vậy, ước chừng Tĩnh Tri phải nằm ở trên giường hai tháng mới lành hẳn. Đợi đến lúc cô có thể xuống giường đi lại được thì tuyết đã rơi mênh mông khắp thành phố A.

Tĩnh Tri đóng cửa phòng dần cũng đã hai tháng, cô nhớ tới lời hứa ngày trước với An Gia Hòa sẽ đi Lệ Giang với anh để sáng tác, hiện tại cũng không thể nào thực hiện được. Hơn nữa, cô có gọi điện thoại đi động cũng vô ích, đương nhiên An Gia Hòa cũng không thể tìm được cô.

Nhưng lúc này, thậm chí Tĩnh Tri lấy làm may mắn vì mình đã không đi du lịch giải sầu với An Gia Hòa, bởi vì, thái độ của Mạnh Thiệu Đình đối với cô rõ ràng đã âm áp hơn. Tối thiểu trên bề mặt của những tờ tạp chí Bát Quái rất ít khi có thể nhìn thấy những chuyện xấu trong quan hệ của anh. Nhưng mà, cho dù anh vẫn thường xuyên về nhà, cũng luôn quan tâm đến vết thương của cô, nhưng xem ra thái độ hình như vẫn còn mang theo sự xa cách lẫn đề phòng. Rất nhiều khi, Tĩnh Tri có thể nhìn thấy anh bất tri bất giác rơi vào trong trầm tư như đang đi vào trong cõi thần tiên vậy. Mãi đến khi tàn thuốc lá nóng đến tận chỗ đầu ngón tay, anh mới có thể lập tức phục hồi lại tinh thần...

“Cẩn thận.” Vào thời khắc này, anh đang ngồi ở trên ghế sofa bần khoản suy nghĩ, mà Mạnh Thiệu Tiệm một hồi lâu nhìn thấy anh đang thất thần, khẽ vươn tay gạt một đoạn tàn thuốc lá đi, ngữ điệu cũng vẫn như sóng nước chẳng xao.

“Em làm sao vậy, rốt cuộc mấy ngày nay anh nhìn thấy em như người bị mất hồn mất vía ấy.” Mạnh Thiệu Tiệm cúi đầu châm một điếu thuốc, tiện thể kẹp giữa ngón tay, tựa vào lưng ghế sofa xoay chuyển xương cổ mỗi một, lấy tư cách anh cả quan tâm đến em ruột của mình.

37. Chương 37: Anh Tạm Thời Nhân Nhượng Vì Lợi Ích Toàn Cục.

Mạnh Thiệu Đình không nói, cũng lấy ra một điếu thuốc châm lửa hút. Trong ánh mắt của Mạnh Thiệu Tiệm nhìn rõ ràng có một tia sáng loé lên rất nhanh, nhưng ngay lập tức lại chìm vào trong sóng nước chẳng xao: “Em lo lắng cho Tĩnh Tri sao?”

Mạnh Thiệu Đình ngón tay kẹp điếu thuốc đang đưa lên bỗng nhiên dừng lại một chút. Khuôn mặt tuấn dật hiện lên vẻ trào phúng nhàn nhạt, chợt mở miệng có chút oán giận: “Chẳng phải là bởi vì anh đó sao, lúc lâm trận bỏ chạy, nên mới có thể khiến em bị gặp phải một cuộc hôn nhân làm cho người ta ghê tởm, mà hiện giờ, người phụ nữ kia lại bị thương vì em, làm sao em có thể mở miệng đuổi cô ấy cút đi chứ?”

“Thiệu Đình! Không cho phép em nói ra những lời như vậy, Tĩnh Tri là vợ của em, hơn nữa, cô ấy vì em nên mới bị thương!”

Về mặt của Mạnh Thiệu Tiệm có chút giận tái đi, anh đưa tay dụi đầu mẩu thuốc lá, mặt nhăn lại, hàng mi đen đậm hơi lay động, sống mũi kiên nghị thẳng tắp, nhưng cặp môi lại mím chặt thành một đường thẳng.

“Anh cả, anh có vẻ cực kỳ bảo vệ cô ấy nhỉ, em cũng chưa hề nghe thấy anh nói giúp cho ai nhiều như thế đâu!” Mạnh Thiệu Đình chơi đùa điếu thuốc trong tay, cặp mày nhíu lại, đôi môi lạnh bạc khẽ nhếch lên mang theo ý cười lạnh lạnh.

“Anh chỉ giúp lý, không giúp thân.” Mạnh Thiệu Tiệm khôi phục lại như cũ, “Thiệu Đình, em nên quý trọng người đã đối xử tốt với em như vậy.”

“Chẳng lẽ em lại phải chỉ vì muốn cảm tạ ơn cứu mạng của cô ấy mà mang hạnh phúc cả đời của em để báo đáp lại hay sao?” Mạnh Thiệu Đình tiện tay đem đầu mẩu thuốc lá để vào trong chiếc gạt tàn. Anh phỉ phỉ tay, nói xong dựa về phía sau vẻ khinh thường, ngẩng đầu lên, chợt nụ cười dần dần cứng lại...

Tĩnh Tri đứng ở nơi đó, bám vào thành lan can, trên mặt cũng không có quá nhiều biểu tình, cô chỉ im lặng nhìn Mạnh Thiệu Đình, mỗi một câu của anh nói ra, cô đều nghe rõ ràng.

Hoá ra, cuộc hôn nhân mà cô coi trọng như vậy, nhưng lại khiến anh có cảm giác ghê tởm, cô vì anh mà bị thương, lại thành sợi dây trói buộc anh, cô đối tốt với anh, muốn luôn được ở gần bên cạnh anh, lại thành ra làm mắc lại hạnh phúc cả đời của anh.

Khi anh ôm cô chạy như điên về phía bệnh viện, thời điểm lúc anh xoa bóp, thay băng cho cô, lúc anh dọa nạt bắt cô ăn cháo, Tình Tri đã từng cho rằng là do anh thích cô, để ý đến cô, cũng giống như giây phút cô không chút do dự nhào lên bảo vệ anh, cô mới hiểu được, cô đã để ý đến anh biết bao nhiêu.

Nhưng mà, cô lại sai lầm rồi. Bàn tay nắm lấy lan can dần dần xiết chặt lại, thậm chí trong ngực thấy đau đớn kịch liệt vì không sao thở nổi, là do cô đã quên rằng kịch giả tình thật, hay là cô vẫn không thể thoát khỏi được sự đời thường nhật bởi anh là người đàn ông đầu tiên của cô?

“Cô ra ngoài làm gì? Không biết rằng mình bị thương vừa mới hồi phục lại hay sao!” Mạnh Thiệu Đình ngoài mạnh trong yếu lên giọng, tuy giọng điệu phẫn nộ, nhưng khi nhìn thấy Tình Tri, ít nhiều đã có cảm xúc căng thẳng. Anh biết, vừa rồi mình đã buông những lời nói lung tung, có thể nói, những lời đó đã làm tổn thương đến người khác biết bao.

“Thiệu Đình, Tình Tri là vợ của em, em không nên quát cô ấy như vậy...”

“Anh cả, anh cũng biết cô ấy là vợ của em, vậy thì cũng không cần thiết ở lại chốn này mà bảo vệ cho cô ấy đâu!” Mạnh Thiệu Đình phũ phàng đứng dậy, đi vài bước lên lầu, nắm lấy cổ tay Tình Tri kéo cô đi vào phòng ngủ: “Cô cứ nằm trên giường cho tôi nhờ đi!” width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write(''); }

38. Chương 38: Lời Thông Báo

Tình Tri không tránh né, cô ngoan ngoãn nằm lại trên giường, thực ra cô rất muốn khóc một hồi thật to, nhưng từ khi cô đặt bút ký tên, từ khi cô bước chân vào nhà họ Phó, từ đó, cô biết rằng cô đã mất hết cái quyền này. Một đứa trẻ bị người ta xa lánh có tư cách để khóc lớn sao? Cũng giống như lúc này, một người vợ bị thất sủng, nếu ở trước mặt chồng mà khóc lớn ầm ĩ thì chỉ tổ làm cho anh càng thêm chán ghét cô mà thôi.

“Cô đã thế nào để mê hoặc đại ca vậy, khiến anh ấy, một người vốn lạnh lùng như thế cũng lên tiếng nói tốt giúp cô vậy?” Anh cúi mặt xuống chất vấn khiến cho hốc mắt Tình Tri đột nhiên đau xót, cô kéo chăn lên che kín mặt: “Thiệu Đình, em muốn ngủ một lát.”

“Tôi thật sự đã xem thường cô rồi, Phó Tình Tri!” Anh đứng đó một lúc lâu, bỗng nhiên quăng lại một câu nói, dứt lời liền đạp cửa đi ra ngoài.

Một tiếng va đập nặng nề vang lên giống như nện vào lòng của Tình Tri. Cô nằm ở trên giường, nhìn lên trần nhà, cảm thấy vách tường bốn phương tám hướng đều hướng về cô mà đè ép vậy. Cô cảm thấy thật khó thở, dường như cô bị cuộc hôn nhân này hành hạ đến mức sắp hít thở không thông rồi!

Ở trong quán coffee với An Gia Hoà vẫn cho tới tận đêm khuya, Tình Tri cũng không hề nói gì nhiều về chuyện của mình, nhưng có một người cùng tán gẫu với cô về một sự yêu thích gì đó cũng đã dần dần kéo cô từ trong vực sâu nặng nề ra ngoài.

Thời điểm cô chuẩn bị ra về thì đã rất muộn. An Gia Hoà cố ý muốn lái xe đưa cô về, Tình Tri nghĩ đến Mạnh Thiệu Đình mấy ngày nay cũng không trở về nhà nên đã đồng ý. Trong suy nghĩ của Tình Tri, quan hệ giữa cô và An Gia Hoà giống như là Thanh Phong Minh Nguyệt vậy, (ý nói mối quan hệ bạn bè trong sáng) cô không có một chút xấu hổ nếu như có gặp người khác ở nơi này, cho nên cô rất坦然 tiếp nhận ý tốt của anh.

An Gia Hoà có một ánh mắt nhìn cực kỳ ôn nhu, làm cho người ta khi nhìn hoặc là cùng nói chuyện với anh, cho dù không tự chủ được cũng sẽ bình tĩnh trở lại... Có một số người thực sự có một sức mạnh như vậy, giống như là giờ phút này, anh ngừng xe, xoay mặt lại nhìn Tĩnh Tri: "Tĩnh Tri."

"Có chuyện gì vậy?" Tĩnh Tri đứng ở bên ngoài cửa nhà họ Mạnh, mỉm cười hỏi lại.

"Tôi có thể nói với cô điều này hay không, tôi thích cô." Anh thình lình phát ngôn ra một thông báo, khiến Tĩnh Tri lập tức sửng sốt... cô đã kết hôn, hơn nữa, cô cũng không có khả năng ly hôn.

An Gia Hoà nhìn thấy cô nhú chặt mi tâm, trên gương mặt trơn bóng giống như đồ sứ kia là vẻ mặt đầy ngạc nhiên và dè phòng, còn nữa, cánh môi hồng nhạt hơi hơi nhếch lên, tiết lộ tâm trạng bất an của cô.

An Gia Hoà khẽ thở dài ở trong lòng, nhưng lại chợt cười ôn nhu: "Cô không cần căng thẳng, tôi chỉ muốn nói cho cô biết như vậy thôi."

Tĩnh Tri buông ánh mắt xuống không nói lời nào.

"Chúng ta còn có thể tiếp tục làm bạn bè được không?" Tay An Gia Hoà tựa hồ muốn hạ xuống, nhưng lại vẫn cố nhịn.

Tĩnh Tri nhẹ nhàng gật gật đầu: "Đương nhiên, tôi vẫn coi anh là bạn tốt của mình."

An Gia Hoà lái xe đi rồi, Tĩnh Tri vẫn im lặng đứng ở trong gió đêm lạnh lẽo, tuyết lại bắt đầu rơi, bay lả tả.

Tĩnh Tri chậm rãi xoay người, mở cửa, lại liếc nhìn thấy Mạnh Thiệu Đình tựa vào ở bên cạnh hàng rào, lạnh lùng nhìn cô: "Cô muốn ăn vụng, cũng không cần thiết phải mang về nhà cho người khác xem đâu, thật sự quá ghê tởm." width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write(''); }

39. Chương 39: Gặp Phải Gian Tình

"Cô muốn ăn vụng, cũng không cần thiết phải mang về nhà cho người khác xem đâu, thật quá ghê tởm."

Anh nói xong, không cho cô có cơ hội mở miệng, xoay người rồi chạy ra ngoài... Gió lạnh gào rít, tuyết bay tán loạn bổ nhào vào mặt Tĩnh Tri. Cô cuống quýt giơ tay đi gạt đi, lão đảo xoay người đuổi theo mấy bước, nhưng anh đã đi ra ngoài rất nhanh, cực kỳ xa, thân hình tuấn tú, thẳng tắp từng chút, từng chút tan vào trong bóng đêm vô biên...

Không biết Tĩnh Tri đã đứng ở trong đồng tuyết bao lâu, cô chỉ biết khi cô trở lại phòng, cả người đã lạnh cóng, vết thương trên lưng đau lâm râm, chân cũng lạnh cứng lại từ bao giờ, trên chiếc áo khoác màu đen, tuyết bám đầy hai vai, thấm vào bên trong.

Ngâm mình trong bồn nước nóng, cô cầm điện thoại rất lâu, nhưng vẫn có dũng khí gọi điện thoại cho anh. Cô không thích cảm giác bị người khác hiểu lầm, giống như lúc còn rất nhỏ, Tĩnh Nghi nói xấu cô, tìm cách làm hỏng chiếc Piano của cô, mẹ cả thừa dịp ba ba không ở nhà, đã nhéo cô, đánh mắng cô một cách oan ức.

Điện thoại một mực réo vang, Tĩnh Tri cố chấp gọi nhiều lần, quan hệ giữa bọn họ nguyên bản đã hòa hoãn, cô không thể làm cho càng tệ hơn.

"Cô muốn gì?" Cuối cùng anh cũng đã nhận điện thoại, giọng nói khàn khàn lại mang theo hơi thở gấp gáp, nặng nề. Tĩnh Tri sửng sốt, cuống quýt nói: "Thiệu Đình, anh hãy nghe em nói, em và An Gia Hòa..."

"Tôi không muốn nghe." Mạnh Thiệu Đình lạnh như băng cắt ngang, bống cúp điện thoại.

"Anh rě, điện thoại của ai vậy,.." Lúc gác điện thoại, trong nháy mắt, trong ống nghe bỗng nhiên truyền đến một tiếng nói ngọt ngào mà ngây thơ, Toàn thân Tĩnh Tri đột nhiên giật nảy một cái, ngón tay cầm ống

nghe lập tức buông ra đầy kinh hãi, giống như bị tiếng sét bổ vào đầu vậy...cả người cô liền bắt đầu run lên, run rẩy không ngừng... không thể nào, điều đó là không thể nào!

Nhưng mà, trên đời này, người có thể gọi Mạnh Thiệu Đình là anh rể, chỉ có duy nhất có một người, chỉ có thể có một người mà thôi!

Sao lại có thể là em ấy được đây... sao lại có thể là Tĩnh Ngôn chứ! Sao lại có thể chính là người em gái tốt nhất của cô được chứ? Tại sao người em gái mà cô nâng niu che chở trong lòng bàn tay lại có thể cùng với chồng của cô ở cùng một chỗ đây?

Phó Tĩnh Tri, nhất định là mày đã nghe lầm rồi, đúng vậy, mày đã nghe lầm rồi... Tĩnh Ngôn lúc này đã đi ngủ sớm, em ấy đang ngủ trong phòng ngủ của mình ở nhà họ Phó, em ấy đang ôm con búp bê mà em ấy thích nhất đi vào giấc ngủ ngọt ngào... không thể là em ấy được!

Cô bối rối ngẫm nghĩ, bỗng nhiên cứ để chân trần như thế nhảy xuống giường chạy tới nhấc điện thoại lên. Ngón tay run run rất lâu mới nhấn xuống dãy số... Điện thoại tắt..., đúng rồi... buổi tối Tĩnh Ngôn thường tắt điện thoại di động. Tĩnh Tri khẽ cắn môi, lại bấm điện thoại phòng khách, đợi một hồi, liền có người hầu nhà họ Phó tới nhận...

“Tứ tiểu thư đã ra ngoài từ hai giờ trước, nói là tiểu thư nhà họ Lâm hẹn cô ấy có việc gấp!”

Tĩnh Tri không biết là mình đã bình tĩnh nói chuyện với người ở đầu điện thoại bên kia như thế nào, sau đó cô đã dùng giọng nói ầm ập nhỏ nhẹ để cúp điện thoại như thế nào. Cô cứ để chân trần như vậy mà ngồi ở trên mặt đất. Cô ngồi thật lâu, ôm chiếc máy điện thoại lạnh lẽo, một lần lại một lần, gọi điện thoại cho Mạnh Thiệu Đình, anh cũng tắt điện thoại.

Nhưng Tĩnh Tri vẫn cứ ngồi chết lặng ở đó, mãi đến lúc trong lòng cô trở nên lạnh lẽo hoàn toàn... width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write(''); }

40. Chương 40: Tuyệt Đối Không Cho Phép!

Cô không dám đi ngủ, cũng không dám cứ ngồi ở chỗ này để suy nghĩ lung tung. Nếu như đây là Tĩnh Nghi, nói thật cô còn thấy dễ chịu một chút, bởi vì Tĩnh Nghi và Mạnh Thiệu Đình, hai người bọn họ có hôn ước từ trước, cũng đã có sự lui tới. Hơn nữa, Tĩnh Nghi vốn luôn thích đối nghịch với cô, đồng thời cũng rất muốn có Mạnh Thiệu Đình, nhưng đây lại là Tĩnh Ngôn...!

Là một người đơn thuần, Tĩnh Ngôn được cô tin tưởng như thế... cô vẫn cho rằng, toàn bộ thế giới này ngoại trừ ba mẹ, cũng chỉ có Tĩnh Ngôn là người đối xử với cô tốt nhất mà thôi!

Một cơn cơn rớt cục lại đè chết lạc đà, người đè sập chút hi vọng cuối cùng đối với cuộc hôn nhân đang ầm ập trở lại kia, lại chính là người em gái mà cô thương yêu nhất.

Bỗng nhiên Tĩnh Tri cảm thấy rất muốn cười... Trong đầu cô, rất nhanh, từng màn từng màn dường như bắt đầu được xâu chuỗi lại... Ngày cô lại mặt, ngày hôm ấy Tĩnh Ngôn không có ở nhà, thời điểm tiệc sinh nhật của Tòng Vân, bộ dáng Tĩnh Ngôn kích động như sắp nổi điên, lúc cô ở khu Tĩnh Viên, hai người bọn họ ngồi đó nói chuyện phiếm, về mặt Tĩnh Ngôn như muốn nói lại thôi, lúc nhắc tới Mạnh Thiệu Đình ánh mắt của Tĩnh Ngôn sáng lấp lánh... lúc ấy cô gái dùng ngữ điệu ngây thơ khen ngợi Thiệu Đình, nói muốn tìm một người đàn ông phải xuất sắc hơn anh... Khi đó, Tĩnh Tri đã nhảy bén cảm giác thấy có điều gì đó! Nhưng bây giờ, cho tới giờ khắc này, cô mới tỉnh ngộ ra. Cô quá ngốc nghếch, hoá ra trên đời này em gái tốt nhất cũng sẽ cho cô một nhát dao vô cùng đau đớn, vô cùng tàn nhẫn vào sau lưng mình.

Một đêm trải qua thật dài, bầu trời tối đen giống như không sao sáng lại được, mà nhắm mắt lại, lại không có sức để mở ra nữa.

Sáng sớm, cô đã bị tiếng nói của Tĩnh Ngôn đánh thức. Cô gái kia xem ra bắt đầu bộc phát tính trẻ con rồi, cô nhóc vừa nhảy lên lầu vừa cất tiếng gọi từng câu, từng câu “chị ơi” nghe thực ngọt ngào.

Tĩnh Tri ngồi ở trên giường, nhìn thấy cánh cửa phòng ngủ mở ra, một cái đầu tròn tròn thò vào, đôi mắt to đen lúng liếng, lúc nhìn thấy cô, liền cười cong lên: “Chị, sao giờ này mà chị vẫn còn nằm ngủ nữa vậy, mau rời giường đi thôi, anh rể đang chờ chúng ta ăn bữa sáng.”

“Tĩnh Ngôn, sao mới sớm như vậy đã chạy tới đây rồi hả ?” Tĩnh Tri hỏi rất bình tĩnh, hai tròng mắt sụp xuống giống như hồ sâu tối đen, quầng thâm đã nổi rõ ràng quanh vành mắt. Cô không cười, thậm chí trong ánh mắt có vài phần sắc bén.

“Là thế này, hôm nay em tới tìm chị, vừa lúc ở trên đường gặp anh rể, liền đi nhờ xe tới đây... Chị, chị sẽ không để ý chứ.” Tĩnh Ngôn chà xát ở bên giường cô, lôi kéo tay như muốn làm nũng. Tĩnh Tri theo bản năng run lên, rút tay mình về, “Chị đi mặc quần áo, em xuống lầu chờ chị đi.”

“A.....” Tĩnh Ngôn thấy tay mình bị hẫng, tim không khỏi đập thình thịch, nhưng vẫn cười đơn thuần như cũ: “Vậy em đi xuống trước nhé, chị cũng nhanh lên đây.”

Tĩnh Tri chỉnh đốn xong xuôi, lúc xuống lầu liền nhìn thấy Tĩnh Ngôn và Mạnh Thiệu Đình đang ngồi cùng một chỗ, không biết đang thì thầm nói cái gì, tiếng cười như chuông bạc rất êm tai. Vừa nhìn thấy cô, Tĩnh Ngôn cuống quýt cả lên liền làm nũng: “Chị, anh rể xấu lắm, lại còn nói người ta tuổi còn quá nhỏ mặc màu đen như vậy thật khó coi, chị xem rốt cuộc là đẹp hay khó coi vậy.”

Tĩnh Ngôn cười, đứng lên khẽ quay qua một vòng, trưng ra chiếc áo khoác mẫu mới nhất ở Paris.

“Bộ dáng Tĩnh Ngôn đẹp mắt, mặc cái gì nhìn cũng đẹp.” Tĩnh Tri nhìn thoáng qua, chậm rãi đi đến bên cạnh Mạnh Thiệu Đình, ngồi xuống ngay tại vị trí vừa rồi Tĩnh Ngôn đã ngồi, hai mắt trầm tĩnh như nước nhìn Phó Tĩnh Ngôn, tựa hồ xuyên thấu tất cả những tâm tư nhỏ bé nhất của cô ta, nhưng Tĩnh Tri chỉ bình thản, nhẹ nhàng nói: “Tĩnh Ngôn, ngồi xuống ăn bữa sáng đi.” width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write(''); }

41. Chương 41: Lắc Lư Giữa Hai Người Phụ Nữ

“Chị, vừa rồi em đã hỏi anh rể đấy, anh rể cứ một mực nói bận việc, khi nào thì hai người đi hưởng tuần trăng mật vậy?”

Ngữ điệu trong lời nói của Tĩnh Ngôn hồn nhiên giống như trẻ con không chút kiêng kỵ, nhưng Tĩnh Tri lại cảm thấy bữa ăn sáng có chút nuốt không trôi, chiếc đĩa ăn trong tay đã vài lần cầm lên quả trứng ốp lếp, nhưng lại hạ xuống, mái tóc dài của cô rối tung, trên người là chiếc áo dệt kim màu xám nhạt áo hở cổ, cả người ngồi ở chỗ đó giống như đang tản ra một vàng sáng đẹp nhưng nhợt nhạt... Tĩnh Ngôn nhìn thấy cô như vậy cũng không khỏi có chút giật mình: “Chị..”

“Cuối tuần chúng tôi sẽ đi Hà Lan để hưởng tuần trăng mật.” Mạnh Thiệu Đình bỗng mở miệng nói, đưa tay cầm một ổ bánh bao chuyển đến đặt vào trong đĩa của Tĩnh Tri. Lúc này Tĩnh Tri mới phát hiện, áo lông cừu trên người anh nhìn có phần quen mắt. Nhìn lại một lần nữa cô nhận ra, đây đúng là chiếc áo cô đã mua hôm sinh nhật. Nhìn thấy chiếc áo lông cừu màu xám kia, tay cô lập tức xiết chặt lại, trong lòng giống như nẩy lên điều gì đó có chút tức giận, như chua xót căng thẳng, đến nỗi mỗi tác da trên người cô đều bị đau ề ầm.

“Áo lông, hình như có phần hơi rộng...” Tĩnh Tri mỉm cười lặng lẽ, giống như một đóa hoa nhỏ đang thời hàm tiêu.

Mạnh Thiệu Đình nghe vậy, hai tròng mắt tối đen hơi hơi rũ xuống, nhưng khóe môi lại chậm rãi nhếch lên nói: “Hoá ra em thích người đàn ông hơi béo một chút, anh lại phải cố gắng rồi.”

Bọn họ hỗ trợ nhau làm cho Tĩnh Ngôn hận gần như muốn nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng là cô ta lại vẫn giữ vẻ ngây thơ không biết gì, chiếc miệng nhỏ hồng nhạt cong lên, lắc lắc, lôi kéo ống tay áo Mạnh Thiệu Đình: “Anh rể, anh chỉ lo cùng chị nhu tình mật ý, chẳng để ý gì đến người ta cả...”

Mạnh Thiệu Đình giương mi lên, ánh mắt tùy tiện lướt qua Tĩnh Tri, thoáng nở một nụ cười thản nhiên.

Chẳng qua anh muốn để hai người phụ nữ này làm lá chắn cho nhau. Bởi vì, anh cảm thấy tuy mình không có khả năng yêu Tĩnh Tri, nhưng cũng sẽ không vì Tĩnh Ngôn mà ly hôn với Tĩnh Tri, để từ đó gặp phải phiền toái không cần thiết, mà điều trước nhất anh muốn lại là không li hôn, nhưng anh lại vẫn chấp nhận lời tuyên bố và sự hiến thân của Tĩnh Ngôn, chẳng qua là anh không muốn để cho chính mình và Phó Tĩnh Tri trong lúc đó có cái gì đó vượt quá khả năng.

Tuy nhiên, việc cô bị thương lần này đã làm cho anh quá mức xúc động thật sự. Anh không chán ghét cô, thậm chí có phần hơi thích, hơn nữa, thậm chí, buổi tối hôm qua khi An Gia Hoà thông báo với cô, trong lòng anh lại thấy không thoải mái khác thường, nhưng mà, cũng chỉ là không thoải mái mà thôi, anh không hy vọng lại tiếp tục phát triển lên thêm nữa.

Hiển nhiên là Tĩnh Ngôn cực kỳ tỏ ý bất mãn với hai người bọn họ đầy ân ái “trong mắt chỉ có đối phương”... Cô ta khôi phục lại tính trẻ con ngăn ở trước mặt Mạnh Thiệu Đình, một tay kéo Tĩnh Tri, một tay kéo Mạnh Thiệu Đình lắc lắc, “Chị, anh rể, người ta cũng chưa từng đi Hà Lan mà, lần này dẫn người gia cùng đi có được hay không? Người ta bảo đảm nhất định sẽ không làm bóng đèn, sẽ ngoan ngoãn một mình chờ đợi mà...”

Mạnh Thiệu Đình tùy tiện rút cánh tay ra, trên mặt tuấn dật hiện lên ý cười vô cùng lười biếng lại mê người: “Tĩnh Ngôn, anh và chị của em phải đi hưởng tuần trăng mật, chúng ta đương nhiên chỉ mơ ước sống trong thế giới của hai người thôi. Như vậy đi, mùa xuân sang năm, anh và chị của em sẽ cho em xuất ngoại đi du lịch.”

Trong lòng Tĩnh Ngôn ghen ghét gần như muốn nổi điên, nhưng lại chỉ có thể bấu môi, nói đầy vẻ tủi thân: “Chị và anh rể xấu lắm, cũng không thương Tĩnh Ngôn chút nào !” width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write(''); }

42. Chương 42: Cố Tìm Đường Sống Trong Chỗ Chết

Tĩnh Tri nhìn biểu hiện của em gái, trong lòng có cảm giác không nói nên lời. Hai chị em từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình cảm giữa hai người tốt đến nỗi, ngoại trừ bàn chải đánh răng và bạn trai ra, gần như bất cứ thứ gì hai chị em cũng đều có thể chia sẻ, cùng nhau sống tương thân tương ái suốt mười mấy năm vậy mà giờ đây, Tĩnh Ngôn, em lại lừa gạt chị thảm như vậy.

Hiện giờ, trước mặt chị em vẫn coi chị là đồ ngọc, trên choker, liếc mắt đưa tình với chồng của chị, em còn muốn lừa gạt chị bao lâu nữa đây? Tĩnh Ngôn, chẳng lẽ chị em mình lại phải đi đến mức “bình qua tương kiến” trên đường đi sao? (bình qua tương kiến = gặp nhau là so gươm giáo, ý nói gặp nhau là phải đánh nhau)

Chị tuyệt đối không muốn như vậy, chưa bao giờ nghĩ muốn như vậy. Anh ta cũng không hề yêu chị, ngoại trừ em, cho dù bên ngoài anh ta có những phụ nữ khác, chị đều có thể nhẫn nhịn. Vì ba ba, vì nhà họ Phó, vì bản thân chị cũng còn chưa rõ lòng mình, chị cũng đều có thể nhẫn nhịn, nhưng chỉ riêng một mình em, Tĩnh Ngôn, chị nhất định không cho phép.

“Tĩnh Ngôn, em cũng đã hai mươi tuổi rồi, không thể cứ không hiểu chuyện như vậy.” Ngữ điệu Tĩnh Tri trầm ổn, nhưng ánh mắt trầm trầm rơi vào Tĩnh Ngôn gần như đang treo nửa người ở trên người Mạnh Thiệu Đình.

Tĩnh Ngôn bị một trận sợ hãi, dù sao cô ta cũng tuổi cũng còn trẻ, tâm cơ không tới mức quá sâu, cái nhìn của Tĩnh Tri đầy sắc bén và thấu suốt, làm cho cô ta thấy sợ hãi không tự chủ được, đành ngoan ngoãn đứng thẳng lại, nhìn lại Tĩnh Tri đầy đáng thương tội nghiệp: “Chị...”

“Được rồi, nếu như em muốn trở về thì cứ nói ra, để chị bảo Thiệu Đình đưa em về nhà.” Tĩnh Tri nở nụ cười, lấy khăn tay lau miệng, đứng lên cầm tay em gái.

Trong lòng bàn tay nhỏ nhắn non mềm kia có rịn chút mồ hôi tinh mịn, Tĩnh Tri làm bộ như không chú ý tới.

“Chị, chị không cùng ra ngoài sao?” Đương nhiên Tĩnh Ngôn thật mừng rỡ, giống như chú cún con, cô ta nhìn chăm chú vào Tĩnh Tri không rời về đầy mong ngóng.

“Chị có chút không thoải mái.” Thời điểm Tĩnh Tri nói chuyện, cảm thấy ánh mắt của Mạnh Thiệu Đình phóng sang, cô làm ra vẻ không biết, buông tay Tĩnh Ngôn ra: “Em về đi thôi.”

“Chị, chị không thoải mái thì hãy nghỉ ngơi cho tốt, em cùng với anh rẽ đi ra ngoài trước đây ! Em cũng đang rất muốn đi mua một chút đồ!” Tĩnh Ngôn nói xong, liền vui vẻ giống như một đứa trẻ bám vào cánh tay của Mạnh Thiệu Đình, Tĩnh Tri đứng ở phía sau hai người, nhìn bọn họ đi ra ngoài, trên môi cô dần dần thoáng hiện lên ý cười rất nhỏ.

Đến buổi chiều, khi Mạnh Thiệu Đình trở về nhà, Tĩnh Tri đã đến một thị trấn nhỏ xa xôi trên đảo Hải Nam. Trên bàn trang điểm trong phòng ngủ có dán một tờ giấy ghi ngắn ngủn bảy chữ: “Cái gì em cũng đều biết hết”.

Trời đã tối từ lâu, Tĩnh Tri tìm một khách sạn để trọ, sau bữa tối tùy tiện ở quán bán hàng ăn hải sản dưới lầu, Tĩnh Tri trở về căn phòng trong khách sạn để nghỉ ngơi. Cô muốn một mình ra ngoài để yên tĩnh một chút, suy nghĩ lại một chút về những chuyện mà cô không biết phải đối mặt như thế nào.

Tắm rửa xong xuôi, Tĩnh Tri liền cảm thấy có cái gì đó không thích hợp, đầu vầng mắt hoa, toàn thân không còn chút sức lực nào, tiếp theo đó là bắt đầu liên tục nôn mửa không ngừng... Cô cố sức gắng gượng đi về đến phòng ngủ tìm di động của mình, trong bụng nhộn nhạo đến khó chịu, giống như là có thứ gì đó đang xé rách mỗi một tác da thịt của cô... ngón tay không biết làm sao lại chạm được vào phím bấm, nhưng cô cũng đã bấm được một số điện thoại...

Khi nghe thấy tiếng nói quen thuộc truyền đến, Tĩnh Tri đã đau đến gần như ngất, nhưng nụ cười vẫn thoáng hiện ra...

```
“Thiệu Đình... Em đau quá...” width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write(''); }
```

43. Chương 43: Sắp Đi Công Tác

“Phó Tĩnh Tri! Cô làm sao vậy? Cô đang ở nơi nào? Cô *** nói rõ ràng cho tôi!”

Tĩnh Tri nghe được tiếng của anh gầm thét, nhưng cô không còn chút khí lực để mở miệng, di động tuột xuống, rời khỏi lòng bàn tay... mắt cô trở nên tối đen, cô nhắm chặt mắt lại, nhưng trên môi vẫn động lại nụ cười nhợt nhạt... Hoá ra, khi em gặp khốn cảnh, người mà em nghĩ đến trước lại chính là anh...

Khi cô tỉnh lại, mở mắt ra đã cảm giác thấy trên mặt có hơi ấm của ánh nắng. Trong căn phòng âm áp, Tĩnh Tri liếc thấy người kia đang ngồi ở bên giường. Anh vốn ưa thích sự sạch sẽ, tây trang và quần áo trong đều phải là lượt cẩn thận tỉ mỉ, nhưng hiện tại, anh ghé vào nằm ở trên giường của cô, đầu tóc lộn xộn, áo sơ mi nhăn nhúm, quần đầy tro bụi lẫn bùn đất. Anh ngủ rất say sưa, mơ hồ Tĩnh Tri có thể nghe được tiếng ngáy của anh...

Từ lời kể của y tá cô được biết mình bị ngộ độc thức ăn, có thể là do ăn không được hải sản rửa rửa sạch sẽ, lại cũng người y tá ấy đã kể lại rằng, cô được Mạnh Thiệu Đình ôm vào bệnh viện, anh vẫn đợi cho đến khi cô bình yên vô sự mới trầm tĩnh trở lại, nằm ghé ở bên giường cô ngủ thiếp đi.

Trong lòng Tĩnh Tri mềm mại hẳn, không kìm nội nhẹ nhàng gơ tay định khẽ vuốt vuốt mái tóc rối tung của anh. Không ngờ, cô mới vừa cử động, Mạnh Thiệu Đình liền tỉnh lại, đôi mắt vốn đen như mực giờ đây gấn đầy tơ máu, quanh hốc mắt là quầng thâm tím ngắt, trên cằm chi chút râu, trông anh thật sự rất nhếch nhác. Nhưng mà giờ phút này trong mắt cô, anh lại giống như một thiên thần anh tuấn.

Tĩnh Tri toan cười to, nhưng mới vừa muốn mở miệng, bỗng nhiên một cái bạt tai hung hăng đập vào trên mặt cô. Người nọ đầu tóc giống như một con sư tử giận dữ bắt đầu gầm lên: “Phó Tĩnh Tri! Cô đó. Mẹ nó, cô có muốn chết cũng hãy chết ở nhà họ Phó các người đi cho tôi nhờ... Sao cô lại chạy ra ngoài cách đến vài ngàn dặm, “thương xuân bi thu” (khóc thương ủa xuân mùa thu - ý nói về người nào đó khóc lóc than thở) để tìm cái chết hả, cô cho là như vậy sẽ không có người biết cô là vợ của Mạnh Thiệu Đình này sao? Đúng là, con mẹ nó, thực phiền toái! Cô thật sự muốn chết, cũng đừng có gọi điện cho tôi khóc lóc chết đi sống lại chứ! CAO, chưa từng bao giờ lại thấy có người phụ nữ nào lại phiền phức như vậy!”

Mạnh Thiệu Đình nói xong, xoay người rời đi ra khỏi phòng bệnh, Tĩnh Tri bị đánh đến hoa mắt, nhưng vẫn nhìn thấy anh đúng là đang khập khiễng đi ra ngoài.

Khi một khắc kia, cô được biết là anh đã nghìn dặm xa xôi tới đây, vừa mới rồi, một khắc kia, anh ghé vào bên người cô ngủ say, một khắc lúc cô ngẩng đầu nhìn thấy vẻ tiêu tụy kia của anh, Tĩnh Tri thật sự thấy rất hạnh phúc và thỏa mãn... Nhưng mà, anh đúng là rất có khả năng, chỉ cần có hai ba câu nói như vậy, khiến cho cô từ Thiên đường đã rơi xuống Địa ngục.

Tĩnh Tri một mình ngồi máy bay trở về nhà, tuy anh nổi giận bỏ đi nhưng vẫn để lại người trợ lý ở bên cạnh để thay anh sắp xếp mọi chuyện.

Sau khi về thành phố A, thẳng đến cuối năm, anh bận rộn không thể dừng được, dứt khoát chuyển ra ngoài sống, không trở về nhà nữa. Trong lòng Tĩnh Tri mơ hồ suy đoán, anh hoàn toàn không muốn nhìn thấy mình nữa, bởi vì, việc “Tìm cái chết” của cô đã làm cho anh hoàn toàn chán ghét cô vì đã làm anh mất hết thể diện.

Thời điểm đầu tháng mười hai, Tĩnh Tri qua Mạnh Thiệu Tiệm, mơ hồ nghe được tin Mạnh Thiệu Đình lập tức phải đi công tác ba tháng, rốt cuộc cô đứng ngồi không yên. Anh đi công tác ba tháng, chứng tỏ là không thể ở nhà ăn tết đón năm mới rồi, mà Tĩnh Tri, không muốn để sự hiểu lầm cứ giằng co giữa hai người bọn họ, lẫn những chuyện không vui bị mang sang năm mới. Hơn nữa, khoảng thời gian ba tháng không biết sẽ gặp bao nhiêu chuyện xấu, cô có chút không yên lòng.

width = document.documentElement.clientWidth;
if (width 743) { document.write(''); }
'); }

44. Chương 44: Trong Quán Cà Phê

Sau khi đến công ty của Mạnh Thiệu Đình, Tĩnh Tri đứng một mình ở trong hành lang, cũng không dám đi lên. Giữa lúc cô còn đang do dự, bỗng nhiên trông thấy ở phía trước có một người đàn ông trẻ tuổi thanh tú mà tuấn lãng, đang nhìn cô có chút tò mò: “Chị dâu?”

“Anh là ai?” Tĩnh Tri có chút ngạc nhiên nghi ngờ nhìn chăm chú người thanh niên trước mặt.

“Tôi tên là Bùi Đồng Tuấn, là bạn kiêm đồng sự của Thiệu Đình, sao vậy, chị dâu, chị muốn tìm gặp Thiệu Đình sao?”

“Uh’m, tôi tìm anh ấy có chút việc, nhưng mà...” Tĩnh Tri nhẹ nhàng khẽ mấp máy môi, cúi đầu thấp hơn, hàng lông mi vẫn không ngừng run rẩy, khuôn mặt trái xoan trắng tinh không hề tỳ vết, đầy đặn mà lại

tin tưởng. Tuy cô còn trẻ tuổi, nhưng không có cảm giác kiêu căng, ngược lại khí chất thật tốt. Bùi Đông Tuấn không khỏi có chút thiện cảm với cô, coi như lần này ánh mắt Nhị thiếu không tồi.

“Nhưng mà, tôi nghĩ chắc hẳn anh ấy sẽ không muốn gặp tôi.”

Tĩnh Tri không hề che dấu chút nào về nỗi bất hạnh của mình, hàng lông mày dài đen tuyền giống như ngọn núi xa xa, cứ im lặng như vậy nhìn Bùi Đông Tuấn nhợt nhạt cười.

Nửa giờ sau, Tĩnh Tri ngồi ở trong quán cà phê đối diện chờ Mạnh Thiệu Đình. Những lời nói của Bùi Đông Tuấn giống như từng luồng, từng luồng sấm sét liên miên không ngừng, làm cho cô chấn động không thôi.

Hoá ra là buổi tối vào ngày nào đó, sau khi nhận được điện thoại, anh đã ngồi hai giờ trên máy bay, sau đó đi ba giờ ô tô, rồi đi bộ đến nơi thị trấn kia trọn vẹn hơn ba giờ, mới tìm được khách sạn mà cô đang ở trọ. Bởi vì cô đau đến gần như mất đi ý thức, lại hoàn toàn không hề nói rõ mình đang ở nơi nào, anh liền cứ như vậy gõ cửa từng nhà nghỉ, từng khách sạn một, tìm kiếm trong từng căn phòng một, mãi đến lúc cuối cùng nhìn thấy cô đang hôn mê bất tỉnh ...

Khi tìm thấy cô ở trong một căn phòng trọ đơn giản, trong ngõ nhỏ, anh lại còn bị trật mắt cá chân, nhưng vẫn cứ như vậy mà ôm cô đi đến đặt vào trong xe. Trong bệnh viện, anh đã trông giữ cô một ngày một đêm, cho đến cuối cùng không chống đỡ nổi nữa mới ngủ thiếp đi.

“Khi đó Nhị thiếu khẩn trương đến nỗi gần như phát điên lên, cho dù thế nào, cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng thấy anh ấy đối xử với người nào khẩn trương như vậy.”

“Cái mà Nhị thiếu tức giận không phải là vì cô làm cho anh ấy mất mặt, mà là anh ấy sợ hãi vì lúc ấy thiếu chút nữa cô đã mất mạng rồi...”

Những lời nói của Bùi Đông Tuấn vẫn còn vang vọng bên tai, trong lòng của Tĩnh Tri đột nhiên thấy đau xót, nghe xong chuyện, theo bản năng tay cô nắm chặt lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cửa ra vào của quán cà phê ở phía đối diện, anh liệu có sẽ đến gặp cô không?

Trong đầu cô từng lần từng lần phát lại những lời nói của Bùi Đông Tuấn... Dần dần, những mảnh vui sướng nho nhỏ từ đáy lòng lại trôi lên, giống như là mùi hương nồng chocolate nóng trong chén, từng chút, từng chút làm ấm lại trái tim đã từng bị đóng băng của cô.

Trong cuộc hôn nhân này anh cũng là người bị hại, hai người bọn họ chịu thương tổn cũng đã đủ rồi, tất cả nên kết thúc.

Huống chi, cô không hề muốn ly hôn, lại càng không muốn để cho anh và Tĩnh Ngôn dây dưa không rõ.

Nếu như anh cũng có chút để ý cô, vì sao bọn họ lại không thể thử cùng hướng về phía phương hướng phát triển tốt đẹp được chứ? Ly hôn, làm loạn một hồi, sẽ chỉ có thể diện của nhà họ Phó bị vứt bỏ, cũng chỉ có con gái nhà họ Phó bị người ta mắng không biết xấu hổ! Cha của cô sẽ không chịu nổi sự nhục nhã như vậy!

Mạnh Thiệu Đình mặc một bộ tây trang cao cấp Armani màu đen, chiếc cà vạt đắt tiền màu đen thắt nút gọn lên nơi cổ áo giữa cần cổ, tôn lên đường cong của chiếc cằm tuyệt đẹp đầy khêu gợi, càng phát ra vẻ nghiêm nghị không sao kiềm chế được. Hai tay anh đút vào trong túi chiếc áo khoác đắt tiền, đầu ngẩng cao, giẫm lên tuyết đi từng bước một. Chỉ một quãng đường ngắn ngủn đã hấp dẫn vô số ánh mắt ái mộ, nhưng anh vẫn làm như không hề trông thấy. width = document.documentElement.clientWidth; if (width

743) { document.write('

');

}); }

45. Chương 45: Chờ Em Ở Trong Phòng

Anh đi vào tiệm cà phê, mang theo một chút gió lạnh, rất nhanh liền bị hơi ấm của điều hòa thổi tan, anh chậm rãi đi đến trước bàn của Tĩnh Tri ngồi xuống, yên lặng nhìn người phụ nữ ở trước mặt.

Tĩnh Tri nghe thấy chung quanh truyền đến tiếng xuyết xoa, thân là phụ nữ cũng có chút lòng hờn ghen nhỏ, cô không khỏi cảm thấy thật thỏa mãn.

Trên đôi môi hồng nhạt mà trơn bóng của cô có dính chút chocolate nóng, lại càng tôn thêm vẻ kiều diễm. Mạnh Thiệu Đình quan sát cô, thấy chiếc áo choàng màu đen của cô khoác lên trên lưng ghế dựa, bên trong cô mặc một chiếc áo lông màu đen bó sát người làm tôn lên vóc dáng vốn đã nhỏ bé và yếu ớt. Dáng người uyển chuyển lồi lõm lại càng gây thêm hứng thú. Mạnh Thiệu Đình không thể khống chế được ánh mắt rơi vào phía trước bộ ngực của cô, nơi có đường cong nhô lên mềm mại mà lại mịn hoặc kia, khiến bất giác trong cổ họng anh thoáng hơi căng thẳng, đã lâu rồi anh không hề chạm vào cô.

Mạnh Thiệu Đình ép buộc ánh mắt mình dời đi rơi vào trên mặt của cô. Mái tóc dài của cô được búi cao lên ở sau gáy, để lộ cái trán trơn bóng như ngọc. Ánh mắt của cô không phải là rất đẹp, nhưng trong suốt đến lạ thường, cái mũi của cô cũng không thuộc loại cao thẳng lắm, nhưng rất thanh tú, lại có đường cong lưu loát, đôi môi của cô nhìn nghiêng hơi mỏng một chút, nhưng lại ánh lên màu hồng nhạt rất mê người... Nói tóm lại, ngũ quan của cô tuy không được đẹp lắm, nhưng khi kết hợp với nhau thì chỉ có thể hình dung ra bằng một từ ... thoải mái.

Cô là một người phụ nữ làm cho người ta khi nhìn thấy liền có cảm giác rất thoải mái.

Bất tri bất giác, cô giống như chocolate nóng ở trong chén vậy, từng điểm từng điểm thấm vào lục phủ ngũ tạng của anh, bất giác làm cho anh có chút không khống chế được.

“Có chuyện gì cần nói sao?” Anh đặt ly coffee, chậm rãi nói, tiếng nói nghe thuần hậu mê người, làm cho Tĩnh Tri cảm thấy một trận đau lòng. Cô cũng nhìn lại anh, Mạnh Thiệu Đình chỉ ngồi ở chỗ kia, cũng đã có năm phần khí thế nghiêm nghị, nhìn xuống dưới, thấy nơi hai bàn tay đang giao nhau khớp xương lộ ra đặt lên trên tấm khăn trải bàn giống như ngọc vậy, Tĩnh Tri không khỏi cắn môi dưới, gương mặt hơi phồng hồng: “Mắt cá chân của anh đã đỡ nhiều chưa?”

Mạnh Thiệu Đình khẽ gật đầu, Tĩnh Tri căng thẳng nuốt một ngụm nước miếng, đôi mắt nhìn xuống không dám nhìn anh : ” Đêm nay anh có thể về nhà được không?”

“Không thể.” Anh lập tức đáp lại ngay. Tĩnh Tri sững sốt, nâng mắt nhìn anh: “Vì sao vậy?”

“Cho tôi một lý do.” Ánh mắt Mạnh Thiệu Đình sáng quắc, giống như một thanh kiếm sắc bén như muốn mở toang lồng ngực của cô ra xem rõ ràng trong ấy cô đang suy nghĩ cái gì.

“Em nghe nói anh sắp phải đi công tác những ba tháng, cho nên...”

“Em nhớ tôi rồi hả ?” Anh gõ gõ ngón tay lên bàn, lưỡi biếng ngả người tựa vào phía sau , chiếc cằm kiên nghị hơi nâng lên, khí thế cao ngạo lăm liếm bức người.

Gương mặt Tĩnh Tri càng thêm đỏ rực, nhưng vẫn cố gắng gật gật đầu, ngón tay trên bàn từ từ di chuyển tới, phủ lên trên mu bàn tay của anh nhẹ nhàng bao ở trong tay mình: “Em rất nhớ anh.”

Thoáng trong con ngươi của Mạnh Thiệu Đình có ánh lấp lánh ngấn ngứ, nhưng tiếp theo đã bị bóng đen dày đặc che khuất, “Tôi không muốn trở về với em.”

Trong mắt của Tĩnh Tri lộ rõ sự cực kỳ thất vọng. Thậm chí Mạnh Thiệu Đình còn cảm thấy lòng bàn tay đang phủ trên mu bàn tay của mình trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo.

“Nhưng mà, mấy ngày này em có thể tới quán rượu của tôi.” Anh chợt cười, khóe môi gợi cảm cong lên làm động lòng người. Anh trở tay lại cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô: “Tĩnh Tri, tôi hình như luôn không đoán ra được là em đang suy nghĩ điều gì... Nhưng mà, tôi nghe nói, càng không đoán ra được tâm tư của phụ nữ, lại càng dễ dàng bị cô ấy hấp dẫn. Có lẽ, hiện giờ tôi đã có chút bị em hấp dẫn rồi đấy.”

Anh nói xong liền đứng lên, Tĩnh Tri cảm thấy tay mình bị anh nắm lấy thật gắt gao một lúc rồi lại chậm rãi buông ra. Thân hình cao lớn của anh khom xuống bên cô, dán sát vào bên tai cô vô

```
cùng thân thiết, khe khẽ thì thầm: “Tám giờ tối hôm nay, tôi chờ em ở trong phòng.” width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write(''); }
```

46. Chương 46: Chị Em Gái Đối Diện Nhau

Khi tiếng nói vừa dứt, môi của anh lướt qua bên vành tai của cô, lại xẹt qua cái miệng nhỏ của Tĩnh Tri khẽ nhếch lên, giữa ánh điện, thậm chí cô còn cảm giác thấy đầu lưỡi của anh nhẹ nhàng liếm một cái trên môi của cô...

Sắc mặt Tĩnh Tri lập tức đỏ đến tận mang tai, mà anh đã rất nhanh đứng dậy, như cười như không chăm chú nhìn lên gương mặt cô đã đỏ rực như màu son: “Nhớ kỹ, tám giờ, tôi chờ em.”

“Đợi một chút... Tĩnh Ngôn...” Tĩnh Tri thấy anh định đi, cuống quýt đứng lên trầm thấp mở miệng...

Mạnh Thiệu Đình xoay người, chân mày giương lên, trong đôi đồng tử nảy sinh ra một tia không kiên nhẫn, nhưng vẫn mở miệng giải thích: “Bất quá chỉ là gặp dịp thì chơi, đã sớm chặt đứt.”

Tĩnh Tri nhẹ nhàng thở ra, đầu óc cô trở nên ngơ ngẩn, chờ đến khi cô tỉnh táo lại thì Mạnh Thiệu Đình đã đẩy cánh cửa thủy tinh của tiệm cà phê đi ra ngoài, anh chống lại cơn gió lạnh đi nhanh đi về phía trước.

Cách một lớp thủy tinh, Tĩnh Tri nhìn theo bóng lưng của anh, không khỏi có chút ngây ngốc. Tuy đối với cha mình, cô nghe cha nói gì làm nấy, nhưng bên trong cô lại là một người cực kỳ quật cường. Nếu như cô không muốn, cha cô cũng không thể nào thuyết phục được cô thay thế vị trí của Tĩnh Nghi?

Cô cũng không muốn nói cho Mạnh Thiệu Đình biết, tiếng đồn kia có một nửa là sự thật. Cô còn nhớ rõ lúc mình còn đang học bài, chỉ thoáng thấy anh, tất nhiên chắc chắn là anh không nhận ra cô rồi. Thời điểm ấy, anh vừa mới du học trở về, đúng là thanh niên có chí hăng hái, đứng ở trên hội trường lớn của trường học, khi nói chuyện về mặt cương quyết bừng bừng mà lại không làm cho người ta thấy vẻ khoa trương, anh không biết rằng phía dưới hội trường có rất nhiều nữ sinh khi nhìn anh đã “đỏ mặt say tâm”.

Cho đến bây giờ, Tĩnh Tri vẫn còn nhớ rõ, cô chống tay vào má nghe anh nói chuyện trong suốt hai giờ đồng hồ, ngoại trừ hơi thở, đến ngay cả mắt cô cũng không hề chớp nữa...Sau này khi về nhà, từ người cha vốn rất ít khen người khác, cô đã nghe được lời khen ngợi anh là một trong số ít thanh niên tuổi trẻ tài cao, từ lời khen trò giỏi hơn thầy đó, cô đã hoàn toàn triệt để nhớ kỹ tên của anh.

Chỉ có điều, thân phận của cô quá mức đặc biệt, mà anh lại như ngọn núi cao xa tít, lóng lánh như tuyết không thể chạm tới, nên một phần tâm tư này đã được cô niêm phong cất vào kho ở tận dưới đáy lòng, rồi dần dần phai nhạt đi.

Về sau này, thân thể cha cô càng ngày càng kém, vì để mẹ cô đang ở nước ngoài xa xôi dưỡng bệnh, để cuộc sống có thể an ổn, cha cô không thể không từng bước một buông tha thực quyền trong tay, nhà họ Phó ngày nay không còn như núi sông ngày xưa, nhưng không biết cha cô đã dùng điều kiện gì, hứa hẹn điều gì, mà được nhà họ Mạnh đồng ý liên kết hôn nhân. Về sau nữa, qua đủ loại biến cố, cô lại được gả cho Mạnh Thiệu Đình, làm phu nhân của anh.

Trừ bỏ chuyện anh không thích cô, gần như mọi chuyện đều đã được xác định là hoàn mỹ rồi.

Mạnh Thiệu Đình đi vào quán rượu, không nhìn thấy cô. Bờ môi xinh xắn của Tĩnh Tri thoáng hiện ra một nụ cười nhợt nhạt. Cô chậm rãi thu hồi lại ánh mắt lưu luyến, quấy lại đồ uống nóng đã bị lạnh đi, nghe thấy từ phía sau, bên trong ghế lô truyền đến tiếng bước chân, mi mắt Tĩnh Tri không hề nâng lên: “Tĩnh Ngôn, em ngồi đi.”

Chiếc ghế dựa phía đối diện bị người nào đó hung hăng kéo ra, ma sát xuống sàn nhà phát ra tiếng động chói tai. Lúc này Tĩnh Tri mới ngẩng đầu lên, nhìn thấy em gái ở trước mặt mình đang trợn mắt nhìn cô. Đáy mắt đang đọng đầy những giọt nước mắt. Tĩnh Ngôn cắn chặt môi dưới, hai tay gắt gao nắm

lại thành nắm đấm, thân thể nho nhỏ căng thẳng, lệ vẫn còn đang run run tuôn rơi. Cô ta mở miệng nói chuyện, gần như là nghiêng răng nghiêng lợi lại vậy: "Phó Tinh Tri, chị có biết rằng chị đã có bao nhiêu tàn nhẫn hay không! Chị thực quá tàn nhẫn! width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write(''); }

47. Chương 47: Sự Tranh Giành Đáng Buồn

Tinh Tri thương xót nhìn lại Tinh Ngôn, em gái của cô vẫn còn quá nhỏ, cho nên lúc này có thể em gái sẽ hận cô, nhưng một ngày nào đó, khi Tinh Ngôn phải lập gia đình, có lẽ cô sẽ cảm tạ người chị gái này đã sớm ngăn cản cô lại (nguyên văn: chộc thủng), ép buộc cô quay đầu.

"Tinh ngôn, rốt cuộc ai mới là người tàn nhẫn đây?" Tinh Tri bình tĩnh nhìn lại em gái. Nhìn thấy những giọt nước mắt trong suốt trên mặt Tinh Ngôn thì nhau rơi xuống, cô đưa chiếc khăn tay cho em: "Tinh Ngôn, những gì đã qua hãy để cho nó qua đi, chị đã nói với ba ba, sang năm em sẽ đi du học ở nước Pháp."

"Chị dựa vào cái gì? Phó Tinh Tri, ha ha, thật tức cười, dựa vào cái gì tương lai của em lại phải giao cho chị nắm giữ trong tay vậy? Đúng vậy, đúng là em thích anh rể đấy, em thích anh ấy, anh ấy cũng thích em, vì sao hai người chúng tôi lại không thể cùng một chỗ với nhau?"

Bởi vì bị kích động, giọng nói của Tinh Ngôn bắt giắc cao vút lên. Tin tức chấn động cùng với âm điệu chói tai ấy phát ra đột ngột rơi vào tai những người đang ở trong tiệm cà phê, có người kinh hãi nhìn về phía các cô ở bên này. Không ngờ Tinh Tri vẫn hoàn toàn như cũ, nở nụ cười tươi tắn mà lại tao nhã.

Tinh Tri biết rất rõ, thế này quả thật là rất tàn nhẫn. Nhưng nếu như cô không phải bị ép buộc đến hoàn cảnh như vậy, làm sao cô có thể làm một việc giống như là đâm bị thương Tinh Ngôn được chứ? Là do cô đã bị đâm bị thương trước, cho nên không thể trách Phó Tinh Tri này trở mặt vô tình.

"Cứ thích là nhất định phải cùng một chỗ đúng không? Cứ thích là có thể được cùng một chỗ phải không?" Giọng nói của Tinh Tri càng lúc càng thêm sắc nhọn. Giống như một cái giếng sâu, hai tròng mắt của Tinh Tri nhìn chằm chằm, nhìn thật sâu vào đáy mắt Tinh Ngôn, cánh môi mỏng thoáng hiện một nụ cười nhàn nhạt: "Nếu vậy thì mẹ của chị hiện đang dưỡng bệnh ở nước Mỹ xa xôi kia với cha của chúng ta vốn cũng rất tình đầu ý hợp, vì sao mẹ em lại không buông tay mà thành toàn cho bọn họ đi?"

Sắc mặt Tinh Ngôn lập tức trắng bệch ra, từ trước đến nay cô ta vốn không giỏi tự biện hộ, giờ phút này bị Tinh Tri ép hỏi đến á khẩu không sao trả lời được. Đôi tay níu chặt lấy chiếc khăn trải bàn màu đen, cả người giống như con búp bê sắp bị nghiền nát, lưng lay sắp đổ: "Hai chuyện này khác nhau, khác nhau hoàn toàn! Ba là vì yêu mẹ, mới không muốn ly hôn!"

"Yêu sao?" Tinh Tri cười lạnh, cô bưng lên đồ uống ở trước mặt đã nguội lạnh lên, uống một hơi cạn sạch..Cái lạnh từ yết hầu, qua thực quản, tiến vào nơi dạ dày, làm cho cả người trở nên lạnh như vậy, nhưng cô hoàn toàn không để ý. Chỉ có điều trong con người trong suốt kia hiện ra nỗi cô đơn lẫn sự lạnh lẽo khôn cùng: "Cả đời của cha chỉ yêu duy nhất có một người phụ nữ, đó chính là mẹ của chị! Nhưng bọn họ vẫn không có cách nào để cùng một chỗ, vì sao vậy? Đơn giản là do mẹ của em đã xuất hiện trước, bọn họ môn đăng hộ đối, lệnh của cha mẹ, lời của mỗi mai, cho nên, mẹ em mới ở bên cạnh cha cả đời, nên mẹ chị mới phải chịu một mình lẻ loi ở bên kia bờ của đại dương. Phó Tinh Ngôn, em nói xem, nếu như chỉ cần thích là có thể cùng một chỗ, có phải trước hết em nên về nhà để khuyên mẹ em ly hôn, thành toàn cho ba và mẹ chị được không?"

"Chị...Chị...Chị..." Tinh Ngôn trợn mắt há hốc mồm, chưa từng bao giờ biết đến chị gái thứ hai của mình vốn điềm đạm nho nhã đến chất phác, người chị gái mà bị người ta quên mất, người chị gái không bao giờ đi tranh giành cướp đoạt kia, mà cũng có một ngày có khí thế sắc bén như vậy... Càng thật đáng buồn hơn, cô lại không thể phản bác được, không cách nào có thể phản bác được.

“Nhưng mà anh rể vốn không thích chị, anh rể chán ghét chị...” Tình Ngôn nói ra những lời này nói vô cùng yếu ớt. Mới vừa rồi, ở ngay trong ghế lô ở đằng sau Tình Tri, cô đã nghe được toàn bộ đối thoại của bọn họ, Mà chuyện Mạnh Thiệu Đình đi Hải Nam ngày ấy, Tình Ngôn cũng có nghe thấy, càng làm cho cô thêm chột dạ. Sau khi từ Hải Nam trở về, Mạnh Thiệu Đình cũng đã nói rõ ràng mình bạch với cô rồi, “nhất đao lưỡng đoạn” (một dao cắt đứt quan hệ hoàn toàn). width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write(''); }

48. Chương 48: Tâm Cơ Như Vây

“Vậy thì sao nào? Ba ba cũng không yêu mẹ cả, chẳng phải mẹ cả vẫn vững vàng ở vị trí Phó phu nhân đấy sao? Cho nên, Tình Ngôn à, cho dù thế nào, chị vẫn là người thắng. Bởi vì, người mà Thiệu Đình cưới, là chị, là chị... Phó Tình Tri này.”

Tình Tri cười, nụ cười quyến rũ đầy xuân sắc. Cô vươn tay, nhẹ nhàng cầm lấy tay Tình Ngôn, giọng nói mang theo sự dịu dàng nồng đậm lấn chân thành: “Tình Ngôn, em là người em gái mà chị thương yêu nhất... từ trước đã vậy, bây giờ cũng vậy, tương lai cũng sẽ vẫn như thế. Nghe lời chị Hai, em buông tay đi... Một ngày nào đó, em sẽ gặp được người mà em thực sự yêu, đến lúc đó, em sẽ hiểu được việc làm của em trong giờ phút này có bao nhiêu ngu xuẩn. Đồng ý với chị, em hãy đi du học đi Tình ngôn, rời khỏi nhà họ Phó đi xem trời đất ở bên ngoài thế nào đi. Em không thể vẫn cứ ỉn là trẻ nhỏ cần được cha mẹ che chở cho nữa... em nên hiểu rõ thế nào là đạo đức, thế nào là trách nhiệm, chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm, chuyện gì không được làm.”

Nước mắt của Tình Ngôn giống như trời mưa một dạng cứ thế là chảy tuôn rơi. Toàn thân cô gái run rẩy ngồi ở chỗ đó, một chữ đều cũng không thể thốt ra khỏi miệng được... Cô chỉ ngồi đó, nhìn chăm chăm vào người chị Hai ở trước mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ này. Cô cảm thấy như bị khủng bố, thậm chí khi thấy tâm tư lẫn cách nghĩ của Phó Tình Tri như thế, cô thật sự cảm thấy đáng sợ!

“Tổng Như Mi chỉ là đồ tiểu tam, một con hồ ly tinh, một kẻ tiện nhân có ý đồ chia rẽ ba mẹ! đồ tiện nhân!” Bỗng nhiên Tình Ngôn thét lên chói tai đưa tay cầm lấy ly đồ uống mà Mạnh Thiệu Đình uống còn lại một nửa để ở trước mặt, thuận tay cầm lên hất vào mặt Tình Tri...

Tình Tri cũng không tránh, mặc cho chất lỏng lạnh lẽo kia từ trên tóc cô chảy xuống thành một đường uốn lượn, chảy cả vào miệng mũi, cổ, làm bắn hết quần áo của cô. Cô vẫn như cũ, vẫn đoan trang ngồi ở chỗ đó, mỉm cười nhìn Tình Ngôn, chỉ có điều nụ cười ấy quá thê lương, giống như trăng tàn cuối mùa thu mang theo làn sương trắng vậy.

“Tình Ngôn, chị không trách em, nhưng mà, chị hi vọng, đây là lần đầu tiên cũng là một lần sau cùng chị nghe thấy em mắng mẹ chị.”

Tình Tri không nhanh không chậm đứng lên, cô chậm rãi khom lưng, đưa tay giữ chặt vạt áo Tình Ngôn, thần sắc trên mặt đầy úp mở lại mang theo ánh mắt lạnh lùng đầy trào phúng: “Em cũng muốn con gái mình sẽ có một ngày bị người ta hắt cả phê, bị người ta mắng rằng mẹ mày là đồ tiểu tam, là đồ tiện nhân sao?”

Tình Ngôn xoay mình một cái, giật thót người. Cô ta giật mình ngược nhìn gương mặt trang điểm đầy nhếch nhác của Tình Tri ở trước mặt, cánh môi của cô ta bắt đầu run run, rốt cuộc không cầm nổi ly cả phê trên tay nữa, rốt xuống mặt bàn nghe loảng xoảng một tiếng. Ngay giờ phút này, Tình Ngôn cảm giác tuyến phòng ngự của mình vốn dĩ đã sắp bị tan vỡ, nay đã bị phá hủy triệt để rồi. Người phụ nữ ở trước mặt này quá ngoan độc, rất có thủ đoạn... Cô, những thứ này còn chưa tốt nghiệp được nuôi dưỡng thành thiên kim tiểu thư ở trong tháp ngà, căn bản... Đâu không lại Tình Tri.

“Tội hận chị, Phó Tình Tri! Tội hận chị... tội hận chị!” Tình Ngôn khàn giọng hét lên thật lớn. Cô ta òa lên một tiếng khóc rất to, đẩy Tình Tri ra, lao đảo chạy ra ngoài tiệm cà phê...

Cánh cửa thủy tinh bị đẩy ra lắc lư tới tới lui lui... Tĩnh Tri ngồi lại ở chỗ đó, lấy khăn tay cẩn thận lau chùi chỗ bẩn trên mái tóc của mình, trên mặt, cổ, trên quần áo, lau sạch sẽ từng chút, từng chút một... Cuối cùng, khi trời đã tối, đèn trong tiệm cà phê cũng đã lập tức được bật sáng lên. Ánh sáng ấy như đâm vào cô, khiến đột nhiên nước mắt cô lại một phen lăn dài xuống gò má... width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write('

49. Chương 49: Nơi Quán Rượu Quán Quýt Si Mê

“Tiểu thư, cô không sao chứ? Cô có muốn một ly đồ uống nóng hay không?” Tiếng nói của nhân viên phục vụ dè dặt vang lên ở bên tai.

Tĩnh Tri chậm rãi quay sang, nở nụ cười đẹp đến động lòng người mà lại thật thê lương: “Đương nhiên, thời tiết thế này, thích hợp nhất là được uống một cốc lớn chocolate đen nóng rồi.”

“Vâng, cô chờ ột lát.”

Nhân viên phục vụ rời đi, Tĩnh Tri nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ đã tối đen. Tĩnh Ngôn, em hận chị cũng được, oán chị cũng được, chị chỉ hy vọng, em lại đừng có mắc thêm lỗi lầm nữa.

Chị là vợ của anh ấy, chị không muốn bị mất đi anh ấy, đúng là chị đã vì tư lợi của mình mà làm em bị tổn thương rồi.

Uống xong một cốc lớn chocolate nóng, Tĩnh Tri mặc chiếc áo choàng vào người, choàng quanh cổ một chiếc khăn phula màu xám bằng sợi thô. Thanh toán xong cô để lại một chút tiền buộc-boá, đẩy cánh cửa thủy tinh ra, đi vào trong bóng tối mịt mù.

Đứng ở phía ngoài cửa quán rượu, cô nhìn đồng hồ, bảy giờ bốn mươi năm... Cô hít sâu một hơi, cúi đầu đi vào trong qua chiếc cửa xoay lớn màu vàng lộng lẫy. Khi cô đi vào, trong nháy mắt đó, vừa vặn Mạnh Thiệu Tiệm đi ra, trong lúc hoảng hốt anh thoáng nhìn thấy một bóng dáng màu đen gầy yếu quen thuộc, xoay người nhìn lại thì cũng đã không còn nhìn thấy gì nữa.

Mạnh Thiệu Tiệm yên lặng đứng thẳng một hồi, trong khoảng khắc, trong lòng anh chuyển động rất nhanh, cúi đầu lấy di động ra gọi một cú điện thoại.

Cúp điện thoại, cặp môi giống như đao khắc kia thoáng căng thẳng, người phụ nữ này chính ra phải là vợ của anh... Nhưng mà, đã lướt qua nhau mất rồi.

Anh không còn chần chờ nữa, tiếp tục đi nhanh đi về phía trước. Không vội, tính tình của cậu em trai anh từ trước đến nay cực kỳ rõ ràng, bọn họ không thể dài lâu được.

Nhưng mà anh đã quên, cho dù lúc trước anh không đào hôn, người mà anh phải cưới lại không phải là Tĩnh Tri, mà chính là Tĩnh Nghi.

“Minh minh chi trung, tự hữu thiên ý” (giữa sự sáng tối, đều có ý trời) Hơn nữa, chút chuyện nhân duyên và số mệnh đều là do trời đã định trước.

Mạnh Thiệu Đình đã dặn dò trước ở đại sảnh của quán rượu khi Tĩnh Tri đi vào nhờ giúp đỡ. Do vậy, nhân viên phục vụ đã ân cần đưa cô đi thẳng đến thang máy dành cho khách quý, ấn nút tầng 88.

Thanh máy đi cực kỳ nhanh, chạy một lèo không hề dừng lại, Tĩnh Tri thoáng quay mặt lại, nhìn vách thang máy gần như có thể coi là một tấm gương, soi lại thân mình, Từ khi từ ở Hải Nam trở về đến giờ, cả người cô gần như đã gầy đi một vòng, Tĩnh Tri yên lặng thở dài một tiếng, hi vọng, toàn bộ mọi chuyện đến lúc này đều được quên hết sạch sẽ.

“Mạnh phu nhân, mời đi bên này.” Nhân viên phục vụ cực kỳ ân cần nghiêng người dẫn đường, Tĩnh Tri thoáng cảm, mỉm cười nói: “Cảm ơn.”

Người nọ có chút “thụ sủng nhược kinh” (được sủng ái mà thấy sợ hãi) nhìn lại cô. Thấy cô cười chân thành vẻ mặt hiện ra sự ôn hòa, càng không khỏi nảy sinh sự kính cẩn, ra khỏi thang máy chỉ vài bước đã đến bên ngoài căn phòng.

Người hầu nhẹ nhàng gõ cửa, sau đó liền tránh ra đứng ở một bên: “Mạnh phu nhân, mời ngài vào.”

Tĩnh Tri mở ví ra lấy chút tiền đưa tới: “Cảm ơn cô, Hẹn gặp lại.” Giọng nói của cô cực kỳ nhu hòa, dung mạo lại tao nhã mà khéo léo, làm cho người ta có cảm giác muốn tới gần. Người phục vụ nhận tiền buộc-boạ, nói lời cảm tạ rồi rời đi. Tĩnh Tri lại hít sâu một hơi, xoay người lại, cánh cửa kia, cũng đã hé mở một khe nhỏ...

Mạnh Thiệu Đình đứng nghiêng người dựa vào khung cửa. Anh ngậm một miếng thuốc, híp mắt đánh giá cô từ trên xuống dưới. Trời lạnh như vậy mà cả người anh chỉ có chiếc khăn tắm buông lỏng ở trên eo.

```
width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write(''); }
```

50. Chương 50: Gần Gũi Như Thế, Mờ Ám Như Thế

Mạnh Thiệu Đình đứng nghiêng người dựa vào khung cửa. Anh ngậm một miếng thuốc, híp mắt đánh giá cô từ trên xuống dưới. Trời lạnh như vậy mà cả người anh chỉ có chiếc khăn tắm buông lỏng ở trên eo.

Mái tóc đen ướt sũng dán vào đôi má, rối tung nhưng ẩn giấu sự cuồng dã trong đó. Nhìn thấy trong ánh mắt hẹp dài mà lại mỉa mai của anh lộ ra vài phần cân nhắc, tùy ý đánh giá mình từ trên xuống dưới, Tĩnh Tri không khỏi cúi đầu, mặt đỏ bừng lên: “Anh nhìn em gì vậy...”

Anh cắn cắn đầu mẩu thuốc lá, thuận tay bỏ miếng thuốc lá vẫn đang cháy sáng xuống, đôi môi mỏng thoáng nhếch lên, lười biếng nói: “Em vào đi, nhìn đầu em có vẻ bị bỏng, nhanh vào tắm rửa đi.”

Lời nói tùy ý như thế, đúng là chỉ có ở vợ chồng đã kết hôn nhiều năm. Khóe môi Tĩnh Tri không khỏi liền nhếch lên, kỳ thật, cô là người rất dễ dàng thỏa mãn.

Chỉ cần anh đồng ý cho cô một chút sự tốt đẹp, cô đã cam tâm tình nguyện mang toàn bộ thế giới của mình nâng lên đặt trước mặt anh.

“Vâng.” Cô ngẩng mặt nhìn anh cười, nụ cười giống như một đóa hoa hàm tiếu,. Ánh mắt của Mạnh Thiệu Đình chợt sáng lại, rồi cười theo: “Nhìn em thấy xấu muốn chết, còn cười cái nỗi gì!”

Thậm chí anh lại còn đưa tay vỗ vỗ vào đầu của cô. Tĩnh Tri không nhịn được càng cười vui vẻ. Đôi mắt sáng ngời lấp lánh, bất giác giọng nói mang theo vẻ nũng nịu, thích thú: “Này, Mạnh Thiệu Đình! Thật sự em cực kỳ xấu đến vậy sao?”

“Xấu đến không còn có thể nào xấu hơn được nữa, anh cũng không hiểu tại sao lại có thể cười một người phụ nữ xấu như em được nhỉ?” Anh lập tức ngồi xuống ghế sofa, hai chân thon dài gác lên nhau, khểnh cằm, giống như một bậc Chí Tôn vương giả vậy, nhưng nơi chân mày hình như đang ánh lên một nụ cười mơ hồ, cô nào có xấu như thế chứ? Chẳng qua, so với trong vô số phụ nữ của anh, sắc đẹp của cô tương đối phổ thông một chút mà thôi.

Tĩnh Tri có chút mất mát nho nhỏ, đầu cúi thấp hơn, cởi chiếc áo choàng treo lên trên giá áo, sau lưng, đường cong lồi lõm nhìn thật hứng thú. Ánh mắt của Mạnh Thiệu Đình nhìn dọc theo bờ vai gầy yếu kia một đường xuống dưới nơi eo của cô, xem ra, so với khi bọn họ hoan ái lần trước, cô đã gầy đi rất nhiều.

Tĩnh Tri tắm rửa xong đi ra ngoài, nhìn thấy anh đang ngồi ở chỗ đó tay bưng một ly rượu đỏ, cô đi qua cũng rót một ly, đến bên cạnh anh ngồi xuống, hộp một ngụm rượu nhỏ.

Ánh đèn cực kỳ mê ly, không khí cũng hoàn mỹ, Mạnh Thiệu Đình đặt cái ly xuống, đưa tay cầm lấy chiếc cầm của Tĩnh Tri. Cô bị anh nắm lấy cầm ép buộc ngẩng đầu lên, mà anh, từ trên cao nhìn xuống cô, bốn mắt nhìn nhau, trong không khí tựa hồ đang có tia lửa...

Tĩnh Tri hé mở đôi môi, trong hơi thở mơ hồ có mùi thơm ngào ngạt của rượu đỏ... Mạnh Thiệu Đình chậm rãi cúi đầu, gương mặt hai người vừa vịn cách xa nhau một centimeter.

Mà hơi thở nam tính mãnh liệt chuyên biệt thuộc về anh cũng cuốn cuộn phả đến... Dần dần Tĩnh Tri cảm thấy khó thở, theo bản năng, dưới ánh mắt gần như muốn nuốt hết của anh, Tĩnh Tri run rẩy nhắm hai mắt lại...

Hơi thở dồn dập dâng lên như trêu chọc anh... Mạnh Thiệu Đình không thể chờ đợi được nữa, cúi đầu hung hăng hôn lên đôi môi đỏ sẫm của cô, đầu lưỡi linh hoạt xâm nhập vào trong môi cô, cạy mở hàm răng trắng như tuyết, tùy ý chui vào các nơi trong khoang miệng, Tĩnh Tri cảm thấy phút chốc da đầu như run lên, máu trong cơ thể tựa hồ như cũng đã theo đó mà sôi trào hừng hực. Mạnh Thiệu Đình vừa hôn cô, lại vừa thành thạo xoa bóp khắp cơ thể của cô, “Tĩnh Tri... Tĩnh Tri...”

51. Chương 51: Em Không Biết, Em Không Biết.

“Dạ...” Đôi mắt sáng của cô nửa mở nửa khép, hơi ngửa đầu nhìn anh, hàng mi thật dài khẽ lay động, trên khuôn mặt trái xoan đẹp mê người đã nhuốm một màu hồng nhàn nhạt. Hai tròng mắt giống như hồ nước sâu kia dường như đang sắp rơi lệ, cô tựa hồ cực kỳ ngưỡng ngưỡng, đôi môi đỏ mọng, mềm mại xinh xắn nhẹ nhàng hé ra, khẽ buông một tiếng than nhẹ, “Thiệu Đình...”

Anh gấp gáp đặt một nụ hôn xuống phía dưới, bỗng nhiên ôm cô lên, không kịp đi trở về phòng ngủ dứt khoát gạt mọi thứ lung tung trên mặt bàn xuống dưới sau đó đặt thân hình gần như loã thể của Tĩnh Tri lên đó...

Bình rượu ly trà thì nhau tiếp tục rơi xuống rầm rầm. Tĩnh Tri cực kỳ sợ hãi, dơ tay chống đỡ ở nơi ngực anh, đôi mắt ướt át chậm rãi mở ra, lộ ra vẻ đầy e ngại lẫn sự kháng cự cố nén.

Đúng vậy, cô vẫn còn có chút kháng cự, kháng cự bởi anh đã từng ôm ấp em gái của cô, đôi môi của anh đã từng hôn những đôi môi của người khác, ngón tay anh cũng đã từng ve vuốt qua lại kích thích ở trên thân thể người phụ nữ khác..., cô kháng cự anh bởi vì những động tác ấy không phải chỉ thuộc về một mình cô...

Ở phương diện này từ trước đến nay anh vốn cuồng bạo, mà giờ phút này vẻ mặt lả chã chực khóc của cô lại như càng nảy sinh sự luyến tiếc của anh, rất nhanh, dục vọng đã nổi lên mãnh liệt. Hơi thở hỗn hển nặng nề của Mạnh Thiệu Đình dần dần nổi lên ngày càng gấp gáp. Một tay anh vuốt ve qua lại ở trước ngực cô, tay kia dò xét về phía giữa hai chân cô... Tĩnh Tri than nhẹ một tiếng, sự xấu hổ lẫn sự kháng cự không che giấu được, khiến cô đưa tay đẩy tay anh ra. Nhưng anh cũng không cho cô có cơ hội phản kháng, liền tóm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, đẩy chiếc áo tắm của cô lên trên eo, hai chân mềm mại thon dài bị anh cố định tại hai bên thất lưng.. Anh muốn nhìn nhin một chút, ngừng lại một chút, nhưng lại không kìm nén được dục vọng đã sắp bùng nổ... để nơi đã dựng đứng nhẹ nhàng chạm vào nơi ẩm ướt kia, hơi thở hỗn hển của anh chợt gấp gáp lên... đẩy mạnh một cái, nhảy vào nơi mềm mại của cô còn chưa chuẩn bị tốt để tiếp nhận anh. Tĩnh Tri đau đến mức đầu lông mày như chụm lại, không nhìn được kêu lên một tiếng, toàn thân thoáng căng thẳng, chiếc cổ dài duyên dáng kéo cong lên, bày ra thành một đường cong mê người mà lại mỉa hoặc... Mà từ trong đôi tròng mắt ướt nước đầy xao động kia, một dòng lệ chậm rãi lăn ra, rơi xuống, đúng vậy, cô đã thật sự khóc rồi...

Mạnh Thiệu Đình cảm giác thấy nơi ấy thật chặt chẽ làm cho anh hít thở không thông, trong lòng không khỏi nảy sinh chút áy náy, anh khàn khàn giọng khẽ dỗ dành: “Ngoan, chịu đựng một chút.” Anh cúi đầu hôn nước mắt cô, nhưng nước mắt của Tĩnh Tri lại giống như không dừng lại được, cô vừa vui, vừa buồn, tất cả mọi nỗi tủi thân lẫn sự bất mãn với anh đều như vỡ oà, cánh tay mềm mại vòng lên cổ anh, đôi môi run rẩy của cô run run đặt một nụ hôn lên vành tai anh: “Thiệu Đình... Đồng ý với em...”

“Em nói đi...” Trái tim anh đập lợi hại, toàn thân máu tựa hồ đã sôi trào, nhưng lại vẫn cố gắng nhìn xuống, càng thêm lưu luyến nụ hôn của cô, an ủi cô...

” Đồng ý với em, chúng ta hãy sống một chỗ với nhau thật tốt nhé...”

Mạnh Thiệu Đình khẽ run lên, con ngươi hẹp dài nhìn như khóa chặt vào người phụ nữ dưới thân mình đang khóc nghẹn ngào: “Tình Tri, nói cho anh biết, có phải em đã yêu anh hay không?”

Mấy giọt lệ tròn lung linh giống như kim cương treo tại hàng mi cong sấp rớt xuống, Tình Tri cắn vào môi dưới, cũng nhìn lại anh: “Đúng vậy, còn anh thì sao?”

Anh nở nụ cười đầy ma quỷ, cúi đầu đặt một nụ hôn nhẹ lên khóe môi của cô, giọng nói khàn khàn nặng nề đầy sự mỉa mai: “Em cảm thấy thế nào?”

Tình Tri nhắm mắt lại, hai lông mi cong hơi run rẩy: “Em không biết, Thiệu Đình, em không biết...”

52. Chương 52: Lưu Luyến Cuối Cùng, Mộng Tưởng Sau Cùng

“Tình Tri, anh cũng không biết...”

Anh nhếch môi lên thoáng nở nụ cười, bắt đầu động tác chậm rãi, động tác đầy thâm tình mà lại ôn nhu: “Nhưng mà mấy hôm nay anh đều suy nghĩ về em, nhớ đến ánh mắt em, nhớ cái miệng nhỏ của em, thậm chí còn nhớ cả vết hôn anh đã lưu lại trên ngực của em...”

Anh giống như đang ngâm thơ vậy, giọng nói thì thâm thong thả trầm thấp, lập tức nâng chiếc eo nhỏ nhắn của cô lên, đôi mắt đen như mực đặc tựa hồ như muốn hút cô vào trong. Anh bướng bỉnh hơi hơi hếch cái cằm lên nói gần từng tiếng: “Tình Tri, anh rất muốn em!”

Tiếng nói vừa ngừng, trong nháy mắt, động tác của anh đột nhiên trở nên mãnh liệt... Tình Tri không chịu nổi, dần dần không sao kìm nén nổi nữa, bật ra một tiếng rên trầm thấp khe khẽ, nghe động lòng người... Âm thanh tuyệt mỹ như vậy giống như đây là mùa xuân đẹp đẽ nhất trên đời. Anh giống như bị đầu độc, bị mê hoặc bởi hai tròng mắt kia, cứ như vậy, từng chút từng chút chìm vào trong ảo cảnh kiều diễm do cô tạo ra...

Giữa lúc gần như lên đến đỉnh của cao trào, trong nháy mắt, Tình Tri không khỏi ngẩng đầu lên, cái cằm nhỏ xinh chậm rãi dương lên, hai tay chống ở trên bàn, thân thể của cô gần áp sát vào anh..., trong cổ của Mạnh Thiệu Đình căng thẳng, chỉ cảm thấy nơi căng cứng của mình đột nhiên bị nơi mềm mại của cô buộc chặt lại... Cái đồ yêu tinh này!

Quả thực, cô bức anh đến sắp phát điên lên rồi. Rốt cuộc không kìm nén được nữa, anh bắt đầu điên cuồng luật động. Cánh tay của Tình Tri không sao chịu nổi nữa, không thể không ôm chặt lấy eo của anh, thỉnh thoảng từ miệng lại thốt ra tiếng kêu không dứt bên tai... anh vậy mà lại vừa thô lỗ lại vừa cuồng nhiệt!

Đến phút sau cùng, khi cô đã gần như mất đi toàn bộ sức lực và lý trí, chỉ có mồ hôi toát ra đầm đìa cuộn mình ở trong lòng anh, anh thật sự đã điên rồi!

Trong lòng Tình Tri thoáng nghĩ, chẳng lẽ anh ở bên ngoài đã nhiều ngày như vậy mà cũng không hề chạm qua một phụ nữ nào hay sao?

Càng về sau, trong lòng cô nhất thời thấy chua xót, nhất thời thấy ngọt ngào, rồi bất tri bất giác liền ngủ thiếp đi...

Một đêm ngủ cực say, buổi sáng khi mở to mắt cô cảm giác thấy trước ngực mình bị đè rất nặng. Tình Tri vẫn còn buồn ngủ nhìn người bên cạnh mình, thấy anh vẫn còn đang chìm trong giấc ngủ sâu, nhưng cánh tay bá đạo kia vẫn ôm cô chặt cứng hết sức, không những cố định cô ở trong lòng mình, mà một chân anh lại còn gác ở trên đùi cô... Cả một đêm cũng không để cho cô cử động một cái. Tình Tri thoáng giật giật, trong lúc ngủ mơ, đôi lông mày chột cau chặt lại, cánh tay càng khấn trương xiết chặt cô thêm vài phần...

Trong lòng Tình Tri khẽ than thở một tiếng trầm thấp, ngoan ngoãn không nhúc nhích nữa, mặc cho anh cứ ôm xiết lấy mình như thế. Tuy cả người cô đều đã đau nhức tê dại đến khó chịu, nhưng lại không muốn đẩy ra làm anh tỉnh ngủ

Giờ khắc ấm áp và thân mật này, cái giờ khắc cùng nhau cùng ôm ấp mà không hề ngăn cách ấy chính là sự trông mong ở trong mộng của cô đã nhiều năm nay.

Giữa lông mày dần dần đã giãn ra, cô muốn cùng anh trôi qua cả đời, cả đời, cả đời. Chỉ cần lẩm nhẩm ba chữ kia, trong lòng cô giống như được đổ đầy mật ngọt, sự ngọt ngào ấy khiến người ta như muốn say.

Đôi mắt đen láy của cô nhìn vào cái trán đầy đặn đầy khêu gợi của anh, sống mũi cao thẳng mà lại bá đạo không sao kèm chế được, của hắc lông mi thật là đẹp, giống như được miêu tả trong sách: hàng mi tung bay như muốn nhập tóc mai, đôi môi của anh lúc đang ngủ có độ cong đầy ấm áp nhu hòa, không giống như lúc ban ngày, hoặc là lạnh nhạt hoặc là nhếch lên đầy trào phúng. Giờ phút này, anh, quả thực mới đúng như là chồng của cô. Hơn nữa anh còn ôm ấp cô, ôm xiết thật chặt như thế... cả một đêm đều không hề tách ra. Tĩnh Tri không khỏi nhếch khóe môi lên, vụng trộm xoay mặt lại, hướng về phía gương mặt của anh hôn lên đó...

53. Chương 53: Em Có Thể Chịu Được Anh Không Thích Em

Tĩnh Tri không khỏi nhếch khóe môi lên, xoay mặt lại, hướng về gương mặt của anh đặt một nụ hôn vụng trộm...

Nhưng đúng lúc này, anh lại mở to mắt, trong ánh mắt tỉnh táo chứa đựng thần sắc lười biếng mê người. Tĩnh Tri bày ra vẻ mặt đỏ rực vì xấu hổ, xoay người sang chỗ khác kéo chăn che kín mặt. Anh trầm trầm cười ra tiếng, thanh âm như vọng ra từ trong lồng ngực vậy. Tĩnh Tri nhẹ nhàng che gương mặt nóng bỏng, khuỷu tay thoáng hướng về phía sau người đánh vào trên thân người kia: “Thiệu Đình, anh cười cái gì!”

Nhưng Mạnh Thiệu Đình không đáp lại, thân thể nóng bỏng của anh dán sát vào phía sau lưng, nơi đường cong kỳ ảo của cô, cánh môi áp sát vào nơi vành tai cô nhẹ nhàng thổi một hơi. Hai tay bá đạo vòng lấy thân thể của cô kéo vào trong lồng ngực mình thật chặt. Toàn thân Tĩnh Tri đột nhiên hết sức căng thẳng, cô nhạy cảm mau chóng cảm giác thấy sự áp sát nóng bỏng ở sau lưng. Cô gắt gao cắn chặt răng, nhắm mắt lại, nhưng thân thể lại không thể khống chế nổi, giờ phút này bị cơn sóng điện cuồng của anh lôi kéo bùng lên...

Anh đi rồi, cả một căn phòng lớn như vậy vừa vụn vặt lại chỉ có một mình cô. Tĩnh Tri không biết mình đã nằm ở đây bao lâu, sức lực toàn thân như bị hút hết, hít thở một cái cũng cảm thấy thật mệt mỏi...

Chậm rãi cử động chân tay mềm mại, cô chớp chớp mắt giống như một con mèo lười biếng, tiếng chuông di động bên gối lại vang lên, Tĩnh Tri nhắm mắt lại, vươn cánh tay như ngọc mờ mịt, ngón tay mơ hồ ấn nút nghe: “A lô...”

“Mẹ, con rất tốt, còn mẹ thế nào? Thân thể mẹ có sao không?” Tĩnh Tri lập tức tỉnh táo trở lại, ngữ điệu buông thả, dịu dàng, thêm chút tính trẻ con nhẹ nhàng nói.

“Con ấy ạ, con và Thiệu Đình rất tốt ạ, mẹ cứ yên tâm, lần trước con gửi ảnh chụp qua tin nhắn ẹ, mẹ thấy thế nào? Đối với cái nhìn của ba ba, mẹ có thỏa mãn không?” Tĩnh Tri cười khê, cô nằm úp sấp ở trên giường nhẹ nhàng nói xong, ý cười cũng không hiện ra ở nơi đáy mắt.

“Được rồi mẹ, mẹ hãy tin tưởng đi, con gái mẹ tốt như vậy ai mà không thích chứ? Mẹ không cần phải thao túng trái tim của con, chỉ cần chuyên tâm dưỡng bệnh là tốt rồi, con còn muốn chờ mẹ trở về giúp con trông cục cưng nữa kia...”

“Sao có thể mang thai nhanh như vậy được, con vừa mới kết hôn được mấy tháng... mẹ, mẹ không cần nóng vội đâu, chờ con có Bảo Bảo nhất định sẽ thông báo với mẹ đầu tiên... đúng rồi, Thiệu Đình cũng vẫn bảo con thay anh ấy hỏi thăm sức khỏe của mẹ, còn nữa, những thang thuốc Đông y tháng trước gửi đi ẹ, đều là do Thiệu Đình tự mình sai người đi mua hết đấy, nghe nói đối với bệnh của mẹ có tác dụng rất lớn đấy, mẹ cần phải nhớ uống đúng bữa nhé...”

“Mẹ... Con cũng rất nhớ mẹ ..., Vâng con biết, con cũng biết, ba cũng vậy, mẹ, người cứ yên tâm đi, chờ khi cơ thể của mẹ tốt hơn, chúng ta lại ở cùng trong một nhà, cũng không cần phải xa cách nhau nữa... Thật sự rất tốt, mẹ chồng đối xử với con cũng rất tốt, bố chồng cũng chỉ gặp qua một lần, nhưng đối xử với con cũng rất tốt, mẹ yên tâm đi, sang năm ấm áp, Thiệu Đình không còn bận bịu nữa, con sẽ đưa anh ấy đi thăm mẹ!”

Điện thoại đã cúp, Tĩnh Tri lấy chăn che kín mặt, sau đó thật chậm, thật chậm, một màn nước mắt chậm rãi từ từ lăn xuống xuống.

Ai có thể nhẫn nhịn chịu đựng được chuyện chồng mình sống ở bên ngoài, ai có thể chịu đựng được chuyện chồng mình có có vô số phụ nữ, ai có thể chịu đựng được chuyện chồng mình lại có quan hệ với người em gái mà mình yêu thương nhất không..., ai có thể chịu đựng được chuyện mang vận mệnh của chính mình bị trôi buộc bởi một cuộc hôn nhân thật đáng buồn như vậy đây?

Cô không có biện pháp, từ nhỏ đến lớn, đã phải xa mẹ đẻ của mình, Sinh trưởng ở trong hoàn cảnh như thế, cuộc sống của cô từ ngày còn ở trung học, cũng đã nhớ kỹ cái chữ đầu tiên phải nhớ chính là chữ nhẫn.

54. Chương 54: Thời Gian Yêu Nhất, Hận Nhất Trong Cuộc Đời

Cô không có biện pháp nào, từ nhỏ đến lớn, đã phải rời xa mẹ đẻ của mình, sống ở trong một hoàn cảnh như thế, cuộc đời của cô từ ngày còn ở bậc trung học cũng đã nhớ kỹ, chữ đầu tiên cần phải nhớ là chữ nhẫn.

Vì không muốn cho ba ba lo lắng, vì nhà họ Phó, vì mẹ có thể được yên tâm dưỡng bệnh ở bên kia bờ đại dương, vì ao ước chút tình cảm cuối cùng còn sót lại của anh đối với cô, bất cứ điều gì cô cũng đều có thể nhẫn nhịn được.

Tĩnh Tri cũng không biết ván bài của mình cuối cùng có thể thắng hay không, nhưng mà cô đã không thể có con đường thứ hai để lựa chọn.

Tất cả lợi thế đều đã đem dùng hết, chỉ chờ đợi ông trời liệu có thể cho cô hoài thai được hay không, sau đó, cô sẽ sống mang chữ “Nhẫn” suốt quãng đường đời, cả đời không cần thoát khỏi.

Có thể trộm được kiếp sống phù du cả ngày rảnh rỗi, ngày ngày sống trong giấc mộng xuân không cần tỉnh lại.

Đó là thời gian tốt đẹp nhất của cuộc sống, khi cô hồi tưởng lại, những cũng là thời gian cuối cùng đầy đau thương nhất mà cô rất muốn xóa đi, không muốn nhớ tới nhất, muốn quên đi nhất, nếu nhớ tới chỉ hận sau đó không thể đánh mình hơn mười cái tát.

Cũng là do cô tuổi còn quá trẻ, tuổi trẻ thì cái gì cũng không sợ, cái gì cũng đều tin tưởng, cái gì cũng dám đánh cược, cái gì cũng dám chờ mong, nhưng lại không biết trên đời này có một loại sinh vật quá mức bạc tình, dễ quên nhất, không thể tin tưởng nhất, không thể dựa vào nhất, nhất là, làm cho người ta lúc mới đầu tràn ngập hi vọng, rồi sau cùng lại là sự tịch liêu cô đơn sau khi đã xong việc.

Khi đó, cô không biết rằng, trong thân thể mỏng manh như vậy lại có thể có được một sức mạnh to lớn như thế, khiến bản thân mình giống như một anh hùng đầy can đảm vậy, vì tình yêu mà có thể vượt mọi chông gai trên đường, vĩnh viễn không chút sợ hãi.

Rất nhiều năm sau, Tĩnh Tri đội trên đầu chiếc mũ giả di làm bằng tờ báo, ở trong căn phòng sặc hơi người, tay chân lạnh lẽo làm việc dọn dẹp cho người ta, lúc ngẫu nhiên ngồi tựa vào ở trên tường nhắm mắt dưỡng thần nghỉ ngơi trong nháy mắt, nghĩ đến thời gian thanh xuân của chính mình đã chết đi, cô chỉ lắc đầu, nở nụ cười trào phúng một phen, rồi lại tiếp tục bôn ba bận rộn vì cuộc sống hàng ngày, cô thật sự đã quên, đã quên thật sự.

Trước đêm đi công tác, trong quán rượu anh triệu tập một cuộc họp cấp cao của công ty ngay trước buổi giao thừa đón tết dương lịch, anh ở lại tham dự một lát, còn Tĩnh Tri lại trở về nhà họ Mạnh.

Đêm hôm đó, nơi nào đó ở thành phố A bắn pháo hoa, hoa pháo nổ đầy trời, màu sắc ánh sáng nhìn thật mê người. Tĩnh Tri không ngủ được, tựa vào cửa sổ phía tây đọc sách, dần dần cô bị màn khói lửa đầy trời kia hấp dẫn toàn bộ ánh mắt, gương mặt áp sát nơi cửa kính lạnh lẽo, nhìn pháo hoa bắn lên, khi đó ánh sáng rực rỡ mỹ lệ đầy trời rồi tan dần đi, bất quá chỉ được trong nháy mắt... Cũng trong nháy mắt, lòng của cô lại giống như lớp tuyết đang phủ kín khắp mặt đất, chồng chất lên thật lâu mà sau đó lại cực kỳ lạnh lẽo.

Điểm điểm lại trên người mình, tìm kiếm những dấu vết anh để lại chứng tỏ anh thích chính mình, từng chút, từng chút tích góp lại hy vọng cho chính mình, chỉ hy vọng rằng, niềm hy vọng kia, sẽ không giống như pháo hoa trên trời, chỉ vừa vụn cho cô sự ấm áp một giây ngắn ngủn.

Cô muốn cả đời ấm áp, cả đời được nương tựa, cô mơ tưởng đến một người toàn tâm toàn ý yêu mình, cô muốn rất nhiều rất nhiều sự quan tâm, cô muốn tất cả mọi phụ nữ khác đều hâm mộ sự sủng ái đó.

Cô tưởng tượng ra người ấy, khi nhớ tới cô, khi nhớ tới Phó Tĩnh Tri này, khoe môi liền cong lên một đường cong mềm mại, trong lòng có sự ấm áp nho nhỏ.

Đặt sách xuống, cô khoác lên chiếc áo bông thật dày ra khỏi phòng, xuống lầu, đi vào trong đình viện rộng rãi. Từng bước một cẩn thận giẫm lên trên tuyết, âm thanh kéo kẹt kẹt làm cho trong lòng cô như có đứa trẻ nhỏ đang nhảy nhót vậy, Tĩnh Tri bước đi lung tung, vậy mà lại đi tới chỗ một đài phun nho nhỏ ở đó. Trời lạnh như vậy nên trên mặt nước đã kết thành băng, không còn nhìn thấy cột nước phun thật mỹ lệ nữa rồi.

55. Chương 55: Lời Thề Trên Tuyết

Tĩnh Tri bước đi lung tung, vậy mà lại đi tới chỗ một đài phun nho nhỏ ở nơi đó. Trời lạnh như vậy nên trên mặt nước đã kết thành băng, không còn nhìn thấy cột nước phun mỹ lệ nữa rồi.

Giờ phút này Tĩnh Tri mới có chút ảo não, mình vậy mà đã bỏ lỡ nhiều phong cảnh đẹp đẽ đến vậy.

Cô đứng yên lặng một hồi, bỗng nhiên có một kích động nho nhỏ, giữ chặt chiếc móc khoá trên người, Tĩnh Tri bắt đầu ra sức dồn tuyết, từng chút từng chút dồn thành quả cầu tuyết, sau đó đánh đồng thành một người tuyết với thân thể mập mạp, tiếp đó là cái đầu đáng yêu, cô nhặt hai hòn đá nằm lạnh ở trên mặt tuyết làm đôi mắt, cuối cùng, cô dứt bên dưới vạt áo bành tô của mình ra một chiếc cúc áo màu đỏ sậm làm miệng cho người tuyết, đại công cáo thành! Tĩnh Tri hà hơi lên hai bàn tay đông cứng của mình, nheo mắt cười cười, nhìn người tuyết xấu xí kia.

Cách đó không xa, trên tầng cao của một tòa nhà đứng đơn lẻ, có một người thân hình cao lớn đứng dựa vào cửa sổ, từ nơi cửa sổ đang phóng nhìn ra hình ảnh ở phía xa, đôi mắt đen sắc sảo tập trung vào bóng dáng được bao quần đến tròn vo kia, nhìn cô bận rộn, nhìn cô nhảy nhót hoạt động đôi chân bị đông cứng, trên mặt anh nở một nụ cười cực kỳ ngọt ngào, nhìn cô dùng chân viết ra ở trên mặt tuyết một hàng chữ.

“Thiệu Đình, có thể được ở vĩnh viễn một chỗ cùng nhau hay không”.

Mạnh Thiệu Tiệm xoay người run lên, từ đầu ngón tay truyền đến sự đau đớn, anh mới phát hiện ra điều thuốc lá đã cháy hết. Anh tiện tay vứt bỏ đầu mẩu thuốc lá, yên lặng kéo lại bức màn, xoay người sang chỗ khác.

Mãi đến lúc thân thể sắp bị đông cứng, lúc này Tĩnh Tri mới khép chặt lại vạt áo trở về phòng.

Có một bóng người chậm rãi ung dung đi tới khu vực gần suối nước, yên lặng đứng đó rất lâu, chợt tiến lên nắm từng vốc tuyết rắc lên trên hàng chữ kia, mãi đến vài mươi phút sau, khi không còn nhìn thấy rõ lắm hàng chữ viết kia, người nọ mới vỗ vỗ tay, thoáng nhếch lên ý cười xoay người rời đi.

Nơi khác, khi người nọ vừa rời đi, lại có một người ở sát gần đó theo con đường mòn đi ra. Người này có dáng cao to, toàn thân mặc một màu đen đứng ở trong đình viện được quét lớp vôi trắng đơn giản, ánh mắt chậm rãi nhìn hướng về căn gác nhỏ của khu nhà đơn lẻ, nhìn thấy phía trước cửa sổ mơ hồ xuất hiện bóng người, anh mới lạnh lùng cười ra thành tiếng, hoá ra, không phải đơn thuần chỉ có một mình mình ngày người ở đây.

Đi nhanh về phía trước, thân hình cao lớn hơi hơi khom xuống, nhìn người tuyết miệng nhếch lên mỉm cười, bộ dáng rất giống cô.

Tháo chiếc bao tay màu đen xuống, anh đưa tay tháo chiếc cúc áo dùng để làm miệng cho người tuyết kia xuống, nắm ở trong lòng bàn tay trong khoảng khắc, bỏ vào trong túi, lúc này mới xoay người rời đi.

Tĩnh Tri đã viết điều gì ở trên mặt tuyết? Trong lòng Mạnh Thiệu Đình thoáng lướt qua sự nghi vấn ngần ngừ, rồi vụt sang một bên. Anh không muốn suy nghĩ tiếp bất cứ một vấn đề gì có quan hệ với người phụ nữ này nữa rồi.

Sáng sớm ngày thứ hai khi tỉnh lại, Tĩnh Tri phát hiện ra mình phát sốt, thời điểm đang đau đầu nghẹt mũi cô nhận được điện thoại của Mạnh Thiệu Đình, anh đã lên máy bay bay tới nước Mỹ.

Một cảm giác mất mát mãnh liệt đột nhiên đánh úp lại, khiến cho Tĩnh Tri có chút không biết làm sao, bệnh tình lập tức bắt đầu trở nên trầm trọng. Hàng ngày cô nằm ở trên giường vô tri vô giác, mời bác sĩ đến tiêm thuốc cũng không thấy chuyển biến tốt. Từng ngày từng ngày cô nằm đó, người hầu không quan tâm, nhưng Mạnh Thiệu Tiệm lại thường xuyên tới chăm sóc cho cô.

Cô cứ tưởng rằng trước khi đi Thiệu Đình đã dặn lại anh cả của mình, vì nếu như không phải như thế thì cứ theo như tính tình của anh cả, anh ấy sẽ tuyệt đối không chút quan tâm nhìn đến những việc ngoài bản thân mình, cho nên những lúc anh cả đặc biệt quan tâm chăm sóc cô, Tĩnh Tri cũng không hề cảm thấy có cái gì đó không ổn.

56. Chương 56: Nụ Hôn Đáng Ghét

“Tĩnh Tri, uống thuốc đi!” Đúng tám giờ sáng, giọng nói của Mạnh Thiệu Tiệm lại vang lên. Người đàn ông này, tất cả quần áo mặc đều của nhãn hàng GOBOSS, một nhãn hiệu của nước Đức lừng danh thế giới, thiết kế và hình dáng đều hết sức nam tính, tuyệt không có trang trí dư thừa, cực kỳ chú trọng đến hình tượng nam tính nên được xã hội tán thành. Trong mắt những nhân sĩ thành công đều lấy kiểu mẫu này làm tiêu chuẩn, do không làm mất đi bản sắc thủ công lại làm cho người ta trở nên không bị cảm giác tẻ nhạt vô vị.

Kiểu người như Mạnh Thiệu Tiệm này, có thái độ nghiêm cẩn trong sinh hoạt, trừ phi trời sập xuống, nếu không thì mỗi ngày vào đúng 7:30 sáng, nhất định anh ta ngồi ở nơi bàn ăn dùng bữa sáng, xem báo.

Tĩnh Tri bọc người trong chiếc áo bông thật dày ngồi ở trên ghế sofa, mũi vẫn còn hồng hồng, mặt gầy một vòng, lại càng tôn lên đôi mắt to đầy thần sắc. Mạnh Thiệu Tiệm đặt viên thuốc ở trước mặt cô, bưng tới một ly nước ấm.

Tĩnh Tri cũng không ngần ngại nuốt hết số thuốc đó, uống hết nửa chén nước mới chậm rãi nở nụ cười: “Cảm ơn anh.”

“Thiệu Đình không có ở đây, tôi thân là anh cả tất nhiên phải có nghĩa vụ chăm sóc cô.” Thấy cô uống thuốc xong, anh ta cũng không ở lại lâu, dặn dò cô nghỉ ngơi cho tốt sau đó liền xoay người ra khỏi phòng.

Trên thế giới, thứ dễ dàng bỏ phí nhất là thời gian. Trên thế giới, thứ dày vò nhất cũng là thời gian.

Năm mới sắp qua, nhà họ Mạnh không ăn bữa cơm đoàn viên. Người con trai mà Mạnh phu nhân thương yêu nhất lần chồng của bà cũng không ở bên người, nên không có tâm tình, trong phòng khách to như vậy, chỉ để lại Tĩnh Tri và Mạnh Thiệu Tiệm đón giao thừa.

Thời điểm mười hai giờ đêm, pháo hoa cháy sáng trên bầu trời đêm của thành phố, đánh thức một năm mới. Tĩnh Tri gọi điện thoại ẹ chúc mừng năm mới, sau đó, giữ chặt ống nghe trong tay rất lâu, cuối cùng vẫn bấm số điện thoại của Mạnh Thiệu Đình...

Thực xin lỗi, người sở hữu số điện thoại vừa gọi đã tắt máy...

Trong trái tim Tĩnh tri dâng lên nỗi chua xót nặng nề lẫn mất mát, cô nắm ống nghe rất lâu cũng không chịu buông xuống, nước Mi đang giữa trưa, vì sao anh lại tắt máy?

“Hiện nay Thiệu Đình không có công việc, hàng năm nó đều từ Trung Quốc đi Newyork để nghỉ ngơi.” Giọng nói của Mạnh Thiệu Tiệm chậm rãi vang lên. Tĩnh Tri xoay mặt lại, nhưng thốt nhiên lui lại về phía sau một bước, anh ta đã đứng ở sau lưng cách cô không xa, khoảng cách gần đến nỗi làm cho người ta không được tự nhiên.

Tĩnh Tri miễn cưỡng hạ một ý cười, “Em đi lên lầu trước, anh cả, năm mới vui vẻ.”

Cô xoay người dự định lên lầu, một bàn tay vươn ra chắn ngang ngăn trở đường đi của cô. Tĩnh Tri ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt sâu không thấy đáy của Mạnh Thiệu Tiệm, cô khó hiểu, có chút khản trương: “Anh cả?”

“Năm mới vui vẻ.” Anh ta nói cực kỳ chậm, nhưng giọng nói đã mất đi vẻ vững vàng cùng bình tĩnh của ngày xưa, mang theo chút ôn nhu. Tĩnh Tri chỉ cảm thấy da đầu một trận run lên, cô cúi đầu thấp hơn, đi vòng qua anh ta dự định đi lên lầu, nhưng một nụ hôn mới đã hạ xuống.

Chính vào trên trán cô, ướt át mà lại mềm mại, như là một mảnh lông chim đảo qua da thịt của cô. Toàn thân Tĩnh tri đột nhiên hết sức căng thẳng, tự nhiên một trận buồn nôn từ trong đáy lòng cô nổi lên, bất quá chỉ trong nháy mắt, vẻ mặt của cô đã hiện ra cảm xúc trong đáy lòng của mình. Sắc mặt của Mạnh Thiệu Tiệm đầy âm lãnh, hai tay không khỏi nắm chặt, ngay khi anh ta dự bị ra tay, thì một khắc...

“Thiệu Tiệm, Phó Tĩnh Tri, các người đang làm gì vậy!”

57. Chương 57: Nhà Họ Phó Sụp Đổ

“Thiệu Tiệm, Phó Tĩnh Tri, các người đang làm gì vậy!”

Giọng nói của Mạnh phu nhân bỗng nhiên vang vọng ở trong phòng khách, thốt nhiên cả người Tĩnh Tri toát mồ hôi lạnh, cô không dám xoay người, lao đảo đẩy Mạnh Thiệu Tiệm ra, đi nhanh lên lầu...

Sau lưng cô truyền đến giọng nói giận dữ của Mạnh phu nhân: “Thiệu Đình vẫn còn chưa có chết đâu! Mới có mấy ngày mà cô đã không nhịn được, bắt đầu tác quái! Chẳng trách Thiệu Đình không muốn gặp cô...”

Những câu nói sau nữa đã không còn nghe thấy... cửa đóng bịch một tiếng, tắt đi tiếng động lớn rầm rĩ, tắt đi những lời mắng không chút tốt đẹp kia. Thân thể Tĩnh Tri mềm nhũn tựa vào ở trên cửa trượt xuống dưới, cho đến cuối cùng, cô ngồi ở trên mặt đất, vùi mặt ở trong đầu gối, nước mắt bắt đầu không kìm nổi nữa đã nhỏ giọt xuống dưới. Thời điểm vạn gia đình đoàn viên tràn ngập ánh sáng, cô lại không thấy con đường của mình ở phía trước...

Quãng thời gian này Tĩnh Ngôn vẫn cực kỳ yên tĩnh, sáu tháng đầu năm, cô đã làm xong tất cả thủ tục xuất ngoại và lưu học. Lúc đưa cô đi, người thiếu nữ đã từng ngày thơ không biết gì kia, vẻ mặt thật lạnh lùng lần thờ ơ. Cô gái không hề nói câu nào, cũng không hề liếc mắt nhìn Tĩnh Tri một cái, cũng không hề lưu luyến khi rời khỏi mảnh đất này.

Tĩnh Tri thật sự cực kỳ hâm mộ Tĩnh Ngôn, em cô nói đi là có thể đi tới, bỏ qua toàn bộ những gió bụi từ đây, mà cô, giờ đây vẫn còn đang vùng vẫy trong một vùng bùn, khổ sở tìm kiếm đường ra.

Phúc họa giáng đến, có thể nói chưa từng bao giờ có sự báo trước, giống như nhà họ Phó sụp đổ, cũng bất quá chỉ trong nháy mắt.

Ngày 18 trong tháng, khi Tĩnh Tri và An Gia Hoà đang cùng nhau ở vùng ngoại thành vẽ tranh phong cảnh thì nhận được điện thoại của ba ba, nhà họ Phó tuyên bố phá sản, tất cả bất động sản, tiền sản còn gửi ngân hàng, cổ phiếu, phiếu công trái, đều bị ngân hàng niêm phong lại. Một gia tộc lớn trăm năm giàu có nức tiếng xôn xao nhiều năm như thế, vậy mà khi sụp đổ lại gần như bị bẻ gãy nghiền nát, ngay cả muốn ngăn cản cũng không có khả năng.

An Gia Hoà lập tức lái xe đưa cô trở về, nhìn thấy ba ba nháy mắt, ông vẫn giống như trước kia, nụ cười yêu thương, cưng chiều trên gương mặt phủ đầy nếp nhăn, lúc nhìn thấy đứa con gái mình yêu quý nhất, vẫn lại không kìm nổi giọng nói mềm mại ôn hòa: “Tri Tri đã về rồi ư, tới đây ngồi cạnh ba ba đi con.”

“Ba...” Nước mắt Tĩnh Tri lập tức chảy xuống, đã nhiều năm qua cô chưa từng nghe lại ba ba gọi cái tên lúc nhỏ của mình, giờ phút này nghe cách gọi dạng cưng chiều như thế, mọi phòng tuyến muốn gượng chống đỡ đều vỡ tan... Tĩnh Tri lập tức nhào vào trong lòng Phó Chính Tắc, nhưng lại khóc nức nở đầy thương tâm.

Lúc này cô rất muốn khóc, có bao nhiêu ngày gian nan là có ngần ấy những điều uất ức đầy khổ sở, mà giờ phút này, ở trong lòng người mà cô yêu quý nhất trên đời lại cũng không thể nén nhịn được nữa.

Tĩnh Tri khóc không ngừng, nhưng Phó Chính Tắc lại cũng yên lặng không nói, trong căn phòng khách to như thế, tiếng khóc của cô không khỏi có phần quá mức bi thương.

Tĩnh Viên xem ra càng trở nên trống trải, trải qua vài ngày nữa, toàn bộ nơi này đã chỉ có thể niêm phong cất vào kho ở trong hồi ức. Tĩnh Tri không dám nghĩ, suy nghĩ nữa cô sẽ đau lòng khó nhịn. Cô không biết mình làm thế nào để rời khỏi nhà họ Phó nữa... Khi trở lại nhà họ Mạnh gia, nhìn thấy Mạnh Thiệu Tiệm ngồi ở trong phòng khách, Tĩnh Tri không dừng lại mà đi thẳng lên lầu, nhưng tiếng nói của Mạnh Thiệu Tiệm lại chậm rãi vang lên: “Vì sao không tìm Thiệu Đình hỗ trợ?”

“Nhà họ Phó mắc bệnh trầm kha đã lâu, cục diện hôm nay đã sớm được quyết định rồi, bất kể có dùng cách gì đi nữa cũng nhất định không thể cứu nổi.”

58. Chương 58: Có Thai

“Cô nên bỏ kiểu nói ngược với suy nghĩ ấy đi.” Mạnh Thiệu Tiệm cười nhẹ, vẻ sâu không lường được trong con ngươi thoáng hiện lên: “Chẳng qua cô sợ rằng Thiệu Đình sẽ không quan tâm làm cô tự rước lấy nhục.”

Sống lưng Tĩnh Tri run rẩy, khóe môi giật giật vài cái, chung quy cố nén phần nộ, cũng không nói gì nữa đi thẳng lên lầu.

Mạnh Thiệu Tiệm nhìn bóng lưng quật cường mà lại cố chấp của cô khuất đi ở góc rẽ thang lầu, ngón tay đang đặt ở trên bàn trà bắt đầu chậm rãi cuộn chặt lại, các khớp xương trắng bệch ra, cảm giác thất bại thật đáng ghét.

Buổi sáng Tĩnh Tri rời giường đã ói ra đến ba lần, trong bụng trống không khó chịu, mãi đến khi phun ra mật mới thấy dễ chịu một chút. Cô ngồi ở trên hành lang dài trong bệnh viện, nghĩ đến hai tháng nay kỳ “nghỉ lễ” của mình không tới, trong lòng không khỏi dâng lên sự chờ đợi cùng khát vọng khôn kể.

Thể chất của cô vốn yếu ớt, từ trước đến nay kỳ sinh lý vốn không chuẩn, cho nên tuy trong lòng mong mỏi không thôi, nhưng vẫn không dám thả lỏng, mãi đến khi bác sĩ gọi vào tên cô đi vào lĩnh tờ xét nghiệm, nhìn thấy trên đó ghi rõ ràng một hàng chữ: Có thai 81 ngày.

Tĩnh Tri bắt đầu thở phào một hơi, đem tờ giấy mỏng mảnh kia áp vào ngực, cách một lớp áo lạnh dày cộm, cô vẫn cảm giác được tim mình đập thình thịch như cũ. Nghĩ đến một tuần trước khi chia tay tại quán rượu kia, anh đã muốn cô biết bao nhiêu lần, nhưng lại chưa bao giờ dùng biện pháp tránh thai, lại cũng không từng bảo cô uống thuốc, giờ phút này xem ra, nhất định là anh cũng muốn một đứa trẻ thuộc về bọn họ rồi !

Trong lòng Tĩnh Tri mừng như điên, cô gần như chìm ngập trong sự vui mừng. Không thể kiềm chế được, cô chỉ vài bước lao đã ra ngoài bệnh viện ngăn cản xe về nhà ba ba trước. Mấy ngày nay ba ba một mực lo lắng vấn đề của cô, hiện tại đã có Bảo Bảo, giống như được viên thuốc Định Tâm, cho dù trong lòng Thiệu Đình suy nghĩ gì, ít nhất ba ba sẽ không phải lo lắng về cô nữa.

Thời điểm sắp đến nhà họ Phó, di động của Tĩnh Tri bỗng nhiên vang lên, cầm điện thoại từ trong túi áo ra vừa nhìn thấy, tim cô đột nhiên lỡ một nhịp đập, tên cùng dãy số quen thuộc kia đúng là của Mạnh Thiệu Đình!

Rất nhanh Tĩnh Tri nghe máy: “A lô, Thiệu Đình, anh ở đâu vậy? Anh đã trở về sao? Không phải vẫn còn hơn một tuần lễ nữa cơ mà?”

Những câu nói liên tiếp làm cho người ở đầu dây bên kia cười một tiếng trầm thấp, âm thanh quen thuộc ấy làm màng nhĩ của cô thấy khoan khoái. Cô cảm thấy té bào toàn thân tựa hồ đều đã sống lại, môi không khỏi cong lên lộ ra lúm đồng tiền ngọt ngào...

“Tĩnh Tri, hiện tại về nhà một chuyến, tôi có chuyện muốn nói với em.”

“Về nhà? Anh đã về đến nhà sao? Vì sao lại không báo trước cho em biết?” Trái tim Tĩnh Tri như hoa nở, anh, vậy mà đã trở lại! Biệt tin tức hơn hai tháng trời, cô gần như ngày ngày đứng ngồi khó khăn, huống chi, còn có Mạnh Thiệu Tiệm luôn luôn như âm hồn bất tán quấn lấy cô, cô có biết bao hy vọng anh trở về nhà, e rằng cũng chỉ có chính cô mới biết rõ ràng!

“Tôi đã về đến nhà, Tình Tri, em trở về nhanh lên được không?” Giọng nói của anh cực kỳ êm tai, cực kỳ ôn nhu, Tình Tri cho rằng anh muốn gặp lại mình, lập tức đồng ý, cúp điện thoại, nói với lái xe thay đổi phương hướng, chạy về phía nhà họ Mạnh .

Vừa vào đến cửa, đã nhìn thấy xe của anh đỗ ở bên ngoài ga ra, lòng Tình Tri trở nên mềm mại một mảnh, nghĩ đến trong bụng đã có một cục cứng thuộc về bọn họ, tự nhiên cô cảm thấy cuộc sống lúc này cực kỳ hạnh phúc, khiến cô không nhịn nổi nụ cười thoả mãn, hai gò má ửng hồng.

59. Chương 59: Bản Thỏa Thuận Li Hôn

Tình Tri bước nhẹ nhàng, xuyên qua con đường nhỏ, men theo hàng cây với những cành cây khẳng khiu bởi mùa đông lạnh giá, khi đi vào phòng khách, thậm chí thiếu chút nữa cô thốt ra: Thiệu Đình, em đã về rồi!

Lúc cô đẩy cửa ra, từ trong phòng hơi ẩm cuộn cuộn tuôn ra, phả vào mặt làm cho người ta thoải mái chỉ muốn thở phào. Nụ cười trên mặt Tình Tri vẫn duy trì đáng vẻ rực rỡ, bước chân vốn đang thoải mái nhảy nhót chợt dừng lại, cứng ngắc.

Cô vẫn giữ nụ cười như vậy, dùng khuôn mặt nhỏ nhắn nức cười nhìn hai người trong phòng.

Đúng vậy, là hai người, chồng của cô ngồi ở chỗ kia không phải giả, nhưng trong lòng chồng của cô lại còn có một cô gái.

Cô dám thề rằng cô không hề nhìn lầm, quả thật là ở trong lòng Mạnh Thiệu Đình. Nụ cười của Tình Tri từng chút, từng chút tắt ngấm, cô vô thức áp vào bụng dưới của mình, cố gắng há miệng mấy lần, nhưng lại phát không ra một chút âm thanh nào.

Thấy cô không lên tiếng, cô gái trong lòng Mạnh Thiệu Đình không khỏi hồ nghi nhìn Tình Tri, lại nghiêng đầu nhìn Mạnh Thiệu Đình: “Thiệu Đình?”

Ánh mắt Tình Tri lập tức nhìn theo, nhìn thấy Mạnh Thiệu Đình vô cùng thân thiết vỗ vỗ lên đầu cô gái, càng ôm chặt lấy cô ta: “Không sao đâu Mạn Quân, đây là Phó Tình Tri.”

“A.....” Thảm Mạn Quân kéo dài âm điệu, con người xinh đẹp rất nhanh liếc nhìn cả người Tình Tri rồi lại hạ cặp mắt mênh mông xuống dưới, mặt cô ta áp vào trước ngực Mạnh Thiệu Đình, nhẹ nhàng mở miệng như làm nũng: “Thiệu Đình, nói nhanh lên đi, chúng ta còn phải ra ngoài mà.”

Mạnh Thiệu Đình khẽ gật đầu, không hề ngẩng đầu nhìn Tình Tri, chỉ đặt lên trên mặt bàn một túi hồ sơ rồi đẩy qua: “Tình Tri, cô xem đi, sau đó ký tên vào.”

“Là cái gì vậy?” Tình Tri chậm rãi lên tiếng, cô liều mạng nắm chặt lòng bàn tay mới không làm cho chính mình càng thêm run rẩy đến lợi hại, đôi mắt giống như quả nho đen gắt gao nhìn Mạnh Thiệu Đình chăm chú, nhưng trái tim lại từng chút trở nên trĩu nặng, cô mơ hồ đã đoán được đó là cái gì.

Lúc này Mạnh Thiệu Đình mới ngẩng đầu lên nhìn cô, vẻ mặt gần như không hề thay đổi. Đúng là số mệnh, thế nào mà trên người cô lại mặc bộ quần áo mà mấy tháng trước cô đã mặc ngồi ở trong quán cà phê kia.

Chỉ là, hình như lại càng gầy thêm, mi tâm không sao tìm hãm được hơi hơi nhú lại một phen, chính bản thân Mạnh Thiệu Đình cũng không hề cảm thấy.

“Cô cứ xem sẽ biết, ký xong rồi thì cứ để ở chỗ này, tôi và Mạn Quân còn có việc phải đi trước.” Anh nói gần từng tiếng, sau đó, đỡ thắt lưng Thảm Mạn Quân đứng lên, cũng không buồn liếc nhìn cô thêm một cái, hai người ôm nhau đi ra khỏi phòng khách.

“Thiệu Đình, em nhìn thấy ở trên tạp chí Cartier mới ra một mẫu nhẫn kim cương màu hồng phấn, anh giúp em nhìn xem có được hay không?” Giọng nói của Thảm Mạn Quân cực kỳ sinh động, nghe qua giống như tiếng nước suối chảy vậy.

“Được, vậy chúng ta đi đến nơi này.” Mà giọng nói của Mạnh Thiệu Đình cũng rung động lòng người, bọn họ một hỏi một đáp, hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, quần anh tụt hời, một đôi trời sinh, giống như cô, Phó Tình Tri này, chỉ là không khí, nhìn không thấy sờ không tới.

Tĩnh Tri không biết bản thân mình do dự bao lâu, cũng không biết dùng bao nhiêu dũng khí mới bức bách chính mình di chuyển đến trước bàn, vươn tay ra, vài lần sắp chạm được vào túi hồ sơ kia nhưng lại rút lại rất nhanh... Lặp qua lặp lại, rốt cục nhắm mắt lại đưa tay cầm lấy chiếc túi lớn lạnh lẽo kia vào lòng bàn tay! Xoạch một tiếng, nước mắt cũng đã rơi xuống trên trang giấy ...

60. Chương 60: Tình Cảm Sâu Nặng Từ Trước Đến Nay Sao Quá

Rốt cục cô nhắm mắt lại đưa tay cầm lấy chiếc túi lớn lạnh lẽo vào trong lòng bàn tay! Xoạch một tiếng, nước mắt cũng đã rơi xuống mờ mịt trên mặt giấy.

Tĩnh Tri bắt đầu không khống chế nổi sự run rẩy, chiếc túi giấy trong tay vang lên tiếng lộp bộp bởi những giọt lệ rơi không ngừng. Toàn bộ chuyện này tới quá đột ngột, cô không hề có một chút chuẩn bị nào! Trong lúc cô lòng cô tràn đầy khát khao, vui sướng, một khắc ấy, anh chỉ im lặng đứng ở trước mặt cô, nhẹ nhàng băng quơ đập cho cô một đòn trí mạng.

Anh không biết rằng nhà họ Phó đã không còn tồn tại nữa sao? Anh không biết rằng ba của cô vì lao tâm khổ tứ quá độ nên đã phải nằm trên giường bệnh sao? Anh không biết rằng, cô đã sợ hãi như thế nào, cô đã chờ đợi như thế nào, khát vọng anh trở về đứng ở bên cạnh cô cầm tay cô như thế nào, muốn anh cho cô một chút dũng khí, cho cô dựa vào hoặc là nhẹ nhàng nói một tiếng: Tĩnh Tri, không có việc gì, còn có anh.

Em cứ tưởng rằng em còn có anh, em tưởng rằng em còn có anh để dựa vào, nhưng không biết rằng, anh cũng đã sớm buông tay em rồi.

Tĩnh Tri ngồi sững sờ ở trên ghế sofa, đầu ngón tay nhỏ bé run rẩy gần như tái xanh, cô tháo bỏ từng vòng sợi dây trắng tinh của túi hồ sơ. Cô buông đôi mắt xuống nhìn, nước mắt cũng đã khô, nhưng ở trên má vẫn còn lưu lại lớp lớp dấu vết ẩm ướt.

Mấy tấm giấy rất mỏng, thoáng cái được cô lôi ra tới một chút là đã có thể nhìn thấy rõ ràng một hàng chữ to màu đen.

Giấy thỏa thuận li hôn.

Sự đau đớn quá sức bởi không kịp phòng bị giống như một sợi dây nhỏ được dẫn dắt, trong nháy mắt đã tràn ngập khắp trái tim Tĩnh Tri. Cô cắn chặt khớp hàm, nhưng vẫn không sao nhịn được sự run rẩy, trong hốc mắt ề ề căng căng một mảnh, đau đớn khó nhịn, ánh mắt đau đớn ngập tràn nước mắt, vẫn nhìn rõ một hàng chữ màu đen, tàn khốc, vô tình, năm chữ ấy đã khiến cho cô tuyệt vọng, đâm trúng vào khu trung tâm thần kinh đầy căng thẳng của cô.

Chiếc túi lớn rơi xuống bên chân, trên tấm thảm, những tờ giấy mỏng rơi ra bay tung tóe, rồi nhẹ nhàng xuống nằm lộn xộn ở trên đất.

Tĩnh Tri nhìn chữ ký như rồng bay phượng múa đầy thông dong, giống như bộ dạng con người của anh, không kềm chế được, cô hít sâu một hơi, phổi cũng thực là đau. Trong phòng ảm áp như thế mà cô lại cảm thấy sự lạnh lẽo không nhìn được, cũng không sờ thấy được từ lòng bàn chân bắt đầu lan tràn lên.

Mấy chữ kia, mỗi một nét bút mỗi một dấu phẩy, đều giống như tay anh cầm dao găm đâm xuống, máu tươi đầm đìa.

Tĩnh Tri trầm tư suy nghĩ, giữa hai người bọn họ tới cùng đã phát sinh sai lầm gì? Trước khi anh đi công tác, vẫn còn êm đẹp, mấy ngày nhu tình mật ý ấy không phải hư ảo, không phải là cảnh trong mơ, mà đều là sự thật. Cho đến tận bây giờ cô vẫn còn có thể nhớ rất rõ mỗi một phút mỗi một giây của những ngày đó, nhưng là vì cái gì đây? Chỉ có khoảng thời gian ngắn ngủn hơn hai tháng, anh đã có người khác bên cạnh, anh đã muốn ly hôn với cô là sao?

Chẳng lẽ là bởi vì nhà họ Phó phá sản ư? Nhưng Tĩnh Tri nhớ rõ ràng ở buổi tiệc rượu ngày trước cách đây rất lâu, chính mồm Mạnh Thiệu Đình đã nói những lời này, nhà họ Mạnh của anh chưa bao giờ phải phụ thuộc vào gia đình của bên vợ!

Trong đầu cô dần dần hiện ra một ý nghĩ, Tĩnh Tri những muốn cố gắng đè nén ý nghĩ kia xuống, nhưng ngược lại, càng ép, ý nghĩ kia hiện ra càng rõ ràng.

Anh chưa từng thích cô, chưa từng động tâm đối với cô, cho nên có thể nói, đối với Phó Tĩnh Tri đây là chuyện đại sự, còn với anh chỉ là tình yêu sét đánh, bất quá trong mắt của Mạnh Thiệu Đình cô chỉ là một người bạn gái anh thay đổi, chỉ có vậy mà thôi.

Tĩnh Tri bỗng nhiên nở một nụ cười.

Mạnh Thiệu Tiệm đẩy cửa phòng khách đi vào, nhìn thấy cô mặc một bộ áo đen ngồi ở trên ghế sofa vàng nhạt, yên lặng nhẹ nhàng vừa cười vừa khóc.

Trong cuộc đời, anh ta chưa từng gặp qua bất kỳ một người phụ nữ nào lại giống như cô, cùng lúc biểu lộ lẫn lộn mức độ tình cảm cao nhất, vừa cười vừa khóc trên gương mặt hoàn mỹ như vậy.

Ánh nắng chiếu lên tuyết giống như bạc vụn phủ kín đỉnh viên cũng chiếu rọi lên trên mặt cô. Hai tay Tĩnh Tri nắm lại, ngồi ở chỗ đó, lưng thẳng thẩn đoan trang tao nhã, Mạnh Thiệu Tiệm đứng thẳng, lát sau chậm rãi đến gần bên người cô. Đôi mắt giống như hồ ly nhìn từ trên mặt của cô đảo xuống bản thảo thuận li hôn rơi trên mặt đất, hàng mi đen đặc giương lên, nhưng khóe môi lại hiện ra nụ cười nhàn nhạt: "Động tác của Thiệu Đình quả thật là mau lẹ, tôi cũng không ngờ được."

Lời nói của anh ta đã kinh động đến cô, đôi mắt giống như hai viên đá đen sáng ngời tức thì chiếu thẳng vào mặt của Mạnh Thiệu Tiệm. Anh ta bị cô nhìn đến mức có chút chột dạ, trầm thấp ho hai tiếng nghiêng mặt đi nhẹ nhàng băng qua nói: "Thiệu Đình đi công tác ở Mỹ, thực tế chính là đi nhà họ Thẩm để gặp Mạn Quân."

Tĩnh Tri run lên, nhưng sống lưng càng dựng thẳng lên, cô cứ nhìn anh ta như vậy, ánh mắt lợi hại tựa hồ muốn xuyên thấu anh ta: "Anh nói đi, có phải cái gì anh cũng biết, đúng không?"

Mạnh Thiệu Tiệm thoáng nhún nhún vai, lắc đầu: "Không, tôi không nghĩ rằng Thiệu Đình lại muốn ly hôn nhanh như vậy, tôi cho rằng... Nó đã từng nói chuyện với tôi về cô, lúc đó trong lời nói có phần rất tán thưởng, cho nên, tôi cho rằng nó sẽ không thể nhanh chóng như vậy, ai ngờ..."

Mạnh Thiệu Tiệm cười cười về xin lỗi, chợt trên mặt hiện ra vài phần thân thiết: "Không bằng, chờ Thiệu Đình trở về, để tôi hỏi nó một chút..."

Tĩnh Tri cúi đầu thấp hơn, Mạnh Thiệu Tiệm nhìn thấy chiếc gáy trắng của cô, dưới mép tóc có vài chiếc lông tơ mỏng mảnh, dần dần xuống phía dưới càng thưa hơn. Trong tâm khảm của anh ta thoáng dao động, cuống quýt thu lại tinh thần chuyển mắt sang chỗ khác. Mạnh Thiệu Tiệm nhìn thấy hàng lông mi của cô khẽ run rẩy hai lần, nhưng cũng không hề lên tiếng cự tuyệt, trong lòng anh ta giống như bị bàn tay nhỏ nhắn của cô nhẹ nhàng nắm lấy vậy, phiền muộn đến không sao thở nổi.

Cô vậy mà vẫn còn giữ ảo tưởng trong đầu! Là muốn khen cô một mực chung tình sao? Nhưng thực muốn mắng cô, Phó Tĩnh Tri, cô đúng là ngu xuẩn đến cùng cực !

Anh ta quay mặt đi, châm một điếu thuốc, hít sâu một cái nheo mắt lại. Sau giờ Ngọ ánh nắng càng thêm ảm áp, tuyết đọng dưới mái hiên bắt đầu tan, tí tách nhỏ giọt. Cô ngồi ở nơi đó, cách anh ta một thước, trên người thoảng hương thơm nhàn nhạt của hoa sơn chi. Anh ta không dám quay đầu, giống như phía đầu kia là địa ngục A Tỳ, chỉ nhìn một cái, sẽ không thể nào có được cuộc sống luân hồi nữa.

Khi Mạnh Thiệu Đình và Thẩm Mạn Quân trở về, trong phòng khách đã không còn bóng người, túi hồ sơ vẫn như cũ, được đặt ở nơi đó giống như không ai động qua vậy. Hàng mi dài của anh khẽ nhú lại, rồi lại thoáng giãn ra, lại dường như có tức giận một chút, một Phó Tĩnh Tri luôn nhu thuận, biết nghe lời mà dám coi lời nói của anh chỉ như gió thoảng bên tai sao?

Đáy lòng Thẩm Mạn Quân có chút không thoải mái nho nhỏ, nhưng vẫn khéo léo phóng khoáng cười với Mạnh Thiệu Đình: "Thiệu Đình, em đi tắm rửa trước nhé!"

Mạnh Thiệu Đình nhẹ nhàng gật gật đầu, mới vừa đặt chiếc túi lớn trong tay xuống, liền nhìn thấy Mạnh Thiệu Tiệm bưng một ly coffee từ trong phòng bếp đi ra, hương vị kia rất quen thuộc, khiến Mạnh Thiệu Đình không khỏi cau lại cặp lông mày nhọn, rất giống hương vị Moka mà Tĩnh Tri thường pha, cái đắng khiến người ta ngửi một cái mũi đã không sao chịu được.

“Đã trở lại rồi à? Thăm tiểu thư đâu?” Mạnh Thiệu Tiệm đi tới, ý bảo Mạnh Thiệu Đình cùng ngồi xuống, hỏi.

“Lên lầu rồi.” Mạnh Thiệu Đình đưa chiếc áo khoác cho người hầu đang ở bên cạnh, ngồi xuống phía đối diện với Mạnh Thiệu Tiệm.

“Vì sao lại đột ngột muốn ly hôn như vậy?” Mạnh Thiệu Tiệm uống một ngụm cà phê, mặt mày không nâng lên đã mở miệng.

61. Chương 61: Chuyện Cũ Nghĩ Lại Mà Kinh... Phó Tĩnh Tri, Cô Đừng Có Quấy Rầy Tôi Nữa

“Vì sao lại đột ngột muốn ly hôn như vậy?” Mạnh Thiệu Tiệm uống một ngụm cà phê, không ngẩng mặt lên mở miệng hỏi.

Nghe vậy, hai tròng mắt hẹp dài của Mạnh Thiệu Đình đột nhiên nheo lại, thân hình cao to dựa vào phía sau, hai tay mở rộng đặt ở trên thành ghế sofa về lười biếng, môi mỏng cong lên chậm rãi hỏi: “Anh cả, anh đã quan tâm đến việc riêng của em từ khi nào vậy?”

Mạnh Thiệu Tiệm nghe thấy thế nhưng cũng không sợ mà cũng không giận, thậm chí mí mắt cũng chẳng động đậy một cái. Anh ta đặt ly xuống, ngồi vào chỗ của mình, hai chân gác lên nhau với một tư thế thoải mái, lúc này mới giơ cánh tay lên chìa chìa vào Mạnh Thiệu Đình cười nói: “Em đấy, vẫn không đổi được tính tình kia của mình, nói thật, xem ra Tĩnh Tri cũng là một phụ nữ tốt, quả thật em muốn ly hôn với cô ấy hả?”

“Đúng vậy, chỉ là ly hôn thôi mà, có phải chuyện gì ghê gớm đâu” Mạnh Thiệu Đình cúi đầu thấp hơn, hứng thú thưởng thức chiếc nhẫn cưới trên ngón tay, xoay vài vòng, bỗng nhiên tháo ra, vứt một cái ở trên mặt bàn, chiếc nhẫn kim cương lấp lư, chập chờn dưới ánh sáng đèn chói sáng, ánh sáng rực rỡ phản chiếu lại khiến người ta động lòng, nhưng có người trong ánh mắt lại đầy bi thương giống như ánh trăng bàng bạc.

Cửa phòng ngủ nơi lầu hai hé mở một khe nhỏ, Tĩnh Tri đang yên lặng đứng ở nơi đó.

Mạnh Thiệu Tiệm thở dài một tiếng: “Thiệu Đình, anh nhớ rõ em đã từng nói với anh, Tĩnh Tri cực kỳ dịu dàng ít nói, chưa từng bao giờ quấy rầy em, cũng không hề gây nhiều phiền toái cho em...”

“Cái gì mà dịu dàng ít nói? Đó chỉ là cách nói cho dễ nghe mà thôi, nói trắng ra là, quá hiền lành.”

Mạnh Thiệu Đình cười khì một tiếng, thay đổi dáng ngồi, gần như là nửa nằm ở trên ghế sofa mềm mại, thật lười nhác mà lại phóng dăng. Con người khô ngô tuấn tú như thần ấy, vậy mà lại giống như người bình thường khác cũng đang chỉ trích, mà mỗi lời nói ra, từng câu từng chữ, đều giống như dùi dao găm khoét vào trái tim người khác vậy.

“Tĩnh Tri đã một lần từng vì em mà bị thương, anh còn nhớ rõ chính mồm em cũng đã nói với anh, sự kiên cường và dũng cảm của cô ấy khiến em cực kỳ cảm động, cực kỳ tán thưởng...”

“Anh cả, làm ơn đi!” Con người sáng của Mạnh Thiệu Đình thoáng xoay chuyển một cái, ngay cả nụ cười trào phúng của anh cũng thật mỉa mai hoặc khiến người ta động lòng: “Em muốn người phụ nữ làm vợ là phải giống như con chim nhỏ nép vào người, chứ không phải là một mẫu người cứng rắn! Lại nói, phụ nữ thì nên yếu điệu để cho đàn ông bảo vệ... Anh đã từng bao giờ thấy một người đàn ông thích phụ nữ bảo vệ mình chưa? Kiên cường và dũng cảm sao? Mấy từ này có khi nào dính dáng đến người con gái đẹp bao giờ không? Phụ nữ mà không có nữ tính thì còn gọi là phụ nữ được sao?”

Những ngón tay trắng nõn chọt nắm chặt lấy cửa gỗ, gương mặt của Tĩnh Tri trắng bệch ra nhìn giống như ma quỷ. Trên lưng, từ những lỗ chân lông li ti toát ra những giọt mồ hôi nho nhỏ, cảm thấy vết thương đã khép miệng từ lâu tựa hồ bắt đầu trở nên lâm râm đau nhức. Một vết thương rộng như thế, sâu như thế, gần như lấy đi của cô nửa cái mạng, trên làn da mà người phụ nữ giữ gìn như sinh mệnh của mình kia, vĩnh viễn lưu lại một vết sẹo hung dữ đáng sợ, nhưng chỉ đổi lấy được một câu nói không chút thiện ý như vậy.

Trong sự yên tĩnh như hoa nở trong đêm, Tĩnh Tri như ngừng thở, cô nghe rõ mồn một tiếng đập lạc nhịp của trái tim mình.

Âm thanh ấy cực kỳ ngắn, cực kỳ dịu nhẹ, chỉ trong chớp mắt.

Thượng Đế trên trời, chỉ chớp chớp mắt một cái, vậy mà nhân gian thế sự đã xoay vần.

Cả trai lẫn gái ngày hôm nay yêu nhau, ngày mai đã thông dong chia tay, có ai còn nhớ rõ, tình yêu đã tới từ lúc nào? Đã cười, hay đã chết rồi?

“Em cũng đã từng khen ngợi cô ấy với anh, nói cô ấy đọc nhiều sách vở, có những giải thích khác thường, hai người thực sự có thể tán gẫu với nhau vài câu...” Mạnh Thiệu Tiệm cũng cảm giác thấy giọng nói của mình bắt đầu có chút mệt mỏi.

Mạnh Thiệu Đình khoát tay, có chút không kiên nhẫn: “Em lại thấy rõ ràng là khi ấy em đã cưới một giáo sư đại học tiếng Trung về làm vợ mới đúng! Như một bà già cứng nhắc, có trời thích được!”

Anh nói xong liền đứng lên, cất bước đi lên lầu: “Anh cả, anh cứ tiếp tục ngồi nhé, em đi ngủ đây.”

Còn chưa đi đến chỗ cầu thang để lên lầu, anh hơi ngược mắt lên đã nhìn thấy Tĩnh Tri. Cô đi xuống lầu gần như không có tiếng động, đột nhiên xuất hiện trước mặt Mạnh Thiệu Đình, dọa anh nhảy dựng lên, người khẽ run rẩy, mi tâm nhăn lại, không giữ nổi bình tĩnh, anh túm chặt lấy cánh tay cô đẩy sang một bên: “Đứng gọn vào! Cô ấy hả? Mẹ kiếp! Đúng là ma quỷ mà, đi lại cũng không có một chút tiếng động!”

Cánh tay Tĩnh Tri bị anh tóm đến đau nhức, thân thể bị hất văng sang một bên trên lan can cứng rắn, xương cốt bị va chạm đến mức như sắp bị gãy ra, cô ngơ ngác đứng ở nơi đó, nhìn anh đi thẳng lên lầu, ngay cả đầu cũng không ngoảnh lại. Cô hoảng hốt, trước mắt từng cơn, từng cơn hoa mắt chóng mặt, còn chưa kịp phản ứng, cô không khống chế được đã mở miệng: “Mạnh Thiệu Đình, anh đứng lại!”

“Thiệu Đình? Sao anh vẫn còn chưa đi lên vậy...”

Tĩnh Tri vừa dứt lời, tiếng của Thẩm Mạn Quân cũng vang lên. Cô ta bọc mình trong một chiếc áo tắm thật dày, vừa lau mái tóc dài ướt sũng, vừa từ trong phòng ngủ nhô đầu ra mỉm cười nhìn Mạnh Thiệu Đình chờ đợi, lại vừa vặn nghe được giọng nói khàn khàn quê mùa của Tĩnh Tri khi đó. Lúc này Thẩm Mạn Quân liền chau lại đôi lông mày cong thanh tú xinh đẹp, nhưng lại cực kỳ có lẽ độ mỉm cười nhìn Tĩnh Tri: “Thật ngại quá, Phó tiểu thư, đã quấy rầy hai người.”

Thẩm Mạn Quân gật gật đầu tạ lỗi, sau đó lại hướng cái nhìn lạnh lùng về phía Mạnh Thiệu Đình, nhẹ nhàng lên tiếng: “Thiệu Đình, anh và Phó tiểu thư cứ nói chuyện cho xong đi.”

“Anh và cô ta có chuyện gì hay để mà nói.” Mạnh Thiệu Đình nói một câu đầy thờ ơ, tiếp tục đi lên lầu. Tĩnh Tri có cảm giác thấy mình thật đúng là đã điên rồi, anh đã buông một câu đến mức độ như vậy mà cô vẫn còn không chịu tiêu sái rời đi giữ lại chút tôn nghiêm ỉn.

“Mạnh Thiệu Đình, anh đã quên lời hẹn ước với nhà họ Phó rồi sao?”

Khi Tĩnh Tri thốt những lời này để hỏi anh, một giây sau, lập tức đã hối hận, nhưng mà nước đổ khó hốt, lời đã nói ra làm sao có thể thu hồi trở về được đây?

Trên đời này đã có ai không từng làm việc ngu ngốc, chưa từng nói những lời ngu dại đây? Trong quãng thời gian thắm thoát trôi qua đầy mê man ấy, như chợt tỉnh lại sau giấc ngủ trưa, nghĩ lại những chuyện mình đã làm lúc tuổi còn trẻ thực xấu hổ, chỉ đành ra sức lắc lắc đầu để cho chính mình không được nghĩ lại, muốn trở về trong khoảng thời gian ấy, tát ỳnh mấy cái để ngăn cản lời nói ngu xuẩn của mình đã nói ra kia... Nhưng mà, ai có thể biết được, những việc làm ngu ngốc ấy, những lời ngu ngốc đã thốt lên ấy, vì sao nhất định lại không thể là vật kỷ niệm quý báu trong đời mình được nhỉ?

Nếu không từng có sự ngây thơ ấy, làm sao có thể trưởng thành được? Nếu không từng làm những chuyện ngu xuẩn, làm sao có thể dần dần thông minh cơ trí hơn?

Giống như Tĩnh Tri trong giờ phút này, cô vĩnh viễn cũng không hề biết rằng, lúc đó cô đã ngu ngốc đến khó tin biết bao nhiêu, để cho về sau này, cô đã học được cách nói cẩn thận, không còn để bị người khác nhạo báng là đã nói những câu sai lầm.

“Nhà họ Phó đã sớm không tồn tại, một tờ khế ước buồn cười kia chẳng lẽ còn mơ tưởng sẽ trói buộc được tôi sao? Phó Tĩnh Tri, cô có biết rằng cô có bao nhiêu phiền chán hay không? Sự nhần nhin của cô đã làm cho tôi phiền lòng, cô ra tay cứu tôi đã làm cho tôi bứt rứt, việc cô tìm cái chết đã làm cho tôi thấy nhàm chán, cô không muốn ly hôn, lại càng khiến cho tôi chán ghét cô! Vì sao cô lại không học một chút sự đại lượng tao nhã kia, tiêu tiêu sái sái ký tên xoay người rời đi, nói không chừng tôi sẽ còn cho cô thêm mấy trăm vạn tiền nuôi dưỡng!”

62. Chương 62: Chúng Ta Trở Thành Người Xa Lạ

Trong tai dần dần vang lên tạp âm ong ong, Tĩnh Tri không còn nghe thấy anh đang nói cái gì nữa, cũng không biết làm sao mình có thể xoay người lại, làm sao cầm được bút, với bộ dạng run rẩy đó làm sao cô có thể run run ký tên mình lên trên tờ giấy kia.

Cô không mang theo một thứ gì, cũng không có thứ gì có thể mang đi. Cô đặt bút xuống, bộ dạng giống như là tượng gỗ mọi động tác đều được người ta dùng dây điều khiển. Cô chạy thẳng ra ngoài bóng đêm đen đặc. Sương đậm đặc tưởng chừng như không thể tan được. Cô lao đảo, nghiêng ngả lao đi, cắm đầu chui vào đó... Giờ phút này cô thật sự chỉ muốn mình ngã chết luôn đi, cũng còn tốt hơn là phải thừa nhận nỗi nhục khốn khổ kia.

Đình viện kia là nơi mỗi ngày cô đều phải đi lên năm ba lần, con đường mòn kia cô đã từng dùng từng bước chân để đo đạc nhiều lần... Từ nơi này đi đến cổng vườn hoa là 236 bước. Cô tưởng tượng ra có ngày nào đó anh cũng sẽ đi qua một lần, đếm những con số này, trong lòng sẽ thấy vui mừng, anh đi qua rồi, cô sẽ đi lên trên dấu chân ấy của anh, tựa như đã đến gần anh hơn một chút.

Cô sống ở nơi này vừa vặn mấy tháng, nhưng cuộc sống giống như đã bị mất đi nửa đời người.

Tĩnh Tri mờ mịt đi về phía trước, cô cố gắng mở to hai mắt, nhưng lại không sao nhìn thấy con đường trước mắt mình đi về nơi đâu. Cô đã bỏ lại ánh đèn ở phía sau rất xa... xa hơn nữa, trái tim của cô cũng đã đem chôn ở trong đình viện của nhà họ Mạnh.

Cuối cùng cô đã không còn gì để vướng mắc nữa rồi, cô đã buông tay, buông ra sự trói buộc của anh... Từ nay về sau, trời cao biển rộng... Mạnh Thiệu Đình, Thiệu Đình...

Anh chỉ là anh, không còn là chồng của Phó Tĩnh Tri này nữa. Em cũng vẫn là em, không còn là vợ của Mạnh Thiệu Đình anh nữa.

Chắc chắn anh không biết, diễm-đàn-lê-quý-đôn mà em cũng sẽ không để cho anh được biết, em đã từng vui sướng bao nhiêu, niềm vui sướng ấy cứ lần lượt lặp đi lặp lại ở trong giấc mộng, mình là vợ của Mạnh Thiệu Đình, vợ của Mạnh Thiệu Đình.

Đây là lời nói êm tai biết bao, nó còn hơn 1000 câu, một vạn câu “em yêu anh”. diễmđàn lê quýđôn Nhưng quả thật em cũng không có cách nào để nói lại những lời này, cho dù là ở trong giấc mộng, em cũng sẽ không nói.

Cửa chính của nhà họ Mạnh đã gần trong gang tấc, em chỉ muốn bước ra, lúc này cũng không còn cách nào để quay đầu lại nữa rồi... không, cho dù là hiện tại em có quay đầu, cũng uống công thôi.

Trong lòng Tĩnh Tri từng lần từng nhắc nhở cho chính mình, không được quay đầu nhìn lại, nhưng cô vẫn không sao khống chế nổi việc xoay người nhìn sang chỗ khác.

Chỉ là cô muốn nhìn lại một nơi, đó là cửa sổ phía tây, nơi mà cô đã ngồi cả ngày để đọc sách... cũng chỉ là muốn nhìn lại một lần, nơi mà cô đã để lại lời thề ở trên mặt tuyết ngày hôm ấy.

Nhưng cửa sổ phía tây không có ánh sáng đèn, chỉ là một khoảng tối đen kịt.

Người tuyết cũng đã bị tan từ lâu, lẫn lộn cùng một chỗ với bùn đất, hàng chữ kia cũng đã bị gió thổi bay, không còn chút cảm xúc.

Hoá ra ngay từ lúc bắt đầu, cũng đã định trước rằng sẽ có kết cục này.

Lời thề viết ở trên mặt tuyết, sao có thể gọi là lời thề?

Tuyết sẽ tan đi, lời đã nói, có thể nói, cũng chỉ cần một trận gió cũng sẽ thổi bay đi mất.

Tĩnh Tri không còn lưỡng lự nữa, cô sải bước, đi ra ngoài cửa.

Nhà tù trắng lè kia, chiếc quan tài rực rỡ xanh vàng kia, nơi hang ổ ngát hương kiêu diễm đầy yêu ma kia, đó là những thứ đã làm cho cuộc sống của con người ta không thể luân hồi được.

Rốt cuộc, cô đã không còn phải trở về nơi đó nữa.

“Tri Tri, đều là do ba ba...” Phó Chính Tắc nửa nằm ở trên giường, vẻ mặt vẻ xấu hổ nhìn Tĩnh Tri đang gục mặt ở bên cạnh mình.

Cửa sổ phòng bệnh đóng cực kỳ kín, do người bệnh không được gặp gió, cho nên không gian trong căn phòng tràn ngập đậm đặc mùi thuốc đông y. Hốc mắt Tĩnh Tri sưng đỏ, cô đã khóc quá mệt mỏi, ngược lại, mỉm cười khuyên giải an ủi ba ba: “Ba, ba cũng đừng lo lắng, con và Thiệu Đình, vốn dĩ cũng không có tình cảm, ly hôn... thực ra cũng không sao, chỉ là, ba ba...”

Tĩnh Tri bám vào cánh tay Phó Chính Tắc gương cười vui vẻ nũng nịu nói: “Về sau con lại ở nhà, sống dựa ở bên cạnh ba, ba không được trách con phiền toái nhé.”

Phó Chính Tắc cười đắng chát, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô: “Tri Tri, ba ba làm sao có thể trách con làm phiền được? Nhưng... mẹ con ở bên đó, trước hết cứ giấu đi đã, sức khỏe của bà ấy không được tốt.”

“Vâng.” Tĩnh Tri gật gù đầu, tựa vào vai của ba ba yên lặng nhắm mắt lại. Bên ngoài phòng tiếng âm âm thường xuyên vọng vào. Phó Chính Tắc đang mang bệnh, cái cần nhất là được tĩnh dưỡng, không sao chịu nổi tiếng tranh cãi âm ỉ, giờ phút này sắc mặt cũng bắt đầu có phần tái nhợt đi, Tĩnh Tri cuống quýt đứng lên, “Ba, để con đi xem...”

“Đừng.” Phó Chính Tắc đưa tay nắm lấy tay Tĩnh Tri, nhẹ nhàng lắc đầu; “Mặc kệ mấy mẹ con bà ấy đi, nhà họ Phó... nhà họ Phó lúc này đã ở tình trạng như vậy, ba hiểu trong lòng mẹ cả của con có cảm xúc không tốt lắm, đừng để ý đến bọn họ, con ngồi ở đây với ba ba một lúc.”

Tĩnh Tri vừa định nói, cửa phòng ngủ lại bị người nào đó đập ra. Tĩnh Tri giương mắt nhìn mẹ cả và Tĩnh Tâm tiến vào, trong lòng cũng có chút sợ hãi. Từ trước đến nay cô vốn sợ mẹ cả, cũng đơn giản vì từ nhỏ đến lớn, dù sáng dù tối cô đã phải chịu rất nhiều khổ cực.

“Chính Tắc, hiện tại nhà họ Phó đã ở hoàn cảnh như vậy, ông cũng nên ngẫm nghĩ lại ấy mẹ con tôi đi. Ở bên nước Mỹ mỗi ngày tiêu hết mấy vạn đồng tiền, ông vẫn còn cho rằng nhà họ Phó chúng ta có núi vàng kho bạc sao? Tôi nói cho ông biết, tôi đã đi theo ông cả đời này mà chưa được hưởng thụ được vài ngày hạnh phúc. Nhưng tôi là Tề Lan, là một phụ nữ không thể chịu được một chút khổ cực. Tĩnh Ngôn đang học ở nước Pháp, ăn mặc ngủ nghỉ chỗ nào cũng cần một khoản tiền lớn, ông nói đi, phải làm sao bây giờ?”

Phó Chính Tắc được Tĩnh Tri đỡ dậy, suy yếu đứng lên, ho khan vài tiếng rồi ồ ồ thở gấp, chỉ chỉ Tề Lan có chút tức giận nói: “Bà cũng xuất thân từ một gia đình lớn, nổi tiếng là “danh môn khuê tú” (nhà quyền quý giàu có nổi tiếng), nhưng những lời nói cay nghiệt như vậy mà bà cũng nói ra được, mạng người là quan trọng hay ăn mặc là quan trọng hả? Cắt thuốc của Như Mi, bà ấy làm sao còn có thể sống đây!”

Nói tới đây, tự nhiên Phó Chính Tắc thở hồng hộc sắc mặt tái mét, gắng gượng dựa vào Tĩnh Tri mới có thể đứng được, thân thể lại run rẩy gần như sắp sửa muốn rời ra thành từng mảnh một.

“Tôi không tốt?” Tề Lan quá giận thành cười, đưa tay lên chỉ vào đầu Tĩnh Tri cả giận nói; “Ông nuôi dưỡng một người phụ nữ không ra gì, lại còn có cái đồ nghiệt chủng này nữa, mỗi ngày ở bên cạnh làm tôi chướng mắt. Mấy năm nay tôi đã phải chịu đựng những cơn giận vô cớ, phải nghe không ít những lời nói châm biếm. Phó Chính Tắc, Tổng Như Mi là bảo bối của lòng ông, chẳng lẽ Tĩnh Ngôn không phải do ông sinh ra hay sao?”

“Ba...” Trái tim Tĩnh Tri đau đớn giống như bị dao cắt, nhưng cuối cùng cũng không cách nào đứng trơ mắt ra nhìn cha mình chịu nhục, cắn răng một cái, xoay mặt nhìn hướng về Tề Lan: “Mẹ cả, chuyện của Tĩnh Ngôn ở bên kia mẹ không cần lo lắng, chi phí cần thiết cho năm năm, ngày mai con sẽ gửi sang cho em ấy.”

Tề Lan nhìn cô, đột nhiên không nói không rằng cười nhẹ một tiếng: “Ôi, bây giờ thật đúng là được giả cho nhà giàu có, khẩu khí cũng đã khác hẳn nhĩ! Cũng được đấy, nhà họ Mạnh là thông gia, nhà người ta nhỏ một cọng lông tơ cũng đã bằng cái thất lưng to của nhà chúng ta. Nếu như cô đã nói thế, tôi cũng không cần phải giả tạo làm gì. Đồng ý thôi, cô vốn là chị nó, trông nom em út tất nhiên là cũng là trách nhiệm của cô, câu cảm ơn này tôi cũng không cần phải nói ra.”

63. Chương 63: Trở Lại Nhà Họ Mạnh

Dứt lời, Tề Lan xoay người rồi đi ra ngoài, nhưng Tĩnh Tâm lại không ra cùng, cô ta cười lạnh nhìn Tĩnh Tri, hai tay khoanh lại chậm rãi nói: “Nhà họ Mạnh cấp tiền nuôi dưỡng xem ra quả thật sự là không ít.”

Tĩnh Tri chợt cắn chặt răng một cái, nhất định gạt đi nỗi khổ sở thoáng mỉm cười: “Không nhiều lắm, nhưng cũng đủ để tôi và ba ba sinh sống.”

“Vây cũng không đến nỗi nào nhĩ!!! Tôi, người chị gái bất đắc dĩ này ít nhất về sau cũng được cô chiếu cố cho vài phần chứ hả?”

Tĩnh Tâm sít răng lại cười khẩy một tiếng, xoay người đi ra ngoài, được vài bước, rốt cục như không cam lòng, cắn răng một cái, lại xoay người trở lại, cười hì hì nhìn cô, lại cũng không quan tâm đến Phó Chính Tắc đang đứng ở bên cạnh, thỉnh linh cầm một tờ giấy mở ra ném vào mặt Tĩnh Tri: “Tôi có nghe nói, nhĩ thiếu gia nhà họ Mạnh ra tay rất hào phóng, phí chia tay cho người bạn gái ngủ một đêm đều đến mấy trăm vạn, cô đến giờ cũng đã cùng ngủ đến mấy tháng, trong bụng lại còn mang hạt giống của nhà người ta nữa chứ, nếu mang đến đời thế nào cũng có được mấy trăm vạn đấy!”

“Con... Con nói cái gì, Tĩnh Tâm! Cái gì mà nói là mang hạt giống của nhà người ta...” Phó Chính Tắc vừa nghe thấy, không khỏi kinh hãi, Tĩnh Tri cũng kinh hãi, giơ tay định cướp lấy tờ giấy mỏng kia, cũng không ngờ, Phó Chính Tắc lại chớp được, run run rẩy rẩy mở ra xem, nhìn thấy rõ ràng hàng chữ viết ghi trên tờ xét nghiệm, có thai 81 ngày!

Ánh mắt đầy nếp nhăn xung quanh đột nhiên trợn to, ánh mắt đục ngầu dần dần trở nên không rõ thần sắc, không hiểu là do xấu hổ, hay là tự trách, giữa đầu khổ sở không nói lên lời...

“Ba, ba... không phải là con có ý lừa gạt ba, ba... Người đừng tức giận, con không cần đứa nhỏ này, nhất định con không để ba bị bôi nhọ ...”

Tĩnh Tri lập tức bật lên tiếng khóc, cô giơ tay định đỡ Phó Chính Tắc, nhưng không ngờ bị ông đẩy ra một cái, tấm giấy kia khẽ bay bay rồi rơi trên mặt đất. Phó Chính Tắc bị suy sụp ngã ngồi ở trên ghế sofa, trong miệng không ngừng lắp đi lắp lại một câu: “Nhà họ Mạnh bọn họ không thể khinh người như vậy được, không thể khinh người như vậy được... Tĩnh Tri, ba ba không thể để con phải chịu uất ức như vậy, con đã mang thai con của nó. Vì sao nó lại có thể nhẫn tâm ly hôn với con như vậy được?”

Phó Chính Tắc ngẩng đầu lên, lúc này Tĩnh Tri mới phát hiện ra trên mặt cha mình đang tràn đầy nước mắt. Rốt cuộc cô không nhìn được nữa, lập tức quỳ gối xuống trước mặt Phó Chính Tắc: “Ba, ba... Ba đừng như vậy, con không sao, thật sự không sao đâu mà ba... ba, không phải chỉ là ly hôn thôi sao? Con không sợ, chỉ cần ba và mẹ bình an, bất cứ điều gì khác con cũng không sợ...”

Nhưng Phó Chính Tắc vẫn không ngừng lắc đầu, ông nhẹ nhàng nắm lấy bả vai đang chấn động vì khóc của Tĩnh Tri: “Tri Tri, không khóc, đừng khóc, nếu như mẹ con biết ba ba đã làm cho con bị chịu nỗi uất ức lớn như vậy, nhất định sẽ giận ba. Tri Tri, con đỡ ba ba đứng dậy, chúng ta đi đến nhà họ Mạnh, đi ngay bây giờ... bọn họ không thể đối xử với con không có lương tâm như vậy, không thể đối xử với con như vậy diễn-dàn-lê-quý-đôn... Con chưa hề làm một việc gì sai... là ba đã ép con phải giả cho Thiệu Đình, muốn trừng phạt hãy trừng phạt ba, vì sao lại để cho con gái yêu của ba phải chịu khổ sở như vậy? Tri Tri, con đứng dậy, đỡ ba ba đứng dậy!”

“Ba, chúng ta không đi có được không? Con không muốn nhìn thấy bọn họ nữa, con cũng không muốn trở về nhà họ Mạnh đâu... ba, con sẽ bỏ đứa bé này đi...”

“Không được nói vậy!” Phó Chính Tắc bất chợt chụp vào tay vịn ghế sofa, cứ vậy một mình run rẩy đứng lên. Ông liên tục chỉ tay lên trán Tĩnh Tri, vừa tức lại đau lòng: “Tri Tri, con thật là ngốc nghếch, phụ

nữ ly hôn lại còn mang thai nữa, sau này biết làm sao đây? Nếu như ba đoán không sai, nhất định là con không nói cho Thiệu Đình biết là con đã mang thai, có đúng không? Con bé này, bỏ đứa trẻ đi con sẽ mắc tội lớn lắm đấy, có biết hay không, hả?”

“Ba, con không sợ, hơn nữa, hiện giờ ở bệnh viện làm chuyện này đều không bị đau, con không sợ phải chịu đau đớn gì hết...”

“Ba đã nói không được!” Phó Chính Tắc tức giận, dĩ nhiên thở gấp gấp đến sắp nói không ra lời: “Con có đi hay không? Nếu như con không đi, đó là bất hiếu!”

“Ba...” Tĩnh Tri vẫn quỳ ở nơi đó như cũ, nhưng nước mắt vẫn không sao ngừng được. Cô không hiểu, vì sao ba ba nhất định phải bắt cô trở về nhà họ Mạnh nói cho Mạnh Thiệu Đình biết tin cô mang thai, anh đã quyết định không cần cô, cô cũng đã ký tên trên đơn ly hôn, vì sao lại còn phải đi về đó để chịu một lần nhục nhã nữa đây?

“Ba ba là người từng trải, có thể nhìn thấy con và Thiệu Đình trong lúc đó là có cảm tình... Tri Tri, hiện tại con nói cho Thiệu Đình con đang mang thai con của nó, không chừng giữa hai đứa sẽ có đường quay về sống với nhau, con có chỗ nương tựa, ba ba cũng được yên tâm ...”

“Ba... Anh ấy cực kỳ chán ghét con...”

“Nói vậy, ba ba cũng không phải là đồ ngốc, chẳng lẽ lại không nhìn ra được cái gì là thích, cái gì là không sao? Tri Tri, nghe lời, cho ba ba lên mặt một chút, hiện giờ chúng ta hãy đi thôi!”

Tĩnh Tri vẫn quỳ bất động ở nơi đó như cũ. Phó Chính Tắc thở hổn hển vì tức giận, đâm vào ngực bắt đầu ho khan: “Tri Tri con muốn chọc giận ba ba chết có phải không?”

“Ba... Con đi, con đi...” Tĩnh Tri vùng đứng lên, tự mình khoác chiếc áo bành tô vào cho ba ba, rồi đỡ ông đi ra ngoài.

Trong phòng thật lộn xộn, đồ dùng và một chút giấy tờ vẫn còn đang vứt bừa bãi. Nhưng Phó Chính Tắc chỉ thoáng nhíu nhíu mày, rồi để Tĩnh Tri đỡ mình đi ra ngoài.

Tuyết lại bắt đầu rơi, đang bay lả tả xuống. Từ ngày rời khỏi nhà họ Mạnh đến bây giờ đã qua một tháng, Tĩnh Tri không biết Mạnh Thiệu Đình ngày ngày đang làm gì, cô không nghĩ, cũng không dám nghĩ đến, nhưng đã từng ở đó ngày ngày ngốc ngốc ... Đến lúc này cô cũng không ngờ rằng, nhanh như vậy, lại có một ngày cô phải trở về đó.

Ba ba ngồi ở trên xe không nói lời nào, chỉ gắt gao cầm lấy tay cô. Tĩnh Tri cũng không trò chuyện, chỉ nhìn xuyên qua cửa kính xe nhìn bầu trời âm u ở bên ngoài. Lúc này là buổi chiều, độ bốn năm giờ, trời cũng đã sẩm tối, tuyết bắt đầu rơi nhiều hơn, gần như sắp không nhìn thấy rõ đường đi... Tĩnh Tri kê sát mặt ở trên cửa kính xe, nước mắt còn chưa kịp rơi xuống, cũng đã bị hơi nóng của máy sưởi trong xe làm cho biến thành hơi nước...

Khoảng cách giữa nhà họ Phó và nhà họ Mạnh cũng không xa lắm, nhưng do tuyết rơi quá lớn, đường trơn không dễ đi, nên phải hơn một giờ mới đến nơi.

Lúc xuống xe, trời đã hoàn toàn tối đen, Tĩnh Tri quần thật chặt lại chiếc áo lông dày đỡ ba ba xuống xe rất cẩn thận. Lái xe đã đi ẩn chuồng cửa, kể cả mãi cũng chưa thấy người ra mở cửa, Tĩnh Tri gắng sức chống đỡ thân hình lung lay sắp đổ của cha mình. Hoa tuyết lẫn lộn cùng những hạt băng đập vào mặt cô cực kỳ đau. Tĩnh Tri cắn chặt răng cúi đầu xuống, trong trận tuyết lớn đầy trời, lại một lần nữa không chịu nổi bắt đầu nghẹn ngào...

Chỉ trong khoảng khắc, trên đầu và vai của Phó Chính Tắc tuyết đã rơi xuống thật dày, Tĩnh Tri cuống quýt phải đi cho ba ba, nhưng ánh mắt lại luôn luôn tìm về hướng đình viện bên trong nhà họ Mạnh. Cô nên đối mặt với anh như thế nào đây? Nên đối mặt với gương mặt đầy căm ghét cùng châm biếm của anh như thế nào, nên làm thế nào mới có thể khiến ba ba không bị thương tâm?

64. Chương 64: Sự Nhục Nhã Khó Chấp Nhận

Cô nên đối mặt với anh như thế nào đây? Nên đối mặt với gương mặt đầy căm ghét cùng châm biếm của anh như thế nào, nên làm thế nào mới có thể khiến ba ba không bị thương tâm?

Cô nên làm thế nào để lúc này có thể thoát ra khỏi cảnh khốn cùng không chịu nổi, để chăm sóc sinh mệnh đang mang trong mình chưa từng xuất hiện trong bầu trời này đây?

Tâm trạng của Tĩnh Tri vẫn đang còn hoảng hốt thì cửa chính cũng đã được mở ra. Ba nắm chặt tay cô đi vào bên trong. Tĩnh Tri không dám đối mặt với Quân gia đang nhìn ngó với sắc mặt hồ nghi, chỉ càng cúi đầu thấp hơn.

Thực sự cô không hề muốn đến nơi này, nhưng khi ấy cô càng không muốn để ba ba mình đang bệnh thành bộ dạng bị chọc giận như thế.

Cẩn rằng, từng bước một tập tễnh bước lên trước, thời gian gần đây bước chân của Phó Chính Tắc đã có chút loạn choạng, trơn trượt. Tĩnh Tri chỉ sợ ba ba bị ngã, dứt khoát dồn hơn phân nửa sức nặng của ba lên trên cơ thể của mình. Trời lạnh như vậy, nhưng cả người cô từ đầu đến chân đầy mồ hôi. Trận tuyết lớn rơi bao quanh người gần như đã biến cô thành người Tuyết, nhưng cô không thể đưa tay lên gạt xuống được, trên hàng lông mi dài phủ đầy bông tuyết, dần dần đã đông lại, gần như chặn hết tầm nhìn của cô. Rốt cục cũng đã dần dần tới gần khu nhà ở rộng lớn nguy nga tráng lệ kia...

Tận sâu trong lòng, Tĩnh Tri thầm cầu nguyện trăm ngàn lần đừng có gặp anh, nhưng khi được biết quả thật anh đã cùng với Thẩm Mạn Quân đi ra ngoài không có nhà, cô lại không ngăn được sự thất vọng đến cùng cực.

Đỡ ba ba ngồi xuống ở trên ghế sofa, đối diện với Mạnh lão tiên sinh và Mạnh phu nhân.

Kết hôn với Mạnh Thiệu Đình, cho tới nay, đây là lần thứ hai cô nhìn thấy Mạnh lão tiên sinh, thần sắc vẫn ôn hoà như trước khiến người ta nhìn đã cảm thấy không thấy gần gũi, không thấy thoải mái.

Ba ba giải thích ngắn gọn lý do đến đây. Mạnh phu nhân vốn vẫn nở nụ cười mang đầy vẻ khách sáo bỗng ngưng đọng lại, sắc mặt âm trầm cực kỳ khó coi, còn Mạnh lão tiên sinh dứt khoát bày ra vẻ mặt không kiên nhẫn.

Tĩnh Tri lo lắng liếc mắt nhìn ba ba một cái, nhìn thấy vẻ xấu hổ trên mặt ba mình, không khỏi nhẹ nhàng nắm lấy tay ba : “Ba ba, chúng ta trở về nhà thôi. . .”

Nhìn thấy con gái thân yêu nhất của mình bộc lộ sắc thái yếu đuối một cách không tự chủ như vậy trước mặt những người đang ngồi đối diện kia, ông cúi đầu thương xót, lại nghe thấy tiếng nói của những người kia vô cùng chói tai!

“Phó tiên sinh, đừng bảo là tôi nói chuyện không xuôi tai, quả thực cô con gái mà ngài đã sinh ra và dạy dỗ này. . .”

Gương mặt đẹp đẽ của Mạnh phu nhân phác hoạ vẻ đầy trào phúng: “Cô con gái này của ngài, nhà họ Mạnh chúng tôi không hề muốn, chưa cần nói đến đứa trẻ trong bụng của cô ta không phải là con cháu của nhà họ Mạnh chúng tôi, mà cho dù là thật sự đi chăng nữa, e rằng Thiệu Đình cũng sẽ không thể quay đầu lại đâu.”

“Bà thông gia, những lời này là căn cứ từ đâu để nói vậy? Tri Tri từ nhỏ đến lớn đều rất nhu thuận, là đứa nhỏ có lễ nghĩa, rất có hiểu biết, con bé có thể làm ra những chuyện gì sai khiến chọc các người mất hứng vậy chứ? Bà thông gia, con bé còn nhỏ, bà cứ việc trách nó, đánh nó, mắng nó...”

“Phó tiên sinh, Thiệu Đình đã cùng cô ta ký thỏa thuận li hôn rồi, ông cũng không cần gọi là thông gia đâu... Lúc đầu tôi cũng cho rằng Tĩnh Tri là đứa bé ngoan, xưa nay cũng thương yêu cô ta, nhưng mà, con gái ông đầu tiên là thông đồng với chú em, rồi lại thật không rõ ràng với Thiệu Tiêm, ông còn chưa biết rằng, ở bên ngoài cô ta lại còn lui tới rất thân thiết với một họa sĩ họ An... Việc này, Thiệu Đình đều biết rất rành mạch. . .”

“Con không có! Con không làm những việc đó! Giữa con và Thiệu Hiên không hề có chuyện gì xảy ra, con và Gia Hòa cũng chỉ là bạn bè tốt mà thôi. . .”

Tĩnh Tri vội vàng bác lại, cũng không ngờ Mạnh phu nhân lại cười, nói với Phó Chính Tắc : “Phó tiên sinh, ngài nhìn một cái xem, tôi nói không sai chứ, còn gọi là Thiệu Hiên với Gia Hòa, cách gọi nghe thật là thân mật, nếu như người ngoài tung tin vệt thì cũng thôi, đây, ông xem đi này. . .”

Mạnh phu nhân vội tay gọi Quản gia cầm một xấp gì đó đặt ở trước mặt Phó Chính Tắc.

Cái này... đúng là ảnh chụp Mạnh Thiệu Tiệm hôn môi trên trán cô. . . Còn có mấy tấm ảnh chụp gần như thân mật, nhân vật chính lại hoặc là Mạnh Thiệu Tiệm hoặc là An Gia Hòa, tuy rằng không được rõ ràng, nhưng cũng thấy rõ mặt người trong ảnh là ai.

Phó Chính Tắc chẳng qua tùy tiện lật qua vài lần, hơi thở lập tức trở nên dồn dập, Tĩnh Tri bị dọa phát khóc, cuống quýt đưa tay ra kéo ống tay áo của Phó Chính Tắc; “Ba ba, người hãy tin con, con không hề làm như vậy, con không hề làm bất cứ cái gì hết. . .”

“Phó tiên sinh, ngài vẫn nên mang theo con gái mình trở về đi, nhà họ Mạnh chúng tôi, thật sự không muốn có con dâu làm khuấy đảo gia đình không yên như vậy, ngay cả Thiệu Hiên bị bệnh cũng vẫn không chịu buông tha... Cũng không trách được ,Thiệu Đình nhà chúng tôi phải chịu nỗi uất ức lớn như nên mới quyết tâm muốn ly hôn. Theo như ý tôi mà nói, ngài cũng nên quản giáo cô con gái này của ngài cho tốt, đứa nhỏ trong bụng kia, thật không rõ ràng, cũng không thể bỏ vào đầu Thiệu Đình nhà chúng tôi như vậy. Chuyện này truyền ra ngoài, thanh danh của Thiệu Đình nhà chúng tôi cũng bị ảnh hưởng. . .”

Mạnh phu nhân vừa nói dứt lời, Mạnh lão tiên sinh cũng đã lạnh lùng đứng lên, liếc mắt nhìn về phía Mạnh phu nhân: “Còn ngồi đó ý tứ nói này nói nọ gì nữa, tiễn khách đi, lát nữa Thiệu Đình và Mạn Quân trở lại, đừng để cho Mạn Quân nhìn thấy cô ta, đỡ lại sinh chuyện gì đó không hay!”

” Con bé Mạn Quân này đúng là có hiểu biết thật, cũng không cần để ý tới chuyện Thiệu Đình đã từng kết hôn (nguyên văn: món hàng không còn thể diện).” Mạnh phu nhân nói đầy vẻ vui mừng khắp khối, quay sang người ở trước mặt cười cười, mở miệng nói: “Phó tiên sinh, mời ngài trở về đi, hiện nay tình cảnh của ngài cũng không tốt... tốt xấu gì chúng ta cũng đã có thời kỳ thân thiết, chi phiếu này cũng là chút tâm ý của nhà họ Mạnh chúng tôi... Tĩnh Tri có đứa nhỏ, về sau sinh con cũng có thể dùng rất tốt, ông cầm đi. . .”

Mạnh phu nhân vừa nói vừa lấy ra một tờ chi phiếu gấp chỉnh tề cười tủm tỉm đưa tới; “Cũng không nhiều lắm, cũng chỉ là hai trăm vạn, nhưng có lẽ chi tiêu tiết kiệm một chút cũng để một gia đình lớn như nhà các người đủ ăn. . . Lúc này không thể so với ngày xưa, Phó tiên sinh cũng không cần suy nghĩ nhiều lắm làm gì. . .”

Gương mặt Tĩnh Tri đỏ bừng như vải nhuộm máu, cô đứng ở nơi đó, chỉ hận nơi phòng khách đẹp đẽ chói lọi này sao không nứt ra một khe nhỏ để cho cô trốn vào đó, chỉ hận bản thân vì sao vì sao lại vô dụng như vậy, vì sao lại bị người khác túm được nhược điểm, vì sao ngay cả đến sức lực để có thể phản bác lại cũng không có?

Vì sao lại làm liên lụy đến ba ba phải chịu nỗi nhục nhã này cùng với cô cơ chứ? Rõ ràng chính là cô hèn hạ, rõ ràng chính là cô mưu toan muốn ngai lên chốn cao sang, rõ ràng chính cô có ý nghĩ kỳ lạ muốn người nọ thích cô, cùng cô vĩnh viễn bên nhau, nhưng đến cuối cùng, vì sao cô lại phạm phải sai lầm, còn muốn để cho ba mình đến gánh chịu đây?

“Cảm ơn ý tốt của bà , nhưng mà, nhà họ Phó chúng tôi có nghèo túng, cũng sẽ không cần đến một phân tiền của nhà họ Mạnh các người!” Phó Chính Tắc tìm đập cực nhanh, gần như thở cũng đã hết sức khó khăn, nhưng lúc này, ông lại giữ chặt chẽ cánh tay con gái đang run rẩy không ngừng, đẩy tờ chi phiếu trước mặt ra, nhìn vào gương mặt được trang điểm tinh xảo trước mặt mình, nặng nề nói: “Mạnh phu nhân, con gái của nhà họ Phó chúng tôi, cho dù có bản cùng hơn nữa, hèn hạ hơn nữa, cũng không chấp nhận để cho người khác nói xấu nhục nhã như vậy, làm một người cha, tôi vì đứa con gái của mình gặp phải cảnh đau lòng, nên mới đến đây với tư cách là người cùng vai vế, tôi coi thường thái độ làm người của nhà các người... Tri Tri, chúng ta đi.”

65. Chương 65: Sinh Ly Tử Biệt

“Coi thường thái độ làm người của chúng tôi sao? Bản thân con gái mình làm những chuyện hạ lưu vô liêm sỉ, ngược lại, còn nói những điều khó nghe về nhà chúng tôi? Phó Chính Tắc, nhà họ Phó của các người cũng đường đường là một thế gia vọng tộc, lại nuôi dạy ra một đứa con gái có phẩm hạnh như vậy, theo tôi thì đứa nhỏ trong bụng kia, không chừng chẳng biết ai là cha của nó đâu!”

Mạnh phu nhân vốn là người háo thắng khi tranh luận, giờ phút này nghe Phó Chính Tắc trách móc mình một câu, không kìm được nên dứt khoát phá vỡ bộ mặt khách sáo, bắt đầu cao giọng âm ỹ!

Tĩnh Tri gắt gao cắn môi, ngón tay được ba ba nắm ở trong lòng bàn tay lạnh ngắt gần như đông cứng, cô không sao có thể cất chân lên nổi để bước đi, ngược lại, cô lại bị ba ba đang bệnh nặng gắt gao nắm chặt lấy tay, từng bước một kéo đi ra ngoài.

Tuyết bay đầy trời, những lời mắng chửi không nghe thấy nữa, nhưng lại giống như đã in sâu vào trong lòng. Tĩnh Tri không một giọt nước mắt, chỉ có điều cô bị ba ba kéo đi, lảo đảo bước về phía trước. Ở giữa trời đất mịt mù toàn một màu trắng xoá, mà sao màu trắng ấy lại không sao che kín nổi cái thế giới dơ bẩn và đê tiện này.

“Tri Tri, không cần phải để ý tới những lời người đó nói, ba ba tin con.” Phó Chính Tắc càng siết chặt tay con gái, ông vốn như một cái cây khô, việc đứng thẳng gần như cũng rất khó khăn, nhưng giờ phút này, ở nơi tuyết ngập sâu đến mất cả chân, ông lại giống như ngọn núi, bước đi từng bước một đầy vững vàng, kiên định, vì chính đứa con gái mà mình yêu thương nhất, chống đỡ cho con một bầu trời an toàn nho nhỏ.

Tĩnh Tri không khóc nổi, chỉ ra sức gật đầu tuân lệnh: “Vâng! Ba...”

Cô không nói hết câu “Ba, con không hề làm những việc ấy. . .”

Phó Chính Tắc tim như bị đao cắt, lại cũng chỉ dùng sức gật đầu: “Tri Tri, về nhà, về nhà với ba ba.”

Tĩnh Tri nắm chặt tay ba ba, trong bóng đêm tối đen, giữa cơn bão tuyết, trở về nhà.

Cho dù có gian nan, có khổ sở, có thương tâm, hay là sợ hãi đi chẳng nữa, tóm lại, còn có sự yêu thương của cha mẹ mình, chắc chắn vẫn còn có nơi để mình có thể trú chân được.

Hai bóng dáng dựa vào nhau thân thiết, giữa trời đất bao la này, cái ta muốn, cũng chỉ là bờ vai che gió chắn tuyết, cái ta muốn, cũng chỉ là bàn tay ấm áp ủ ấm cho đôi tay mình.

Xe vất vả đi ở trong lớp tuyết đọng thật dày. Bầu trời đêm của thành phố được đèn đường thấp sáng, ra đến đường lớn thấy giăng đèn kết hoa, mới phát hiện hôm nay đã là Tết Nguyên Tiêu rồi.

Một đứa trẻ mặc áo bông tròn vo, đang vui cười đuổi theo mảnh giấy pháo đỏ tươi trên màu trắng của tuyết, rất hân hoan.

Xe đi chậm, Tĩnh Tri gục ở chỗ này nhìn ra ngoài, loáng thoáng, nhìn thấy một cậu bé nhìn rất đáng yêu nắm lấy một vốc tuyết rắc lên trên đầu một cô bé nhỏ hơn, cô nhóc tức giận oà lên khóc, cậu bé kia cũng vẫn cười hi hi ôm chặt cô bé nói dỗ dành: “Em đừng khóc, anh đây là đang tưới hoa, em chính là hoa của anh đấy!”

“Nào có ai lại dùng tuyết để tưới hoa, rất lạnh!”

“Em đã quên lời thầy giáo dạy chúng ta rồi à, bây giờ làm đông lúa mạch che kín ba tầng, năm sau gỏi lên bánh màn thầu mà ngủ, lúa mạch non phải có tuyết, đến mùa mới có thể thu hoạch, em cũng phải rắc một chút tuyết mới có thể lớn nhanh lên được!”

“Lớn lên sẽ không được chơi đùa nữa, em không cần lớn lên.”

“Ai nói thế, lớn lên chúng ta có thể kết hôn, anh mua cho em nhẫn kim cương thật lớn, lấy em về nhà làm vợ!”

Cô nhóc hì hì cười một tiếng, cậu nhóc kia ngơ ngác nhìn cô bé cười, cũng cười rộ lên theo.

Xe rời đi xa như vậy, Tĩnh Tri còn tại ngoại lại về phía sau để nhìn, rốt cục nước mắt liền rơi xuống, cô là hoa của ai đây? Ai là người sẽ rắc tuyết lên cô, để cho cô vui vẻ đây?

“Tri Tri, con có muốn ăn bánh trôi không? Ba ba mua bánh trôi cho con ăn nhé?” Phó Chính Tắc bỗng nhiên mở miệng, yêu thương nhìn con gái ở trước mặt, giờ phút này sắc mặt của ông hồng nhuận, ánh mắt lại sáng lấp lánh, không biết là có phải do trong xe hơi đầy ấm áp hay là do thể nào đó, nhưng thoát nhìn thì thấy đáng vẻ tinh thần của ông rất tốt.

“Ba ba, để con đi cùng với ba nhé, được không?” Tĩnh Tri giữ lấy cánh tay ba ba, như một đứa trẻ làm nũng ba mình.

Phó Chính Tắc yêu thương vuốt ve mái tóc con gái, tựa như là bao nhiêu cũng không thấy đủ: “Tri Tri, mẹ con đang bệnh không được thông báo, sẽ không tốt cho bà ấy, con phải nhớ kỹ, cả đời phải đối xử với mẹ con thật tốt, biết không?”

“Vâng, ba ba. Đương nhiên là con sẽ đối xử với mẹ con thật tốt rồi!” Tĩnh Tri ra sức gật đầu, đỡ Phó Chính Tắc dự định cùng nhau đi xuống.

“Tri Tri ở trên xe chờ ba ba, bên ngoài lạnh lắm.” Phó Chính Tắc đẩy tay cô ra, cười nói về đầy cương chiều.

“Ba ba, để con đi cùng với người...”

“Ta muốn đích thân mua bánh trôi cho con gái bảo bối của ta ăn, Tri Tri không cần xuống đâu, ba ba muốn đi một mình để mua cho con!” Ý cười của Phó Chính Tắc càng sâu, đứng ở bên ngoài xe đúng là bộ dáng tinh thần ông đầy hưng phấn. Tĩnh Tri nhìn thấy ba ba nói chuyện hơi thở sung mãn, cũng yên tâm: “Ba, vậy người phải trở về nhanh một chút nhé, con chờ ba.”

“Ngoan.” Phó Chính Tắc vươn tay, nhẹ nhàng vuốt má Tĩnh Tri, ánh mắt sáng trở nên thêm lấp lánh. Ông xoay người, thẳng lưng, đi về phía trước mấy bước, bỗng nhiên thẳng tắp ngã xuống, nằm sấp ở trên tuyết...

“Phịch”, một tiếng động vang lên, tuyết văng khắp nơi, bắn tóe lên cùng với những bông tuyết đang bay lượn trên bầu trời, tuyết hoà vào nhau, không còn phân biệt được rõ ràng...

Nụ cười của Tĩnh Tri vẫn còn treo ở trên mặt, ánh mắt cũng đã mở to đầy hoảng sợ.

Hai hàm răng của cô bắt đầu đánh nhau, ngồi ở chỗ đó muốn cử động cũng không thể cử động, hai tay níu chặt lấy chiếc ghế ngồi bằng da của xe ô tô, gắng gượng cử động mấy cái, nhưng lại vẫn là không sao động dậy nổi.

“Trời đất, nhị tiểu thư, lão gia bị ngã rồi!” Lúc này lái xe cũng mới kịp phản ứng, liền mở cửa xe nhảy xuống. Răng Tĩnh Tri đã va vào nhau lập cập, cũng không dám cử động, cô nhìn thấy lái xe chạy tới định đỡ ba ba dậy, nhưng vừa mới kéo ba ba đã buông ra đầy sợ hãi, đương nhiên ba cô lại ngã ở trong đồng tuyết. Giờ phút này Tĩnh Tri nghe thấy trong cổ họng mình phát ra một thanh âm kỳ quái, phân tích hồi lâu, mới mơ hồ nghe ra là hai chữ ba ba...

Từ trên xe, Tĩnh Tri ngã lộn nhào xuống, vài bước đường ngắn ngủn, mà cô thậm chí cũng bị té ngã mấy lần, đến khi ngón tay chạm được vào bàn tay ba ba vẫn còn đọng lại chút ấm áp, trong hốc mắt của Tĩnh Tri nước mắt chợt trào ra, lăn xuống dưới, cô run run, bỗng chốc nhào vào trên người ba ba: “Ba...”

“Ba ba, ba đứng lên đi, chúng ta cùng nhau về nhà, cùng nhau về nhà đi, ba ba.” Tĩnh Tri dùng sức lôi kéo cánh tay ba ba, nhưng mà, Phó Chính Tắc tựa như đang ngủ, cho dù cô có kéo ông, lay gọi ông thế nào đi nữa...

66. Chương 66: Sẩy Thai Và Năm Năm Cách Biệt

Tĩnh Tri ra sức lôi kéo cánh tay của ba ba, nhưng mà Phó Chính Tắc tựa như đang ngủ, cho dù cô có lôi kéo ông, gọi ông thế nào đi nữa, ông cũng không hề đáp lại.

“Ba ba, con không ăn bánh trôi, chúng ta về nhà đi, có được không? Ba ba, con sai rồi, con đã sai rồi, con không nên gây ra những chuyện như vậy, con không nên để cho người phải hổ thẹn, con không nên để cho người ta tùm được nhược điểm mà làm nhục ba như vậy!... Con không nên để cho ba phải nhận sự nhục nhã ấy thay con... Ba ba, ba mở mắt ra nhìn con đi, ba chỉ liếc nhìn con một cái thôi, có được không? Ba ba, con sẽ sửa chữa lại, thật sự con đã biết con sai rồi mà, con đã sai rồi ba ba... Ba đứng lên đi nào, ba mở mắt ra nhìn con một chút đi... ba ba, con là Tri Tri đây, là con gái Tri Tri mà ba thương yêu nhất đây, ba ba... Ba đứng lên đi, ba đứng lên có được không? Ba đã nói, muốn cha con ta cùng nhau về nhà cơ mà... ba đã đồng ý với con như vậy... Ba ba, sao ba vứt con ở lại một mình thế này, mẹ sẽ hận con, mẹ sẽ giận con đấy, ba ba!... Đứng lên đi nào, trời lạnh thế này, chúng ta về nhà rồi ngủ tiếp được không ba... Ba ba, nào, ba đứng dậy, chúng ta cùng nhau đi, Tri Tri dẫn ba trở về nhà, chúng ta cũng không cần để ý tới những người kia, cũng không cần để ý xem bọn họ nhìn chúng ta thế nào, có được không? Đi nào, đứng lên thôi, ba ba, chúng ta về nhà thôi!” Tỉnh Tri nước mắt rơi như mưa, nhưng vẫn cứ gọi tên ba ba mình từng lần từng lần như thế... Cô cố gắng khoát cánh tay ba ba, thân thể gầy yếu đỡ thân hình cao lớn của ba ba đứng lên. Cô bước từng bước một đầy khó khăn, tiến lên phía trước... hai chân của ba ba để lại trên mặt tuyết thành một vết thật dài... Nước mắt của Tỉnh Tri làm cái nhìn của cô trở nên mơ hồ, cuối cùng hai chân cô trở nên mềm nhũn, “phịch” một tiếng quỵ xuống ở trên mặt đất...

Tuyết trên đất đã đông cứng từ lâu, cảm giác lạnh lẽo gần như thấm vào tận trong xương. Tỉnh Tri vẫn không hề nhúc nhích, cứ gục ở chỗ này như thế, nước mắt chảy xuống mặt tuyết làm tan thành hai lỗ tròn nho nhỏ, giống như đang cười nhạo cô.

Những ảo tưởng trong lòng của cô, những si tâm vọng tưởng, những ý thích muốn vui đùa của cô cùng với sự vụng về kia đã tạo ra nghiệp chướng, cô đã bị báo ứng, đã bị báo ứng rồi.

Cô đã hại chết cha mình, người cha đã luôn thương yêu cô nhất trên thế giới này, cũng là người cha mà cô thương yêu nhất. Quả thực cô có chết đến một nghìn lần, một vạn lượt, cũng không có cách nào bù lại được nữa.

Cho dù cô có quỵ chết ở chỗ này, cũng không có người nào đồng tình với cô.

Vì sao mà không liều mạng ngăn cản việc ba ba đi nhà họ Mạnh, còn không phải là bởi trong lòng mà còn giữ một chút ảo tưởng, mưu toan anh ta biết mà có đứa con thì sẽ nối lại tình xưa với mà hay sao? Phó Tỉnh Tri ơi là Phó Tỉnh Tri! Vì sao mà lại không biết xấu hổ như vậy chứ, vì sao mà lại không biết đến liêm sỉ như vậy chứ? Vì sao mà lại có da mặt dày như vậy đến thế?

Nhà người ta đã không cần mà nữa, đã quăng mà đi rồi! Nhà người ta đã chán ghét mà, người ta cũng quá chán ghét mà, người ta đã có người trong lòng rồi, thế mà mà vẫn còn chưa từ bỏ ý định hay sao? Vì sao mà lại còn có ảo tưởng điên cuồng muốn lấy lòng người ta nữa đây? Hiện tại mà nhìn đi, si tâm vọng tưởng của mà đã hại chết cha đẻ của mình! Thiên lý bất dung! Ông trời cũng sẽ không tha thứ ày!

Phó Tỉnh Tri ơi là Phó Tỉnh Tri! Nếu như mà thực sự hối hận, thực sự áy náy, mà hãy chết cùng với ba mà đi!

Tỉnh Tri mơ mơ màng màng đứng dậy, tuyết bay đầy trời bị gió thổi đập vào mặt cô, cô đứng dậy, lại cảm giác thấy dưới thân đột nhiên trào ra một luồng ấm nóng, chỉ chốc lát sau, dòng máu tươi ấm áp đã chảy ra ướt sũng quần của cô, theo mắt cá chân nhỏ xuống tí tách ở trên mặt tuyết, từng giọt từng giọt đỏ tươi, nhìn thấy mà ghê người.

Trong bụng quặn đau giống như dờn sông lấp biển vậy, giống như có vô số cánh tay ở đó đang đua nhau kéo hết lực phủ ngũ tạng của cô ra, giống như từng tảng máu thịt trên thân cô bị lóc ra vậy, giống như trái tim của cô cũng đã bị cắt rời khỏi người, muốn để cho chính bản thân cô nhìn thấy chính mình chết đi.

Tỉnh Tri cứ đứng như vậy ở nơi đó, dựa vào xe, máu thấm qua quần, lại bị gió lạnh thổi qua, hai chân giống như là bị xéo đi, đau đến khó chịu, nhưng cô lại muốn chấp nhận sự đau đớn ấy, tựa như trên người bị đau, trong lòng sẽ có thể dễ chịu hơn một chút, sự áy náy kia có thể sẽ không tra tấn cô như vậy nữa.

“Nhị tiểu thư...” Lái xe nhìn thấy dưới chân cô máu nhuộm đỏ cả tuyết, quả thực bị dọa đến phát điên, mà giờ phút này, rốt cuộc Tỉnh Tri cũng không chịu được nữa, gục ngã xuống phía dưới nằm ở trên mặt tuyết, chìm vào trong bóng tối nặng nề...

Cửa chính của khu Tịnh Viên bị một chiếc khoá xa lạ to tướng khoá lại. Hết thấy những gì đáng giá ở trong vườn đều bị chuyển đi hết, khu vườn không cũng đã bị bán. Mẹ cả đã mang theo Tịnh Tâm và Tịnh Nghi đi nước Pháp tìm Tịnh Ngôn, chỉ để lại một chút tiền cực nhỏ để cho cô lo liệu lễ tang cho ba.

Cô là đầu sỏ gây nên tội lỗi, cho nên cục diện rối rắm này đương nhiên là để lại cho cô dọn dẹp... Hơn nữa, ba ba đã chết, ở nước Mỹ, mẹ cô lập tức bị dừng thuốc. Ở nước Mỹ bên kia, do không thể tiếp tục chi trả phí điều trị cao như thế, lập tức mẹ cô đã bị đưa về nước. Tịnh Nghi đã gọi điện thoại kể lại từ đầu đến cuối chuyện ba ba qua đời ở cô ở tại nước Mỹ xa xôi, từ giờ phút đó bắt đầu mỗi ngày, chẳng phân biệt là ngày hay là đêm, mẹ cô gọi điện thoại giống như là bắt ngờ ném lựu đạn đến, cơn giận dữ khiến bà không biết làm sao, chỉ ra sức mắng to, khóc lớn, mang những lời nói khắc nghiệt khó nghe để nhục mạ con gái mình. Tịnh Tri cũng không hề nói lại, chỉ yên lặng chấp nhận.

Cô bị sảy thai, bị băng huyết, máu chảy không ngừng, phải nằm viện ròng rã nửa tháng cơ thể mới thoảng chuyển biến tốt lên. Cách một ngày trước khi cô ra viện, Mạnh phu nhân lại xuất hiện.

Đầu tiên là biểu đạt tâm tình bi thương của nhà họ Mạnh một phen đối với việc Phó Chính Tắc tiên sinh qua đời, sau đó hư tình giả ý để lại một tờ chi phiếu, nói là muốn Phó tiên sinh về thế giới bên kia cũng được thuận lợi vui vẻ.

Con số trên chi phiếu không nhỏ, Tịnh Tri nghĩ lại buổi tối hôm ấy về mặt bọn họ đáng ghê tởm thế nào, nhưng nghĩ đến tình hình hiện nay, mẹ cả chỉ để lại số tiền căn bản cũng chỉ có thể gắng mua được một cái hũ để tro cốt tốt tốt một chút, hơn nữa bệnh của mẹ một ngày cũng không thể trì hoãn, vì vậy Tịnh Tri thoảng cần môi, chịu đựng nhục nhã nhận lấy chi phiếu, thấy cô nhận tiền, quả thực Mạnh phu nhân cực kỳ cao hứng, an ủi cô một phen sau đó mới cười tủm tỉm rời đi.

Ngày cô ra viện, Mạnh Thiệu Đình chợt đến .

Anh đi đến một mình, bên cạnh không có người đẹp tao nhã Thẩm Mạn Quân cùng đi.

Tịnh Tri ngồi ở trên giường quan sát anh, chợt phát hiện ra anh hình như tiêu tụy đi rất nhiều. Trong lòng cô cười lạnh một tiếng, cô vẫn có thể liếc mắt một cái đã nhìn thấy anh thay đổi, thực thật đáng buồn!? Quay sang nhìn ra ngoài cửa sổ, mùa xuân đã sang được ba tháng rồi, trên cành cây đã xuất hiện màu xanh của lá non. Đã qua những ngày tháng rét căm căm, vạn vật đều đã có cuộc sống mới, liệu cô có thể còn có cuộc sống mới được sao?

“Đứa bé đâu, Phó Tịnh Tri, con của chúng ta đâu?” Anh vừa vào đến cửa, câu đầu tiên đã ập xuống lời chất vấn.

Tịnh Tri nhìn lại anh đầy vẻ thờ ơ, nhẹ nhàng phun ra ba chữ: “Đã chết rồi.”

67. Chương 67: Phó Tịnh Tri Của Ngày Trước Đã Chết Rồi

Tịnh Tri đầy vẻ thờ ơ nhìn lại anh, nhẹ nhàng phun ra ba chữ: “Đã chết rồi.”

“Được, giỏi lắm.” Mạnh Thiệu Đình từ xa chỉ thẳng vào mặt cô, chỉ nở một nụ cười đầy tối tăm, nói sắc bén: “Phó Tịnh Tri, cô thật là độc ác!”

Phó Tịnh Tri, chỉ vì năm trăm vạn đồng kia, cô thật sự đã có thể như vậy sao? Vừa nghe nói nếu giữ lại đứa nhỏ sẽ không lấy được tiền, cô đã không chút do dự mà bỏ đi đứa con, Phó Tịnh Tri, hoá ra tôi đã thật sự nhìn lầm cô rồi!

“Cô là đồ đàn bà ác độc, cô sẽ không có kết cục tốt đâu!” Chợt Mạnh Thiệu Đình bỗng túm chặt vào nơi cái cổ nhỏ bé yếu ớt, phảng phất gió thổi cũng gây của cô, mở miệng gần từng tiếng phát ra lời nói ác độc, sau đó nói tay ra, nặng nề đẩy mạnh một cái làm cô ngã xuống giường, xoay người bước ra khỏi phòng bệnh...

“Rầm” một tiếng, tiếng đóng cửa vang lên như nện vào trong lòng cô. Tĩnh Tri vẫn giữ nguyên tư thế như lúc cô bị anh đẩy ngã ra, vụn vụn nằm ở nơi đó, người cô lạnh run, cô vươn tay, xoa vào gáy nơi anh đã lưu lại dấu tay thật sâu... Mạnh Thiệu Đình, anh không biết sao, chính người nhà của anh đã làm nhục hại chết cha của tôi, cũng đồng thời đã hại chết đứa con của tôi và anh...

Tôi và anh, một chút ràng buộc cuối cùng đã hết. Từ nay về sau, chúng ta đoạn tuyệt, nếu như có gặp lại, chỉ là kẻ thù mà thôi!

Lễ tang của ba ba vô cùng long trọng, tôi quỳ ở trước linh cữu của ba ròng rã ba ngày ba đêm, người đến tham dự lễ tang rất ít, cho dù có chút lạnh lẽo, nhưng mà tôi cũng rất vừa lòng, như vậy sẽ không có người quấy rầy tôi và ba ba, trong không gian yên tĩnh như thế, tôi có thể suy nghĩ tỉ mỉ được tất cả những việc đã xảy ra từ nhỏ đến lớn, kể cả những chuyện nhỏ nhất trong thời gian tôi đã sống với ba.

Ông ấy là người cha tốt nhất, mà tôi lại là đứa con gái bất hiếu nhất trên đời... Ông mất đi, mình tôi lo lắng ma chay cho ông, chăm sóc mộ bia cho ông ấy cả đời, tôi chỉ hy vọng, có một ngày tôi chết đi, sẽ trở thành một nắm tro, được người ta rắc vào trên mộ ba ba để được ở cùng với ông.

Mẹ bệnh quá nặng, mái tóc khi xưa vốn đen mượt óng ả, bởi không chấp nhận được lời đồn đại quá lớn mà sinh ra bệnh tật, hiện giờ đã bạc trắng quá nửa. Mẹ bởi vì cái chết của ba ba mà chịu sự kích thích quá lớn, cả ngày cũng không làm cái gì, chỉ có ngồi ở đầu ngõ chờ tôi về nhà, nhưng không phải là mẹ nhớ nhung hay lo lắng cho tôi, mà là trước hết có thể nhìn thấy tôi tan tành trở về nhà, để dùng hết mọi lời lẽ ác độc nhất trên đời mà hung hăng mắng tôi.

Tôi bị hàng xóm chê cười, dần dần, tất cả mọi người ở nơi này đều biết được, tôi là người đàn bà xấu xa, tôi là đồ dê tiện, không biết xấu hổ, mang thai nghiệt chủng mà không biết tên cha, làm cha mình tức chết... Tôi ngẩng cao đầu nhưng vẫn là loại người thấp kém nhất, mặc quần áo lao động bẩn thỉu, đi ở trong ngõ nhỏ đọng đầy nước đục, tôi đi sát chân tường, tôi phải cúi đầu mà đi, tôi sợ nhất phải chạm mặt với người nào ở trong ngõ, tôi sợ nhất bị nghe thấy tiếng gõ cửa.

Đòi nợ, thúc giục nộp các loại phí đã sử dụng, những loại du côn lưu manh không có ý định gì tốt đẹp... Tất cả đều khiến tôi sợ hãi, mà điều tôi sợ hãi nhất, vẫn là chuyện đã xảy ra sau khi cha tôi mất được ba năm.

Ba năm trước Tịnh Viên đã bị bán đi, nhưng vẫn còn may mắn, bởi vì nó còn tồn tại, những lúc rảnh rỗi hiếm có tôi thường đứng ở rất xa để nhìn nó, hoặc là ngồi ở bên ngoài mặt tường một lát, nghe tất cả các loại âm thanh ở trong đó một chút, tôi cũng nghe được, thật sự, nghe được cả tiếng hoa nở, tiếng lá rơi, còn có cả tiếng ba ba nói chuyện với tôi nữa...

Mà hiện giờ, tôi trần trọc khi biết được tin, Tịnh Viên đã bị phá hủy. Cho đến lúc tôi làm xong toàn bộ công việc trong tay, trừ mất nửa giờ đồng hồ chạy đến Tịnh Viên, khi ấy nơi đó chỉ còn lại là một đồng hoang tàn. Chiếc máy đào đất đang giương nanh múa vuốt chỉ chốc lát sau đã đem nhà của tôi phá hủy thành đất bằng, ngay cả một cây cỏ thụ rất ọc dưới căn lầu của tôi, cũng bị người ta đào lên. Nó nằm ở đó, to lớn như vậy, mà cũng thật cô độc như vậy.

Tôi biết, nó nhất định đang khóc thút thít, chỉ có tôi mới có thể nghe thấy mà thôi... Tôi đã nói rồi, trong Tịnh Viên có rất nhiều âm thanh mà người khác đều không thể nghe được, duy chỉ có một mình tôi là có thể nghe được mà thôi!

Căn gác nhỏ sau hòn giả sơn và khu đình nghỉ chân đã sớm không còn tung tích. Tôi đi đi lại lại ở trên đồng hoang tàn thật lâu, thật lâu, nhặt được một cái cung đã bị hỏng, lúc tôi còn nhỏ vẫn còn hay nghịch ngợm, còn đi bắt chim, ba ba đã làm cho tôi một cái cung nhỏ vô cùng xinh xắn.

Tôi cầm cái cung hỏng đó bọc lại cát ở trong ngực, sau đó tôi đi đến một góc còn sót lại của Tịnh Viên đổ nát thê lương, ngồi xuống nơi đó, đau đớn khóc thoải mái một hồi.

Tuổi thơ của tôi, tuổi thanh xuân của tôi, tất cả khoảng thời gian đầy vui vẻ, đầy đau thương, khổ sở hay hạnh phúc ấy sẽ không bao giờ còn trở lại nữa...

Ngày mùng chín tháng mười năm 2001, tiết trời quang đãng. Tổng Tri Tri của ba năm sau.

Chấm lên đó một dấu chấm tròn tròn, Tri Tri khép lại cuốn nhật ký, xuyên qua khung cửa sổ loang lỗ đầy vết bẩn, Tổng Tri Tri nhìn thấy một bụi cây rậm rạp, nhánh cây vừa vịn chìa vào phía trước cửa sổ của cô,

không nén nổi nụ cười, cô vươn tay phải ra xoa nhẹ lên trên những chiếc lá xanh biếc...

“Mày ở đây làm gì hả? Lại còn đứng ở cửa sổ cười giống như con hồ ly tinh nữa, có phải là mày muốn nhìn thấy thằng lưu manh nào hàng ngày rồi rồi lại vừa vội vàng đến tìm mày hay không? Mày đúng là đồ dễ tiện, mới vậy mà đã vội vã muốn tìm đàn ông rồi hả? Không có đàn ông chạm vào mày là cả người mày không thoải mái có phải hay không?”

Phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng nói quen thuộc, Tri Tri hít sâu một hơi, tay giống như bị điện giật rụt lại rất nhanh. Tri Tri sợ hãi xoay người lại, liền nhìn thấy mẹ nghiêm mặt đứng sau lưng mình tự bao giờ, đang hung tợn lườm nguyệt cô.

“Mẹ, con không có, con...”

“Con con cái gì, mày còn không đi làm hả? Tao nghe thấy mày nói chuyện với thím Lý ở sát vách, mày ở trên công trường còn mất đi mày lại cùng với một công nhân xây dựng, sao mày đã lập tức không đứng đắn như vậy chứ? Mày đã quên cái đau của vết sẹo cũ nhanh như vậy rồi sao? Mày đã quên trong bụng mày đã mang đứa con nghiệt chủng không có ba ba rồi hả? Mày không sợ nhà người ta đối với loại người có tâm tư như mày thế nào à, thế này thì mày còn lập gia đình thế nào được đây? Đến bây giờ, đã ở tình trạng này, mà còn không nhận rõ thân phận của mình, mày còn ày vẫn còn là tiểu thư nhà họ Phó nữa sao! Nếu không như vậy, vì sao mày còn không biết xấu hổ đi mê hoặc người ta chứ, tao xem sắc mặt hàng xóm này, lo lắng không biết làm sao mới gả mày đi được đây!”

Tống Như Mi thuyết giảng một hơi, dĩ nhiên là sắc mặt Tri Tri đã trắng bệch ra, cô cúi đầu, gắt gao túm lấy góc áo của mình: “Mẹ, con sai rồi, về sau con cũng không dám nữa đâu... Người đừng nóng giận, giờ con đi làm, mẹ cứ nghỉ ngơi đi, chờ con trở lại nấu cơm.”

Tống Như Mi thấy thái độ của cô không tệ, mới hung hăng liếc cô một cái xoay người bưng chậu quần áo bẩn đi đến phòng giặt đồ.

“Mẹ, mẹ cứ để đấy, để con giặt, sức khỏe của mẹ không tốt...”

“Thân thể của tao không tốt, nhưng tao sạch sẽ! Mày đừng có chạm vào quần áo của tao, tao chê mày bẩn thỉu!” Tống Như Mi đẩy cô một cái, kéo cửa bước ra hành lang đi tới phòng giặt đồ ở tận cuối hành lang.

68. Chương 68: Gặp Lại

Tống Như Mi đẩy cô một cái, kéo cửa bước ra hành lang đi tới phòng giặt ở tận cuối hành lang.

Tri Tri yên lặng đứng ở nơi đó, nhìn cánh cửa phòng cũ nát lắc lư qua lại, nhưng cô vẫn gắt gao cố nén nước mắt xuống, thay bộ quần áo lao động bạc trắng dính đầy xi măng vôi vữa, lại đội mũ bảo hiểm, lúc này mới đẩy cửa ra đi xuống lầu.

Kỳ thực lúc trước Tri Tri đã tìm được công việc khá tốt, vừa nhẹ nhàng, tiền lương lại cao, nhưng bởi Tống Như Mi luôn nghi thần nghi quỷ, cho rằng Tri Tri có quan hệ không minh bạch với ông chủ nên mới có thể nhận được mức lương cao như vậy. Bà đã vài lần liên tục đi đến nơi đó làm náo loạn, nên cô đành bỏ. Những công việc ở nơi gần nhà không ai dám nhận cô. Vì muốn đúng hạn về nhà để sắc thuốc nấu cơm, cô đành phải cùng với một nhóm phụ nữ láng giềng đi tới công trường đang xây dựng để làm công nhật, tuy rằng rất mệt, nhưng tiền kiếm được cũng đủ để cho hai mẹ con chi tiêu.

Tờ chi phiếu mà nhà họ Mạnh đưa cho lúc trước, ngoài việc tổ chức tang lễ long trọng cho ba ba, số còn lại cô giữ để mua thuốc ẹ, số còn thừa cũng không đáng bao nhiêu nhưng cô cũng không dám tiêu phí một đồng. Tri Tri bị mất việc, sau này Tống Như Mi cũng có chút hối hận, nhưng không biểu lộ ra ở trước mặt con gái, cũng ngầm nhờ người tìm cho Tri Tri một công việc tốt một chút, nhưng nào có đơn giản như vậy?

Bảy, tám nhà ở gần đó ai mà chẳng biết chuyện gia cảnh nhà cô. Từ trước đến nay Tri Tri chỉ toàn ru rú ở trong nhà, không dám gặp ai, nhưng ban ngày muốn đi ra ngoài làm việc, cũng không tránh được phải giao

tiếp với mọi người. Vì tránh để cho việc miệng lưỡi giao tranh, hoặc là lại bị hắt nước bắn gì đó lên người, ở trên công trường Tri Tri luôn trốn tránh một mình ở một bên, yên lặng chuyển gạch, đẩy chiếc xe chất đầy gạch vận chuyển đến nơi cách đó 100 mét, rồi lại một lần nữa kéo xe trở về chất lên một xe như thế, động tác không ngừng lặp lại như vậy, giống y như một cái máy vậy!

Tuy cô đã giữ mình như vậy, nhưng lúc rảnh rỗi hoặc là lúc nghỉ ngơi, cũng vẫn có người chỉ trỏ cô, hơn nữa, ở giữa đám công nhân nữ khỏe mạnh, béo mập, làn da trắng nõn của Tri Tri, có phôi nằng thế nào cũng không hề bị đen, hình dáng người cô lại thanh tú như vậy, không tránh khỏi bị đố kỵ công hoặc là một số ít đàn ông toan tính muốn quấy rối, tìm cách để cợt nhả, quấy nhiễu cô...

“Tri Tri, thế nào, có mệt hay không? Nhìn bàn tay nhỏ bé da thịt mịn màng, mềm mại thế kia sao lại đi làm công việc này? Không bằng em đến hỗ trợ phòng bếp đi, tiền công một ngày anh tính thêm cho em 20 đồng!”

Tri Tri vừa đổ một xe gạch lên công trường, cầm khăn mặt lau mồ hôi, lúc đang vận mở bình nước định uống nước thì gã đố kỵ công khoảng bốn mươi năm mươi tuổi đã chấp tay sau lưng nghiêng ngả tiêu sái đến trước mặt cô, Tri Tri cười, lắc đầu: “Không ạ, cảm ơn ý tốt của ngài.”

Cô xoay người, uống một ngụm nước, định đẩy xe đi, lại bị người nọ túm tay nói tiếp: “Tri Tri này, nhà em cô nhi quả mẫu, cuộc sống thật không dễ dàng, anh đây chính là muốn quan tâm đến em, em cũng không nên rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt chứ hả?”

Tri Tri bị dọa, toàn thân phát run, cuống quýt kéo tay mình ra khỏi lòng bàn tay của người nọ, hàng lông mi thật dài nhẹ nhàng run run, gương mặt trắng như ngọc mặc dù có bị một lớp bụi mỏng, nhưng vẫn xinh đẹp động lòng người. Gã đố kỵ công không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, vẫn không từ bỏ ý định: “Tri Tri, không phải là em đã từng nghĩ đến từ bỏ công việc này rồi chứ !”

“Không, không phải vậy, tôi nghĩ tôi muốn làm công việc này!” Tri Tri cuống quýt ra sức lắc đầu, thấy người đàn ông ở trước mặt này gật gật đầu vẻ thỏa mãn, cô tưởng có thể thoáng thở nhẹ một hơi, ai ngờ, người nọ lại tiến lên một bước vuốt ve tay cô: “Tri Tri à, không bằng em đi theo anh, về sau sẽ không phải làm công việc nặng nề dơ bẩn này nữa...”

“Không, tôi không sợ bẩn cũng không sợ mệt, cứ như thế này là đã rất tốt rồi, đố công Tôn, tôi đi chuyển gạch đây !” Tri Tri lễ độ chào hắt, luống cuống tay chân đẩy xe cút kít bước đi. Gã đố kỵ công kéo dài cổ ra nhìn theo thân hình uyển chuyển, tinh tế của cô bị bộ quần áo lao động rộng rãi giấu kín ở bên trong, oán hận dậm chân một cái, nắm tay quay lưng xoay người bỏ đi...

Tri Tri nghe thấy phía sau cười vang, những nữ công nhân từ trước đến nay vốn hay buông một số lời nói thô tục không thể tả được để vui đùa, tuy rằng Tri Tri đã nghe nhiều, nhưng cô vẫn không thể quen được...

“Ôi chào, giới ạ, xem kia, có người ngày nào cũng phơi dưới nắng sao lại vẫn trắng như vậy được nhỉ? Tôi thì nhìn giống như cục than đá rồi, thế mà người ta lại vẫn cứ trắng đến chói mắt thế kia cơ chứ...”

“Này xem ra đàn ông trên công trường này, hôn vía đều bị cô ta câu đi mất rồi. Nhìn xem, dáng người của cô ta, mặc bộ quần áo lao động khó coi như vậy, mà vẫn thấy rõ eo ra eo, mông ra mông, lũ đàn ông kia mắt đều chuyển theo bước đi của cô ta đấy!”

“Người ta có thể giả bộ cực kỳ đứng đắn, mà không thấy vừa rồi đố công Tôn đã ném mùi thất bại rồi hả ?”

“Cái gì mà đứng đắn? Còn không phải chính là đồ rác rưởi à, trước kia cô ta không kết hôn mà đã có con, đứa nhỏ đó đến ba ba là ai cũng chẳng biết nữa!”

“Đúng thật là không ngờ đấy nhỉ, nhìn cô ta hàng ngày thanh cao, gặp mặt cũng không để ý đến ai, đôi mắt giống như hồ ly tinh luôn quyến rũ người ta! Hắc, hắc, đàn ông là thích nhất cái loại này đấy!”

“Mày đừng có thấy vừa rồi đố công Tôn bị ném mùi thất bại, không chừng buổi tối người ta lại đi làm chăn ấm tổ đấy!”

“Cô ta như vậy, còn giả được cho ai được nhỉ?”

Tri Tri đứng chống tay vào bên cạnh xe, lòng bàn tay chồng chất vết thương, bàn tay nhanh chóng siết chặt lấy tay cầm bằng sắt lạnh lẽo, bộ quần áo lao động rất nặng, đầy mồ hôi ẩm ướt dính trên người, trên mặt cũng toàn bụi bẩn, cô đã chật vật như thế này, mà sao mọi người còn không chịu buông tha cho cô.

Cô đã làm sai cái gì chứ? Cô mang thai đứa con của chồng mình, cũng bị gọi là “thủy tính dương hoa” hay sao (ý nói lẳng lơ đi thôi)? Đây rõ ràng là con của anh ta, vì sao bọn họ lại không chịu nhận? Vì sao lại cứ nói cô là một người phụ nữ như vậy? Có phải rằng chỉ khi nào cô chết đi thì mới có thể hết lời thôi hay không?

Không... Cô vẫn luôn nhớ rằng cô đã đáp ứng với ba ba, sẽ chăm sóc mẹ cả đời, cả đời đều đối xử với mẹ thật tốt, cô không thể nuốt lời.

69. Chương 69: Khiếu Thẩm Mỹ Độc Đáo Của Tam Thiếu Gia

Bà thím cũng cuống quýt nói giúp chuyện, ai ngờ giám sát Trần vẫn nhất định khoát bàn tay to lên, đẩy Tri Tri sang một bên: “Cô đừng nói với tôi nữa, vô dụng thôi, ai bảo cô xui xẻo lại đi đâm phải cấp trên cơ chứ?”

” Giám sát Trần...”

Tri Tri còn định nói thêm, nhưng giám sát Trần cũng vẫn cứ khoát tay lên, bỏ đi cũng không quay đầu lại: “Cô đi lĩnh tiền công đi, buổi chiều không cần đến làm nữa.”

Ánh mặt trời giữa trưa chói chang, mà trên công trường do không có mái che nên càng nóng như rang, không sao chịu nổi. Trên vầng trán tinh mịn của Tri Tri mồ hôi bắt đầu toát ra, lưng áo cũng ướt đầm, ngón tay xoắn xuýt lại với nhau, tiếp đó lại đưa móng tay lên miệng bắt đầu cắn.

Mấy năm nay, cô đã hình thành thói quen này, thường mỗi khi cô lo sợ hoặc bất an, khi bất lực, khi sợ hãi hoặc là lúc không biết làm thế nào, cô đều cắn móng tay của mình từng phát từng phát, móng tay của ngón cái đã bị cô cắn cụt, trụi lủi một mảnh, thật xấu xí.

Nhưng bàn tay của cô sẽ không bao giờ còn được như lúc trước nữa. Ngày ấy mười ngón tay không dính nước, đều đặn, nõn nà giống như cây măng tây. Bây giờ lòng bàn tay có đầy những vết sẹo chằng chịt đan vào nhau, trên mu bàn tay khi đến mùa đông bị nứt nẻ... Đôi bàn tay này vốn để đánh đàn dương cầm, hiện giờ hàng ngày đều ngâm ở trong nước lạnh, chuyển gạch, xi măng, sẽ không bao giờ trở lại trắng nõn nhẵn nhụi như xưa được nữa.

Tri Tri nhớ tới trước kia Mạnh Thiệu Đình cười nhạo cô, nói cô là thiên kim tiểu thư không siêng năng, tứ thời ngay cả ngũ cốc cũng không phân biệt được, nếu ly hôn chỉ có một con đường chết đói... Nhưng hiện tại, cô vẫn sống rất tốt, cho dù hèn hạ thế nào, bần cùng thế nào đi nữa, cô vẫn không bị chết đói!

Tri Tri nhìn hai tay bàn tay mình, chậm rãi nở một nụ cười thản nhiên, nhẹ nhàng lắc đầu, ngăn lại những dòng hồi tưởng trong quá khứ của bản thân, những chuyện này, đều đã qua rồi, đã là quá khứ...!

Cô thu thập mấy thứ gì đó của bản thân, bình nước là từ nhà mang đến, phải mang về, quần áo lao động và mũ bảo hiểm đều là do công trường phát, phải để lại. Kỳ thực cũng không phải là cô cố ý không mang mũ bảo hiểm, mà là mũ bảo hiểm phát cho cô quá rộng, đeo công lại cổ ý không cho cô đổi cái khác, chính là muốn làm khó cho cô, nếu như cô đội mũ vào sẽ chặn mất tầm nhìn, mắt không nhìn thấy đường đi, nên cô đành không đội.

Nhưng cô không nghĩ tới, chính vì thế cô đã bị mất việc... Tri Tri hờ hững cười khẩy một tiếng, đi lĩnh tiền công, cúi đầu xuyên qua đám người đi về nhà.

Mọi ánh mắt hoặc là đồng tình hoặc là giống như xem kịch vui, cô đều không đi để tâm, chỉ vùi đầu cắm cúi đi. Cô men theo chân tường lựa chỗ thoáng mát đi về nhà mình.

Khi về đến nhà, mẹ vẫn còn ở trong phòng nước giặt quần áo, Tri Tri cuống quýt đặt các thứ xuống, đi tới phòng nước định làm giúp mẹ. Lông mày Tống Như Mi liền nhíu lại, quần áo đang giặt trong tay ném bộp một cái vào chiếc bàn giặt, bọt nước văng khắp nơi, bắn vào trong mắt Tri Tri cực kỳ xót.

Tri Tri cắn chặt răng, lấy tay lau qua một chút, vẫn như trước, cười nhẹ nhàng: “Mẹ, mẹ đi nghỉ ngơi đi, để con giặt...”

“Sao hôm nay mày về nhà sớm thế? Còn chưa tới giờ tan tầm kia mà?!” Đôi mắt Tống Như Mi giống như móc câu gắt gao nhìn chằm chằm vào con gái, thấy cô yên lặng đầy bất an, mắt cụp xuống không dám nhìn mẹ, sự tức giận trong lòng bà không khỏi giống như bị bốc lửa. Bà bước qua một bước giơ tay nhéo tai Tri Tri: “Có phải là mày lại làm chuyện gì không sạch sẽ bị người ta bắt được không? Hả? Mày nói đi! Sao mày lại không biết xấu hổ như vậy cơ chứ? Phó Tinh Tri, mày có biết bề mặt hay không vậy...”

“Không phải, mẹ, không phải, con không làm cái gì hết, chỉ là vì con không làm được công việc ở nơi đó nên mới bị người ta đuổi việc thôi...”

Ngón tay Tống Như Mi đang nhéo tai cô từ từ buông xuống, đôi mắt bị nếp nhăn bao trùm kia có chút không tin nhìn cô dò xét: “Việc gì mà mày không làm được?”

“Là phải làm trát tường, con không biết làm...” Tri Tri ngập ngừng, không dám nói thực chân tướng.

Tống Như Mi lại nhìn chằm chằm con gái một lát, bỗng nhiên thở phào một hơi thật dài nhẹ nhõm: “Không biết làm thì không cần làm nữa, vốn dĩ mẹ cũng không muốn mày đi làm công việc nặng nhọc dơ bẩn này...”

“Mẹ...” Trong lòng Tri Tri chợt ầm ập, trong mũi dồn ứ lên sự chua xót, cô chớp mắt mấy cái, cố nén không để cho nước mắt mình rơi xuống. Tống Như Mi cũng lạnh lùng quay mặt đi, tiếp tục giặt giũ chà xát thật mạnh quần áo: “Nơi đó có nhiều đàn ông như thế, mày đi câu tam đáp tứ, chẳng thà không làm nữa, thà rằng kiếm chút tiền ít đi, cũng không thể để cho thanh danh của mày lại tiếp tục bị xấu đi!”

Người Tri Tri giống như chợt bị ném vào trong băng giá... Cô ngây ngốc nhìn mẹ, thân hình nhỏ gầy cúi ở bên bể giặt, xương bả vai gầy guộc nhô cao, mái tóc hoa râm, quần áo lam lũ, đây là người mẹ xinh đẹp trong trí nhớ của cô hồi cô còn bé đó sao?

Tuy mấy năm qua mẹ liên tục sinh bệnh phải nằm trên giường, nhưng cuộc sống ngày trước so với bây giờ vẫn còn tốt hơn, hiện tại bởi vì cô, nên mẹ mới phải chịu cuộc sống gian khổ như vậy. Tri Tri ngẫm nghĩ, chút hận ý lẫn sự uất ức trong lòng với mẹ cũng đều tiêu tan hết.

Cô hận mẹ chuyện gì được đây? Ba ba mất, may mắn còn có mẹ ở cạnh, gia đình vẫn là gia đình, không bị ly tán, Tri Tri, mày nên thấy như vậy là quá đủ rồi.

70. Chương 70: Tập Kích Vào Ngực

Nhưng đôi mắt hẹp dài mà lại thanh tú kia nơi phần đuôi mắt lại mang theo chút độc ác, tỏ rõ người đàn ông tuần mỹ thanh tú đang ở trước mặt này cũng không phải người dễ chọc.

Quả nhiên, người nọ chỉ đưa mắt nhìn đầy thờ ơ, hai hàng lông mày dài nhíu chặt lại, anh ta càng nhíu chặt hàng lông mày, vẻ mặt trợ lý lại càng trắng thêm ba phần.

“Đây mà là phụ nữ sao?” Mạnh Thiệu Hiên mím chặt môi lại nói, ngón tay thon dài giơ lên chỉ chỉ vào người con gái đứng cách đó không xa, vẻ đẹp của cô gái ấy khiến bất cứ người đàn ông nào nhìn thấy cũng phải động lòng!

“Tam Thiệu, người này... đương nhiên đây là phụ nữ ả!” Trợ lý lau mồ hôi lạnh, có chút không biết phải làm sao.

“Tôi biết, so với đàn ông, ngực của phụ nữ sẽ lớn hơn, nhưng như thế không có nghĩa là cứ phải để lộ toàn bộ ra bên ngoài như vậy để cho tôi nhìn chứ?” Mạnh Thiệu Hiên vừa nói vừa thoáng liếc một cái đầy vẻ

khinh thường, sau đó nhanh chóng quay mặt đi, không thèm nhìn thêm một cái, miệng lẩm bẩm nói: “To như vậy, nhìn thật ngu xuẩn lại còn thô kệch, giống y như cái mông... Anh bằng lòng kẻ mặt lên trên mông người khác như thế, vậy thì tôi tặng cho anh là được!”

“Tam Thiệu, ngài không thích người có ngực lớn, chúng tôi sẽ đổi lại người nhỏ hơn có được không?” Trợ lý gần như đã phát khóc, đại thiếu gia, ngài có thể đừng gọng gàng dứt khoát như vậy được không?

“Tôi không muốn to giống như quả bóng rổ, nhưng cũng không muốn nó nhỏ đến mức bị sát vào áo, tôi muốn người phụ nữ có dáng người nhỏ nhắn vừa phải, thích dùng nước hoa có hương thơm của hoa sơn chi, giọng nói rất dịu dàng, ngón tay thật mềm mại, eo lưng lại rất nhỏ!”

Mạnh Thiệu Hiền bỗng nhiên đứng lên, đi vài bước đến phía trước cửa sổ, hai tay mở rộng chống vào trên cửa sổ, làn gió ấm áp đập vào mặt, anh kéo lỏng chiếc caravat xuống, cởi bỏ cúc áo trên cùng, từ từ nhắm hai mắt lại.

Chỉ có ở trong bóng tối, trong trí nhớ của anh mới có thể nhớ rõ ràng lại được toàn bộ.

“Tam Thiệu, có phải là ngài đang tìm một người nào đó phải không?”

“Đúng vậy, tôi đang luôn luôn muốn tìm thấy người kia.”

“Bộ dạng của cô ấy trông thế nào?”

“Tôi chưa từng được nhìn thấy bộ dáng của cô ấy.” Nhưng tất cả mọi thứ của cô ấy, đều đã khắc sâu ở trong lòng tôi.

Mạnh Thiệu Hiền nhớ tới thời gian ở cùng với cô tại nhà họ Mạnh, bờ môi không khỏi thoáng cong lên. Anh đã nhìn lại được, cho nên không quản ngại từ xa xôi vạn dặm cũng phải trở về đây, chỉ vì muốn được nhìn thấy người con gái có ngón tay mềm mại và giọng nói êm tai kia, cô là người con gái đầu tiên đã xông vào trong thế giới tối tăm của anh.

“Thế này thì biết làm sao đây?” Trợ lý có chút khó xử nhìn anh, anh rất ít khi trầm mặc, một khi đã bắt đầu trầm mặc, sẽ khiến anh ta không tìm được ý nghĩ muốn bảo vệ người đàn ông này.

Mạnh Thiệu Hiền bỗng nhiên bật cười, nhưng trong nụ cười lại mang theo ba phần tà ma, nhất trong đôi mắt, để lộ ra một ánh nhìn xấu xa, giống như không chút để ý, nhưng lại mang vẻ cực kỳ ngang ngược và chắc chắn: “Không cần nóng vội, cuối cùng sẽ tìm được cô ấy.”

Tri Tri thay bộ đồng phục, sắp xếp những hộp cơm tiện lợi ngay ngắn chỉnh tề vào bên trong chiếc thùng lớn, sau đó cô ngồi lên chiếc xe máy điện, cứ dựa theo địa chỉ đã gọi cơm ghi trong hoá đơn mà đưa suất ăn đến từng nhà.

Có ba suất được đặt đồ ăn đặc biệt cần đưa đến một công ty bất động sản có tên là Nhất Phẩm Tinh Hiền, Tri Tri nhìn địa chỉ trên danh sách, sau đó bắt đầu lái chiếc xe máy điện, hoà vào trong đám người nhốn nháo kia.

Thành phố rất rộng lớn, mọi người đều bận bịu nhiều công việc. Khi đèn đỏ, Tri Tri dừng lại, rốt cục có thể thở một hơi, bộ quần áo đồng phục thật dày, cả người cô đều ướt đẫm mồ hôi, sát vào trên da thịt, vừa ngứa lại vừa khó chịu. Tri Tri chống chân ở trên mặt đất, đưa tay cào qua mái tóc đầy mồ hôi ẩm ướt bị bay loạn xạ, hàng lông mi dài thoáng lấp lánh, nhưng lại hạ xuống ngay theo thói quen. Tiếng chuông của điện thoại di động ở trong chiếc túi cũ kỹ bỗng nhiên vang lên leng keng leng keng. Cô giật mình một cái đầy hoảng hốt, không kiềm chế nổi lại bắt đầu run rẩy. Cô mang hết dũng khí lấy điện thoại di động ra, thấy rõ ràng chỉ đơn giản là tin nhắn thông báo nộp cước phí di động, lúc này cô mới có thể thở phào một hơi thật dài đầy nhẹ nhõm, sờ lên mặt, cũng đã thấy mồ hôi ra đầy trên mặt rồi.

Cô không kiềm chế nổi sự run rẩy khi nghe thấy tiếng chuông điện thoại, cũng là di chứng của mấy năm vừa qua để lại. Tỉnh Ngôn thường hay gọi điện thoại hoặc là nhắn tin để thông báo tin tức của Mạnh Thiệu Đình. Ngay ngày hôm qua, Tỉnh Tri nghe nói, anh đã đính hôn ở nước Mỹ, nghe nói lễ đính hôn được diễn ra rất long trọng, nghe nói vị hôn thê của anh cực kỳ xinh đẹp, nghe nói anh đã quỳ gối trước mặt hàng ngàn người để cầu hôn với cô, nghe nói anh còn mua cho vị hôn thê một chiếc nhẫn kim cương cùng kiểu dáng với chiếc nhẫn mà ngày xưa anh đã lồng vào ngón áp út cho cô trong lễ kết hôn của bọn họ.

“Pim pim”, tiếng còi xe chọt vang lên, Tri Tri theo phản xạ có điều kiện khê run rẩy, cuống quýt vịn tay lái khởi động chiếc xe máy điện. Cuộc sống bận rộn, lại nhiều phức tạp khiến dòng hồi ức của cô vừa mới ập đến lại bị nhấn chìm ngay lập tức. Cô không có thời gian để nhớ lại, cô còn phải đi giao từng suất, từng suất đồ ăn cho những người xa lạ đã đặt mua, cho đến suất cuối cùng, cô cũng đã mệt đến mức không còn sức để mà nói nữa.

71. Chương 71: Tình Cảm Không Còn

Bàn tay anh chọt nắm lấy nơi tròn trịa xinh xắn của cô, trong đầu Tri Tri bỗng chốc vang lên tiếng nổ “oàng” một cái, cô đỡ người ra, sững sờ thất thần ngay tại chỗ đến mức quên mất việc phải đẩy ra...

Lâm Thi đứng ở bên cạnh cũng há hốc mồm, chiếc túi to tướng đựng đồ ăn mua ngoài đang cầm trong tay “xoạch” một tiếng rơi xuống đất mà cô cũng không nhận ra.

Trời ạ, ông tướng Nhị Thế Tổ này, sao lại dở tính xấu xa, phong tình thế chứ. Lại nói, hành vi không đàng hoàng này đáng chỉ có trong truyện ngôn tình, cô cũng không tưởng tượng được vậy mà lại có ở anh, anh lại có thể tập kích vào ngực của một cô gái nhỏ đi giao đồ ăn mua ngoài, gây tong teo, bình thường đến mức không thể bình thường hơn được nữa!

“Ông... Ông làm gì vậy...” Đầu óc Tri Tri mãi lúc lâu sau như bừng tỉnh mới hoảng hốt tìm lại được giọng nói của bản thân. Cô lão đảo lui về phía sau, tránh né đôi bàn tay to trước ngực mình, gương mặt cũng trở nên đỏ rực, ngay cả nơi vành tai, hai dái tai xinh xắn ngọc ngà trắng nõn như hai viên San Hô cũng đỏ như sắp nhỏ ra máu đến nơi... Mạnh Thiệu Hiên bỗng nhiên cảm thấy mình chột như không nhìn thấy gì nữa.

Đúng vậy, cô gái này không phải là cô ấy...

Trong ký ức của anh, nơi đó rõ ràng vô cùng mềm mại đầy đặn, nhưng giờ phút này cảm giác trong tay anh chỉ thấy bé nhỏ đến mức làm người ta phải thương hại. (tình hình cụ thể xin xem lại Chương 7: Tam Thiếu lần đầu tiên tập kích ngực của Tri Tri- tác giả)

Mạnh Thiệu Hiên không hề liếc mắt lại Tri Tri một cái, không chút để ý liền xoay người đi về phía phòng làm việc của mình... Anh đi không một chút xíu chần chờ, vẻ mặt không có một chút xấu hổ và biết lỗi. Từ nhỏ anh đã mắc bệnh, một hai chục năm qua cuộc sống gần như bị ngăn cách với thế giới loài người, khiến anh từ trước đến nay không hề hiểu biết chút nào về đạo lý đối nhân xử thế, cũng mặc kệ biểu tình người khác, cho nên, anh muốn làm cái gì thì làm cái đó, tuyệt đối sẽ không dao động bất ổn.

Tri Tri nhìn theo bóng lưng người kia, cứ như vậy từng bước một bỏ đi, mang theo vẻ trắng trợn táo bạo, xấu xa, tà ác, đầy phóng đảng làm cho người ta chỉ dám ghé mắt nhìn!

Cô vừa tức vừa sợ, cả người bắt đầu lạnh toát đến run người. Nếu như là trước kia, cô quyết sẽ không chịu bỏ qua, nhưng bây giờ, Tri Tri đứng ở nơi cao sang, ở trong hành lang dài các vách tường đều được trang hoàng lộng lẫy, mang theo sự lạnh lẽo mà xa cách, như muốn đè ép cả hơi thở của cô. Cô cố đè nén bản thân mình, đến mức mỗi một lỗ chân lông cũng đều không thể không dựng lên. Cảm xúc căng thẳng, sợ hãi, không chấp nhận được, xấu hổ và giận dữ, tất cả khiến cô gần như sắp nổ điên lên rồi !

Nhưng cô lại không thể trêu vào những người này.

Trong cuộc sống hàng ngày, cho dù sinh hoạt của hai mẹ con cô so với láng giềng cũng không đến mức khác biệt lắm, cô đối với mẹ đều nhất mực cung kính không dám chọc, huống chi là người ở xã hội thượng lưu này, họ vừa có tiền, vừa có quyền ...

Nếu cô dám nói điều gì đó, nếu cô dám làm ầm ĩ lên, cô tuyệt đối tin rằng, một khi bọn họ chỉ cần hơi hé miệng cũng sẽ đổi trắng thay đen, giết chết cô tựa như giết chết một con kiến!

Huống chi, dù cô có nói ra, ai sẽ tin đây? Một ông chủ lớn lại đi sờ ngực cô, một người bản thủ dơ dáy, được người ta thuê làm nhân viên đi giao đồ ăn mua ngoài hay sao?

Còn nữa, Tri Tri bỗng chốc gắt gao cắn chặt vào môi, nếu như mẹ biết, thì sẽ chửi ầm lên rằng cô là người không biết xấu hổ chuyên đi quyến rũ đàn ông, trước sau đều không tin rằng cô không hề làm bất cứ điều gì, cũng không hề nói chuyện gì với người ta hết.

Nghĩ đến đây, Tri Tri cố gắng kìm nén lại sự xấu hổ lẫn phần nộ trong lòng, xoay người định đi...

Lâm Thi nhìn cô gái kia bị dọa đến choáng váng thật đáng thương. Trong lòng không khỏi có vài phần thương xót, Tam Thiều cũng thật là... đang yên đang lành vì sao lại đi đùa giỡn một cô gái bé nhỏ nhà người ta như vậy chứ, đã thế đến một câu cũng không nói lại, bỏ đi luôn như thế...

“Cô gái, đừng đi vội...” Cô vừa định đi qua, ai ngờ, bước chân vừa di chuyển, lời nói còn chưa hết, vậy mà cô gái kia đã như nhìn thấy quỷ vậy, hốt hoảng lúng túng, bỗng chốc ngã ngồi ở trên mặt đất...

“Đừng mà, tôi... tôi có thể xem như chưa hề có chuyện gì xảy ra, tôi sẽ không đi kiện ông ấy...”

Tri Tri chống vào vách tường đứng dậy, trên gương mặt to cỡ chỉ bằng bàn tay, đôi mắt giống như thạch anh phát sáng trong bóng đêm, đầy hốt hoảng và bất lực, làm cho trong lòng người ta phải bật lên sự thương xót. Lúc này hàng mi thật dài, thật cong kia còn hơi run rẩy, bóng râm hình rẽ quạt phủ xuống gương mặt trắng bóng như ngọc của cô, cô gầy là thế, mỏng manh cô độc như thế, giống như một người làm bằng giấy vậy. Bộ quần áo đồng phục rộng thùng thình giống như đang mắc trên một cây gậy trúc vẫn còn hơi hơi run run. Lâm Thi nhìn mà trong lòng thấy đau xót, cô đưa tay định đỡ cô gái, nhưng Tri Tri đã nhanh chóng đứng dậy, nước mắt cũng đã bắt đầu rưng rưng trên hàng lông mi dài, óng ánh trong suốt, lung linh, chỉ chực trào ra...

“Chị đừng bắt tôi, cầu xin chị đấy...” Tri Tri co rúm người lại ở trong góc tường, hàm răng xinh xắn cắn chặt vào môi dưới, toàn thân đã phát run lên. Cô không sợ bị người khác nhục mạ, trách đánh, nhưng lại đặc biệt rất sợ bị mẹ chỉ trích, không phân biệt tốt xấu, ngữ điệu của những lời mắng chửi ấy chính là cơn ác mộng của cô, mỗi một ngày mỗi một khắc, cô đều không thể nào thoát khỏi cơn ác mộng ấy...

Lâm Thi đứng lặng nhìn bộ dáng của cô, mi tâm cũng cau lại. Cô cũng không dám tiếp tục đi tới nữa sợ làm cô gái sợ, đành chỉ nói: “Cô đi đi.”

Lời nói này chính là có ý không truy cứu nữa, Tri Tri thoáng thở phào một hơi dài đầy nhẹ nhõm. Cô hơi ngửa mặt lên nhắm mắt lại, một dòng nước mắt đột nhiên rơi xuống, lăn trên gương mặt nhỏ gầy để lại một chút dấu vết ẩm ướt dưới ánh mặt trời: “Cảm ơn ngài...”

Tri Tri xoay người đi cực kỳ nhanh, đi được vài bước, lại quay đầu nhìn xem có người đuổi theo mình không, lúc này mới nhanh chóng chạy đi. Thân hình nho nhỏ của cô rất nhanh đã biến mất ở tại nơi đầu cầu thang. Lâm Thi có chút ngạc nhiên đứng ở nơi đó, mãi đến lúc Tri Tri đã đi rất lâu rồi cô mới chậm rãi xoay người lại.

Cô gái này vì sao lại nhát gan đến mức ấy nhỉ?

Mạnh Thiệu Hiên mở phanh ngực áo, gần như phơi quá nửa bộ ngực trần ra bên ngoài. Màu da của anh không giống như là hai người anh trai, các anh trai của anh có nước da khỏe mạnh màu đồng cổ, ngược lại, nước da của anh lại trắng nõn, chỉ có điều, có một số nơi trong vòm ngực để trần kia có thể nhìn thấy rất rõ có mấy vết sẹo để lại sau cuộc giải phẫu. Những vết tích mỏng mảnh ấy ánh sắc trên da thịt khiến người ta say mê lại càng làm cho người ta nhìn thấy mà thương tiếc.

Ngón tay Mạnh Thiệu Hiên kẹp một miếng thuốc lá, tay kia giơ cao lên chống vào trên cửa sổ, thỉnh thoảng lại rít một hơi, sau đó phun ra vòng khói xinh đẹp.

Thuốc hút càng nhiều, mi tâm của anh càng cau chặt lại, giọng nói thật sự rất giống, anh thề rằng tuyệt đối không hề nghe lầm, nhưng mà...

Mạnh Thiệu Hiên chợt nhớ tới lần gặp gỡ đầu tiên với Tĩnh Tri ở nhà họ Mạnh vài năm về trước, trong đầu như ngẩn ngơ một hồi... sinh thời, đây là lần đầu tiên anh chạm vào một thân thể mềm mại ngát hương của một cô gái, tuy bối rối, nhưng lại vô cùng kiều diễm.

Khi đó mắt anh không nhìn được, té ngã ở trên thân thể cô, dưới tình thế cấp bách, bàn tay của anh đã đặt vào ngực của cô. Lúc này có một cảm xúc lạ lùng đã khiến trái tim anh xao động, anh vĩnh viễn không thể

quên được.

Mà cô gái vừa rồi lại rất gầy yếu, tuy rằng giọng nói gần như trùng với giọng nói ở trong trí nhớ của anh, nhưng cảm giác trong lòng bàn tay lại nói rõ cho anh rằng, đó không phải là cùng một người.

Phó Tỉnh Tri trong tâm trí của anh không hề khô quắt như vậy, cũng không hề... nhỏ như vậy.

Nghĩ về quá khứ một lúc, Mạnh Thiệu Hiên quả thực thấy một hồi phiền chán, trong lòng như có ngọn lửa đang thiêu đốt vậy. Anh nóng tới mức miệng khô lưỡi hanh, đứng ngồi không yên, không biết bao nhiêu đêm anh đã nằm mơ thấy người con gái ấy. Trong giấc mơ anh không thấy rõ được gương mặt của cô, nhưng có thể nhìn thấy cô đã cười nhìn anh thật dịu dàng, bàn tay cô áp vào mặt anh, khiến anh nhận được sự an ủi đầy thỏa mãn trong những đêm dài tăm tối.

Mấy năm nay, anh rời khỏi nhà họ Mạnh ra nước ngoài để chữa bệnh, không phải là anh không từng giao tiếp với bạn gái, đơn giản vì cô là chị dâu hai của anh, nên cho dù tính tình anh có chút phóng đãng, có chút tà ý đi chăng nữa, rốt cục cũng phải để tâm đến mặt mũi của anh mình. Do đó, anh cũng không thể làm khác hơn, chỉ có thể giấu hình ảnh cô ở trong lòng, không dám nói với bất cứ ai. Sau này, khi nghe nói bọn họ đã ly hôn, anh mới thay đổi suy nghĩ, nhưng vì bệnh tình lại thay đổi, kéo dài mãi cho tới năm nay, mới lên đường về nước được.

Chuyện thứ nhất anh làm sau khi về nước chính là lấy danh nghĩa bạn tốt của mình để đăng ký công ty bất động sản Nhất Phẩm Tỉnh Hiên, việc này coi như là bước đầu tiên anh làm để thoát khỏi bóng của nhà họ Mạnh.

May mà ông trời xem như đã che chở cho anh trong việc giả mạo này. Anh không học vấn, không nghề nghiệp, nên đương nhiên công đầu ở đây đều nhờ bạn tốt của anh, Kiều Tử Tích, vốn là một thiên tài trong thương giới (giới kinh doanh). Vì thế, đại thiếu gia anh, lúc này mỗi ngày chỉ đến công ty đi một vòng, rồi sau đó cười tủm tỉm, chờ chia hoa hồng là xong.

Nhưng đã về nước được một năm mà vẫn không có tin tức của cô. Nhà họ Phó bị lật chỉ sau một đêm, ai đi thì đi, ai chết thì chết, hoàn toàn không có ai biết, rốt cuộc Phó Tỉnh Tri đang ở đâu.

Người con gái nhỏ nhắn, mềm yếu kia giống như giọt nước mưa rơi vào trong biển lớn, khiến anh nhớ đến phát cuồng, anh đặc biệt muốn được nhìn cô một lần mà cũng không có khả năng.

Tri Tri tinh thần đầy hoảng hốt bắt xe bus về nhà. Ngồi bên vị trí cửa sổ, cô ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, nước mắt vẫn tuôn rơi không ngừng.

Mấy năm nay, cô ăn mặc những bộ quần áo xấu xí nhất, làm những công việc vất vả nhất, nhận hết tất cả những ánh mắt lạnh lùng lẫn châm biếm của người đời, từ đầu đến cuối cô đều khế cắn môi, cứ nhẫn nhịn bỏ qua. Nhưng mà hôm nay, lúc nhớ lại đã có người thật sự khinh rẻ cô như vậy, cô khóc vì nhận ra bản thân mình vẫn là người không có cốt khí. Cô đã từng cho rằng nước mắt mình đã cạn khô trong đêm li hôn đó. Cô cũng đã từng cho rằng khi thấy Tỉnh Viên bị phá sạch, lòng cô đã chết rồi sẽ không còn đau nữa... Nhưng hiện tại, cô không làm sao có thể đoán trước được những chuyện xảy ra, lúc này Tri Tri mới biết được rằng, trái tim cô lại thực yếu ớt như thế.

Xe bus thật tồi tệ, vừa xóc nảy lại chạy cực kỳ chậm, nhưng vẫn có thể đưa cô về đến nhà. Thực ra Tri Tri thật sự rất không muốn về nhà, một gia đình không giống gia đình, một người mẹ cũng không giống người mẹ. Cô kéo thân hình đầy mệt mỏi trở về, không bao giờ được nghe một lời nói ấm lòng... cô cuộn mình ở trên giường mất ngủ trắng đêm, tóc rụng xuống từng vốc, từng vốc, không ai nhìn cô nở một nụ cười dịu dàng.

Mẹ cho rằng cô là một phụ nữ không biết liêm sỉ, cho rằng cô là người không đứng đắn, làm mất hết thể diện của nhà họ Phó, làm mất hết thể diện của ba ba, đã hại chết ba ba, cho nên không cho cô giữ lại họ Phó... Vì thế mẹ mới hận cô đến tận xương, nếu như cô không phải là con gái do mẹ sinh ra, cô thật sự cho rằng sẽ có một ngày nào đó, vào lúc nửa đêm mẹ sẽ mang dao phay vào chém chết cô.

Cô không làm gì sai, nhưng mọi người lại cho rằng cô là “hung thủ giết người”, tội ác tày trời. Cho tới tận bây giờ cô vẫn luôn giữ mình trong sạch, nhưng khi cô đi qua đám người vẫn nghe thấy người khác mắng cô là đồ hạ lưu, là kỹ nữ...

72. Chương 72: Không Quên Được

Cho tới bây giờ cô vẫn giữ mình trong sạch, nhưng khi đi qua đám người vẫn nghe thấy người khác mắng cô là đồ hạ lưu, là kỹ nữ.

Thế giới này, từ trước đến nay vốn luôn điên đảo, giờ phút này cô không còn là thiên kim tiểu thư, không còn là thiếu phu nhân của nhà họ Mạnh nữa, cô chỉ là Tổng Tri Tri đang ở thuê trong một căn phòng đơn sơ, là một cô gái với thân hình hèn mọn, dơ bẩn nhưng lại có một linh hồn sạch sẽ.

Cũng may, từ trước đến nay cô vốn không hề có ý định đòi hỏi cái gì cao sang, giàu sang cũng vậy, nghèo hèn cũng thế, cô đều có thể thích ứng rất nhanh, cũng không bao giờ hối hận. Cuộc sống tốt đẹp trước kia, đương nhiên cảnh tượng huyền ảo ấy giờ đã không còn, vậy thì còn có cái gì để cô phải đau khổ lưu luyến đây?

Cô ôm lấy oán hận, hoặc khóc lóc kể lể, nhớ lại ánh hào quang của quá khứ có ích gì chứ? Trên trời sẽ không thả chi phiếu xuống cho cô, bệnh tật của mẹ cũng sẽ không thể sau một đêm đã chuyển biến tốt đẹp, cô vẫn như cũ, không đi làm việc thì sẽ đói bụng.

Tri Tri có một ưu điểm rất lớn, đồng thời cũng là một khuyết điểm trí mạng, cô cực kỳ cam chịu số mệnh. Cho nên dù sau này ông trời đã sắp xếp cho cô phải chịu cực khổ, cô cũng không một câu oán giận, yên lặng nghe theo sự an bài của vận mệnh.

Khi Tri Tri xuống xe, cũng đúng lúc vào buổi hoàng hôn của đầu thu. Ánh nắng chiều đỏ như máu, rực rỡ khắp bầu trời, vẽ ra những cảnh tượng đẹp đẽ trắng lệ động lòng người. Tri Tri đứng lặng ở bên xe ven đường. Hôm nay cô tan tằm tương đối sớm nên có thể dành một chút thời gian cho bản thân.

Một mình đi trên đường, ngược lại với hướng đi về nhà, Tri Tri, bước chân nhẹ nhàng, đầu cúi thấp. Cô đi cực kỳ chậm, bất chợt tiếng còi xe vang lên làm cô giật nảy mình, đứng ngây ra ở ven đường hồi lâu. Mãi đến khi chiếc xe đi xa rồi cô mới bình ổn được nhịp đập của trái tim, tiếp tục đi về phía trước.

Cô vốn là người nhát gan, sợ nơi đông người, sợ dòng xe cộ, tất cả những tiếng động đột ngột đều làm cô sợ hãi.

Nhớ lại hồi vừa mới chuyển đến ở trong phòng cho thuê tiện nghi nhất này, hằng đêm Tri Tri đều sợ hãi đến mức không sao ngủ được. Một chút gió thổi cỏ lay bên ngoài cửa sổ đều khiến cô bị dọa, cả người toát mồ hôi lạnh. Bởi vì lúc này tiếng tăm của cô đã sớm truyền ra, giữa lúc hỗn loạn ấy, đã từng có bọn du côn nhìn thấy cô lại đến quấy nhiễu một chút, thậm chí buổi tối đã có người đi qua cửa sổ của cô buông lời cợt nhả.

Mỗi lúc như thế mẹ đều giống kẻ điên, cầm dao phay chạy đến mắng chửi người ta. Nghe những lời mắng chửi thô tục như thế, khó nghe như thế, mấy gã đàn ông ấy liền huyết sảo chạy trốn. Tri Tri nằm an vị ở trên giường ôm chăn chỉ dám khóc thầm. Cô khóc mà không dám phát ra âm thanh, khóc đến gần như ngất đi, khóc đến mức tưởng như mình đã chết đi tìm ba ba rồi.

Nhưng mà cô không thể nào chết được, cô có chết cũng không dám đi tìm ba ba, có chết cũng không được lên Thiên đường, cô chỉ có thể làm một Cô Hồn Dã Quỷ, nhận hết mọi uất ức mà thôi.

Lúc sắp chết ba ba đã dặn cô, cả đời này phải đối xử với mẹ cho tốt. Nếu như ngay cả nguyện vọng của ba ba mà cô cũng không thể hoàn thành, thì chính cô cũng sẽ không thể nào tha thứ mình được.

Cho nên, những năm gần đây, vào những lúc gần như sắp không chống đỡ nổi nữa, cô sẽ chạy đến bên mộ ba ba ngồi một lát, chỉ cần nói với ba một câu, nhìn tấm ảnh chụp của ba ba, là cô lại như được tiếp thêm dũng khí một lần nữa.

Thế giới này rộng lớn như vậy, thành phố này đầy phức tạp, có biết bao nhiêu ngã tư đường phố, những con đường dài như thế, nhiều như thế, nhưng cô sẽ đi về nơi đâu...?

Khách sạn mà cô đã từng hoan ái cùng anh, đã sớm biến thành một toà nhà văn phòng thật lớn, còn quán cà phê ở đối diện với khách sạn, nay đã trở thành một quán ăn đêm, nơi tràn ngập thanh sắc khuyến mãi.(ý nói hạng người thấp hèn, buôn phần bán hương)

Những kỷ niệm thuộc về cô và anh, cứ thế mất dần, từng chút, từng chút bị lãng quên, bị chìm ngập do tốc độ của việc đô thị hóa nhanh chóng.

Tri Tri đứng thất thần ở nơi đó, từ đầu đến cuối chỉ nở một nụ cười nhàn nhạt, cái cười rất khinh thường, rất vui vẻ. Tòa nhà cao đột ngột mọc từ mặt đất lên đã che phủ, phá nốt chút hạnh phúc cuối cùng còn lại trong trí nhớ của cô, thế nhưng cô lại không có cảm giác đau lòng, cũng không nhỏ một giọt nước mắt.

Ở trước mặt ba ba, ở trước mặt nhà họ Phó, ở trước mặt Tỉnh Viên, một chút cầu mong hạnh phúc hèn mọn của cô cũng có ý nghĩa gì đâu?

Chẳng thà quên đi, chẳng thà quên hết sạch.

Đến thời gian tan tầm, trên đường bắt đầu ồn ào náo nhiệt hơn. Tri Tri đi ngược lại, cô cúi đầu bước đi đầy cô đơn, bỏ lại sau lưng cảnh phố phường phồn hoa nhộn nhịp. Lúc này thân hình của cô tuy gầy yếu như vậy, nhưng không hề suy sụp, cứ như vậy chậm rãi bước đi không dao động.

Mái tóc cắt ngắn ngắn lại càng tôn lên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô. Bởi vì cô gầy nên đôi mắt đen láy lại càng nổi bật hơn. Cô mặc bộ quần áo thật bình thường, thậm chí rất cũ kỹ, chỉ là bước chân của cô lúc này có vẻ yếu ớt. Giống như ở thế giới này chỉ có mình cô một kiểu, giữa đám đông chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy sự tồn tại của cô.

Tri Tri bước đi không hề lưu luyến, cô không bao giờ sẽ xuất hiện ở nơi này nữa, cho dù có việc cần phải đi ngang qua, cô cũng sẽ không bao giờ liếc nhìn một lần vào tòa nhà văn phòng và quán ăn đêm kia nữa!

**

Lúc này ở Los Angeles là bảy giờ sáng!

Trong vườn hoa nơi đình viện, trồng xen giữa các loại hoa đủ màu rực rỡ là từng khóm, từng khóm hoa sơn chi nho nhỏ màu trắng, khẽ lay động mỗi khi có gió thổi qua, bộ dáng e thẹn thật đáng yêu.

Thẩm Mạn Quân cầm một chiếc thùng ô doa nho nhỏ ở trong tay, trên người chỉ khoác một chiếc áo màu trắng có viền đã cũ. Cô có một mái tóc rất đẹp, vừa dài vừa đen nhánh, buộc chặt lại ở một bên thả xuống trước ngực. Cô không trang điểm, vẻ mặt vừa có chút lười nhác mà lại vừa say mê, chăm chú nhìn những đóa hoa, bên má lộ ra lúm đồng tiền thật duyên dáng.

Mạnh Thiệu Đình rửa mặt xong, mặc chiếc áo tắm đi ra ngoài, nhìn xuyên qua bức tường kính vĩ đại, thấy bóng dáng Mạn Quân, đôi mắt sắc bén của anh thoáng dừng một chút, rồi xoay người đi đến trước tủ quần áo lấy đồ ra mặc.

Những chiếc áo sơ mi màu đen đều đã được Mạn Quân đổi thành màu trắng mà cô ưa thích. Mạnh Thiệu Đình hơi nhíu mày nhưng vẫn đưa tay lấy ra một chiếc mặc lên người. Khi anh đứng ở trước gương đeo caravat, Mạn Quân từ phía sau ôm lấy eo của anh.

Lưng thoáng cứng đờ, ánh mắt của Mạnh Thiệu Đình thoáng hiện ra vẻ ôn nhu, nét mặt vui cười, vẫn thoăn thoắt thắt caravat như cũ, chậm rãi nói: “Sao dậy sớm như vậy, nghỉ ngơi khỏe rồi chứ hả ?”

Sắc mặt của Mạn Quân bỗng chốc liền đỏ bừng, hai bàn tay nhỏ của cô hung hăng bám một cái vào giữa lưng của anh, sáng giọng: “Thiệu Đình...”

Mạnh Thiệu Đình cúi đầu cười rộ lên, tiếng cười kia như từ trong lồng ngực anh thoát ra vậy. Anh thắt caravat xong xuôi, xoay người lại, Mạn Quân chợt thấy một gương mặt bày ra vẻ tuần dật, xuất hiện tại trước mặt mình thật rõ ràng như vậy.

Trong lòng cô nảy lên một cảm xúc hạnh phúc mãnh liệt, lại thoáng có chút sợ hãi, người đàn ông này, rốt cục là của cô sao?

Mạnh Thiệu Đình nhìn thấy vẻ mặt đỏ ửng đầy hạnh phúc của cô, trong đôi mắt vẫn nguyên ý cười mang vẻ lười nhác như trước. Anh đưa tay nắm lấy cằm của Mạn Quân, cúi đầu hôn cô. Mạn Quân vui sướng run người, bàn tay nhỏ bé mềm mại quẩn lên thân hình của anh, ôn nhu đáp lại...

Mạnh Thiệu Đình định hôn nhưng chợt thoáng hoảng hốt, trên người Mạn Quân mang theo mùi hoa sơn chi nhàn nhạt, mùi hương này, anh còn nhớ rất rõ, đây là mùi hương ưa thích của một người nào đó...

Anh lưỡng lự một chút, Mạn Quân liền ngượng ngùng chớp chớp lông mi, mở to hai mắt nhìn anh: “Thiệu Đình?”

Mạnh Thiệu Đình phục hồi lại tinh thần, thoáng hiện ý cười dịu dàng, lại cúi đầu hôn cô. Hình dáng đôi môi của Mạn Quân rất đẹp mắt, màu sắc cũng tươi tắn động lòng người. Cô dựa vào lòng anh mềm mại như không có xương, vốn dĩ lẽ ra phải làm cho anh thật yêu thương, nhưng mà hôn xong, bất luận thế nào anh cũng không thấy có cảm giác.

Anh nhẹ nhàng buông cô ra, lại nhìn thấy ánh mắt của Mạn Quân như mênh mông, đôi môi của cô bị anh hôn hơi sưng, nhìn thật đáng yêu. Mạnh Thiệu Đình đưa ngón tay ra nhẹ nhàng vuốt ve trên cánh môi của cô, yêu thương nói: “Anh đi làm đây, nếu như em nhàm chán, có thể tìm Lâm Ni cùng đi dạo phố.”

Động tác của anh đầy yêu thương, cương chiều, lời nói lại thân thiết như thế, khiến trái tim Mạn Quân như hoa nở, cô cuộn mình ở trong lòng anh, không muốn buông anh ra, giọng làm nũng: “Hôm nay trời nắng to lắm, em cũng không muốn đi dạo phố, sợ bị phơi nắng. Hơn nữa mẫu mới của hãng Givenchy mà em thích vẫn chưa ra, nên không muốn đi dạo phố đâu.”

Mạnh Thiệu Đình vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt như trước, đưa tay cầm lấy bím tóc dài của cô ngẫm nghĩ: “Mấy ngày hôm trước không phải em đang đọc sách dạy nấu ăn vì muốn học nấu nướng đó sao?”

Mạn Quân chu cái miệng nhỏ nhắn, đưa những ngón tay mềm mại, trắng nõn nà vì được chăm sóc kỹ lưỡng tới trước mặt anh: “Anh nhìn xem, người ta mà rửa rau nấu cơm, ngón tay đều sẽ bị thô cứng, hơn nữa đã có đầu bếp nấu cơm rồi, đâu cần đến em!”

Mạn Quân cười như một đứa trẻ, Mạnh Thiệu Đình cũng cũng sờ đứng ở nơi đó.

Anh nhìn đôi bàn tay của Mạn Quân đang đưa ra trước mặt, ngón tay thon dài đến động lòng người đặt ngang ở trước mặt anh. Bỗng nhiên anh nhớ tới một buổi yến hội vài năm trước đây... cô uống say, dẫn anh đi trèo tường. Trong bóng đêm êm đềm say đắm ấy, cô ở trên bờ tường cao, vấy buột lại, ngồi bên cạnh những chùm hoa Tường Vi đang nở rộ, cô cười cười, vươn tay ra cho anh, ánh mắt sáng ngời như ánh sao trên trời.

Anh còn nhớ rõ, cô rất thích nấu ăn, hơn nữa còn làm những món ăn mà anh thích ăn. Anh nói anh không thích ăn cà chua và cà rốt, quả thật, về sau trên bàn ăn rốt cuộc không thấy hai món này nữa.

Cho đến hôm nay, Mạnh Thiệu Đình mới giật mình nhớ ra, anh chưa từng bao giờ hỏi xem cô thích ăn cái gì, có lẽ, cô thích nhất ăn hai loại đồ ăn, mà anh chán ghét kia.

Cô đã từng hàng ngày tự tay hầm canh cho anh, không lời phiền hà, nhưng anh lại chưa bao giờ đặt ở trong mắt.

Mà lúc này, anh lại đi hồi tưởng những gì mà chính mình ngày đó coi là cuộc sống trói buộc, lại đi hồi tưởng những gì mà chính mình ngày đó coi là thời gian chán ghét tới cực điểm, thực sự, anh không sao tìm được một cơn chưa xót.

Bộ dáng xinh đẹp của cô khi nói cười, bộ dáng đáng yêu khi cô nghiêng đầu nhìn anh làm nũng, bộ dáng với gương mặt trắng bệch của cô khi ký tên trên đơn ly hôn, bộ dáng cô ngồi ở chỗ đó, chậm rãi nói với anh đứa con đã chết rồi...

Bốn năm qua, vì sao cô vẫn cứ thường thường xuất hiện ở trong đầu anh, nhắc nhở với anh rằng, trên đời này vẫn còn tồn tại một người phụ nữ có tên là Phó Tĩnh Tri.

Từ trước đến nay, anh biết anh chưa từng bao giờ yêu cô, bao gồm cả hiện tại. Nhưng anh cũng không biết, tại sao đã tới Los Angeles bốn năm rồi mà anh vẫn thỉnh thoảng lại mơ về cô như thế!.

73. Chương 73: Vì Sao Nhớ Tới Người Ta, Mình Lại Có Chút Cô Đơn?

Từ trước đến nay, anh biết rằng anh chưa từng bao giờ yêu cô, ngay cả hiện tại, nhưng anh không biết vì sao đã tới Los Angeles bốn năm rồi mà thỉnh thoảng anh vẫn mơ về cô.

Lần đầu tiên khi anh nằm mơ thấy cô, anh cũng đã phát hoảng.

Anh luôn luôn là một người bạc tình, hướng chi cuộc hôn nhân giữa hai người bọn họ đều không phải do anh mong muốn. Vì thế, cho dù đã cưới cô, anh đối xử với cô chỉ là lạnh nhạt và thương hại, để sau này tùy tiện từ bỏ cô. Trong lòng anh không có gì ngoài sự áy náy nho nhỏ do anh đã từng có người ở bên ngoài, thì không còn có chút tình cảm dư thừa nào khác.

Ly hôn xong anh liền đưa Mạn Quân ra nước ngoài, trong lòng cũng không hề có chút luyến tiếc, chỉ có thường thường khi gọi tên Mạn Quân suýt nữa lại thốt lên thành Tỉnh Tri.

Cho đến sau này, qua một thời gian, cũng thành thói quen, anh không còn có nhớ tới cái tên Phó Tỉnh Tri nữa.

Nhưng là, thỉnh thoảng, anh lại nằm mơ thấy cô. Trong giấc mơ, cô vẫn trước sau như một, ngồi bên cửa sổ phía tây của thư phòng, trong nhà họ Mạnh ở thành phố A, cầm quyển sách trong tay, mỉm cười nhìn anh.

Trong mộng, bọn họ ở rất gần nhau, anh dường như có thể nhìn thấy bộ dáng hàng lông mi thật dài của cô đang lay động, cũng có thể nhìn thấy bên khóe môi của cô có lúm đồng tiền như ẩn như hiện, nhưng khi anh muốn đến gần thì hình dáng của cô liền mờ nhạt dần đi.

Mờ nhạt dần dần...

Giống như một lớp sương khói ẩn hiện, rồi bỗng thoát một cái liền tan ra, biến mất giữa khe hở của các ngón tay của anh.

Cửa phía tây trống không, không còn bóng dáng cô.

Anh bình tĩnh, trong đêm tối, anh đi một mình ra ban công, rút một liều thuốc lá, trong người dường như có một chỗ nào đấy mơ hồ bị co rút lại có chút đau đớn ... Anh hít một hơi khói thuốc lá thật lớn vào trong phổi, như muốn giấu đi sự đau đớn này nhàn nhạt ấy.

Nếu hỏi đời này có chuyện gì đã từng khiến anh phải hối hận như vậy, thì có lẽ đó chính là chuyện anh đã kết hôn với cô...

Nếu hỏi đời này anh đã từng gặp chuyện gì khiến anh cảm động như vậy, thì có lẽ chính là giờ phút cô nhào lên cứu anh...

Nếu hỏi đời này anh đã từng gặp chuyện gì khiến anh phải sợ hãi...

Như vậy.

Có lẽ đó là giờ phút ở Hải Nam, khi anh thấy cô gần như đã chết...

Mạnh Thiệu Đình cười khổ một tiếng, dụi tắt tàn thuốc, anh thoáng ngẩng mặt lên nhìn bầu trời đêm của Los Angeles.

Ánh sáng thành thị đã che khuất nhưng ánh sáng lấp lánh của sao khuya. Ở nơi này, bầu trời đêm không có sự mê đắm như ở thành phố A, mà ở thành phố A, trong một đêm đắm say nào đó, hình như là vào một ngày có tuyết rơi...

Đã lâu lắm rồi, anh vẫn nhớ rất rõ, nhớ rằng cô đã đắp người tuyết, nhớ rằng cô đã viết hàng chữ gì đó ở trên mặt tuyết, nhớ lúc anh cả xuất hiện, nhớ cả việc anh đã cầm đi chiếc cúc áo khoác của cô...

Đến giờ anh cũng không hiểu được, vì sao lúc đó anh lại lấy đi chiếc cúc áo ấy của cô, lại còn mang theo chiếc cúc áo bình thường ấy bay qua đại dương đến tận nơi này.

Có đôi khi anh cũng nhớ tới chuyện ly hôn ngày ấy, nhưng lại chỉ tự cười giễu trong lòng.

Là một cô gái cao thượng, nhưng ở trước hiện thực lại vẫn chỉ biết cúi đầu.

Vốn dĩ khi ly hôn, từ sự áy náy đối với cô, anh đã làm hết khả năng để sắp xếp tất cả mọi việc, giúp cho cô được tốt đẹp nhất, nhưng anh chưa bao giờ từng nghĩ rằng, cô lại dùng thủ đoạn như vậy, chỉ vì tờ chi phiếu có mệnh giá lớn năm trăm vạn kia.

Sau này ngẫm lại, cũng trách chính mình ích kỷ không muốn dùng biện pháp an toàn, ích kỷ để cho cô mong mỏi, cho nên cô mới bỏ đứa nhỏ đi, mặc dù anh tức giận, nhưng cũng không có làm việc gì tổn thương đến cô, chỉ có bỏ đi xa nghìn dặm, không bao giờ còn muốn gặp cô nữa.

Một kết cục như vậy xem như anh từng đã nghĩ qua, chỉ có điều, trăm phương nghìn kế, cho dù anh tính toán không bỏ sót, nhưng lại vẫn còn có một sai lầm.

Anh đã không chú ý đến việc cô đã lẳng lặng gây ảnh hưởng đối với anh từ lúc nào không biết, anh đã xem nhẹ sự tồn tại của cô ở trong lòng mình.

Anh càng không chú ý, cô lại như cây đàn hương dù bị chôn sâu ở dưới đất ngàn năm, mùi hương thoang thoảng vẫn luôn tùy ý vương vấn quanh anh rờn rã không những suốt bốn năm nay, mà không ngờ còn kéo dài mãi không thôi.

Mạnh Thiệu Đình lái xe chạy về hướng công ty. Bốn năm trước, khi anh rời đi, những công việc chủ chốt cũng chuyển dời đến Los Angeles. Xe chạy ra ngoài một đoạn xa, anh mới ổn định được bản thân, mới dường như thoát khỏi dòng suy nghĩ.

Anh và Mạn Quân đã ở cùng với nhau, anh không nên nay Tần mai Sở nghĩ đến người khác như vậy.

Huống chi, đã ở cùng nhau bốn năm, đã đính hôn, chuyện tách ra là không có khả năng.

Con người đen nhánh của Mạnh Thiệu Đình nhìn ra con đường xa xa, người xe đi lại tứ phía, nhốn nháo, náo nhiệt như vậy, nhưng không hiểu vì sao, bản thân anh lại cảm thấy một hồi cô đơn.

Tri Tri ngồi ở một chỗ bên trong một tiệm cà phê nhỏ, trong lòng có một chút bồn chồn, lo lắng.

Trước mặt cô là một ly cà phê, loại đồ uống rẻ nhất ở đây. Hai tay cô nâng ly cà phê, dè dặt cẩn thận, chỉ hóp từng ngụm nhỏ một.

Hương thơm của cà phê ngào ngạt, chỉ có trong mộng cô mới có thể ngửi thấy hương vị ấy. Cô đã từng là một người yêu thích cà phê, một mình sử dụng chiếc máy pha coffee nho nhỏ, nấu được hai ly Moka, một mình ngồi uống trong những buổi chiều đầy lãng mạn. Khi ấy, cô cũng không từng nghĩ tới sẽ có một ngày như hôm nay, cô nâng một ly cà phê nhạt đến mức gần như không còn mùi vị của cà phê, lại giống như là đang uống mỹ tửu trong chén ngọc vậy, cực kỳ trân quý.

Ngồi đối diện với cô là thím Trương hàng xóm, bà ta bưng một ly nước chanh, giống như là uống nước lọc, chỉ rầm rầm vài ngụm là giải quyết xong. Tri Tri nhìn thấy bà ta uống như vậy, bất giác thấy có chút đau lòng, sợ bà ta lại muốn gọi thêm một ly nữa. Giá ly nước chanh ở đây không đắt, nhưng một ly cũng phải hết mười đồng tiền. Nếu không phải đây là lúc thím Trương giới thiệu cho cô đối tượng làm quen, mẹ cũng tuyệt đối sẽ không đưa cho cô một số tiền lớn như vậy để cô mời thím Trương uống nước.

“Tri Tri này, thím Trương giới thiệu người này cho cháu, tuy rằng vợ thứ hai của người ta đã chết, nhưng là dâu gì cũng là người có công việc chính thức, ở ngay trong nội thành còn có một căn nhà nhỏ nữa. Nếu không phải người ta vội vã tìm vợ để chăm sóc con nhỏ, đối với nhà gái không đặt ra những điều kiện, yêu cầu rất cao, thì cũng không tới lượt cháu đâu.”

Thím Trương lại bưng đồ uống lên uống cho nhẹ giọng, sau đó cổ họng lại bắt đầu thao thao bất tuyệt nói tiếp.

Tri Tri cúi đầu ngồi ở chỗ đó, gương mặt cũng hơi đỏ lên một chút, hàm răng khê cắn vào môi dưới, cắn đến mức thoáng trắng bệch, cảm thấy đau, mới chậm rãi buông ra.

“Thím Trương, cháu hiểu mà, cháu không lựa chọn đâu.”

Tri Tri nhẹ nhàng khẽ nói, thoáng ngẩng đầu nhìn quanh phía ngoài cửa, cô còn có tư cách để lựa chọn sao? Chỉ cần có người muốn cưới cô, mẹ sẽ vui vẻ không thôi, đâu thêm để ý cô có thích đối phương hay không, hoặc là đối phương có điều kiện nào không tốt.

“Ai dà, cháu biết như vậy là được, Tri Tri à, thế này nhé, khi tiểu Trần đến đây, cháu có thể chú ý trong lúc nói chuyện một chút...”

Thím Trương nhìn ánh mắt của cô có chút kỳ kỳ quái quái, Tri Tri hiểu rất ý tứ của bà ta, mặt càng đỏ. Bà ta sợ rằng khi nói chuyện, cô sẽ dùng những lời nói phóng đãng làm cho đối phương bị hù dọa.

“Thím Trương, thím cứ yên tâm đi, mọi chuyện cháu đều nghe theo lời thím.”

Tri Tri vội vã nói, quả nhiên thím Trương nở nụ cười vừa lòng, cười một lúc, bỗng nhiên vỗ đùi đứng dậy: “A, Tri Tri, tiểu Trần đã đến rồi đấy!”

Theo bản năng Tri Tri ngẩng đầu lên nhìn ra bên ngoài. Bên ngoài tiệm cà phê cũng không nhiều người lắm, nhưng Tri Tri đã nhìn một vòng, cũng không tìm được người mà thím Trương đã miêu tả. Mãi đến khi có một người đàn ông dáng hơi còng lợ rõ là người đã đứng tuổi, chống một cây gậy đơn giản khắp khiêng đứng ở trước bàn của hai người, lúc này Tri Tri mới kịp phản ứng...

Người đàn ông đứng trước mặt cô chừng hơn năm mươi tuổi, chân trái bị dị tật, chính là “tiểu Trần” người mà thím Trương luôn miệng nói có điều kiện tốt lắm, có rất nhiều phụ nữ tha thiết mong chờ kia.

“Ai dà, Tri Tri còn không mau mời tiểu Trần ngồi xuống đi chứ!” Thím Trương nhiệt tình tiếp đón, cầm cái gậy của người đàn ông cất vào ở một bên, rồi bảo ông ta ngồi xuống, ngay sát bên cạnh Tri Tri.

“Thím Trương...” Tri Tri gần như sắp muốn khóc, cặp mắt to đã dâng đầy nước mắt nhìn thím Trương, nhưng thím Trương vẫn giữ nét mặt cười như hoa Cúc bị trận gió thổi tan tác.

“Tiểu Trần, cậu ngồi nói chuyện với Tri Tri nhé, tôi đi trước đây không quấy rầy hai người nữa.” Nói chưa dứt lời, người đã bỏ chạy mất tăm.

Cả người Tri Tri chợt căng thẳng, cố gắng rút vào trong góc khuất, không muốn sát vào bên cạnh người kia.

Trên người hắn có một mùi thật khó tả, hơn nữa đôi mắt kia cứ nhìn chằm chằm vào cô không hề chớp mắt một cái.

Hôm nay Tri Tri mới có quyền được hơi trang điểm một chút, cũng chỉ là tắm rửa, thay đổi bộ quần áo bình thường không mặc quần áo cũ nữa, tóc được chải bằng lược chỉnh tề gọn gàng, trên mặt thoa một chút kem dưỡng da, chỉ như vậy thôi, thoát nhìn Tri Tri đã là một cô gái khá thanh tú. Huống chi, cô điềm đạm đáng yêu mà vẻ mặt e ngại, lo lắng làm cho người ta nhìn mà không khỏi thấy mềm lòng.

“Cô chính là Tri Tri à, so với sự miêu tả của thím Trương xem ra còn đẹp hơn!”

Người đàn ông dịch mông sát vào, gắt gao kề bên Tri Tri. Một mùi khó chịu chua chua khấn khấn xông lên, ập vào mũi cô. Thiếu chút nữa Tri Tri nôn thốc ra ngoài, nhưng cô vẫn gắt gao cố nhịn xuống, càng ra sức ngồi thụt vào phía bên trong.

“Tôi thật sự rất vừa lòng đối với cô, như vậy đi, nếu như cô không có ý kiến gì muốn nói, tháng sau chúng ta sẽ lo liệu mọi chuyện luôn. Những chuyện trước kia của cô tôi đều đã nghe nói, người có những điều kiện như cô, tôi chấp nhận đã là phúc khí của cô rồi, thân thể của mẹ cô không tốt, cô còn phải nuôi người nhà, tìm được người như tôi, một công chức chính thức, ăn cơm nhà nước, coi như nhận được chiếc bánh nhân thịt ở trên trời rơi xuống rồi. Cô cũng đừng nhìn thấy chân của tôi bị tàn tật, sức khỏe của tôi vẫn rất tốt, sẽ không bạc đãi cô, hơn nữa, ở trong thành phố này tôi còn có một căn nhà nhỏ. Với thanh danh hiện tại của cô, cô sẽ không tìm được người khác có điều kiện tốt hơn so với tôi đâu... Hắc, hắc...tôi có thể nói với cô rằng, điều này quả thực đúng như là trong mơ ấy! Nói thật, nếu như tôi không thấy cô có bộ dáng khá tốt, tôi tuyệt đối sẽ không lựa chọn cô...”

74. Chương 74: Gặp Gỡ, Chết Vắn Anh, Còn Gì Nữa Nào?

” Với thanh danh hiện tại của cô, cô sẽ không tìm được người khác có điều kiện tốt hơn so với tôi đâu... Hắc, hắc...tôi có thể nói với cô rằng, điều này quả thực đúng như là trong mơ ấy! Nói thật, nếu như tôi không thấy cô có bộ dáng khá tốt, tôi tuyệt đối sẽ không lựa chọn cô...”

Người đàn ông kia lại ngồi sát vào một chút, một bàn tay nhiều nếp nhăn đưa lên trên lưng Tri Tri, ôm lấy. Trong nháy mắt Tri Tri kinh hãi, chỉ cảm thấy tim mình đập cực nhanh, mà lúc bàn tay của hắn chạm vào, cô cảm thấy bản thân thật sự không thể chịu được nữa, trong đầu nổ “ông” một tiếng, sau đó đẩy người đàn ông còn đang thao thao bất tuyệt kia một cái, đứng lên chạy ra ngoài tiệm cà phê...

Tri Tri cố gắng đẩy cánh cửa thủy tinh của tiệm cà phê ra, cúi đầu xông ra ngoài, thành linh xô phải một cô gái ở trước mặt, làm cô gái ấy ngã trên mặt đất, bản thân cô cũng bị cánh cửa thủy tinh đập vào đầu đến choáng váng. Cô gái bị xô ngã chập vật đứng dậy, vừa đau lại vừa xấu hổ nhào vào trong lòng bạn trai khóc òa lên. Bạn trai của cô gái thấy thế đau lòng không thôi, liền kéo mái tóc của Tri Tri, không đợi cô mở miệng liền chửi ầm lên: “Con mẹ nó chứ, cô không có mắt à? Mẹ kiếp, cô đi đường thế nào vậy?”

Đầu Tri Tri bỗng chốc bị kéo căng, tóc bị túm chặt dường như muốn rụng hết ra. Nước mắt vốn dĩ đã dâng đầy trong hốc mắt, trong nháy mắt đã tràn ra. Tri Tri không hề phản kháng, cũng không hề nói lại, cô cứ như vậy, hai mắt mở to nhìn anh ta, nước mắt chảy không ngừng, cứ như vậy tuôn xối xả. Quả thật nhìn thấy cảnh này đôi tình nhân nhỏ kia cũng sợ hãi, cậu con trai giật mình, chăm chú nhìn cô, cô gái mặt trắng bệch, kéo kéo ống tay áo bạn trai. Cậu ta liền lẩm bẩm một tiếng rồi buông Tri Tri ra, xoay người ôm bạn gái mình bỏ đi.

Hai chân Tri Tri như nhũn ra, găng gượng đi về phía trước. Đi được mấy bước liền từ từ ngồi sụp xuống. Cô vùi mặt vào trong đầu gối, từng giọt, từng giọt nước mắt như viên trân châu rơi xuống trên chiếc quần jeans đã giặt đến bạc trắng, thấm vào quần thành dấu vết từng giọt hình tròn ầm ứ.

Tri Tri khóc đến toàn thân phát run, nhưng không hề phát ra một chút tiếng động. Cô không biết là khóc đã bao lâu, có chút thiếu dưỡng khí, trái tim cô thật sự đã mệt mỏi hết sức, đến độ sắp sụp đổ hoàn toàn. Trong mơ màng, cô đứng dậy, người lão đạo, hai mắt khóc sưng lên như hai quả đào. Trong màn nước mắt mịt mờ Tri Tri phảng phất nhìn thấy phía đối diện bên đường có một người đang đứng quay lưng về phía cô.

Bóng lưng đó như quen thuộc, như xa lạ, đã khắc sâu vào trong lòng cô, một người đã khiến cô hận thấu xương... cứ như vậy, cách một dòng xe cộ trên đường cái, xuất hiện trước mắt cô ở phía bên kia đường.

Cô phải chịu bao nhiêu uất ức, bao nhiêu oán hận, phải chịu bao nhiêu khổ sở, kể cả sự nhục nhã không đáng có mà cô phải hứng chịu, tất cả đều do anh ta gây ra, đều là do anh ta ban tặng cho cô!

Bỗng nhiên Tri Tri bước nhanh về hướng đường cái, chạy sang phía đối diện. Giờ phút này đứng vào giờ cao điểm, dòng xe lưu thông trên đường như mắc cửi. Cô cứ chạy lao về phía trước, không quan tâm đến hướng đi, giống như là không muốn sống nữa, đầu đau tựa hồ muốn nổ tung, chân cũng đã mềm nhũn. Một khoảng cách không xa nhưng cô lại cảm thấy như cách xa nghìn trùng sông núi. Cô hận anh, hận giờ phút này không thể mang anh để ăn sống nuốt tươi!

Cô muốn chính miệng mình hỏi anh một câu, Mạnh Thiệu Đình, tôi đã sai ở điểm nào? Tôi có lỗi với anh ở điểm nào chứ hả? Vì sao anh đi sang nước Mỹ để sống một cuộc sống vàng son, mà tôi lại phải ở đây để hứng chịu những sự nhục nhã mà tôi không hề phạm phải?

Dựa vào đâu mà tất cả những dòng nước đục bần thỉu đều hắt hết lên đầu một cô gái yếu đuối như tôi? Vì sao những tội danh vô cùng xấu xa tôi không hề có, lại đổ hết lên trên đầu tôi nhiều như vậy?

Rõ ràng là đứa con của tôi và anh, vì sao nó lại bị mắng chửi là dã chủng không biết cha là ai? Rõ ràng cho tới bây giờ, tôi, Phó Tĩnh Tri này, chỉ có một người đàn ông duy nhất là anh, vì sao những tội danh bịa đặt đầy sỉ nhục ấy lại giống như đã đóng đinh vào cuộc sống của tôi, cho dù tôi làm thế nào cũng không sao gột sạch hết được?

Mạnh Thiệu Đình, tôi muốn hỏi anh một câu, tôi muốn chính miệng mình đến hỏi anh một câu, có phải phá hủy được Phó Tĩnh Tri này, anh thật sự rất vui vẻ hay không? Anh đã phá hủy một người con gái đã từng

yêu anh thật lòng, có phải lương tâm anh vẫn thật sự an bình hay không?

Khi anh ở nước Mĩ ôm trong lòng sự ấm áp, ngọc ngà, sự ngọt ngào ngát hương kia, khi anh mặc tây trang xa hoa, nho nhã lễ độ đi tham dự buổi xã giao với xã hội thượng lưu, cùng nhau ăn uống linh đình, lúc buổi tối anh nằm thoải mái ở trên giường mềm mại, ôm vị hôn thê kia, hô mưa gọi gió, khi anh ngồi ở trong khách sạn năm sao ăn bữa sáng, có bao giờ anh đã thật sự nghĩ đến Phó Tĩnh Tri, người đã từng là vợ của anh đang trải qua một cuộc sống chó lợn như thế nào không?

Anh thật sự quên mất cha vợ của anh đã bị cha mẹ anh nói những lời khắt nghiệt thế nào, khiến ông tức giận mà chết rồi phải không? Anh thật sự có thể yên tâm thoải mái, phóng khoáng sống một cuộc sống thoải mái tự nhiên như vậy chứ?

Mạnh Thiệu Đình, anh có dám hay không nhìn thẳng vào ánh mắt của tôi không chút né tránh mà nói với tôi: Phó Tĩnh Tri, tôi không nợ cô điều gì hay không?

Đúng, anh không hề nợ tôi, nhà họ Mạnh cũng không thiếu của tôi cái gì... Người có lỗi chính là tôi, vĩnh viễn là tôi, luôn luôn là tôi!

Nhưng quả thật người có lỗi chính là tôi, thì nếu vậy tôi chỉ thừa nhận, tôi đã sai vì lúc trước lẽ ra tôi không nên thích anh, thậm chí để đến cuối cùng khiến trái tim của tôi bị trầm luân. Nếu nói tôi sai rồi, vậy thì tôi chỉ thừa nhận, tôi đã sai ở chỗ, không nên ngây thơ đi tin tưởng anh như vậy, không nên trút xuống quá nhiều hi vọng ở trên người anh, không nên tin tưởng rằng anh cũng có trái tim...

“Két, két, két”, tiếng phanh xe chói tai chọt vang lên, hàng loạt tiếng phanh xe cao thấp nối tiếp nhau tạo thành một chuỗi âm thanh. Tri Tri vẫn mắt đăm đăm nhìn người lái xe... Người lái xe ở gần cô nhất từ trong xe nhô đầu ra há mồm mắng: “Đồ điên! Mẹ nó chứ, muốn chết à, mạng người nhỏ quá nên không thiết sống nữa hả?”

Tri Tri cũng không thèm quay mặt lại, tiếp tục xuyên qua giữa dòng xe cộ. Lúc này người lái xe giật mình, chọt mắng: “Đi sát vào, thực là... Mẹ kiếp, thật xúi quẩy. lại gặp phải đồ thần kinh!”

Bước chân Tri Tri lảo đảo, cả người lại bắt đầu run rẩy. Cô run đến gần như không cách nào tự chủ được nữa. Người kia chỉ cách cô không đầy hai mét, vẫn đứng quay lưng về phía cô. Lúc này bao nhiêu dũng khí của cô dường như đã tan biến hết vào hư không. Cô tiến lên mắng anh, đánh anh, như một người đàn bà chanh chua, trưng bày cuộc sống chật vật, khổ sở của cô cho anh xem thì có ích lợi gì chứ?

Anh hào phóng đưa ra một tờ chi phiếu bồi thường cho bốn năm khổ sở của cô ư? Hay là sẽ nhúu mày đầy chán ghét trực tiếp đuổi cô cút đi?

Ngay giờ khắc này, thế giới hết sức phồn hoa, ánh mặt trời tươi đẹp như cũng dừng lại ở trên mặt của cô. Tri Tri nhìn người kia đứng cách đó không xa, trong lòng cô bỗng nhiên nảy lên một khoảng lặng ngắt, anh thật sự mắc nợ cô sao?

Anh bắt quả chỉ là không yêu cô mà thôi. Trên đời này, cái gì cũng có thể miễn cưỡng, chỉ riêng tình yêu không bao giờ có sự miễn cưỡng.

Anh chỉ là không yêu cô, bây giờ cô muốn tính toán thua thiệt thế nào đây?

Là do cô đã si tâm vọng tưởng, mà anh, bắt quả là thuận theo trái tim của mình, buông tha cho cô gái mà mình không yêu, tự mình truy tìm hết thảy mong muốn của bản thân.

Ba ba không phải là do anh bức tử, đứa nhỏ không phải là do anh bức chết, anh cũng không hề có một câu nói ác độc, điều duy nhất anh làm đối với cô chỉ là, khi nhà họ Phó bị phá sản, anh đã vứt cô đi mà thôi.

Đúng vậy, anh cũng không từng mắc nợ cô, cái mà cô gọi là thù hận kia, chẳng qua chỉ là một trò cười.

Đã bao nhiêu năm qua, hận ư, yêu ư, còn nhớ để làm cái gì đây? Lúc này anh đang sống một cuộc sống mà anh muốn. Cô đau khổ giãy dụa ở trong bụi cây đầy gai, chuyện ấy không hề có liên quan gì đến anh nữa.

Nhớ lại lúc ấy nước mắt đã ào ào tuôn rơi, giờ khắc này, lúc thật sự sắp nhìn thấy anh, thì chỉ một khắc, cô đột nhiên trở lại bình thường.

Chỉ là đứng ở xa xa như thế này nhìn bóng lưng của anh, Tri Tri liền không khống chế nổi lại bắt đầu cắn ngón tay. Ngón tay cái bị cô cắn đến mức chảy máu tươi đầm đìa, nhưng vẫn không dừng lại được. Cô đứng ở nơi đó, cách anh hai thước trơ mắt nhìn anh, cũng không nhúc nhích, như một bức tượng.

Người kia cũng chậm rãi xoay người lại, Tri Tri cảm thấy hơi thở của mình như dừng lại, động tác cắn móng tay của cô càng trở nên nhanh và mau hơn. Ngón tay cái, máu chảy thành dòng trên làn da trắng bệch nhìn thấy mà ghê người.

Mạnh Thiệu Hiên xoay người lại, liền nhìn thấy đến một màn như vậy. Anh giật nảy cả người, nhanh chóng quay mặt qua chỗ khác. Từ trước đến nay anh ghét nhất là phải nhìn thấy cảnh đổ máu gì gì đó. Đôi mắt anh vừa mới hồi phục thị lực, chỉ muốn lưu giữ lại những gì quý báu, những chuyện tốt đẹp, nói thí dụ như anh luôn tưởng nhớ về Tĩnh Tri.

Vừa mới xoay chuyển người được một nửa, anh lại từ từ quay lại. Mạnh Thiệu Hiên nhìn rõ cô gái đứng ở nơi đó, mái tóc của cô ngắn ngắn, đôi mắt đã khóc đến sưng đỏ, nhưng vẫn là có thể nhìn thấy hai con ngươi đen láy sáng ngời, cô đang cắn móng tay của mình, nhưng ánh mắt của cô lại cứ nhìn anh chằm chằm.

Mạnh Thiệu Hiên có cảm giác hơi buồn bực, sao trông cô gái này quen mặt thế nhỉ? Trong đầu của anh từ trước đến nay đều không nhớ ai khác, bởi vì, toàn bộ không gian trong đầu anh đều chỉ dành cho Tĩnh Tri.

Suy nghĩ hồi lâu, anh mới có chút ấn tượng mơ hồ, cô chính là cô gái đưa đồ ăn mua ngoài ngày hôm đó!

Sở dĩ anh có thể gắng gượng nhớ tới, là vì của giọng nói của cô cực kỳ giống với giọng của chị dâu hai của anh.

Tri Tri thở phào một hơi, trong lòng có phần không nói nên lời, thoáng chút mất mát. Người kia không phải là anh, chỉ có điều là bóng lưng rất giống, chiều cao rất giống, chỉ là bộ dạng không giống lắm.

Tri Tri chậm rãi ngừng động tác, mới phát hiện ra ngón tay mình không ngừng chảy máu, cô cũng không quan tâm đến, xoay người chuẩn bị rời đi...

Đang lúc cô thật sự rất mờ mịt, không biết nên đi về nơi đâu Bây giờ cuộc gặp mặt làm quen đã thất bại, về nhà chỉ đổi lấy việc bị mẹ tức giận mắng chửi, không ai quan tâm thấu hiểu cho cô, thông cảm cho cô dù là một chút ít.

“Cô... Đứng lại!” Mạnh Thiệu Hiên bỗng nhiên tiến lên một bước, định đưa tay đặt trên vai Tri Tri, nhưng lại dừng lại ở giữa không trung, trên vai chiếc áo T-shirt của cô có một lỗ thủng trông rất khó coi.

Mạnh Thiệu Hiên bĩu môi, cô gái này thực không ra dáng con gái một chút nào cả... A, mà vừa rồi, anh gọi cô đứng lại là muốn làm gì nhỉ?

Tri Tri bị người ta thành linh gọi giật, quay mặt lại, mái tóc ngắn lướt qua thành một đường vòng cung nho nhỏ trong không trung, nhưng không ngờ là Mạnh Thiệu Hiên đứng gần như vậy, cô không khỏi giật nảy người, lông mi chớp chớp vài cái, theo thói quen sợ hãi liền cúi đầu...

Mạnh Thiệu Hiên cũng thất thần ngay tại chỗ, anh ngửi thấy mùi gì đây nhỉ ? Trong không khí như có như không có mùi thơm của hoa sơn chi, giống như mùi hương trong trí nhớ của anh, thực sự rất giống nhau...

75. Chương 75: Đòn Hiểm

Mạnh Thiệu Hiên cũng thất thần ngay tại chỗ, anh ngửi thấy mùi gì đây nhỉ ? Trong không khí thoáng như có như không có mùi thơm của hoa sơn chi, giống như mùi hương vẫn lưu ở trong trí nhớ, quả thực rất giống nhau...

Anh giật mình chăm chú nhìn cô gái nhỏ nhỏ đang khiếp đảm ở trước mặt mình, bỗng nhiên có chút thô lỗ túm lấy cô, ôm chặt vào trong lòng mình. Mạnh Thiệu Hiên cúi đầu, chớp mũi cọ vào trên mái tóc ngắn của Tri Tri, ra sức ngửi mùi thơm trên tóc của cô...

Không phải, không ở chỗ này... Mạnh Thiệu Hiên xoay thân mình nho nhỏ ở trong ngực mình một vòng, mặt áp sát vào nơi cái cổ của cô, giống như tiểu Cầu (chó con) ngửi ngửi vài cái, đôi mắt đen nhánh bỗng nhiên vụt sáng. Hai tay của anh theo bản năng ôm cô sát hơn, lại không biết động tác của mình rất thô bạo. Tri Tri bị đau kêu thành tiếng, liều mạng giãy dụa, muốn tránh ra khỏi lòng anh, cũng không ngờ anh càng ôm chặt, thậm chí môi cũng đã áp sát vào... Quả thực anh giống như muốn khóa chặt thân mình của Tri Tri ở trong vòng ôm của mình vậy...

Tri Tri rất sợ hãi, lúc này đang ở trên đường cái lớn, hơn nữa nơi này cách nhà cũng không xa lắm, vạn nhất đụng phải người quen, thanh danh của cô... vốn dĩ đã không chịu nổi như vậy rồi ! Lúc này không thể nào còn tiếp tục bị bắt luận kẻ nào làm nhục cô bởi bất cứ chuyện gì nữa !

“Anh buông tay ra! Buông tôi ra...” Tri Tri liều mạng phản kháng, lúc này người đàn ông đang ôm cô từ phía sau lưng kia lại bỗng nhiên nhẹ nhàng thử gọi một câu: “Chị dâu...”

Lời nói vừa ra khỏi miệng, Tri Tri liền ngậy người ra, Mạnh Thiệu Hiên cũng ngậy đại luôn.

Sau vài giây, anh mới kịp phản ứng, trong lòng thốt lên một tiếng kêu hối hận ! Rõ ràng là anh muốn thử gọi một tiếng Tình Tri, thế nào chỉ vì căng thẳng mà lại bật thốt lên một tiếng gọi chị dâu cơ chứ?

“Đồ biến thái!” Tri Tri mặt đỏ rực lên, gơ khuỷu tay lên chọc vào dưới xương sườn của Mạnh Thiệu Hiên...

“Ai chà!” Mạnh Thiệu Hiên bị đau liền buông tay ra, cúi gập thắt lưng tay phủ lên chỗ đau. Nhân cơ hội ấy Tri Tri tránh ra khỏi vòng tay ôm ấp của anh, lại lấy hết dũng khí cắn răng hung hăng giẫm lên trên chân anh một cái, sau đó hốt hoảng chạy biến đi luôn...

Mạnh Thiệu Hiên trơ mắt nhìn theo Tri Tri đang linh hoạt xuyên qua giữa đám người, chỉ chốc lát sau, đã không còn nhìn thấy cô nữa rồi.

Anh lặng im đứng ở nơi đó, thân hình cao lớn kia thoảng hiện vẻ cô đơn ở giữa đám người đang ồn ào vội vàng... Cũng bởi có chút bất ngờ, mà lúc này, trên khuôn mặt quá mức thanh tú của anh, vẻ tàn nhẫn nơi khóe mắt đuôi mày cũng càng dày đặc thêm vài phần.

Kỳ thực bởi vì nhiều năm qua Mạnh Thiệu Hiên luôn phải chữa bệnh, hơn nữa mắt anh lại không nhìn được, cho nên vẫn anh chưa học chữ được quá vài ngày, trong nhà cũng không có người nào bắt buộc anh. Anh cả, anh hai đều mừng rỡ khi thấy anh mỗi ngày đều luôn như vậy, không tranh giành với sự nổi tiếng của bọn họ. Bởi vậy tuy tướng mạo của anh cũng thượng thừa, nhưng lại không thể làm việc kiểu ưu nhã thỏa đáng như anh cả, anh hai. Từ trước đến nay anh luôn phóng dăng, không ngại sự đàm tiếu của bất luận kẻ nào, anh làm việc chỉ theo trái tim của mình. Mà hành động này, trong mắt hai người già ở nhà họ Mạnh, lẫn những người trong xã hội thượng lưu không khỏi bị coi là thô lỗ, không thể chấp nhận được, nhưng chính anh lại không cần biết.

Mà đối với chuyện tình cảm, anh thực sự là một số không tròn trĩnh, anh chỉ biết rằng trong lòng mình chỉ có một mình chị dâu, còn lại anh nhất định không thích một ai khác. Cho dù tới nay không hề có tin tức gì của cô, hiện tại anh gặp được cô gái này, vừa vặn có hai điểm tương đồng như chị dâu hai của mình, tuy rằng cô không phải là Tình Tri, nhưng không biết vì sao, anh lại có chút cảm giác không nói nên lời đối với cô.

Mạnh Thiệu Hiên đứng đó hồi lâu, chậm rãi gơ tay lên, anh thoảng ngửi thấy một chút mùi hương của hoa sơn chi trên người cô còn lưu lại như có như không... Anh không khỏi nắm chặt lòng bàn tay, tựa hồ như muốn giữ lại mùi hương này thêm một thời gian thật dài.

Lúc sắp về đến nhà, bước chân của Tri Tri không khỏi trở nên do dự. Mới đi đến đầu ngõ, từ rất xa đã có thể nhìn thấy ngôi nhà gác nhỏ bé, cũ kỹ của mình. Trên ban công tầng hai đang phơi một loạt quần áo và drap trải giường, vỏ chăn. Mỗi khi có cơn gió thổi qua, lại nhẹ nhàng bay lên lật phật, mang theo luồng khí ẩm áp. Tri Tri dựa vào ở trên tường, xoa xoa vào cổ, nơi vừa rồi bị người đàn ông kỳ quái đụng chạm vào, vẫn còn để lại chút nóng nực. Cảm giác cay đắng vẫn còn rất rõ ràng, khiến Tri Tri cảm thấy có chút sợ hãi lẫn phần nộ. Mấy năm nay tính nết của cô cũng đã được tôi luyện không đến nỗi nào, nhưng lúc này đây cũng không sao khống chế nổi sự tức giận.

Thật sự Tri Tri cũng không hiểu vì sao lúc này cô lại đứng ở cửa ngõ. Vừa vặn có cơn gió lành lạnh thổi tới làm cô dần dần tỉnh táo trở lại. Cô hoảng hốt chợt nhớ ra, người đàn ông này chính là ông chủ của Nhất Phẩm Tình Hiên, mà lần trước cô đã gặp khi đưa đồ ăn đặt mua ngoài tới đó.

Cũng thật là kỳ quái, sao cô lại có thể sai sót đến mức nhìn anh ta thành Mạnh Thiệu Đình được nhỉ? Nhưng vừa rồi, quả thật bóng lưng kia, đúng là phải giống nhau đến bảy tám phần.

Tri Tri xoa xoa huyệt Thái Dương đang đau nhức, dè dặt cẩn trọng đi vòng qua một ao nước tù đọng, đôi giày xăng đan trên chân cô chính là đôi giày dép duy nhất mà cô cực kỳ yêu quý.

“A, Tri Tri, cháu đã trở về rồi à, mau đi về nhà đi, mẹ cháu đang tìm cháu đây...”

Tri Tri mới đi được vài bước, liền gặp dì Lâm ở cách vách, dì Lâm đang xách một chiếc làn, trong đó đồ ăn đã đầy đến quá nửa, bà nhìn dáng người gầy gò của Tri Tri có chút thương cảm.

Ngực Tri Tri bỗng co rút lại, cuống quýt bước nhanh hơn đi về phía nhà mình: “Cháu biết rồi, dì Lâm, cảm ơn ngài.”

Dì Lâm nhìn bóng lưng Tri Tri đi ở phía xa, không khỏi lắc đầu thở dài: “Đứa nhỏ này thoát nhìn cũng không giống như loại đàn bà đó.”

Tri Tri chạy vài bước lên thang lầu, trên trán đã vã ra một lớp mồ hôi lấm tấm. Cửa vào nhà chỉ khép hờ, trong phòng không có một chút động tĩnh. Tri Tri vừa đẩy cửa, vừa vặn bị một vật gì đó cứng rắn nghênh đón, nện vào trên trán, Tri Tri bị đau, thét to lên một tiếng, theo bản năng giơ tay lên để che, nhưng lại chạm vào vết máu. Tiếng của mẹ cũng theo đó vang lên: “Sao mà không biết xấu hổ như vậy chứ? Loại người nào mà cũng chạy tới quỵên rũ một cách dễ tiện như vậy hay sao? Vì sao mà lại không đồng ý người mà thím Trần thẩm giới thiệu ày? Cái bộ dạng thân thể bẩn thỉu như mày lại còn muốn như thế nào nữa đây hả?”

Máu tươi chảy xuống che mờ ánh mắt của Tri Tri. Tri Tri đã nhìn thấy rõ ràng vật mà mẹ đã dùng để đập cô. Đó là một chiếc đồng hồ báo thức bằng sắt đã cũ rỉ. Cô chịu đựng đau đớn, không hé răng, cúi đầu, nhìn thấy đồng hồ báo thức lúc này đã bị vỡ tan tành.

Mình không thể hận mẹ, chính mình đã làm hại mẹ thành ra như vậy. Mẹ cả đời được ăn ngon mặc đẹp, được ba ba nâng niu trong lòng bàn tay, chỉ vì cô mà mẹ mới phải chịu liên lụy, mới trải qua một cuộc sống như vậy. Mẹ giận mình, đánh mình đều không sai... nếu như mẹ ngay một câu cũng không hề trách móc, nếu như mẹ, người đã khiến cho ba ba ngay ở thời khắc cuối cùng của cuộc đời còn nhớ thương đến thế, còn nhớ thương đứa con gái mà mình yêu quý nhất đến thế, doođoolooqood lại còn tin tưởng cô, tin nhiệm cô vô điều kiện, mà yêu thương cô, thì mới có thể khiến cô không thấy dễ chịu. Nhớ lại tình cảnh ngày nào đó, ba ba đã qua đời trong trận mưa tuyết mịt mù, bay tán loạn tim cô như bị đao cắt.

“Mẹ... xin người bớt giận, mẹ hãy nghe con nói... người mà thím Trần giới thiệu cho con đã hơn năm mươi tuổi rồi... lại còn là người tàn tật...”

Tri Tri cố gắng miễn cưỡng nở một nụ cười, cố dương mi mắt lên để nhìn. Cô nhìn thấy mẹ mặc một bộ quần áo màu lam đã bị giặt đến trắng bột, ngồi ở trước cửa sổ đang nổi giận đùng đùng, trong tay cầm một cây quạt chỉ chỉ trở trở vào cô đang ở phía đối diện liên tục mắng.

Tổng Như Mi vừa nghe thấy những lời này, lại nhìn thấy vết máu trên trán con gái, cảm thấy không khỏi có ba phần hối hận, “Tri Tri con lại đây.”

Tri Tri che miệng vết thương, cảm thấy sợ hãi, nhưng vẫn chậm rãi đi qua, ngồi xổm xuống phía trước Tổng Như Mi, sợ hãi mở miệng: “Mẹ...”

Trên mặt đầy vết máu, ánh mắt trong suốt chứa đầy nước mắt, trong nháy mắt Tổng Như Mi có chút mềm lòng, hình dáng cực kỳ giống con gái của bà, là đứa con mà bà và Chính Tắc đã sinh ra!

Lúc tuổi còn trẻ ai mà chưa làm qua vài việc ngốc nghếch? Năm đó, chẳng phải khi ấy bà biết rõ rằng chính tắc đã kết hôn, mà vẫn còn không quan tâm, cùng với ông sinh ra Tri Tri đó sao? Cho dù bà và Chính Tắc có phải là thật tình yêu nhau hay không, trong ánh mắt người đời, bà, Tổng Như Mi chính là kẻ thứ ba,

được Phó Chính Tắc bao nuôi. Con gái riêng của bọn họ cũng là một đứa con không thể lộ ra ngoài ánh sáng!

Nghĩ đến đây, trong lòng bà lại sinh ra vài phần áy náy, đưa tay, chậm rãi xoa mặt Tri Tri...

Tri Tri có chút giật mình nhìn bộ dáng mẹ giờ phút này. Thần sắc ánh mắt ấy chính sự thương yêu mà trong lòng cô mong mỗi bấy lâu đó sao? Cô không dám mơ tưởng, chỉ cố gắng mở to hai mắt, đôi môi hồng nhạt hơi hơi run run; “Mẹ...”

“Tri Tri...” Lần đầu tiên giọng nói của Tống Như Mi thanh âm dịu dàng như vậy, ngón tay thô ráp run run dừng lại ở trên mặt Tri Tri. Tri Tri run run nhắm mắt lại, chờ đợi bàn tay mẹ có thể dịu dàng khe khẽ vuốt ve cô mãi như vậy. Nếu đây là sự thật, cho dù là cô có phải chịu khổ, cũng sẽ không thấy còn một chút khổ sở nào nữa !

“Mày... quả nhiên mày đúng là đồ dê tiện mà! Ai đã chạm vào mày đây hả? Những thứ ở trên người mày kia là do ai để lại? Mày đúng là đồ kỹ nữ chết tiệt, đồ tiện nhân, mày đã để cho thằng đàn ông lêu lổng nào chạm vào vậy hả, mày nói đi, nói đi!”

Tri Tri đang chờ đợi được mẹ âu yếm, lại chỉ nghe thấy những lời mắng chửi liên tiếp như bị sét đánh giữa ban ngày. Mẹ túm lấy đầu cô, ra sức lắc, mái tóc của cô vì mẹ điên cuồng lôi kéo nên đã bị rụng ra một nắm. Tri Tri giống như một con búp bê vải rách nát, không thể động đậy. Chiếc áo T-shirt cũ nát trên người cô bị mẹ kéo rộng ra trượt xuống bắp vai, bàn tay thô ráp của mẹ ra sức bóp cái cổ gầy yếu của cô. Lúc này Tri Tri mới hoảng hốt sức nhớ tới, vừa mới rồi người đàn ông kia đã hôn vào cổ của cô...

Cô không phải là chưa từng trải qua những chuyện của con gái, đương nhiên cô biết rằng, người đàn ông kia đã để lại dấu hôn ở trên cổ mình. Sao cô lại ngu như vậy chứ? Lúc về đến nhà vì sao lại không nghĩ tới có dấu vết gì đó đã để lại làm ẹ nhìn thấy?

76. Chương 76: Tự Tìm Cái Chết

Sao cô lại ngu như vậy chứ? Lúc về đến nhà vì sao lại không nghĩ tới có dấu vết gì đó đã để lại làm ẹ nhìn thấy?

“Mẹ, con không có mà, mẹ hãy tin con, thật sự con cũng không hề bị bắt luận kẻ nào chạm vào, mẹ...” Nước mắt của Tri Tri chảy ra thành chuỗi rơi xuống. Tống Như Mi lại giống như bị điên loạn, hoàn toàn không nghe thấy gì hết. Đôi con người của bà tựa hồ đã có chút lạc thần, xương quai hàm đỏ rực lên vẻ không bình thường... Bà túm lấy tóc của Tri Tri kéo cô hướng ra phía ngoài cửa. Căn phòng nhỏ mà hai mẹ con Tri Tri thuê trọ nằm ở tầng hai, phía góc cầu thang có một chiếc gương cũ loang lổ, đầy vết bẩn của gia đình trọ trước đây họ để lại. Tống Như Mi tóm tóc Tri Tri, lôi cô ra đứng ở trước gương, ngón tay chọc vào giữa lông mày của cô, bắt cô nhìn vào trong gương, bà gào khóc cả giọng, nước miếng văng khắp nơi: “Mày nhìn đi, trên cổ mày là cái gì vậy? Chẳng trách, thím Trần nói nhìn thấy mày chạy đi ôm ấp với một gã đàn ông ngang tàng, mới đầu tao còn không tin... Bây giờ mày hãy nói cho tao biết, mày và cái thằng đàn ông xấu xa kia đã làm những chuyện gì? Có phải chúng mày đã lên giường rồi phải không?”

Tri Tri hốt hoảng nhìn thấy mình ở trong gương thật nhếch nhác. Mái tóc ngắn của cô rối tung, quần áo không chỉnh tề, mà mẹ đã nóng giận đến gần như phát điên lên rồi. Mẹ túm lấy mái tóc của cô dí mặt cô vào tấm gương dơ bẩn. Mặt Tri Tri bị áp sát vào chiếc gương lạnh lẽo, dính dấp, ẩm ướt, mỗi một tác động của khớp xương dường như đều đau nhức, mà cô lại không còn sức để phản kháng nữa, giống như kiểu đã chết rồi, cứ để cho cô được giải thoát luôn đi... thật sự, cô cũng không thiết sống nữa, dù chỉ một chút cũng không...

“Sao mày không nói gì thế? A! Mày đã thừa nhận rồi có phải không? Sao mày lại có thể hạ lưu như vậy chứ? Một ngày không được lên giường với đàn ông là mày bị ngứa da ngứa thịt phải không?”

Tống Như Mi thấy cô trầm mặc lại cho rằng cô đã bị mình nói trúng, trong lòng càng nổi lên cơn tức giận. Bà nhìn gương mặt đang bày ra ở trước mặt mình kia, nét mặt cũng có phần tương tự giống mình, d d l q đ bà chỉ hận không thể mang cô xé nát ra, để xoa đi hết những vết nhơ không sao chịu nổi của bản thân mình trong cuộc đời này... tất cả đều do nó, là do nó...!

Nếu như con gái bà biết xấu hổ, không tư thông với người đàn ông khác mà mang thai loại nghiệt chủng kia, thì sao có thể làm nhà họ Mạnh tức giận mà đuổi đi, làm sao có thể báo hại Chính Tắc phải chịu sự nhục nhã, mà chết uất ức như vậy chứ? Bà vốn đang trải qua cuộc sống an nhàn sung sướng ở nước Mỹ, hiện giờ lại phải sống cuộc sống không bằng kẻ ăn mày! Bà hận nó, hận tại sao từ trong bụng của bà lại bỏ ra đứa con gái hạ lưu như thế được chứ!

Các hộ gia đình khác cũng ở thuê trong khu nhà đều đã ào ào nhô đầu ra nhìn ngó sang phía bên này. Mấy gã đàn ông còn có hành vi đáng khinh thờ đầu ra nhìn vào ngực của Tri Tri. Chiếc áo T-shirt của cô bị kéo doãng rộng, trễ xuống, để lộ ra nội y bên trong, một mảng lớn da thịt trắng nõn như tuyết, sáng chói dưới ánh mặt trời khiến mỗi ánh mắt nhìn vào đều đau nhức...

“Ấy... Tôi nói này, bà Tống à, dù sao Tri Tri cũng đã như vậy rồi, có ngủ với ai thì cũng đều giống nhau thôi, làm gì mà bà lại đánh nó thế!”

“Ấy này, chị Tống, cho dù đứa nhỏ lại làm việc gì đối nghịch đi chăng nữa, lúc này bà xuống tay cũng quá độc ác rồi, huống chi, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, nếu như chị đánh chết nó, thì biết làm thế nào đây?”

Vài người đàn bà nội trợ rảnh rỗi nổi cơn nhảm chán, thấy có trò hay để xem, đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha, cứ đây một câu kia một câu, lại lên tiếng thêm mắm thêm muối.

Những lời nói này đối với người trong giờ phút này đang gần như sắp phát điên như Tống Như Mi, thật sự giống như thêm dầu vào lửa vậy. Bà tức run cả người, đưa tay đẩy Tri Tri ra, “Tao không có đứa con gái không biết xấu hổ như vậy, mày cút đi cho tao, cút...”

Trước hết thân mình mảnh mai của Tri Tri đập vào trên lan can loang lổ vết rỉ sét, sau đó lại tiếp tục ngã sấp xuống ở trên bậc thang, lăn tròn xuống phía dưới...

Từ đầu đến cuối, cô không hề phát ra một âm thanh nào, cũng không hề nói một câu cầu xin tha thứ lẫn lời nói giải thích, thậm chí thời điểm bị ngã lăn từ trên cầu thang xuống phía dưới, Tri Tri còn nở một nụ cười đầy nhẹ nhõm... Nếu như hiện tại cô ngã chết, có phải rằng mẹ sẽ thấy trong lòng dễ chịu một chút hay không, sẽ không còn vì hận cô mà mắng chửi cô nữa? Nếu như vậy, có phải rằng cô cũng sẽ không phải còn phải nghe những lời nói đả thương người như vậy nữa, sẽ không còn phải sống những ngày không chút tình thương như vậy nữa chẳng?

“Đây là chuyện gì vậy, ai da, Tri Tri, sao cháu lại đầy một mặt máu thế kia...” Di Lâm vừa vòng trở về, khi đi đến nơi cầu thang, vừa vận dụng phải Tri Tri đang lăn xuống phía dưới chân cầu thang. Bà cuống quýt ném các thứ trong tay giữ chặt lấy thân mình Tri Tri, lại đỡ cô đứng lên.

Trên mặt Tri Tri đầy vết máu, cả người bị va chạm vào các bậc thang nổi lên cục xanh cục tím, trong đầu cô vang lên tiếng ong ong, trước mắt hoa lên từng vòng từng vòng ánh sáng, cuối cùng cả người đều run lên, rốt cuộc không chịu nổi nữa, trước mặt cô bỗng tối sầm lại rồi mềm nhũn ngã xuống dưới đất...

Tri Tri đã hôn mê trọn vẹn một tuần, trong một tuần này, cô sốt cao không ngừng, nói mê sảng... nếu không phải ngày đó Di Lâm có hảo tâm đưa cô đến phòng khám gần đó để cấp cứu, nhất định cô đã không sống nổi.

Từ đầu đến cuối mẹ chưa hề tới liếc nhìn cô một cái, khi Tri Tri được đưa về nhà, mẹ cô không ở trong phòng, bà đến phòng nước để giặt quần áo. Tri Tri nằm một mình ở trên giường, hai mắt mở to nhìn lên trần nhà bản thủ dơ dáy. Trong góc tường có một tấm mạng nhện thật to, một con nhện đang ở nỗ lực nhả tơ kết võng, không biết nó đã thất bại bao nhiêu lần, nhưng trước giờ đều không chịu buông tha.

Tri Tri nhìn, cũng có chút sự ngây dại.

Cuộc đời này, chẳng lẽ thật sự cứ như vậy mà trôi qua hay sao? Cô cống trên lưng tội danh như vậy, ngay cả giả mình ột người mà mình hoàn toàn không thích, thậm chí còn là người đàn ông mình chán ghét, nếu

may mắn, nói không chừng người ta còn đối đãi với cô tốt một chút, nếu bất hạnh, chẳng qua chỉ là kéo dài bi kịch của bản thân mà thôi.

Nhưng mà Tri Tri không biết bây giờ bản thân mình nên làm cái gì, sẽ phải làm thế nào nữa? Đến ngay cả ý chí muốn tham sống sợ chết cũng đều trở thành khó khăn, cô chỉ muốn có cuộc sống trôi qua thật yên ổn... ấy đừng có như kẻ ngu ở đó mà nằm mơ đi.

Bị bệnh một tuần, cô lại càng gầy. Lúc này đã tới đầu thu, thời tiết có chút mát mẻ hơn. Trên người Tri Tri đang đắp một chiếc chăn mỏng, mà người nằm dưới chiếc kia lại gần như chưa hề phục hồi... Tống Như Mi đẩy cửa bước vào, nhìn thấy bộ dáng Tri Tri tiêu tụy đang nằm yên tĩnh ở đó, rồi cuộc vánh mắt đỏ lên.

Ngày đó sau khi cơn điên của bà đã phát tiết ra hết, bà không khỏi cảm thấy hối hận... Con gái của bà đương nhiên bà phải hiểu biết nhất, hướng chi hơn bốn năm vừa qua, từ trước đến nay Tri Tri đều giữ đúng bổn phận, sống an phận thủ thường nhưng điều mà bà thật sự sợ, cái quan trọng nhất của một người phụ nữ là gì? Là thanh danh!

Lúc này Tri Tri đã quá quắt lăm rồi, bà nhất định không thể để cho thanh danh của nó lại tiếp tục xuống dốc thêm nữa. Sở dĩ thân làm người mẹ như bà lại có thể “nhìn cây thành lính” (tương tự câu “trông gà hoá cuốc” của Việt Nam), căng thẳng đến thành bộ dạng này, chẳng phải cũng chính là do con gái bà đã có những hành vi không tốt đó sao? Dám ở bên đường ấp áp ôm ôm tình chàng ý thiếp cùng với đàn ông, giống như cổ tình để người ta nhìn thấy! Rất không dễ dàng mới chuyển đến ở nơi này, nơi không có những lời đàm tiếu của mọi người về chuyện trước kia của con gái, hiện giờ nó lại bị người ta ồn ào huyên náo truyền tai nhau... Mấy năm nay bà luôn cẩn thận chặt chẽ nhặn hết mọi chuyện uất ức cũng thành vô dụng, công cốc hết rồi, bảo làm sao bà không tức cho được!

Tống Như Mi đi đến trước giường của Tri Tri, sờ sờ vào trán của cô, đã hết nóng rồi, trong lòng bà cũng nhẹ đi một chút, nhưng bà vẫn lạnh lẽo như trước, nặng nề đặt bát nước cơm đặc ở trên đầu giường: “Ngồi dậy mà ăn một chút gì đi, mày cũng đừng có ý nghĩ muốn chết... mày mà chết, đến ba mày cũng sẽ không thêm gặp mày đâu! Lại càng không thể tha thứ ày!”

77. Chương 77: Vào Nơi Thân Bí

“Ngồi dậy mà ăn một chút gì đi, mày cũng đừng có ý nghĩ muốn chết... mày mà chết, đến ba mày cũng không thêm gặp mày đâu! Lại càng sẽ không thể tha thứ ày!”

Bà vừa nói dứt lời, nước mắt Tri Tri đột nhiên trào ra, cô gắt gao cắn môi, chột xoay người, xuống giường quỳ gối trước Tống Như Mi túm lấy ống quần của bà, giọng nói vốn đã run rẩy, giờ lại càng run thêm: “Mẹ, thật sự con không hề mơ hồ mà đi quyến rũ người khác, con cũng không hề cùng người khác lên giường. Đã bốn năm nay, ngay cả tay của đàn ông con cũng chưa hề chạm qua, mẹ, xin mẹ hãy tin con... Con không bao giờ bôi nhọ ba ba, con thật sự không hề làm những chuyện đáng xấu hổ ấy...”

Tống Như Mi thở dài một hơi, đưa tay kéo cô đứng dậy, đáy mắt có xúc động, rồi vẻ mặt lại lạnh lùng như trước: “Đừng có nói nữa, có giải thích nữa cũng vô dụng thôi... Thím Trần đã nhìn thấy, mà cái người đi cùng kia cũng nhìn thấy, sẽ không có ai tin mày đâu. ăn cơm đi, ngày mai phải đi làm thôi, trong nhà không còn tiền để mua gạo nữa rồi.”

Tri Tri giống như một con rối gỗ không có linh hồn, bởi vì cô gầy yếu nên đôi mắt cô nhìn có vẻ càng to hơn, đen bóng mà trống rỗng. Cô ngồi như một khúc gỗ ở trên giường, hai tay nâng cái bát vẫn không hề nhúc nhích. Chiếc bát ở trong tay cô cứ rung rung, nước mắt cô dần khô cạn.

Cô sẽ không khóc nữa, sẽ không bao giờ để cho bản thân còn rơi một giọt nước mắt nào nữa... Đã không có ai tin cô, từ đầu đến cuối, cho tới tận bây giờ, cũng không có người nào tin tưởng cô.

Nếu mà đã như thế, dù cô có nói đến khô miệng cũng có ích gì đâu?

Cô nuốt từng ngụm từng ngụm nước cơm nóng bỏng, cổ họng cô bỏng rất đến đau đớn, nhưng cô cũng không thêm để ý, vẫn cứ từng ngụm, từng ngụm uống sạch bát nước cơm. Người cô dường như đã có sức lực hơn.

Bất luận thế nào đi chăng nữa, cô vẫn còn sống, đã không thể chết được thì hãy cứ mặt dày mà sống thôi!

Sáng sớm hôm sau Tri Tri liền đi làm, Mấy ngày nay cô nghỉ làm vô cố, lại còn không gọi điện thoại báo cho trưởng ca, đương nhiên là cô bị mất bát cơm. Ở nơi đó, Tri Tri đã cầu xin trưởng ca hồi lâu, nhưng vẫn bị cự tuyệt. Cô bị ốm một trận, thân hình cao 1m63 nhưng cân nặng chỉ còn có hơn bảy mươi cân (đơn vị đo khối lượng của Trung Quốc, tương đương với 35 kg tiêu chuẩn quốc tế), tựa hồ chỉ một cơn gió thổi qua, thân hình như bộ khung của cô sẽ gãy rời... ai còn dám giữ một người như vậy để làm công việc vất vả như vậy kia chứ?

Tri Tri đi ra khỏi nhà hàng, cúi đầu yên lặng đi đến nơi góc đường, ở đó, cô có thể đọc được tin quảng cáo thông báo tuyển người làm. Cô xem qua một lượt, nhiều nhất là thông báo tuyển người làm của một số khách sạn, tiền lương một tháng ít nhất cũng được một vạn. Nhưng là Tri Tri hiểu rõ công việc này tuyệt đối không sạch sẽ, nếu như mẹ mà biết, Tri Tri không dám nghĩ nữa, cô dám cam đoan rằng, chỉ cần cô dám làm cái việc đi tiếp rượu hoặc là hầu bàn, nhất định mẹ sẽ giết cô ngay!

Tri Tri dịch thêm vài bước, vẫn không tìm thấy được công việc thích hợp với mình. Kỳ thực trong trang thông báo tuyển dụng đó có một công việc là hướng dẫn người mua đàn Piano, cô rất muốn thử một lần vì cũng phù hợp với khả năng sở trường của cô. Nhưng Tri Tri tuyệt đối không dám mơ tưởng nhiều lắm, Piano, cô đã không dám đụng chạm vào nó nữa, điều đó đã cách xa cuộc sống của cô đến cực điểm.

Huống chi, nếu như ngày ấy cô không mở phòng đàn, thì cũng sẽ không quen biết An Gia Hòa, nếu như không quen biết anh ta, thì ngày ấy cũng sẽ không bị người khác túm được nhược điểm... Mẹ nhất định không cho phép cô còn được đụng chạm vào Piano, mà ngay cả chính cô, cũng không có tâm tư ấy nữa rồi.

“Tiểu thư Tổng Tri Tri?” Tri Tri đang cúi đầu đi, chợt nghe có tiếng người gọi tên mình. Cô ngẩng đầu, nhìn thấy một người cô gái trẻ tuổi nhưng khá lão luyện đang đứng ở trước mặt, cô không khỏi có chút kinh ngạc, “Tôi. . . Cô tìm tôi sao?”

Lâm Thi mỉm cười, trong tay cô vẫn còn đang cầm một cái túi to đựng đồ ăn mua ngoài. Chính lúc Tri Tri vừa đi vào nhà ăn, sau khi Tri Tri không tới đưa đồ ăn mua ngoài nữa, từ mấy ngày nay đại thiếu gia của bọn họ liền không bao giờ chấp nhận cho nhân viên của nhà hàng này giao đồ ăn mua ngoài mang vào nữa. Không biết làm sao hơn, lúc này cô vốn là thư ký capas cao đành phải “tự thân xuất mã”, ai ngờ, lại xui khiến cho cô gặp được Tri Tri.

“Đúng vậy, tôi đang đi tìm cô đây. Sao lâu nay không thấy cô tới giao hàng vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?” Lâm Thi thân thiết hỏi, ông chủ của cô vẫn đang luôn luôn tìm cô gái này, bây giờ thì tốt rồi, sự tình cờ đã khiến cô gặp được Tri Tri!

“Tôi bị ốm.” Tri Tri ngại ngần mở miệng, cảm kích cười nói với Lâm Thi.

Lâm Thi khẽ nhún mày: “Ồm thế nào vậy? Hiện tại đã khỏe chưa?”

“Dạ, cũng đã khỏe rồi, cảm ơn cô.” Tri Tri nhẹ nhàng cười, Lâm Thi không khỏi có chút hơi giật mình, cô gái kia cười lộ lên nhìn thật xinh đẹp.

“Thế à, vậy là tốt rồi. Từ nay về sau cô còn làm ở nơi này nữa không?”

Tri Tri nhẹ nhàng lắc đầu: “Bọn họ không thuê tôi nữa.” Cô cúi đầu, mái tóc ngắn ngắn mềm mại dán trên cằm cổ trắng mịn, nhỏ bé và yếu ớt đến cực điểm, bộ dáng ấy làm cho người ta thật sự không dám lớn tiếng nói với cô.

Lâm Thi vừa nghe thấy cô nói như vậy, ánh mắt không khỏi sáng lên: “Ai da, vừa vặn công ty chúng tôi đang cần một nhân viên phụ trách thang máy, cô có muốn đến làm hay không?”

Tri Tri vừa nghe thấy lời này, đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt đen lầy trở nên sáng ngời, lại hàm chứa vẻ thoảng vui mừng. Lâm Thi cũng không khỏi tán thưởng, ánh mắt của cô gái này thực sạch sẽ.

“Tôi có thể được nhận vào làm không?” Tri Tri có chút khấn trương nắm chặt hai tay, quả thực cô không thể tin được, bản thân mình thế này mà lại gặp được vận khí tốt như vậy. Không cần Lâm Thi giải thích thêm, cô cũng biết, việc phụ trách thang máy rất thoải mái, chỉ cần khi có người đến sẽ phụ trách việc ấn nút mở cửa là xong, không phải bốn ba, không phải vất vả, cũng không phải chịu cảnh bị hồ đồ ở giữa đám người ngư long hỗn loạn. Trong tình cảnh hiện nay, giờ phút này đối với cô mà nói, quả là một công việc quá mức tốt đẹp!

“Có cái gì không thể, hiện tại cô hãy theo tôi đi thôi, phúc lợi ở công ty chúng ta tốt lắm, cô chỉ cần trải qua kỳ thử việc một tháng là có thể được nhận đến 3000 đồng tiền lương, hơn nữa bữa trưa có thể dùng cơm miễn phí ở căn tin công ty.”

Lâm Thi sáng khoái cầm chặt lấy tay cô, nói mấy câu rõ ràng, sau đó kéo cô đi về phía xe ô tô: “Đi thôi, chọn ngày không bằng gặp ngày, vận nhất nếu như công ty lúc này mà đã tuyển được người rồi, sẽ phải từ chối cô thì thật phiền toái!”

Tri Tri còn chưa kịp mở miệng, đã bị Lâm Thi nhét vào ở trong xe. Ngồi ở trong chiếc xe Buick màu xám bạc của Lâm Thi, Tri Tri có chút bồn khoăn bất an, đã bao lâu rồi cô không được ngồi xe ô tô thế này nhỉ? Cô đã từng cảm thấy cuộc sống sao đơn điệu mà tầm thường đến thế, giờ phút này ngoảnh đầu nghĩ lại mới thấy thật kinh hoàng.

Lâm Thi lái xe rất nhanh nhưng vẫn rất ổn định, chỉ chớp lát sau đã đến dưới lầu Nhất Phẩm Tinh Hiên.

Cô dừng xe xong, Tri Tri cũng xuống xe, nhìn thấy trong tay Lâm Thi đang cầm cái túi to để đồ ăn mua ngoài, cô cuống quýt đưa tay đỡ lấy, có chút ngượng ngùng mở miệng: “Để tôi giúp cô.”

Lâm Thi cười cợt mở: “Được thôi, cô cầm lấy đi. Đúng rồi, tên tôi là Lâm Thi, khẳng định so với tôi, cô nhỏ tuổi hơn đây, sau này cứ gọi chị Lâm là được rồi.”

Tri Tri cười dịu dàng, ngoan ngoãn gật đầu “Chị Lâm.”

“Ng Sloan.” Lâm Thi mừng rỡ, đưa tay vuốt vuốt mái tóc của Tri Tri, trở lại phong cách sôi động, đi về hướng tòa nhà: “Đi thôi, lúc này chắc cái đồ Hỗn Thế Ma Vương kia đã chờ đến sôi ruột rồi.”

78. Chương 78: Bộc Lộ Sự Cưng Chiều, Yêu Thương Rất Tự Nhiên

“Ng Sloan.” Lâm Thi mừng rỡ, đưa tay vuốt vuốt mái tóc của Tri Tri, trở lại phong cách sôi động, đi về hướng tòa nhà: “Đi thôi, lúc này chắc cái đồ Hỗn Thế Ma Vương kia đã chờ đến sôi ruột rồi.”

Tri Tri cúi đầu đi theo phía sau lưng Lâm Thi, trong lòng có chút khấn trương lẫn kích động. Mãi cho đến lúc đi vào thang máy, bỗng nhiên cô thấy hối hận, người đàn ông này quả thật làm cho cô thấy sợ hãi, thật sự không muốn gặp lại anh ta nữa.

“Chị Lâm, em. . .” Tri Tri sợ hãi ngẩng đầu lên, trong con người xinh đẹp hiện ra sự bất an khiến Lâm Thi nhìn thấy cũng không khỏi mềm lòng; “Sao vậy? Sợ hãi sao?”

Tri Tri gật gật đầu, Lâm Thi cười nói: “Kỳ thực thoát nhìn bộ dạng Tam Thiếu có vẻ lưu manh như vậy thôi, nhưng mà tâm địa lại không hề xấu xa như vậy, lần trước anh ấy đối với em như vậy, cũng không phải cố ý.”

Tri Tri kinh ngạc tròng lớn mắt, Lâm Thi nói tiếp: “Giọng nói của em và của người con gái mà anh ấy thích rất giống nhau, cho nên anh ấy mới không sao không chê nổi khi nhìn thấy em. . .”

Tri Tri đỏ mặt, cúi đầu xuống, nhưng như vậy thì cũng không cần thiết đến mức vừa mới vậy đã sờ vào ngực của cô chứ!

Nhưng mà cô không dám nói ra.

“Chị gọi em là Tri Tri nhé!” Lâm Thi cười xán lạn, lại đưa tay vỗ vỗ trên đầu cô: “Đừng sợ, để chị nói tiếp, phần công việc này là ý của Tam Thiếu đấy. Anh ấy nói, em là một cô gái nhỏ, không thích hợp để làm loại công việc mất nhiều sức lực kia, hơn nữa, em lại gầy đến như vậy, nhìn thấy không chịu nổi.”

Lâm Thi nói qua, liền thấy đầu của Tri Tri càng cúi thấp hơn, mà mặt cô đã đỏ rực đến tận mang tai, ngay cả cổ cũng đều bao phủ một lớp màu hồng. Tri Tri thoáng khẽ cắn chặt môi dưới, nhưng trong lòng đã bắt đầu nảy sinh chút cảm động. Đã vài năm qua, đây là lần đầu tiên cô được nghe thấy có người quan tâm tới cô.

Tuy rằng người kia đã từng làm cái chuyện vô liêm sỉ như vậy, thậm chí còn làm hại cô suýt nữa bị mất mạng.

“Đi thôi Tri Tri, đến nơi rồi. À, đúng rồi, sau này em sẽ phải phụ trách thang máy chuyên dụng dành riêng cho Tam Thiếu đấy. Lượng công việc thật nhỏ.” Lâm Thi mỉm cười, nói sơ qua, nhìn cô nháy mắt mấy cái. Tri Tri càng ngượng ngùng, cúi đầu thấp hơn, đi theo sau Lâm Thi tiến về phía trước, đầu lại càng cúi thấp hơn.

Lâm Thi thấy thế, không khỏi dừng bước, hai tay đặt lên trên vai Tri Tri: ” Tri Tri, làm sao em cứ liên tục cúi đầu thế?”

Tri Tri sợ hãi khi có người khác đụng chạm vào mình, theo bản năng cô lui về phía sau một bước, đầu cúi càng thấp, giọng nói yếu ớt hàm chứa ý khiếp sợ: “Chị Lâm. . .”

Lâm Thi thở dài, nhìn hàng lông mi của cô đang run rẩy, hơn nữa sắc mặt dần dần trắng bệch ra, “Được rồi, ngay một chốc em cũng sẽ không sửa được, đi thôi.”

Tri Tri thở nhẹ một hơi, khôi phục lại nhịp chân đi theo Lâm Thi .

Mạnh Thiệu Hiên đang ngồi ở sau chiếc bàn làm việc bằng gỗ thực to, nhàn nhã mở phim ra xem. Phòng làm việc của anh trang hoàng giống như một gian phòng chiếu phim video vậy, hoàn toàn không thể nhận ra đây là một phòng làm việc của ông chủ công ty.

Giờ phút này, Mạnh Thiệu Hiên, tây trang quăng ở một bên, chân gác lên trên bàn làm việc, thân mình lười nhác chìm ở trong chiếc ghế xoay bằng da vĩ đại, miệng đang ngậm một điếu thuốc lá, đang neho mắt phun mây thả khói.

Trên màn hình đang phát một bộ phim cổ trang nổi tiếng, đang trong cảnh trên sa trường, máu thịt bay tứ tung, tiếng binh khí va chạm chém giết đinh tai nhức óc. Lâm Thi vừa đẩy cửa ra liền bưng kín lỗ tai: “Tam Thiếu! Sao anh lại mở âm thanh to như vậy?”

Mạnh Thiệu Hiên cười xấu xa, đuôi lông mày nhếch lên, đưa tay lấy điếu thuốc ra, phun một làn khói màu lam mù mịt rất điệu nghệ. Anh cầm điếu thuốc lá đặt lên trên bàn, thoáng dừng một chút, nói về lưu manh: “Thế này mới có khí thế!”

Lâm Thi bĩu môi, bảo Tri Tri tiến vào: “Đúng là phẩm chất của một vị nhà giàu mới nổi!”

Mạnh Thiệu Hiên vẫn cười không chút để ý, đang định tiếp tục quay sang xem phim thì lúc này mới chợt thấy ở phía sau Lâm Thi có một bóng dáng nho nhỏ. Cô đang đứng ở nơi đó, có chút khiếp đảm, cúi đầu im lặng. Ánh mắt của anh nhìn thoáng qua, chỉ thấy một vóc người gầy gò trắng bóng như ngọc, đôi mắt tròn sáng xinh đẹp nhìn thật thông minh, giống như hồ nước mùa thu mênh mông, nhìn thật mê người. . .

Tay đang cầm điếu thuốc bỗng nhiên dừng lại, cứ như vậy anh si ngốc nhìn Tri Tri.

Lâm Thi nhìn thấy ánh mắt anh, không khỏi bật cười, đưa tay cầm chiếc điều khiển từ xa điều chỉnh cho âm lượng nhỏ lại, rồi khua khua trước mặt anh một chút: “Tam Thiếu, mắt ngài nhìn đến đờ đẫn ra rồi !”

Mạnh Thiệu Hiên phục hồi lại tinh thần, hơi cử động một chút, hít một hơi thuốc lá như muốn che giấu sự xấu hổ, lại vừa nhíu mày quan sát Tri Tri hết sức tinh vi. Anh cúi đầu ho khan một tiếng, theo thói quen dụi tắt điếu thuốc còn quá nửa ở trong chiếc gạt tàn. Chợt anh nhíu mày, nhìn Lâm Thi: “Đi ra mở cửa sổ đi!”

Lâm Thi trừng mắt nhìn anh, những vắn đi qua đầy cánh cửa chớp ra. Ánh nắng chiếu vào được chia đều thành từng ô đều nhau, rọi khắp gian phòng rộng lớn, đến tận trước mặt Tri Tri đang đứng xa tít đằng kia.

“Tôi đi ra ngoài trước, Tri Tri, em đưa hộp cơm tiện lợi cho Tam Thiệu đi.”

Lâm Thi nói xong liền hướng Mạnh Thiệu Hiên nháy mắt mấy cái, khi đi qua bên cạnh Tri Tri, nhận thấy vẻ mặt thất kinh của cô, không khỏi nhẹ nhàng vuốt ve ở trên vai cô: “Yên tâm, chị sẽ quay trở lại ngay lập tức.”

Lâm Thi vừa đi, Tri Tri đứng đó sự bất an đã bắt đầu nổi lên, cô cúi đầu càng thấp, cơ hồ Mạnh Thiệu Hiên cũng nhìn thấy rõ cả chiếc cổ non mịn cổ của cô.

Anh vẫn ngồi ở đó, bình tĩnh nhìn cô.

Cô mặc một chiếc áo dài tay màu xanh đậm, giống như màu bộ quần áo công nhân lao động vậy, bên dưới mặc một chiếc quần màu đen may kiểu rộng rãi, thật què mùa không thể tả được, còn khùng bố hơn nữa, trên chân cô còn

đang đi một đôi giày chơi bóng màu xanh lục. Mạnh Thiệu Hiên không khỏi nhíu mày, cô gái này chẳng lẽ lại là tín đồ của những đồ cổ từ thế kỷ trước hay sao?

Nhưng mà anh lại không kìm được ý muốn được nhìn thấy cô. Chiếc áo sơ mi què mùa màu lam kia lại càng làm tôn lên làn da trắng của cô, chiếc quần rộng rãi không hợp với thân hình càng làm cho dáng người của cô thêm bé nhỏ, khiến lòng người ta phải thương xót. Cô giống như một gốc cây nhỏ, gầy yếu im lặng đứng ở nơi đó không chút thu hút, nhưng anh lại cứ muốn nhìn...

Tuy anh biết cô không phải là chị dâu, cô chẳng qua chỉ là một người hoàn toàn không hề có liên quan với anh ở trên đời này, nhưng trong lòng anh lại biết rất rõ, dù chỉ mới gặp cô vài lần, nhưng anh lại không cách nào có thể bỏ qua được.

“Ồ mà Tri Tri, mang hộp cơm tiện lợi lại đây!” Mạnh Thiệu Hiên trầm mặc hồi lâu, rốt cục lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh.

Giọng của anh tràn ngập sự bất cần đời sâu sắc, lẫn vẻ không chút hứng thú. Thân thể Tri Tri khẽ run lên, nhưng vẫn nhắc lên chiếc túi to đựng đồ ăn mua ngoài chậm rãi đi tới. Cô đứng trước chiếc bàn làm việc to, lấy từ trong túi ra từng cái hộp một, mở từng cái ra: cơm, rau xanh, còn có một phần sườn xào chua ngọt, trứng gà cà chua, chưng cà rốt ti, Tri Tri nhìn thấy bất giác có chút chột ngẩn ra.

Đây đều là những đồ ăn mà cô thích nhất. Cô hoảng hốt nhớ tới, năm đó lúc ở nhà họ Mạnh, khi rảnh rỗi cô đã học nấu được rất nhiều đồ ăn, món ăn mà cô yêu thích nhất lại chính là món ăn gia đình bình thường này, chỉ có điều. . .

Mạnh Thiệu Đình nói chán ghét ăn cà chua cùng cà rốt ti, nên từ đó cô không còn có làm hai thứ đồ ăn này nữa, không hề ăn nữa. Rồi sau đó đến hàng loạt những biến cố xảy ra... Lúc này cuộc sống của cô cũng đã trở thành một vấn đề, rau xanh tươi mới đều là thứ xa xỉ, trứng gà để dành ẹ bồi dưỡng sức khỏe. Lúc cà rốt vào vụ thì mới có thể mua một chút ẹ hầm với sườn... Cô không còn được ăn món cà rốt ti chưng tươi ngọt ngon miệng như vậy nữa rồi.

Nhìn thấy cô giật mình ngẩn người, vẻ mặt xanh xao chăm chú nhìn đồ ăn ở trước mặt, Mạnh Thiệu Hiên cảm thấy không khỏi xúc động: “Cô thích ăn những đồ ăn này sao?”

Theo bản năng Tri Tri gật đầu, nhưng lại tỉnh ngộ ngay lập tức lại ra sức lắc đầu. Cô hốt hoảng buông hộp tiện lợi xuống, lùi lại phía sau hai bước, đứng sang một bên lại nặng nề cúi đầu xuống. Đúng lúc Mạnh Thiệu Hiên nhìn thấy ngón tay của cô đang ra sức vắn về tà áo, các đốt ngón tay có chút xanh trắng, tựa hồ cô đã phải dùng một lực rất lớn.

Hai tay anh đang ra khoắc vào ở trên ghế sofa, hai chân gác lên nhau, tư thế lười nhác lại phóng đảng. Làn da của anh cực trắng, nhưng lại không làm cho người ta có cảm giác giống như phụ nữ chút nào. Chỉ là vì lúc này một đôi mắt đầy phóng túng kia không kềm chế được đang tràn ngập sự tàn nhẫn sâu sắc, làm cho người ta nhìn thấy cũng có chút không rét mà run, khó có thể đến gần. Nhưng giờ phút này, anh đã ngoan ngoãn thu hồi lại vẻ mặt âm độc, hiện tại một đôi mắt xinh đẹp đang dịu dàng ngắm nhìn cô.

Nhưng. . . Bộ dáng của cô giống như là một cô vợ nhỏ bị ức hiếp vậy, khiến anh nhìn mà thấy khó chịu, nói không nên lời. Anh thật sự đáng sợ như vậy sao? Không phải là lần trước anh chỉ có sờ soạng cô một chút, cũng chỉ có ôm cô một chút thôi mà? Vậy mà bộ dáng của cô lại quá mức sợ hãi, hận không thể trốn khỏi anh, trốn thật xa!

“Đi lại đây!” Mạnh Thiệu Hiên nói ra vẻ uy nghiêm.

Quả nhiên, Tri Tri xoay người lại, run lên, đầu cúi càng thấp, nhưng vẫn đứng ở nơi đó không nhúc nhích, toàn thân cô đã bắt đầu run rẩy. Mạnh Thiệu Hiên có cảm giác, nếu anh còn mở miệng nữa, cô sẽ khóc ngay.

Anh cúi đầu ho một tiếng, bày ra dáng vẻ thủ trưởng: “Này Tổng Tri Tri.”

“Dạ tôi đây!” Tri Tri khiếp sợ mở miệng, nhanh chóng ngẩng đầu lên liếc anh một cái rồi lại hoảng loạn rũ xuống. Hành động này không đến một giây, chỉ trong nháy mắt, dĩ nhiên Mạnh Thiệu Hiên đã nhìn thấy gương mặt của cô rất rõ ràng, thật gầy, to chỉ cỡ bàn tay, lại còn nhìn thấy đôi mắt mà bên trong đã đọng đầy nước mắt.

“Từ hôm nay trở đi, cô chính là nhân viên ở nơi này, nhớ kỹ, tất cả mọi việc đều phải nghe theo sự sắp xếp của thủ trưởng.”

Tuy Mạnh Thiệu Hiên là một ông chủ phải tay, nhưng cả ngày mưa dầm cũng thấm đất, điệu bộ của thủ trưởng anh cũng vẫn phải học đầy đủ, giờ phút này làm ra bộ dáng uy nghiêm, lại vẫn có ba phần oai vệ.

Tri Tri ra sức gật đầu: “Vâng, tôi đã nhớ kỹ.”

“Vậy thì, hiện giờ đi lại đây, ngồi xuống.” Mạnh Thiệu Hiên chỉ chỉ chiếc ghế sofa đơn đối diện mình, dùng giọng điệu nặng nề mở miệng không chịu buông tha.

Tri Tri càng cắn môi chặt hơn, cô cảm giác mồ hôi trên lưng đã bắt đầu toát ra. Cô do dự vài giây, nhưng vẫn nhẹ nhàng tiến lên phía trước mấy bước nhưng không ngồi xuống, đứng lại ở nơi cách anh đến ba thước.

79. Chương 79: Khi Đối Mặt Với Cô Bao Giờ Cũng Luôn Mềm Lòng

Cô do dự vài giây, nhưng vẫn nhẹ nhàng tiến lên phía trước mấy bước nhưng không ngồi xuống, đứng lại ở nơi cách anh đến ba thước.

Cô rất muốn có một công việc chính thức ổn định. Dù sao cô cũng đã bị gánh vác quá nhiều tội danh như vậy rồi, liệu cô còn có may mắn nào nữa không? Cô có cấu kết với người khác hay không, nhưng ở trong mắt mẹ cũng đều như nhau.

“Nhanh như vậy mà đã quên mất lời tôi vừa mới nói rồi hay sao? Tôi bảo cô ngồi xuống!”

Mạnh Thiệu Hiên có một chút phiền chán. Từ trước đến nay anh vốn là người không có tính nhẫn nại, giờ phút này anh đã cố dần lại tính tình, nói nửa ngày với cô gái này nhưng lại giống như nói với một con rối gỗ vậy. Không có được nửa câu đáp lại, anh không khỏi chau mày, bàn tay đập mạnh ở trên bàn, dĩ nhiên trong con người đã nhuộm chút vẻ âm trầm.

Tri Tri đã phát hoảng, giữa lúc hốt hoảng cô ngẩng đầu lên, dĩ nhiên sắc mặt cô đã trắng bệch, đầy sợ hãi. Từ đáy mắt, nước mắt đã bắt đầu dâng lên, treo trên hàng mi, lung linh sắp rơi xuống. Cô mở to mắt nhìn anh, căng thẳng đến độ gần như sắp không đứng nổi nữa. Mà ánh mắt của Mạnh Thiệu Hiên khi nhìn thấy vẻ mặt ấy, lòng của anh chợt căng thẳng, bất giác, ánh mắt sắc bén liền dịu hẳn xuống...

“Mang thức ăn đi qua đây!” Anh quay mặt qua chỗ khác, không muốn nhìn thấy vẻ mặt là chẳng chực khóc của cô, đáy lòng anh đã có chút ảo não, cô nghĩ anh thật sự là hung thần ác sát sao? Vì sao giọng nói của anh cũng không hề hung ác chút nào, thế mà cô lại muốn khóc?

Mạnh Thiệu Hiên túm lấy mái tóc màu nâu của mình, chia chia vào cặp lông cò bên cạnh, bảo Tri Tri.

Tri Tri giống như một con rối gỗ biết nghe lời, lập tức liền xách cặp lồng cơm qua, mở mấy hộp cơm ra bày biện ở trước mặt Mạnh Thiệu Hiên. Tri Tri cầm đôi đũa đặt ở trước mặt Mạnh Thiệu Hiên, sau đó mới đứng thẳng lên chậm rãi thối lui sang một bên.

Mạnh Thiệu Hiên vừa thấy cô thối lui, trong lòng không khỏi nảy sinh không vui, khẽ trừng mắt, vừa định mở miệng, Tri Tri cũng đã có bộ dạng muốn khóc, cô trợn to mắt biểu lộ vẻ kinh hoàng nhìn lại anh: “Ông... ông chủ...”

Công việc của cô là mở thang máy chứ không phải là thư ký phụ trách sinh hoạt của anh... Vì sao chị Lâm còn chưa quay lại, mà người này vẫn chưa thả để cho cô đi?

“Đừng gọi tôi là ông chủ! Tôi tên là Mạnh...”

Ba chữ Mạnh Thiệu Hiên vừa định nói ra, Mạnh Thiệu Hiên đã dừng lại, chậm rãi nói: “Tôi tên là Kiều Tử Tích, từ hôm nay trở đi, cô hãy gọi tôi là Kiều Thiếu gia!”

Sở dĩ anh phải giấu diếm tên của mình, thứ nhất là vì anh không muốn để cho người nhà họ Mạnh biết anh ở bên ngoài hợp tác với người khác mở công ty. Thứ hai, cũng là vì anh muốn giữ tên của mình cho chị dâu, muốn được nghe cô gọi lên một tiếng, Thiệu Hiên.

Thân phận thật sự của anh, ngoại trừ Lâm Thi ra, ở trong công ty không có người thứ ba được biết. Lâm Thi là bạn lâu năm của anh, hơn nữa mấy năm nay cô và Kiều Tử Tích dây dưa không rõ, bọn họ đã quen thuộc với nhau từ lâu, tất nhiên không cần phải giấu diếm.

“Kiều, Kiều Thiếu gia...” Tri Tri dịu dàng nhắc lại, giọng nói của cô nghe ngọt ngào, mềm mại, mơ hồ mang theo chút giọng vùng Giang Nam, nghe không cẩn thận hoàn toàn có thể không hiểu, đặc biệt lúc nói âm cuối, rất rõ ràng, cô gọi một tiếng Kiều Thiếu gia, cũng đã khiến cho trái tim của anh cũng mềm trở lại. Bỗng nhiên, anh có chút hối hận, nếu cô gọi anh một tiếng Mạnh thiếu, thì sẽ có cảm giác gì, thật là tiện nghi cho tên hỗn đản Kiều Tử Tích này rồi!

“Ngồi xuống.” Mạnh Thiệu Hiên lại nghiêm mặt. Tri Tri sợ hãi nhìn lại anh, nhưng cô bị phát hoảng giật nảy mình bởi sự hung ác thoáng qua nơi đáy mắt của anh. Cô cố gắng quít cứng ngồi xuống, cũng không ngờ người nọ cầm một hộp cơm đặt ở trước mặt cô, nói ngắn gọn: “Mở ra, ăn cơm đi.”

“Không, không cần, ông... Kiều Thiếu gia... Tôi không đói bụng...” Tri Tri lại đứng bật dậy, như phản xạ có điều kiện, cô cúi đầu tất cung tất kính mở miệng nói.

“Tôi nói cô ngồi xuống!” Mạnh Thiệu Hiên thấy khó thở. Anh đã lặp lại đến mấy lần, thế nào mà cô gái này vẫn không coi lời nói của anh là lời nói thật lòng!

Tri Tri bị sợ hãi bởi sự cao giọng của anh, cô mờ mịt luống cuống nhìn anh, lại nhìn sang phía cửa. Cô không biết người đàn ông này muốn làm gì, cô sợ rằng anh lại động tay động chân gì đó với cô... Cô biết cô hoàn toàn không có cách nào kháng cự với con người cao cao tại thượng đó, nhưng cô vẫn không đồng ý ngoan ngoãn để cho người khác bắt nạt mình như vậy...

“Kiều Thiếu gia, công việc này, tôi không cần nữa... Ngài dùng cơm đi, tôi đi đây...”

Tri Tri đúng là vẫn lấy hết dũng khí để mở miệng nói. Thà rằng cô không làm công việc này, một công việc đối với cô mà nói, thật quý giá, nhưng cô cũng không muốn mình ở lại đây trong hoàn cảnh nguy hiểm.

Tri Tri đúng là vẫn lấy hết dũng khí để mở miệng nói. Thà rằng cô không làm công việc này, một công việc đối với cô mà nói, thật quý giá, nhưng cô cũng không muốn mình ở lại đây trong hoàn cảnh nguy hiểm.

“Cô nói cái gì?” Mạnh Thiệu Hiên thu lại chút nhu tình còn sót lại trên mặt mình. Anh chậm rãi đứng lên, ánh mắt đen sắc bén cứ như vậy nhìn thẳng tắp vào cô: “Tổng Tri Tri, cô nói thêm câu nữa xem!”

Tri Tri bị dọa nuốt một chút nước miếng, bất giác thối lui lại về phía cửa, cô không dám nhìn anh, nhưng cô biết anh đang tức giận,. Người đàn ông này thoát nhìn tuần mỹ vô cùng, thậm chí khi anh mỉm cười còn thanh tú là khác. Nhưng Tri Tri lại có chút sợ anh, bởi vì trong mắt anh vẻ thần sắc âm ngoan ấy khi thì xuất hiện khi thì biến mất, làm cho cô một khi nhìn đến liền không rét mà run!

“Kiều Thiếu gia... Thực xin lỗi, tôi nghĩ rằng tôi không thích hợp với công việc này... Xin ngài, hãy ra ngoài tìm người khác...”

“Câm miệng!” Mạnh Thiệu Hiên bỗng nhiên tức giận, anh đưa tay nhắc chiếc gạt tàn thuốc lá ở trên bàn lên đập xuống đất, tuy rằng trên sàn nhà đã được trải thảm thật dày, nhưng chiếc gạt tàn bằng thủy tinh kia vẫn bị anh dùng lực đập vỡ tan!

Tri Tri bị dọa đến trợn mắt há hốc mồm, theo bản năng cô lui về sau, nhưng bị vướng chân nên chật vật ngã về phía đằng sau...

“Ngu ngốc chết đi được!” Mạnh Thiệu Hiên tay mất lạnh lẽ, cánh tay dài đuổi ra đỡ lấy, ôm luôn thân hình gầy yếu của cô vào trong ngực, nhưng chỉ trong chốc lát, anh rất lịch sự chờ cô đứng vững liền buông cô ra.

Toàn thân Tri Tri đều đã phát run, cô đứng ở nơi đó co rúm lại, không dám ngẩng đầu nhìn anh.

Mạnh Thiệu Hiên lại có chút hối hận bởi sự tức giận vừa mới rồi của mình. Anh bị mù gần hai mươi ba năm, tính nết cực kỳ xấu, vừa nóng nảy lại vừa dễ tức giận, tuy rằng vừa mới rồi ở trước mặt cô, anh đã cố sức nhẫn nhịn, nhưng khi nghe thấy cô nói sẽ rời khỏi, anh đã nổi điên lên.

“Cô yên tâm, tôi sẽ không gặp mặt cô đâu.” Mạnh Thiệu Hiên xoay người, thân hình cao to mang theo chút cô đơn chậm rãi đi đến phía trước cửa sổ. Anh châm một điếu thuốc, muốn hít một hơi để áp chế sự phiền chán trong lòng, lại nhẫn nhịn xuống, đầu tranh một lát, vẫn bám chặt ở trên cửa sổ, đầu lông mày nhíu lại, cúi đầu nói: “Chuyện của hai lần trước, thực xin lỗi, là tôi đã luống cuống rồi.”

CHƯƠNG 80: YÊU ĐẾN SI MÊ

Đầu lông mày anh nhíu lại, cúi đầu nói: “Chuyện của hai lần trước, thực xin lỗi, là tôi đã luống cuống rồi.”

Cả đời này, anh từng chưa bao giờ mở miệng nói câu “thực xin lỗi”, đây cũng là lần đầu tiên, mà anh nói cũng vô cùng thông thuận, chính bản thân Mạnh Thiệu Hiên cũng không khỏi thoáng sửng sốt.

Tri Tri cũng kinh hãi mở to hai mắt nhìn anh. Cô có chút không dám tin tưởng người đàn ông cao cao tại thượng trước mặt này, vậy mà lại ăn nói khép nép như vậy để nhận lỗi với cô!

Cô nghĩ đến lời nói Lâm Thi, người phụ nữ mà anh thích có giọng nói rất giống cô, cho nên anh mới sẽ đột nhiên làm ra hành động không sao không chế được kia. Trong lòng của Tri Tri chợt nảy lên sự chua xót, lại là một người khốn khổ vì tình, lại vì tình mà gây tổn thương cho người khác.

Sự đề phòng cùng phần nộ lúc đầu đối với anh liền thoáng tan đi một chút, cô nghĩ nghĩ, nhưng vẫn mở miệng nói yếu ớt: “Kiều Thiếu gia, chuyện này không có gì, tôi cũng đã sớm quên rồi...”

Cô vốn dĩ là muốn an ủi anh, không nghĩ rằng lời nói ấy lại làm cho anh hiểu sang ý khác. Nghe thấy câu này, Mạnh Thiệu Hiên là người đàn ông đầu óc vốn đơn giản, lời vào trong tai, lại hoàn toàn thành một nghĩa khác!

“Cô đã quên hết rồi sao?” Thốt nhiên Mạnh Thiệu Hiên xoay người lại, có chút phần nộ trợn mắt nhìn người con gái mảnh mai trước mặt!

Anh, con trai thứ ba của nhà họ Mạnh tuy rằng không xuất sắc bằng anh cả anh hai, rất có duyên với phụ nữ, nhưng trong những năm anh bị mù, cũng có không ít phụ nữ mơ tưởng được gả cho anh, mơ tưởng bám víu vào anh, càng không cần nói ra chuyện sau khi anh hồi phục thị lực, phụ nữ lại càng nhiều, xua như xua vịt, chỉ có điều anh không thèm để ý thôi.

Kỳ thực, trong ba anh em nhà họ Mạnh, tướng mạo của anh là tốt nhất, nếu không phải bởi vì vài năm qua anh luôn luôn bị ốm, thì có thể nói anh lại càng nổi bật mạnh mẽ hơn!

Nhưng hiện tại, cô lại là một cô gái nghèo kiệt xác, quá mức cổ hủ, thế nhưng lại khinh thị anh như vậy!

Tri Tri vừa nghe thấy anh hỏi, cuống quýt gạt đầu: “Đúng vậy, tôi thật sự đã quên rồi, cho nên...”

“Tổng Tri Tri!” Mạnh Thiệu Hiên bước lại một bước, bỗng nhiên nắm chặt lấy chiếc cằm của cô hơi mạnh. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn như ngọc của cô liền gợn lên, một đôi đồng tử đen láy như hai viên đá đen bóng kỳ diệu, lộng lẫy loá mắt. Lúc này những giọt lệ ánh lên trong suốt như vì sao, mà trong con người

của cô, hiện ra rõ ràng ảnh ngược của gương mặt anh, có chút mờ mịt, có chút tàn nhẫn.

80. Chương 80

Mạnh Thiệu Hiên bỗng nhiên kịp phản ứng, anh buông tay đang nắm lấy cái cằm của cô ra, vừa rồi anh đã nói sẽ không chạm vào cô nữa.

Tri Tri có chút hồ đồ, quả thực cô cũng không rõ lắm, đến cùng anh đang nghĩ cái gì nhỉ, cô chỉ đành lẳng lặng đứng ở nơi đó, thần sắc đầy lo sợ nghi hoặc, mà anh cũng cúi đầu, con ngươi ánh màu hổ phách khóa chặt chẽ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Trong khoảng thời gian ngắn, cả hai người đều không nói chuyện, giữa bầu không khí yên ắng mà trầm tĩnh ấy, Mạnh Thiệu Hiên lại mơ hồ ngửi thấy mùi hoa sơn chi trên người cô, tinh thần của anh dần dần hoảng hốt, nhìn ánh mắt của cô ngây người ra.

“Ôi làm cái gì thế này? Sao hai người mắt to trừng mắt nhỏ thế?” Lâm Thi chợt đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy bộ dáng của hai người bọn họ, ngạc nhiên mở miệng hỏi.

Tri Tri nghe thấy giọng nói của Lâm Thi, lập tức xấu hổ đến đỏ mặt, cô nhanh chóng lui về phía sau hai bước, nhưng không ngờ đột nhiên bị đâm phải mảnh vỡ của chiếc gạt tàn bị đập vỡ lúc này. Đôi giày chơi bóng đi trên chân cô có chất lượng thấp kém, lại đi đã nhiều năm, đế giày đã sớm bị mài mòn, mà miếng thủy tinh vụn kia lại thật sắc bén, đúng lúc bất chợt đâm xuyên thấu qua lớp đế giày đã mòn kia, cắt gan bàn chân cô bị thương ...

Tri Tri bị đau, cúi đầu kêu lên một tiếng, cảm giác đau nhức đến lợi hại trong nháy mắt lan khắp toàn thân. Trong con ngươi, nước mắt đột nhiên lăn ra, giống như những viên trân châu rơi xuống. Mạnh Thiệu Hiên thực sự cảm thấy một trận đau lòng, người anh đã không thể không chế nổi nữa liền tiến lên: “Sao vậy?”

“Ai đã làm vỡ thủy tinh đây, nhất định đã đâm vào chân của Tri Tri rồi!” Lâm Thi nhíu mi, cũng cuống quýt giúp đỡ Tri Tri: “Tri Tri chậm một chút, trước hết hãy ngồi xuống đã, để chị đi gọi điện thoại cho bác sĩ.”

“Thi Thi, không cần đâu, cô đi đến phòng cách vách mở ngăn kéo thứ ba dưới bàn làm việc, ở đó có một túi cấp cứu, cô cầm nó mang lại đây.”

“Anh sẽ tự xử lý miệng vết thương sao?” Lâm Thi có chút hoài nghi ngước nhìn anh. Mạnh Thiệu Hiên đã nhanh chóng bế Tri Tri đặt cô ngồi lên trên ghế sofa. Anh rất tự nhiên quỳ một gối xuống ở bên người Tri Tri, ôm bàn chân bị đâm đến thương tổn ở trên tay, lại nhẹ nhàng đặt ở trên gối của mình, trong lòng bàn tay anh đã có vết máu. Mi tâm Mạnh Thiệu Hiên cau càng chặt, anh cũng không ngẩng đầu lên, chỉ mau mắn mở miệng nói: “Thi Thi, cô hãy nhanh chóng đi lấy đi, trước kia tôi thường xuyên bị thương, sớm đã có kinh nghiệm xử lý những vết thương nhỏ thế này.”

Lâm Thi có chút giật mình nhìn lại, nhìn động tác cực kỳ ôn nhu cùng biểu cảm nghiêm túc trên mặt của anh, liền “Âng” một tiếng, rồi ngậy ngốc xoay người ra cửa đi sang phòng bên, thế nào mà Tam thiếu gia lại bỗng nhiên giống như đã thay đổi thành người khác thế nhỉ?

Rửa sạch vết máu, nhặt hết tất cả những mảnh thủy tinh vụn ra, khử độc, bôi thuốc, băng bó, anh làm cẩn thận tỉ mỉ mà thật chuyên nghiệp.

Bàn chân Tri Tri bị anh cầm lấy, từ sự hồi hộp lúc ban đầu rồi đến lúc cả người không được thoải mái, căng thẳng đến độ cử động cũng không dám cử động, cho đến cuối cùng cũng đã trầm tĩnh lại. Do tác dụng của cồn, miệng vết thương rất đau, cô cắn răng dám không phát ra một tiếng kêu, chỉ có điều trên chóp mũi đã có những giọt mồ hôi trong suốt.

Tri Tri hơi cúi đầu, liền nhìn thấy khuôn mặt dễ nhìn của anh ở cách cô rất gần, mùi vị thuốc lá nồng đậm, còn có hơi thở bá đạo của người đàn ông phả vào mặt.

Trên thân thể người đàn ông này tràn ngập hai thái cực vô cùng mâu thuẫn với nhau, bộ dáng tuấn dật thanh tú trộn lẫn với hương vị của người đàn ông đang tỏa ra cũng cực mạnh, hai thái cực này vốn không

hề liên quan với nhau, ở trên cơ thể anh lại cố tình hòa hợp hoàn mỹ đến thế, lại còn mê người như vậy, nhưng Tri Tri chỉ kinh ngạc một chút rồi lại thờ ơ.

Cô đã bị cuộc sống tra tấn, toàn bộ tâm tư Phong Hoa Tuyết Nguyệt đã bị mất từ lâu rồi.

Huống chi, từ sau khi ly hôn với Mạnh Thiệu Đình, đối với loại tình cảm này cô đã nguyện không bao giờ đụng chạm vào nữa, mà đối với người đàn ông, cho dù là Kim Thành Vũ (tên một diễn viên nổi tiếng đẹp trai) xuất hiện ở trước mặt cô, chắc chắn cô cũng chỉ nhìn lướt một cái mà thôi.

Nghĩ như vậy, nhưng cô không nhịn được lại nhìn anh một cái, ngón tay anh thật thon dài, lại trắng giống như được tạc bằng đá trắng mà thành, nhìn anh gần như thế, Tri Tri lại hoảng hốt cảm thấy hình như ở sâu trong trí nhớ của cô, có một người cũng bộ dáng giống như vậy...

Nghĩ đi nghĩ lại, cũng không có đầu mối, Tri Tri dứt khoát buông ra, bỏ qua khiến cho nó vĩnh viễn ở quá khứ, cô cũng không muốn nghĩ lại nữa, dù chỉ là một chút...

“Được rồi đây, trước lúc miệng vết thương khép lại tuyệt đối cô không được chạm vào nước nhé, nhớ kỹ không?” Anh lấy băng vải cột chắc, vừa nói vừa chậm rãi ngẩng đầu lên, Tri Tri liền nhìn thấy một gương mặt như vẽ, ở sâu nơi nào đó trong lòng cô chợt giật mình hoảng sợ, thế nào ấy nhỉ, hình như cô đã từng gặp người này ở nơi nào đó?

81. Chương 81: Tất Cả Thời Gian Sau Đây Của Cô

Anh hoàn toàn không hề hay biết!

Tri Tri liền nhìn thấy một gương mặt như vẽ, tại nơi nào đó trong lòng, cô thoáng giật mình hoảng sợ, thế nào ấy nhỉ, hình như cô đã từng gặp người này ở đâu đó?

”Nhìn cái gì vậy? Anh bỗng nhiên liền nở nụ cười, nụ cười của anh giống như đóa hoa hàm tiếu khê thúc vậy, chỉ có cánh môi mỏng đầy kiêu ngạo khẽ nhếch lên, mang theo vẻ nghiêm nghị nhưng vẫn không làm mất đi chút khí phách nào. Tri Tri thoáng giật mình, cô không biết người họ Kiều này, tại sao lại có cảm giác như thật sự đã gặp qua ở đâu đó nhỉ?

Thấy cô ngây ngốc nhìn mình, ý cười của Mạnh Thiệu Hiên càng dịu dàng. Anh đứng lên rồi ngồi xuống ở bên cạnh cô, thân thể cô lại chợt thấy căng thẳng, không được tự nhiên, tư thế cứng ngắc khiến anh hơi giãi: “Thật đúng là một cô gái ngốc nghếch!”

Tri Tri đã sớm không còn giống như năm đó, mặc kệ người khác có nói cô điều gì, cô xác định cũng không hề cãi lại. Nghe thấy anh nói mình ngốc nghếch, chính cô cũng thừa nhận, liền cúi đầu, yên tĩnh ngồi đó. Mạnh Thiệu Hiên rất không thích phải nhìn thấy cái bộ dáng cúi đầu nhu thuận của cô. Nó luôn khiến trong lòng anh có sự ề ảm căng căng, mà trong cổ họng anh, tựa hồ cũng tràn ngập cảm giác nóng rát.

Anh rất muốn nhẹ nhàng ôm cô một chút, nhưng mà, như vậy nhất định sẽ làm cho cô gái nhỏ kia bị thất kinh, sẽ lại đá lại đánh anh, hoặc sẽ ngẩng mặt lên, giống như hoa lê đâm lẹ mà nhìn anh, làm cho anh có cảm giác bản thân mình giống như là một tên cầm thú, tràn ngập cảm giác có tội.

Xuất phát từ suy nghĩ như vậy, Mạnh Thiệu Hiên lại có chút tự trách mình. Anh cho rằng tình cảm của mình đối với Phó Tĩnh Tri đã kiên định như vậy, lúc trước còn từng cười nhạo anh hai không biết quý trọng, nhưng chuyện cho tới bây giờ, sao anh lại có thể bị một cô gái nhỏ xa lạ này làm nhiễu loạn tâm tư chứ?

Nghĩ đến đây, bỗng nhiên Mạnh Thiệu Hiên đứng lên, khôi phục lại giọng nói lạnh nhạt: “Cô hãy về nhà trước đi đã, chờ vết thương tốt lên cô hãy đến làm việc, tiền lương của cô sẽ được tính từ hôm nay trở đi, cô yên tâm.”

Anh biết gia cảnh của cô nhất định không tốt, nếu không cô cũng không trang điểm mình thành bộ dáng quê mùa như vậy.

Nghĩ đến vẻ quê mùa, bỗng nhiên anh lại mở miệng: “Cô đến chỗ Thi Thi xin ứng trước một tháng tiền lương, mua vài bộ quần áo mới.”

“Không cần đâu, tôi không cần mua quần áo mới...” Tri Tri cuống quýt từ chối, nếu mẹ biết rằng vì có công việc mới mà cô đi mua sắm quần áo mới, nhất định sẽ mắng chửi cô muốn đi quyến rũ đàn ông!

“Cô ăn mặc như thế này sẽ làm mất thể diện của công ty lẫn của tôi!” Mạnh Thiệu Hiền quay sang hung hăng trừng mắt nhìn cô một chút: “Cô xem cô quê mùa như vậy, liệu khách đến có bị cô hù dọa mà bỏ chạy mất không?”

Tri Tri xấu hổ cúi đầu, có chút băn khoăn, bất an lôi kéo quần áo của mình. Quả thật quần áo của cô rất quê mùa, trước kia người hầu trong nhà đều ăn mặc diện hơn cô.

Mạnh Thiệu Hiền nêu lý do khiến cô không còn cách nào cự tuyệt được, đành phải gật đầu đáp ứng.

Lâm Thi lấy một khoản tiền tự thân đưa Tri Tri đi mua vài bộ quần áo và giày. Khi trở về nhà, tâm trí Tri Tri đầy bất an, cô không biết nên nói năng thế nào với mẹ, ai mà tin được có một ông chủ tốt như vậy, lại còn đặc biệt sắp xếp việc ăn mặc nữa chứ?

Tri Tri vừa mới đẩy cửa phòng ra, đã thấy trên bàn đã dọn xong bữa cơm tối, còn mẹ cô đang ở đó xới cơm. Tri Tri cuống quýt đặt mấy cái túi giấy đang cầm trong tay xuống chạy đến giúp mẹ bưng cơm: “Mẹ, sao mà mẹ đã nấu xong hết bữa cơm chiều thế này? Sao mẹ không đợi để con về nhà nấu cơm vậy?”

Tống Như Mi lườm cô một cái, khẩu khí cũng không còn kiêu lạnh lòng nữa: “Tao đói bụng, không chờ được đến lúc mày trở về.”

Vừa nói vừa ngồi xuống, bà đã nhìn thấy ngay mấy chiếc túi giấy đẹp đẽ. Trước kia Tống Như Mi đã từng trải qua cuộc sống thế nào chứ? Liếc thấy mấy túi quần áo đó đều là hàng nổi tiếng trong nước, giá rất đắt, không khỏi nghiêm mặt hỏi: “Ồ đâu ra?”

Tri Tri ngập ngừng, nói ẹ nghe cái lý do mà cô đã nghĩ ra ở trên đường. Quả nhiên, mẹ vừa nghe cô tìm được công việc mới, hơn nữa thủ trưởng lại là phụ nữ, đây là trang phục do công ty cấp tiền mua, sắc mặt mới thoáng hòa hoãn lại một ít, lại dặn dò cô làm việc cho giỏi, lúc này hai mẹ con mới bắt đầu ăn cơm.

Hôm nay tâm tình của Tống Như Mi không tệ lắm, cũng không hề buông lời nặng nề trách móc Tri Tri. Cho đến sau khi cô đã rửa sạch bát, thu dọn phòng bếp sạch sẽ, Tri Tri chỉ tắm rửa qua loa rồi vào nằm ở trên giường mình. Có thể là do hôm nay mẹ không làm khó cô, hơn nữa đã có công việc mới, nên rất nhanh, cô đã chìm vào trong giấc ngủ.

Tuy Mạnh Thiệu Hiền nói chờ khi vết thương của cô lành hẳn thì cô mới đi làm, nhưng buổi sáng, sau khi thức giấc, Tri Tri liền thay quần áo xong xuôi chỉnh tề rồi ra khỏi nhà. Công việc của cô chính là phụ trách mở thang máy, cũng không cần phải đi lại, cô có thể chịu đựng được, hơn nữa, công ty đã đối đãi với cô như vậy đương nhiên cô lại càng phải tận tâm nỗ lực hơn!

82. Chương 82: Chuẩn Bị Kết Hôn

Vậy là cha cô đã chết, mấy năm nay, đối với mọi chuyện của cô anh hoàn toàn không biết một chút gì cả, ngay cả chuyện lớn kia, anh vậy mà cũng không chút mảy may hay biết!

Về mặt của Mạnh phu nhân có chút xấu hổ, bà lặng lẽ lôi kéo ống tay áo của Mạnh lão gia: “Mọi chuyện đã xảy ra một thời gian dài như vậy, ông còn lôi chuyện trước kia ra làm gì? Đúng rồi Thiệu Đình, sao Mạnh Quân lại không xuống ăn sáng vậy?”

Mạnh Thiệu Đình dường như không nghe thấy lời nói của Mạnh phu nhân, vẫn trầm mặc như trước, đứng ở nơi đó không nói năng gì, gương mặt vốn tuần đặn, mơ hồ có chút nặng nề không nói nên lời, khóe môi căng thẳng, thân hình cao lớn như bị đóng tại nơi đó, vẫn không nhúc nhích.

Mạnh phu nhân thấy anh như vậy, không khỏi bị dọa giật nảy người, cuống quýt thả tờ báo xuống đi đến cạnh anh, “Thiệu Đình, con làm sao vậy?”

“Mẹ, lúc trước khi Phó tiên sinh qua đời, vì sao nhà chúng ta không tới viếng?”

Mạnh Thiệu Đình chậm rãi nói, ngữ điệu bình thản, khi nói xong lời cuối cùng, mơ hồ có chút run rẩy không dễ nhận ra.

Lại nói, anh cực kỳ hâm mộ thái độ làm người của Phó Chính Tắc, hơn nữa ông cũng đã từng là cha vợ, ông cũng không từng có điều gì không phải với anh, ngược lại, luôn luôn đối xử với anh vô cùng tốt, nhưng hiện giờ, hơn bốn năm đã trôi qua, ông đã sớm không còn ở thế gian này, vậy mà anh, người đã từng là con rể này, lại không hề hay biết.

”Con nói lung tung cái gì vậy? Lúc trước khi Phó Chính Tắc qua đời, chỉ trong một đêm nhà họ Phó đã đổ nhào, ngay cả họ hàng thân thích của nhà ông ta trốn còn không kịp nữa là. Nhưng mẹ đã cho Phó Tĩnh Tri trọn vẹn tờ chi phiếu năm trăm vạn, hơn nữa, khi đó hai đứa đã ly hôn rồi, mẹ làm như vậy cũng đã coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi !

Vừa nghe thấy Mạnh phu nhân nhắc tới chuyện tờ chi phiếu năm trăm vạn, trong lòng Mạnh Thiệu Đình liền không nhịn được sự đau đớn. Chuyện xảy ra lúc này làm anh lại nhớ tới chuyện ngày trước, vì năm trăm vạn mà cô đã tàn nhẫn bỏ đi đứa nhỏ của bọn họ, anh nhớ tới sự lạnh lùng của cô ngày đó, không còn thần sắc dịu dàng của ngày xưa nữa, đáy lòng sinh ra sự phiền chán cùng phần nộ đến mức nói không nên lời.

Anh biết, bỏ đi đứa nhỏ lối thoát duy nhất của cô, bởi vì thời điểm đó, anh và Mạn Quân đã ở cùng với nhau, đã chủ động quyết định sẽ không cần cô nữa, nhưng mà, cô lại xử trí bỏ đi đứa nhỏ gọn gàng linh hoạt như vậy, vẫn làm cho anh không thể không chế nổi cảm xúc phần nộ của bản thân.

Kỳ thực anh cũng hiểu rõ hơn, dù chết anh vẫn luôn nhớ kỹ chuyện này, luôn luôn canh cánh ở trong lòng, nguyên nhân chẳng qua là cô đã đoạt đi quyền khống chế của chuyện này mà thôi. Anh có thói quen ra lệnh đối với cô, thói quen nói gì là cô phải nghe nấy, thói quen cô luôn làm người khác vừa lòng, cho nên, đến cuối cùng khi cô đảo khách thành chủ, anh cảm thấy không cam lòng.

Nếu có thể đảo ngược được thời gian, khi đứa nhỏ còn chưa bị bỏ đi, lúc biết cô mang thai, anh sẽ làm như thế nào?

Không phải là kết quả cũng sẽ vẫn như nhau hay sao? Anh cũng vẫn sẽ không muốn đứa trẻ này, bởi vì, khi đó, anh đã quyết định vứt bỏ mẹ của nó, thì làm sao có thể giữ lại một đứa trẻ, để làm ảnh hưởng đến cuộc hôn nhân tiếp theo đó của anh đây?

Anh không cam lòng, chính là vì cô không thêm để ý đến anh mà thôi.

Rất nhiều lần Mạnh Thiệu Đình nằm mơ thấy cảnh gặp mặt nhau lần cuối cùng của bọn họ ngày hôm ấy, Tĩnh Tri ngồi ở chỗ đó, chậm rãi nói với anh, đứa nhỏ đã chết rồi.

Cả người anh đầy mồ hôi lạnh từ trong mộng bừng tỉnh lại. Anh không rõ vì sao cô đã đồng ý để lấy được tờ chi phiếu đền bù đến năm trăm vạn kia, mà trong ánh mắt cô nhìn anh ngày hôm đó lại chứa đựng vẻ bi thương lẫn tuyệt vọng đến sâu sắc như vậy.

Bởi thế cho nên, ánh mắt cuối cùng của cô khi nhìn anh giống như được khắc vào trong xương cốt của anh, không sao có thể quên được.

”Thiệu Đình này, mọi chuyện cũng đều trôi qua hơn bốn năm rồi, con cũng không cần phải nghĩ ngợi gì đâu, nhà họ Mạnh của chúng ta không nợ nhà họ Phó của bọn họ dù chỉ một chút, con cũng không cần tự trách, hiểu không? Mạn Quân sắp xuống lầu, con đừng để cho con bé nhìn thấy bộ dạng mất hứng này của con.”

Mạnh phu nhân vừa nói, vừa kéo Mạnh Thiệu Đình đi tới trước bàn ăn, ấn anh ngồi xuống, thuận tay rót một chén sữa đưa tới: “Uống chút sữa đi, sáng sớm đừng uống cà phê, uống sữa tốt cho dạ dày...”

Mạnh phu nhân nói lời nhai bên cạnh, Mạnh Thiệu Đình cũng chột chột ngẩn ra, cho dù trong thời gian chung sống, số bữa sáng mà bọn họ cùng nhau ăn cũng không nhiều, nhưng cô cũng rót một ly sữa đưa cho anh, nói những lời y như vậy.

Anh cũng không biết mình làm sao nữa, chỉ cần là những chuyện hơi có chút liên quan đến cô là anh lại sẽ nghĩ tới cô. Mẹ nói rất đúng, từ đầu đến cuối anh không nợ cô, nhưng vì sao anh đến Los Angeles đã lâu

như vậy, cũng đã sống cùng với Mạn Quân khá lâu, cũng không hề tính toán đến chuyện sẽ tách ra, nhưng rốt cuộc anh vẫn bị cô làm ảnh hưởng là sao?

Mạnh Thiệu Đình ngồi ở chỗ đó, ly sữa anh cầm trong tay dần dần nguội lạnh, nhưng từ đầu đến cuối anh cũng không uống một ngụm nào. Trong vòng mấy tháng làm vợ, có phải là cô cũng đã nhìn thấy ly sữa trước mặt anh từng chút, từng chút trở nên nguội dần, rồi sau đó trái tim cô cũng từ từ trở nên nguội lạnh đi hay không?

Không thể phủ nhận, cô biết hết những sở thích của anh, mà anh, từ đầu đến cuối, cũng không chút động lòng, trái tim của anh vẫn không hề nhúc nhích, cũng không hề trầm luân, trong đầu anh cũng là một khoảng trống rỗng.

Anh đặt cái cốc xuống, nhìn thần sắc lo lắng của Mạnh phu nhân nói: “Mẹ, con đi làm trước, lúc Mạn Quân xuống lầu, mẹ nhớ bảo cô ấy ăn bữa sáng, bằng không dạ dày của cô ấy sẽ bị đau!”

Thấy bộ dáng quan tâm của anh như vậy, Mạnh phu nhân hết sức vui mừng, lại tự tay sửa sang lại cổ áo cho anh: “Đi đi, nhìn con và Mạn Quân tốt như vậy, trong lòng mẹ thật sự thấy rất cao hứng. Đúng rồi Thiệu Đình, con và Mạn Quân đã ở với nhau nhiều năm như vậy, cũng đã đính hôn rồi, con nên nhanh chóng chọn ngày tốt, tổ chức lễ kết hôn đi thôi.”

Mạnh Thiệu Đình từ chối cho ý kiến, chỉ hơi hơi cúi đầu, một lát sau, anh mới chậm rãi đáp: “Con đã biết rồi, mẹ, ngày mai con sẽ gọi điện thoại cho bác Thẩm bàn bạc một chút về hôn lễ.”

“Vậy là được rồi, mắt nhìn thấy con cũng đã 28, ba mẹ cũng đều đã chờ ôm cháu từ lâu rồi.”

Mạnh phu nhân ôm niềm vui sướng to lớn, nhìn đứa con trai mình yêu quý nhất, cuối cùng nó cũng đã thuận ý vừa lòng, chịu tuân theo cuộc sống mà bà đã sắp xếp, hỏi sao trong lòng bà có thể không cao hứng được đây?

Mạnh Thiệu Đình nghe câu nói cuối cùng của Mạnh phu nhân, trong lòng cũng thoáng chút run rẩy, hốt hoảng. Anh chợt nghĩ, nếu đứa trẻ của anh và Tĩnh Tri còn sống, sớm đã ngọt ngào gọi ba mẹ, chạy tới chạy lui ở bên người bọn họ rồi.

Nhẹ nhàng lắc đầu, Mạnh Thiệu Đình xua đuổi cái ý nghĩ lung tung lộn xộn đó đi, nhanh chóng đi ra cửa.

Xe dừng lại ở tòa nhà lớn của công ty, Mạnh Thiệu Đình mở cửa xuống xe, mới bước đi được vài bước liền nhìn thấy người nọ đang đứng ở phía trước mặt. Thần sắc u ám nặng nề lúc trước trên mặt anh thoáng hiện lên vẻ sáng sủa hơn, môi mỏng hơi nhếch lên, để lộ ý cười mê người mở miệng nói: “Hôm nay cơn gió nào đã đưa anh đến đây thế này? Thế nào mà anh cả lại có thể hạ mình đến cái nơi nhỏ bé này của em vậy?”

Đôi mắt của Mạnh Thiệu Hào sâu không thấy đáy liếc anh một cái, tia sáng tinh quái dường như chợt lóe lên giây lát, sau đó lại trở thành hồ sâu sóng nước chẳng sao. Anh cười trầm ổn, nhàn nhạt nói: “Chú hai, nơi “hào đình diên sản” (đất rộng tiền nhiều) như thế này mà chú còn gọi là nơi nhỏ bé, thì Duy Hằng kia của anh lại càng không thể được người ta để mắt tới rồi!”

“Anh cả nói thế chứ, nơi này quả thật rất khiêm tốn, phóng tầm mắt toàn bộ Los Angeles này, là người Hoa, có ai mà không biết, không nghe thấy đại danh của Mạnh Thiệu Tiệm và Duy Hằng đây?” Mạnh Thiệu Đình miệng làm như khen tặng, chỉ có điều trong ánh mắt không chút ý cười, anh bước về phía trước một bước, “Anh cả, mời.”

Mạnh Thiệu Tiệm cũng không khách khí, lập tức đi về phía trước, hai anh em cùng sánh vai đồng hành, người ngoài nhìn thấy bộ dáng cực kỳ thân mật.

“Duy Hằng chẳng qua chỉ là sản nghiệp cũ của nhà họ Mạnh, tất cả công lao đều là của lớp tiền bối gây dựng. Anh đây cũng chỉ là ngồi đó hưởng thụ kiểu “ngư ông thủ lợi” mà thôi. Nhưng em thì lại khác, hào khí khởi nghiệp giống như sấm sét, mới ba năm mà sức ảnh hưởng đã có thể so với Duy Hằng rồi.” Mạnh Thiệu Tiệm vừa nói, vừa lơ đãng như cười như không, liếc mắt nhìn Mạnh Thiệu Đình một cái, giơ tay vỗ vỗ vào vai anh: “Xem ra, nhà họ Mạnh sau này phải nhờ đến em rồi.”

Mạnh Thiệu Đình thu lại ý cười, bộ dáng bất cần đời mới vừa rồi không còn sót lại chút gì, ngược lại, đã được thay bằng một bộ dáng nghiêm trang, vẻ mặt nghiêm túc, anh ngừng bước chân, tất cung tất kính

mở miệng: “Lời ấy của anh cả sai rồi, anh là anh cả, gánh nặng của nhà họ Mạnh đương nhiên là phải đặt ở trên người anh cả, Thiệu Đình em không có chí khí này, chỉ muốn làm những chuyện mà bản thân thấy thích thú thôi.”

Đáy mắt của Mạnh Thiệu Tiệm hình như có vài phần xúc động. Anh ta nhẹ nhàng vỗ vỗ vào vai Mạnh Thiệu Đình: “Chú muốn làm loạn ở bên ngoài thế nào cũng được, nhưng sớm muộn gì cũng phải trở về kế thừa hết thảy mọi việc của nhà họ Mạnh này. Ba cũng đã già rồi, không nên để cho ba phải lo nghĩ quá mức, anh cũng cần chú giúp đỡ, anh em trong nhà, so với người ngoài luôn đáng tin cậy hơn.”

Lời nói này nói mười phần thành khẩn, Mạnh Thiệu Đình nghe xong dường như cũng thập phần xúc động: “Anh cả...”

“Đi thôi.” Mạnh Thiệu Tiệm tựa hồ rất vừa lòng với phản ứng của Mạnh Thiệu Đình, trên gương mặt, thần sắc vốn âm trầm cũng thả lỏng ra một ít, mơ hồ còn mang theo ý cười nhàn nhạt.

Mạnh Thiệu Tiệm chỉ đi dạo ngắm nghía bên trong tòa nhà công ty một cách tượng trưng, thường thường khen vài tiếng hoặc là đưa ra mấy đề nghị tương đối tốt hơn. Từ đầu đến cuối, thần sắc của Mạnh Thiệu Đình đều kính cẩn, anh cả nói cái gì, không một chỗ nào là anh không chăm chú lắng nghe.

Tới thời điểm gần giữa trưa, Mạnh Thiệu Đình đưa anh cả đi ra ngoài, đi đến gần xe, lái xe đã mở cửa xe, Mạnh Thiệu Tiệm đang định xoay người bước vào, bỗng nhiên dừng bước chân, chỉ một ánh mắt, người chung quanh lập tức lùi ra thật xa.

Mạnh Thiệu Đình vẫn giữ thái độ “sóng nước chẳng xao” như trước, anh biết, hôm nay đột nhiên Mạnh Thiệu Tiệm tìm đến đây là có kịch, lúc này mới muốn mở màn.

“Anh cả, còn có chuyện gì sao?” Hai tay Mạnh Thiệu Đình đút vào trong túi chiếc áo khoác mỏng, lúc này nét mặt bày ra bộ dáng tuổi trẻ đầy bướng bỉnh, tuy rằng toàn bộ đã tâm lẫn bất tuân đã được anh che giấu đi, nhưng Mạnh Thiệu Tiệm chỉ liếc mắt một cái, từ trong ngữ điệu lời nói của anh cũng đã nhìn ra.

“Tuần trước anh đi công tác ở Paris, thấy người nhà họ Phó.” Mạnh Thiệu Tiệm chậm rãi nói, anh ta châm một điếu thuốc, hít một hơi rồi kẹp ở giữa ngón tay thon dài không di chuyển.

Đuôi lông mày của Mạnh Thiệu Đình khẽ động đập: “Hả? Anh cả định nói điều gì vậy?”

83. Chương 83: Cô Ấy Và Em Không Còn Liên Quan

Đuôi lông mày của Mạnh Thiệu Đình khẽ động đập: “Hả? Anh cả định nói điều gì vậy?”

Mạnh Thiệu Tiệm bỗng nhiên cúi đầu, anh ta bình tĩnh chăm chú nhìn điếu thuốc lá đang cháy sáng giữa ngón tay một lát, bỗng nhiên vút điếu thuốc còn một nửa xuống đất, nhấc chân đi đi dập tắt, nhưng mi mắt cũng chưa từng nhấc lên, chỉ chăm chú nhìn xuống dưới đất. Thật lâu, anh ta mới chậm rãi lên tiếng: “Anh gặp được Phó Tĩnh Ngôn, cô ấy kể cho anh nghe một ít chuyện về Phó Tĩnh Tri.”

Lúc Mạnh Thiệu Tiệm nói đến Phó Tĩnh Tri, anh ta ngẩng đầu rất nhanh, liếc mắt nhìn qua Mạnh Thiệu Đình một cái. Quả nhiên, mặc dù Mạnh Thiệu Đình cực kỳ kiềm chế, nhưng Mạnh Thiệu Tiệm vẫn nhận ra được cảm xúc rung động của anh chợt lóe lên.

Bên môi anh còn có nếp nhăn nhàn nhạt rất nhỏ khẽ nhếch lên, đôi đồng tử đen thẫm lại nhìn giống như hai viên đá đen bóng.

Bàn tay của Mạnh Thiệu Đình thả ở trong túi bắt giác hơi nắm chặt lại, suốt hơn bốn năm qua, anh chưa bao giờ trở lại Trung Quốc, càng không bước đến nơi thành phố quen thuộc kia. Cũng không có một ai ở bên cạnh nói cho anh chút tin tức về nhà họ Phó. Mà ngay cả chính anh cũng không hề đi hỏi thăm, hiện giờ khi nghe được chuyện của Phó Tĩnh Tri, anh vậy mà lại không nhớ nổi bộ dáng của cô nữa rồi.

Trong đầu anh chỉ còn lưu giữ lại một hình dáng lơ mờ, bé nhỏ, nhưng lại mang theo sự quật cường lẫn sự mạnh mẽ không nên có ở cô. Nếu muốn anh nhớ lại tỉ mỉ ngũ quan của cô, thực sự anh không sao nhớ ra nổi.

Anh chỉ có thể mơ hồ nhớ được, cô không đẹp, tướng mạo chỉ có thể được xếp loại hơn trung bình một chút, ánh mắt của cô anh cũng không nhớ được, nhưng anh lại nhớ được rõ ràng có một lần khi cô cười, linh lợi nhìn anh, ánh mắt cong thành hình vầng trăng khuyết, anh cũng còn nhớ rõ ánh mắt của cô lần cuối cùng nhìn thấy, khi ấy, trong mắt cô đầy sự trống rỗng lẫn tối tăm dày đặc.

Trái tim từng phát từng phát trở nên run rẩy, nhưng Mạnh Thiệu Đình vẫn nói cứng cỏi: “Em và cô ấy đã ly hôn, mọi chuyện về cô ấy, dù chỉ một chút, em cũng không muốn biết.”

Tựa hồ Mạnh Thiệu Tiệm đã sớm đoán được anh sẽ nói như vậy, anh ta khẽ gật đầu: “Trong lòng anh cũng cho rằng như thế, vốn không nghĩ là sẽ nói với em, nhưng nghĩ tốt xấu gì em và cô ấy cũng đã có một thời gian là vợ chồng, hiện giờ cô ấy phải trải qua một cuộc sống không được tốt lắm...doodoolooqood Em đã nói như vậy thì...thôi quên đi, anh đi đây.”

Mạnh Thiệu Tiệm nói qua quýt rồi xoay người vào xe, về xa cách. Thủ hạ và lái xe của Mạnh Thiệu Tiệm đã nhanh chóng liền đi tới, thời điểm trợ lý của Mạnh Thiệu Tiệm đóng cửa xe, thì một bàn tay mạnh mẽ dùng sức ngăn cản động tác của anh ta.

Người nọ đang ngồi ở trong xe, bờ môi hơi cong lên thoáng cười nhạt không rõ ràng lắm, nhưng cũng ra vẻ kinh ngạc xoay người lại: “Thiệu Đình, em còn có việc gì sao?”

Khóe môi Mạnh Thiệu Đình nhếch lên, có thể nhìn thấy cặp môi mím lại thành một đường thẳng. Anh nắm lấy tay người trợ lý, lòng bàn tay rịn lớp mồ hôi. Đã là cuối mùa thu, làn gió lạnh thổi tới từ phía sau làm người ta đột nhiên có cảm giác thấy lạnh thấu xương. Trong đôi mắt đen hình như có chút giãy dụa, hình như có ý lùi bước, rồi lại có sự mâu thuẫn không nói nên lời.

Anh chậm rãi gật đầu, nhưng cũng không ngược mắt lên nói với trợ lý và lái xe: “Các anh hãy ra ngoài đi.”

Trợ lý nghe xong lời này nhưng không đáp ứng mà lại nhìn nét mặt của Mạnh Thiệu Tiệm, thấy anh ta gật đầu, hần mới lại xoay người tránh ra khỏi xe.

Mạnh Thiệu Tiệm ngồi ở trong xe, vẻ mặt vân đạm phong khinh, mà trên mặt Mạnh Thiệu Đình, cũng dần dần nhiễm vẻ mỉa mai âm u: “Anh cả.”

Tiếng nói thuần hậu của anh nghe thật mê người, thời điểm hạ thấp giọng, lại càng tràn ngập từ tính thật động lòng người. Mạnh Thiệu Tiệm nhìn lại anh, thấy bờ môi Mạnh Thiệu Đình chậm rãi cong lên, nét mặt thoáng vui cười, trong lòng không khỏi căng thẳng, anh ta thấy rất rõ, ở sâu thẳm trong đôi mắt kia hàm chứa một ánh nhìn trào phúng: “Anh cả, anh thích Phó Tĩnh Tri!”

Anh không cần dùng câu hỏi, ngược lại giọng điệu thật chắc chắn. Đầu tiên Mạnh Thiệu Tiệm chột ngẩn ra, rồi chột cũng cười ha ha vài tiếng. Anh ta khẽ nắm tay lại, ánh mắt giống như viên đá đen, thâm thúy mà lại mê người, bao phủ lại cả khuôn mặt Mạnh Thiệu Đình: “Thiệu Đình, lời này cũng không thể nói lung tung.”

“Sao vậy anh cả, dám thích em dâu của mình, lại không dám thừa nhận sao?” Mạnh Thiệu Đình cũng cười, nụ cười vừa lười nhác mà lại tùy ý. Anh cứ như vậy, một tay chống ở mũi xe, hơi cúi đầu, khóe môi nở một nụ cười như có như không, hàm chứa chút trào phúng: “Đương nhiên, hiện giờ cô ấy đã sớm không còn là vợ của em, cũng không còn là em dâu của anh cả nữa, nếu thích, anh hãy về nước đi tìm cô ấy đi... Không phải Phó Tĩnh Ngôn đã nói cô ấy sống không được tốt đó sao! Như vậy hiện tại anh cả chính là anh hùng cứu mỹ nhân rồi, chẳng phải là vừa vắn ôm được người đẹp về hay sao?”

Ý cười trên mặt Mạnh Thiệu Tiệm rét lạnh, ngón tay thon dài ở trên đầu gối khẽ nắm lại một cái, ngược lại, lắc đầu thờ dãi: “Anh lại tưởng rằng năm năm trước, đêm trước hôm em đi công tác ấy, em đã cầm đi một vật gì đó như vậy, là vì trong lòng em không buông được cô ấy, hóa ra...”

Anh ta cũng không nói nhiều, chỉ ngược mắt nhìn Mạnh Thiệu Đình một cái, biểu cảm cũng không quá mức: “Không còn việc gì nữa, anh đi trước đây.”

84. Chương 84: Người Trước Mắt Cũng Là Người Trong Mộng

Cô thật đơn thuần, cũng thật thiện lương, toàn tâm yêu anh, tin cậy anh, nên anh càng không thể phụ bạc cô, cưới Mạn Quân, cha mẹ vừa lòng, đối với nhà họ Mạnh cũng chỉ tốt hơn, không gì là không có lợi, cho nên cứ như vậy, anh liền cưới cô.

Nghĩ đến đây, Mạnh Thiệu Đình dứt khoát lắc lắc đầu, dứt bỏ toàn bộ những chuyện rườm rà đó ra khỏi suy nghĩ, bỏ qua hết thảy. Anh không muốn tiếp tục nghĩ thêm nữa, cũng không muốn để cho những suy nghĩ của mình lại gây ra sự rối rắm ở trong cơ thể trở thành khối u ác tính, không gạt đi nổi.

Thời điểm đi vào trong thang máy, điện thoại vang lên, là ca khúc “Bến cảng tránh gió” thật ngọt ngào, đây là nhạc chuông mà Mạn Quân đã bắt anh cài đặt, mỗi lần cô gọi điện thoại đến là ca khúc này vang lên.

Lúc này thần sắc trên gương mặt của Mạnh Thiệu Đình đã dần dần trở nên dịu dàng, anh nhận điện thoại, chợt nghe thấy giọng nói mềm mại của Mạn Quân: “Thiệu Đình, anh đang làm gì vậy?”

“Đi làm thôi.” Anh dựa người vào vách thang máy, giọng nói thuần hậu mà lười nhác qua ống nghe truyền đến tai Mạn Quân, làm cô bất giác chu cái miệng nhỏ nhắn, khẽ cười một tiếng hạnh phúc: “Vậy buổi trưa anh có trở về nhà không? Em nấu cơm cho anh ăn nhé...”

“Hả? Mặt trời mọc ở hướng tây rồi sao? Mạn Quân của anh đã biết nấu ăn rồi à?” Mạnh Thiệu Đình mỉm cười, cũng là do anh đã nghĩ thông chuyện kia rồi, nên cách nói chuyện với Mạn Quân so với ngày xưa quả thật có chút cứng chiều hơn một ít. Sau khi đột nhiên được nghe bốn chữ “Mạn Quân của anh”, bất giác Mạn Quân ngớ người ra, lát sau, rớt cuộc trong mắt liền dâng lên màn nước mù mịt, cô nhẹ nhàng che miệng lại, không dám để cho bản thân bật lên tiếng khóc.

Ở bên cạnh anh đã gần năm năm, cô cho rằng mình coi như là đã gả cho anh, cũng có thể vẫn cứ duy trì cục diện như bây giờ, nhưng lại chưa từng nghĩ đến, anh sẽ có câu nói dịu dàng, gọi tên cô nghe vô cùng thân thiết như vậy, “Mạn Quân của anh”, giờ đây, rốt cục cô đã trở thành của anh thật rồi sao?

“Mạn Quân, sao không nói gì nữa vậy?” Tay cầm điện thoại thoáng xiết chặt, Mạnh Thiệu Đình không nghe thấy tiếng nói của phía bên kia, không khỏi có chút nổi lên căng thẳng.

“Em đây...” Mạn Quân cố nén sự kích động của bản thân, cúi đầu nói.

“Ừ... Mạn Quân, anh có chuyện muốn nói với em.”

Mạnh Thiệu Đình chợt nhớ buổi sáng, khi anh rời đi đã đồng ý với mẹ, ngày mai sẽ gọi điện thoại cho bác Thẩm để bàn bạc về chuyện hôn lễ, anh đang nghĩ, hiện giờ nên nói cho Mạn Quân, hay là đợi đến lúc sắp đặt xong xuôi tất cả mới cho cô một sự kinh hỉ?

“A... Em phải vào phòng bếp để ninh canh cho xong đã, Thiệu Đình, em không nói chuyện với anh nữa, buổi trưa anh nhớ trở về nhé.” Mạn Quân chợt kêu lên một tiếng, sau đó nói thật nhanh rồi cúp điện thoại. Mạnh Thiệu Đình giật mình nhìn điện thoại đã bị cúp, dĩ nhiên trong đầu anh đang nghĩ tới cảnh Mạn Quân sẽ làm ọi thứ trong phòng bếp bị đảo lộn một cái ngược đáy lên trời. Cô vậy mà lại cũng muốn ra tay học cách ninh canh cho anh, Mạn Quân thương anh như vậy, mà anh cũng thật sự thích cô, tuy thỉnh thoảng cũng quên mất những chuyện dây dưa giữa hai người...

Mạnh Thiệu Đình cũng cúp điện thoại, vừa vặn thang máy đến nơi, anh liền nhấc chân đi ra ngoài.

“Đình đang” tiếng chuông thang máy phát ra nghe rất êm tai dễ chịu, Tri Tri mặc bộ đồ công sở trang nhã, cúi đầu thật sâu. Mạnh Thiệu Đình dẫn vài người bước ra ngoài, phong cách hiên ngang, nhưng anh lại có ý đi ra cuối cùng.

Sau khi đi qua bên cạnh Tri Tri, anh dừng bước, Tri Tri lập tức khấn trương lui lại về phía sau một bước, cô cũng đã dám đứng thẳng lên, ngẩng đầu nhìn anh rồi.

Mạnh Thiệu Hiên coi như vừa lòng với phản ứng lúc này của cô. Nhưng chính vì cô lại lui về phía sau một bước nên anh cảm thấy có chút khó chịu. Anh ra vẻ uy nghiêm khẽ ho một tiếng, đứng tựa lưng nhìn lại cô: “Mấy ngày nay công việc thế nào rồi? Đã thích ứng chưa?”

Tri Tri cuống quýt gật đầu, thậm chí lúm đồng tiền bên môi cô còn thoáng hiện ra: “Kiều Thiếu gia, tôi cũng đã thích ứng rồi ạ, hơn nữa công việc cũng nhẹ nhàng, tôi làm cũng quen rồi.”

Ánh mắt của Mạnh Thiệu Hiên rơi vào vài cuốn sách đang đặt ở một bên trên sofa, anh hếch mày: “Cô thích đọc sách à?”

Anh vẫn luôn cho rằng cô chỉ là một người làm công, không từng được học hành gì, hiện giờ mới phát hiện ra, cô đọc sách, mà còn lại là những cuốn sách rất dày, khổ sách thật vĩ đại, trên bìa sách lại còn có tiếng Anh!

Tri Tri nhìn thấy anh để ý đến những cuốn sách, giật nảy người, cô lại dùng thời gian đi làm để xem sách giải trí, tóm lại là một chuyện không có gì đáng về vang.

“Thực xin lỗi, Kiều Thiếu gia, sau này tôi nhất định sẽ không đọc sách nữa, ngài tha thứ tôi một lần này được không?” Cô cho rằng Mạnh Thiệu Hiên đang trách cứ cô đã mắc lỗi trong thời gian làm việc, liền hoảng hốt. Giữa lúc đó cô tiến lên một bước, nhẹ nhàng kéo ống tay áo của anh lại, cúi đầu xin lỗi.

Ngọn đèn giữa thang máy rất sáng, Mạnh Thiệu Hiên nhìn thấy rất rõ khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hơi gầy của cô so mấy ngày hôm trước tựa hồ đã trơn bóng hơn một ít, không còn tái nhợt lợi hại như trước, ngược lại mang theo sắc hồng nhàn nhạt. Cô mở to đôi mắt ngập tràn hơi nước nóng bỏng đầy vẻ cầu xin nhìn anh. Bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy ống tay áo của anh lúc này vẫn còn hơi run run, quả thực khiến anh mềm lòng không sao kiềm chế nổi. Cô gái nhỏ này, cô chỉ dùng ánh mắt như vậy mà nhìn anh, anh thực hận không thể đáp ứng được những yêu cầu của cô.

“Tôi không có ý trách cứ cô. Công việc mở thang máy thật nhàm chán, lúc rảnh rỗi cô có thể tùy tiện đọc sách, chỉ cần không làm ảnh hưởng đến công việc là được.” Mạnh Thiệu Hiên thốt ra lời này xong, tay Tri Tri liền buông lỏng ra, trên mặt cô hiện lên lúm đồng tiền mờ mờ, tựa hồ còn có tiếng thở dài khe khẽ thật nhẹ nhõm nữa.

Mạnh Thiệu Hiên nhìn cô cười, trong lòng giống như được uống mật vậy, so với việc mình gặp được chuyện gì đó vui vẻ anh còn thấy cao hứng hơn bội phần!

Một khi cao hứng, anh cũng thoáng quên hết tất cả, liếc mắt nhìn thấy tóc của cô có chút rối loạn, anh không khỏi vươn tay ra vén vén, lui lại một bước để nhìn, so lúc nãy hình như còn thấy rối loạn hơn, không khỏi cau chặt hàng lông mày dài đẹp mắt, lại vén lại gầy một chút. Từ trước đến nay anh chưa từng qua lại với một cô gái nào, nên lực của tay cũng hơi mạnh. Tri Tri bị anh đùa nghịch đến đứng không vững, lại cũng không dám thốt ra lời, mãi sau, cuối cùng anh cũng buông tha cho cô, nói một câu đầy chán nản: “Tri Ti, cô hãy nuôi tóc dài đi!”

“Để tóc dài phiền toái lắm.” Tri Tri nhẹ nhàng nói, giọng của cô luôn mềm mại như vậy, Mạnh Thiệu Hiên nghe mà cả người thật thoải mái, giống như là đang nóng nực được ăn một hộp kem lớn vậy, cả người anh, đến từng chân lông đều thật thoải mái.

“Cô mà để tóc dài nhất định nhìn rất đẹp mắt.” Mạnh Thiệu Hiên nói chắc chắn, chị dâu cũng có tóc dài, hơn nữa chất tóc vô cùng tốt, cũng chưa từng nhuộm tóc bao giờ. Tri Tri mà để tóc dài thì không biết hình dáng sẽ ra sao nhỉ?

Nghe thấy anh nói như vậy, gương mặt của Tri Tri bỗng chốc đỏ rực lên, đầu cũng cúi thấp xuống: “Kiều Thiếu gia, ngài nên đi làm thôi...”

Bộ dáng ngượng ngùng của cô, càng nhìn anh càng thêm thấy thương xót, anh nghĩ muốn gần gũi với cô, lại sợ sẽ dọa đến cô, đành phải cố nén tâm chân tình đang quay cuồng xuống tận đáy lòng mình.

Mạnh Thiệu Hiên nhìn thấy có một quyển sách đang mở ra để trên sofa, đôi mắt anh chuyển động, liền cướp lấy: “Tôi mượn quyển sách này để đọc, ngày mai sẽ trả lại cho cô.”

Nói xong, sau đó anh giống như một đứa nhỏ ôm lấy cuốn sách rồi bỏ chạy luôn...

“Ấy này... Kiều Thiếu...” Tri Tri đuổi theo một bước, lại đứng lại, bắt đầu lắc đầu thở dài một tiếng, làn môi vừa xinh xắn vừa đáng yêu cũng chậm rãi thoáng phác họa một nụ cười. Cô soi mình vào vách tường sáng bóng của thang máy, tỉ mỉ đánh giá bản thân, bộ dáng của cô lúc để tóc dài thế nào, chính cô cũng đã nhanh chóng quên từ lâu rồi...

Đã đổi sang công việc mới, không bằng, cô sẽ lại bắt đầu nuôi tóc dài, cuộc sống tựa hồ đã mở ra cho cô một khung cửa sổ hoàn toàn mới. Cô có công việc ổn định, đứng đắn, mẹ cũng thật vui vẻ, không còn đánh chửi cô nhiều như trước. Tri Tri cảm thấy một lần nữa bản thân mình tựa hồ lại được bổ sung rất nhiều sức lực. Đợi đến lúc đã có đủ tiền, cô sẽ đổi nhà, thuê một gian phòng mới tốt hơn một chút, thân thể của mẹ không tốt, hiện tại phòng rất ẩm ướt, môi trường xung quanh cũng ồn ào, không tốt cho sự dưỡng bệnh của mẹ...

Đợi đến sau này, khi sức khỏe của mẹ dần dần tốt lên, trong tay cô cũng đã có tiền gửi ngân hàng, cô sẽ nỗ lực nhờ người mua giúp một căn nhà của mình để ở, cuộc sống hàng ngày cứ như vậy mà trôi qua một cách tốt đẹp! Tri Tri nghĩ như vậy, nụ cười càng thêm sâu. Ở nơi khóe môi còn có hai cái lúm đồng tiền đáng yêu, cô vừa soi gương, vừa chụp vỗ gương mặt ửng đỏ của mình, vừa mới trải qua vài ngày yên ổn ngày, cô đã bắt đầu mơ tưởng hảo huyền chẳng?

Bất quá tóm lại là đã có hi vọng, mọi chuyện đang ở chiều hướng phát triển tốt đẹp! Nhất định phải tin như vậy!

Cho dù là bằng với khả năng của mình, cả đời này cô không gả đi cũng không có gì đáng ngại, vẫn có thể chăm sóc mẹ như bình thường!

Tri Tri nghĩ, ôm đầu gối ngồi xuống ghế sofa rộng rãi được kê ở khoảng trống nơi thang máy, bàn tay nhỏ bé non mềm chống lấy má, nhắm lại mắt, cơ hồ có thể cảm giác được cuộc sống mới đầy sáng sủa của mình đã từng chút, từng chút tới gần cô rồi.

**

Mạnh Thiệu Hiền ôm quyển sách thật dày kia đi đến văn phòng, liền đem một đồng tài liệu báo cáo bảo người quản lý mang đến giao cho Kiều Tử Tích. Anh gọi điện thoại nội tuyến bảo Lâm Thi đến, sau đó cả người dựa vào ghế sofa, hai chân gác lên trên bàn, lại kéo mở cổ áo, ngậm một miếng thuốc lá bắt đầu phun mây thả khói.

Một đại thiếu gia vừa rồi quần áo còn chỉnh tề, phong cách hiên ngang, đảo mắt đã biến thành một người ăn chơi trác táng.

Lâm Thi vừa tiến đến nhìn phẩm hạnh này, gương mặt không khỏi nghiêm lại: “Tam Thiếu, chân của ngài có thể không đặt lên trên bàn pha trà được không?”

“Tôi đây không uống trà.” Mạnh Thiệu Hiền phun ra một vòng khói nhìn rất lưu manh, Lâm Thi tức giận hung hăng đập anh một cước!

“Tìm tôi có chuyện gì! Tôi đang vội muốn chết đây, đại thiếu gia, tôi cũng không được giống như ngài, một người hiếm có, lại còn gặp được cảnh “phú quý nhàn nhàn” (người nhàn hạ giàu sang)!” Lâm Thi ngồi trên sofa đối diện với anh, nói đầy tức giận.

“Cô hãy xem cuốn sách này.” Mạnh Thiệu Hiền đưa cuốn sách tới, lại thành thạo ói ra một cái vòng khói, hơi nheo mắt: “Tên sách là gì?”

“Tôi nói này, đại thiếu gia, tốt xấu gì ngài cũng sống ở nước ngoài nhiều năm như vậy, ngài lại không nhận biết được tiếng Anh sao” Lâm Thi hô to gọi nhỏ, Mạnh Thiệu Hiền nhìn cô thật vô tội: “Tôi bị mù, không nhìn được, cho nên tôi chỉ có nói, cũng không đọc được chữ.”

85. Chương 85: Thân Phận Bị Lộ - Không Có Bí Mật Nào Là Bí Mật

Lâm Thi hô to gọi nhỏ, Mạnh Thiệu Hiên nhìn cô thật vô tội: “Tôi bị mù, không nhìn được, cho nên tôi chỉ có thể nói mà không thể đọc được chữ.”

Lâm Thi muốn học máu, lúc này một tay cầm lấy tác phẩm vĩ đại đó kéo lại, cặp mày dài hếch lên: “Ồi trời, anh được đấy, cũng đã bắt đầu nghiên cứu Lịch sử triết học châu Âu rồi hả?”

” Lịch sử triết học châu Âu ư? Đó là một thứ đồ chơi gì vậy?” Mạnh Thiệu Hiên mắt to trừng mắt nhỏ. Nếu như cô đọc cái loại truyện ngôn tình tiểu thuyết hay võ hiệp, huyền ảo gì đó, anh tuyệt không ngạc nhiên, nhưng mà đây lại là Lịch sử triết học châu Âu, cái tên này chỉ cần nghe thấy thôi, đầu anh cũng đã to ra rồi. Vậy mà, cô gái nhỏ làm công bình thường kia lại đọc thứ này hay sao?

Lâm Thi lườm anh một cái: “Không học qua thì chỉ là người không có kiến thức. Tôi và anh không thể thông hiểu được đâu. Cuốn sách này tám phần không phải là của anh rồi, còn có con dấu nữa này, thật là rất tinh xảo, vừa thấy sẽ thấy ngay đây là thứ này không phải là của anh, vì nó tuyệt đối không phù hợp với khí chất của anh!”

Lâm Thi vừa nói, vừa cúi đầu cẩn thận nhìn đi nhìn lại trên trang đầu của cuốn sách, con dấu này được khắc quả thật rất rườm rà, giống như một loại triện. Cô tò mò nhìn một lát, trong miệng lẩm bẩm thì thầm: “Phó... Tĩnh Tri? Đây, đây là tên ai vậy? Chủ nhân của cuốn sách này là Phó Tĩnh Tri mà?”

Lời của Lâm Thi vừa nói ra khỏi miệng, Mạnh Thiệu Hiên chợt từ trên ghế sofa nhảy vọt lên, đưa tay đoạt lấy cuốn sách, lúc này gương mặt tuần tú của anh gần như dán ở trên trang bìa của cuốn sách, cố gắng phân biệt nửa ngày, mới lại nhận ra ba cái loại chữ như sâu bò này, anh hoàn toàn không biết!

Hai tay anh gắt gao nắm chặt lấy cuốn sách, đôi mắt cũng vụt sáng kinh người, mắt tròn xoe, mồm há hốc nhìn Lâm Thi: “Thi Thi, cô xác định mấy cái chữ nhìn không ra bộ dáng này là Phó Tĩnh Tri sao?”

Lâm Thi gật gật đầu, không hiểu nói: “Đúng vậy, tuy rằng tôi không biết viết chữ như vậy, nhưng tôi vẫn là có thể nhận ra được được chúng!”

Mạnh Thiệu Hiên giật mình nặng nề ngồi ở trên ghế sofa, nhìn đi nhìn lại con dấu. Con dấu nho nhỏ kia khéo lắm cũng chỉ gần bằng cái móng ngón tay út của anh, trong đó có ba chữ. Mà ba chữ ấy đã làm anh nhớ suốt năm năm, không biết bao nhiêu ngày đêm anh đã suy nghĩ về ba chữ ấy.

Phó Tĩnh Tri, Phó Tĩnh Tri... Là cô sao? Là cô sao?

Trái tim của Mạnh Thiệu Hiên đập giống như trống trận. Anh không thể nào tin được lại có sự tình cờ như vậy. Anh không thể tin được người mà bản thân ngày nhớ đêm mong kia, người ở trong mộng vậy mà lại ở ngay trước mắt mình, hàng ngày đều có thể nhìn thấy, hàng ngày đều có thể nói chuyện.

Mạnh Thiệu Hiên ngồi ở chỗ đó cũng không hề nhúc nhích. Làn da của anh vốn trắng bệch gần như trong suốt, bởi vì sự kích động mà sắc đỏ đã ngập tràn trên mặt, làm cả khuôn mặt anh giống như sắc hoa đào tươi đẹp vậy. Chỉ có điều, lúc này đôi con ngươi ám màu hổ phách kia càng lúc càng sáng rõ, quả thực đã bức bách người ta không dám nhìn thẳng...

Lâm Thi kinh ngạc nhìn anh, “Tam Thiếu, anh làm sao vậy?”

Trong đầu Mạnh Thiệu Hiên liên tục vang lên những tiếng ong ong. Hai tay anh gắt gao ôm lấy quyển sách, đầu tiên là áp vào trên lồng ngực mình, sau đó lại cởi bỏ tây trang ôm vào trong ngực, chỉ hận không thể đem cuốn sách kia nuốt vào trong bụng. Đây là phúc tinh (ngôi sao hạnh phúc) của anh, nhất định là của phúc tinh của anh, anh phải đi mua hơn mấy ngàn mấy vạn bản để quỳn góp ra ngoài...

“Tam Thiếu?” Lâm Thi đứng lên, đi đến đẩy đẩy anh. Lúc này Mạnh Thiệu Hiên mới thoảng thanh tỉnh một chút. Anh nở nụ cười thật sự cực kỳ mê người: “Thi Thi, không sao đâu, cô bận thì cứ đi đi, tôi ngồi một mình ở đây một lát.”

“Hả.” Lâm Thi hồ nghi nhìn Mạnh Thiệu Hiên cười dịu dàng gần như muốn chảy ra nước, không khỏi trừng to mắt, hung hăng đập một cái vào trên đầu anh: “Đây, Mạnh Thiệu Hiên, tôi đây nhưng là người của Kiều Tử Tích, anh nhìn tôi như vậy để làm gì?”

Mạnh Thiệu Hiên bị cô vỗ một cái, ngược lại, ý cười càng thêm xán lạn, càng mê người. Lâm Thi bị anh nụ cười yêu nghiệt của anh làm ê hoặc, cơ hồ hồn bay phách tán, thật vất vả mới định thần lại được, cô lại tát cho anh một cái nữa: “Đại thiếu gia, đừng tùy tiện phát diện loạn xạ với phụ nữ có chồng rồi nhé, vạn nhất anh làm cho gia đình người ta mâu thuẫn, làm cho gia đình người ta vỡ tan, nhất định anh sẽ phải xuống địa ngục đấy!”

Mắng xong, cô ổn định lại tinh thần, đôi giày cao gót gõ nhịp chậm rãi lắc lư đi ra ngoài.

86. Chương 86: Để Cô Mỉm Cười Dịu Dàng, Không Sợ Phải Lên Trời Xuống Đất

Thanh danh của cô đã không thể chịu nổi như vậy, nơi thành phố này, những nhân vật nổi tiếng không ai không biết đến những tai tiếng của nhị tiểu thư nhà họ Phó, chắc chắn anh ta cũng biết.

Tri Tri suy nghĩ một chút, doođoolooqood sắc mặt không khỏi trắng bệch, cô cúi đầu cười khổ: “Vậy sao, nhà bọn họ lại có một người thiện lương như Tam thiếu gia cũng thật là hiếm có, nhờ anh gửi lời cảm ơn anh ta giúp tôi.”

Tri Tri nói xong, liền lập tức tiêu sái đi đến nơi của mình, thu dọn từng thứ từng thứ mình mang đến. Cô nhặt mấy quyển sách dày cộp bỏ vào trong chiếc túi dệt giản dị của mình, sau đó xách lên, ấn một cái nút rồi đứng ở nơi đó không nói chuyện nữa.

Mạnh Thiệu Hiên nhìn động tác của cô, hơn nửa ngày mới phản ứng kịp, trong nháy mắt anh chợt kinh hãi, giữ lại cánh tay cô. Theo bản năng Tri Tri liền phản kháng, chiếc túi to bị rách ra, sách vở rớt rầm rầm trên đất. Tình Tri lập tức ngồi xổm xuống, không đếm xỉa gì tới ai, nhặt những cuốn sách đó lên. Không biết vì sao, nước mắt cô cứ thánh thót rơi xuống, không sao dừng lại được...

Mạnh Thiệu Hiên nhìn thấy cô khóc, thốt nhiên đau lòng không thôi, anh cũng ngồi xổm xuống định giúp cô nhặt sách, nhưng lại bị cô đẩy ra. Bởi vì đang khóc thút thít nên giọng của cô có chút khàn khàn, nhưng vẫn mềm mại đáng yêu như trước, ngữ điệu động lòng người: “Tránh ra...”

Mạnh Thiệu Hiên cũng bất động, “Vì sao cô muốn bỏ đi?”

Tính Tri đã nhặt xong toàn bộ số sách, bởi vì chiếc túi bị rách nên cô đành phải ôm tất cả vào trong ngực. Lúc này, mái tóc của cô đã bị rối tung, đôi mắt cũng đã sưng đỏ. Do ôm quá nhiều sách như vậy nên cô đứng cũng không vững. Nhưng Mạnh Thiệu Hiên nhìn cô, trong lòng anh lúc này lại tràn ngập hương vị ngọt ngào, cô yên lành đứng ở trước mặt anh thế này, thật là tốt.

“Anh cũng đã biết tôi là ai, như vậy đương nhiên anh cũng đã được nghe kể về những chuyện của tôi rồi chứ?”

Tri Tri dứt khoát bình nứt không sợ vỡ, không chút quan tâm, hồ hững mở miệng nói.

Mạnh Thiệu Hiên thành thật gật đầu; “Đúng vậy, tôi đã nghe Thiệu Hiên nói, cô vốn là chị dâu của anh ta, sau này đã ly hôn, nhưng sau đó đã bị mất tin tức.”

Tri Tri cười, giọng mỉa mai, ánh mắt hơi đỏ nhìn thẳng vào anh: “Chỉ có vậy thôi sao?”

Mạnh Thiệu Hiên có chút kinh ngạc: “Còn có chuyện gì khác nữa sao?”

“Anh thật sự không biết?” Tri Tri thấy gương mặt anh lộ vẻ nghi hoặc, cũng không khỏi kinh hãi lắp bắp nói. Chẳng lẽ những lời đồn đãi kia Mạnh Thiệu Hiên đều không hề hay biết, mà cả Kiều Tử Tích cũng không biết nốt sao? Chẳng lẽ thanh danh của cô không chịu nổi như vậy, người trước mặt này lại hoàn toàn không biết gì cả hay sao?

“Biết cái gì? Tôi chỉ biết là cô đã ly hôn, còn những chuyện khác thì hoàn toàn không hề hay biết gì hết.” Lời của Mạnh Thiệu Hiền nói chính là sự thật, chuyện năm đó, quả thật anh hoàn toàn không biết gì cả, hơn nữa cho đến bây giờ, anh vẫn còn tưởng rằng cô và anh hai chỉ là ly hôn mà thôi.

Tri Tri khẽ cắn răng lại một chút, hi vọng trong lòng vừa mới dâng lên đã lại dần dần tan biến, sớm muộn gì anh cũng sẽ được nghe kể về thanh danh của cô không chịu nổi đến mức nào. Đến lúc đó bị người ta đuổi đi, chẳng thà hiện tại tự cô chủ động rời đi còn tốt hơn.

“Thanh danh của tôi thật sự không được tốt, ở lại chỗ này cũng chỉ sẽ gây thêm phiền toái cho anh mà thôi. Nơi này của anh những người thuộc xã hội thượng lưu thường xuyên ra vào, bọn họ nhìn thấy sẽ nhận ra tôi...”

“Tôi phải sợ cái gì chứ?” Mạnh Thiệu Hiền phóng dăng ngắt lời cô, anh lấy lại từng quyển, từng quyển sách từ trong tay cô một lần nữa đặt xuống dưới, gương mặt tràn đầy vẻ bất cần đời, cặp mắt nhìn đầy mỉa mai hoặc: “Tôi muốn để ai làm ở trong này, sẽ cho phép người ấy được đi làm, ai dám quản công việc của tôi chứ?”

Tri Tri ngược mắt nhìn anh, đáy mắt anh lại tràn ngập sự tàn nhẫn quen thuộc, làm cho người ta nhìn thấy liền không rét mà run. Nhưng giờ phút này, Tri Tri nhìn bộ dáng hung ác ấy của anh, trong lòng thấy nhẹ nhàng ấm áp, bất giác cô nắm chặt tay lại: “Anh nói thật chứ, thực sự không để ý sao?”

“Tôi đây thật sự chưa từng sợ bất cứ điều gì.” Mạnh Thiệu Hiền cười xấu xa, anh hơi dựa vào vách thang máy, ánh mắt giống như hai ngọn lửa đang bốc cháy, đốt đôi gò má của Tri Tri nóng rực lên, cô đành phải cúi đầu xuống.

“Cô vẫn sẽ làm việc ở đây, bắt đầu từ ngày mai, à không, từ giờ trở đi, cô được coi là trợ lý của tôi.” Mạnh Thiệu Hiền nhanh chóng nói, tiếp theo liền ôm lấy chồng sách của cô, lại nhấc chiếc túi vải bố đã cũ nhưng sạch sẽ của cô lên, sau đó túm lấy tay cô: “Đi, theo tôi đi.”

“A, anh định làm gì vậy? Kiều Thiếu gia...” Tri Tri sợ hãi, liều mạng giãy dụa muốn tránh khỏi anh, nhưng không ngờ người nọ vẫn hùng hùng hổ hổ giữ chặt tay cô: “Cô chỉ cần quan tâm đến việc đi theo tôi mà thôi.”

Tri Tri tránh không thoát, lại sợ gây ra tiếng động quá lớn khiến cho người khác chú ý, đành phải đi với Thiệu Hiền tới phòng làm việc của anh.

Mạnh Thiệu Hiền bảo cô đặt tất cả những thứ gì đó ở trên sofa, sau đó anh kéo tay cô, lôi cô đến trước bàn làm việc mình, mặt mày hớn hởi, liên tục xoa tay múa chân nói: “Cô nhìn đi, ở trong này, tôi sẽ cho làm một vách ngăn cách, đặt chiếc bàn làm việc nho nhỏ của cô đây, cô sẽ làm việc ở trong phòng này, như vậy, khi tôi ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy cô luôn!”

Càng nói Mạnh Thiệu Hiền càng hưng phấn, nghĩ đến cảnh sau này hàng ngày sẽ được làm việc cùng với chị dâu, sớm chiều ở chung, sớm muộn gì thì “ở lâu ngày sẽ sinh tình”, anh hưng phấn đến mức cặp lông mày nhíu lên như sắp bay lên trời mất rồi...

“Kiều Thiếu gia, việc này không được đâu...” Tri Tri không hiểu ý tứ của anh, cho dù có là trợ lý của anh, thì cô cũng phải ngồi ở một căn phòng khác, ở đâu ra cái đạo lý người làm trợ lý lại ngồi cùng phòng làm việc với thủ trưởng cơ chứ, hơn nữa, vì sao anh lại muốn khi ngẩng đầu sẽ nhìn thấy cô?

“Sao lại không tốt, tôi lại thấy rất tốt là khác! Trước hết bây giờ cứ như vậy đã, đợi đến sang năm, khi chúng ta chuyển sang tòa nhà mới, tôi sẽ dần dần chuyên môn, nói bọn họ sắp xếp vị trí ngồi ổn định cho cô ở trong phòng làm việc của tôi.”

Mạnh Thiệu Hiền cởi nút áo Tây trang, kéo caravat lỏng ra một chút, lộ ra chiếc cổ trắng mịn như ngọc, cái nhìn vừa vận dụng vào đôi mắt tròn xoe của cô. Cô giống như bị điện giật cuống quýt cúi đầu xuống. Mạnh Thiệu Hiền vẫn như trước, chạy tới chạy lui ở trong phòng làm việc, hưng phấn quy hoạch không thôi.

Tri Tri nhìn thấy anh như vậy, bỗng nhiên tâm tính trẻ con chợt nổi lên: “Tôi vẫn còn chưa đáp ứng anh cơ mà... Hơn nữa, tôi còn đang muốn từ chức...”

“Tôi không cho phép!” Mạnh Thiệu Hiền bước tới một bước, bá đạo nắm lấy cổ tay cô. Đôi mắt giống như chim Ưng kia tràn ngập khí phách đầy đặc cùng với vẻ tàn khốc làm cho người ta sợ hãi, nhưng Tri Tri lại

không sợ anh. Cô thoáng nở một nụ cười, ý cười thẹn thùng e lệ khiến Mạnh Thiệu Hiên nhìn mà gần như ngây cả người. Anh liền ngây ngốc mơ màng nhìn cô, nhìn cặp môi màu hồng nhạt của cô hơi hé ra: “Tôi từ chức là chuyện của tôi, cho dù anh có là ông chủ, cũng không được lưu hành cái đạo lý không cho phép công nhân từ chức...”

Giọng của cô ôn ôn nhu nhu, giống như là một cơn lông chim phất qua trái tim của Mạnh Thiệu Hiên, anh cứ nhìn gương mặt cô, một khắc cũng không rời, đáp lại đầy ngây ngốc: “Tôi đây chính là không cho phép cô từ chức.”

87. Chương 87: Tương Tư Cũng Là Một Loại Bệnh.

Giọng của cô ảm áp mềm mại, giống như một cơn lông chim phất qua trái tim Mạnh Thiệu Hiên. Anh nhìn vào gương mặt cô, một khắc cũng không rời, lại còn ngây ngốc đáp lại: “Tôi nhất định không cho phép cô được từ chức.”

“Vì sao?” Tĩnh Tri nhẹ nhàng lên tiếng, cô không còn là một thiếu nữ ngây thơ gì nữa, đương nhiên hiểu rõ bên trong của sự nhiệt tình bị lộ ra ngoài thế này đang ẩn chứa điều gì. Nhưng mà, bây giờ cô lại không muốn dính dáng gì đến chuyện tình cảm nữa.

Mạnh Thiệu Hiên chậm rãi khôi phục lại tinh thần, có phần mất tự nhiên, anh muốn che giấu lại cảm xúc của mình vừa mới rồi đã sơ hở để lộ ra: “Tôi đã đồng ý với Thiệu Hiên phải quan tâm đến cô.”

“Tôi thấy không cần thiết đâu.” Tĩnh Tri cúi đầu trả lời. Đúng vậy, cho dù cô có khốn cùng, có nghèo rớt mùng tơi đi chăng nữa, cô cũng không cần đến sự thương hại của người khác.

Thói quen cúi đầu này, cũng chính là vì cô muốn giấu đi mọi cảm xúc ở tận sâu bên trong đôi đồng tử đen láy kia. Cô tuy nhỏ bé nhưng cũng muốn giữ lại chút tự tôn cho mình.

Sắc mặt Mạnh Thiệu Hiên càng thêm đen lại, anh đột nhiên xoay người sang chỗ khác, “Tốt lắm, tôi nói cô phải thế nào thì cô sẽ phải tuân theo thế ấy, không được cự tuyệt!”

Bỗng nhiên, không hiểu vì sao Tri Tri thoáng bùng lên cơn giận dữ. Mấy năm nay điều cô giỏi nhất chính là sự nhẫn nhịn, nhưng không hiểu sao, lúc người kia tức giận lên, lại nghe thấy lời nói ngang ngược đó, cô bỗng nổi giận: “Tôi không muốn đi làm ở đây nữa mà cũng không được à? Sao anh lại có thể không phân rõ phải trái như vậy chứ!”

Kiểu cao giọng nói chuyện như vậy, hơn bốn năm qua, với cô, đây thực sự là lần đầu tiên.

Tri Tri vừa dứt lời, bản thân cô cũng thấy phát hoảng. Cô nhanh chóng ngược mắt nhìn Mạnh Thiệu Hiên, đã thấy anh mạnh mẽ xoay người lại, trong đôi mắt ám màu hổ phách dường như bị nhuộm kín bởi cơn thịnh nộ đang kéo đến. Tri Tri bị dọa, ngơ ngác lui về phía sau một bước, qua thời gian dài, một thói quen đã được hình thành, khiến cô nhanh chóng cúi đầu, hèn mọn xin lỗi: “Kiều Thiếu gia, thực xin lỗi... Cảm ơn ý tốt của ngài, nhưng mà, tôi thật sự không muốn đi làm ở đây nữa.”

Muốn mắng cô là đà điểu cũng được, muốn mắng cô là rất hèn mọn cũng xong, chỉ là cô không sao tưởng tượng nổi, nếu bị người khác nhận ra thì sau này, trong môi trường làm việc như vậy, với quá khứ kia cô làm sao có thể đối mặt với những người thuộc thành phần tri thức với môi trường làm việc ưu việt như thế

Cô còn nhớ mãi cái ngày xưa ấy, khi đó cô tìm được công việc làm văn thư vô cùng tốt, nhưng bởi vì mẹ cô nghi thần nghi quỷ nên chạy tới náo loạn vài lần. Sau đó, tuy rằng ông chủ không nói muốn đuổi việc cô, nhưng lại có đồng nghiệp chạy tới lãnh đạo nơi đó, lên nói rằng không đồng ý làm việc với một người có thanh danh dơ bẩn như vậy...

Cho nên sau khi cô bị đuổi việc, đối mặt với những đồng nghiệp ngày trước từng thân mật khăng khít, khi nhận thấy những ánh mắt hoặc là thương hại, hoặc là khinh bỉ, Tri Tri thật sự hận bản thân mình, vì sao cô lại không nhận ra được sớm một chút!

“Cô đi đi! Phó Tĩnh Tri, nếu có bản lĩnh hiện tại cô hãy bước đi, mà nhất định phải đi xa, đi thật xa, tốt nhất cả đời này cũng đừng để cho tôi còn nhìn thấy cô nữa!”

Tay Mạnh Thiệu Hiên chợt giơ lên chỉ về hướng bên ngoài, thấy cô ngược mắt lên, trong con ngươi mơ hồ đã có hơi nước, lửa giận của anh đã dần dần biến mất. Nhưng từ trước đến nay, vốn dĩ tính cách của anh rất ngang ngạnh, muốn làm gì thì làm, không có gì anh muốn mà không làm được, khiến anh cố nén không chịu cúi đầu khuất phục.

Tri Tri cắn chặt môi, cô chậm rãi vòng qua Mạnh Thiệu Hiên, đi đến nơi có những thứ của mình, nhặt những cuốn sách và chiếc túi lên, sau đó hơi cúi đầu chào anh, rồi xoay người đi ra ngoài. Bước chân của cô rất nhẹ, dường như không có tiếng động, nhịp thở của cô cũng thật nhẹ, đối lập với nhịp thở mạnh mẽ, dày đặc, gấp gáp có phần hơi thô tục của anh

Mạnh Thiệu Hiên cứ nhìn cô như thế, nhìn cô cúi đầu, vất vả ôm một đống lớn những thứ gì đó, dè dặt cẩn trọng đặt bước trên tấm thảm đẹp để quý giá được trải ở trong phòng làm việc của anh, đi về trước.

Cô yếu đuối như vậy, nhưng lại cũng cố chấp như vậy, bởi tận trong xương tủy của cô, sự mềm mại và dịu dàng dường như được sự cô độc mạnh mẽ bao trọn lấy, hấp dẫn anh sâu sắc.

Cô kéo cánh cửa văn phòng ra, sau đó thân hình cũng nhẹ nhàng xoay theo, khi cánh cửa sắp khép lại, theo bản năng Tri Tri ngẩng đầu lên thoáng nhìn về phía Mạnh Thiệu Hiên.

Sự yếu đuối lại thoáng hiện lên trong ánh mắt đau thương, chạm vào tầm mắt của anh, làm cho anh đột nhiên tỉnh táo trở lại.

Không được, anh không thể nào để mất cô lần nữa được.

Đứng ở giây phút cuối cùng trước khi cửa khép lại, một bàn tay ngang ngạnh đã ngăn trở nó đóng chặt lại.

Tri Tri giật nảy người, cuống quýt buông chiếc tay cầm cửa, ánh mắt trong suốt long lanh rơi vào trên tay anh. Trên mu bàn tay như được khắc từ ngọc kia đã in rõ một vết đỏ rực, trái tim Tri Tri chợt run lên, giọng nói đã có chút căng thẳng: “Kiều Thiếu gia, tay của anh...”

“Không sao đâu.” Anh không chút để ý, chỉ nhìn thoáng qua vết bầm tím đang ứ đọng trên mu bàn tay, rồi tùy tiện bỏ tay ra giấu ở phía sau lưng mình, lại nhìn thấy thần sắc của cô đầy hoảng sợ, không khỏi lên tiếng an ủi: “Cô đừng để ý, đây không phải là lỗi của cô, là do tôi không cẩn thận thôi.”

Tri Tri nhẹ nhàng nhìn anh một cái, đôi lông mày cong như sóng biển trải dài, che ở phía trên hàng mi, càng làm tôn lên đôi mắt giống như hồ nước mùa thu của cô. Trong lòng Mạnh Thiệu Hiên thoáng rung động, nhưng lại nghĩ mình không nên biểu lộ cõi lòng nhanh như vậy, dù sao thân phận hiện tại của anh là Kiều Tử Tích chứ không phải là Mạnh Thiệu Hiên, anh quá nhiệt tình sẽ chỉ càng dọa cô thêm.

“Nhưng mà...”

Lời nói của anh liền có chút vòng vo, ánh mắt sắc bén mang theo chút hơi hướng thổ phỉ nhìn cô: “Cô cũng không tránh khỏi có liên can!”

“Tôi... Tôi và anh cùng đi tới bệnh viện để xem xét một chút...” Tri Tri có chút bất an liền mở miệng, mi tâm cũng cau chặt lại, cô đâu phải là người thừa tiền kia chứ.

“Cái này thì... cũng không cần, nhưng mấy ngày tới tôi không thể làm được gì rồi, cho nên, cô không thể đi được mà phải ở lại đây chăm sóc cho tôi.”

Mạnh Thiệu Hiên xoay người đi đến chiếc ghế ông chủ của mình rồi ngồi xuống, tùy tiện xoay nửa vòng, một tay chống nơi huyệt Thái Dương, một tay kia chỉ vào Tri Tri: “Cứ quyết định như vậy nhé.”

Tri Tri nghĩ định cự tuyệt, nhưng lại sợ mình không cách nào chi trả tiền thuốc men cho anh. Anh là đại thiếu gia, tất nhiên là sẽ không đến một phòng khám nhỏ nào đó để băng bó một chút cho xong việc, ngộ nhỡ anh lại muốn đi đến bệnh viện lớn đăng ký để chiếu chụp gì đó. Tri Tri không dám nghĩ thêm nữa, đành phải nặng nề gật gật đầu: “Được, tôi sẽ không từ chức nữa.”

Đôi mắt của Mạnh Thiệu Hiên đột nhiên sáng ngời, lại nhanh chóng thu lại: “Tốt lắm, hôm nay chúng ta hãy tan tâm trước giờ một chút... còn không đặt đồng hồ vật trong tay cô xuống đi...”

“Đi ư... đi làm gì?” Tri Tri vừa đặt các thứ trong tay xuống, vừa hỏi lại. Tính Mạnh Thiệu Hiền vốn hay nôn nóng, liền chớp bắt lấy tay cô: “Đừng có lằng nhằng mãi nữa, tuổi còn trẻ sao lại giống như mấy bà thím già thế, hành động cứ chậm rì rì...”

Tri Tri bị anh kéo đi nghiêng ngả, vừa đi vừa chạy, vừa vận dụng phải mấy lãnh đạo các phòng ban, Tri Tri xấu hổ đến đỏ mặt, muốn tránh ra, nhưng Mạnh Thiệu Hiền lại cố tình nắm chặt hơn, vừa đi vừa trừng mắt: “Đừng có lộn xộn, tay tôi đang rất đau đấy.”

Tri Tri ngoan ngoãn không dám cưỡng lại nữa, mặc kệ cho anh lôi cô tiến vào trong thang máy, xuống lầu, lại bị túm đến nơi xe ô tô anh đang đậu ở đó, Tri Tri dừng bước chân, không chịu đi nữa: “Kiều Thiếu gia, rốt cuộc ngài muốn làm gì?”

“Lên xe!” Mạnh Thiệu Hiền mở cửa xe, không nói hai lời nhét Tri Tri vào trong. Anh lái chiếc xe Toyota kiểu dáng khá ngang ngạnh, giống như con người của anh vậy, mang theo chút thô lỗ đáng yêu, lại ngang ngược làm cho không ai có thể phản kháng lại.

“Lần này tôi phải đưa cô đi để tân trang cải tạo lại cho cô một chút.” Mạnh Thiệu Hiền nhìn bộ đồ công sở giống như một bà thím già trông coi thang máy mà cô đang mặc trên người, không sao kìm hãm nổi sự tưởng tượng, nếu như cô mặc những bộ quần áo đẹp để mang đậm vẻ nữ tính thì không hiểu cô sẽ có hình dáng như thế nào.

Một buổi chiều ở Los Angeles.

“Thiệu Đình, anh biết không, hôm nay em cùng Tang Như đi dạo phố mua được một lọ nước hoa phong cách cổ xưa mới được sản xuất ra, mùi hương khá lạ, em đoán rằng nhất định anh sẽ thích!”

Vừa uống xong ly trà chiều, Mạn Quân liền hướng về phía Thiệu Đình, vui vẻ khoe những chiến lợi phẩm đầy tâm huyết của mình. Mạnh Thiệu Đình cố dằn lại tính tình để cho cô kéo lên lầu đi xem mấy thứ mà cô đã mua kia.

Mạn Quân cũng giống như những tiểu thư con nhà gia thế khác, đối với những món đồ mua sắm mình tâm huyết đều có sự ham mê đến cuồng nhiệt. Cô thích đồ châu báu, thích các mẫu quần áo đẹp, yêu giày, yêu tất cả những gì xinh đẹp lấp lánh... đương nhiên, những cô gái trẻ giống như cô không ai là không thích những thứ đó. Mạnh Thiệu Đình cũng không biết làm thế nào, nhưng đối với Mạn Quân, từ trước đến nay anh vẫn luôn hào phóng.

“Sao em biết là nhất định anh sẽ thích?” Mạnh Thiệu Đình nửa dựa ở trên ghế sofa nhìn Mạn Quân, trên cánh tay cô đang treo một loạt những chiếc váy đủ màu đủ dạng, trong tay còn cầm một cái hộp nhỏ chạy tới giống như đang hiển một vật quý vậy. Anh như bị lây nhiễm ý cười xán lạn của cô, không khỏi dịu dàng lên tiếng.

“Bởi vì, em thấy trong vườn hoa nhà chúng ta có nhiều loại hoa như vậy, nhưng anh lại đặc biệt chỉ thích hoa sơn chi, cho nên em cho rằng, nhất định anh cũng sẽ thích mùi hương của nước hoa sơn chi!”

Mạn Quân mở lọ nước hoa ra, nhẹ nhàng phun vào trong không khí, thân hình cô linh hoạt hơi xoay tròn trong làn sương mù của nước hoa, tiếp theo liền nhào vào trong lòng của Mạnh Thiệu Đình, nhẹ nhàng gờ cánh tay non mịn mềm mại lên trước mặt anh, cười tươi như hoa: “Thiệu Đình, anh hãy ngửi thử một chút, mùi hương dễ chịu chứ?”

Mùi hương quen thuộc ấy cứ như vậy phả vào mặt Thiệu Đình, giống như vẫn luôn bị lớp bụi phủ kín, hồi ức về cô giống như dòng nước bị chặn lại giờ được khai thông, tất cả đã nhanh chóng thoát ra như thủy triều ào ạt đổ xuống ...

Cho tới tận bây giờ, cô vẫn không dùng nước hoa, chưa từng bao giờ dùng.

Anh chưa từng bao giờ nhìn thấy ở trên bàn trang điểm của cô có nước hoa, kể từ khi cô gả cho tới một ngày nào đó, trên người cô, mùi hương ấy không hề bị mất đi.

Trong những tháng ngày ở cùng nhau kia, dường như anh không nhận ra sự biến đổi ngầm bên trong của mình và thói quen ngửi mùi hương trên người cô, vì thế cho nên bây giờ khi ở Los Angeles, mỗi buổi tối

thỉnh thoảng khi mất ngủ, anh cảm thấy bên mình hình như thiếu đi cái gì đó.

88. Chương 88: Quán Quít

Đường như anh không nhận ra sự biến đổi ngầm bên trong của mình và thói quen ngửi mùi hương trên người cô, vì thế cho nên bây giờ khi ở Los Angeles, mỗi buổi tối thỉnh thoảng khi mất ngủ, anh cảm thấy bên mình hình như thiếu đi cái gì đó.

Lại nói sau này, Mạn Quân muốn trồng hoa, trong đó có loại hoa sơn chi. Thành thói quen, hàng ngày vào lúc hoàng hôn anh thường đi dạo ở trong hoa viên, dần dần anh đã yêu loài hoa nho nhỏ trắng trắng ấy.

Hồi ức giống như trà bị đổ thêm ba bốn lần nước, dần dần trở nên phai nhạt, lâu quá nên thành xa xôi, cũng đã thành hư không. Nhưng suy nghĩ của anh vừa mới bị lôi đi một lát, đã bị “ôn hương nhuyễn ngọc” (ngọc mềm hương ngát – ý nói về thân thể người con gái đẹp nói chung) trong lòng mình nhanh chóng kéo trở về. Anh cúi mắt xuống, nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay mềm mại của Mạn Quân, khi đầu ngón tay anh chạm vào làn da mỏng manh thì đột nhiên cảm thấy có một trận co rút vô hình.

“Anh cảm thấy mùi hương của loại nước hoa này có vẻ không thích hợp với em...” Anh nói rồi lại ngừng lại, thật không ngờ anh lại ngửi thấy mùi hương này... Anh đã nói, sau này sẽ không nhớ tới cô nữa, sẽ quên cô triệt để, nhưng thật không ngờ, mới có một tháng trời mà xem ra anh đã lại thất bại rồi.

Mạn Quân chu cái miệng nhỏ: “Thiệu Đình... Vừa rồi sao anh lại thất thần như thế hả ?” Trước đây cô mua cái gì, Thiệu Đình cũng đều khen ngợi, vậy mà sao lúc này lại không muốn để cho cô dùng loại nước hoa này nhỉ?

“Mạn Quân, tính cách của em trong sáng mà lại hoạt bát, mùi nước hoa này quá nhạt, quá trầm, không phù hợp với khí chất của em. Anh cảm thấy loại nước hoa mà khoảng thời gian trước em dùng ở Paris ấy, rất mạnh mẽ, rất hợp với em, mùi hương này không quá nồng đậm, nhưng lại có một cảm giác rực rỡ nóng bỏng, cực kỳ tôn em lên.”

Mạnh Thiệu Đình nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, lôi cô vào ngực mình, đặt cô ngồi vào trong lòng, một bàn tay đưa ra vòng lên trên lưng Mạn Quân, nhẹ nhàng quán chặt lấy. Một động tác vô cùng thân thiết như vậy khiến chút tức giận nho nhỏ của Mạn Quân lập tức biến mất không thấy tăm hơi. Cô khéo léo rúc vào trong lòng anh: “Thôi được, anh thích thì em sẽ dùng cái loại lâu nay vẫn thường dùng, dù sao em cũng đã mua rất nhiều quần áo đẹp, tất cả đều là để cho anh ngắm, em trang điểm thành bộ dạng gì cũng chỉ vì ý thích của anh, em sẽ nghe theo anh.”

Mạn Quân ngẩng khuôn mặt tươi cười lên, Mạnh Thiệu Đình biết cô lại đang làm nũng đòi hỏi cái hôn của anh, đẩy lồng ngực yếu, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên... Mùi thơm của nước hoa sơn chi trên người cô càng lúc càng thơm ngào ngạt. Bỗng nhiên Mạnh Thiệu Đình cảm thấy không sao dừng lại được cơn động tình ở trong cơ thể anh đã lên nổi lên...

Anh vừa hôn môi cô, vừa ôm lấy cô, nửa như đè ép xuống. Mạn Quân cúi đầu thở hổn hển một tiếng, lập tức đã trở thành một vũng nước, cô nhắm lại mắt, bờ môi động lòng người, gương mặt vui cười tràn đầy hạnh phúc. Nhịp thở của Mạnh Thiệu Đình dần dần trở nên dồn dập hơn. Dục vọng của anh vốn đang yên lặng bỗng như cơn sóng gặp được cát dẫn làm nó hồi phục, bùng cháy mãnh mẽ, thiêu đốt khắp cơ thể anh...

Thân thể của Mạn Quân thật xinh xắn mềm mại, thân hình cô có chút hơi giống thiếu nữ, bộ ngực xinh xắn làm cho lòng người ta thấy thương yêu. Bàn tay anh nắm lấy, động tác không khỏi trở nên nhẹ nhàng hơn. Đôi môi anh dọc theo cánh môi của Mạn Quân, từng chút, từng chút một, trượt xuống bên dưới, lướt qua cái cằm tinh tế, khéo léo lướt qua nơi xương quai xanh, lướt qua bộ ngực trắng mịn mà mềm mại, dừng lại ở điểm lúc này đã bắt đầu đỏ bừng. Thế nhưng, thốt nhiên trong đầu Mạnh Thiệu Đình lại xuất hiện bộ dáng của một người con gái ở dưới thân anh...

Động tác của anh đột nhiên cứng đờ, giống như bị người ta túm lấy đầu, hắt nước lạnh vào vậy, dự vọng vốn đang rất mãnh liệt bỗng nhiên như bị ai đó dùng một sợi dây nhỏ, nhanh chóng thít chặt lại, rồi sau đó liền dần dần trở lại như cũ...

Mạn Quân kinh ngạc mở to mắt, bởi vì e lệ, nên lông mi của cô khẽ chớp chớp như đang trách hỏi, nhìn người đàn ông ở trên thân mình. Nhưng cặp lông mày của anh đã nhứ chặt lại, trên mặt anh không còn thấy thần sắc dịu dàng say lòng người nữa, thay vào đó là vẻ mặt nặng nề u ám lẫn mờ mịt khiến người ta nhìn mà trong lòng thấy hoảng sợ...

“Thiệu Đình?” Mạn Quân khẽ gọi tên anh, giọng nói mềm yếu của cô không đủ sức kéo tâm trí anh đang chìm sâu trong vực thăm thoát ra ngoài...

“Thiệu Đình?” Bỗng nhiên Mạn Quân cảm thấy sợ hãi không nói nên lời. Cô cao giọng hơn, khi nói đến âm cuối lại bắt đầu khẽ run rẩy. Suốt khoảng thời gian yêu nhau, dường như vẻ mặt này không phải là lần đầu tiên anh để lộ ra ...

Đang mải suy nghĩ, đột ngột bị tiếng gọi của cô kéo lại, trong lòng Mạnh Thiệu Đình đột nhiên bùng lên ngọn lửa giận dữ mạnh mẽ. Anh đột nhiên đứng dậy, môi mím lại thành một đường thẳng, trên thân người không mảnh vải che phủ, làn da màu đồng lóe lên vẻ sáng bóng mê người, lớp cơ trên mặt lộ rõ vẻ lạnh nhạt không muốn bị chút trói buộc nào. Anh chỉ để lại cho Mạn Quân một bóng lưng vừa lạnh lùng vừa xa cách như vậy, khiến Mạn Quân không khỏi nổi lên nỗi sợ hãi...

“Thiệu Đình, anh làm sao vậy?” Từ trước đến nay, Mạn Quân rất sợ anh, bởi vì khoảng thời gian gần đây anh đối xử với cô rất tốt cho nên cô mới tự cho phép mình dám buông thả làm nũng anh. Nhưng một khi anh tức giận hoặc khi tâm tình không tốt, Mạn Quân lại sợ đến mức không dám thở mạnh...

“Mạn Quân, em ra ngoài trước một chút có được không? Anh muốn được yên tĩnh một lát.” Mạnh Thiệu Đình cố kìm chế lại sự tức giận. Mạn Quân vô tội, người có lỗi là anh, là người phụ nữ đáng chết kia!

Mạn Quân giật mình, nặng nề nhìn bóng lưng của anh, không cần phải nhìn thấy mặt, cô cũng biết, giờ phút này biểu cảm của anh dọa người biết bao nhiêu... Mạn Quân nhẹ nhàng gật đầu; “Thiệu Đình, nếu có việc gì thì hay gọi em nhé, em ở ngay bên ngoài thôi.”

Cô cầm lấy quần áo, khoác lên mình mà có chút khuất nhục, trong lòng lặng lẽ suy nghĩ, chẳng lẽ đây là do loại nước hoa mà cô mới mua hôm nay sao? Xem ra... Từ lúc cô dùng loại nước hoa này, chỉ một khắc sau vẻ mặt của anh cũng đã có chút khác thường rồi...

Mạn Quân mặc xong quần áo liền đi ra ngoài, cô quay đầu lại nhìn Mạnh Thiệu Đình, cô thấy anh đứng ở nơi đó không nhúc nhích, ngay cả một chữ dư thừa với cô cũng không có. Trong lòng cô không khỏi nổi lên một trận chua xót, từ khi ở cùng với nhau đến bây giờ, thái độ của anh đối với cô xem ra rất có quy củ, số lần bọn họ làm loại chuyện kia không phải là ít, nhưng cô vẫn luôn cho rằng tình cảm của anh đối với cô không được mãnh liệt lắm...

Mạn Quân không trách anh, cô vẫn luôn tự biết bản thân mình rất giống một đứa trẻ con, đến ngay cả thân thể này, cũng chỉ như một cô bé con mới dậy thì vậy, anh không thích cũng là điều đương nhiên.

Tiếng đóng cửa nhẹ nhàng vang lên, Mạnh Thiệu Đình biết Mạn Quân đã đi ra ngoài, từ trước đến nay, khi anh nổi giận, cô rất biết điều, cực kỳ yên tĩnh.

Chậm rãi xoay người trở lại, bỗng nhiên anh nặng nề đá một phát vào chiếc bàn trà, ngay lập tức chiếc bàn trà liền lật nghiêng, ly chén hỗn độn rơi xuống trên đất, nhưng anh vẫn làm như không nhìn thấy vậy, cặp chân dài bước qua đống hỗn độn ở trên đất... Phó Tĩnh Tri, cô đấy... Mẹ kiếp, sao cô lại giống như âm hồn bất tán vậy, sao cô cứ cuốn lấy tôi thế hả ?

89. Chương 89: Về Nước

Anh vẫn coi như không nhìn thấy, cặp chân dài bước qua đồng hồ ở trên đất... Phó Tĩnh Tri, cô đấy... Mẹ kiếp, sao cô lại giống như âm hồn bất tán vậy, sao cô cứ cuốn lấy tôi thế hả ?

“Quản gia, ông lập tức nhổ hết tất cả hoa sơn chi trong hoa viên, rồi đốt sạch đi cho tôi!”

“Cậu Hai, hoa này đã sớm tàn rồi... Hơn nữa, tiểu thư Mạn Quân lại rất thích...”

Quản gia ở đầu điện thoại kia ấp úng nói, tuy Mạnh Thiệu Đình chẳng dùng giọng nói gầm gào, nhưng ông đã sống nhiều năm với Mạnh Thiệu Đình, nên cũng nhận ra được cậu Hai đã sắp đến ranh giới của cơn giận rồi !

“Tàn rồi cũng nhổ đi hết, ngay cả gốc rễ cũng nhổ sạch cho tôi! Tóm lại, từ nay về sau không được phép để cho tôi còn nhìn thấy bất cứ cái gì có liên quan đến loại hoa sơn chi đó nữa!”

Mạnh Thiệu Đình ném chiếc điện thoại, nhưng cơn tức giận trong lồng ngực vẫn không cách nào tan đi. Vì sao khi đang hoan ái cùng với Mạn Quân, anh lại nghĩ đến thân thể của Phó Tĩnh Tri như vậy chứ?

Phụ nữ mà anh chơi đùa, so với cô vừa gợi cảm, vừa mê người hơn nhiều, cô đã là gì đâu! Dựa vào cái gì mà cô lại làm cho anh cứ nhớ mãi không quên như vậy?!

Anh cũng nhất định không tin có chuyện tà ma quỷ quái gì ở đây! Kết hôn với cô lâu như vậy mà anh lại có thể không chút động tâm, ly hôn với cô chẳng có lý do gì, ấy vậy mà ngược lại, còn nhớ cô mãi không quên!

Nhất định đều do anh cả giờ trò quỷ quái, chính do anh cả đã thường xuyên ghé vào tai anh mà nhắc cái tên Phó Tĩnh Tri, nên anh mới có thể luôn luôn nhớ tới người phụ nữ này!

Mạnh Thiệu Đình đứng ở trước cửa sổ, mấy lần rút thuốc lá ra lại thôi. Anh mở cửa sổ, luồng gió lạnh chợt thổi vào, mùi nước hoa đang tràn ngập trong không khí liền nhạt bớt dần. Anh không tự tìm hãm được, liền chậm rãi nhắm mắt lại, cảm thấy ghê tởm chính bản thân mình lúc này.

Mạn Quân đứng ở ngoài cửa túm chặt lấy ngực áo mình, cả người trở nên run rẩy. Quả nhiên nguyên nhân là do lọ nước hoa, chẳng lẽ mùi hương của nước hoa sơn chi này đã gợi lên một hồi ức gì đó mà anh không thể nào chịu nổi hay sao?

Nhưng Mạn Quân từ nhỏ đã quen biết với Mạnh Thiệu Đình, anh cũng chưa từng yêu một người phụ nữ nào, thậm chí phụ nữ ở bên cạnh anh đều không quá một tháng, ngoại trừ người phụ nữ đã gả cho anh, Phó Tĩnh Tri...

Mạn Quân có chút nghi hoặc, Thiệu Đình chắc cũng không có chút cảm tình nào với cô ta, nếu không, anh cũng đã không thể ly hôn dễ dàng như vậy, rồi sau đó liền coi như người lạ chẳng hề quan tâm gì đến nữa.

Trong phòng dần dần yên tĩnh trở lại, Mạn Quân đang định gõ cửa, chợt nhìn thấy Mạnh lão tiên sinh đi tới, nhìn thấy cô đứng ở ngoài cửa, bất giác ông tò mò: “Mạn Quân, sao con lại đứng ở bên ngoài vậy, Thiệu Đình đâu?”

“Thiệu Đình ở bên trong...” Mạn Quân đang ở do dự tìm một lý do gì đó thì cửa cũng vừa vặn mở ra...

Về mặt Mạnh Thiệu Đình đã khôi phục lại thần sắc bình thường, mỉm cười nhìn Mạn Quân: “Mạn Quân, sao em đi lâu thế?”

Anh vừa cười nhìn cha mình nói: “Ba, sao ba lại lên đây, có chuyện gì sao? Con đang bảo Mạn Quân đi lấy cho con mấy thứ.”

Mạnh lão gia nhìn con trai ôm Mạn Quân, bộ dáng vô cùng thân thiết dịu dàng, lại thấy Mạn Quân xinh đẹp động lòng người đang đứng ở bên cạnh đứa con trai cao lớn anh tuổi yêu quý của mình, thật sự như chim nhỏ nép vào người, mà dòng dõi lại gần như có thể ngang ngửa với nhà họ Mạnh. Nhà họ Thẩm từ trước đến nay luôn yêu thương nhất đứa con gái nhỏ duy nhất này. Chỉ cần cô kết hôn với Thiệu Đình, sau này không nói đến chuyện sẽ bớt đi một đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ trên thương trường, hơn nữa lại còn có thêm một liên minh. Nhà họ Thẩm đã sớm tuyên bố, chỉ cần hai nhà làm đám hỏi, sẽ nguyện giao một nửa tài sản của nhà họ Thẩm cho con rể tương lai kinh doanh. Đây đúng là một điều kiện cực kỳ mê người,

bởi vậy Mạnh lão gia càng nhìn càng thấy vừa ý, càng nhìn càng thấy hài lòng với chuyện ngày trước đã bảo con trai mình ly hôn với con bé nhà họ Phó kia!

Chỉ có điều, con trai cả đã 31, nhưng vẫn không muốn lấy vợ sinh con, điều này đã trở thành một nỗi băn khoăn của ông, có ép buộc nó cũng vô ích. Mạnh Thiệu Tiệm đã sớm nói, nếu không phải là người nó thích, nó tình nguyện lại đào hôn một lần nữa. Vừa vặn lúc này đây, có thể cho con trai thứ ba của nhà họ Mạnh lập gia đình thay cho con cả của nhà họ Mạnh!

“Ba có chút việc muốn thương lượng với con một lát.” Nói đến đứa con trai út, Mạnh lão gia không khỏi lại lắc đầu thở dài. Đứa con trai thứ ba này cũng không làm cho người ta bớt lo đi một chút. Nghe Thiệu Tiệm nói, Thiệu Tiệm đã sắp xếp cho nó một chút vụ khá tốt trong Mạnh thị nhưng nó không chịu, mà chạy đi mở một công ty nhỏ, lại còn có quan hệ không rõ ràng với một người đang làm việc tạm thời ở trong công ty nữa... Xem ra, không thể để cho nó có thể tiếp tục theo đuổi một cách buông thả như vậy tiếp được nữa.

Mà ở trong nước hơn một nửa tài sản nhà họ Mạnh là ở trong tay Mạnh Thiệu Tiệm đang càng ngày càng phát triển. Hiện tại, một mình Mạnh Thiệu Tiệm ứng phó cũng có chút mệt mỏi, bởi vậy liền đề nghị với ông, muốn Thiệu Đình về nước tiếp nhận tài sản của nhà họ Mạnh, thay thế Mạnh Thiệu Tiệm quản lý công việc đầu tư kinh doanh, để cho Thiệu Hiền đến nước Mỹ rèn luyện ở dưới tay Thiệu Tiệm trước đã.

Ý nghĩ này được Mạnh lão gia cực kỳ tán thành, nghĩ tới nghĩ lui, kể ra lúc này cũng không còn phương pháp nào tốt hơn nữa. Tuy rằng biết phu nhân của mình nhất định sẽ không đồng ý để cho Thiệu Đình rời đi, nhường lại nơi này cho Thiệu Hiền, nhưng hiện tại cũng không còn kế sách nào khác.

Nghe cha nói xong một hồi, Mạnh Thiệu Đình không khỏi hơi nhúm mày, anh đã quen với cuộc sống ở Los Angeles, từ giờ khắc bắt đầu li hôn, anh đã có ý định sẽ không trở về nữa, nhưng hiện giờ sau khi nghe cha nói chuyện, anh lại không thể nghĩ ra lý do để cự tuyệt, đành phải sắp xếp lại tâm tư một chút, suy nghĩ rồi nói: “Ba, con có chút lo lắng, suy cho cùng, con và Mạn Quân chỉ còn hai tháng nữa là đến ngày cưới rồi, bây giờ lại nói phải về nước gấp, con sợ phải chịu một sức ép rất lớn, ngày cưới có thể sẽ phải lùi lại mất.”

“Lời này của con cũng không phải không có lý, công việc và hôn lễ, cả hai việc đều không thể để lỡ, nhưng cả hai việc này cũng không có gì là mâu thuẫn với nhau? Nếu như nói, con trở về năm trước, thì vừa vặn sang năm sẽ kết hôn ở trong nước, còn nếu năm sau mới trở về, thì kết hôn xong rồi mới về nước không được sao?” Mạnh lão gia nói xong, đứng lên cầm lấy cây ba toong đi ra ngoài: “Con cân nhắc lại một chút, rồi đi thương lượng với anh con đi, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn quá lớn, thì cứ quyết định như vậy, con cũng bớt chút thời gian để nói chuyện với Mạn Quân, bên nhà họ Thẩm cũng nên nói với họ một tiếng để xem quyết định của bên thông gia như thế nào.”

“Vâng, con hiểu rồi.” Mạnh Thiệu Đình vội giúp ông đi ra ngoài, Mạnh lão gia khoát tay ý bảo anh không cần đưa tiễn, lại nhìn xuống dưới lầu, Mạn Quân vẫn còn đang ở đó nhìn quanh, không khỏi cười nói; “Quấy rầy vợ chồng son các con rồi, con hãy gọi Mạn Quân lên đi, cũng nên hỏi ý kiến của con bé một chút.”

“Con biết rồi.” Mạnh Thiệu Đình gật đầu đáp ứng, nhưng Mạn Quân lên đến nơi mà vẫn còn sợ hãi bởi phản ứng tức giận ban nãy của anh, cô nhìn anh có chút bất an không dám thốt lên lời.

“Vào đi.” Anh cúi đầu thở dài một hơi, đưa tay nắm chặt lấy tay Mạn Quân, cô muốn gả cho anh, nhưng nhìn thấy anh có chút tức giận như thế thì trong lòng lại thấy run sợ.

“Thiệu Đình, bác trai tìm anh có chuyện gì vậy?” Mạn quân thấy bộ dáng anh lại ôn nhu như nước, trái tim cũng dần dần bình tĩnh trở lại. Cô thuận theo, mặc anh ôm mình đi vào căn phòng đã sớm được người hầu dọn dẹp sạch sẽ, sắp xếp lại như cũ, trong phòng đã trở lại ấm áp như trước.

“Ba ba muốn bảo anh về nước giúp anh cả quản lý công việc ở bên đó.”

“Về nước ư? Không phải là Thiệu Hiền đã trở về rồi đó sao? Sao lại còn muốn anh cũng trở về nữa vậy?” Mạn Quân có chút không hiểu, trong tiềm thức, cô vốn không nghĩ sẽ trở về nước. Cuộc sống ở nước ngoài đã trở nên quen thuộc với cô, tổ quốc đối với cô mà nói, ngược lại chỉ có cảm giác thật xa lạ. Huống chi, nói không chừng, khi về nước sẽ đụng độ với người phụ nữ trước kia của Thiệu Đình. Cô lại là người không có tâm cơ, tương mạo đáng người cũng bình thường, học thức cũng bình thường, ngộ nhỡ Thiệu Đình lại bị những người đó thông đồng với nhau thì cô biết làm sao bây giờ?

Mạnh Thiệu Đình cúi đầu cười, “Thiệu Hiền không ở bên cạnh anh cả, một mình làm loạn cả lên.”

“Hình như em cũng đã từng được nghe anh cả nói vào mấy ngày trước khi anh cả trở về, lúc tán gẫu đã anh ấy nói, “Thiệu Hiền đã nhìn trúng một nhân viên nữ cấp dưới, vẫn đang theo đuổi tới cùng đấy.” Nhắc tới Thiệu Hiền, Mạn Quân cũng nở nụ cười, chú em trai thứ ba này từ trước đến nay đều cực kỳ quái dị. Cô còn nhớ rõ lúc chú Ba vừa hồi phục thị lực mắt, khi nhìn thấy cô vẫn luôn có một bộ dáng không nóng không lạnh, có một lần cô còn nghe thấy anh ta cười nhạo Mạnh Thiệu Đình sao lại đi tìm một người quái dị như vậy.

Mạn Quân nghĩ đến lại muốn bật cười. Cô cũng biết rằng Thiệu Hiền đã bị mù nhiều năm như vậy, khiến thắm mỹ cũng không theo kịp tình thế, có lẽ tâm lý cũng có chút vẩn vơ, gần như phụ nữ nào mà cậu ta gặp, cả năm người như một, đều bị cậu ta chụp cho cái mũ là “Người quái dị” “Mẫu Dạ Xoa” “Quái vật, toàn những danh hiệu “tốt đẹp” như thế...”

Mạnh Thiệu Đình nghe xong lời nói của cô ngã ngửa ra, có chút kinh ngạc: “Anh cả kể cho em nghe sao?”

“Không phải, ngày đó anh cả và bác gái nói chuyện, bác gái còn ở đó cười mãi, còn nói thẳng ra là ánh mắt của Thiệu Hiền quả thực khác hẳn với người thường là do con dâu nhà họ Mạnh xuất thân vừa mới lạ lại vừa thấp kém...”

Mạn Quân nói tới đây, chợt bùm miệng lại, trong cặp mắt thật to có chút hoảng loạn và xấu hổ. Cô vội trộm liếc nhìn Mạnh Thiệu Đình một cái, quả nhiên đã thấy anh nhú mi lại, cũng có chút ngỡ ngàng luống cuống cúi đầu, muốn kéo tay Mạnh Thiệu Đình nhưng không dám, ngập ngừng hồi lâu, mới khiếp sợ nói: “Thiệu Đình, thực xin lỗi... Em không cố ý nhắc tới chuyện này...”

“Đều đã qua rồi, chuyện của quá khứ không cần phải để ở trong lòng, Mạn Quân, em không cần phải luôn sợ hãi anh, chúng ta sẽ kết hôn, em sắp trở thành vợ của anh rồi, biết không?”

Hốc mắt Mạn Quân hồng hồng, ra sức gạt đầu, “Thiệu Đình... Anh thật sự thích em sao? Em chẳng có điểm nào tốt đẹp cả...”

“Ai nói vậy? Mạn Quân xinh đẹp lại nhu thuận như vậy, sao anh lại không thích em chứ?” Mạnh Thiệu Đình nhẹ nhàng ôm lấy thân thể của cô, đáy lòng cũng không tự kìm hãm được một trận hoảng hốt, có hai người phụ nữ cùng thích anh, một người anh đối xử lạnh lùng như không có gì, một người anh lại nâng niu ở lòng bàn tay... Mạnh Thiệu Đình, mày thử nói xem, sao trái tim của mày lại có sự biến hóa lớn như vậy chứ?

“Nhưng mà anh về nước nhớ lại gặp được nhiều cô gái xinh đẹp...”

“Ở nước ngoài cũng có rất nhiều cô gái xinh đẹp thích anh đấy chứ, những anh cũng chẳng hề để ý đến họ đó sao?”

“Đó là bởi vì anh không thích người nước ngoài.” Mạn Quân cười nhẹ nhàng, đánh anh một cái: “Thiệu Đình, khi nào thì chúng ta về nước? Em muốn đi theo anh, anh đi nơi nào, em sẽ đi nơi ấy, tất cả em đều nghe theo anh.”

Trước mắt Mạnh Thiệu Đình bỗng nhiên hiện lên một thoáng mơ màng... trở về nước, trở lại thành phố quen thuộc kia, liệu anh có gặp lại Phó Tĩnh Tri hay không? Hiện tại, cô đã lập gia đình hay là vẫn... Một mình?

90. Chương 90: Em Hiểu

Trước mắt Mạnh Thiệu Đình chợt hiện lên một thoáng mơ màng... trở về nước, trở lại thành phố quen thuộc kia, liệu anh có gặp lại Phó Tĩnh Tri hay không? Hiện tại, cô đã lập gia đình hay là vẫn... Một mình?

Tất cả đã không còn liên quan gì với anh nữa rồi, nhiều nhất, anh cũng chỉ là người chồng trước, đúng hơn là, đã từng là một người chồng trước mà cô cực kỳ chán ghét, cô sẽ không muốn gặp lại anh nữa, giống như anh, cũng không hề muốn gặp lại cô chút nào vậy.

Đúng thế, tất cả đều đã qua rồi, cho dù có gặp lại, anh nghĩ anh cũng sẽ chỉ lịch sự chào một tiếng “xin chào”. Nếu quả thật cô không được như ý, có thể anh sẽ đưa tay giúp cô một lần, ngoài ra, anh biết, anh đã không còn liên quan gì với cô nữa.

Nếu thật sự có thể xảy ra chuyện gì thì từ hồi năm năm trước cũng đã xảy ra, không có lý nào, năm năm trước anh đã thờ ơ với cô, mà năm năm sau lại nổi lên tâm tư gì khác?

Sẽ càng vô lý hơn, nếu chỉ vì lý do ấy mà anh lại không muốn trở về nước. Từ trước đến nay, anh chưa bao giờ đặt bất cứ người nào hay bất cứ chuyện gì ở trong lòng, vậy thì vì sao lúc này anh lại phải chịu sự ràng buộc nhiều hơn như vậy chứ? Có lẽ là do những lời nói của anh cả đã làm anh nhiều loạn tư tưởng mà thôi. Cũng có lẽ là bởi vì anh đã đối xử với Mạn Quân quá tốt, nên mới có thể làm cho anh nhớ tới sự đối xử với cô ngày trước thật quá lạnh nhạt, quá nhục nhã thiệt thòi.

Mà cũng có lẽ là bởi lần đầu tiên trong đời anh có đứa nhỏ, lại ở trong hoàn cảnh anh không biết đã bị hóa thành một vũng máu, cho nên, cái tên Phó Tĩnh Tri của cô gái kia, mới có thể khắc sâu ở trong đáy lòng anh như vậy.

Tâm trạng của Mạnh Thiệu Đình đã ổn định lại, nói với Mạnh Quân đang ở trong lòng: “Nếu như trong nhà em không có ý kiến gì, tuần sau chúng ta sẽ lên đường.”

Mạnh Quân gật gù đầu, ngoan ngoãn đáp: “Ba mẹ em sẽ không có ý kiến gì đâu, chỉ cần em ở cùng với anh, bọn họ sẽ yên tâm đến 120 phần trăm đấy.”

Mạnh Thiệu Đình cười, nhìn vẻ mặt đầy sự thỏa mãn mà lại tràn ngập dựa dẫm của Mạnh Quân, không hiểu sao, anh chợt cảm thấy như có áp lực đè nặng nơi đáy lòng.

Nhất Phẩm Tĩnh Hiền.

Tri Tri nhấc chiếc túi to để đồ ăn mua ngoài lên, dè dặt cẩn thận đi qua đường cái, lúc này cô mới thở một hơi đầy nhẹ nhõm. Cô lấy mu bàn tay thử độ ẩm ở dưới đáy hộp, vẫn còn có chút phồng tay, lúc này mới vừa lòng hé miệng cười cười.

“Ai da, Tri Tri, cô lại mua quần áo mới nhé.” Tri Tri vừa mới xách chiếc túi to ra khỏi thang máy, chưa đi được mấy bước, đã gặp mấy phụ nữ ở phòng thư ký, cô ngại ngùng tránh sang một bên, chỉ hơi nở nụ cười nhàn nhạt, gật đầu chào hỏi, cũng không nói năng gì.

“Này, hình như nhân hàng cũng không tệ, Tri Tri, cô mới đi làm hơn một tháng, thế nào mà dường như đã thay đổi thành một người khác ấy nhỉ?” Một cô gái xinh đẹp tên là Lý Nhã có chút kinh ngạc, lại sờ bộ đồ công sở cô đang mặc để xem chất vải, hỏi.

Các cô vẫn còn chưa quên hồi Tri Tri làm công việc mở thang máy ở Nhất Phẩm Tĩnh Hiền, cả ngày chỉ mặc bộ đồ kiểu già nua, màu xám xịt, cũng không trang điểm tô son đánh phấn. Chớp mắt một cái, thế nào bây giờ vừa mới làm trợ lý được hơn một tháng, người đã thay hình đổi dạng, giống như biến đổi thành người khác vậy! Cũng đã có không ít người âm thầm đoán Tri Tri là người bên cạnh của Tam thiếu gia, người mà trong mắt các cô chính là “kim cương vương lão ngũ” (câu thành ngữ dùng để chỉ những người đàn ông kiệt xuất, còn độc thân, không chỉ giàu có mà còn đẹp trai, phong độ, tài giỏi, đạt chuẩn về mọi mặt).

“Mấy cô đang chen chúc ở nơi này để làm gì đấy? Trong thời gian làm việc không được nói chuyện phiếm!” Đang lúc Tri Tri không biết trả lời thế nào, chợt nghe thấy tiếng của Lâm Thi vang lên. Mấy người phụ nữ kia liền phát hoảng, cuống quýt cúi đầu tránh đi. Lúc này vẻ mặt của Lâm Thi mới trở lại ôn hòa, nói với Tri Tri: “Tri Tri, mau tới đây đi.”

“A! Chị Lâm, vừa rồi thật cảm ơn chị.” Tri Tri mỉm cười, Lâm Thi sững sốt, xoay người vừa nhận lấy chiếc túi đồ ăn vừa cười nói: “Em đừng để ý đến mấy cô gái này, các cô ấy ăn mặc, trang điểm xinh đẹp khi đi làm đều không phải vì công việc đâu, chẳng qua là muốn thông qua chúng ta để trực tiếp đến gần với người

lãnh đạo mà thôi, chính là bởi vì họ nghĩ người lãnh đạo trực tiếp là thương gia vừa có tiền lại vừa có thế. Nói thật, là phụ nữ vẫn nên dè dặt một chút thì sẽ hay hơn, những người đó, không phải là dạng mà người thường như chúng ta có thể trêu vào.”

Lâm Thi vừa nói, vừa liếc nhìn Tri Tri có vẻ dăm chiêu. Tri Tri ngẩn ra, ánh mắt này rất quen thuộc, cô biết, cho tới nay việc Mạnh Thiệu Hiên đối xử với cô có chút quan tâm hơn đều bị lọt vào trong mắt của Lâm Thi. Nhất định Lâm Thi đã cho rằng, cô cũng giống như mấy người phụ nữ kia, cũng có tâm tư như vậy.

“Chị Lâm, chị yên tâm, mọi chuyện em đều rất hiểu, em biết thân phận của em chứ, em đến làm ở nơi này, cũng chỉ vì muốn có công việc ổn định, những ý khác, em tuyệt không có.”

Cô nói xong liền ngẩng đầu lên, con ngươi trong suốt giống như thủy tinh có thể nhìn thấu được, cô nhìn Lâm Thi không chút né tránh. Lâm Thi bình tĩnh liếc nhìn cô một cái, cũng nhẹ nhàng nở nụ cười. Cô nắm lấy tay Tri Tri, nhỏ giọng nói: “Tri Tri, chị biết em là cô gái tốt, cũng chính bởi vì em không giống với mấy cô gái kia nên chị mới khuyên em như vậy. Không phải là chị nói điều khó nghe, hẳn em cũng đã từng nghe nói, gia đình Tam Thiếu này vốn thuộc dòng dõi gia đình giàu sang quyền quý, nhất định họ sẽ không đồng ý với một cô gái có xuất thân bình thường đâu... Lại nói cho dù em có thiên lương, nhưng gia cảnh lại không được tốt, không thể lo lắng được cho con trai của bọn họ, em cũng đã bị loại rồi. Chị nói điều này, chính là lấy thân phận của người từng trải mà nhắc nhở cho em một chút... Tri Tri, đừng để mình rơi vào, đàn ông bạc nhất chính là tình cảm. Đến phút cuối khi em còn đang loay hoay dở sống dở chết không sao thoát ra được, nói không chừng, bọn họ đã xoay mặt thoải mái kết hôn ôm được người đẹp về nhà rồi... Người bị tổn thương lúc ấy vẫn là phụ nữ chúng ta mà thôi, nhớ kỹ chưa, Tri Tri?”

Tri Tri nghe thấy Lâm Thi nói những lời chân thành như vậy, hốc mắt đã đỏ lên, cô biết chứ, sao cô có thể không biết được đây?

Thật vậy, cô đã quá hiểu rồi! Nếu như cô không phải là con gái riêng, một người không thể lộ ra ngoài ánh sáng, nếu như ba của cô còn có quyền thế, tài lực kinh người giống như nhà họ Mạnh kia, nếu nhà họ Phó không phá sản, sao cô lại có thể đi đến cái kết cục thảm như thế này đây?

Lại nói, chẳng những cô bị thua bởi vì anh không thương cô, mà còn thất bại bởi thân thế của cô nữa!

Tri Tri vĩnh viễn không thể quên được, sau khi nhà họ Phó bị phá sản, lúc ba ba dẫn cô đến nhà họ Mạnh để khẩn cầu bọn họ nhận cô, đưa con gái bất hiếu này, thì những người đó đã nói ra những lời ra sao, đầy mắt của họ đầy khinh miệt cùng với cái nhìn thực trào phúng!

“Chị Lâm, chị yên tâm, em sẽ không rơi vào cảnh đó đâu, tuyệt đối sẽ không rơi vào... Em và Kiều thiếu cũng không có chút quan hệ gì, hiện tại đã không có, về sau cũng sẽ không có, mà tương lai lại càng không có, em biết thân phận của chính em mà!”

“Cái gì mà hiện tại đã không có, về sau cũng sẽ không có đấy? Thi Thi, Tri Tri, hai người đang nói chuyện gì đấy?” Tri Tri vừa dứt lời, Mạnh Thiệu Hiên cũng đã định đặc đẩy cánh cửa đang khép hờ ra, về mặt đầy hồ nghi nhìn hai người.

91. Chương 91: Chó Ngáp Phải Ruồi

Tri Tri vừa dứt lời, vừa vặn Mạnh Thiệu Hiên cũng định đặc đẩy cánh cửa đang khép hờ ra, về mặt đầy hồ nghi nhìn hai người.

“Đại thiếu gia, anh nghe nhầm đó thôi!” Lâm Thi nhanh chóng nhìn về phía Tri Tri nháy mắt mấy cái, sau đó cười nói, Tri Tri cũng nhẹ nhàng thoáng nở nụ cười, lấy từng cặp lông cơm ra ngoài: “Chị Lâm, chị ăn cơm đi, em đi ra ngoài.”

“Cô đi đâu đấy, tôi đi cùng với cô nhé, cô ăn cơm chưa? Tôi đưa cô đi ăn cơm được không?” Mạnh Thiệu Hiên vừa thấy cô đi ra ngoài, cuống quýt xoay người đi theo sau, đưa ra các câu hỏi liên tiếp. Tri Tri chỉ cảm thấy trong lòng có chút chua xót khổ sở.

Cô lạnh mặt, cũng không quay đầu lại, ngược lại bước chân nhanh hơn: “Không cần đâu, Kiều Thiếu gia, tôi đã ăn rồi.”

Mạnh Thiệu Hiên thấy thái độ của cô lúc này với buổi sáng không giống nhau chút nào, bộ dáng thực sự rất lạnh lùng, không khỏi đưa tay kéo cô lại: “Cô lại định làm loạn cái gì đấy, không phải vừa rồi vẫn còn tốt hay sao?”

“Kiều Thiếu gia ngài cho tôi chút tôn trọng đi, đừng chạm vào tôi!” Tri Tri lại như con bò cạp ngủ đông gạt tay anh ra, rồi nhanh chóng cách xa anh, ngay cả giọng nói vẫn luôn luôn ôn nhu cũng trở nên sắc nhọn hơn vài phần.

Mạnh Thiệu Hiên thấy cô như vậy, không khỏi lắp bắp kinh hãi nhưng vẫn không tức giận, tiếp tục tiến lên một bước kéo vai cô nói dễ dàng: “Được rồi, đang êm đẹp là thế, sao lại đã phát giận rồi, ở trước mặt Thi Thi cô cũng nên cho tôi chút mặt mũi chứ, được không?”

Giọng điệu của anh giống như đang dỗ trẻ con vậy, làm cho vành mắt Tri Tri chợt đỏ lên. Cô không nghĩ anh lại đối xử với cô tốt như thế, thực sự mà nói, bất cứ người đàn ông nào đối xử tốt với cô, cô cũng không dám nghĩ đến, cô là người như thế, hoàn toàn không xứng với bọn họ. Hơn nữa, cô cũng không hề có suy nghĩ rắp tâm muốn kề cận với những người có gia thế! Cô chỉ thầm mong có một công việc ổn định, làm một người đứng đắn mà thôi.

“Vì sao tôi lại phải nể mặt ngài? Kiều Thiếu gia, ngài là thủ trưởng, tôi là cấp dưới, ngoài thời gian làm việc, xin ngài... đừng có tìm tôi.”

Tri Tri hung hăng thoáng cấn răng lại, lạnh lùng hất bàn tay anh đang khoác ở trên vai mình vung ra. Động tác của cô rất mạnh, gần như dùng hết sức lực của cơ thể, Mạnh Thiệu Hiên bị cô đẩy lui về phía sau một bước, vẻ mặt dường như không sao tin nổi.

Tri Tri cũng không hề quay đầu lại, đẩy cửa đi ra ngoài.

Mạnh Thiệu Hiên nhìn bóng lưng cô, trái tim giống như bị người ta lấy tay bóp chặt lại vậy, sự đau đớn từ từ chậm rãi nổi lên, anh tìm được cô thì sao chứ?

Lúc trước cô còn sợ anh như chuột thấy mèo, hiện giờ lại có bộ dáng lạnh lùng như thế, chẳng lẽ anh đối xử với cô còn chưa được tốt hay sao?

“Tam Thiếu, ngài sẽ không nhìn trúng Tri Tri đấy chứ? Nay con thỏ còn không ăn cỏ gần hang đâu đấy!” Lâm Thi làm bộ như trêu đùa, lại vừa như điều tra.

“Có quỷ mới thích cô ấy!” Mạnh Thiệu Hiên cực hận, sờ soạn tìm một điều thuốc châm lên, hung hăng rít một hơi. Lâm Thi vốn đang muốn đuổi anh đi ra ngoài, thấy cặp lông mày xinh đẹp nhăn của anh nhăn tít lại với nhau, mi tâm nhíu lại nổi lên thành chữ Xuyên, không khỏi cúi đầu thở dài một hơi: “Lại nói tiếp, bộ dáng Tri Tri cũng không phải rất đẹp mắt, nhưng thoát nhìn cũng có thể làm cho người ta thích.”

“Ai nói cô ấy khó coi?” Mạnh Thiệu Hiên vốn không phải là người có lòng dạ thâm sâu gì, vừa nghe Lâm Thi nói Tri Tri khó coi, đã lập tức phản bác: “Tôi lại cảm thấy cô đẹp mắt nhất!”

“Ánh mắt của anh làm sao vậy? Đừng có nhìn vào quan hệ tốt đẹp giữa tôi và Tri Tri, nhưng công bằng mà nói, ở công ty đẹp nhất vẫn là Lý Nhã ở phòng thư ký! Muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn thân hình có thân hình...”

“Cô thôi đi, Lý Nhã ấy à? Chính là một phụ nữ chưa được tiến hóa hoàn chỉnh?”

Lâm Thi buồn bực: “Cái gì mà chưa tiến hóa hoàn chỉnh?”

“Trán rộng như người vượt Bắc Kinh mà còn trầm trồ khen ngợi hả?” Mạnh Thiệu Hiên tức giận nói, dụi tắt thuốc lá, có chút không yên lòng đứng lên. Cô nhóc kia cứ thế mà chạy đi, cũng chẳng biết có ăn cơm

trưa không nữa. Anh còn nhớ hai ngày trước còn thấy cô đau bụng, vừa mới mua thuốc cho cô, cũng không biết có đỡ chút nào không.

“Tôi và anh không thể đồng nhất quan điểm được, đại thiếu gia ngài nên làm gì thì đi làm đi, tôi phải ăn cơm rồi.”

Lâm Thi vẫy tay đuổi người, Mạnh Thiệu Hiên cũng không ở lại lâu, lập tức nhấc chân chạy lấy người. Ra khỏi cửa nhìn trong hành lang đã sớm không còn bóng dáng của Tri Tri, anh đi mấy bước, gặp được một người nào đó liền tóm tay kéo lại, thô lỗ hỏi: “Có nhìn thấy Tổng Tri Tri không?”

“Tam Thiệu?” Lý Nhã thấy Tam Thiệu giữ chặt lấy mình, đôi mắt mang hoa đào ngập nước không khỏi nhìn lại anh: “Ai da, ngài kéo tay tôi đau quá...”

Mạnh Thiệu Hiên vừa nhìn thấy cô đã nhanh chóng thả tay ra, trong mắt mang theo một chút không kiên nhẫn: “Có thấy Tổng Tri Tri không?”

Lý Nhã có chút ảo não, lại cũng chỉ có thể tức giận chỉ tay về phía bên trái nói: “Ở bên kia, đang nói chuyện với tiểu Trương đấy.”

Mạnh Thiệu Hiên nhấc chân bước đi, cũng không nói thêm một lời. Lý Nhã xấu hổ không thôi, lại thấy Mạnh Thiệu Hiên đi mà đầu cũng không ngoảnh lại, từ đầu đến cuối cũng không hề liếc nhìn cô thêm một cái, không khỏi tức giận dậm chân một cái!

“Chị Lý, chị đến xem một chút, đây là danh sách các tiết mục trong buổi tiệc tối mừng ngày lễ Giáng Sinh của công ty chúng ta, chị còn muốn chỉnh sửa lại chỗ nào nữa không, phòng thư ký của các chị còn muốn thêm vài tiết mục nữa hay không?”

Còn đang hờn dỗi, chợt Tiểu Thôi ở bộ phận tuyên truyền đã đi tới, trong tay cầm một tờ giấy A4, mở ra chỉ vào các dòng chữ trên mặt giấy hỏi.

Vì biết người ở phòng thư ký luôn có tiếp xúc gần gũi với ông chủ, trong ngày thường không tìm được cơ hội để xu nịnh, hiện tại thừa dịp tổ chức buổi liên hoan, nên cô ta vừa vắn muốn có quan hệ gần hơn một chút.

Lý Nhã đang tức giận muốn vẫy tay đuổi người, nhưng trong đầu chợt nghĩ ra điều gì đó, không khỏi nhảy bèn, đưa tay giật lại tờ danh sách các tiết mục, thoáng nhìn một chút, liền gặp được có một cô gái đăng ký một tiết mục độc tấu Piano. Đôi mắt của cô thoáng chuyển động, Tổng Tri Tri chết tiệt kia, chẳng qua cũng chỉ là một con bé đi đưa đồ ăn mua ngoài, mở thang máy mà thôi, thế mà hiện giờ cũng cười ở trên đầu cô! Lần này nếu không chỉnh cho con ranh này một trận cho bõ tức vì đã làm cho cô không còn chút mặt mũi nào, cô sẽ không còn là Lý Nhã!

“Còn muốn thêm một tiết mục, trợ lý tổng giám đốc chúng ta Tổng Tri Tri cũng muốn biểu diễn độc tấu Piano.”

“Tốt quá, độc tấu bản gì vậy?” Tiểu Thôi vừa hỏi vừa lấy bút ra chuẩn bị ghi thêm.

Lý Nhã cũng không hiểu, nói lung tung: “Tùy ý lựa chọn Beethoven, Mozart, bản khó nhất là được!”

Tiểu Thôi vừa viết trên giấy, vừa cười nói: “Ồi, nhìn không ra đấy, Tổng Tri Tri luôn luôn áp dụng không ngờ lại chơi Piano lợi hại như vậy?”

Lý Nhã cười nói: “Vậy là cô vẫn còn chưa biết hết đấy, cái lợi hại nhất của người ta cũng không phải chỉ là cái này.” Nói rồi làm bộ ra vẻ mê muội, muốn nói rồi lại thôi, quả nhiên Tiểu Thôi tò mò ngẩng đầu lên: “Vậy cô ấy lợi hại nhất là cái gì thế?”

92. Chương 92: Chỉ Muốn Làm Đà Điều Nhất Gan

Nói rồi làm bộ ra vẻ mê muội, muốn nói rồi lại thôi, quả nhiên Tiểu Thôi tò mò ngẩng đầu lên: “Vậy cô ấy lợi hại nhất là cái gì thế?”

Lý Nhã cười đắc ý, chợt nét mặt lại biến thành vẻ miệt thị: “Biết chơi đàn dương cầm đã là cái gì? Cái giỏi nhất là quyến rũ đàn ông kia, không thấy Tam Thiếu của chúng ta...”

Tay Lý Nhã tùy tiện chỉ một cái về phía đầu hành lang bên kia, bữu môi cười, xoay người nhún nhảy mặt đi vào phòng làm việc.

Tiểu Thôi tò mò rồi đi mấy bước về phía bên kia, đang định nhìn thăm dò, chợt nghe một tiếng gầm nhẹ đầy giận dữ: “Cút!”

Cô sợ tới mức sắc mặt chợt trắng bệch, cho rằng mình rình xem đã bị Tam Thiếu nhìn thấy, hoảng hốt cầm tờ danh sách tiết mục chán ngán chạy mất tiêu.

“Kiều Thiếu gia, đến cùng ngài muốn làm gì?” Trên mặt Tri Tri sự tức giận đã tăng thêm vài phần, cô cố gắng lui về phía sau, đến mức không thể lui được nữa. Phía sau cô là cửa sổ, mà cả người cô cũng đã bị hai cánh tay rắn chắc mạnh mẽ của anh cố định ở trong vòng ôm địa ngục ở đó.

“Vừa mới rồi cô và người đàn ông kia đứng gần với nhau như thế để định làm gì?” Mạnh Thiệu Hiên cố nén lửa giận, tuy anh mới chỉ nhìn thấy cô và người quản lý kia mỉm cười nói đùa, trong người đã gần như phát hỏa, nhưng phát giận đối với cô, từ trước đến nay anh đều không đành lòng.

“Không liên quan tới ngài.” Tri Tri lạnh lùng nhìn anh, ra sức đẩy cánh tay anh: “Kiều Thiếu, tôi phải đi làm việc.”

“Tôi thích em, em nói xem, có liên quan đến tôi hay không?” Anh chợt mở miệng, bên trong đôi đồng tử màu hổ phách chớp mắt đã ánh ra thần sắc ngạc nhiên lẫn hoảng sợ của cô. Đương nhiên nơi đáy lòng Mạnh Thiệu Hiên đang vang lên một trận cười trào phúng. Anh biết, khi anh nói ra những lời này tất nhiên là cô sẽ có vẻ mặt như vậy, nhưng lúc này đây, anh thật sự không thể không chế được bản thân mình nữa rồi.

“Em đừng nhìn tôi như vậy, tôi không đáng sợ như vậy đâu.” Anh lại đi sờ thuốc lá, lại đốt, nhưng nghĩ đến cô không thích lại dập luôn, lại cảm thấy có chút khó chịu, xoay người sang chỗ khác, từ cửa sổ đối diện với Tri Tri nhìn ra ngoài.

Trời cao xa vô tận như vậy, nhưng đột nhiên anh lại có cảm giác cô đơn vắng vẻ đến thế.

Anh trôi qua cuộc sống một mình suốt hai mươi mấy năm. Mẹ từ giây phút sinh ra anh cũng đã hoàn toàn từ giả cõi đời, mà anh từ khi sinh ra cũng đã không nhìn được... Không có người nào có thể hiểu được nỗi tuyệt vọng lẫn cô đơn của anh, không có ai có thể cảm nhận được anh khát vọng sự ấm áp đến nhường nào.

Có lẽ, anh vẫn còn được may mắn, may mắn vì khi mẹ chết lại được chuyển về sống ở nhà họ Mạnh, không phải lo cuộc sống áo cơm, bằng không, anh là một người mù, đừng nói chuyện được trải qua cuộc sống “cầm y ngọc thực” (ăn ngon mặc đẹp) của đại thiếu gia, chỉ sợ ngay cả ý muốn sống sót thôi cũng là một việc rất khó rồi.

Cho nên anh mới quý trọng sự ấm áp xuất hiện trong cuộc đời anh như thế, cho dù cô đã từng là chị dâu của anh, anh cũng không cần, anh chỉ muốn sống cùng với cô, có thể được nhìn thấy cô mỗi ngày mà thôi.

“Thực xin lỗi...”

“Đừng nói xin lỗi.” Anh nhún mày phiền chán, xoay người lại, nhìn thần sắc sợ hãi xa cách của cô như vậy, không khỏi than thở một tiếng, trong ánh nhìn có chút giận dữ lẫn xấu xa: “Em không cần nói lời xin lỗi, vĩnh viễn đều vô dụng, tôi thích em là chuyện của tôi, chấp nhận hay không chấp nhận tạm thời tôi còn chưa nghĩ phải cân nhắc.”

“Tôi và ngài, hai chúng ta không phải là người ở cùng một thế giới.” Tri Tri chậm rãi ngẩng đầu lên, trong con ngươi đen láy của cô nhuộm kín màn sương mù, giống như mực trong nghiền bị đổ vào đầm nước trong, cứ nhìn anh như vậy. Hàng lông mày giống như dãy núi xa, còn mắt như sóng nước nằm vắt ngang... Anh biết sắc đẹp của cô trong mắt người đời chỉ thuộc loại bình thường, nhưng mà anh lại thích.

“Ngốc ạ, tôi và em rõ ràng đang ở cùng trong một thế giới..”

“Ngài đáng được chọn những cô gái tốt hơn tôi, còn tôi, đã nghĩ sẽ không tiếp nhận bất cứ một ai nữa, cũng không còn nghĩ đến chuyện tình yêu nữa rồi.”

Tri Tri chậm rãi nói lại, một câu nói nhẹ bồng, nhưng cũng mang nặng nỗi sầu bi đến thế... Cô không muốn nghĩ lại những gì đã qua, nhưng cũng đã mất đi niềm tin được theo đuổi hạnh phúc của chính mình.

“Em đừng dùng những lời lẽ này để chống lại tôi. Người trong lòng tôi chính là em, chỉ có em, chỉ là chính Phó Tĩnh Tri này mà thôi. Người khác có tốt hơn hay là không tốt hơn đều không có liên quan gì đến tôi, bởi vì những người này không phải là người mà tôi thích.”

“Tôi đã từng li hôn.” Tri Tri gương cặp mắt lên nhìn, khẽ cười lạnh: “Ngài đã biết?”

“Đúng vậy, tôi đã biết điều này.” Mạnh Thiệu Hiên gật gù đầu, thân hình cao lớn bắt chước bộ dáng Tri Tri cũng dựa vào ở trên tường, nói với vẻ vô lại, liếc xéo cô một cái rồi cười khẽ: “Chuyện này là cái quái gì, tôi cũng không phải là trai tân mà, chúng ta hòa nhau.”

Tuy Tri Tri đã từng kết hôn một lần, nhưng cô vẫn không thể tránh khỏi đỏ mặt, cô cúi đầu khẽ nói giọng có chút oán trách: “Đại thiếu gia, khi nói chuyện với người khác ngài luôn không đứng đắn như vậy sao?”

“Cái này gọi là người sáng không nói lời tối.” Mạnh Thiệu Hiên lại cười, vốn dĩ anh sinh ra đã đẹp trai, lúc này trong mắt anh chỉ có nụ cười dịu dàng của một người duy nhất, cho dù ở trong mắt Tri Tri tình cảm với anh vẫn như hồ nước trong lặng sóng, anh vẫn muốn tránh không làm cho cô khỏi bị sợ hãi, anh nhẹ nhàng cần mẫn, trong lòng rồi bởi nghĩ làm sao để thuyết phục người này.

Chị Lâm nói rất đúng, đại thiếu gia giống như anh chẳng qua chỉ là lòng hiếu kỳ nhất thời mà thôi. Bởi vì cô không giống như những cô gái khác thi nhau theo đuổi theo anh, tặng bốc anh, cho nên anh mới muốn chinh phục, mà một khi cô bị rơi vào, động lòng với anh, anh sẽ chỉ cười tao nhã cười rồi quăng tờ chi phiếu hoặc là chu cấp cho ít tiền để tìm nơi nương tựa, sau đó tiếp tục ôm một người đẹp khác (nguyên văn: làm tổ với người đẹp)...

Tuy lời nói của Mạnh Thiệu Hiên khiến cô thật cảm động, nhưng trong lòng cô cũng chỉ xúc động một chút mà thôi, còn tin tưởng thì cô sẽ không bao giờ tin nữa.

“Được rồi, tôi phải về làm việc, việc chị Lâm giao cho tôi vẫn còn chưa làm xong đây.” Tri Tri nở nụ cười lễ độ không nhiệt tình lắm rồi xoay người chạy đi.

“Em có thể cự tuyệt tôi.” Mạnh Thiệu Hiên bỗng tiến lên, anh ngang ngược chắn ngang đường đi của cô, nói gần từng tiếng.

Tri Tri ngẩng đầu, vừa hay nhìn thấy ánh mặt trời từ cửa sổ chênh chếch rơi vào, chiếu quanh thân hình của anh, thần sắc vốn có vẻ như thổ phỉ dường như cũng được làm dịu lại một ít. Anh cúi đầu, trên người mặc một bộ tây trang màu đen thoải mái, phía dưới là một chiếc quần jeans màu đen. Từ trước đến nay anh thích kiểu ăn mặc phối hợp tự do này, không thích mặc tây trang theo quy củ. Chỉ có điều, thoát nhìn anh quả thật rất trẻ, trẻ đến mức không biết sợ hãi, cái gì cũng dám làm.

“Nhưng mà tôi có quyền được theo đuổi em đúng không? Dù sao cái mà tôi có nhiều nhất chính là thời gian, hàng ngày tôi đều trông giữ em, “gần quan được ban lộc”, không cho đàn ông tiếp xúc với em, em chỉ có thể chấp nhận tôi rồi sau đó sẽ thích tôi!” Anh nhìn vẻ rất đắc ý, nhưng không nghĩ đến Tri Tri lại ngậy người ra, trong hốc mắt cô tràn ngập sự chua xót. Thích anh ư, cô còn có thể thích một người, thích một người mà lại không hề phải chịu trách nhiệm hay sao?

Không thể, không bao giờ có thể như vậy nữa... một Phó Tĩnh Tri ngày đó thật đơn độc, đầy dưng cảm, một Phó Tĩnh Tri ngày đó đã cho rằng hết thấy giấc mộng đều có thể thực hiện được, cho nên mới không biết sợ hãi là gì, một Phó Tĩnh Tri ngày đó đã toàn tâm toàn ý yêu một người rồi lại bị tổn thương nặng nề, Phó Tĩnh Tri ấy đã chết rồi.

Cô làm sao còn có thể đi yêu một người nào nữa đây? Cô làm sao có thể lớn tiếng nói ra lời “thích” giống người đang ở trước mặt cô đây, cô không thể.

“Kiều Thiếu gia, làm thế nào thì ngài mới bằng lòng buông tha cho tôi? Nếu ngài còn tiếp tục như vậy nữa, vậy thì tôi vẫn còn một câu nói kia, tôi sẽ lựa chọn từ chức rời đi.”

Tri Tri bình tĩnh nói, ánh mắt cô chậm rãi dừng ở trên vách tường trắng noãn sạch sẽ, không biết có phải do vừa rồi cô đã dùng móng tay vẽ lên dấu vết hình bán nguyệt nhợt nhạt kia không, mà khi nhìn thấy dấu vết ấy ánh mắt cô đã lo sợ nghi hoặc tìm một điểm dừng chân cho bản thân.

“Không thể được.” Ý cười trên mặt Mạnh Thiệu Hiền từng chút từng chút ngừng hẳn. Anh đi nhanh đến gần cô, ánh mắt sắc bén của anh lúc này tràn ngập dày đặc sự hng ác khiến cô sợ hãi. Kỳ thực Tri Tri biết, anh là một người nếu không đạt được mục đích sẽ không chịu bỏ qua, nhưng cô không biết vì sao anh lại thích cô đến như vậy, một người hoàn toàn khác hẳn với anh.

“Tôi không thể nào lại thích cấp trên của mình được, việc làm của ngài cũng chỉ vô dụng thôi, cứ như vậy sẽ làm chậm trễ mất thời gian của chính ngài mà thôi.” Tri Tri nhận ra cô và anh không thể nào hiểu được nhau. Thật là vất vả, cô tự nhận thấy, bản thân mình không hề nể mặt anh chút nào, nhưng vì sao anh lại cứ bám riết không tha cho cô như vậy?

Tình cảm của cô và anh không có một chút cơ sở nào, thời gian quen biết cũng thật quá ngắn ngủi như thế, tình cảm của anh có thể có sâu sắc đến mức nào?

“Vậy em sẽ thích một người khác sao? Hay là... em vẫn chưa quên được chồng trước của em?” Mạnh Thiệu Hiền không sao kiềm chế nổi thốt ra lời, liền nhìn thấy thần sắc của Tri Tri đột nhiên thay đổi.

Đầu tiên là cô ngây người ra một lúc, tiếp theo cô liền chậm rãi thoáng hé ra ý cười, nụ cười tươi tắn kia càng ngày càng lộng lầy, càng ngày càng chói mắt, thậm chí Mạnh Thiệu Hiền nghĩ muốn ngăn cản lại, nhưng Tri Tri đã mở miệng nói: “Ngài muốn biết lý do thực không?”

Mạnh Thiệu Hiền muốn lắc đầu, nhưng Tri Tri đã nói rất tự nhiên: “Chẳng những tôi đã từng li hôn, còn từng có một đứa con, nhưng đã bị tôi bỏ đi, bác sĩ nói tôi cũng không còn khả năng có con nữa... Hơn nữa, những người quen biết tôi ai mà chẳng biết Phó Tĩnh Tri là một kỹ nữ, bởi vì đứa nhỏ trong bụng của cô ấy là một đứa con hoang, cho nên mới bị người ta ném đi như là quăng một đôi giày rách đi vậy, đây mới thực sự là con người của tôi, thật sự là Phó Tĩnh Tri, cô ấy là người như vậy, ngài còn xác định là sẽ còn thích cô ấy sao?”

Đáy mắt trào lên từng hồi, từng hồi ầm nóng tựa như muốn trào ra ngoài, Tri Tri cố sức chịu đựng, cô có thấy khoái cảm khi được phát tiết ra, lại không che dấu được sự sợ hãi.

Đây là bí mật đau đớn mà cô muốn giữ kín, thế nhưng chính cô cũng không ngờ là mình lại nhanh chóng nói ra.

Cô không biết bản thân mình sắp sửa đối mặt với những lời nói và ánh mắt thế nào, nhưng đáy lòng cô cũng đang nổi lên từng cơn đau đớn đến chết lặng người... Hãy kết thúc đi, tất cả hãy kết thúc đi, cô chỉ muốn trải qua một cuộc sống yên ổn của cô, cho dù là cô giống như một con rùa đen rút đầu hoặc là một con đà điểu nhút nhát.

93. Chương 93: Mờ Ám

Cô chỉ muốn trải qua một cuộc sống yên ổn của mình, cho dù cô giống như một con rùa đen rút đầu hoặc là một con đà điểu nhút nhát.

“Những gì em nói đều là thật sao?” Mạnh Thiệu Hiền chột bước tới gần, hai tay nâng chặt lấy mặt Tri Tri, ép cô nhìn về phía mình.

Tri Tri chăm chú nhìn lại, đối địch lại với con người màu hổ phách của anh. Hai đồng tử trong mắt anh chỉ có cô. Cô, một cô gái nhỏ bé, nhỏ đến mức hèn mọn, đầy khiếm đảm, co rúm lại để mà sống, không bao giờ còn là ... Phó Tĩnh Tri của ngày nào đó với cuộc sống đầy ưu nhã và ầm áp yêu thương nữa.

Nếu như có thể, nếu như có thể, cô thật muốn cả đời đeo trên lưng cái tên Tống Tri Tri này, dùng thân phận sạch sẽ của một người khác để sống, chứ không phải giống như bây giờ, cô giống như một con chuột chạy qua đường, co rúm lại, đầy hèn mọn, chôn mình trong một vũng nước bẩn.

“Đúng vậy, đó là sự thật.” Giọng nói của Tri Tri rất nhỏ, nhưng lại mang theo vẻ quật cường kiên định. Cô có dự cảm, người đàn ông trước mặt này nếu không phải khinh thường hất tay đi, thì cũng sẽ dùng ánh mắt thương hại của lớp người giàu có cao cao tại thượng mà nhìn cô có chút thông cảm.

Mạnh Thiệu Hiên nâng chặt gương mặt cô, đôi tay lại càng thêm dịu dàng. Chỉ có điều, anh đang cười, cười đến cực kỳ khoa trương lại rất phóng túng: “Tri Tri, lời của em, tôi chỉ tin tưởng được phần đầu, phần sau không tin.”

Tri Tri đột ngột trợn to hai tròng mắt: “Tại sao?”

Cô cảm thấy ngón tay của anh đang nhẹ nhàng vuốt ve nơi gò má của cô, gương mặt của cô đã bắt đầu nóng lên. Cô giật mình, muốn tránh khỏi lòng bàn tay của anh. Đôi bàn tay anh cũng dần dần trượt xuống, tiếp tục rơi vào trên vai cô, rồi sau đó vòng ra phía sau cái lưng mỏng manh, mạnh mẽ kéo thân thể nhỏ nhỏ của cô vào trong ngực mình. Cặp mắt anh tràn đầy sự vô lại lẫn phóng đảng và ngang ngạnh. Môi cong lên như cánh hoa nói cực kỳ ngang ngược: “Bởi vì, tôi không tin em là loại người như vậy, cho dù mọi người trên toàn thế giới này có mắng chửi em, điều đó cũng chẳng là cái quái gì với tôi! Tôi chỉ tin tưởng vào cảm giác của mình, chỉ tin tưởng vào hai mắt của mình.”

Thân thể Tri Tri không kìm nổi sự run rẩy, tội danh hại chết ba ba cùng những tiếng xấu dơ bẩn kia, cô đã công gần năm năm nay, ngay cả người mẹ ruột thịt của cô cũng không tin, Nhưng bây giờ, người đàn ông xa lạ kia lại nói với cô những lời như vậy.

Bất kể là anh thật lòng, hay là có mưu đồ hư tình giả ý gì, Tri Tri cũng cảm ơn anh. Chẳng những anh không làm cho cô bị phản ứng khó chịu, ngược lại, anh là người đầu tiên cho cô cảm nhận được sự thông hiểu, cảm nhận được niềm hạnh phúc khi được tin tưởng.

“Cảm ơn anh.” Tri Tri đang ở trong ngực của anh chợt thấy thư giãn hẳn. Cô chậm rãi cúi đầu, chôn mặt ở trước ngực của anh, hai bàn tay nhỏ bé yếu ớt túm lấy vạt áo của anh, giọng nói của cô nghe buồn buồn, lại mang theo sự ghen ngào mơ hồ: “Cho tôi mượn cái ôm trong ngực anh năm phút đồng hồ thôi.”

Mạnh Thiệu Hiên không lên tiếng, chỉ ôm lấy cô chặt hơn. Anh không nói lời nào, hơi thở như ngừng lại. Người con gái mà anh để ý nhất, muốn đối xử tốt nhất kia, giờ phút này đang ở trong ngực của anh.

Nếu như giờ phút này cô nói một câu, Mạnh Thiệu Hiên chỉ khi anh chết tôi mới có thể vui vẻ, anh tuyệt đối tin rằng, anh sẽ tự cầm dao đâm thẳng vào mình để chết mà không hề nháy mắt.

Nước mắt của Tri Tri tràn trề không sao ngừng được, cô khóc lặng lẽ, dán mặt thật chặt vào trước ngực của người kia. Rất nhanh, nước mắt đã làm ướt áo sơ mi của anh. Cô khóc vô cùng thê thảm, nước mũi chảy ra cô cũng không bận tâm, chỉ ôm thật chặt Mạnh Thiệu Hiên khóc một trận thật bị thương.

Mãi đến cuối cùng, khi tiếng khóc dừng lại, cô cũng không chịu ngẩng đầu lên, Mạnh Thiệu Hiên tò mò cúi đầu đi nhìn cô, cô lại giơ tay lên đẩy anh ra, nhanh chóng quay mặt đi. Giọng của cô vì khóc mà trở nên mềm yếu lại mang theo một chút khàn khàn làm cho lòng người ta phải thương xót: “Anh đừng nhìn, mặt tôi bẩn lắm.”

Anh chợt nhả cổ ý đi vòng qua phía trước cô: “Đâu, bẩn ở đâu, cho tôi nhìn một chút nhé?”

Nước mắt nước mũi Tri Tri dính đầy mặt, cô cực kỳ xấu hổ. Cô cúi đầu che kín mặt, nghĩ phải bỏ chạy, nhưng không ngờ cánh tay dài của Mạnh Thiệu Hiên duỗi một cái túm luôn được cô. Anh cúi đầu, sờ soạng trong túi hồi lâu nhưng không tìm được khăn giấy, dứt khoát giơ ống tay áo cho cô lau. . .

Tri Tri bị dọa sợ, đương nhiên cô biết quần áo của anh đều là loại hàng ngoại nhập đắt tiền, bị nước mắt nước mũi của cô dính vào thì làm sao còn mặc được nữa, nhất định phải ném đi!

“Đừng, bẩn đấy...” Tri Tri dùng dằng muốn né tránh, nơi nào đó tận đáy lòng cô dường như đã lặng lẽ nứt ra.

“Người khác thì bẩn, nhưng là em thì sẽ không bẩn.” Anh nói rất thô lỗ, một tay cầm lấy hai bàn tay bé nhỏ không để cho cô lộn xộn, sau đó anh giơ ống tay áo lên lau nước mắt cho cô, nhìn rất qua loa. Khi lau mặt cho Tri Tri anh rất nhẹ nhàng giống như đang lau một món đồ sứ vô giá. Vừa lau nước mắt cho cô, nhưng miệng anh cũng không chịu buông tha cho người nào đó, anh nói đùa với cô: “Có ai giống như em không, khóc thành thế này, một vốc nước mũi, một vốc nước mắt, thật rất giống như cô vợ nhỏ bị ức hiếp ở trên phim ảnh.”

“Anh mới là cô vợ nhỏ bị ức hiếp ấy.” Tri Tri đã dám cãi vã với anh rồi.

“Tôi đây là người thuộc dòng dõi gia đình hiền lành chính tông, sau này em sẽ biết!” Mạnh Thiệu Hiên chọc cười cô một tiếng, thân hình cao lớn của anh che phủ cả thân hình nhỏ nhắn của cô. Anh nói giống như đang dỗ trẻ con vậy, vuốt ve tóc trên đỉnh đầu của cô, hung tợn mở miệng nói như thổ phỉ: “Sau này em đã là người của tôi, ai dám nói em nửa chữ là không tốt, tôi giết chết người đó luôn!”

“Tĩnh lại đi.” Tri Tri dịu dàng nói, đưa tay đẩy anh ra. Cô cup mắt xuống mắt không nhìn anh, hàng lông mi dài khẽ run run. Mạnh Thiệu Hiên nhìn mà lòng thấy ngứa ngáy, anh cúi đầu định hôn cô. Tri Tri hoảng hốt né tránh, hung hăng trừng mắt với anh: “Vừa mới cho anh một chút hòa nhã, vẻ mặt anh đã thay đổi rồi có phải hay không?”

Mạnh Thiệu Hiên cười xấu xa, vui vẻ, phần chân, ngây ngất nhìn cô: “Chuyện này chỉ là sớm hay muộn mà thôi, hôn sớm cũng là hôn, mà hôn muộn cũng là hôn, hiện giờ tôi muốn luyện tập trước...”

“Hừ, anh hãy nằm mơ đi!” Tri Tri lại hung hăng lườm anh một cái, định cười, nhưng chợt dừng lại. Vừa mới rồi cô có một chút xiu mỏng đẹp, giống như bột xà phòng dưới ánh mặt trời, mà cô, đã qua cái tuổi nằm mơ lâu rồi.

Sao mà ngu như vậy, đã ngu như thế lại còn dễ dàng tin người khác như vậy? Chẳng qua chỉ là một câu nói, một cái ôm mà thôi, Phó Tĩnh Tri. . .

Mày hãy nhìn lại bộ dạng liếc mắt đưa tình với người khác vừa rồi của mày đi, chẳng lẽ những lời mà mẹ mày nói thật sự đã đổ oan cho mày hay sao?

94. Chương 94: Thì Ra Trong Lòng Vẫn Có Cô

Mày hãy nhìn lại bộ dạng liếc mắt đưa tình với người khác vừa rồi của mày đi, chẳng lẽ những lời mà mẹ mày nói thật sự đã đổ oan cho mày hay sao?

Sắc mặt của cô dần trắng bệch ra, cô không thể có bất cứ sự qua lại nào với Kiều Tử Tích được, tuyệt đối không thể.

“Kiều Thiếu gia, tôi đi làm việc đây, vừa rồi, cảm ơn ngài, nhưng... ngài có thể giữ bí mật giúp tôi được hay không?”

Tri Tri nhẹ nhàng nói, ngữ điệu của cô rất thành khẩn. Nhưng Mạnh Thiệu Hiên lại cảm thấy trong lòng mình như vừa có được một chút vui sướng, bỗng dưng lại bị người khác thành linh đâm cho một nhát.

“Em không cần phải nói, ... tôi cũng sẽ giữ bí mật cho em, nhưng tôi cũng có một điều kiện.”

Tri Tri nhẹ nhàng gật đầu, nhưng đáy lòng có chút chán nản, nếu như cô đoán không sai, nhất định anh sẽ nhân cơ hội này mà muốn cô dâng lên một thứ gì đó. . .

“Không được tiếp tục cúi đầu khi đi bộ, không được khúm núm hay cau mày nữa, không được sợ hãi bất cứ lời nói chó má nào đó của những kẻ rồi mồm... Tri Tri, em nên thường xuyên cười hơn nữa.” Anh bước nhanh hơn đi tới bên cô, nhẹ nhàng sửa lại mái tóc hơi bị lộn xộn một chút: “Em đi làm việc đi.”

Tri Tri ngây ngẩn cả người, đến khi cô kịp phản ứng lại, Mạnh Thiệu Hiên đã xoay người bước đi. Cô nhìn theo bóng dáng cao lớn, từng bước từng bước đi xa dần, bộ dáng vẫn ngang ngạnh, phóng đảng như cũ,

trong lòng chợt dâng lên nỗi chua xót nho nhỏ. Cô khẽ nắm tay lại một chút, không nhìn được lại nhìn về phía hướng đi của anh. . .

Mà anh cũng đứng lại, tựa như biết cô đang nhìn theo anh, cho nên anh xoay cả người lại, nhìn về phía cô nở một nụ cười cực kỳ rực rỡ. Anh dựa nghiêng vào vách tường, một tay cầm vào trong túi chiếc quần jean, một tay kẹp điều thuốc, tiến lên đón ánh mắt của cô, sau đó bộ dáng rất du côn, anh phun ra một vòng khói xinh đẹp, neho mắt lại nở một nụ cười rạng rỡ.

Tri Tri cũng thoáng nở một nụ cười nhàn nhạt, cô hơi thẳng lưng, xoay người, bước đi từng bước chậm chạp, nhưng kiên định.

Mạnh Thiệu Hiên nhìn theo cô, mặc dù vẫn còn cúi đầu, nhưng bộ dáng co rúm lại vì sợ hãi cũng đã mất đi ít nhiều, trong lòng anh cảm thấy vui sướng, rồi lại chợt dâng lên nỗi lo sợ không yên, như lo được lo mất...

Los Angeles, tám giờ sáng.

Mạnh Thiệu Đình từ phòng tắm bước ra, Mạn Quân đang ở trong phòng khách nhỏ bên ngoài phòng ngủ chỉ huy người giúp việc chuyên chở hành lý của hai người bọn họ, tay anh cầm chiếc khăn lông màu trắng mềm mại vừa lau mái tóc ướt nhẹp, vừa đi đến bên đầu giường lấy quần áo.

Áo lót, áo sơ mi trắng, áo lông cừu. . . Động tác lau tóc của Mạnh Thiệu Đình chợt dừng lại, bỗng nhiên anh đi tới trước tủ treo quần áo, vừa rồi rõ ràng anh đã nói rõ anh muốn mặc áo lông cừu màu tro thuốc lá, sao Mạn Quân lại lấy cho anh chiếc áo mới màu tím than vậy nhỉ?

Anh tìm kiếm lại một chút trong tủ treo quần áo, nhưng vẫn không thấy. Bọn họ không mang theo quần áo gì, cho nên tủ treo quần áo vẫn giữ nguyên trạng, hơi lộn xộn một chút, phần lớn đều là quần áo của Mạn Quân nhét bừa bãi ở bên trong, tứ thời cũng không xếp lại cho gọn gàng.

Anh không khỏi cau mày, trong đầu không tìm hãm được liền nhớ lại căn nhà này hồi trước kia, phòng ngủ thật ngăn nắp, phòng khách thật sạch sẽ, phòng bếp luôn bay đầy mùi thơm lại còn ấm áp, nhất là tủ treo quần áo rất gọn gàng, vừa nhìn đã thấy ngay.

Tĩnh Tri như làm ảo thuật luôn dọn dẹp rất nhanh tủ treo quần áo mà anh đã làm cho rối loạn, thành gọn gàng ngăn nắp, áo sơ mi ra áo sơ mi, áo lót ra áo lót, áo khoác luôn luôn là ủi sau đó treo ngay ngắn ở một chỗ, muốn lấy một thứ đồ gì đó đều không cần phải đi tìm.

Còn bây giờ, vào buổi sáng khi thức dậy anh thường xuyên phải đi lục tìm trong tủ quần áo lộn xộn, lật quần áo lên để tìm đồ lót của mình, trong khi đó Mạn Quân vẫn còn đang nằm ngủ thở phì phò. Anh kéo chiếc áo sơ mi còn nhiều nếp nhăn ra chuẩn bị mặc lên thì lại thấy từ trong tay áo rơi ra một chiếc tất hoặc là áo lót của Mạn Quân. . .

Năm năm, khi anh đã học được cách sửa sang lại một chút gì đó thiết thân cho mình, thì ngược lại, Mạn Quân vẫn luôn là thiên kim tiểu thư không biết một cái gì hết.

“Thiệu Đình, anh đang tìm cái gì vậy?” Mạn Quân chợt đẩy cửa đi vào, ống tay áo của cô xấn lên thật cao, trên trán vẫn còn những giọt mồ hôi trong suốt, chạy đến trước bàn trang điểm ôm một cái hộp nhỏ đi ra ngoài. Lúc đi cô tò mò nhìn anh trùm khăn tắm đứng ngăn người ở trước tủ treo quần áo.

“Mạn Quân, em có thấy chiếc áo lông cừu màu tro thuốc lá của anh không? Chính là cái áo buổi sáng anh nói cần mặc đó.”

Mạnh Thiệu Đình thu hồi lại suy nghĩ, xoay người lại tiếp tục lau tóc, hỏi với vẻ thờ ơ. Chiếc áo lông cừu đó cũng không biết là mua vào lúc nào nữa, chỉ biết khi anh mặc vào thì có cảm giác rất thoải mái. Mạn Quân mua quần áo cho mình thì rất tinh mắt, mua cho anh cũng rất nhiều, nhưng kiểu dáng thì như của bảo vệ, lại còn quá rộng phải may bó vào, cho nên vào những ngày lạnh, anh chỉ thích mặc chiếc áo đó.

Mạn Quân nghe câu hỏi của anh, sắc mặt chợt thoáng tái nhợt đi. Những ngón tay cầm chiếc hộp từng chút, từng chút xiết chặt lại, nơi khớp xương mảnh khảnh lộ ra màu xanh trắng: “Chiếc áo lông cừu đó em thấy rất cũ kỹ nên đã vứt bỏ đi rồi.”

Động tác lau tóc của Mạnh Thiệu Đình ngừng lại một lát, chẳng biết tại sao, sau đó vẻ mặt anh đột nhiên trở nên u ám. Mạn Quân len lén quan sát anh, có chút tủi thân, cúi đầu nói: “Thiệu đình, em cũng mua cho anh rất nhiều áo lông cừu mà, màu tro thuốc lá cũng có ba chiếc đấy.”

Rất lâu sau Mạnh Thiệu Đình cũng không lên tiếng, một lát sau anh xoay lưng lại về phía Mạn Quân, đứng ở trước giường vừa mặc quần áo, vừa tùy tiện nói một câu: “Không sao, anh chỉ hỏi như vậy thôi, em đi làm việc của em đi.”

“Vâng.” Mạn Quân đáp lại một tiếng, ôm hộp đi ra ngoài. Động tác mặc quần áo của Mạnh Thiệu Đình càng ngày càng chậm, cuối cùng dừng lại. Anh mặc chiếc áo sơ mi, bỏ chiếc áo lông cừu màu tím than xuống, quay trở lại nơi tủ treo quần áo lấy ra một chiếc áo choàng dày hơn trực tiếp mặc vào, đang cúi đầu cài nút áo thì cửa phòng ngủ bỗng nhiên lại mở ra. Mạnh Thiệu Đình vừa ngẩng đầu lên đã thấy Mạn Quân ôm một bộ quần áo mất đồ hoe đi vào. Cô đi tới phía trước anh thì dừng gót, buồn bã nhìn anh đưa chiếc áo đó cho anh rồi đột nhiên òa khóc...

Mạnh Thiệu Đình có chút ngạc nhiên nhìn Mạn Quân tự nhiên khóc, đưa tay cầm lấy đồng quần áo tùy tiện để lên trên giường. Vừa mới để xuống đang định đưa tay ra ôm cô thì chợt nhìn thấy một mảnh vải cũ nhỏ nhỏ từ chiếc áo lông cừu bị tung ra ngoài, chao liệng rơi ở trên mặt đất. . .

Mạnh Thiệu Đình đột nhiên cảm thấy mình như bị mất đi khả năng cử động. Anh giật mình nhìn miếng vải mỏng manh trong suốt màu trắng phía trên có đường thêu nhỏ nhỏ màu đen với bốn chữ, nhìn xa xa dường như có chút hơi mơ hồ. Anh gần như không nhìn thấy rõ ràng, nhưng đường thêu vừa thanh thoát vừa mềm mại ấm áp kia lại đập vào mắt anh bốn chữ rõ ràng: Thiệu Đình - Tĩnh Tri.

95. Chương 95

Mạnh Thiệu Đình đã trở về, cuộc sống của Tĩnh Tri sẽ không còn êm đềm như trước nữa. Còn tình yêu của cô và Mạnh Thiệu Hiền sẽ ra sao??? Các bạn hãy vào đọc phần tiếp theo, nhớ ủng hộ cho Mẹ Bầu thật nhiều nhé!

Anh gần như không nhìn thấy rõ ràng, nhưng mảnh vải với đường thêu vừa thanh thoát vừa mềm mại ấm áp kia lại đập vào mắt anh bốn chữ rõ ràng: Thiệu Đình - Tĩnh Tri.

Anh có cảm giác da đầu của mình chợt tê dại một hồi, sau đó trong đầu anh vang lên tiếng nổ ầm ầm, khiến anh không nghe thấy gì nữa. Trước mắt anh toàn bốn chữ kia, trong đầu anh cũng toàn bốn chữ ấy, anh cứ nhìn chăm chăm vào mảnh vải nhỏ nhỏ đó mãi, không hề nhúc nhích.

Thì ra cô vẫn luôn ở bên cạnh anh suốt năm năm qua, chưa bao giờ rời khỏi anh.

Không trách được, năm năm qua anh không thể quên được cô, không trách được, suốt năm năm ấy, dù bên cạnh anh có vị hôn thê yêu thương chiều chuộng, nhưng khi đêm về anh vẫn nằm mơ thấy cô.

Không trách được, anh không chịu nhìn lại tất cả những gì có liên quan đến anh và cô, chỉ vì những thứ đó sẽ đâm trúng tử huyệt đau đớn, vạch trần tình cảm thật của anh, mà anh lại không muốn đối mặt với tình cảm chân thật ấy.

Thì ra là vậy, khi giả cho anh, cô đã trao thể xác lẫn trái tim của mình cho anh. Khi ly hôn, thể xác cô rời đi, nhưng trái tim của cô lại bay theo anh đến bên kia bờ đại dương.

Dường như Mạnh Thiệu Đình đã nhớ lại rồi, hôm đó là ngày sinh nhật của Tĩnh Tri, cũng hôm đó cô đã mua chiếc áo lông cừu này dự định tặng cho người nào đó mà không biết tâm tình người ấy thế nào. Nhưng cũng đêm hôm đó, anh đã tùy tiện vung tay không biết bao nhiêu tiền để mua quà sinh nhật tặng cho Tòng Vân.

Anh cùng người đẹp hô mưa gọi gió nơi hang ổ mà không hề hay biết rằng cô đang một mình cô đơn trong căn phòng lạnh lẽo.

Khi cô thêu tên của bọn họ lên đó, trong lòng cô đang mong muốn điều gì? Có phải khi ấy cô cho rằng nếu để tên anh và tên cô mãi mãi bên nhau, sau đó dính vào nơi mà anh không thấy được, thì cô và anh có thể sống mãi với nhau cả đời chăng?

Tất cả hồi ức hiện về giống như làn sóng thủy triều mãnh liệt trào dâng... Anh nhớ lại cô giả say trong buổi dạ tiệc để quyến rũ anh... Nhớ lần ân ái đầu tiên của bọn họ... nhớ lại lần cô không chút do dự nhào vào trên lưng anh, lấy thân mình che đỡ để cứu anh... Nhớ lần cô suýt chết ở Hải Nam ... Nhớ nụ cười mủm mỉm của cô khi nhìn thấy Phó Tình Ngôn liếc mắt đưa mày với anh... Nhớ sự lúng túng của cô trong quán cà phê khi cô đến để giải thích với anh... Nhớ đến tuần lễ cuối cùng trước khi xa nhau, cô ở dưới thân anh, lo sợ nghi hoặc hỏi anh có thích cô hay không...

Nhớ đêm hôm cuối cùng đó, trong cơn mưa tuyết bay lả tả cô đã đắp một người Tuyết ở bên dòng suối nhỏ, viết một hàng chữ thật to ở trên mặt tuyết... Nhớ lại lúc cô lẻ loi đến rồi lại lẻ loi ra đi, cô rơi lệ kỷ khi ký vào bản thỏa thuận ly hôn, nhớ đến ngày cô rời khỏi nhà họ Mạnh mà không hề quay đầu lại...

Lúc người cha cô yêu thương nhất trên đời ra đi, sinh ly tử biệt không bao giờ còn được gặp lại, lúc cô bị người em gái mà mình thương yêu nhất phản bội, đó là một đòn trí mạng cực kỳ tàn nhẫn với cô...

Trong những ngày đêm xa cách kia, có ngày nào cô được ngủ yên hay không?

Ngay cả khi anh hận cô tự ý bỏ đi đứa con của bọn họ, ngay cả lúc anh hận cô ham tiền tài... Nhưng những oán hận này chỉ là thoáng qua, cho nên suốt năm năm qua, thời gian cũng không làm hao mòn trái tim của anh, ngược lại những gì đã từng xảy ra giữa cô và anh lại được anh khắc sâu từng ly từng tý.

Thì ra hình bóng cô đã được anh đã ghi tạc trong lòng mình từ lâu rồi.

Mạnh Thiệu Đình chậm rãi ngồi xổm xuống nhặt miếng vải nho nhỏ kia lên, đặt vào lòng bàn tay, đường chỉ thêu màu đen do bị giặt nhiều cũng đã hơi bạc màu, nhưng nét chữ thì vẫn vẹn nguyên như ban đầu.

Chỉ có điều khoảng thời gian thăm thiết giữa anh và cô đã bị bỏ lỡ mất khá lâu rồi.

“Đây là mảnh vải được may ở bên trong nhãn hiệu của chiếc áo, sáng sớm hôm nay em mới phát hiện ra.” Mạn Quân chợt nhẹ nhàng lên tiếng, nước mắt của cô đã ngừng chảy, cô cố nén đau thương cố gắng mỉm cười: “Đây là do Phó Tình Tri may vào có đúng hay không?”

“Đúng vậy, chiếc áo này cũng là món quà duy nhất mà cô ấy tặng anh.” Cổ họng Mạnh Thiệu Đình thoáng thấy bỏng rát, anh khép năm đầu ngón tay lại, nắm chặt mảnh vải nho nhỏ ở trong lòng bàn tay hồi lâu, Giữa lúc Mạn Quân cho rằng anh không muốn nói gì nữa thì anh khẽ thở dài một tiếng, xoay người lại, cúi đầu nói: “Mạn Quân, em mau thu dọn đồ đạc đi.”

“Em... vẫn phải trở về nước với cùng với anh sao?” Mạn Quân có chút kinh hãi nhìn lại anh. Vừa rồi nhìn thấy phản ứng của anh, lòng cô đã sớm lạnh đi, cô cho là mình không cần thiết phải về nước cùng với anh nữa, nào ngờ, vậy mà cô vẫn còn có cơ hội được ở lại bên cạnh anh !

Sáng sớm hôm nay, lúc cô nhìn thấy miếng vải dính trên chiếc áo đó, cô mới biết rằng đây là đồ mà Phó Tình Tri tặng anh. Bao năm qua anh vẫn không chịu vứt đi, chỉ thích mặc mỗi chiếc áo lông cừu này mà thôi. Buổi sáng nhìn chiếc áo này cô chợt có suy nghĩ, nếu như cô len lén vứt đi, sau đó cô sẽ mua chiếc áo khác giống như thế cho anh, nếu như trước sau anh vẫn không phát hiện ra là đang mặc đồ mới, vậy thì chứng tỏ anh hoàn toàn không hề quan tâm, nhưng mà...

“Tại sao lại không cùng trở về chứ?” Mạnh Thiệu Đình cảm thấy giọng nói lẫn cơ thể của mình có chút cứng nhắc. Anh khẽ vuốt mái tóc của Mạn Quân: “Em là vị hôn thê của anh, cũng sắp trở thành vợ của anh rồi, làm sao anh bỏ em lại được?”

Nước mắt của Mạn Quân đột nhiên trào ra, cô sững sờ nhìn anh: “Vậy... Chuyện đó...”

“Cũng đã qua rồi.” Mạnh Thiệu Đình lau nước mắt cho cô, anh cup mắt lại, hàng mi dài đã che đi vẻ u ám ở trên mặt, lúc này Mạn Quân cũng không nhìn thấy rõ vẻ mặt của anh.

“Cho dù thật sự đã từng xảy ra chuyện gì, thì cũng đã là quá khứ rồi, lúc này hiện tại của anh là em, Mạn Quân, không nên suy nghĩ nhiều nữa, em đi sắp xếp đồ của em đi, chúng ta sắp phải lên đường rồi.”

Mạn Quân cũng không hỏi thêm, cũng không nói gì nữa. Thoạt nhìn thấy cô có vẻ mơ hồ ngốc nghếch, thật ra thì cô biết nhiều lúc nếu ngu đi một chút, làm bộ như hồ đồ một chút, so với việc nhìn thông suốt và rõ ràng, ngược lại, sẽ nhận được hạnh phúc dễ dàng hơn.

Máy bay lao vút trên nền trời, để lại phía sau một đường màu trắng bạc thật dài, mãi lâu sau vẫn chưa tan hết...

Đi đến thành phố, nơi người kia đã cách xa năm năm.

Đường như anh luôn luôn chờ đợi một cách thụ động, mong người khác cho anh một lý do để anh quang minh chính đại trở về.

Anh nhẹ nhàng nhai kẹo cao su để làm giảm bớt triệu chứng ù tai của mình. Mạn Quân đắp chiếc chăn đã ngủ thiếp đi, anh tự tay nhắc cánh tay của cô đang lộ ra ngoài bỏ vào trong chăn, trong giấc mộng cô cuộn tròn người vào trong ngực của anh

Mạnh Thiệu Đình nhìn gương mặt Mạn Quân đang ngủ say, nhưng lúc này trong lòng anh dường như đang bị một tảng đá lớn thật nặng đè lên, khiến anh cảm thấy việc hô hấp của mình cũng thật khó khăn.

Từ Los Angeles đến Trung Quốc, chỉ cần mười hai giờ bay.

Đường đi chỉ mất có 12 giờ, thế nhưng anh lại bỏ đi suốt năm năm.

Trong lòng Mạnh Thiệu Đình nghĩ ngợi, anh đang chờ đợi điều gì đây mà cũng đang sợ hãi điều gì đây? Mảnh đất kia, tất cả đều vô cùng quen thuộc mà giờ đây sao xa lạ đến thế.

96. Chương 96: Là Cô, Hay Không Phải Là Cô

Trong lòng Mạnh Thiệu Đình nghĩ ngợi, anh đang chờ đợi điều gì đây mà cũng đang sợ hãi điều gì đây? Mảnh đất kia, tất cả đều vô cùng quen thuộc mà giờ đây sao xa lạ đến thế.

Anh hơi xoay mặt đi, nhìn mây cuốn mây tan bên ngoài cửa sổ mạn tàu bay. Hóa ra, cả một khoảng thời gian khá dài như thế, quay đầu lại nhìn lại, cũng chỉ như Thượng Đế trên trời, chớp mắt một cái.

“Cái giá của lão tổng công ty Thịnh Hâm cũng khá lớn đấy chứ nhỉ, chúng ta cũng đã tới ba lượt rồi mà vẫn chưa được gặp. Cho dù thế nào thì công ty của chúng ta cũng đã bắt đầu chuẩn bị đưa ra thị trường rồi, sao lại vẫn còn kiêu không thèm để người khác ở trong mắt như vậy chứ?” Lâm Thi tức giận thở dài đánh sượt một cái, rút phụt chiếc khăn quàng cổ bằng len thật dày, lượn vòng vòng quanh Tri Tri.

“Chị Lâm, chúng ta cứ cố chờ một chút đi, Tổng giám đốc Đỗ không gặp chúng ta nhất định là có lý do của mình. Dù sao Tổng giám đốc của Thịnh Hâm cũng là ông trùm bất động sản, một ngày kiếm bạc tỷ, nói không chừng chờ đợi cũng không vô ích đâu.” Tính Tri Tri vốn nhẫn nại, cô nói an ủi Lâm Thi.

“Cái rắc ấy! Thế này là cái quái gì vậy? Đúng là đồ tự cao tự đại! Coi thường hai chúng ta là phụ nữ chứ gì!” Lâm Thi tính tình nóng nảy, quát to lên một câu làm cho người đi ngang qua ai cũng phải liếc nhìn. Tri Tri cuống quýt kéo Lâm Thi sang một bên: “Chị Lâm, xem chừng cũng đã trưa rồi, nếu không chị đi về trước đi, em ở lại nơi này chờ. Dù sao thì cũng vẫn phải đợi đến khi tổng giám đốc Đỗ hết bận đã, chị cứ đưa hợp đồng cho em, em đã đi theo chị tương đối lâu rồi, chả lẽ em lại không học được một chút gì đó. Nếu như em có thể làm được, dĩ nhiên là chuyện tốt, nếu như em không làm được, chúng ta cũng không thiệt hại gì đúng không?”

Tri Tri lấy hết dũng khí mở miệng, hôm nay chị Lâm cứ luôn nhìn đồng hồ, nhất định còn có chuyện gì khác đang chờ chị ấy rồi. Mặc dù Tri Tri biết mình không có kinh nghiệm gì, cũng là lần đầu tiên tiếp xúc với

chuyện thương trường, nhưng hợp đồng đã chuẩn bị xong từ lâu, bản thiết kế cô cũng đã rất quen. Cô tự nhận nếu như không quá căng thẳng hoặc là gặp phải chuyện gì lớn ngoài ý muốn, cô có thể đảm nhiệm được nhiệm vụ lần này!

“Tri Tri... Em làm được không?” Mắt Lâm Thi sáng lên, rồi lại có chút do dự nhìn Tri Tri, mà lúc này, điện thoại di động của cô lại rung lên ầm ầm. Lâm Thi vừa lấy ra nhìn, lập tức con mắt trợn lên như muốn rách ra, ngón tay thon dài nhún nút nghe, còn chưa nâng đến bên tai đã bắt đầu mắng: “Cô cái *** định chạy đi đâu thai à? Là con người hèn hạ của cô đi tìm chị đây để đàm phán nhé, cô ngồi chờ một lát thì sẽ chết có phải hay không? Nửa giờ sau sẽ gặp!”

Lâm Thi cúp điện thoại cái rụp, thở một hơi nặng nề tức giận đến mức nói không nên lời. Chiếc điện thoại trong tay bị cô siết chặt, hận đến mức chỉ muốn ném nó ra ngoài, nhưng cô vẫn còn nhìn được, không đáng, con tiện nhân kia không đáng để cô hy sinh đồ của mình!

“Chị Lâm, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Tri Tri nhìn Lâm Thi đôi mắt thoáng trở nên tối lại, dường như bị tiêu tụy rất nhiều, không khỏi lo lắng mở miệng hỏi thăm.

Lâm Thi gắt gao cắn môi, mạnh mẽ nặn ra một nụ cười: “Không có gì, gặp phải một con đàn bà dê tiện thôi! Đành vậy, trước hết em cứ chờ ở đây, chỉ có điều là đợi một lát nữa, chớ có quên ăn cơm đấy, cũng đừng có liều chết mà đợi chờ một cách ngu ngốc. Nếu như hần không chịu gặp, chúng ta cũng không vội vàng, lập tức đi luôn, nhớ chưa? Chớ để cho mình thua thiệt.”

Lâm Thi tha thiết dặn dò lại mấy câu, lúc này mới xoay người đi trong lòng đầy lo lắng. Tri Tri đứng từ phía xa nhìn theo bóng dáng thon dài và cổ cháp của Lâm Thi đã đi xa. Dường như cô vừa đi vừa đưa tay lên gạt lệ, lại vừa như không, Tri Tri cũng thoáng trở mắt nhìn. Chị Lâm tốt như vậy, một người phụ nữ mạnh mẽ như thế, nhưng lúc này vẫn đang phải đối mặt với vấn đề tình cảm, toát ra đầy vẻ nhu nhược và bất đắc dĩ. Chẳng lẽ là phụ nữ, trong tình yêu nhất định đều phải chịu hết khổ sở hay sao?

Tri Tri còn đang ngẩn người nhìn theo bóng lưng Lâm Thi, lại chợt nghe thấy trong đại sảnh yên tĩnh trở lại. Cô kinh hãi quay đầu lại, đã nhìn thấy thang máy dành riêng cho tổng giám đốc ở phía bên kia “đình” một tiếng rồi mở ra. Một người đàn ông khoảng ngoài bốn mươi tuổi, cực kỳ nho nhã đang được mấy người thuộc hạ vây quanh cùng đi ra. Tri Tri đã từng nhìn thấy ảnh của vị tổng giám đốc công ty Thịnh Hâm ở trên tạp chí thương mại, cho nên chỉ liếc qua một cái cô đã nhận ra được ngay.

Nhịp tim của Tri Tri đập thành thịch, bản thiết kế cùng với sổ sách trong tay tưởng chừng như nặng ngàn cân vậy. Theo thói quen, cô thấy khiếp đảm định né tránh, bởi vì khí chất của người nọ thật sự là vô cùng mạnh mẽ. Nhưng đã đến ba bốn lượt mà vẫn không gặp được tổng giám đốc Đỗ. Hơn nữa cô đã cam kết với chị Lâm rồi, nếu như hiện tại nhìn thấy tổng giám đốc Đỗ, mà mình lại chạy trốn chết, không khỏi có chút quá hèn nhất!

Tri Tri nghĩ tới đây, cuối cùng lấy hết dũng khí, cô chỉnh sửa lại y phục của mình một chút. Chiếc áo khoác dài màu đen, chiếc váy ôm dáng bút chì phối hợp với đôi giày cao gót. Hôm nay cô chải đầu vô cùng chỉnh tề, không để kiểu tóc búi cao ở sau ót nữa, lúc ra cửa còn trang điểm một chút rất trang nhã, thoạt nhìn đáng vẻ không đến nỗi tệ lắm. Tri Tri có một chút lòng tin, hít sâu một hơi, chờ Đỗ Mặc Nhiên đi tới.

97. Chương 97: Lần Đầu Tiên Đã Thành Công

Văn phòng công ty Thịnh Hâm

Trong phòng tiếp khách nhỏ không khí ấm áp như mùa xuân. Gương mặt Tri Tri nhuộm màu hồng nhàn nhạt, thoạt nhìn lại thấy thêm vài phần quyến rũ, đáng yêu. Trước mặt cô bày một ly trà xanh thơm nồng, hơi nước bốc lên nghi ngút, còn người vừa mới cởi chiếc áo khoác ngoài ra, đang ngồi trong ghế sa lon đối diện với cô chính là Đỗ Mặc Nhiên.

Người kia có đôi tròng mắt đúng như tên của mình, đen như thỏi mực tàu chưa mài trong nghiền mực.

Tri Tri ngồi ngay ngắn ở chỗ đó, sống lưng thẳng tắp, để lộ chiếc cổ thon dài với đường cong duyên dáng. Cô hơi cúi đầu, lặng lẽ chờ đợi người đối diện mở miệng.

Một lúc lâu sau, Đỗ Mặc Nhiên mới chậm rãi buông cái ly trong tay xuống, hắng giọng một cái, giọng của anh nghe rất êm tai, trầm ấm, thuần hậu mang theo sự lẳng động của năm tháng, giống như rượu ủ lâu năm vậy: “Tại sao cô lại cho rằng tôi nên nắm bắt cơ hội hợp tác mà công ty của các cô đưa ra thì sẽ thu được lợi nhuận?”

Cô bé này hết sức lớn mật, dưới ánh mắt của mọi người cô dám chặn ngang đường đi của anh, chỉ nói một câu nói, đầy tự tin: Tổng giám đốc Đỗ, tôi có một cơ hội tuyệt vời có thể giúp ngài thu hồi tiền vốn ít nhất là 60%, tôi nghĩ, ngài nhất định sẽ cảm thấy rất hứng thú!”

Cô đã tung một chiêu hiểm hóc, quả nhiên chỉ dùng một câu nói này đã thu hút được sự chú ý của anh.

Bởi vì anh, Đỗ Mặc Nhiên đã từng nghe quá nhiều loại người quá nhiều lần tìm tới cửa tái diễn yêu cầu hợp tác: Tổng giám đốc Đỗ, xin ngài cho chúng tôi một lần có cơ hội được hợp tác. Nhưng lại chưa từng được nghe một cô gái tuổi còn trẻ mà lại dám lớn mật nói thẳng với anh rằng, cô sẽ cho anh một cơ hội làm ăn phát tài.

Tri Tri giữ vững tinh thần, mở bản thiết kế ra trước dùng hai tay đưa cho anh, dùng ngữ điệu rất sinh động lưu loát và đơn giản giới thiệu những các hạng mục lớn nổi bật được Nhất Phẩm Tinh Hiền xử lý thành công trong những năm qua. Sau đó cô chuyển hướng, đứng lên, dùng ngón tay thon dài chỉ vào bản thiết kế, ánh mắt cô trong suốt và dịu dàng, giọng nói dễ nghe mà lại lưu loát: “Tổng giám đốc Đỗ, ngài hãy nhìn xem, ở chỗ này chúng tôi định xây một cụm khu chung cư lớn, ngài cũng biết, hiện nay ở nước ta ngành nghề bất động sản thời gian qua không ngừng phát triển theo hướng quần tụ và phồn thịnh. đi n đàn lê q quý đôn Hơn nữa nước ta người nhiều đất ít, chuyện nhà cửa ở đô thị vĩnh viễn luôn là tài sản không bị mất giá. Nơi này là một khu nhà xưởng lớn đã bị bỏ hoang rất lâu, bên trái là tuyến đường tàu điện ngầm chủ yếu, bên phải chính là khu vực chỗ ở tập trung nhất của các tầng lớp trí thức, công nhân, người nước ngoài, số lượng người ở cực kỳ nhiều. Nơi này có cả bệnh viện, ngân hàng, trường học, siêu thị .v.v. vô cùng tiện lợi. Nơi đây cũng đã có mấy tiểu khu, nhưng kích thước nhà quá nhỏ, công ty chúng tôi cũng đã khảo sát suốt một năm mới đưa ra quyết định này. Nếu như khu tổ hợp nhà chung cư được xây dựng ở chỗ này, lợi nhuận tuyệt đối kinh người. Vì vậy, nếu như quý công ty cũng đầu tư vào nơi này, không đến ba năm, tôi dám cam đoan, trong ba năm tới Đỗ tiên sinh chỉ ngồi ở trong phòng làm việc không cần làm gì cũng có thể thu lại được vốn ngài đã đầu tư, mà lợi nhuận thu được áng chừng được gấp đôi thậm chí gấp ba!”

Lời nói của cô đã dừng lại, đôi mắt xinh đẹp ngập tràn ánh sáng long lanh nhìn về Đỗ Mặc Nhiên. Đỗ Mặc Nhiên rất kiên nhẫn nghe cô nói xong, mới chậm rãi cười một tiếng, khép lại bản thiết kế.

“Cô ngồi xuống đi.” Anh chỉ về phía đối diện, Tri Tri có chút thấp thỏm bất an ngồi xuống, nhìn anh về chờ đợi.

“Ý tưởng và kết cấu rất tuyệt vời.” Đỗ Mặc Nhiên hơi gật đầu một cái, chợt cất lên tiếng cười nho nhã: “Nhưng là các cô có nghĩ tới hay không, tại sao một cơ hội tốt như vậy, lại không có ai làm, trước cửa xe cô vắng ngắt như thế?”

Tri Tri sững sốt. Đúng vậy, bản thiết kế được kết cấu rất hoàn mỹ, nếu quả thực đây đúng là cơ hội tốt như vậy, tại sao những xí nghiệp thuộc loại sừng sỏ đứng đầu cũng không có ai đến bỏ thầu, ngược lại, lại để cho Nhất Phẩm Tinh Hiền, một công ty mới khởi nghiệp đứng đầu bảng?

“Cô xem lại một chút bản quy hoạch, đây là khu nhà xưởng đã bỏ hoang từ lâu, việc đầu tiên là phá dỡ và di dời sẽ tốn rất nhiều nhân tài vật lực, bên trái tất nhiên là tuyến đường xe điện ngầm chủ yếu rồi! Cô nhìn lại phía sau nó một chút, nơi đây là nhà ga xe lửa, làm bất động sản ai cũng biết, mọi người ai cũng muốn ngôi nhà mình ở được yên tĩnh. Với tình hình thế này thì vô cùng thích hợp cho việc phát triển của hàng hoặc mô hình trung tâm thương mại mà không thích hợp với việc phát triển nhà trọ. Nhưng diện tích khu này có chút quá lớn, nếu xây thành phố thông thương với nước ngoài và trung tâm thương mại lại quá lãng phí, vì vậy, cũng như việc ăn gân gà, ăn thì không ngon, bỏ thì tiếc.”

Chỉ vài ba lời giải nghĩa lợi hại của Đỗ Mặc Nhiên, Tri Tri lập tức đã hết nhuệ khí, cô ngồi đó có chút suy sụp, cúi đầu nửa ngày không nói ra một chữ.

Đỗ Mặc Nhiên thấy cô như vậy thì ngược lại khẽ cười mấy tiếng, rót thêm trà cho cô: “Cô cũng đừng quá nhụt chí, chuyện còn chưa tới mức tuyệt cảnh đâu, cô xem...”

Anh cúi người về phía trước, chỉ cho cô xem: “Cô xem, chung quanh đây đều là siêu thị quy mô nhỏ, chung quanh khu vực gần trạm xe lửa chúng ta có thể xây dựng một khu đại siêu thị hoặc là trung tâm thương mại, sau đó ở phía sau khu trung tâm thương mại sẽ xây một khu quảng trường vừa phải, được xanh hóa để dùng làm nơi nghỉ ngơi. Qua quảng trường sẽ bắt đầu đến khu nhà trọ cao tầng. Như vậy, trước hết môi trường chung quanh đã được nâng cấp tăng lên mấy lần, từ đó giá phòng cũng có thể tăng lên một bậc không nói, lại có thể tận dụng được hết diện tích quá lớn ở chỗ này không để lãng phí. Phải biết rằng, ở khu vực đặc địa như vậy, tắc đất tắc vàng, cho nên phải hao tốn một chút, thiết kế lại quy hoạch cho hoàn chỉnh.”

Nghe Đỗ Mặc Nhiên nói xong lời này, quả thật Tri Tri phục sát đất, vô cùng bội phục Đỗ Mặc Nhiên. Cô có chút xấu hổ nhìn Đỗ Mặc Nhiên: “Tổng giám đốc Đỗ, tôi thật sự đã múa rìu qua mắt thợ rồi...”

“Người trẻ tuổi, có tinh thần can đảm, lại nói, lời nói lúc này của cô cũng không phải là không có chút tác dụng nào. Bản thân tôi cũng có chút bị cô kích động đấy. Tốt lắm, cô cứ về trước đi, hoàn thiện lại bản thiết kế một lần nữa, cuối tuần mang đến cho tôi xem, nếu như không có vấn đề gì lớn thì cuối tuần, cô mang hợp đồng tới đây.”

“Tổng giám đốc Đỗ! Ngài nói... ngài nguyện ý hợp tác với chúng tôi rồi sao?” Tri Tri kích động mặt đỏ bừng đến mức lập tức đứng bật dậy. Đỗ Mặc Nhiên ngược mắt lên, nhìn thấy đôi con ngươi đen láy như thủy tinh trong mắt cô gái trẻ kia dường như đang lấp lánh rực rỡ, cuối cùng anh cũng không nhịn được liền mỉm cười xoa xoa cằm: “Dĩ nhiên.”

Công việc của Tri Tri được suôn sẻ, cô không chút che giấu sự vui sướng và hưng phấn, đôi mắt sáng trong suốt cong lên tràn ngập niềm vui sáng lạn, còn trên cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp lúc này cánh môi cũng cong lên lộ một nụ cười ngọt ngào. Đỗ Mặc Nhiên nhìn bộ dáng của cô, cảm thấy đáy lòng cũng như được nụ cười của cô chiếu sáng lên vậy, không khỏi lại liếc nhìn cô một cái nữa. Anh cảm nhận cô gái này mặc dù tướng mạo cũng không được coi là đẹp, nhưng cô lại đánh bại người khác ở một cái nhãn mày, một nụ cười sinh động như vẽ, đôi mắt chứa đựng đầy tình cảm, bất giác, anh lại thấy có chút hứng thú với cô.

Khi Tri Tri đi ra khỏi toà nhà Thịnh Hâm, trong lòng vui sướng vạn phần, nhưng lại xúc động đến không nói ra được thành lời. Thật là vật đổi sao dời, Tổng Tri Tri cũng không ngờ rằng, chỉ mấy tháng trước mình còn khúm núm như vậy mà lại sẽ có lúc hăng hái như thế. Cô chậm rãi đứng lại, ngửa mặt lên trời, bầu trời âm u, đầy những bông tuyết nho nhỏ bay bay. Những bông tuyết lạnh lạnh rơi rơi vào trên mặt của cô, Tri Tri cảm thấy không nói nổi được niềm hạnh phúc. Cô khép mắt lại, nhẹ nhàng nở nụ cười, ba ba, người ở trên trời có nhìn thấy không? Tri Tri của ba rất cục đã đứng lên được rồi.

98. Chương 98: Lệ Máu

Cô khép mắt lại, nhẹ nhàng nở nụ cười, ba ba, người ở trên trời có nhìn thấy không? Tri Tri của ba rất cục đã đứng lên được rồi...

Tri Tri vừa mới đi ra khỏi, Mạnh Thiệu Hiền ở trong xe nhìn ra, thấy cô anh cầm chiếc áo khoác ngoài bằng lông dê bước xuống xe, dừng lại ở trước mặt cô cách đó không xa lắm. Mãi đến khi cô mở mắt ra nhìn thấy anh, anh mới nhìn cô cười một tiếng, cất bước đi tới.

Anh mặc một chiếc áo choàng màu đen nhánh may kiểu không cổ, khiến vừa thoát nhìn đã thấy tăng thêm sự cường tráng. Ngày hôm qua anh vừa mới cắt tóc rất ngắn, nên lại càng tôn thêm vẻ tuấn mỹ của gương mặt, càng lộ rõ thêm nét ngang ngạnh của anh. Anh tiến đến gần cô, khoác chiếc áo choàng lên trên người cô, sau đó kéo tay cô một cách tự nhiên: “Tôi đưa em đi ăn cơm.”

Tri Tri nhẹ nhàng rút tay ra, nhưng vẫn cười tươi như hoa nhìn lại anh: “Được!”

“Mẹ, hôm nay con vừa mới thương thuyết thành công một cuộc làm ăn, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chỉ hơn nửa tháng nữa sẽ ký hợp đồng, có thể được thưởng một khoản tiền thưởng khá lớn, chúng ta có thể thuê một chỗ ở khác có môi trường sống tốt hơn để ở!” d ã L q ã Buổi tối Tri Tri vừa mới vào đến cửa đã không thể chờ đợi được vội nói ngay với mẹ tin tức tốt này.

Tổng Như Mi đang xắt đồ ăn, vừa nghe thấy không kìm nổi liền vút ngay chiếc dao thái xuống, Tri Tri đang thay giày, động tác chợt dừng lại, nhìn thấy mẹ với gương mặt đầy tức giận đứng ở trước mặt cô.

“Nói chuyện làm ăn? Mà đừng cho là tao không hiểu biết gì nhé! Có phải mà đã thương thuyết thành công để bán đứng nhan sắc giúp người ta ngủ hay không?”

Tri Tri có cảm giác như bị một chậu nước đá dội xuống đầu mình, sắc mặt cô trắng bệch ra, nhưng vẫn gượng cười nói: “Mẹ, người lại nghĩ vậy rồi, con và chị Lâm cùng đi tới công ty của người ta để thương thuyết...”

“Mày còn chủ động đi đến cửa nhà người ta nữa sao? Mày cho rằng mày là ai hả, Tổng Tri Tri, mày cũng không tự soi gương xem cân lượng của mình một chút đi? Mày muốn tiền đến phát điên rồi hay sao hả? Mày muốn ở một căn phòng lớn, mày đã xoay ra ăn trộm của người ta một cách hèn hạ lúc này bị người ta đuổi ra khỏi nhà rồi...”

“Mẹ...”

Tri Tri có cảm giác đầu mình lại bị một chậu nước đá khác tiếp tục dội xuống. Cô luống cuống nhìn mẹ đang nổi giận, đến nỗi ngay một câu giải thích cũng không còn sức lực để nói ra khỏi miệng nữa. Mẹ đang ở trước mặt cô, mái tóc ngắn rối tung, đôi môi có chút khô khốc đang khấp khểnh mở mở, nói ra những lời róc xương róc thịt, từng câu từng câu làm cô tổn thương, nhưng cô lại không thể đáp lại nổi một câu.

Ngày 13 tháng mười hai năm 2001, có một trận mưa tuyết lớn nhất trong năm, chỉ trong một đêm, nhiệt độ giảm xuống đến tới mười độ.

Mà trong đêm ấy Tri Tri đã bị mẹ mình nhốt ở ngoài cửa, còn ra lệnh cưỡng chế không cho cô rời đi nửa bước! Trong cơn gió lạnh thấu xương, trong hành lang, cô co rúc ở phía sau đồng hồ cũ để tránh gió tuyết, nhưng vẫn lạnh đến phát run. Cô nhìn vào trong căn phòng có ánh đèn yếu ớt, cô cho là cô có thể đợi đến lúc mẹ mở cửa để cho cô vào. Nhưng cuối cùng, ánh đèn cũng tắt.

Thế giới đầy một màu tối đen.

Nước mắt Tri Tri không còn rơi nổi nữa, nó đã đóng băng ở đó. Chiếc áo khoác ngoài mà Mạnh Thiệu Hiên mua cho cô, lúc tan tầm cô đã thay ra để ở công ty. Mặc dù hiện tại mẹ hài lòng với công việc của cô, nhưng cũng hận vô cùng khi nhìn thấy cô mỗi ngày thay một bộ đồ mới. Cho nên dù Mạnh Thiệu Hiên và Lâm Thi mua cho cô rất nhiều quần áo, cô vẫn chỉ để ở trong công ty, không dám mang về nhà.

Mà giờ khắc này, thân thể cô gần như đã bị đông cứng lại rồi. Hai tay đã sớm tê cóng không còn cảm giác, Tri Tri cố gắng co rúc người lại, một chút lửa than đá từ cái bếp cũ hoàn toàn trở không ngăn cản nổi gió tuyết. Tri Tri cũng không dám bỏ đi, nếu như cô bỏ đi cả đêm không về ngủ, nhất định mẹ sẽ ăn thịt cô mất!

Trên hành lang chất đông những đồ phế thải được tích góp lại chưa kịp bán đi, Tri Tri run rẩy mở hết các tấm giấy các-tông, báo chí cũ ra, quần hết lên trên người, nhưng vẫn cảm thấy lạnh. Hàm răng của cô bắt đầu gõ vào nhau, vang lên lập cập, mà tuyết cũng rơi càng lúc càng lớn. Trong ngõ hẻm có ánh đèn của gia đình nào đó hắt ra bên ngoài, qua ánh sáng lơ mơ có thể nhìn thấy những bông tuyết bay múa giống như ngàn vạn con muỗi đang bay. Trước mắt Tri Tri dần dần trở nên mơ hồ, cô cố gắng muốn trợn to hai mắt nhưng lại cảm thấy mi mắt dần dần trở nên nặng nề...

Ở tại cái nơi như địa ngục ấy, chịu khổ sở đến nửa đêm thì cuối cùng Tri Tri cũng không chống đỡ nổi nữa... Toàn thân cô cứ một trận nóng lên, lại một trận lạnh như băng, không ngừng run rẩy.

Mình không muốn chết, mình không muốn chết... Chút hy vọng sống nho nhỏ cuối cùng còn sót lại trong lòng Tri Tri bùng lên, cô muốn đứng lên, lại ngã xuống. Cô cố hết sức bò ở trên hành lang đóng băng, ngón

tay rút cục đứng đến đờch cánh cửa. Tri Tri cố sức chụp lấy, trong miệng phát ra tiếng nói yếu ớt: “Mẹ... Mẹ, con sắp chết rét... Mẹ... Con sai rồi, mẹ cho con vào nhà đi...”

Trong phòng vẫn một mảnh tĩnh lặng, đôi môi Tri Tri cũng đông lạnh đến tím bầm. Toàn thân cô bắt đầu co quắp, nhưng trên trán lại bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, giọng nói yếu ớt của cô ở trong đêm đen nghe quá thê lương: “Mẹ... Mẹ, con lạnh... Mẹ hãy mở cửa đi...”

Đèn chột sáng, cửa được mở ra, Tống Như Mi sắc mặt trắng bệch như quỷ đứng ở cạnh cửa, ánh mắt lạnh như băng, không chút ấm áp: “Tại sao mày không chết đi? Mày chết tao sẽ sạch sẽ! Tránh cho tao khi đi ra ngoài khỏi bị người ta đàm tiếu chọc ngoáy! Mày đúng là đồ hạ tiện, rõ ràng không nên cho mày đi làm việc ở nơi đó nữa! Đồ thối tha!”

Phịch một tiếng, cánh cửa nặng nề đóng lại ở trước mắt cô. Cổ họng Tri Tri chột căng thẳng, tiếp đó cả người cô bị từng trận từng trận co quắp. Bụng của cô tựa như có cái gì đó đang không ngừng lẫn lộn, sống lưng nóng bỏng toát ra một lớp mồ hôi, nơi trái tim tựa như bị người ta dùng gậy gỗ hung hăng liên tục đập vào... Từ cổ họng xông lên một dòng ấm nóng, cô không khống chế nổi nữa ngã nhào xuống, một dòng máu nóng sền sệt phun ra trên mặt tuyết trắng noãn...

Đầu cô nặng nề cụng vào trên mặt đất, tinh thần Tri Tri thì ngược lại, rất tỉnh táo. Cô chôn mặt ở trên lớp tuyết lạnh như băng, lạnh thấu vào tận trong xương. Cô vừa khóc vừa cười...

Mẹ, con không sai, vậy mà lại phải thừa nhận nhiều thứ con không đáng phải thừa nhận... Có lúc, con thật sự vô cùng hoài nghi, liệu con có phải là con gái ruột thịt của mẹ hay không đây?

Nếu đúng, tại sao mẹ lại lòng dạ ác độc hành hạ con mình như vậy? Nếu như không phải, vậy thì con là ai, còn mẹ là ai? Mẹ... con không nợ mẹ nữa, cũng không nợ ai nữa...

Tri Tri lục chiếc điện thoại di động ra, đây là thứ mà Mạnh Thiệu Hiên kín đáo đưa cho cô, trên đó chỉ có hai mã số của anh và Lâm Thi. Tri Tri bấm số điện thoại của Lâm Thi trước, tắt máy. Bất đắc dĩ, cô bấm số điện thoại của Mạnh Thiệu Hiên, lần này tiếng chuông vang lên thật lâu, nhưng vẫn không có người nhận...

Tri Tri cũng không chống đỡ nổi nữa, gục xuống. Chiếc điện thoại di động từ trong lòng bàn tay tím bầm của cô tuột xuống rơi trên mặt đất, Tri Tri không còn một chút sức lực lại nhật lên...

Mạnh Thiệu Hiên tắm xong ra ngoài, đưa tay cầm lấy điện thoại liền nhìn thấy cuộc gọi của Tri Tri, anh cuống quýt gọi lại, lúc này tiếng chuông cũng vang lên thật lâu, nhưng vẫn không có người nhận... Anh biết, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Tri Tri tuyệt đối sẽ không chủ động gọi tìm anh. Không kịp suy nghĩ nhiều nữa, Mạnh Thiệu Hiên chỉ mặc chiếc áo khoác bên ngoài bộ quần áo dài rồi xông ra ngoài... Bên ngoài, trời đất bao la, những bông tuyết lớn bay loạn xạ... Khắp trời đất chỉ có một màu trắng xóa mênh mông...

99. Chương 99: Cuộc Sống Mới

CHƯƠNG 99: CUỘC SỐNG MỚI

Bên ngoài, trời đất bao la, những bông tuyết lớn bay loạn xạ... Khắp trời đất chỉ có một màu trắng xóa mênh mông...

Vừa mới ra khỏi cửa, Mạnh Thiệu Hiên đã thấy mình giống như bị rơi vào hầm băng, gió lớn kinh người. Từng khối tuyết lớn gồm bông tuyết xen lẫn tuyết viên đập thẳng vào mặt khiến Mạnh Thiệu Hiên cả người run rẩy, bước nhanh hơn về phía xe. Vừa lái xe anh vừa tiếp tục gọi điện thoại cho Tri Tri, không biết anh đã gọi đi gọi lại bao lâu, thỉnh thoảng điện thoại được nổi thông!

“Tri Tri, em đang ở đâu? Đã xảy ra chuyện gì vậy, Tri Tri?”

Anh gọi liên tục mãi lâu sau mới thấy vang lên giọng nói yếu ớt khê đến mức gần như không thể nghe thấy: “Tôi... Tôi lạnh quá...”

“Em đang ở đâu? Tri Tri... Nói rõ ràng lên, em đang ở đâu? Đã xảy ra chuyện gì rồi?” Mạnh Thiệu Hiền lòng như lửa đốt, không kiềm chế nổi liền gào lên, nhưng lúc này điện thoại chỉ còn sự yên lặng, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng gió gào thét. Mạnh Thiệu Hiền quên không mở máy sưởi nên trong xe lạnh như trong tủ lạnh, nhưng cả người anh lại đầy mồ hôi, bàn tay run đến mức gần như không cầm nổi tay lái. Nhất định Tri Tri đã xảy ra chuyện rồi!

Trong đầu anh bắt đầu cố gắng nhớ lại, buổi tối Tri Tri vốn không bao giờ dám chập trễ ở bên ngoài, vì vậy lúc này đương nhiên cô sẽ phải ở trong nhà. Anh cũng đã từng cố ý đưa cô về nhà, nhưng đều chỉ ở bên ngoài phía xa ngõ hẻm đã dừng lại. Bây giờ không còn cách nào khác, anh phải đi tìm cô!

Xe dừng lại ở bên ngoài ngõ hẻm, Mạnh Thiệu Hiền vừa đi vào đã nhận ra mình nghĩ quá mức đơn giản. Nơi này được coi như là làng trong thành phố, hàng chục con đường nhỏ thông ra các đường trong ngõ hẻm khác nhau rất rắc rối, hơn nữa chỉ cần đứng đó nhìn thôi, anh cũng biết rằng mình hoàn toàn không có cách nào để tìm được đường đi đến nhà Tri Tri!

Anh giống như con ruồi không đầu, ddienn.ddann.lle.qqy.ddonn sau khi đi tìm hồi lâu giày của Mạnh Thiệu Hiền đã ướt đầm. Lúc ra ngoài bởi vội nên chân anh chỉ xỏ vội một đôi giày vải, ngay cả tất cũng không đi, trên người anh cũng chỉ có một chiếc áo khoác, toàn thân cũng đã đông cứng, ngón tay cũng không duỗi thẳng được nữa. Nhìn thấy tuyết rơi càng ngày càng lớn, không có chiều hướng sẽ ngừng rơi, Mạnh Thiệu Hiền đành phải dừng lại gõ cửa một ngôi nhà gần đấy.

Lúc này anh mới dám thở mạnh bỏ chiếc di động xuống. Một phụ nữ mắt còn ngái ngủ nhưng vô cùng ân cần chu đáo, dẫn anh tới tầng trệt ngôi nhà Tri Tri đang ở.

Đây chính là căn nhà mà cô đã ở bốn năm, lúc này nơi cửa của ngôi nhà nhỏ gần như đã bị tuyết lấp kín, lối đi tối đen, không thấy rõ đường. Mạnh Thiệu Hiền chuyển động hai chân đã gần như đông cứng chạy thẳng tới lầu hai. Nơi lầu hai chỉ có hai gia đình ở, đèn trên hành lang không sáng, thật may là tuyết lớn đã phản chiếu lại thứ ánh sáng tự nhiên nhàn nhạt, nên Mạnh Thiệu Hiền va va chạm chạm cuối cùng cũng đã lên tới tầng trên.

Trong hành lang đầy gió và tuyết. Trên nền tuyết trắng chói mắt mơ hồ có một cái bóng. Mạnh Thiệu Hiền chợt dừng bước chân, nhưng lại thành linh chạy lên phía trước, đôi giày vải của anh bị rơi một chiếc nhưng anh cũng bỏ luôn không chớp mắt. Gương mặt của Tri Tri trong tuyết chỉ còn lộ ra một chút ở ngay trước mặt anh. Mạnh Thiệu Hiền cảm thấy máu nóng bốc lên, chỉ hai bước anh đã xóc thân hình sắp bị tuyết phủ kín người kia lên ôm vào trong ngực. Thân thể cô lạnh đến dọa người, nếu như không phải lúc này còn mơ hồ thấy hơi thở yếu ớt, Mạnh Thiệu Hiền gần như không thể tin được mình đang ôm Phó Tình Tri còn sống!

“Tri Tri... Tri Tri! Đừng ngủ, tỉnh lại...” Mạnh Thiệu Hiền vừa lớn tiếng gọi tên cô, vừa không chút do dự cởi chiếc áo khoác ngoài quần cô vào trong ngực của mình. Tri Tri ở trong ngực của anh yếu ớt mở mắt ra, dường như phải nhìn rất lâu mới nhận rõ người mới đến là ai, toàn thân cô đến lúc này mới run lên mạnh mẽ, miệng không nói được một chữ.

“Chúng ta đi!” Mạnh Thiệu Hiền đau lòng ôm chặt lấy cô, xoay người rời đi. Lúc này cánh cửa đang đóng chặt chợt bị mở ra, Tống Như Mi nghe thấy có tiếng nói ở bên ngoài liền khoác chiếc áo bông thật dày đi ra. Liếc thấy một người đàn ông xa lạ đang ôm con gái mình, trong nháy mắt liền giận dữ, bà xoay người cầm lấy cây sào phơi quần áo để bên cạnh nhằm thẳng về phía Mạnh Thiệu Hiền và Tri Tri đập thẳng lên người...

“Mày bỏ nó xuống cho tao ngay lập tức!” Tống Như Mi vừa gầm thét như nổi điên, vừa cố gắng tóm lấy cánh tay Tri Tri rồi kéo ra bên ngoài. Bà chạy đến quá đột ngột nên Mạnh Thiệu Hiền không kịp đề phòng bị bà đánh mấy gậy, còn Tri Tri thì bị bà dùng sức kéo mạnh sang một bên ngã ở trên mặt tuyết.

Mạnh Thiệu Hiền vừa nhìn thấy, cơn thịnh nộ hạ xuống thì ngược lại trở nên bình tĩnh hơn. Đôi con người màu hổ phách giờ phút này lại trở nên lạnh lẽo, đen thẫm giữa đêm tuyết trắng, chỉ có điều cái nhìn nghiêm khắc và lạnh lẽo kia lúc nhìn Tống Như Mi đã làm cho bà bị một trận khiếp đảm.

“Chính bà đã giam Tri Tri ở bên ngoài có đúng hay không?”

“Đúng vậy, là tao đấy! Ai bảo nó vác mặt ra bên ngoài để làm loạn với người khác chứ!” Tổng Như Mi hùng hồn mở miệng, thấy Tri Tri chống vào vách tường định đứng lên, bà nhớ lại vừa mới rồi cô đã bị người đàn ông kia ôm vào trong ngực, nếu không phải bà ra ngoài kịp thời... Tổng Như Mi càng nghĩ càng giận, sẵn cây sào trong tay liền nện lên người Tri Tri...

Mạnh Thiệu Hiên tiến lên một bước nắm được cổ tay của bà, vẻ mặt tràn ngập sự tàn khốc, trong con người hiện lên vẻ âm u tàn nhẫn như thổ phỉ, cánh môi chậm rãi cong lên nở nụ cười lạnh lẽo: “Một người mà tôi nâng niu ở trong lòng bàn tay, cứng chiều còn cảm thấy chưa đủ, mà lại để cho người như bà giày xéo hả? Bà xứng đáng làm mẹ của Tri Tri sao? Tôi cảnh cáo bà, đây là lần cuối cùng!”

“Tri Tri chúng ta đi!” Mạnh Thiệu Hiên đẩy bà ra, cũng không nhìn thêm một cái, kéo Tri Tri bỏ đi. Ai ngờ Tổng Như Mi sau khi lảo đảo mấy bước đã đứng vững lại, mắt nhìn thấy Mạnh Thiệu Hiên ôm Tri Tri còn Tri Tri cũng không hề tránh né. Chắc chắn là Tri Tri muốn đi theo người đàn ông kia rồi, trong lòng bà chợt thấy tức giận, mở miệng chanh chua mắng to: “Phó Tinh Tri, mày còn biết xấu hổ nữa không? Đêm hôm khuya khoắt mày còn buông thả đi ra ngoài cùng với đàn ông định làm gì hả? A? Mày một ngày không được người đàn ông đụng vào người, mày liền nóng ruột phải không? Sao mày lại dễ tiện như vậy? Mày còn ngại chưa đủ mặt thể diện hay sao, còn ngại mình không đủ thói rửa...”

“Bà, *** cầm miệng cho tôi!” Mạnh Thiệu Hiên nghe thấy lời này tức giận run người không thôi, lại thấy Tri Tri cũng không hề có phản ứng gì, hiển nhiên hàng ngày cô đã thường được nghe những lời như vậy. Anh vừa đau lòng vừa tức giận, quá kích động nên vung lên một cái tát. Tổng Như Mi đang giương nanh múa vuốt, bị anh tát một cái thân thể liền lảo đảo. Mạnh Thiệu Hiên cũng tức giận liền văng tục: “Ông mày đây ngay cả một lời nói nặng cũng không dám nói, cũng không dám đụng đến một đầu ngón tay của cô ấy, cô ấy rơi một sợi tóc cũng làm ông đây phải đau lòng nửa ngày, vậy mà cô ấy lại bị loại đàn bà chanh chua như bà chà đạp. Bà thử nói một chữ không tốt về cô ấy nữa xem nào... bà có tin không, lúc này tôi có thể giết chết bà luôn!”

Hai mắt anh đỏ ngầu vì tức giận, nếu như Tri Tri ở sau lưng không nhẹ nhẹ kéo lại tay áo anh, anh sợ rằng mình không khỏi bầm nát người đàn bà điên này ra mất!

Mạnh Thiệu Hiên ra tay vô cùng ác độc, không chút nể tình. Vốn dĩ Tổng Như Mi thân thể đã suy yếu, nên cái tát kia đã làm cho miệng của bà bị rách ra, đau dữ dội. Giờ phút này bà thấy người ở trước mắt này không phải hiền lành gì, nên hèn nhát đứng tránh sang một bên, ngậm miệng luôn...

Tri Tri đứng ở nơi đó lảo đảo muốn ngã, nhìn mẹ đang đứng cách xa mình mấy bước, cô cười lên một tiếng đầy đau khổ, gần như không đứng thẳng lên được. Mạnh Thiệu Hiên lại gói cô vào trong chiếc áo choàng của mình, từ từ ôm cô thật chặt, trái tim đầy yêu thương, không ngừng vỗ về cô: “Tri Tri... Đừng khóc nữa, không sao đâu, anh ở với em, sau này sẽ không còn ai có thể bắt nạt em nữa đâu!”

100. Chương 100 : Cùng Cô Chung Chăn Gối

EDITOR : Hà Nguyễn

Nàng thống khổ cười, cơ hồ đứng thẳng cũng không được, Mạnh Thiệu Hiên đem nàng ôm vào trong áo gió của mình, chậm rãi ôm chặt hơn: “Tri Tri đừng khóc, không có việc gì, tôi ở đây, sau này sẽ không ai được phép khi dễ em nữa!”

Hắn cảm thấy đau thay cho cô thật nhiều, hắn hận không thể đem thể giới của mình cho cô, ngày ngày cô thể nhưng lại đều trải qua sự nhục nhã. Mạnh Thiệu Hiên chỉ hận mình quá ngu đi, vì sao không mang Tri Tri đi sớm hơn một chút, bốn năm như vậy nhục nhã, quả thực không phải người trôi qua ngày.

Tri Tri chỉ im lặng đứng ở nơi đó, hai con người đen kịt kia căn bản chứa năm năm khiếp nhục cùng ả nhĩ, một chút tan biến đi, đến tận hôm nay, cô cuối cùng cũng minh bạch dù nàng có ả nhĩ, hèn mọn,

mẹ đối với nàng oán hận cũng không tan một điểm.

Năm năm, được rồi, tất cả khuất nhục, những yêu hận giữ trong lòng đều nên buông xuống.

Huống hồ, cô từ đầu đến cuối, chưa bao giờ bỏ qua, thời gian năm năm ông trời áp đặt cực khổ coi như kết thúc.

Mẹ, không phải con không yêu người, cũng không hận người, con chỉ mệt mỏi, người mắng con cũng tốt, hận con cũng tốt, con chỉ muốn cuộc sống yên ổn, không còn nhục mạ cùng đòn hiếp, không còn hèn mọn cùng những oán hận vô tận, không bao giờ muốn đau khổ giãy giụa trong nơi mù mịt tăm tối này.

Phó Tĩnh Tri đã từng bị cuộc sống đánh ngã, thế nhưng bây giờ nàng muốn đứng lên, muốn sống như một con người, mẹ, nguyện vọng của con thực sự khó khăn thực hiện sao?

“Mẹ, con đi, sau này, người phải tự chiếu cố mình thật tốt, thân thể người không tốt, việc nặng không nên làm, Mạnh gia cấp tiền người dùng để chữa bệnh, con lại sẽ đưa người sinh hoạt phí, đủ để một mình mẹ sống tốt, mẹ, xin người tha thứ cho con, tha thứ cho con bất hiếu, từ giờ trở đi, Tri Tri không thể hiếu kính người nữa.”

Tri Tri nói đến đây, thở phì phò ngồi trên mặt đất, nước mắt rơi đầy mặt nhưng lại quật cường cắn chặt môi dưới, cô quỳ ở nơi đó không nhúc nhích, Tống Như Mi tựa hồ ngây dại, cũng nhìn chăm chăm chỗ Tri Tri đang quỳ.

“Mẹ, con đi, người coi như chưa từng có đứa con gái này.” Mạnh Thiệu Hiên đỡ Tri Tri đứng lên, nàng liếc mắt nhìn Tống Như Mi lần nữa, cuối cùng xoay người bước đi.

Mãi đến khi Tri Tri xuống lầu, hai thân ảnh dưới bầu trời tuyết đi càng xa, Tống Như Mi mới đột nhiên tỉnh ngộ, bàn tay bám vào lan can rơi xuống, trong cổ họng phát ra tiếng kêu dọa người, bà lão đảo người phóng xuống lầu, một đường không biết ngã bao nhiêu lần, nhưng cuối cùng vẫn không đuổi kịp bọn họ, chỉ nhìn thấy nam nhân ôm Tri Tri lên xe, rồi đi...

Tống Như Mi cho đến thời khắc này mới thấy tuyệt vọng thấu xương, bà cuối cùng cũng đi, không quay đầu lại, trên đời này bà vẫn luôn lẻ loi một mình, lúc trước vậy, bây giờ cũng thế. Nước mắt năm năm kìm hãm bỗng nhiên rơi xuống, cả đời bà trôi qua không biết là nên đi đâu?

Bà yêu Tắc Chính, ông ấy cũng yêu bà, nhưng cả đời bọn họ không được ở cùng một chỗ, vì bệnh tật nàng phải cách biệt trùng dương, rồi đến cuối cùng hai người cũng không nhìn thấy mặt, Tắc Chính chết, để phá hủy con gái, bà đã đem tất cả phần uất phát tiết trên người Tri Tri mà bây giờ con gái cũng không chịu nổi bà phải rời đi. Tống Như Mi bỗng nhiên nở nụ cười nhẹ nhàng, xoay người đi về phía nhà trọ nhỏ...

Bà sẽ không chết, sẽ không để người cười nhạo bà giống như mong muốn, bà sẽ sống khỏe, bà muốn nhìn Mạnh gia táng tận lương tâm kia xem có thể trường thịnh mãi hay không, bà muốn nhìn con gái mình đã rời bỏ mình mà một lần nữa đi tin tưởng đàn ông, có thật là muốn được hạnh phúc? Bà nguyên rửa nàng, vĩnh viễn đừng mong được đền bù như mong muốn!

?...?

Tri Tri bệnh nặng, nằm mê man ba ngày mới bắt đầu bình phục mấy ngày này Mạnh Thiệu Hiên vất vả, nàng cứ hết phát sốt lại nói mê sảng, lúc ngủ vẫn không ngừng chảy nước mắt, cả đêm cứ đá chăn liên tục, hần cuối cùng mang chăn gối nằm bên cạnh để tiện chăm sóc nàng.

Hiện tại nàng đã khá hơn, Mạnh Thiệu Hiên cảm giác như mình được sống lại.

Tri Tri tốt hơn, nhưng vẻ mặt luôn u buồn, mỗi ngày đều nằm đó nhìn ra cửa sổ, ko phải là ko muốn nói chuyện, chỉ là chính mình muốn nói gì đó nhưng lại thôi, Mạnh Thiệu Hiên cũng không biết nàng nhìn cái gì, muốn cái gì, chỉ muốn dời đi sự chú ý của nàng, nhưng Tri Tri cũng chỉ cười nhạt, không nói lời nào.

“Kiều...ách...Tôi có chút lo lắng cho mẹ...”

Trời bắt đầu tối, Tri Tri cuối cùng cũng mở miệng, Mạnh Thiệu Hiên đang chuẩn bị hưng phấn, nhưng lại đen mặt.

“Không phải lo, nàng xem người đàn bà đó, quả thực là người điên, nàng không muốn sống sao?”

“Tôi cho rằng bà chỉ làm một chuyện tốt, đó là sinh nàng ra. Trừ lần đó, bà ta không làm chuyện gì tốt cả, nếu không phải bà ta là mẹ em, tôi đã sớm cho bà ta chết đến cả chục lần rồi! Tôi chưa thấy qua người mẹ nào như vậy!”

Mạnh Thiệu Hiên thở gấp, hận nàng mềm lòng, lại không đành lòng nhìn bộ dạng nhút nhát cầu xin của nàng, thở dài nói: “Em yên tâm đi, tôi đã phái người xử trí rồi, thay đổi phòng ở, thuê người giúp việc, thuốc cũng có người cho uống đúng giờ.”

Tri Tri viên mắt đã hồng lên, nhìn người đàn ông trước mặt mình, trong lòng thực sự cảm động nếu không phải vì nàng, người kiêu ngạo như hắn sẽ chẳng bao giờ để ý những việc như thế này. Tri Tri đến bây giờ vẫn nhìn thấy vết thương trên đầu hắn khi bị mẹ nàng đánh trúng, nhưng hắn, một câu oán hận cũng không nói, còn treu chọc nói đàn ông chính là muốn có sẹo, nhìn mới ra tướng đàn ông.

“Được rồi, em không phải nhìn tôi cảm kích như vậy, muốn báo đáp tôi, lấy thân báo đáp là được rồi.”

Mạnh Thiệu Hiên cười hì hì nhìn nàng, thấy thế nào cũng nhìn được, chỉ là quá gầy, không biết khi ôm vào thì thế nào.

“Anh lại đùa được”. Tri tri ôn nhu trừng liếc hắn một cái cúi đầu không để ý tới hắn.

“Thì thân thiết một chút với tổng tài đi”, Mạnh Thiệu Hiên lại cứ thế lưu manh quần quýt lấy nàng.

Tri Tri đỏ mặt, lời chần xoay người đi chỗ khác :“tôi mệt rồi...”

”Vậy tôi ngủ cùng em, tôi lạnh quá, em xem tay tôi lạnh quá, đêm hôm đó như vậy nhưng tôi bị lạnh sắp chết, em lại cứ tưởng da thịt tôi làm bằng sắt a.a

Mạnh Thiệu Hiên mặt dày, giơ vết thương trên tay hắn đến trước mặt Tri Tri.

Tri Tri nhìn, quả nhiên là đầu ngón tay đều sưng đỏ, nàng cuống quýt cầm tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve những vết thương kia, rồi lại giơ lên dịu dàng hỏi hắn: “Còn đau không? Ngứa cũng ko đc gãi, biết hay không?”

101. Chương 101: Đêm Giáng Sinh Em Đến Bên Anh?

EDITOR : Hà Nguyễn

Mạnh Thiệu Hiên sớm đã bị hành động của cô làm cho tan chảy, hắn ngơ ngác nhìn cô: “Đau”

Tri Tri thở dài đem tay hắn đặt vào trong chăn ấm áp, hàng mi run rẩy cúi đầu mở miệng: ” Vậy anh nằm dịch vào đi nhưng không được động tay chân, chúng ta hảo hảo nằm trò chuyện”.

Bởi vì trên người mặc áo ngủ dày nên Tri Tri cũng thẳng thắn nói, cô dịch người vào phía bên trong rồi quay lưng về phía hắn, gương mặt đỏ bừng. Mạnh Thiệu Hiên vui mừng, vén chăn rồi nằm sát vào cô, nơi chóp mũi ngửi được mùi hương riêng thuộc về cô, mà tóc cô lạnh lạnh, đen mềm như nước, nhẹ nhàng phủ đầy trên gối, nàng đưa lưng về phía hắn, thân thể mảnh khảnh nhưng nhìn rõ đường cong, Mạnh Thiệu Hiên rất muốn ôm lấy cô, nhưng sợ cô tức giận nên chỉ dám nằm bất động ở đó.

Một lát sau hắn nhẹ nhàng động chân, hướng cô sát lại thêm một chút, Tri Tri nhắm mắt giả bộ ngủ nên cũng không để ý. Mạnh Thiệu Hiên đánh bạo định đưa tay đặt lên người cô, khi cánh tay đang chuẩn bị đặt xuống, nàng bỗng dừng xoay người lại, mái tóc dài lướt qua mặt hắn, mà đời con người đến lại mở to nhìn hắn, khác thường, sạch sẽ mà lại tràn ngập ngây thơ chất phác.

Trong con người tâm tình của nàng Mạnh Thiệu Hiên cảm thấy mình thật xấu xa, hắn đưa mắt đi nơi khác không dám nhìn cô.

Tri Tri nhìn bộ dạng của hắn đáy lòng nổi lên sự mềm mại, nàng nhẹ nhàng cúi xuống, bờ môi ấm áp liền dịu dàng dán lên trán của hắn, thân thể nhỏ bé của nàng cơ hồ lại rúc vào trong ngực của hắn, không hề có vì dục vọng, Mạnh Thiệu Hiên nghe được giọng nàng ní non: “Kiều Tử Tích, cảm ơn anh, cảm ơn anh đã cho tôi một cuộc sống mới”.

Cô yên tĩnh ôm hân, mà hân cũng nhẹ nhàng ôm cô, hô hấp của hai người đều đều cuốn một chỗ, sinh sôi thật nhiều ấm áp. Mạnh Thiệu Hiền muốn cứ như vậy vĩnh viễn ôm cô, thế nhưng đành phải buông ra vì nước mắt của cô đã chảy ướt ngực áo hân.

102. Chương 102 : Đêm Giáng Sinh Nhất Phẩm Tĩnh Hiền

EDITOR : Hà Nguyễn

Đêm giáng sinh nhất phẩm Tĩnh Hiền

“Tôi nói không muốn đến, anh lại cứ lôi tôi đến nơi này, ở đây thật ồn ào.” Tri Tri vừa vào đến yên hơi có chút chột dạ, kì thực cô không muốn cùng Mạnh Thiệu Hiền xuất hiện.

“Em không đến tôi biết làm sao bây giờ, em xem, Thi Thi cũng có bạn trai đến cùng, mọi người đều có đôi có cặp, em muốn khiến tôi trở thành người cô đơn đáng thương a?” Mạnh Thiệu Hiền cầm tay cô gỡ giày, Tri Tri lúc này mới gạt đầu đáp ứng, cô không trang điểm, vẫn mặc bộ đồ bình thường, chỉ khoác thêm áo khoác ngoài.

Tri Tri sống chết không muốn bị mọi người nhìn kĩ, Mạnh Thiệu Hiền đành phải dẫn cô đi lối cửa hông vào. Thế nhưng vẫn bị mấy ông chủ sắc bén nhìn thấy, liền chạy qua chào hỏi, Mạnh Thiệu Hiền mặt lạnh né tránh, dần dần mọi người cũng không hỏi han gì nữa.

Hai người bọn họ ngồi dưới khán đài, Kiều Tử Tích lên đọc diễn văn, tiết mục liên hoan Noel nhanh chóng bắt đầu. Bởi vì là yến hội tương đối quan trọng nên Tĩnh Hiền mới hơn mười vị lão tổng, trong đó có người của Mạnh gia.

Mạnh Thiệu Đình mang theo Thẩm Mạn Quân cũng xuất hiện, bởi vì họ vừa về nước nên ít người để ý đến thân phận của bọn họ, mỗi người chỉ khách khí chào hỏi rồi ai nấy ngồi vào chỗ của mình.

Mạnh Thiệu Đình tao nhã giúp Thẩm Mạn Quân cởi áo khoác ngoài, lập tức lộ ra lễ phục màu hồng cánh sen thuộc bộ sưu tập Đông Xuân mới nhất của Chanel. Khiến Mạn Quân giống như một đóa thủy tiên trong veo xinh đẹp động lòng người, những người xung quanh đều hâm mộ nhìn về phía cô, Mạnh Thiệu Đình giúp cô ngồi xuống, lại khiến xung quanh bàn tán xôn xao, có thể được nam nhân ưu tú như vậy chiều cổ, quả khiến người ta thực sự hâm mộ.

Mạnh Thiệu Hiền cùng Tri Tri cố gắng thật kín đáo ngồi ở vị trí khuất, mặc kệ nơi nào đó ồn ào náo nhiệt, bọn họ ăn ý đều không liếc mắt nhìn. Lúc Tri Tri nhìn lên sân khấu thì Mạnh Thiệu Hiền chăm chú bóc vỏ hạt cho cô, hân cứ tỉ mỉ bóc vỏ rồi cho hạt vào lòng bàn tay đưa đến trước mặt Tri Tri, Tri Tri cứ ăn, hân cứ tiếp tục bóc hạt, hai người không nói gì nhưng có một sự ấm áp lan tràn trong lòng họ.

Bên phía Mạnh Thiệu Đình ồn ào cũng không khiến bọn họ chú ý, Tri Tri cảm thấy hài lòng về chỗ ngồi của mình, nhìn hân và cười thật tươi. Tiết mục thứ hai là độc tấu đàn dương cầm của một cô gái nhỏ, toàn trường vỗ tay ủng hộ, khiến cô bé kì rất hưng phấn, Tri Tri lại ngây ngẩn cả người, giai điệu thật là duyên dáng, cô cũng đã từng có thể đàn hay như thế, nhưng cũng đã năm năm không có đụng chạm, thỉnh thoảng trong giấc mơ, cô thấy mình ngồi trước dương cầm ngón tay bay lượn trên những phím đàn, nhưng tỉnh lại chỉ là một căn phòng trống thê lương đầy ánh trăng.

Tri Tri còn đang mãi suy nghĩ sâu xa, không ngờ người giới thiệu chương trình nói một câu làm cho cô đột nhiên thức tỉnh!

“Kế tiếp là tiết mục độc tấu đàn dương cầm của Tổng Tri Tri tiểu thư”. Tiếng nói vừa xong người dẫn chương trình còn sợ mình nói sai, thế nào lại là hai người cùng độc tấu dương cầm liền, mà bản nhạc cũng giống nhau a?

Lý Nhã đắc ý cười, cô ta cố ý an bài như vậy, chính là muốn nhìn Tri Tri xấu mặt. Phải nói rằng tiết mục vừa rồi rất hay, còn Tổng Tri Tri chỉ là tình cờ dẫn một lần, cũng chỉ có thua chị kém em mà xấu mặt.

“Tri Tri, có báo tiết mục? Không đúng a...” Mạnh Thiệu Hiền cũng vẻ mặt mờ mịt, mà Tri Tri hai tay chậm rãi ôm mặt, không khí trong phòng trở nên mù mịt, cảm giác sau lưng cô ra đầy mồ hôi, cô biết mình bị

người thiết kế, thế nhưng nhìn cây đàn dương cầm trên khán đài đẹp diễm lệ dụ hoặc, làm cho cô không chế không được muốn đi thử một lần.

Đã quyết định bắt đầu cuộc sống mới, tại sao lại con mẹ nó muốn buông tha mà lại cho chính mình lại yêu nhất dương cầm?

Tri Tri chậm rãi đứng lên, Mạnh Thiệu Hiên cả kinh cũng đứng lên, “Tri Tri, em đừng sợ, chúng ta không đi, xem ai dám làm khó dễ em!”

Thanh âm của hắn đến cuối cùng cao lên, Tri Tri cuống quýt ngăn hắn lại: “Kiều thiếu gia...” cô nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo hắn nhỏ giọng, mà giờ khắc này, trong đám người đã có nho nhỏ gây rối, tất cả mọi người ở hướng bên này đều nhìn sang, Mạnh Thiệu Đình cùng Thẩm Mạn Quân cũng hiếu kì hướng bên này nhìn, chỉ là Mạnh Thiệu Hiên đã che nửa người Tri Tri, Mạnh Thiệu Đình chỉ nhìn thấy một người con gái cúi thấp đầu lộ ra cằm nhỏ xinh xắn. Đáy lòng Mạnh Thiệu Đình hơi giật giật, vẻ đẹp tinh xảo mềm mại ấy...giống như đã từng quen biết.

“Tôi muốn lên!” Tri Tri ngẩng đầu lên, đôi mắt tản ra ánh sáng như ngọc mà lại miên man mê người, trên môi lại tản ra một nụ cười: “Anh không biết, tôi là yếu nhất dương cầm, tới năm năm không có chạm qua, nằm mơ cũng muốn!” Cô nghịch ngón tay, “chỉ cần cho tôi một phút đồng hồ, không, nửa phút, cũng sẽ so với cô bé kia đàn thật tốt”.

Phải biết rằng, cô vừa nghe đã hiểu, cô bé kia đủ dẫn lưu loát nhưng chỉ là kĩ xảo thuần thực mà thôi, từ khúc trung đến cao trào nàng thực sự chưa hiểu được thấu đáo.

Mạnh Thiệu Hiên giật mình thận trọng nhìn cô, thấy cô cả người bỗng nhiên lấy lại thần thái, lại như vậy sắc sợ chói mắt, hắn không khỏi có chút thất thần, sau một lát, đáy lòng lại chậm rãi mọc lên cô đơn cũng tự ti, cô như vậy lại ưu tú! Mà hắn thì khác gì tượng gỗ, cứ cho rằng cô chỉ là một nữ nhân bình thường.

Hắn không biết tiếng Anh, không có lấy một văn bằng trong tay, trong mắt ba cùng trưởng bối hắn chỉ là người thô tục và không biết lễ nghi, căn bản không có khí chất của thiếu gia nhà giàu có, thậm chí hắn cũng là một người ăn nhờ ở đậu, càng không được coi trọng, giống như một đứa con riêng.

Thế nhưng còn cô, tốt nghiệp đại học danh tiếng, ưu nhã mà lại đầy bụng chữ, ngoại trừ tiếng Anh còn có thể nói được tiếng Pháp, hiện tại lại biết cô có thể đàn thật tốt dương cầm. Phó Tinh Tri giống như là mây bồng bềnh trên trời, mà hắn giống như trên mặt đất rỉ ra, hắn đột nhiên cảm giác được chính mình có chút không xứng với cô.

Mạnh Thiệu Hiên hít sâu một hơi, TMD, hắn hiện tại muốn những thứ này làm gì? Cô như vậy ưu tú, hắn nên vì cô mà cảm thấy kiêu ngạo, Mạnh Thiệu Hiên hắn là người thô tục nhưng người phụ nữ của hắn là tốt nhất thiên hạ, mang đi ra ngoài đều cảm thấy thật hãnh diện.

“Tri Tri, vậy chúng ta liền đi, tôi tin em”. Mạnh Thiệu Hiên nắm bàn tay nhỏ bé của cô “đi, tôi và em cùng đi”.

“Chờ một chút.” Cô rút tay lại cởi áo khoác ngoài ra, bên trong là áo sơ mi,miễn cưỡng hợp với tình hình, cô giơ tay thả búi tóc trên đỉnh đầu đem tóc dài buông xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo không trang điểm lộ ra ý cười: “Được rồi.”

Mạnh Thiệu Hiên nắm tay cô một đường đi về phía trước, toàn hội trường đều dồn ánh mắt về hai người bọn họ.

Mạnh Thiệu Đình cùng Thẩm Mạn Quân cũng không kìm hãm được nhìn sang, bọn họ cách nhau khá xa, chỉ nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn của người phụ nữ cũng Thiệu Hiên nắm tay nhau lên khán đài, bóng lưng của cô gái mười phần nhỏ bé. Nắm tay Mạnh Thiệu Đình không tự chủ được chậm rãi siết chặt, ánh mắt hận không thể nhìn thấu lưng của cô gái, rơi vào trên mặt của cô.

“Này, người mà Thiệu Hiên thích chính là Tổng tiểu thư này đi, thoát nhìn rất nhỏ nhắn xinh xắn, nhu nhược đâu, Thiệu Hiên cũng tốt thật, bảo hộ cô ấy rất tốt”. Mạn Quân nhẹ nhàng cầm tay Mạnh Thiệu Đình, chỉ chỉ bóng hình đưa lưng về phía bọn họ, nhẹ giọng nói.

Mạnh Thiệu Đình từ chối cho ý kiến, chỉ là cúi đầu ư một tiếng, đôi con ngươi lộ vẻ lo lắng nhưng lại hướng ánh mắt lợi hại nhìn về phía đối phương.

Cái kia, Tổng Tri Tri hình như nói gì với người chủ trì trên đài, mà Mạnh Thiệu Hiền từ đầu đến cuối đều nắm chặt tay cô, thỉnh thoảng có âm thanh ầm ỉ, hẳn sẽ ra mặt, ánh mắt lạnh lùng nhìn quanh hội trường, dần dần huyền não cũng dừng, mọi người cũng muốn yên tĩnh chờ xem, người phụ nữ mà Tam thiếu sủng, rốt cuộc có năng lực gì.

Tri Tri thay đổi tiết mục, cô chỉ là không muốn liên lụy đến người vô tội, cô bé kia đàn không tồi, nhưng nếu so với cô thì không phải là đối thủ, người thường nghe cũng biết sắp xếp này là có ý xấu, cô bé kia không có đặc tội gì với cô thì tội gì cô phải để cho người khác trong lòng thấy không thoải mái.

“Rất xin lỗi mọi người, bởi vì nhân viên công tác sơ sẩy, sắp xếp tiết mục trùng lặp, sau đây Tổng Tri Tri tiểu thư biểu diễn, nàng sẽ đem đến cho mọi người khúc nhạc được nghe nhiều nhất của Beethoven”.

“Số phận hòa âm”!

Người chủ trì vừa mới dứt lời, toàn hội trường đã vỗ tay nhiệt liệt, đương nhiên tiếng vỗ tay này hơn nửa là để cho Tam thiếu nghe.

Tri Tri cảm thấy tim đập có chút nhanh hơn, lòng bàn tay có chút ẩm ướt, Mạnh Thiệu Hiền thấy cô khẩn trương, ở bên nàng lại gọi “Tri Tri”!

Tri Tri đáp một tiếng xoay người lại, trên đài ánh sáng ngược dị thường, trái với sự xa hoa của sân khấu kia là nàng, dưới ánh sáng rực rỡ tranh nhau tỏa sáng ấy, dung nhan thanh nhã của nàng lại rất nổi bật.

Người đơn giản, sạch sẽ như vậy, trên mặt nàng không có một lớp trang điểm, nhưng lại mảy thanh, mắt đẹp, sóng mắt động lòng người, đôi môi có chút ý cười nhợt nhạt giành cho nam nhân đối diện, cô giơ tay vén sợi tóc mai, sự tương phản trắng đen nổi bật, làm cho tâm trí Mạnh Thiệu Đình trong nháy mắt trở nên hỗn loạn.

Hắn thoáng cái đứng lên, cách mấy hàng chỗ ngồi, cách nhiều người như vậy, cách năm năm đằng đẳng, hắn nhìn thấy cô, lại vào hoàn cảnh mà hắn không ngờ tới.

Mạn Quân nhìn mấy lần, mới nhận ra người đó là Phó Tĩnh Tri, hệ thống sưởi hơi trong hội trường rất lớn, mà trong nháy mắt chân tay cô trở nên lạnh lẽo, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Thiệu Đình, lại thấy hắn hơi nhíu mày, đôi con ngươi đen thẳm không đồng tình nhìn chằm chằm vào Phó Tĩnh Tri, cô nhìn hắn lâu như vậy nhưng hắn cũng không phát hiện ra.

“Không phải sợ, em đàn có tốt hay không, tôi nghe đều cảm thấy tốt như nhau, em chỉ cần nghĩ là đàn cho một mình tôi nghe”. Mạnh Thiệu Hiền nhẹ nhàng sờ lên mái tóc của nàng, nhưng lại phải cúi gập cả lưng, hắn cao to cùng thân thể áp gần, toàn hội trường có chút tiếng vang, Mạnh Thiệu Hiền cũng ngoảnh mặt làm ngơ.

“Tri Tri, em có lẽ không bao giờ biết, trong mắt tôi em có bao nhiêu hoàn mỹ, hãy tin vào chính mình.”

Môi của hắn nhẹ nhàng rơi vào trán cô, đôi con ngươi màu hổ phách mê người tràn đầy thâm tình “Đi Thôi Tri Tri”.

103. Chương 103 : Chỉ Có Thể Mở Mắt Nhìn Bọn Họ Ở Cùng Một Chỗ

Chỉ có thể mở mắt nhìn bọn họ ở cùng một chỗ

Trong mắt Tri Tri dần trở nên sáng sủa, cô hơi nhíu mày, đáy mắt lại sinh ra ý cười tự tin, cô dùng sức gạt đầu với Mạnh Thiệu Hiền, sau đó xoay người, cơ thể suy nhược nhưng lại dùng sức quật cường bước lên bậc thềm, cuối cùng nhắm mắt hít sâu một hơi, chậm rãi đi tới giữa vũ đài, mọi ánh sáng đều tập trung về phía cô, cô giống như một khóm hoa sơn chi gầy yếu im lặng đứng nơi đó nở rộ, con ngươi đen như bảo thạch nhẹ nhàng đảo qua chào mọi người, cô mỉm cười, cúi đầu, xoay người đi về hướng dương cầm màu trắng, thẳng lưng ngồi ngay ngắn trên ghế ngồi đàn.

Toàn hội trường một mảng im lặng, Mạnh Thiệu Đình mới chậm rãi ngồi xuống, đáy lòng hắn có sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, nhưng một khắc kia bị hắn đè nén xuống, trong mắt như đóng đinh vào người trên đài kia.

Phó Tỉnh Tri cô được lắm!, Tôi đã nói không biết ai có năng lực đem con ngựa mất cương Tam thiếu thu thập dễ bảo như vậy, hóa ra lại là cô! Xem ra năm năm trước, xác thực không có oan uổng cho cô chút nào!

Trong lòng Mạnh Thiệu Đình không hiểu sao có một ngọn lửa giận, âm khí càng ngày càng dọa người, bàn tay cuộn chặt nổi gân, tiếng đàn giống như số phận vang lên, hắn bỗng nhiên run rẩy, trái tim tựa hồ như ngừng đập, toàn thân yên tĩnh, ngay cả Mạn Quân cùng mở to hai mắt nhìn lên dáng hình mảnh mai của nữ nhân trên khán đài kia.

Ai cũng không dám tin, thân thể nhỏ nhắn kia lại chứa một sức bật to lớn như vậy, thoạt nhìn thân hình mảnh mai nhưng lại không biết sợ hãi cùng lùi bước.

Hai tay cô ở trên phím đàn bay lướt, giống như đang cùng chống lại số phận! Gió mạnh, mưa rào một lần lại một lần đem cô vùi dập, cô lại một lần đứng lên trong số phận lầy lội ấy- số phận, tuyệt đối không khuất phục, tuyệt đối không muốn khuất phục!

Tri tri nhắm hai mắt, nàng tựa hồ đem cả bản thân mình nhập vào sự kích động của tiếng đàn, đầu ngón tay ở trên phím đàn khiến nhạc chấn động, nước mắt cô nghiêm nghị chảy xuống...

Phần hai chương nhạc tiết tấu chậm hơn, hiện ra bị thương cùng kiên cường, âm nhạc mặc dù bằng phẳng, lại như chưa ăn có động lòng người, tựa như có vụ người tiếp tục chống lại, tiếp tục chiến đấu! Rồi đến cuối cùng...

Giai điệu dần dần biến thành âm u, cơ hồ làm cho người ta hít thở không thông, hư ảo, im lặng trong “Số phận”, chợt bộc phát ra thắng lợi hân hoan! Tri Tri hai tay mềm dẻo nhưng lại ẩn chứa một sức mạnh quật cường, chiếc cổ thon dài vươn lên, tất cả hèn mọn cùng khiếp nhược biến mất! Hắc ám bị đánh phá, số phận được chinh phục!

Hai tay của cô giơ cao lên, lại chậm rãi hạ xuống, dư âm là lướt, ba ngày bên tai không dứt, Tri Tri thẳng lưng ngồi chỗ đó, rốt cuộc đợi được ngày này, đường đường chính chính ở trước mặt mọi người, cô không còn là Tổng Tri Tri nhu nhược hèn mọn.

Toàn hội trường yên tĩnh, không biết qua bao lâu, Mạnh Thiệu Hiền chậm rãi vỗ tay, chỉ một thoáng, toàn hội trường tiếng vỗ tay như sấm vang lên, Tri Tri nhẹ nhàng đứng dậy, trên khuôn mặt tươi cười tràn ngập nước mắt, cúi chào thật sâu...

Mạnh Thiệu Hiền cũng đón nhận ánh mắt dưới đài, hắn lộ vẻ kiêu ngạo, đường hoàng, không chút keo kiệt lộ ra sự tự hào vui sướng.

Mạnh Thiệu Hiền mấy bước đi lên bậc thềm, Tri Tri nhìn hắn xán lạn khác thường, hắn đến dắt tay cô, cô thoải mái đưa tay cho hắn, toàn hội trường đầy tiếng vỗ tay, bọn họ không thêm để ý chút nào đến những ánh mắt hâm mộ, đổ kỵ hay oán hận, mà chỉ từng bước đi về phía trước.

Tri Tri đứng ở lối ra, Mạnh Thiệu Hiền đi lấy áo khoác ngoài cho nàng, trước mắt bao người, hắn phủ thêm áo khoác cho cô, lại từng chút một thắt nút áo, lúc này mới rời tay cô đẩy cửa đi ra...

Không gian sau đó yên tĩnh lại, liền bị người chủ trì dăm ba câu khuấy động lại bầu không khí.

Kế tiếp là tiết mục gì, Mạnh Thiệu Đình một chút cũng không quan tâm, hắn không chút do dự đứng dậy, rời ghế, hướng Mạnh Thiệu Hiền cùng Tri Tri vừa rời đi.

Mạn Quân thấy hắn đứng dậy rời đi lại không có gọi cô, không khỏi một trận hoảng hốt, liền vội vàng đuổi theo, trong lúc vội vàng cả áo khoác ngoài cô cũng quên cầm.

Giày cao gót đi rất khó, mà người phía trước lại đang đi rất nhanh, Mạn Quân đuổi tới hành lang liền nhìn thấy bóng Mạnh Thiệu Đình phía cuối hành lang, nàng cảm thấy tuyệt vọng, muốn khóc, nhưng lại sợ thành dạng người mà hắn chán ghét, không cam lòng, đuổi theo...

Mạn Quân trong lòng một trận tê lương, cắn chặt răng, nhưng vẫn cố gắng đuổi theo, trong hành lang nhiệt độ rất thấp, so với trong hội trường quả là hai thế giới, cô chỉ mặc một bộ lễ phục, toàn thân đều cảm thấy run rẩy.

Mà đôi chân trên giày cao gót đau đến tê dại, cơ hồ mất đi cảm giác, rốt cuộc đuổi tới cửa, lại thấy Mạnh Thiệu Đình đứng đối mặt với cô, gió thổi trên người hắn, vạt áo gió màu đen bay phất phới, thân thể cao to giống như một pho tượng không nhúc nhích.

Mạn Quân ngừng bước sợ hãi nhìn hắn, cô thử thăm dò, nhẹ nhàng mở miệng, nước mắt lại bỗng nhiên rơi xuống: “Thiệu Đình...”

“Mạn Quân, em thế nào đi ra?” Hắn nặng nề mở miệng, Mạn Quân nhìn thấy hắn cất bước qua, cô có chút sợ hãi nhìn hắn, lông mi run rẩy, tiết lộ cô thực sự bất an: “Thiệu Đình, anh muốn làm gì?”

“Thế nào, áo khoác không mặc mà cứ như vậy đi ra?”

Mạn Quân đau xót trong ngực, nước mắt đã chảy rơi xuống, ngoan ngoãn nằm trong ngực hắn: “Thiệu Đình, Đừng rời bỏ em”

Mạnh Thiệu Đình nghe cô nói thống khổ, tâm trạng không khỏi áy náy, nhẹ nhàng ôm lấy cô: “Anh sẽ không rời, em yên tâm”.

104. Chương 104 : Anh Hai, Cảm Ơn Anh Năm Năm Trước Đã Buông Tay Nàng

Editor : Nguyễn Hà

Anh Hai, cảm ơn anh năm năm trước đã buông tay nàng

Mạn Quân ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, giống như hoa lê dưới mưa nhìn hắn, dung nhan tuấn mỹ của hắn khiến cô vô luận như thế nào cũng không thể từ bỏ, bọn họ đã đính hôn! hôn lễ cũng sắp cử hành! Cô không muốn ở thời khắc này bỏ lỡ cơ hội cùng hắn kết hôn.

Thậm chí cô hối hận, hối hận tại sao không tùy hứng một lần không trở về nước?

Rõ ràng trong lòng vẫn xuất hiện một tia sợ hãi, mà sự sợ hãi ấy không biết từ đâu, thế nhưng hiện tại cũng có thể nhận ra, ở Los Angeles năm năm, Thiệu Đình cũng không có quên vợ trước của hắn.

“Thật vậy chăng?” Cô đối mặt với hắn cũng không có cách nào tự tin được.

Mạnh Thiệu Đình cảm thấy ngực mình như thể có cái gì đó đè nặng, hắn im lặng thở dài, không có mở miệng trả lời, chỉ dùng một cái ôm đáp lại cô.

“Thiệu Đình...chúng ta trở về đi!” Mạn Quân rúc vào ngực hắn, nhiệt độ của hắn làm cho cô lưu luyến không muốn rời đi.

“Em không mặc áo khoác ngoài, nên về trước đi, anh đi tìm em trai, có chuyện muốn nói. ”Hắn hơi đẩy cô ra, khuôn mặt đen sẫm trầm lặng.

“Không, em không về một mình, em đi cùng anh!” Mạn Quân bỗng thấy sợ hãi, túm lấy tay áo hắn, cô lo lắng, khuôn mặt nhỏ bất an nhìn hắn khẩn cầu : “Thiệu Đình...”

Mạnh Thiệu Đình không muốn trễ thời gian, do dự chốc lát, nhẹ nhàng gạt đầu: “Được rồi”

Hắn cởi áo khoác ngoài khoác lên người cô, ôn tồn mở miệng : “Bên ngoài rất lạnh, mặc thêm áo vào.”

Mạn Quân vừa nghĩ đến hình ảnh Mạnh Thiệu Đình tình cảm mặc áo khoác ngoài cho Phó Tĩnh Tri, đáy lòng không khỏi một trận hoảng hốt, nhưng Mạnh Thiệu Đình từ trước đến nay bạc tình, muốn hắn như vậy, e là không thể nào, cô cúi đầu, buộc lại nút áo, Mạnh Thiệu Đình liền mang cô đi ra ngoài...

Trời đất trong lúc ấy mênh mông một màu trắng xóa, cách đó không xa nhìn thấy hai thân ảnh rúc vào nhau dưới bầu trời đầy tuyết, chậm rãi đi về phía trước, Mạnh Thiệu Đình bước nhỏ vội vàng, trong lòng không cách nào hình dung sự cô đơn, trong đầu hẫng trống rỗng, lại thấy mình cứ nhất định phải tiến lên, bước đi trên nền tuyết dày, chưa đi được vài bước đã thấy Mạn Quân cúi đầu rên rỉ, giày cao gót của cô cơ hồ không thể đi được nữa, mắt cá chân đã chạm vào tuyết lạnh..

“Mạn Quân, không thì em về trước đi...”

“Không, Thiệu Đình, em không sao...” Mạn Quân không đợi hắn nói xong lập tức mở miệng ngăn cản, cô cần phải đuổi kịp bước chân hắn, thân thể đều lạnh cóng, nhưng vẫn không chịu buông tha.

Mạnh Thiệu Hiền cùng Tri Tri đi rất chậm, trước cảnh trời đất ấy, bọn họ cho rằng chỉ có hai người bọn họ, lại không phòng bị, không nghĩ bỗng nhiên sẽ có người xuất hiện sau lưng bọn họ.

“Thiệu Hiền, chúng ta từ biệt hai năm, bất vô âm tín a”. Mạnh Thiệu Đình dừng lại, thân thể cao to đứng trên mặt tuyết, hắn tuần dật nhưng ngũ quan lại góc cạnh rõ ràng bá đạo, mọi mông kiêu ngạo rướn lên, đôi mắt ưng nhìn vào bóng lưng hai người đang dựa vào nhau cười như không cười.

Thanh âm lạnh lùng, cơ hồ đem bầu trời tuyết thêm đông lạnh, Mạnh Thiệu Hiền cùng Tri Tri đang cước bộ chậm rãi xoay người lại, Tri Tri lại không nhúc nhích, coi như là năm năm không nghe thấy âm thanh đó, xa cách trăm núi vạn sông, coi như hắn có cao cao đứng sừng ở đám mây, coi như cô ti tiện đi trên mặt đất đầy bùn, dù cho là vợ chồng tương kính như băng, nhưng bây giờ gặp lại cũng không nguyện chào nhau, cho dù cô từng yêu hắn, hận hắn để triệt để quên hắn, coi như là, lúc này...

Hắn như vậy bỗng nhiên lấy tư thái kiêu ngạo, không hề áy náy cùng hối hận đứng cách cô không xa, cô lập tức có thể phân biệt rõ ràng âm thanh quen thuộc như không hề xa lạ ấy.

Tri Tri hai tay rất nhanh nắm lại, nước mắt nghẹn ngào đau nhức, không nghĩ qua là nước mắt cô sẽ rơi xuống.

Thế nhưng, cô vẫn nhịn được.

Nếu không sẽ vì hắn mà rơi nước mắt, vì hắn mà thương tâm, chẳng đợi một giây, cô đã đem nước mắt và quá khứ cùng nhau mai táng, đem tình yêu lúc trẻ cùng cừu hận chôn cùng hắn.

Cô không nợ hắn, hắn cũng không nợ cô.

“Anh hai, anh đại giá quang lâm, thế nào lại không thông báo sớm cho em một tiếng?” Mạnh Thiệu Hiền bị hắn nói một câu vạch trần, không còn lối thoát, thẳng thắn, hắn cũng không muốn che giấu, ngược lại bất quá hắn cứ bình thường mở miệng.

“Hai năm không gặp em ba, lần này về nước là muốn cho anh một kinh hỷ, vì thế chưa từng báo cho biết, nhưng không ngờ, em ba, em cho anh hai đây một kinh hỷ quá lớn rồi”.

Mạnh Thiệu Đình ngữ điệu nhàn nhạt, nhưng lại rõ ràng tràn ngập khiêu khích, hắn không nhìn Mạnh Thiệu Hiền, ánh mắt nhìn chằm chằm Tri Tri, trông lòng nhịn không được xao động, cô như thế nào lại dùng cái tư thái đó đối mặt với mình?

“Này cũng không muốn cảm ơn anh hai thành toàn?” Mạnh Thiệu Hiền phóng dăng cười, tay kéo Tri Tri đi, khí lực của hắn mạnh mẽ, Tri Tri bị hắn khóa vào trong ngực không thể động đậy, mà Mạnh Thiệu Hiền đường hoàng vén tóc mai ra sau tai cô, rồi nở nụ cười sắc bén: “nếu không phải anh hai buông tay, tiểu đệ tại sao có hôm nay được như nguyện ý?”

“Đã được như nguyện? Chẳng lẽ chú ba đã ôm được mỹ nhân về?” Mạnh Thiệu Đình không tự kìm hãm được thái độ, lông mày hơi nhíu lại, bàn tay không có biện pháp khống chế được nắm chặt, ánh mắt như thiêu đốt nhìn về phía nữ nhân trong lòng Mạnh Thiệu Hiền kia...

“Ha ha!” Mạnh Thiệu Hiền cười ngắc ngứ, nhưng cũng chưa trả lời, hắn cúi đầu, sủng nịnh nhìn nữ nhân trong ngực mình: “Tri Tri, ta trước lừa nàng, xin lỗi.”

Tri Tri nhướn hai tròng mắt, trong con ngươi trở nên lạnh lùng, cô liền như vậy nhìn hắn, mà Mạnh Thiệu Hiền cũng không tránh né ánh mắt của cô, liền ôn nhu nhìn cô, hắn nhu thuận như một đứa nhỏ biết mình

làm chuyện sai.

Ba!

Mạnh Thiệu Hiên cũng không động đậy, cứ như vậy hưởng trọn cái tát của cô, nhưng vẫn là vẻ mặt ôn nhu cười cười mở miệng: “Tri Tri, xin lỗi.”

“Vì sao gạt tôi?” Tri Tri cực hận, giơ tay lên lại một bạt tai, Mạnh Thiệu Hiên vành mắt có chút hồng, nhưng vẫn là nhìn cô cười, đôi mắt hấn tràn đầy là hình ảnh cô, hấn cắn răng, như cũ là ôn nhu mở miệng: “Tri Tri, xin lỗi.”

105. Chương 105 : Đến Cuối Cùng Bất Quá Chỉ Mỉm Cười

Editor : Hà Nguyễn

Đến cuối cùng bất quá chỉ mỉm cười

“Tri Tri, xin lỗi!”

“Xin lỗi? Anh bây giờ xin lỗi tôi có lợi ích gì? Anh có phải Mạnh Thiệu Hiên hay không một chút cũng không quan trọng, tôi chỉ biết là, tôi không muốn cùng người Mạnh gia các người có bất cứ liên lụy nào.”

Tri Tri nói xong, xoay người rời đi, từ đầu đến cuối, cô cũng không có nhìn Mạnh Thiệu Đình cùng Thẩm Mạn Quân một cái, cô hận, tức giận, thương tâm, thất vọng! Chỉ là Mạnh Thiệu Hiên lừa cô!

“Tri Tri!” Mạnh Thiệu Hiên thấy cô rời đi, hoảng hốt ngăn cô lại, hấn đề bả vai cô, lại bị cô hung hăng hất ra, Mạnh Thiệu Hiên không có chút phần nộ, như trước ôn nhu nhẹ nhàng kéo cô: “Tri Tri, nếu em chán ghét người Mạnh Gia, thì cùng lắm anh không làm người Mạnh gia nữa!”

“Không làm người Mạnh gia?”

Tri Tri còn chưa kịp mở miệng, Mạnh Thiệu Đình đã khống chế không được thốt ra, hấn cười lạnh một tiếng, buông Mạn Quân chậm rãi bước đến trước mặt hai người, hai tròng mắt âm u nhìn Tĩnh Tri, lại thấy cô ánh mắt nhìn thẳng, không có mấy may dao động, cũng không có dư thừa một tia sáng, rơi vào trên người hấn.

“Trên người của người chảy dòng máu Mạnh gia, những ưu việt sống của người đều đến từ Mạnh gia, người thế nào lại có phương pháp không làm người mạnh gia?”

Mạnh Thiệu Đình cũng không muốn làm cho mình âm dương quái khí nói chuyện, thế nhưng đáy lòng quẫn quýt làm cho hấn bực bội phát điên, hấn không biết đây là cái gì, tưởng như là một rừng lửa thiêu đốt ý chí ở trong lòng ngực của hấn, khiến hấn vô phương không chế ngôn ngữ biểu tình của mình.(Đọc truyện nhanh nhất tại [thich doc truyen .com](http://thichdoctruyen.com))

“Anh hai!” Mạnh Thiệu Hiên chậm rãi, biểu tình bất cần đời, tròng mắt phóng đảng mà không kiêng nể cứ như vậy nhìn Mạnh Thiệu Đình, ngón tay thon dài phẩy những bông tuyết phủ trên đầu Tĩnh Tri, trên đỉnh đầu và bờ vai, phất những bông tuyết rơi xuống: “Tôi không phải anh, mọi thứ của Mạnh gia tôi đều không quan tâm.”

“Như vậy, em ba, ý của em là muốn vì một nữ nhân hạ tiện phản bội gia tộc, ruồng bỏ cha mẹ sao?”

Hấn đối với cô ôn tồn, trong ánh mắt hấn đau nhói, bức bách hấn không thể khống chế nói ra lời nói độc ác, hai chữ “Hạ tiện” thốt ra trong nháy mắt, đáy lòng không hiểu nổi lên sự hối hận, lại nhìn nữ nhân kia thân thể tựa hồ run lên một cái. Tuy nhiên đáy lòng Mạnh Thiệu Đình lại có vài tia khoái cảm trả thù.

Nguyên bản đang che chở Tri Tri trên tay, cảm giác thân thể nhạy cảm nắm chặt nàng, Mạnh Thiệu Hiên đột nhiên ngẩng đầu, con ngươi đen lại, ánh mắt không chút khách khí hướng Mạnh Thiệu Đình, khóe môi trầm xuống, trong âm thanh đã tích góp tức giận: “Anh hai, người hãy đối với người phụ nữ của em tôn trọng một chút!”

“Người phụ nữ của em?” Mạnh Thiệu Đình chân mày nhướng lên, môi mỏng tràn ra ý cười: “Năm năm trước cô ta không biết bị ta chơi bao nhiêu lần, em cũng không phải không biết...”

“Mạnh tiên sinh.” Tri Tri bỗng nhiên nhẹ nhàng mở miệng, cô chậm rãi ngẩng đầu lên, tuyết vẫn đang bay đầy trời, cô cách hần chưa đầy một mét, nhưng lại như cách muôn sông nghìn núi.

Mạn Quân liền đứng ở phía sau Mạnh Thiệu Đình, nhưng lại cảm giác như mình bị đặt ở thế giới xa xôi bên ngoài, ba người bọn họ trong lúc đó, không có chỗ cho cô chen chân vào, hơn nữa, Mạnh Thiệu Đình theo thói quen mở miệng một cách triệt để hơn, cũng triệt để quên, cô là vợ sắp cưới lại còn đứng ngay một bên.

Một trận gió lạnh gào thét cuộn cuộn trời đất đầy hoa tuyết, Tĩnh Tri liền như vậy lẳng lặng nhìn hần, mà hần cũng không dời mắt nhìn cô.

So với năm năm trước kia, Phó Tĩnh Tri đã trầm tĩnh hơn nhiều, quật cường hơn nhiều, trước mặt nữ nhân này hình như có chỗ nào thay đổi, lại như có chỗ nào không đổi thay.

Hoa tuyết lất phất trên mặt, hần lại thấy không lạnh, tuyết rơi xuống lông mi che khuất tầm mắt, hần lại không hề nháy mắt.

“Chúng ta đã ly hôn.” Tĩnh Tri hít sâu một hơi, gió lạnh run rẩy thổi tới, cô đứng ở nơi đó hai chân cũng chết lặng, viên mắt nơi sâu nhất toan có nước chảy đến, đến cuối cùng, nhưng chỉ là mỉm cười.

“Vì thế, xin ngài sau này, không nên nói những lời ô uế đó trước mặt tôi, tôn trọng người khác, mới có thể để người khác tôn trọng mình. Mạnh tiên sinh, ngài nói có đúng không?”

Cô cứ như vậy nhợt nhạt cười, trông mắt không có gì ngoài người lạ bình thường lạnh lùng, Mạnh Thiệu Đình nhất thời cảm khẩu, ngây ngốc đứng đó.

Tĩnh Tri nói xong, xoay người rời đi, Mạnh Thiệu Hiền cuống quýt đuổi theo, thanh âm của nàng trong đêm rét càng thêm lạnh lùng truyền đến: “Tôi muốn một mình yên lặng suy nghĩ, tam thiếu, xin đừng bước đi.”

“Tri Tri...” (Đọc truyện nhanh nhất tại thich.doc.truyen.com)

Mạnh Thiệu Hiền nhìn nàng đơn bạc, nhưng bóng lưng lại quật cường dần dần đi xa, nhện không được khe gọi lên tiếng, Tri Tri cũng không quay đầu lại gơ tay lên ngăn lại: “Không nên theo tới.”

Mạnh Thiệu Hiền chưa từng nghe qua lời nói quyết tuyệt và lợi hại như vậy từ cô, hần ngơ ngác dừng bước, gào thét qua màn gió lạnh, đem tuyết động vung khắp bầu trời, trong lúc đó một thân hình nhỏ bé đang tan dần vào đất trời mênh mông, cuối cùng, nhìn không thấy...

Bên tai gió bắc giống như gào khóc thảm thiết, không biết qua bao lâu, Mạnh Thiệu Hiền mới chậm rãi xoay người, toàn thân hần lúc này đều là một mảng lạnh lẽo, Tri Tri sẽ tha thứ cho hần hay không? Trong lòng hần không có một chút thoải mái, chỉ là hàng loạt tảng đá lớn hỗn loạn tuôn ra, nói không nên lời, sợ hãi đầy bụng.

“Xem ra, ôm được mỹ nhân về, bắt quá người của chú ba nhất không tình nguyện đi!” Mạnh Thiệu Đình mắt thấy cô đem Mạnh Thiệu Hiền cũng lạnh lùng cự tuyệt, đáy lòng lại tìm được sự cân đối thoải mái bình thường.

Nhìn tình cảm hai người bọn họ, căn bản không giống như là vừa rồi Mạnh Thiệu Hiền nói, cô là người phụ nữ của hần! (Đọc truyện nhanh nhất tại thich.doc.truyen.com)

Hần vừa nói dứt lời, ánh mắt của Mạnh Thiệu Hiền như sỏi rơi vào trên mặt hần, khóe môi trầm ám, một lát sau lại giương lên một nụ cười nhàn nhạt: “Mạnh Thiệu Đình, người cận bã giống như anh mới không xứng với Tri Tri!”

106. Chương 106 : Ba Thứ Tình Yêu

Editor : Hà Nguyễn

Ba thứ tình yêu

“Mạnh Thiệu Đình, loại người cận bã giống như anh, không xứng với Tri Tri!”

Mạnh Thiệu Đình bị hấn nhục mạ như vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, hấn bước lên giơ quyền hướng tới gương mặt mà hấn ghe ghét ném tới, không ngờ Mạnh Thiệu Hiền chỉ cười như không cười liếc hấn một cái, chậm rãi chuyển hướng một bên trông Mạn Quân: “Thế nào, ngay trước mặt chị dâu tương lai, anh vì người phụ nữ khác động thủ với tôi?”

Hấn nhấn mạnh hai chữ chị dâu, khiến Mạnh Thiệu Đình trong nháy mắt nắm tay cứng đờ, khoe môi hấn căng thẳng, đáy lòng kiềm chế nói không nên lời, mà giờ khắc này, Mạn Quân sợ hãi lên tiếng: “Thiệu Đình...”

Hấn không thể xoay người sang chỗ khác, tuyết trắng làm nổi bật gai mắt, như phỏng cả ánh mắt hấn, khiến hấn có chút không thoải mái.

“Mạn Quân...” Hấn gọi tên cô, nhưng không biết nên nói như thế nào, Mạn Quân trong lòng đau khổ vô cùng, cô đứng chỗ này lâu như vậy, làm cho người ta nhìn giống như một tuồng kịch, đáy lòng lạnh trên người cơ hồ cũng đông cứng khổ sở, cô nhìn hấn, nước mắt không thể không chế từng chuỗi nhỏ lăn xuống: “Thiệu Đình...”

Cô run rẩy đứng đó, bỗng xoay người sang chỗ khác lao đảo chạy đi, không được hai bước, chân đông cứng tê dại khiến cô ngã vật trên đất, thân thể nhào trên tuyết, hoa tuyết văng lên, Mạn Quân chôn mặt trên đông tuyết, nước mắt lăn ra cũng lạnh cóng, nhói đau, cô lại không muốn ngẩng đầu lên...

Cô làm cái gì bây giờ? Ở Los Angeles năm năm, mặc kệ nàng thế nào, gặp rắc rối hay làm gì ngốc ngếch, cô chưa bao giờ gặp qua Mạnh Thiệu Đình bị cảm xúc giao động lớn như vậy, thế nhưng, ngay vừa rồi, cô cảm giác rõ ràng hấn đã không tự mình khống chế được, nhưng ngay cả ngăn cản hấn, dẫn hấn rời đi cô cũng không có dũng khí!

Cô chuẩn bị trở thành vợ của hấn, thế nhưng vì sao cô lại cảm thấy vô cùng bất an cùng sợ hãi?

“Mạn Quân...” Mạnh Thiệu Đình thấy thân hình nhỏ bé kia ngã nhào trên tuyết, trong lòng một trận áy náy không đành lòng, hấn bước tới vài bước đem Mạn Quân ôm vào lòng, phúi tuyết dính trên người nàng, lông mày nhíu lại, cuối cùng hít sâu một hơi, cảm dán sát vào hai má lạnh băng: “Mạn Quân...chúng ta về nhà.”

“Thiệu Đình...”

Một câu của hấn đơn giản như vậy, lại làm cho Mạn Quân nước mắt không ngừng rơi, cô bị hấn ôm đi, hai tay bất an nhứ chặt ống tay áo của hấn, mặt đầy nước mắt dán vào ngực hấn, chỉ cần hấn cần cô, chỉ cần hấn chịu! Cô thấy đã đủ....

Mạnh Thiệu Hiền gọi điện thoại cho Trì Trì, bên kia đã tắt điện thoại, cử chỉ của hấn diễn rõ không bình thường, vừa bước đi dưới trời đầy tuyết, vừa lớn tiếng không ngừng gọi.

Buổi tối ngày đó, hấn cũng như thế này, trong lòng tràn đầy khủng hoảng cùng sợ hãi, một lần lại một lần gọi điện thoại cho nàng, đến cuối cùng tìm được cô.

Thế nhưng bây giờ, hấn có thể cảm giác được chỉ là một khoảng trống vô cùng thê lương, trong đầu hấn không có biện pháp nào để bình ổn, trong lòng hấn cũng là chỗ trống không bờ bến, hấn cứ đi như vậy, đêm hôm đó, trong trí nhớ hấn là một đêm rét lạnh, hấn không biết mình đã đi bao lâu, cũng không biết đã nhấn bao nhiêu tin nhắn cho cô, hấn không biết hấn yêu cô đến mức nào.

Chỉ cơ hồ như đã đi xuyên qua nửa thành thị, Mạnh Thiệu Hiền toàn thân ướt đẫm không nhúc nhích được, hấn ngồi ở ngoài một cửa tiệm cafe đã đóng cửa, hấn nhìn lên bầu trời vô hạn, không một bóng người đi qua, hấn nhìn tuyết lớn sẽ không ngừng, hấn nghe được ở nơi xa xa truyền đến âm thanh hân hoan của mọi người trong đêm giáng sinh, hấn nhìn đi động tựa hồ như vĩnh viễn sẽ không vang lên, hấn muốn cô, lo lắng cho cô.

Tĩnh Trì, Tĩnh Trì, tôi không cần biết yêu em sẽ chết kiểu gì, ta cũng không biết yêu một người rốt cuộc muốn làm cái gì, tôi sống hai mươi ba tuổi gặp em đều là đen tối, gặp được em, tôi sợ hãi, lục lọi, một người thử thăm dò muốn được yêu, thế nhưng tôi thua kém như vậy, như vậy không đủ tư cách, như vậy cho em chán ghét.

Tôi là Kiều Tử Tích một thời gian em cũng chưa từng thích tôi, bây giờ tôi là Mạnh thiệu Hiên, em có phải hay không sẽ càng xa cách ta?

Hắn bỗng dưng không dám nghĩ tiếp nữa, nhắm mắt nện một quyền trên mặt đất, bàn tay truyền đến đau đớn, trong chốc lát nhìn thấy một dòng máu chảy xuống, từng giọt từng giọt đỏ tươi nhỏ trên nền tuyết trắng tạo thành những hố nhỏ, Mạnh Thiệu Hiên ngơ ngác ngồi đó, tuyết rơi càng mạnh, càng sâu.

Vẫn đợi được đến buổi sáng chín giờ, còn không thấy Trì Trì đến phòng làm việc, lúc sáng tinh mơ nhận được điện thoại của Thi Thi, nói là cô đang ở cùng, làm hắn yên tâm, hắn trở về công ty, vào phòng làm việc đợi chờ trời tờ mờ sáng liền tỉnh, hắn đang chờ cô.

Tối hôm qua bị lạnh, có chút say, trong phòng làm việc hệ thống sưởi rất cao, nhưng hắn vẫn bị choáng váng một trận, dùng sức lắc đầu mạnh để xua đi cơn buồn ngủ, thẳng đến lúc như nguyện nghe được tiếng vang gõ cửa...

Mạnh Thiệu Hiên nhảy dựng lên, hắn lật ghế tựa xông ra ngoài cửa nhìn cũng không liếc mắt nhìn, lập tức kéo cửa ra, hắn bối vì phát sốt mà âm thanh nặng nề khàn khàn, lại gấp gấp vang lên: “Tri Tri...”

Đứng ngoài cửa lại là Thi Thi.

Cô cầm trong tay một phong thư, có chút kì quái nhìn hắn.

“Thi Thi? Trì Trì đâu?” Mạnh Thiệu Hiên cho rằng Trì Trì ở bên ngoài, đẩy cửa ra, vòng qua người Thi Thi hướng hành lang tìm kiếm...

“Tri Trì sẽ không tới làm, đừng tìm nữa! Nha, đây là Trì Trì nhờ tôi đưa cho anh, hai người làm sao vậy? Tối hôm qua không phải vẫn rất êm đẹp sao? Thế nào Trì Trì lại từ chức?”

Thi Thi một bên không hiểu nhắc tới đem phong thư đưa hắn, Mạnh Thiệu Hiên lại ngơ ngác ở nơi đó, quên mất đưa tay nhận... Trì Trì, thế nhưng từ chức?

Như vậy là có ý gì, cô lại không muốn nhìn thấy hắn...

107. Chương 107 : Đùng Cúp Máy

Dịch giả : Nguyễn Hà

Đùng cúp máy

Tri Trì, thế nhưng từ chức... Cô lại cũng không muốn nhìn thấy hắn...

Đầu óc hắn quay cuồng, tựa hồ muốn nổ tung, mãi đến khi Lâm Thi đẩy hắn mấy cái, hắn mới từ độn quay đầu lại, người trước mặt đều mơ hồ, trời đất như đang chuyển động, hắn còn chưa kịp mở miệng, trước mặt bỗng tối sầm, cả người bỗng ngã trên mặt đất...

“Tam thiếu! anh làm sao vậy?” Lâm Thi sợ hãi, cuống quýt muốn đi dìu hắn, nhưng cơ bản một nữ nhân nhỏ bé không đỡ nổi một nam nhân to cao đã mất đi tri giác, lại bị Mạnh Thiệu Hiên liên đới khiến cô cũng ngã trên mặt đất...

Lâm Thi mất nửa ngày sức lực mới bò dậy được, lôi hắn mấy lần nhưng kéo lại không nhúc nhích, lại nhìn thấy trên mặt hắn một mảng đỏ sẫm, đưa tay sờ trán của hắn, mới phát hiện người này thế nhưng phát sốt!

Lâm Thi bất đắc dĩ, đành phải bấm số gọi xe cấp cứu, sau đó lại bấm số Kiều Tử Tích nói rõ tình huống, lúc này mới thở dài một hơi!

Hai người này thế nào? Tối qua còn tình cảm mặn nồng, không ngờ hơn nửa đêm, một mình Trì Trì chạy đến nơi đó, tự giam mình trong wc khóc không biết trời đất, một người lại đem mình dần vặt đến phát sốt!

Thật có phải không là oan gia gặp nhau! Lâm Thi thở dài, đúng lúc đó, Kiều Tử Tích đẩy cửa bước vào, thấy bộ dáng chật vật của Mạnh Thiệu Hiên, đứng đó cũng thấy gấp gáp: “Thi Thi, đây là thế nào?”

“Phát sốt.” Lâm Thi vội vàng đứng lên giúp Kiều Tử Tích, cùng nhau kéo Mạnh Thiệu Hiên đem đặt lên sô pha, lại đem tấm thảm đắp lên người hắn, hắn coi như đã sốt đến hồ đồ, không ngừng nói mê sảng, toàn thân sốt như nhau, run run không ngừng... (nguồn : thích doc truyện.com cập nhật nhanh nhất)

Kiều Tử Tích nhú mi, tay sờ trán của hắn, nhiệt độ nóng hổi làm cho hắn hoảng sợ: “Thế nào lại nghiêm trọng như thế này?”

Thi Thi bắt đầu dĩ than thở buông tay: “Ai biết hắn lợi hại như vậy lại đem mình lăn qua lăn lại thành như thế này?”

Đưa hắn đến bệnh viện, tiêm thuốc hạ sốt, Mạnh Thiệu Hiên mới dần dần hạ nhiệt, Lâm Thi cùng Kiều Tử Tích lúc này mới yên lòng, hai người mệt mỏi nửa ngày, dọn y tá trông nom tốt, lúc này mới đi tìm chỗ ăn cơm.

Lúc trở lại, trời đã đen kịt, vừa vào phòng bệnh, lại thấy Mạnh Thiệu Hiên đã tỉnh, hắn đang ngồi dựa vào gối ở đầu giường, thấy bọn họ tiến vào, ánh mắt sáng ngời, âm thanh trong cổ họng thoát ra không bình thường: “Thi Thi, Tri Tri ở chỗ nào?”

“Cô ấy sáng sớm đã rời đi, nói là muốn về nhà xem.”

Mạnh Thiệu Hiên vừa nghe, một phen rút kim truyền xoay người xuống giường, hắn còn chưa hạ sốt hẳn, vừa mới định đứng dậy, lại thấy một trận choáng váng kéo đến, còn chưa đứng vững liền ngã ở trên giường, Kiều Tử Tích một phen chạy đến, có chút tức giận mở miệng: “Thiệu Hiên, cậu không muốn sống nữa hả, cậu còn đang bị bệnh!”

Mạnh Thiệu Hiên gất gao cắn răng, hắn mê mê muội muội một trận, dần vật hắn cơ hồ không còn chút khí lực, thế nhưng hắn lại không muốn kéo dài thời gian, cũng không dám kéo dài thời gian!

Nếu Tri Tri về nhà, hắn không dám nghĩ tới hình ảnh bà mẹ thần kinh kia sẽ dần vật cô thành cái dạng gì!

“Có chút bệnh nhỏ không chết người được, Tử Tích mình không sao, các cậu đừng lo lắng, mình phải đi tìm Tri Tri.” Mạnh Thiệu Hiên đẩy tay Kiều Tử Tích ra miễn cưỡng đứng lên, tay cầm áo khoác của mình, run run muốn choàng lên người, lại bị Kiều Tử Tích một phen giật lấy ném sang một bên, hắn dùng sức ấn Thiệu Hiên ở trên giường, tức giận gầm nhẹ: “Thiệu Hiên, cậu trước dưỡng bệnh cho tốt, bộ dạng cậu như thế này đi tìm cô ấy? Mà cô ấy là về nhà, cũng sẽ không có chuyện gì...”

“Đúng vậy tam thiếu, anh bây giờ căn bản không đi được, như thế nào đi tìm Tri Tri!” Lâm Thi cũng một bên phụ họa khuyên nhủ.

“Các người không biết, Tri Tri nàng không thể về nhà, mẹ cô ấy sẽ đánh chết cô ấy!”

Mạnh Thiệu Hiên trong cổ họng đau khó nhin, nhưng vẫn khàn giọng mở miệng giải thích, Lâm Thi kinh ngạc nhìn hắn: “Anh nói những gì đấy, mẹ Tri Tri làm sao đánh chết cô ấy?”

“Sau này tôi sẽ giải thích cho các người, nói chung hiện tại để cho tôi đi!”

Lâm Thi thấy hắn sống chết không nghe, liều mạng giãy giụa cũng không khỏi tức giận, nằng nằng hắn: “Mạnh Thiệu Hiên, anh ảo cái gì? Tôi nói thật cho anh biết đi, Tri Tri căn bản không muốn thấy anh, sáng nay lúc nhờ tôi đưa đơn từ chúc đã nhờ tôi chuyển lời đến anh, sau này cô ấy cũng không muốn nhìn thấy anh nữa, anh không cần phải đi tìm cô ấy, cô ấy căn bản không thích anh, anh đừng mặt dày mày dạn quấy rối cô ấy!”

Lâm Thi một hơi nói xong, lại thấy Mạnh Thiệu Hiên cả người thay đổi, sắc mặt hắn tái nhợt, đôi mắt thường ngày vốn đẹp mê người bây giờ nguội lạnh như tro, hắn chợt yên tĩnh nằm ở nơi đó không nhúc nhích, sau một lát hắn mới vô veo mặt, hai mắt vô thần, dường như mất tiêu cự bình thường mở miệng nói: “Thi Thi, cô đang nói cái gì?”

Thi Thi không muốn nhìn dáng vẻ của hắn: “Thiệu Hiên, chờ anh khỏi bệnh rồi tự đi hỏi cô ấy đi, tôi cũng không biết các người rốt cuộc làm sao, thế nhưng, Tri Tri là một cô gái tốt, nếu như anh là muốn vui đùa một chút, thì nên buông tay đi, đừng nên làm tổn thương cô ấy!”

Mạnh Thiệu Hiền giống như nghe không được, hần cả đầu đều nổ vang những lời Lâm Thi vừa nói, cô nói cô không muốn phải nhìn hần nữa, cô nói hần vĩnh viễn không nên tìm cô, cô nói cô căn bản không thích hần, cô nói hần không nên mặt dày mày dạn quần quýt cô... (nguồn : thích doc truyện.com cập nhật nhanh nhất)

Hần con mẹ nó muốn cười, thế nào trái tim nơi đó giống như bị người thống một đao? Hần con mẹ nó muốn làm ra biểu tình không ra làm sao cả, trong hốc mắt toan trướng ra, dần dần cảm thấy trước mắt một mảng mơ màng, lại ngay cả mặt mũi Kiều Tử Tích và Lâm Thi đều không thấy rõ...

Tri Tri sau khi từ nhà Lâm Thi, chỉ có một mình trên đường cái du dương, cô không dám về nhà, cũng không thể về nhà, mẹ cô nếu như thấy bộ dáng hồn bay phách lạc của cô không chừng càng nhục nhã cô, mà hiện tại cô căn bản không chịu nổi nữa.

Cô nghĩ đến những lời của Mạnh Thiệu Đình tối hôm qua, đã cảm thấy như là mũi dao đâm ở trong tim mình, cô thế nào lại thanh thanh bạch bạch, nhưng ở trong mắt người khác lại là một kĩ nữ thấp hèn! Cô nghĩ đến những ánh mắt khinh bỉ cùng ghét bỏ, những lời nói không tốt, liền không chế không được phát điên, muốn rống to hơn!

Cô Phó Tĩnh Tri cái gì cũng không làm! Cái gì cũng không làm!

Không biết đi bao lâu, chợt nghe trong túi truyền đến âm thanh leng keng, cô vô thức sờ di động, thấy một dãy số xa lạ, do dự một lúc vẫn là ấn nút nghe máy, đầu kia trầm mặc, Tri Tri bỗng nghe được tiếng hô hấp rõ ràng truyền đến, nàng bỗng nghĩ đến điều gì, giơ tay lên muốn cúp điện thoại, âm thanh Mạnh Thiệu Đình chợt vang lên, hơi gấp gáp một chút: “Tĩnh Tri, đừng tắt máy”

ps: Được rồi, nam nhân sống an nhàn sung sướng không biết thế nào là tình yêu, lại bắt đầu làm tiện nam

108. Chương 108 : Không Gặp Không Về

Không gặp không về

Tri Tri không chậm trễ chút nào, dứt khoát ngắt điện thoại, cô đứng thẳng bất động dưới tuyết lớn đang bay toán loạn đầy đường, người đi lại trên đường vội vã, trong quán bên đường truyền đến âm nhạc của ngày Noel, thứ âm nhạc hân hoan làm cho người ta nghe xong cũng sinh ra mấy phần sung sướng, thế nhưng Tri Tri vẫn cảm thấy khổ sở.

Nghĩ đến một ngày kia cô cùng Mạnh Thiệu Hiền ở chung một đoạn ngày, cô không phải không có chút hoài nghi, nhưng là bởi vì Tam thiếu Mạnh gia ở trong trí nhớ của cô vẫn luôn chỉ dừng lại ở bộ dáng của năm năm trước, mất mùa, thanh tú lại gầy yếu, khi ấy cô vừa mới hai mươi hai tuổi, mà bất quá Mạnh Thiệu Hiền chắc chỉ tầm mười chín tuổi, cách năm năm, cô không nhận ra hần, cũng là chuyện đương nhiên.

Huống chi, bây giờ Mạnh Thiệu Hiền, so với năm năm trước kia thiếu niên đơn bạc thì bây giờ là khác biệt quá lớn.

Tri Tri nhẹ nhàng lắc đầu, bắt ép chính mình không nên nghĩ lại, hần là Mạnh Thiệu Hiền, Mạnh gia Tam thiếu, hần đã từng gọi cô là chị dâu, coi như hiện tại, cô cùng Mạnh Thiệu Đình đã ly hôn năm năm, cô cũng không có cách nào tiếp thu mình và em chú trước kia ở cùng một chỗ...

Huống chi, nếu như cô thực sự tiếp thu, chẳng phải lúc trước Mạnh gia bịa đặt cho cô tội danh : thông đồng em chú, không đứng đắn, là không vô ích ư?

Tri Tri hai tay dứt trong túi áo khoác ngoài, nhớ tới lần đầu tiên đơn thương độc mã đi Thịnh Hâm gặp mặt tổng giám đốc ngày đó, đây là Mạnh Thiệu Hiền mua cho cô, trên người cô tất cả đều là đồ đích thân hần chuẩn bị cho nàng, hiện tại nó trở thành gông xiềng, làm cho nàng cảm thấy khó xử.

Tri Tri từng bước một giẫm tuyết đi về phía trước, di động bị ngắt vẫn luôn yên tĩnh, Trí Trí biết, người kia vẫn luôn kiêu ngạo mà lại tự phụ, cô không chút khách khí không để cho hần bộ mặt, hần là tuyệt đối sẽ không chủ động tìm cô, đây cũng là nguyên nhân vì sao cô kiên quyết cự tuyệt!

Cô không phải thần tiên vạn năng, cô chỉ là người thường có máu có thịt, cô cùng Mạnh Thiệu Đình lúc ấy xảy ra nhiều sự tình như vậy, coi như là hiện tại, cô buông xuống cừ hận, không muốn lại đi trả thù...cô không có cách nào đối mặt với hắn, cho dù chỉ làm bạn bè đơn thuần.

Cô cùng hắn trong lúc đó là kết cục tốt nhất, anh đi cầu dương quan của anh, tôi đi cầu độc mộc, từ nay về sau chỉ là người xa lạ mà thôi.

Cô không biết đi nơi nào, trên đường mọi người đều đi có mục đích, mà cô thì không.

Cô dừng lại ở giữa ngã tư đường, tuyết bay giữa trời mênh mông, đèn xanh đèn đỏ không ngừng biến đổi, ở kia một đoàn xe thật dài im lặng nằm ở trên tuyết, Tri Tri đứng ở trên tuyết, lặng lẽ nhìn, trong lòng lo lắng cũng dần dần yên ổn, điện thoại di động trong túi bỗng chấn động, gửi đến là một tin nhắn.

Tri Tri vừa lấy ra nhìn, lại là dãy số xa lạ kia, cô nhìn cũng không nhìn đã nghĩ xóa bỏ, nhưng di động quá cũ, Mạnh thiệu Hiên vẫn muốn cô đổi một cái mới nhưng nàng không chịu, kết quả hiện tại liên tục trặc, tin nhắn kia lại bị nàng mở ra.

Một câu rất ngắn gọn; Tình Tri, tôi ở nghĩa trang Tây Giao, chờ cô trước mộ Phó tiên sinh, không gặp không về.

Trái tim Tri Tri đột nhiên trống rỗng lại bị dao đâm tới, giống như lăng trì khiến toàn thân đau đớn làm cho cô toàn thân phải co giật đứng lên, hắn tại sao có thể vô sỉ như vậy? Trên đời này tại sao có người vô sỉ như thế? Người đã chết năm năm! Đã sớm hóa thành một nắm tro, hắn bây giờ xuất hiện tính cái gì? Hắn thế nào còn có mặt mũi đối mặt với người mà hắn đã từng gọi ba ba?

Tri Tri tức giận, toàn thân đều phát run, thân thể gầy yếu của cô dưới tuyết lớn càng cô đơn mỏng manh, không biết qua bao lâu, cô bỗng nhiên giơ cánh tay mảnh khảnh, đem di động hung hăng ném trên mặt đất, hung hăng mắng chửi hắn: “Hỗn đản...”

Cô thế nhưng cuộc sống thậm chí không bằng chó lợn, cô thế nào bị người nhục mạ, mà ba ba của cô lại là máu chó, cô không cho phép bất kì kẻ nào, đặc biệt là Mạnh gia lang tâm cầu phỉ lại đi quấy rầy ba ba yên giấc, lại đi nói lời nhục mạ, làm cho người chết dưới ba tấc đất cũng không được yên ổn!

Tuyết đọng chặn đầy đường vào nghĩa trang, Tri Tri xuống taxi, gió cuốn hoa tuyết bay tứ tung, cô từng bước một đi về phía trước.

Một đoạn đường này, năm năm đến không biết bao nhiêu lần, đã từng là nơi an ủi cô, mà giờ khắc này, cô lại cảm thấy bước đi như đeo nặng nghìn cân.

Nghĩa trang tựa như ngày thường, tuyết đọng bị người quản trang quét đi, thế nhưng vẫn bị rơi xuống một tầng hơi mỏng.

Cô nhìn thấy Mạnh Thiệu Đình đứng đưa lưng về phía cô, cơn gió mạnh thổi qua dáng áo đen khiến hắn càng cao mà anh tuấn, trên vai cùng trên tóc còn in một tầng tuyết mỏng trắng tinh, thân hình như tượng điêu khắc, ở trong đó đứng lặng lẽ hồi lâu.

Tri Tri nhìn thấy trước mộ có một bó cúc trắng tinh, mà khuôn mặt ba ba tươi cười hiền lành cùng ôn hòa, con người hắn từ bị nhìn nàng từ xa...

Tri Tri nước mắt tuôn rơi, cô lao đảo đến gần, chậm rãi quỳ trước bia mộ: “Cha...”

Nàng vừa mở miệng nói, nhưng nước mắt cứ thế trào ra, không có cách nào ngăn lại...

Mạnh Thiệu Đình thấy nàng quỳ xuống, hai tay ôm lấy bia mộ, mặt dán vào hình trên bia mộ, khóc đến hai vai đều run rẩy, ngực hắn đau, tưởng như có người cầm dao nhỏ mở một vết thương, máu tươi từng chút chảy ra, không nặng nhưng âm ỉ dài lâu, tựa hồ như vĩnh viễn không thể bình thường lại.

109. Chương 109 : Không Thể Quay Về Như Lúc Xưa

Chương 109 : Không thể quay về như lúc xưa

Editor : Hà Nguyễn

Hắn đứng ở nơi đó không thể động dậy được, chỉ là nhìn thân ảnh nho nhỏ đang quỳ ở đó, tiếng khóc của cô vì sao đau thương như vậy, hắn nghe thấy tựa hồ như tim cũng muốn run rẩy.

Hắn muốn cúi xuống ôm nàng, ngón tay co rúm mấy lần nhưng vẫn cứng rắn nhìn xuống.

Hắn và cô đã sớm ly hôn, ở năm năm trước cũng ngày tuyết lớn bay toán loạn, hắn tàn nhẫn đem cô xua đuổi bất chấp tính mạng.

Mà nay, hắn dùng cái tư thái dạng gì để đối mặt với cô?

“Tình Tri...” Hồi lâu, hồi lâu hắn mới nghe được giọng của chính mình gọi tên cô, trong cổ họng tắc nghẹn, rất khó chịu.

Tiếng khóc của cô dần hạ xuống, dần dần hắn nhìn cô lau nước mắt, vừa cẩn thận đem bia mộ của Phó Chính Tắc lau một lần, mới chậm rãi đứng lên.

Quỳ lâu, hai chân cô có chút tê dại, lại đứng dậy nhanh không khỏi có chút lảo đảo, Mạnh Thiệu Đình cuống quýt đưa tay đỡ, Tình Tri dù đứng không vững, nhưng vẫn miễn cưỡng né tránh...

Tay hắn cứng đờ giữa không trung, nhìn thấy cô hướng một bên đi vài bước, cùng hắn giữ một khoảng cách mới đứng lại, ngực hắn chợt đau xót, hoảng hốt nghĩ đến một đoạn năm tháng sau kết hôn, bộ dáng cô e lệ quyến rũ triền miên, ở trong ngực hắn lộ khuôn mặt ngọt ngào hạnh phúc...

Năm tháng vốn là vô tình như vậy, hai người đã từng có thân mật như thế, không ngờ lại có thời khắc như bây giờ.

“Tình Tri...tôi không biết ba ba qua đời...”

Hắn rốt cuộc tìm được âm thanh của mình, mở miệng nói câu đầu tiên trong tiềm thức lại là biện giải cho mình, là, hắn vẫn không biết, sau này hắn chạy đi chất vấn cô, lập tức mạng theo Mạn Quân xuất ngoại, năm năm không ai nói chuyện Phó gia với hắn, bọn họ cho cô một khoản tiền lớn như vậy, cô hẳn là rất tốt rồi, hướng chi, hắn mặc dù đối với cô vô tình, thế nhưng cô đối với hắn cũng không hơn gì, một đứa nhỏ đối năm trăm vạn, triệt để xóa đi những áy náy của hắn đối với cô.

Thế nhưng, hắn lại là không biết, Phó Chính Tắc đã sớm chết, Phó gia sớm đã tan thành mây khói, trên đời này từ trước đến nay là người đi trà lạnh, có ai nhớ đến đại gia năm xưa đã từng từng lấy đâu?

Mặc dù khi đó hắn đối với Tình Tri không có tình cảm tốt, thế nhưng lại rất tôn trọng Phó Chính Tắc, ông ấy là một nho thương, nho nhã ôn hòa, phong độ nhẹ nhàng, thế nhưng thương gia xuất thân từ thư hương, bất quá không dấu lại thủ đoạn của bọn nhà giàu mới nổi, vì thế ông thất bại, Mạnh Thiệu Đình rất tiếc hận, nhưng cũng biết trong lý có tình.

Nghe tin cái chết của ông hắn cực kỳ khiếp sợ, vẫn luôn biết Phó Chính Tắc cũng Tình Tri quan hệ tốt nhất, vì thế thời gian ở Los Angeles, hắn vừa nghe tin Phó Chính Tắc qua đời năm năm trước, đầu óc hắn có một ý niệm trong đầu, đó là, Phó Tình Tri khi đó làm thế nào sống tiếp được?

Mà giờ khắc này, năm năm sau gặp lại cô, nhìn thấy cô tại Lễ giáng sinh ngày đó bình tĩnh cùng xa cách, nhìn thấy cô hôm nay tại nghĩa trang ôm mộ ba ba khóc như một đứa trẻ, hắn lại nhìn không được bắt đầu yêu thương.

Cô là con riêng của Phó gia, chỉ duy nhất dựa vào Phó Chính Tắc, Phó Chính Tắc đã chết, cuộc sống của cô nhất định trôi qua cực gian nan! Hướng chi, Phó gia còn lại bốn người phụ nữ, không có một kẻ nào dễ bắt nạt, bọn họ ở Pháp vẫn hưởng thụ cuộc sống cảm y ngọc, bởi vậy có thể suy đoán, năm đó Phó Chính Tắc qua đời, những người đó đã mang tất cả sản nghiệp Phó gia đi, cái gì cũng không lưu lại cho Phó Tình Tri.

Hắn bỗng nhớ lời anh cả nói với hắn ngày đó, nói thấy cô làm công ở công trường...

Mạnh Thiệu Đình cảm thấy huyết thái dương như có người đâm một cái đinh sắt, làm đau đớn khó nhịn.

Tình Tri nghe được lời của hắn, thực sự muốn chất vấn hắn, nhưng trong lòng có một âm thanh bình tĩnh nói cho cô biết, thật không cần phải làm như vậy.

Hắn biết cũng tốt, không biết cũng được, thời gian cũng không thể quay trở về năm năm trước, ba ba của cô cũng không thể sống lại để yêu thương gọi tên cô, mọi thứ không thể trở lại bộ dáng ban đầu, mẹ cũng không thể phục hồi hình tượng mỹ lệ ưu nhã kia, tất cả, cũng đã là định trước, không thể quay về.

“Cảm ơn ngài đã đến thăm ba ba, ông ấy trên trời linh thiêng, nhất định sẽ cảm thấy vui mừng, Mạnh tiên sinh, tôi muốn ở một mình với ba ba, mời ngài trở về đi.”

Tri Tri đưa lưng về phía hắn, thanh âm khàn đi vì khóc nhiều, vừa trấn động lại ôn hòa.

Mạnh Thiệu Đình nghe được cô một câu ngài, từng chữ Mạnh tiên sinh, hắn bước đến mấy bước, còn muốn chạy đến gần cô, nhưng cô cũng lui về mấy bước, cách xa như cũ, không xa xôi quá phận, lại rất rõ ràng cự tuyệt.

Tuyết rơi càng lớn, như là bầu trời kéo sợi bông vô biên vô hạn.

Tóc của cô rất nhanh phủ một tầng tuyết, áo khoác màu đen cũng phủ đầy tuyết trắng, Mạnh Thiệu Đình đứng sau nàng, cách một đại tuyết lớn nhìn bóng lưng nàng đơn bạc.

So với trong ấn tượng, càng gầy.

Hắn không có biện pháp khống chế lòng chua xót, mặc kệ năm đó rốt cuộc thế nào, la hán để có thua thiệt, không thể tranh cãi được.

“Tình Tri, tôi có thể giúp em được không?” Hắn hạ thấp giọng hỏi, lại thấy cô đĩnh đạc xoay người, trái tim hắn thoáng cái chặt lại, nhìn cô không chớp mắt, trong tròng mắt hẹp dài nhất quán âm trầm cùng bình tĩnh, dẫn theo mơ hồ chờ đợi.

Cô chậm rãi quay người sang, sắc mặt trắng như tờ giấy, mà kia một đôi tròng mắt, trong trí nhớ không phải rất mỹ lệ nhưng lại sạch sẽ thanh thấu, càng phát ra đen bóng.

Cô nhìn hắn, đôi môi xinh xắn tái nhợt mím chặt, ngón tay mảnh khảnh siết chặt mới miễn cưỡng không chế được phần nộ bạo phát.

Cô chán ghét hắn bộ dạng như một chúa cứu thế hiện tại của hắn, cô chán ghét nét mặt muốn bồi thường của hắn, chán ghét sự xuất hiện của hắn, chán ghét cùng Mạnh gia có liên quan!

110. Chương 110 :như Hai Con Nhím, Người Bị Thương Rút Cuộc Là Ai

Chương 110 :Như hai con nhím, người bị thương rút cuộc là ai

“Mạnh tiên sinh...” Tình Tri nghe được thanh âm của mình, so với tuyết kia tựa hồ còn băng lãnh hơn, cô nhìn người nọ trường mi nhàn lại, khuôn mặt so với năm năm trước không thay đổi trông càng anh tuấn trầm ổn, lại là không có một tia động tâm.

“Ngài thật muốn giúp tôi sao?” Tình Tri vẫn nhẹ nhàng cười một chút.

Nụ cười nàng giống như khuynh thành, nguyên bản vẫn là băng lãnh nhưng lại sinh động, trong con người đen còn dẫn theo mơ hồ xinh đẹp, như năm đó, hắn như trong mộng trở về chỗ cũ trôi qua phong tình.

“Đương nhiên, cô có chuyện gì khó xử có thể nói cho tôi biết, chỉ cần tôi có thể làm được trong khả năng.” Mạnh Thiệu Đình nghe cô hỏi vậy, lại nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Mặc kệ cô muốn cái gì, hắn hội sẽ đáp ứng, chắc hẳn lần sau này, tang phụ mang đến áy náy và bất an, cuối cùng có thể biến mất.

Cô nói rất đúng, bọn họ đã ly hôn, hắn cũng không đồng ý Thiệu Hiền cùng cô ở cùng một chỗ.

Mặc kệ cô muốn bao nhiêu tiền, hắn đều đưa, chỉ cần cô cách xa Thiệu Hiền!

“Như vậy, ngài nghe cho kỹ.” Tình Tri cười, nụ cười ngắn ngủi lập tức thu lại, dáng vẻ thanh tú và gầy gò, diện mạo kiên cường không hợp với thần sắc, cô liền như vậy nhìn hắn, ánh mắt như thủy tinh bình thường sạch sẽ cơ hồ làm cho hắn xấu hổ vô cùng...

Mà cô mở miệng, trong chớp mắt hần bỗng nhiên thấy có chỗ không đúng, còn không kịp mở miệng, thanh âm của cô rõ ràng vang lên: “Mạnh tiên sinh, nếu ngài nghĩ thực sự cần giúp tôi, xin mời ngài sau này vĩnh viễn biến mất trước mặt tôi, vĩnh viễn không để tôi phải nhìn ngài nữa, được không?”

Mạnh Thiệu Đình đột nhiên ngược mắt, trường mi nhíu chặt hình thành một chữ xuyên rõ ràng, trong con mắt hẹp dài mờ mịt nổi giận, hần nghe được chính mình đưa ngón tay nặn ra tiếng vang, thân hình cao to vung văng, lại có chút không khống chế được run rẩy!

Cô lại nói từ nay về sau không muốn nhìn thấy hần, cái đó và suy nghĩ trong lòng hần đâu chỉ kém cách xa vạn dặm? Hần căn bản là chưa từng nghĩ tới cô sẽ yêu cầu như thế!

“Tôi cho rằng thỉnh cầu này hết sức đơn giản, Mạnh tiên sinh ngài nhất định có thể làm được, hơn nữa, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, ngài mới vừa nói sẽ đáp ứng thỉnh cầu của tôi, tôi cũng biết Mạnh tiên sinh ngài từ trước đến nay đối với phụ nữ là một nam nhân chu toàn ưu nhã, nhất định sẽ không nuốt lời với tôi, ngài sẽ làm được, đúng không?”

Hần là lần đầu tiên biết, Phó Tĩnh Tri cơ hồ văn tĩnh, thế nhưng cũng có thời khắc nhanh mồm nhanh miệng như vậy!

Những lời của cô nói, thế nhưng lại không để cho hần có một điểm tranh cãi, hần lại bị cô đẩy vào chính cái hố mình tự đào, mà cô đứng ở một bên cười khanh khách nhìn hần rơi vào cái hố mình tự đào!

Hần hung hăng cắn khớp hàm, hai tay nắm chặt đến phát đau, Mạnh Thiệu Đình cuối cùng mở miệng, hai tròng mắt hần như cự, cơ hồ muốn phát hỏa: “Tôi đáp ứng cô, thế nhưng, có chuyện tôi muốn cô đáp ứng tôi.”

“Mạnh tiên sinh, rất xin lỗi, tôi không có nghĩa vụ phải đáp ứng ngài điều gì, trước đó ngài cũng không có nói, bây giờ như vậy còn ra điều kiện phụ.”

Cô không chút khách khí cự tuyệt hần, lại xoay người sang chỗ khác, đây là cự tuyệt rất rõ ràng, Mạnh Thiệu Đình chỉ cảm giác mình sắp không khống chế được cơn tức giận của mình, nếu như cô không phải phụ nữ, hần thực sự sẽ đem nàng ném trên mặt đất hung hăng đánh một trận.

“Cô không đáp ứng cũng phải đáp ứng, tôi chỉ nhắc nhở một câu mà thôi, sau này cách xa Thiệu Hiền một chút, cô phải biết rõ ràng thân phận của cô, cô căn bản không xứng với hần! Chỉ biết phá hủy hần!”

Hần không tốt mà lại giống như vô hình châm trát thêm đau đớn vào trái tim Tĩnh Tri, cô không xứng với hần?

Cô là Phó Tĩnh Tri thì tính cái gì a? Tan cửa nát nhà, bị chồng vứt bỏ, bị vạn người bêu danh bấn thỉu, giống như chó hay một kĩ nữ, cô thế nào xứng đôi với người nhà Mạnh gia cao quý?

“Không cần ngài nhắc nhở, tôi từ đầu đến cuối chưa từng nghĩ cùng người Mạnh gia có một chút liên quan, thỉnh ngài phóng hoa tâm đi!”

Tĩnh Tri nói xong, trực tiếp đi tới trước mộ ba ba ngồi xuống, cũng không quay đầu lại cất giọng mở miệng: “Mạnh tiên sinh, nên nói đều đã nói, mời ngài về đi, tôi cùng ba ba như nhau, không muốn nhìn thấy người Mạnh gia các người, vì thế, xin ngài về sau cũng không cần đến nghĩa trang quấy rầy sự yên tĩnh để ba ba tôi yên nghỉ, còn bó hoa này cũng xin ngài mang đi, người Phó gia chúng tôi thanh thanh bạch bạch lập thế, không muốn cùng một ít tiểu nhân đê tiện, vô sỉ gian trá có bất kỳ liên quan, xin lỗi.”

Tĩnh Tri nói xong, tiện tay cầm bó hoa về phía sau.

May là Mạnh Thiệu Đình thế nào chịu đựng tốt, cũng không bị Tĩnh Tri dùng lời nói sắc nhọn chọc tức!

Hần một cước đem bó hoa đá văng, lạnh lùng kiêu ngạo mà trào phúng đáp: “Phó Tĩnh Tri, ngay trước mặt ba ba cô, cô còn không biết xấu hổ nói mình trong sạch! Cô quả thật trong sạch, thế nào còn cùng anh cả tôi tình chàng ý thiếp ôm ấp, năm đó cô cùng họa sĩ không đứng đắn còn để người ta vẽ cô lỏa thể? Phó gia thuần khiết lập thế, gia truyền thư hương, Phó tiên sinh giáo giục cô như vậy? Thông đồng em chú, làm chuyện vô sỉ, đây gọi là sạch sẽ quang minh chính đại?”

“Anh nói cái gì? Cái gì tranh lỏa thể?” Tĩnh Tri phút chốc quay đầu lại, cô không dám tin tưởng nhìn Mạnh Thiệu Hiên lên tiếng chất vấn, bị Mạnh Thiệu Tiệm quấy rầy, bị hấn thiết kế chiếm tiện nghi, cô nhận cô cùng Mạnh Thiệu Hiên thật không minh bạch, cô không dám gật bừa, lại là chuyện cho tới bây giờ không muốn nhắc lại, thế nhưng chuyện an gia về tranh lỏa thể về cô, cô căn bản không thể tin!

”Lại là làm ra một bộ dạng cái gì cũng không biết sao? Anh cả và chú ba đều bị bộ dáng như vậy của cô lừa đi! Phó Tĩnh Tri, thực sự tranh lỏa thể trong kí ức tôi còn mới mẻ đi, mặc dù chỉ có nửa hình mặt bên, thế nhưng tôi và cô cùng chung giường lâu như vậy, chẳng lẽ thân thể cô, mặt của cô tôi đều không nhận ra?

111. Chương 111 : Có Người Làm Cô Bị Thương, Có Người Vì Cô Nhận Hết Gió Lạnh

Chương 111 : Có người làm cô bị thương, có người vì cô nhận hết gió lạnh

Nói xong mấy chữ cuối cùng không biết là bởi vì phần nộ nói không nên lời hay có nhân tố nào tác quái, Mạnh Thiệu Đình thể nhưng âm thanh kích động, lúc ban đầu là trào phúng, đến cuối cùng lại biến thành rít gào chất vấn, hấn không khống chế được bộ dáng trái lại làm cho Tĩnh Tri nhìn cảm thấy buồn cười, cô đứng thẳng lên, xoay người hơi hợt nói một câu: “Mạnh tiên sinh, ngài mới nói tranh lỏa thể là ngài bây giờ là ngài nhìn đến đúng hay không?”

Mạnh Thiệu Đình trừng mắt lạnh lùng, từ chối cho ý kiến.

Tĩnh Tri lại cười, tay cô nhẹ nhàng phất những bông tuyết dính trên tóc mai, hồ hững nói: “Như vậy, nếu là hiện tại, tôi rất muốn biết, cái đó và ngài có quan hệ gì? Ngài phải kích động vậy sao?”

“Cô...” Mạnh Thiệu Đình thở gấp, cánh tay thon dài vung lên, nhưng lại dừng ở không trung, hấn hận cắn răng khếch vang, lại đang nhìn người nọ thần tình đậm mạc, hấn nhin xuống lửa giận, môi lạnh từng chút một câu dẫn ra, âm trầm mà tràn đầy ý cười trào phúng: “Phó Tĩnh Tri, không thể nhìn cô bằng cặp mắt xưa, cô đúng là ngoài dự liệu của tôi, năm năm không gặp, bây giờ so với năm năm trước, càng lúc càng không biết xấu hổ!”

“Có liên quan gì tới ngài?” Tĩnh Tri đột nhiên đau đớn lợi hại, cô cười càng xán lạn, ánh mắt lạnh lùng rơi nhẹ trên mặt Mạnh Thiệu Đình, chợt lấy ra, cô xoay người, nhẹ khế đi tới trước mộ ba ba, người trong hình kia làm cho lòng cô chua xót, lại muốn niệm người đang ôn nhu mà đau tiếc nhìn cô, ánh mắt của ông trước sau nheo nhẽ thâm thúy, tựa hồ như có thể nói.

Tĩnh Tri nhớ lúc còn rất nhỏ, cô ở trong lòng ba dưới gốc cây đại thụ, cả ngày không muốn đứng lên, thế nhưng thời gian hạnh phúc ngắn ấy, vĩnh viễn chôn giấu trong khu vườn bị phá bỏ, cô muốn cungx không tìm về được, ba thương xót vừa đau tiếc dường như đối với đứa con gái này không buông xuống được nói: Tĩnh Tri, chừng nào con mới có thể sống đường đường chính chính, con chừng nào mới có thể đạt được hạnh phúc mình muốn?

Viên mắt Tri Tri dần dần ngập hơi nước, đầu ngón tay đông cứng nhẹ nhàng xoa xoa ảnh của ba, ”Cha...”

Thanh âm của nàng nhẹ như vậy, dường như gió thổi sẽ tan đi.

Con gái bất hiếu, chuyện cho tới bây giờ, còn bị người mọi cách chửi bới, chuyện cho tới bây giờ, còn đang cùng người một nhà tên đề tiện vô sỉ kia quần quýt không rõ, cha, người ở dưới đất có hay không oán con, trách con?

Ba, xin người phù hộ con, làm cho đứa con gái người yêu mến, có được cuộc sống an ổn đi...

“Ba, hôm nay ngày không đẹp, người nhất định cũng không cao hứng có người quấy rầy người an nghỉ đi? Không có việc gì đâu ba, Tri Tri hôm khác lại đến nhìn người, người khỏe an giấc tốt, sẽ không có người tới quấy rầy người...”

Tri Tri dừng lại nước mắt, cất giọng nói xong, cuối cùng ngắm nhìn thật sâu dung nhan người chết một cái, cô đứng lên, lung lay áo khoác ngoài, cũng không quay đầu lại đi về phía trước, gió lạnh thổi những bông tuyết rơi nhiều hơn, tấp vào mặt Mạnh Thiệu Đình, làm mặt hắn lạnh không chịu được cũng run run một chút, hắn nghe được tiếng của cô từ xa vọng đến:

“Mạnh tiên sinh, ngài cũng không còn gọi ông ấy là ba, không cần lại đến nghĩa trang, người đã chết, xin cho ông ấy an giấc không bị điều gì quấy rầy đi.”

Trong lòng hắn có cảm giác nói không nên lời, hình như có phần nộ, nhưng phần nộ kia lại đông cứng, không có biện pháp phát tác, hình như có chua xót khổ sở, nhưng chua xót khổ sở đó lại không thể nói ra miệng, hắn hận cô, nhưng lại thương cô, hắn muốn đem những lời lẽ lạnh lùng xé nát lòng cô, nhưng lại muốn đem nữ nhân quý khóc ở đó ôm vào ngực...

Chính hắn, cũng không cảm nhận rõ trái tim của mình.

Cô bước đi, thong thả mà kiên định, rất xa, bóng lưng đơn bạc dần dần hóa thành một điểm nhỏ trong tuyết lớn mênh mông, dần dần không còn nhìn thấy...

Mạnh Thiệu Đình đứng đó bất động, tuyết rơi mạnh, trời đất vạn vật, dường như hoàn toàn đều trở lại bình thường, mà hắn tựa hồ, nghe được tiếng tim đập mờ mịt cùng với âm thanh tuôn rơi của tuyết, liên như vậy vắng vẻ mà lại thừa thớt.

Tri Tri xuống xe, đứng ở cửa nhà trọ mới mà Mạnh Thiệu Hiền cấp cho mẹ cô, bồi hồi hồi lâu, vẫn là kiên trì đi vào, đáy lòng nàng âm thầm khuyến khích, nói như thế nào đó cũng là mẹ cô, bà có mắng cô hận cô, động thủ với cô, như thế nào lại thực sự muốn cô chết đâu?

Tri Tri cúi đầu hướng tiểu khu đi, tiến vào gần nhà trọ thời gian lại là ngây dại.

Trời đã tối rồi, trong tiểu khu đèn đường rơi xuống soi sáng bầu trời đầy tuyết bay, ánh đèn bao phủ, hoa tuyết bay lượn vô biên vô hạn, cô nhìn thấy nơi trụ đèn có một người tuyết dựa vào.

Rất giống người tuyết thật, hôm nay tuyết rơi tròn một ngày, mà càng ngày rơi càng lớn, người nọ trên đầu, trên người đều là một tầng tuyết dày, nếu không phải vừa lúc này đi đường, căn bản là không phát hiện ở đây còn một người.

Tri Tri có chút sợ hãi, người này là kẻ tâm thần lang thang hay người xấu? Cô cẩn thận từng ly từng tý nhìn người kia, nhẹ nhàng động muốn xem người này...

Không ngờ, vừa mới đến gần, “người tuyết” kia bỗng giật mình, Tri Tri hoảng sợ, sững sốt một giây, định sẽ chạy đi, lại nghe thấy một âm thanh quen thuộc chậm rãi vang lên: “Tri Tri, em đã trở về.”

Tri Tri thoáng cái dừng bước, hơn nửa ngày mới phản ứng được, cô chăm chăm nhìn cái “người tuyết” cứng nhắc bước đến gần cô, ánh đèn dần dần chiếu rõ lên mặt người kia, ngũ quan từng chút từng chút một phóng đại rõ ràng, Tri Tri bùm miệng, ngơ ngẩn lui về sau hai bước: “Kiều...Mạnh Thiệu Hiền?”

“Anh, tại sao lại ở chỗ này?” Tri Tri có chút không dám tin vào hai mắt mình, người này đứng gốc ở đây bao lâu? Cô không ở nhà hắn còn đứng gốc chờ làm gì?

“Tôi nghe Thi Thi nói em về nhà, sợ em chịu đòn...”

Mạnh Thiệu Hiền bị đông lạnh nói chuyện có chút cứng, nhưng vẫn miễn cưỡng khê động cơ thể cười với cô.

Nói tươi cười, so với khóc còn khó coi hơn, Tri Tri viên mắt ngập nước đau nhói, cô muốn nhịn xuống, nước mắt kia vẫn là rơi xuống, Tri Tri cắn môi, ngẩng đầu lên liên mắng hắn: “Anh là người gốc à? Tôi không về nhà anh chờ đến chết à? Không biết gọi điện cho tôi sao?”

“Điện thoại của em không gọi được...”

“Vậy anh cũng không cần vẫn phải ở chỗ này chờ à? Anh thế nào lại gốc như vậy! Cũng không sợ chính mình đông chết?” Tri Tri vừa tức lại vừa thương, một phen lời hắn đưa đến cổng tò vò, vuốt tuyết trên người hắn, quở trách hắn.

“Tôi sợ, tôi vừa đi em sẽ trở lại, em trở lại mẹ em khẳng định sẽ đánh em, tôi không yên lòng, Tri Tri xin lỗi, em đừng nóng giận, tôi không lạnh, thực sự...” Mạnh Thiệu Hiền bị cô kéo xoay quanh, đầu cũng bị cô chụp có chút đau, nhưng trong lòng hần lại vui rạo rực, cô vì hần mà chảy nước mắt, nhìn cô yêu thương đáng vẻ của hần, hần cảm giác chính mình bị đông lạnh hai ngày cũng đáng!

“Còn nói, anh xem một chút tay anh lạnh!” Tri Tri hung hăng trừng mắt liếc hần một cái, một nắm chặt tay hần trong lòng bàn tay hà hơi, lại một bên tức giận mắng hần: “Anh còn tới tìm tôi làm gì? Tôi không phải đã bảo chị Lâm nói anh đừng đến tìm tôi sao?”

“Tôi chính là lo lắng cho em, chính là tới thăm em một chút, tôi không ý tứ gì khác, thực sự, Tri Tri...”

Mạnh Thiệu Hiền cuống quýt giải thích, lại đem tay mình đông cứng rút ra, da tay hần nứt ra rồi, ngày hôm qua đông lạnh hơn nửa đêm, hôm nay lại đông lạnh một ngày, tay lại nứt ra chảy máu, hần không muốn Tri Tri thấy được khổ sở trong lòng.

“Anh Thế nào ngốc như thế?” Tri Tri ngơ ngẩn nhìn hần, nước mắt lại bắt đầu chảy xuống, cô không muốn gặp hần, cũng không muốn cùng hần dây dưa, Mạnh Thiệu Hiền thực sự nói không tốt, thế nhưng có một câu nói rất đúng, cô không xứng với Mạnh Thiệu Hiền!

Cô là thân phận gì? Mạnh Thiệu Hiền lại là thân phận gì? Cô đã từng gả, hơn nữa lại từng có đứa nhỏ, mà hần ưu việt lớn lên như vậy, có nhiều cô gái trẻ đẹp thích hần, cô qua năm là 27, so với hần lớn hơn 4 tuổi!

“Ba tôi cũng mỗi ngày như vậy mắng tôi, có lẽ tôi chính là ngốc đi.” Hần cười một cái, có chút bất an đứng thẳng nhìn cô.

Cô mặc dù đang khóc, thế nhưng biểu tình thực sự quá giận giữ, Mạnh Thiệu Hiền tính toán trong lòng xem cách nào làm bớt tức giận, được vội vàng cấp cứu, thế nhưng nghĩ nghĩ, đầu lại bắt đầu đau, hần phát ra sốt cao chạy đến, vẫn luôn chống đỡ một mạch chờ cô, bây giờ nhìn thấy cô êm đẹp trở về, người cũng thư giãn, lòng buông lỏng, cũng là lúc cảm giác ốm đau đều chạy đến, lại không nhịn được một trận trước mắt biến thành một mảng màu đen, Tri Tri trước mặt biến thành hai ba hình không ngừng lay động, hần nhìn thấy bộ dáng cô có chút sợ hãi, nhịn không được muốn an ủi cô, thế nhưng vừa mới kêu tên của cô, hần liền tức khắc ngã nhào trên mặt đất...

112. Chương 112 : Lại Gặp

Tri Tri giật mình hoảng hốt nhìn hần nằm trên mặt đất đầy băng tuyết, trong lòng cô lộn xộn, một hồi là bọn hần dĩ vãng thời gian cùng một chỗ, một hồi lại là năm năm trước cũng ngày tuyết lớn đầy trời, người nhà Mạnh gia đã phó mặc ba cùng nàng, nếu như hôm nay cô buông tay rời đi mặc kệ hần, có phải hay không hần sẽ triệt để hết hy vọng, hận cô, không còn thích một nữ nhân nhẵn tâm như cô?

Tri Tri nghĩ như vậy, nước mắt lại rào rào rơi xuống, cô cuộn mình ngồi dưới đất, đem đầu của hần ôm lấy đặt ở trong ngực của mình, vóc dáng hần quá lớn, cô không kéo hần dậy được, loại cảm giác bất lực này, tượng như khoảng thời gian ba qua đời, cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể mở trừng mắt nhìn ông ở trước mặt cô mất đi hô hấp.

Bàn tay của cô lạnh ngắt, dán ở trên trán hần, dường như làm cho hần cảm giác rất thoải mái, hần mơ hồ nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, bàn tay rạn nứt vì đông lạnh chăm chú nắm lấy tay cô, Tri Tri trong lòng đau xót, nước mắt tuôn rơi vào trên mặt của hần, hần trong cơn hôn mê nỉ non lung tung, Tri Tri nghe được hần đứt quãng gọi tên cô, cô tuyệt vọng nhìn hần...

Nếu như không phải hần xuất hiện, cô vẫn như trước cực khổ trong giây giụa, nếu như không phải hần giúp cô cuộc sống mới, cô còn đang dần vật kéo dài hơi tàn, hần là như vậy dụng tâm cố gắng yêu cô, cô đều biết, thế nhưng...

Tri Tri nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nhìn một người đàn ông tốt như vậy thống khổ yêu cô, cô lại sẽ cảm thấy vô lực áy náy cùng xin lỗi.

Nếu như hẳn biết cô qua lại sau, lùi bước buông tha, cô nói không chừng trong lòng sẽ không trầm trọng như vậy.

Tất cả thống khổ đều có xuất xứ, cô chỉ có thể trở mắt nhìn hẳn đối tốt với mình, lại không có cách nào hồi báo.

Tri Tri trong lòng lặng lẽ hỏi mình, là tất cả đàn ông cô cũng không lại thích, chỉ cần đó không phải đàn ông nhà họ Mạnh không được?

Cô không có đáp án.

Tri Tri ôm chặt hẳn, trên người hẳn lúc nóng lúc lạnh, đáy lòng cô dần dần tràn ngập thấp thỏm lo âu, Mạnh Thiệu Hiên có thể chết hay không?

Cô bỗng nhiên sợ, dùng sức lay hẳn: “Mạnh Thiệu Hiên, anh tỉnh, tỉnh! Đứng lên, tôi đưa anh đi bệnh viện!”

Bệnh viện, đúng, trước bấm số gọi cấp cứu, Tri Tri muốn, vội vàng sờ điện thoại di động của cô, trong túi trống trơn, cô nghĩ điện thoại đã bị cô quăng đi, cô cuống quýt kéo Mạnh Thiệu Hiên sờ di động trên người hẳn, không ngờ vừa mới khẽ động, lại bị hẳn gắt gao giữ, Tri Tri tránh hai cái cũng không thể mở ra, đành phải một tay sờ vào trong túi hẳn lấy...

Lục lọi một hồi, bỗng nhiên cảm giác được di động trong túi đang rung, cô cuống quýt lấy ra, hoảng loạn bỏ di động rơi trên mặt tuyết, màn hình đang lóe sáng, Tri Tri đưa cánh tay với di động nhặt lên, vừa định nghe điện thoại, lại nhìn thấy trên màn hình hiện tên: anh hai.

Anh hai...

Tri Tri nhìn về phía Mạnh Thiệu Hiên, anh hai của hẳn còn ai vào đây? Cô khẽ cắn môi, vẫn là cắt đứt, sau đó liền bấm số gọi cấp cứu, không ngờ đường dây bận, bấm nhiều lần sau rốt cuộc kết nối, nhưng lại là không có xe cứu thương rảnh. Tri Tri lòng nóng như lửa đốt, định hỏi lại nhanh nhất lúc nào có thể phái xe đến, điện thoại đã bị người cúp, cô ngồi trên mặt tuyết lạnh lẽo, quần áo ướt đầm, kia lạnh, dọc theo da thịt của cô tiến vào lục phủ ngũ tạng, làm cho cô bắt đầu không ngừng run run đứng lên.

Tri Tri trong lòng hoảng loạn, cơ hồ sắp mất đi lý trí, cô muốn tránh tay Mạnh Thiệu Hiên đi tìm bảo an hoặc ngăn cho thuê, không ngờ Mạnh Thiệu Hiên lại một trận co quắp, nhưng vẫn là gắt gao túm lấy tay cô, cô cuống quýt lấy mu bàn tay thử trán hẳn, đã lạnh giống như khối băng, Trí Trí nước mắt đột nhiên bùng lên, không biết phải làm sao, điện thoại lại vang lên, Tri Tri vừa nhìn, vẫn là Mạnh Thiệu Đình gọi, cô bắt đầu dĩ, tiếng chuông sắp ngắt, cô ấn nút trả lời.

Ban đêm tuyết yên tĩnh, âm thanh dị thường của Mạnh Thiệu Đình rõ ràng truyền đến, Tri Tri tê dại đưa điện thoại di động lên bên tai, cô nghe thanh âm Mạnh Thiệu Đình: “Thiệu Hiên, cậu đang ở đâu? Lúc này là lúc rảnh rồi sao...”

“Là tôi.” Tri Tri nhẹ nhàng mở miệng, cắt ngang lời của hẳn.

Mạnh Thiệu Đình mặc áo ngủ thật dày đang ở ban công hút thuốc, nghe thấy một âm thanh nhu nhược, hẳn hướng trong miệng tổng yên ngón tay dừng lại, vô ý thức, hẳn nghiêng đầu nhìn Mạnh Quân, phòng ngủ to như vậy, Mạnh Quân ngồi trước bàn trang điểm, hướng trên mặt vô thứ gì đó...

Trong giờ khắc trầm mặc âm thanh ba ba dị thường rõ ràng, Mạnh Thiệu Đình lấy lại tinh thần, lại hướng ra ngoài vài bước, thanh âm tận lực đè thấp: “Tĩnh Trí?”

Mạnh Quân đang dưỡng da mặt động tác bỗng dừng một chút, nhưng cả nửa giây cũng không có, cô lại bắt đầu bôi thứ trơn bóng lên khuôn mặt nõn nà, chỉ là động tác trang điểm luôn máy móc duy trì một bộ dáng, như là choáng váng.

Hẳn cho rằng cô không nghe thấy sao? Bọn họ ở cùng một phòng, hơn nữa chỉ cần hẳn ở, ánh mắt của cô, lỗ tai của cô, toàn thân đều chú ý đến hẳn, hẳn bất luận cái gì gió thổi cỏ lay, làm sao có thể bị cô bỏ qua?

“Được...cô chờ, tôi lập tức qua!” Mạnh Thiệu Đình nghe cô nói xong, thần sắc xoay mình biến đổi, hần cụp điện thoại, dập tàn thuốc, xoay người liền bước nhanh ra ngoài.

“Thiệu Đình, làm sao vậy? Anh muốn đi ra ngoài sao?” Vừa thấy hần lấy áo khoác, trong lòng Mạn Quân không khỏi căng thẳng, cô đứng lên, một bên giúp hần mặc áo khoác ngoài, một bên nhẹ giọng hỏi.

“Uh, Thiệu Hiên bên ngoài có chút chuyện, anh phải đi xem.” Hần trầm giọng nói, cũng rất nhanh mặc áo rồi đi ra ngoài.

Ps: Mẹ ngồi kì cách dịch, gõ, gần hết chương, ông con zai ở đâu chạy vào tắt phụt...mẹ hết hồn, may mà mở lại máy vẫn còn lưu...

113. Chương 113 : Im Lặng Dần Vật

im lặng dần vật

Mạn Quân cuống quýt đuổi theo mấy bước cầm giày cùng bít tất cho hần, hần chỉ lung tung đi vào, cầm ví tiền cùng điện thoại di động đi ra, cảnh tượng vội vã, lại từ đầu đến cuối cũng không liếc nhìn Mạn Quân một cái, Mạn Quân đuổi tới cầu thang, muốn nói lại thôi nhìn bóng lưng hần.

cô rõ ràng nghe được hần gọi tên Phó Tĩnh Tri, vì sao hần muốn gạt cô, không nói cho cô thực tình?

Cô không khống chế được đuổi xuống phía dưới một bước, không ngờ chân dép thoáng cái rớt ra, cô liền chặt vật chân trần đứng ở nơi đó, cắn môi thiếu chút nữa liền khóc lên.

Cô vốn là gốc như vậy, là người không có năng lực gì, hậu đậu đến nỗi bước đi còn ngã, học lái xe cho đến giờ còn chưa có học được, đôi khi còn có thể từ trên giường ngã xuống, nói chung, ở trước mặt hần, tất cả những tật xấu của cô đều bị hần nhìn hết...

Có đôi khi Mạn Quân cũng lo lắng, cô kém cỏi như vậy, vì sao Thiệu Đình còn có thể cùng cô ở cùng một chỗ tới năm năm, trong năm năm này, cô chưa từng nghe thấy hần cùng những người phụ nữ khác làm chuyện xấu ở ngoài, có lẽ là có, thế nhưng hần cũng chưa từng làm cho cô biết, làm cho cô khổ sở, lại nói tiếp, cô được hần che chở, bảo hộ đích thực rất tốt.

Mạnh Thiệu Đình nghe được tiếng động phía sau, không thể không xoay người lại, liếc nhìn bộ dáng Mạn Quân, đáy lòng hần không khỏi thổ dài một tiếng, mi tâm nhíu lại, thời gian dài, hần đã luôn xem nhẹ sự tồn tại của Mạn Quân, có lẽ, để đáng trọng phụ chuẩn, thực sự là hần làm quá kém.

“Mạn Quân, em ngủ trước đi, Thiệu Hiên bệnh rất nặng, anh sợ rằng một lúc không thể về...”

“Thiệu Đình, Thiệu Hiên bệnh rất nặng phải không? Có muốn em cùng đi xem thế nào không?” Mạn Quân vừa nghe, trong nháy mắt quên mất thái độ vừa không hài lòng, thân thiết hỏi.

“Đã muộn rồi, không muốn em qua đó, anh đi là được rồi, em mau trở về phòng đi, bên ngoài rất lạnh.”

Mạnh Thiệu Đình nói xong, xoay người xuống cầu thang, Mạn Quân thể nhưng lại mấy bước chạy xuống gọi hần lại, chân mày thanh tú hơi nhíu lại, cô có chút lo lắng nói: “Chờ đưa Thiệu Hiên tới bệnh viện, nhớ gọi điện thoại cho em biết không? Ngày mai em bảo nhà bếp nấu canh đưa Thiệu Hiên, chú ấy bệnh cần bổ sung dinh dưỡng.”

“Ừ, anh biết.” Mạnh Thiệu Đình thấy lời cô nói đến đây không khỏi có chút rung động, tay nhẹ nhàng đưa lên vuốt tóc dài của cô, ôn nhu mở miệng: “Mau trở về phòng đi, đừng để bị lạnh.”

Tuyết rơi một ngày một đêm còn chưa dừng, trên mặt đất tuyết đọng rất dày, rất trơn trượt, Mạnh Thiệu Đình trong lòng lo lắng nhưng cũng không dám đi nhanh, đi được nửa thời gian, di động bỗng nhiên vang lên, hần nhìn thấy dãy số của Thiệu Hiên vội vàng bấm nghe, âm thanh của Tĩnh Tri hoảng hốt bất lực, cô cơ hồ đang khóc hỏi hần còn bao lâu nữa thì tới, có thể hay không nhanh một chút, Thiệu Hiên không chịu đựng được lâu nữa!

Mạnh Thiệu Đình cúp điện thoại, nhìn ra ngoài cửa kính trắng xóa làm giảm bớt tầm nhìn, khắp bầu trời đều là tuyết, hần hung hăng cắn răng quan sát, lại là giẫm mạnh chân ga, thường thì đi nhanh xe dễ trượt,

may mà xe này có trống trượt, một mạch chạy tới địa chỉ mà Tĩnh Tri nói, Mạnh Thiệu Đình muốn đem xe trực tiếp lái vào, lại lo lắng lối vào kia có một đoạn đường dốc sẽ làm xe không khống chế được, hoặc một hồi nữa khó quay đầu xe ra, hần liền giảm phanh lại, đỗ xe ở bên ngoài.

Không ngờ tốc độ xe vừa giảm, lại bỗng nhiên không khống chế được hướng bên kia sườn dốc phóng tới, Mạnh Thiệu Đình mắt thấy xe đánh lên cột đèn đường cách đó không xa, dưới tình thế khẩn cấp hần liền mở cửa xe chạy xuống, tốc độ xe tại sườn núi trong quá trình đó là cực nhanh, mặc dù thân thủ tốt cuộn lăn vài vòng, nhưng vẫn cảm giác toàn thân giống như bị tán qua, giây giũa đứng lên, thấy xe dừng lại cách đèn đường không xa.

Hần thở dài nhẹ nhõm, không kịp nghĩ khác, bước nhanh về phía trước, cảm thấy trên trán có chất lỏng ẩm ẩm chảy xuống, hần đưa tay sờ, mới biết trán bị rách, vừa đụng phải, liền đau khó nhin, cần rằng lấy khăn tay trong túi ra lau vết máu, Mạnh Thiệu Đình cứ tiếp tục hướng Tĩnh Tri ở bên kia đi tới.

Tĩnh Tri nhìn thấy hần đến, hai người không có thời gian nói gì, hần lập tức công Mạnh Thiệu Hiền hướng xe chạy đi, Tĩnh Tri không muốn cùng đi, cô bị Mạnh Thiệu Hiền nắm chặt như vậy, lại không kéo được tay ra...

Mạnh Thiệu Đình nhìn thấy hai người chăm chú nắm tay, hần rất nhanh liếc Tĩnh Tri một cái, nhẹ nhàng nói: “Cô cũng theo tới đi, Thiệu Hiền cần người chăm sóc.”

Khởi động xe, hần nhìn qua kính chiếu hậu thấy Tĩnh Tri đem Thiệu Hiền ôm vào trong lòng, hai người còn đang nắm tay thật chặt, một giây đồng hồ cũng không tách ra, hần quay mặt qua chỗ khác, nhìn đường phía trước, muốn chuyển tâm lái xe, nhưng vẫn là không khống chế được liếc gương chiếu hậu, cô ngồi sau bất động, chỉ là thỉnh thoảng cúi đầu kiểm tra trán Thiệu Hiền, ngón tay trắng nõn mềm mại, ở trong ánh đèn trong xe mơ màng nhưng lại chói mắt, cô vỗ về Thiệu Hiền động tác cẩn thận từng li từng tí, nhìn thấy vậy tim của hần cũng không nhin được ngứa ngáy, lại như là, bàn tay ấy giống như đang phủ trên mặt của hần...

Ngực hần bị kìm hãm, bỗng nhiên tại lúc này, nghe được giọng nhỏ sợ hãi hô lên, xoay mình tỉnh táo lại, mới phát hiện xe sắp bị hần lái ra khỏi nền đường! Cuống quýt đánh tay lái, rồi ren một trận, hần ở trong gương nhìn thấy trong đáy mắt cô kinh hoàng chậm rãi đã rút đi, cô lại cúi đầu, đem Thiệu Hiền chậm rãi ôm vào ngực, một xe vắng vẻ, hần mơ hồ nghe được cô cúi đầu gọi tên Thiệu Hiền, từng tiếng, từng tiếng...

114. Chương 114 : Ở Cùng Bao Nhiêu Nhìn Nhiều Bấy Nhiêu

Ở cùng bao nhiêu nhìn nhiều bấy nhiêu

Giống như là nói mê bình thường nỉ non, Mạnh Thiệu Đình không có biện pháp khống chế được sinh hoạt hốt, tựa hồ như xa năm trước, khi còn ở Los Angeles, cô cũng từng như vậy nằm trong vòng tay hần, từng tiếng gọi tên hần, mà nay gặp lại, bên người cô có người khác rồi, mà hần, cũng muốn lấy vợ mới...

Không biết tại sao, Mạnh Thiệu Đình trong lòng lại cuộn cuộn thê lương, bàn tay nắm tay lái có chút run run, xe vững vàng về phía trước, hần lại không dám ngẩng đầu nhìn liếc một cái, trong gương hai người như vậy hài hòa, làm cho hần không ngừng được hoảng hốt, hần rút cuộc có nên xuất hiện hay không, có nên hay không muốn cô rời bỏ Thiệu Hiền?

Chỉ nhìn bọn họ như vậy, hần liền cảm giác được trong lòng chịu không nổi, nếu như cô thực sự gả cho Thiệu Hiền, sau đó bọn họ phu xướng phụ tùy ân ái ái ái, lại nhi nữ thành đôi ở ngay trước mắt hần...

Mạnh Thiệu Đình chỉ cảm thấy một trận lửa giận dâng lên! Hần không cho phép, đúng vậy, hần không cho phép!

Hần chỉ không có cách nào tiếp thu, cô từ vợ của hần lại biến thành em dâu, nếu như là người khác, hần căn bản cũng không quan đến, nhìn cũng sẽ không liếc mắt nhìn!

Nghĩ tới đây hần thất vọng thở dài một hơi, chỉ cảm thấy hô hấp dễ dàng hơn rất nhiều.

Hần nghĩ, chỉ là cùng cô và em trai ở cùng một chỗ mà thôi.

Hắn trong lòng sáng tỏ nghĩ, cũng biết, cô không phải là loại hình mình thích, hắn năm năm trước cũng không thích cô, năm năm sau cũng sẽ không, đúng, hắn không thích cô, vì thế, cô cùng với ai một chỗ đều không sao cả, gả cho ai cũng không sao, chỉ cần người kia không phải là người Mạnh gia bọn hắn!

Mạnh Thiệu Đình dọc đường miên man bất định, mà Tĩnh Tri lại hoàn toàn không biết gì cả, chỉ chuyên chú chiếu cố người đàn ông đang hôn mê bất tỉnh trong lòng mình, sinh bệnh còn lần qua lần lại, chẳng lẽ so với anh ta lớn hơn vài tuổi vẫn phải chiếu cố anh ta sao?

Tĩnh Tri nghĩ đến năm năm trước thời gian ở Mạnh gia, ánh mắt của hắn còn không nhìn thấy, chỉ có mấy lần tiếp xúc, đều là cô chiếu cố hắn, mà khi đó, hắn giống như một đứa nhỏ, la hét ăn uống gì, mà bây giờ gặp lại, hắn thể nhưng biến thành một nam tử hán, đem cô từ trong vực sâu của cực khổ cứu vớt ra.

Tới bệnh viện, bởi vì hắn có chút bất ổn, người đang không ngừng nói mê sảng, bác sĩ trước tiên hắn mũi an thần, chỉ lát sau thuốc phát huy tác dụng, Tĩnh Tri mới chậm rãi đem tay của mình theo lòng bàn tay của hắn rút ra, khí lực của hắn thật lớn, cổ tay của cô đều bị hắn bóp không còn cảm giác.

Tĩnh Tri nắm cổ tay quăng mấy cái hoạt động đốt ngón tay, quay người liền thấy Mạnh Thiệu Đình đứng ở trước mặt cô nhìn không chớp mắt.

Cô cả kinh, ngược lại cũng khôi phục sự im lặng rất nhanh, nhìn nhìn Mạnh Thiệu Đình truyền dịch, thấy hắn dưới tác dụng của thuốc ngủ yên ổn, thầy thuốc nói hắn hạ sốt được đúng lúc,, nên hắn không có trở ngại gì lớn, Tĩnh Tri lúc này mới yên lòng lại.

Mạnh Thiệu Đình đứng ở trong phòng bệnh nhìn động tác của Tĩnh Tri, động tác cô chiếu cố bệnh nhân thập phần thành thạo, như là thường xuyên làm, hắn không khỏi có chút do dự, một lúc sau mở miệng: “Cô thật giống như thường xuyên làm việc như thế này?”

Tĩnh Tri dừng động tác một hồi, đem chăn Mạnh Thiệu Đình kéo đắp thêm, mới nhẹ nhàng ừ một tiếng nói: “Mẹ tôi thân thể không tốt, tôi chăm sóc bà, làm đã quen.”

“Mẹ cô hiện tại thân thể thế nào?” Mạnh Thiệu Đình thấy cô trả lời, lại là nhịn không được có chút mừng thầm, tiến thêm một bước thân thiết hỏi.

Tĩnh Tri ngồi thẳng lên, nhàn nhạt đáp: “Như cũ.”

Mạnh Thiệu Đình không khỏi có chút ngỡ ngàng, thấy cô toàn thân đều là chống cự cùng tinh thần lãnh đạm, tự tôn làm cho hắn không có biện pháp tiếp tục tự đi tìm mất mặt, cởi áo khoác ngoài treo lên giá, chuyển hướng đề tài nói: “Thiệu Hiền ở đây tôi trông là được rồi.”

“Vậy tôi trở về.” Tĩnh Tri lập tức mở miệng, lại vẫn có chút lo lắng nhìn Mạnh Thiệu Hiền, liếc một cái liền xoay người đi ra ngoài.

Vừa đi tới cửa, Mạnh Thiệu Đình thân thể căng cứng rất chặt, con mắt liền theo hướng thân thể cô mà chuyển động, thấy cô muốn đi thật, không có dấu hiệu muốn lưu lại, hắn không khỏi khẽ đứng lên, không ngờ lúc này, Mạnh Thiệu Hiền nguyên bản đang ngủ say bỗng nhiên lại bất an bắt đầu xoay người, trong miệng mở hồ không rõ kêu tên Tĩnh Tri...

“Cái kia, Thiệu Hiền đang gọi cô.” Mạnh Thiệu Đình hoảng nói, nhưng lại âm thầm ảo não chính mình muốn dựa vào em trai làm cho cô ở lâu thêm một hồi.

Thế nhưng, vì sao hắn muốn cô ở lâu thêm một hồi? Chẳng lẽ hắn thích nhìn người khác cho hắn mặt lạnh?

Mạnh Thiệu Đình có chút hỗn loạn, lại thấy cô xoay người lại, trái tim không khỏi vui vẻ, vui vẻ qua, mi tâm lại nhíu chặt hơn...

Trong lòng cô, cũng có chút thích Thiệu Hiền đi, nếu không, làm sao sẽ bởi vì hắn kêu tên của cô, liền lưu lại?

Trong lòng hắn biết, cô có bao nhiêu chán ghét nhìn thấy hắn.

Nghĩ tới đây, không khỏi có chút cô đơn, lại cảm giác mình có chút dư thừa, thẳng thắn mượn cớ hút thuốc đi ra ngoài, đi tới hành lang lại nghĩ tới Mạn Quân dặn, liền lấy di động, Thiệu Hiền cũng muốn thay quần áo, vừa lúc gọi Mạn Quân ngày mai lấy hai bộ qua đây.

Gọi điện thoại nói cho Mạn Quân bọn họ ở bệnh viện nào, Mạnh Thiệu Đình lại rút một liều thuốc, lúc này mới quay trở lại, thời gian đi tới cửa phòng bệnh, hắn không tự chủ dừng bước...

Cửa phòng khép hờ, hắn vừa ra không có khóa, xuyên qua khe cửa, hắn nhìn thấy Tĩnh Tri ngồi ở bên giường Thiệu Hiền, hai người bọn họ tay lại nắm tay, theo góc độ của hắn nơi đó, chỉ có thể nhìn thấy nửa người đơn bạc của Tĩnh Tri, cô không nhúc nhích, nửa người cong cong, thỉnh thoảng, cô khẽ đem tay Thiệu Hiền dán lên mặt mình, cô chỉ là ngồi đó, chuyên chú mà lại yên tĩnh nhìn Thiệu Hiền.

Mạnh Thiệu Đình trong lòng thập phần không phải khẩu vị, hắn nhớ trước đây hắn trật chân cô cũng một bộ dạng tinh thần vô cùng lo lắng, ngay cả cho hắn đồ thuốc đều là ôn nhu không được, rất sợ làm đau đớn hắn, thế nhưng bây giờ, ôn nhu của cô, thế nhưng cứ như vậy vui lòng cho một người đàn ông khác!

Ánh mắt của cô với năm đó như nhau, chỉ là nhả nhận lịch sự rất nhiều lại là hơn mấy phần nhu nhược, là hắn chưa từng thấy trôi qua, không khỏi lại giương mắt đi nhìn, chính là thấy thất thần trong nháy mắt, cô bỗng nhiên quay mặt nhìn đến, hai tròng mắt đen như bảo thạch vừa lúc đánh lên chấy ánh mắt hắn, hai người đồng thời sững sốt, lại là quên mất quay đi...

115. Chương 115 : Người Tính Cái Thứ Gì!

Người tính cái thứ gì!

Không biết liền như vậy nhìn bao lâu, thẳng đến lúc cô đột nhiên quay đầu lại, hắn mới giật mình tỉnh, vì mình thất thố, dần dần đẩy lòng dâng lên nói không nên lời phần nộ cùng âm u.

Người phụ nữ này, trong miệng nói sẽ không muốn cùng Mạnh gia có bất kỳ liên quan, chỉ chớp mắt nhưng lại cùng Thiệu Hiền cùng xuất hiện, cô nói thanh cao vô cùng, nhưng bên trong lại thấp hèn vô sỉ? Nếu không phải nhìn trúng thân phận cùng tiền tài của Thiệu Hiền, cô sẽ như vậy ân cần ở lại bên người Thiệu Hiền, cần thận chăm sóc hắn?

Vừa nghĩ hắn vừa nhìn bộ dáng dịu dàng như nước nhu nhược bất lực, vừa nghĩ đến bộ dáng cô nũng nịu kêu tên Thiệu Hiền, đáy lòng hắn liền một trận phần nộ, mà phần nộ kia giống như là thủy triều, một đợt một đợt sóng nuốt trái tim hắn.

“Phó Tĩnh Tri, cô có thể về rồi.” Hắn bỗng nhiên trầm giọng mở miệng, phá vỡ yên tĩnh trong phòng bệnh.

Tĩnh Tri chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy ngoài cửa sổ mờ mịt sương mù xa xôi như ánh đèn, tuyệt thoát nhìn muốn ngừng, cô thở dài một hơi, cô có thể rời đi, sớm đã nên rời đi, lúc đó ở trước mặt Mạnh Thiệu Hiền biến mất, đối với cô mà nói giống như là một chuyện tốt.

Cô đem tay buông lỏng, nhìn thấy Mạnh Thiệu Hiền một đôi tay sưng đỏ nứt ra, trái tim tràn ngập những vụn nhỏ đau đớn, cố né một tia lòng chua xót run, cô đem tay hắn bỏ vào trong chăn, lúi thúi thêm chăn về phía trước cho hắn, đảm bảo hắn đắp nghiêm mật, cô mới xoay người lại.

Mạnh Thiệu Đình đứng ở nơi đó, nhìn cô từng bước một đến gần, cô cúi đầu, ánh đèn chiếu vào làn da trắng sứ trên mặt, đôi hàng lông mi thật dài, hốc mắt có chút ẩm ướt, đôi môi anh đào cũng có chút rạn nứt, cô liền như vậy chậm rãi bước ra ngoài, lướt qua hắn cũng không ngẩng đầu liếc hắn một cái.

Mạnh Thiệu Đình bỗng nhiên có chút phần giận, từ lúc đó cho tới bây giờ, cô có thể làm cho An Gia Lúa về tranh tục tũn, cô cũng có thể làm cho anh cả hắn đối với cô có chuyện gì cũng rõ như lòng bàn tay, cô càng có thể như vậy cùng Thiệu Hiền quấn quýt không rời, trình diễn tiết mục uyên ương số khổ thật tốt, vì sao hắn là người đàn ông cô đã quang minh chính đại lấy, bây giờ lại bị bỏ qua đến trình độ này?

Chẳng lẽ bởi vì, trên người của hắn lại không chiếm được chỗ tốt gì, cho nên cô rất khô giòn liền đối với hắn đã chết tâm?

Một giây sau, hắn đưa tay giữ bờ vai đơn bạc của cô: “Phó Tĩnh tri!”

Hắn đột nhiên cử động, làm cho cô hoảng sợ, chợt quay đầu, gương mặt trắng bệch lại tràn ngập kinh ngạc, theo thói quen cô vẫn là toát ra tinh thần hốt hoảng cùng khiếp nhược, năm năm thói quen, không phải một sớm một chiều có thể thay đổi được.

Trong tròng mắt đẹp tràn ngập làm cho người ta thương tiếc, nhu nhược cùng chán kinh như con chim nhỏ kinh hoàng, trong nháy mắt, Mạnh Thiệu Đình bị nét mặt của cô mê hoặc.

Cô bởi vì giật mình mà khuôn miệng nhỏ nhắn cũng hé mở đáng yêu, vẻ mặt như vậy, năm năm trước cái đoan trang nhã nhặn lịch sự tiểu thư khuê các rất ít bộc lộ.

“Cô nếu quả thật sợ đàn ông như vậy, cô nghĩ theo Thiệu Hiên trên người được chỗ tốt gì, không nhu, cô đối với tôi cúi đầu.”

Hắn bỗng nhiên tà tứ mở miệng, con người sắc như mực chảy ra yêu nghiệt, bàn tay hắn chuyển qua cầm cô, ngón cái cùng ngón trỏ nắm cầm của cô đem khuôn mặt nhỏ nhắn của cô một chút kéo gần đến mặt mình, càng gần, lại càng ngửi rõ trên tóc hương vị nhi...

Mạnh Thiệu Đình nhìn không được ngửi sâu một chút, trước mắt tươi đẹp tựa hồ năm năm ảo mộng từng chút từng chút một trở lại, hắn thất thần trong chớp lát, bỗng nhiên một âm thanh “Ba” làm rối loạn suy nghĩ của hắn, theo sát bên má trái liền truyền đến một trận nóng bừng đau nhức, Mạnh Thiệu Đình giận giữ, vô ý thức trở tay một cái tát vung ra!

Tĩnh Tri kêu nhỏ một tiếng, thân hình đơn bạc đã bị hắn đánh ngã xuống đất, cô bị đau che mặt, đôi tròng mắt đen như bảo thạch như cũ tràn ngập phần nộ cùng khuất nhục nhìn nam nhân trước mặt cái kia làm cho cô cảm giác buồn nôn!

“Phó Tĩnh Tri, cô dám động thủ với tôi?” Mạnh Thiệu Đình nặng nề mở miệng, thân hình cao lớn chậm rãi tới gần một bước, cả người đều ẩn chiếu trong ánh sáng mờ mờ, Tĩnh Tri không nhìn thấy sự đáng sợ trên gương mặt hắn, cô chăm chú nắm ngón tay, chỉ nghe được tim mình nhảy thình thình như nổi trống.

Trong phòng yên tĩnh cực kì, cô thậm chí có thể nghe được từng giọt, từng giọt nước truyền chảy xuống, mặt nhất định là sưng lên, miệng cũng đau dữ dội, đầu lưỡi hơi liếm qua, liền cảm nhận được vị mặn của máu, viên mắt bắt đầu ướt, lại chống không để cho mình rơi nước mắt, cô không muốn, ở nơi này trước mặt người đàn ông đề tiện vô sỉ tỏ ra yếu kém!

“Cô tính thứ gì đó?”

Âm thanh hắn không tốt vang lên một sát, Tĩnh Tri cảm giác được thân thể mình bỗng nhói lên, da đầu truyền đến một trận lôi kéo đau đớn, cảm giác nhói đau trong đáy mắt, nước mắt chợt rơi xuống, Tĩnh Tri gắt gao cắn đầu lưỡi, cô nhắm mắt lại, nghiêng mặt đi, không muốn hắn nhìn thấy nước mắt nhu nhược của cô...

“Ý vào tôi cho cô mấy phần mặt liền vô pháp vô thiên?” Mạnh Thiệu Đình bàn tay bỗng nhú chặt đem thân thể gầy yếu của cô hướng trong lòng, hắn một bên khéo môi âm tà nhếch lên, đáy mắt đổ xuống ý cười nhạt: “Ồ trong mắt tôi, cô bất quá chỉ là một kĩ nữ hết thời!”

Tĩnh Tri đột nhiên mở mắt ra con người nhìn lại hắn, thân thể của cô bắt đầu ức chế phát run, siết chặt hai bàn tay cơ hồ đâm rách lòng bàn tay, đau đớn làm cho cô trong nháy mắt thanh tỉnh, cô thực sự muốn chửi ầm lên, mắng hắn vô sỉ, mắng hắn đề tiện...

Chữ dơ bẩn này ngay ở trong cổ họng cô, nhưng không có cách nào nói ra khỏi miệng, ba ba lời nói và việc làm đều mẫu mực không phải một sớm một chiều, cô sở hữu hài lòng tu dưỡng, đều là khắc thật sâu vào trong khung, dù cho lúc này, cô hận thấu người đàn ông này, lại không có biện pháp làm cho mình như một người đàn bà chanh chua như nhau đánh trả!

116. Chương 116 : Người Đàn Ông Tà Ác

Người đàn ông tà ác

“Mắng đủ chưa?” Nước mắt cô chảy trên gương mặt trắng nõn, mà thân thể gầy yếu còn lộ ra một vẻ trong suốt lệ tích, dưới ánh đèn, chiếu rọi ánh sáng ngọc quang mang, đôi mắt cô là như nhau thâm thúy cùng hắc ám, cơ hồ đem hắn nhấn chìm trong đó.

“A, thật đúng là không biết xấu hổ tới cực điểm, cô bám Thiệu Hiên không buông, tâm tư thế nào cô nghĩ rằng tôi không biết? Phó Tĩnh Tri, cô so với năm năm trước, da mặt càng dày thêm, cô cũng không muốn, chỉ bằng như vậy thân thể tàn hoa bại liễu, người đàn ông nào còn có thể muốn cô?”

“Mạnh Thiệu Đình, anh câm miệng cho tôi!” Tĩnh Tri lại không thể chịu đựng được, cô lấy lại khí lực toàn thân đẩy hắn, trên da đầu đột nhiên truyền đến xé rách đau, cô không chút để ý mặc kệ, chỉ là điên rồ như nhau muốn theo hắn xông cùm xiềng xích trong tay giãy đi ra...

“Người đàn bà điên!” Mạnh Thiệu Đình bị cô không quan tâm bộ dáng kinh sợ, buông tay ra lại phát hiện trong lòng bàn tay có mấy sợi tóc rối, hắn trong lòng thất kinh, không khỏi ngước mắt nhìn lại, lại thấy tóc cô rối tung, hình như có máu trên trán cô chảy xuống, Mạnh Thiệu Đình có chút giật mình, đang muốn mở miệng trong nháy mắt, Tĩnh Tri bỗng nhiên vô cùng độc ác lại quăng ra một bạt tai, cô toàn thân đều run run, hai má sưng trong suốt, khóe miệng cũng rách, nhưng kia một đôi bóng con ngươi, lại như là chấm đỏ của ánh sáng ngọc ngày hè...

“Mạnh Thiệu Đình, anh thật làm cho tôi buồn nôn!” Cô giận quá hóa cười, lạnh lùng từng câu từng chữ mở miệng nói xong, khi hắn trừng mắt, miệng cứng ngắc một khắc kia xoay người kéo cửa liền hướng ra ngoài đi.

Trên mặt nóng bỏng xúc cảm truyền đến, Mạnh Thiệu Đình mấy bước đuổi theo đi, trong nháy mắt cô kéo cửa kia, hắn một phen kéo cổ tay cô, thân hình mạnh mẽ đem thân thể đơn bạc của Tĩnh Tri chế trụ ở cửa, hắn đem tay nàng chế trụ phía sau người, lực đạo thô lỗ làm cho Tĩnh Tri không chịu được mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thân thể không có biện pháp khống chế giấy ra, lại bị hắn hung hăng ngăn chặn, lồng ngực hắn rầm rầm như tảng đá, bức bách cô cơ hồ không thở nổi...

“Tôi buồn nôn à?” Hắn cúi đầu cười lạnh, môi mỏng cực lạnh căng thẳng khêu gợi đường vòng cung, con ngươi đẹp vừng vàng khóa cô lại bởi vì phần nộ cùng hô hấp khó khăn mà mặt biến thành ửng đỏ: “Cô đừng quên, năm năm trước không biết là ai như vậy thấp hèn nằm trên giường với người buồn nôn này!”

“Anh rốt cuộc muốn như thế nào.” Tĩnh Tri nặng nề nhìn lại hắn, người đàn ông này, hắn căn bản là một người điên.

Muốn như thế nào? Hắn đến tột cùng là muốn như thế nào? Mạnh Thiệu Đình cũng không làm rõ được rốt cuộc trong lòng đang nghĩ gì, hắn không muốn nhìn thấy cô gái này, hắn hận không thể để cô ở trước mặt mình biến mất, nhưng lại nhịn không được muốn nhìn thấy cô xuất hiện, bắt đi thân ảnh của cô!”

“Tôi chỉ muốn biết nếu như Thiệu Hiên nhìn thấy bộ dáng phóng đảng của cô, còn có thể hay không bị cô giả vờ thanh thuần diễm diễm đáng yêu mê hoặc hắn?” Hắn âm tà mở miệng, bỗng nhiên nắm cầm cô, bức cô ngẩng lên nhìn hắn, hắn đã cúi đầu, môi lạnh mỏng hung hăng chiếm hữu máu tươi trên cánh môi cô...

Động tác của hắn thô lỗ mà lại bá đạo, Tĩnh Tri trong nháy mắt còn chưa kịp phản ứng, đầu lưỡi hắn đã chui vào trong khoang miệng cô, Tĩnh Tri cảm thấy trong đầu ầm ầm một tiếng nổ tung, các tảng đá lớn chỗ trống kéo đến, cô mờ mịt thất thố bị hắn đè ở trên cửa, môi giữa như vậy xa lạ cảm xúc, làm cho cô nói không nên lời chống cự, cô sống chết giãy giụa, lại chỉ làm hắn càng thêm sóng cuồng giam cầm!

Hai lực bàn tay to cơ hồ kìm chặt đứt cổ tay mảnh khảnh của cô, cánh tay một tác đều là đau, hắn mút mạnh đôi môi mềm mại của nàng, Tĩnh Tri không ngừng nghĩ phản kháng hiển nhiên chỉ có thể kích thích hắn, hắn buông ra một tay bắt đầu hướng áo khoác cô chui vào, Tĩnh Tri cảm thấy da đầu một trận tê dại, vô ý thức, khi đầu lưỡi hắn vẽ phác thảo trong cổ họng cô mỗi một tác da thịt non mềm, cô cuối cùng sinh ra độc ác hung hăng cắn hạ!

Máu tươi trong miệng tùy ý kích thích, khoảng cách gần như vậy, Tĩnh Tri nghe được hắn ồ ồ một tiếng rên rỉ, chột thân thể của cô bị hắn đẩy ra, cô đang muốn thở phào một cái...

“Phó Tĩnh Tri, con mẹ nó cô giả bộ, tôi không để ý nét mặt cô ngay trước mặt Thiệu Hiên!”

Ngón tay thon dài tà khí xóa đi máu tươi trên khóe môi, một đôi con ngươi mê người mà lại mỉa mai hoặc lúc này tàn mát ra âm ngoan thần sắc, hắn hạ thủ tàn nhẫn, không có một chút nào đau tiếc, vào giờ khắc này, Tĩnh Tri lại nghĩ đến cực kỳ lâu trước đây, cô lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng của hắn, cô nghe được tán dương trong miệng ba ba, cô nghe được người khác đánh giá về hắn trên TV...

Nguyên lai, đều là biểu hiện giả dối.

Hắn cũng không phải nho nhả lễ độ vĩnh viễn thân sĩ xuất thê gia thiếu gia, cũng không phải khiêm tốn ôn nhu như ba nói, dung nhan hắn tuần mã vô cùng nhưng lại cất giấu rắn rết trong lòng, hắn lãnh đạm mà luôn lễ phép khách khí cũng làm cho người ta cực sợ âm trầm cùng độc ác!

“Không cần tôi nhắc nhở anh sự tồn tại của Thẩm Mạn Quân đi.” Tĩnh Tri lạnh lùng nhìn hắn, bị hắn nắm cầm đau một mảnh, lời nói ra có chút mơ hồ không rõ, Mạnh Thiệu Đình lại nghe được rõ ràng, dưới tay hắn động tác có một chút cứng ngắc, nhưng một lát sau lại cười nhẹ: “Phó Tĩnh Tri, coi như tôi huých cô, cũng không dao động được vị trí của Mạn Quân, cô không cần thay tôi cùng Mạn Quân bận tâm.”

Tĩnh Tri tựa có chút không tin tưởng nhìn hắn, người đàn ông này, vẫn là bạc tình như năm đó, hắn chưa bao giờ thật tình có yêu hoặc quá thích người phụ nữ nào, bất kể là ai, hắn muốn tổn thương có thể không kiêng nể gì tổn thương, muốn vứt bỏ không thèm quan tâm vứt bỏ, dù cho năm đó Phó Tĩnh Tri, hay bây giờ là Thẩm Mạn Quân.

Cô như vậy ánh mắt bỗng nhiên làm cho hắn có chút không nói nên lời oán hận, hắn mở miệng ngoan lợi: “Phó Tĩnh Tri, tôi không cho phép cô cùng Thiệu Hiên ở cùng một chỗ!”

Tĩnh Tri trong khung quạt cường lại bị hắn kích ra, cô lạnh lùng nhìn hắn, không chút nào lay động được thần sắc làm cho hắn có nói không nên lời, tìm đập nhanh.

117. Chương 117 : Còn Nhiều Hơn Tàn Nhẫn

Còn nhiều hơn tàn nhẫn

“Anh không có tư cách điều khiển tình cảm của người khác.”

Tĩnh Tri gơ tay cầm cổ tay của hắn, dùng sức hung hăng đem bàn tay của hắn lấy ra, cô như cũ là từng câu từng chữ khê động cơ thể đau nhức mở miệng: “Mạnh Thiệu Đình, làm người không thể quá ích kỷ, quá vô tình!”

“Đối phó với tiện nhân như cô, cô nghĩ rằng tôi sẽ hạ thủ lưu tình?” Hắn cười lạnh, ánh mắt chạm đến chỗ mảng xanh tím lớn ở cằm cô, đúng là vẫn còn thoáng buông tay ra.

“Tôi chính là lại tiện, cũng tốt hơn anh, chỉ ít, thời gian tôi và anh cùng một chỗ không có cùng người đàn ông khác sows bên ngoài xứng bậy, chỉ ít, tôi từ đầu đến cuối còn là sạch sẽ!”

Tĩnh Tri hung hăng bỏ rơi tay hắn, lập tức lui về sau một bước, vô ý thức mang tới mu bàn tay mềm mại của mình, bị hắn đụng vào cảm giác thật sự là quá không tốt, cô sợ hãi chính mình cảm giác được vị đạo của hắn sẽ muốn phun!

“Tôi không muốn cùng cô lôi chuyện cũ ra, nói cho cô biết cô có bao nhiêu tiện, tôi chỉ cảnh cáo cô, cách Thiệu Hiên xa một chút!”

Hắn bị động tác của cô đau nhói mắt, cô vậy mà chà sát môi của mình, chỉ hận không thể bóc một lớp da của mình, cô liền như vậy chán ghét hắn đụng chạm?

Hắn thế nhưng nhớ rõ, thời gian trước đây bọn họ ở một chỗ, hắn chỉ cần vừa đụng cô, cả người cô sẽ dung thành một bãi nước!

Tĩnh Tri đạm mạc liếc hắn một cái, ánh mắt lại chậm rãi lướt qua bờ vai của hắn, rơi vào trên người Thiệu Hiên đang nằm trên giường, hắn nặng nề ngủ, đối với nơi này phát sinh tất cả mọi chuyện đều không hay biết.

Tĩnh Tri nhìn thấy hắn lòng sẽ cảm thấy chua xót khó nhìn, hắn đối với cô thật tốt, thực sự rất tốt, tốt đến mức cô không đành lòng cho hắn một chút gánh vác, tốt đến nỗi cô không đành lòng làm lỡ hắn một chút xú.

“Tôi không hề thấy hấn, cũng xin anh, không muốn lại đến quấy rầy cuộc sống của tôi,” Tĩnh Tri buồn xuống mi mắt, mấy ngày nay, những lời này cô nói nhiều lần, nhưng là không có kia một lần như là lần này, quyết tâm không nuốt lời.

Mạnh Thiệu Đình lạnh lùng cười ra tiếng, che giấu đáy lòng hấn lướt qua một tia chính hấn cũng chưa từng cảm thấy khó chịu.

“Cô không cần như thế tự mình đa tình.”

Hấn không tốt làm cho lòng người quý!

Tĩnh Tri không nói gì, cô chỉ là yên tĩnh ngẩng đầu, nhìn hấn thật sâu một cái.

Kia một đôi con người, như ẩn như hiện đau thương cùng oán hận, nhiều hơn cũng chỉ là tảng lớn tảng lớn đậm đặc.

Cô xoay người, kéo cửa ra.

Lần này cô đi thật.

Mở cửa ra trong nháy mắt, Tĩnh Tri sợ run một chút, cô nhìn thấy Thẩm Mạn Quân mang theo một túi lớn đứng ở ngoài cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn ddiiefm đậm đặc yêu làm cho người ta liền thương tiếc, càng không nói đến sắc mặt trắng bệch vì khiếp sợ, mà trên mặt còn một giọt nước mắt dài đang tuôn xuống làm ướt khuôn mặt nhỏ nhắn....

Mạnh Thiệu Đình cũng ngạc nhiên một chút, đợi hấn kịp phản ứng, hoảng hốt đem người Tĩnh Tri đang chặn ở trước người đẩy ra, kéo Mạn Quân lại, “Mạn Quân, muộn như thế này sao em lại tới đây?”

“Em...em không yên tâm mọi người, nên tới nhìn nhìn...Xin lỗi, Thiệu Đình, em quấy rầy anh phải không?”

Cô nằm ở trong ngực hấn run rẩy, một đôi con người sợ hãi có chút bất an, một bên khẽ nhìn Tĩnh Tri...

Quả nhiên, THiệu Đình không quên được cô ấy, chính hấn không biết, Phó Tĩnh Tri cũng không biết, nhưng cô có thể cảm giác được, ở Los Angeles năm năm, hấn cho tới bây giờ đều là ôn hòa trầm tĩnh, cô chưa bao giờ từng gặp hấn có thời khắc nào như vậy, chanh chua, thô lỗ, bá đạo, lại chỉ là bởi vì hấn chính mình cũng không biết là đang đổ kị, quấy phá!

Mạn Quân trong lòng bỗng nhiên đầy bi thương, cô chăm chú dán vào lòng Mạnh Thiệu Đình, vừa ngẩng đầu lại nhìn thấy ánh mắt hấn giũa mâu thuẫn rơi vào trên người Phó Tĩnh Tri không nhúc nhích, cô nhẹ nhàng lôi ống áo của hấn, có chút bị ai mở miệng: “Thiệu Đình...”

“Có lạnh hay không? Bên ngoài tuyết còn đang rơi, em thế nào lại chạy tới, mau vào đi.” Hấn như là thư xác nhận, thời điểm đối mặt với Mạn Quân, lời nói thân thiết không cần tự hỏi thốt ra, kéo thân thể Mạn Quân, nhận túi trong tay cô, hấn có chút cứng ngắc xoay người sang chỗ khác, cuối cùng một khắc kia, vẫn là nhìn không được nhìn Tĩnh Tri, cô miễn cưỡng đứng dựa vào tường, chỉ cho hấn một bóng lưng se lạnh, hấn bỗng nhiên hối hận...

Nhưng không cách nào dừng lại, chỉ có thể đẩy cửa ra, ôm Mạn Quân đi vào phòng bệnh, sau đó, cửa nhẹ nhàng bị Mạn Quân đóng, tim của hấn, tựa hồ cũng bị giam ở ngoài cửa.(Truyện cập nhật nhanh nhất tại : thichdoc.truyen.com)

Tĩnh Tri một thoáng kia bị đẩy một chút đánh vào trên tường, cô đỡ tường đứng hồi lâu, mới cảm giác tri giác của mình trở về, cô không quay đầu lại, cũng không nhìn thân tình của Mạnh Thiệu Đình, cô cúi đầu, hình như nước mắt bỗng nhiên rơi trên vạt áo, thế nhưng rất nhanh, liền biến mất vô hình vô dạng...

Hành lang bệnh viện rất dài, ánh sáng trắng như tuyết, thỉnh thoảng sẽ có bệnh nhân hoặc người nhà đi qua, trên ghế dài thưa thớt vài người, hoặc là thân tình tề đại, hoặc là bộ dáng thống khổ, Tĩnh Tri một luồng u hồn bừng tỉnh, nhẹ nhàng thoáng qua hướng phía ngoài đi ra...

Thật là lạnh, thật là lạnh.

Trong hành lang nhào tới gió lạnh bao phủ cả người cô, cô vô ý thức ôm chặt hai tay, đi ra hành lang, đi ra ngoài, hòa vào khắp bầu trời giá lạnh.

Cô như trở về mấy năm về trước khi ba qua đời, một đêm kia như nhau, không biết nên chạy đi hướng nào, nên đi đâu.(Truyện cập nhật nhanh nhất tại : thichdoc.truyen.com)

Cuộc sống cho cô một lại một trò đùa, sau đó tàn khốc đem cô đẩy vào xuống vực sâu, làm cho cô thời gian chuẩn bị cũng không có, liền lao đảo ngã xuống.

Cô bước đi gian nan trong tuyết, trong đầu chẳng biết tại sao, không có một chút hình ảnh Mạnh Thiệu Đình, lại lộn xộn tất cả đều là bộ dáng Mạnh Thiệu Hiên, cô buông tha hẳn không muốn được buông ra tay cùng ôm ấp, sau này, nhất định sẽ không còn có người giống hẳn như vậy yêu cô.

Cô rụng một sợi tóc hẳn đều sẽ đau lòng, cô tức giận biểu tình của hẳn sẽ là vui đùa cho cô hài lòng, cô cười, hẳn liền so với cô cười to hơn, cô khóc, hẳn hẳn không thể hái sao trên trời cho cô, bọn họ nằm trên một cái giường, lúc cô hôn trán hẳn, hẳn ngốc vù vù , ánh mắt lấp lánh nhìn cô...

Cô hoàn toàn bỏ qua.

118. Chương 118 : Gả Đi

Gả đi

Tĩnh Tri về đến nhà đã 11h đêm, Mạnh Thiệu Hiên thuê cho mẹ cô phòng ở tầng hai, hướng cũng vô cùng tốt, Tĩnh Tri một bên lên cầu thang lầu một bên trong lòng muốn, ngày mai nên tìm một phòng ở chuẩn bị dọn nhà.

Cô cho rằng mẹ lúc này hẳn đã ngủ, không ngờ khi đi tới cửa phòng, lại kì dị phát hiện trong khe cửa vẫn còn ánh đèn, Tĩnh Tri có chút sợ hãi có chút lòng chua xót, nhiều hơn vẫn là sợ hãi, năm năm nay mẹ như vậy cường thế ức hiếp, dù cho cô muốn chuyển biến cục diện này, cũng không phải là chuyện một sớm một chiều.

Tĩnh Tri tựa ở trên tường, mặt ngẩng lên cao nhắm mắt lại, nước mắt vì khô cạn nên không có rơi xuống, cô từng cho là mình sẽ không còn khóc, thế mà đến bây giờ mới phát hiện mình yếu đuối cùng nhỏ bé.

Tránh né căn bản không được, nếu như Mạnh Thiệu Đình quán quyết không ngớt, có thể nói cục diện bây giờ cô không có một chút phần thắng, cô vẫn là không đấu lại hẳn.

Một tâm tư sạch sẽ thiện lương, tại sao có thể đấu thắng ma quỷ đề tiện vô sỉ?(Truyện cập nhật nhanh nhất tại : thichdoc.truyen.com)

Tri Tri lắc đầu, đem mạch suy nghĩ hỗn độn toàn bộ bỏ rơi, cô lấy hết dũng khí, hít sau một hơi đi hướng cửa phòng đóng chặt.

Cánh tay hình như có nghìn cân nặng, giơ lên, cô chần chờ một chút, thanh âm rất thấp, ngay lúc Tĩnh Tri giơ tay lên chuẩn bị gõ cửa, cửa bỗng nhiên mở ra.

Tĩnh Tri kinh hoàng lui về phía sau một bước, ánh mắt lại có chút kinh ngạc dừng ở trên người mẹ đang mở cửa.

Bà mặc áo bông, gương mặt có chút tiêu tụy, gầy rất nhiều, ánh đèn màu ấm chiếu sáng trên mặt bà, Tĩnh Tri cơ hồ có thể nhìn thấy mỗi một đạo nếp nhăn trên mặt bà theo năm tháng đã lưu lại.

Tóc của bà cơ hồ trắng hơn, cũng thưa thớt nhiều, cắt rất ngắn.

Tống Như Mi một tay nắm vạt áo, một tay chống thắt lưng, nhìn thấy Tĩnh Tri bỗng nhiên xuất hiện, trong con ngươi xoay mình sáng lên một cái, nhưng vẫn là khôi phục sơ lãnh, cơ hồ là bị nếp nhăn bọc ở hai tròng mắt liếc nhìn Tĩnh Tri một cái, Tống Như Mi liền xoay người chậm rãi: “Vào đi.”

Thanh âm của bà oa oa, nói xong hai chữ liền ho khan mấy tiếng, Tĩnh Tri thấy bộ dáng tập tễnh của bà, vòng eo khom khom, không khỏi đau xót trong ngực, xoang mũi nẩy lên một mảnh đau nhức, cô bước vài bước đỡ lấy bà: “Mẹ...”

Lời vừa ra khỏi miệng, nước mắt cũng đã rơi xuống, Tống Như Mi cũng không nhìn cô, chỉ biết bĩu môi: “Tao đã sớm biết, mày sẽ ngoan ngoãn trở về, trên đời này ai cũng không đáng tin cậy, người vẫn phải là dựa vào chính mình.”

“Mẹ, con nhớ kĩ.” Tình Tri nghe ngữ điệu của bà ôn hòa, không có muốn tức giận hoặc những lời cay độc, không khỏi sưng sốt một chút, hình như có một chút không kích ứng, cô càng kinh ngạc vì dự theo tính tình mẹ, bà không đánh cũng không mắng cô, ngược lại lại là hòa khí cùng cô nói chuyện.

“Đi tắm rửa nước nóng đi, nếu mày ngã xuống sẽ không có người chăm tao.” Tống Như Mi đẩy cô ra, còn mình chậm rãi ngồi ở ghế sofa, bà đeo kính viễn thị, cầm điều khiển từ xa bắt đầu xem tivi, thân thể gầy dọa người ở trên ghế sofa nhỏ một đoàn, Tình Tri không tự chủ được nhẹ nhàng che miệng lại, cô không dám khóc lên, vội vàng xoay người vào phòng tắm...

Tống Như Mi nắm điều khiển từ xa một chút cũng không buông ra, bà như có điều suy nghĩ nhanh chóng nhìn cửa phòng tắm, hồi lâu sau, lại chống giữ thất lực chậm rãi đứng lên đi tới phòng khách đến trong góc nơi để điện thoại, gọi một cú điện thoại.

“Chị Diêu à, lần trước chị nói cái cậu kia, đúng, chính là nhân viên công vụ họ Phương, hẳn tìm được đối tượng chưa?”

“Ái chà, còn chưa có a, vậy thì tốt quá, Tình Tri nhà chúng ta đoạn này được nhàn, chị xem lúc nào rảnh rồi, an bài bọn chúng xem mặt, thế nào?”

“Ngày kia, Ngày kia buổi trưa đúng không, đi, Tôi nhất định mang Tình Tri qua, kia Phương tiên sinh, chị Diêu, chị xem, mấy năm nay Tình Tri như thế nào chị đều biết, nó là một đứa nhỏ ngoan, chị xem nhiều ít nói tốt vài câu đi, nó qua năm cũng hai mươi bảy rồi, tôi đây thân thể không tốt, không chừng ngày nào đó hai mắt vừa nhắm tôi đã chết, nửa đời sau của nó phải làm sao bây giờ? Ai, được, tôi chờ tin chính xác từ chị, vậy trước tiên như vậy đi, không có ý tứ muộn thế này còn quấy rầy chị...Ai, ai, vậy tôi cúp máy, hẹn gặp lại.”

Tống Như Mi cúp điện thoại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đây là tháng trước chị Diêu hàng xóm cố ý gọi điện thoại giới thiệu với bà, thế nhưng khi đó Tình Tri cùng người đàn ông kia đi, vì thế Tống Như Mi đã lấy lý do Tình Tri đi công tác, tạm thời đem chuyện này gác lại, bây giờ nhìn cô trở về thần tình như vậy, Tống Như Mi liền biết, nó cùng người đàn ông kia nhất định là như gió thổi qua rồi.

Cũng là người đó nhìn cũng không giống người thường, cùng Tình Tri một chỗ, nhiều lắm cũng chỉ là nhất thời mới mẻ, đứa bé kia quá choáng váng, đều đến hoàn cảnh như vậy, vẫn là đơn giản tin lời ngon ngọt của đàn ông.

Tống Như Mi cười khổ một tiếng, xoay người lại, lại ngồi ở ghế sofa xem tivi, Tình Tri lúc đi ra, bà chỉ hơi hột nói một câu, muốn cô cùng bà buổi trưa ngày kia cùng bà ra ngoài một chuyến.

Tình Tri tâm tư một hồi, đã rõ ràng ý tứ của mẹ, cô một bên máy móc xoa tóc ướt sũng, một bên nhẹ nhàng ồ một tiếng.

“Trong ngăn kéo phòng ngủ của tao có thuốc, mày xử lý vết thương trên mặt đi.”(Truyện cập nhật nhanh nhất tại : thichdoc.com)

Tống Như Mi không quay đầu lại, như cũ chuyên tâm xem tivi, Tình Tri gật gật đầu, trong thanh âm khàn khàn giọng: “Mẹ, người cũng nghỉ ngơi sớm một chút.”

Trong phòng có điều hòa ấm, Mạnh Thiệu Hiền rất dụng tâm, trong phòng không xa hoa nhưng tất cả đều thoải mái hữu dụng, Tình Tri đứng ở trước gương trang điểm xoa tóc, trên gương tràn ngập một làn hơi mỏng, cô nhìn thấy mặt mình dần dần mơ hồ, dần dần, không thấy rõ...

Lòng bàn tay cầm cây lược gỗ chải tóc rồi, cô vô ý hung hăng dùng lực, ba một tiếng, mấy cái răng lược bị gãy, Tình tri giật mình buông lược xuống, lần này, mặc kệ người kia là ai, cô cũng sẽ đồng ý, nếu như cô gả đi rồi, như vậy hết thấy đều nên rơi định rồi.

119. Chương 119 : Đính Hôn

Đính hôn

Tĩnh Tri nằm ở trên giường, đem chân kéo đến chặn ở mặt, ở trong bóng tối, tựa hồ người sẽ càng cảm thấy yếu đuối, Tĩnh Tri cố gắng mở to hai mắt, thế nhưng nước mắt vẫn không nhịn được rơi xuống, cô không biết mình bởi vì sao khóc, chỉ là cảm giác, ở lần quyết định này, tựa hồ có thứ gì đó buông xuống triệt để, cũng tựa hồ, có cái gì trầm trọng, lại toàn bộ đẩy lên.

Từ nhỏ đến lớn, cô đều cho mình là một người con gái bình thường, diện mạo bình thường, học thức dù sao so với người bình thường cũng khá hơn một chút, cô đọc sách kia một đại học danh tiếng nhưng vẫn là quy về bình thường, cô sinh trưởng trong nhà gọi là giàu có, nhưng chỉ tựa như cây cỏ đại yên lặng cầu sinh, có đôi khi Tĩnh Tri suy nghĩ, nếu cô là con trai, có phải hay không đã sớm bị bác gái đuổi cấp giết chết?

Đơn giản cô là con gái không ảnh hưởng đến đại cục, cho nên mới kéo dài hơi tàn còn sống, lại hay vì sự tồn tại của cô, nhắc nhở bác gái của cô thất bại, vì thế ở ba nhìn không thấy cô chịu đựng khuất nhục nhiều đêm không hết.

Nhẫn, lúc nhỏ nhẫn, trưởng thành càng nhẫn, lập gia đình tiếp tục nhẫn, ly hôn như trước nhẫn, cô nhẫn thành thói quen, mà lúc nào, cô mới dám muốn sống tốt cho mình một ngày?

Người đàn ông họ Phương là nhân viên công vụ, thoát nhìn rất bình thường, nếu đứng ở đám đông, sẽ không được người để ý đến.

Hắn làm việc không tồi, thế nhưng vẫn không tìm được đối tượng, Tĩnh Tri cùng hắn ăn cơm trưa xong, đã biết nguyên nhân, người này rất trầm buồn, rất không thú vị.

Nếu đơn giản ở điểm này mà nói, dù sao điều kiện của hắn ở thành thị được xem là trung lưu, hơn nữa, nặng nề không thú vị cũng coi như không đáng gì, thế nhưng cảm giác nhạy cảm của Tĩnh Tri đến, cùng người đàn ông này ở cùng một chỗ, làm cho người ta cảm giác không thoải mái.

Thế nhưng hiển nhiên, mẹ đối với hắn cực kì hài lòng, Tĩnh Tri đứng lên đi toilet, liền thấy bà nhiệt tình gấp thức ăn cho hắn, mà hắn như quá cố hủ chất phác, nhưng cũng không phải là người không biết lễ nghi, Tĩnh Tri nhìn xa xa, thấy trên mặt mẹ có chút chờ đợi, lại cẩn thận lấy lòng làm cho cô cảm thấy chua xót, Tĩnh Tri chậm rãi cúi đầu, rửa tay lau sạch sẽ, dọc đường đi tâm tư biến chuyển luôn hồi, cô cuối cùng hung hăng cắn môi, cứ như vậy đi.

Nếu như hắn chịu cô, cô liền gả cho hắn.

Ăn cơm, lại muốn một bình trà, là vì mẹ nói gấp mặt, vì thế lần này chính là bà mời khách, trà khó uống, nhưng bà cũng không chất một chút, Tĩnh Tri nhẹ nhàng thổi cốc sứ, bộ dạng phục tùng rừ mắt yên tĩnh ngồi đó, hương trà lượn lờ, cô cảm thấy khó có được yên ắng cùng yên lặng.

“Dì Tổng.” Phương Tiến bỗng nhiên mở miệng, Tĩnh Tri đột nhiên nghe được hắn nói chuyện, không khỏi sửng sốt một chút, cô đưa chén ra, đưa mắt nhìn người đàn ông đối diện, lại thấy hắn cũng đang nhìn cô, giọng có chút khàn khàn, ánh mắt nhìn cô mặc dù chỉ ngấn trong cái chớp mắt, nhưng cũng làm cho Tĩnh Tri toàn thân không thoải mái.

Bưng cái chén che giấu, lông mi thật dài thông xuống, lại nghe được thanh âm của người đàn ông kia vang lên: “Dì Tổng, nếu như mọi người không có ý kiến gì nữa, chúng ta liền đem chuyện định ở đây đi, con xem Tĩnh Tri là người con gái tốt tài giỏi, tuổi con cũng không nhỏ...”

“Ái chà, này là tình cảm tốt, dựa vào dì nói, hiện tại đã cuối năm, không thì các con đính ước trước, đợi năm sau làm hôn sự, con cảm thấy thế nào?”

Tổng Như Mi trông mắt xoay mình sáng lên, mừng rỡ vạn phần mở miệng nói.

Phương Tiến gật gù đầu, còn nói thêm: “Kia, Dì xem, đính hôn lễ hồi...” (Truyện cập nhật nhanh nhất tại : thichdoc.com)

Tĩnh Tri tay cầm chén trà chợt siết chặt, sắc mặt của cô trắng mẩy phần, không tự chủ được cắn môi, trái tim tựa hồ như có người dùng một tay nắm lấy, sau đó chậm rãi buộc chặt, cô cảm giác được không có biện pháp hô hấp...

Vận mệnh của hần, cứ như vậy dăm ba câu bị người khác coi như chúa tể, càng buồn cười chính là, cô căn bản là không muốn phản kháng.

Tống Như Mi nghe hần nói vậy, như là hạ nhãn tâm bình thường, rất lạnh lẽo mở miệng: “Tiểu Phương, chỉ cần con đối tốt với Tĩnh Tri, lễ hội sự tình không sao cả.”

Phương Tiến vừa nghe bà nói vậy, vội vàng hoảng nói: “Dì à, cái này không thể được, không như vậy đi, người xem, con cũng vừa mua phòng ở, còn phải trả góp, trong tay cũng không dư dả, đính hôn ngoại trừ đồ trang sức, con trước hết đưa hai vạn khối được rồi...”

“Con không dư dả trước hết quên đi, sau này sẽ là người một nhà, tiền biếu cho Tĩnh Tri cũng không muốn mang về...”

“Nói như thế, nhưng lễ tiết không thể bỏ, dì, người xem bằng không đưa một vạn đi, dù sao Tĩnh Tri sau này cùng con kết hôn, của con cũng đều là của cô ấy.” Phương Tiến lúc này tựa hồ thoáng cái sinh động hẳn lên, Tĩnh Tri nghe hần nói vậy, không khỏi có chút không hiểu phản cảm, một hồi nặng nề chất phác, một hồi lại miệng lưỡi trơn tru, hơn nữa nói thật dễ nghe, bất luận thanh sắc đem luôn tiền biếu xuống một vạn, không phải cô tham tài, tính toán này một vạn hai vạn, chỉ là phương pháp hần xử sự, chính là người ta không có tình cảm tốt.

“Đi, Con đưa nhỏ này thành thực, chính là quá khách khí! Tĩnh Tri gả cho con, thật là phúc của nó!” Tống Như Mi lại cao hứng, mắt thấy chuyện lớn như vậy, lại chỉ trong chốc lát vấn đề đã đóng thuyền, cô cảm thấy toàn thân không thể nói nên lời vui sướng, lúc tính tiền cũng không cảm thấy đau lòng.

Thẳng đến lúc ba người chào tạm biệt, Tĩnh Tri cùng mẹ đi ra ngoài thật xa, mới cảm thấy lòng hờn dỗi thoáng tan một chút.

Tống Như Mi rất cao hứng, sống lưng cũng đĩnh đạc hơn, bà ngoảnh mặt nhìn Tĩnh Tri, không khỏi có chút không vui: “Tri Tri, con đối với Tiểu Phương ấn tượng thế nào?”

Tĩnh Tri rầu rĩ mở miệng: “Cứ như vậy đi, mẹ hài lòng là được.”

120. Chương 120 : Vị Hôn Phu

”Vị hôn phu

Mẹ hài lòng, mẹ đương nhiên hài lòng, đến mức này, con còn chọn! Tiểu Phương kia điểm gì không tốt? Không phải mẹ nói con, con cùng hần, thật là phúc của con! Hần là cán bộ nhà nước, có phòng ở có việc làm, vẫn là hôn nhân đầu, con còn muốn như thế nào nữa?”

“Là, mẹ, con rất hài lòng.” Tĩnh Tri không muốn nghe mẹ nói lời nhảm nhí, cuống quýt chặn đứng lời của bà, vòng vo đề tài khác: “Chúng ta còn đi xem phòng không?”

Tống Như Mi chân mày giương lên, bước chân càng mau: “Tiểu Phương ba mẹ đều mất, chờ các con kết hôn, mẹ cũng chuyển qua đó, nấu cơm giặt giũ hộ cũng đỡ vội...”

“Mẹ...” Tĩnh Tri muốn nói điều gì, Tống Như Mi đã xoay người đi, câu nói vừa dứt: “Mẹ cùng bà Diêu hẹn nói chuyện, con về trước đi.”

Tri Tri cùng Phương Tiến chọn ngày hai mươi tám tháng chạp đính hôn, cô không có bạn bè, bởi vì không muốn liên quan cùng Mạnh Thiệu Hiên, cũng không muốn hần biết việc cô đính hôn, nên giấu hần, Tĩnh Tri cũng không báo Lâm Thi.

Mà Phương Tiến hình như cũng không có bạn bè, chỉ có mấy người họ hàng thân thích ở xa, còn hai ba đồng nghiệp qua, bọn họ nhìn thấy Tĩnh Tri, đều biểu hiện là giật mình, sau đó bàn luận xôn xao, thường nhìn chăm chăm cô mấy lần, cũng không biết đang nói cái gì.

Tĩnh Tri không để ý, trong nhà hàng rất đơn giản, xếp hai bàn tiệc đều không quá nhiều, trên người cô mặc bộ sườn xám màu đỏ, hoa trên đầu thoát nhìn cũng không cảm xúc, thỉnh thoảng ánh đèn chiếu xuống vết bẩn mờ mờ, Tĩnh Tri cũng hoàn toàn không để ý trong lòng.

Gã cho người nào cũng không chọn, còn để ý này đó đến vật ngoài thân sao?

Phương Tiến xác thực rất hào phóng mua cho cô trang sức, thế nhưng không biết là kiểu gì, thủ công cực kì thô ráp, thoát nhìn tỷ lệ cũng không tốt, Tĩnh Tri vẫn là không để ý, mẹ cô bảo cô mang theo cô liền mang, có quan hệ gì đâu.

Tiệc rượu thật bình thường, Tĩnh Tri chú ý tới lão hàng xóm nhà mình, ăn đầu cũng không ngẩng lên, mà Phương Tiến cùng các đồng nghiệp quả nhiên là ăn không quen, chọc đùa mấy cái rồi cũng không cử động nữa, Phương Tiến uống chút rượu, mặt đỏ dóa người, Tĩnh Tri lên nhìn hắn, lại cảm thấy thoát nhìn hắn không giống người tốt, trong ánh mắt thỉnh thoảng nhìn có tia hung dữ.

Tri Tri đáy lòng có chút giật mình, cô ăn không vô uống một ngụm nước, bị mấy đồng nghiệp của Phương Tiến mời rượu, trên mặt thêm phần hồng, ửng đỏ mà lại mê người, mấy đồng nghiệp đẩy Phương Tiến, cực kì hâm mộ nói: “tiểu tử nhà anh thật có phúc, vợ cậu bộ dáng này đi ra ngoài thật sự là nở mày nở mặt!”

Phương Tiến nghe mấy lời này hiển nhiên rất ca hứng, say khướt chạy đến trước mặt Tĩnh Tri, liếc mắt một cái nhìn sang, người phụ nữ này xác thực là đẹp, nhưng trong lòng nghĩ đến, nếu không phải cô là loại phụ nữ như thế nào, hiện tại thế nào cũng không đến lượt hắn!

Nghĩ đến đây, có chút không vui, cũng may còn chưa say quá, giảm thấp âm thanh nói với Tĩnh Tri: “Ngày mai em đừng đi làm, phụ nữ nên ở nhà chăm lo gia đình!”

Tĩnh Tri không thích bị hắn sắp xếp, nhưng vì nhiều người, nên không nói thêm gì, liền gật gật đầu, Phương Tiến nhìn cô gật đầu, lúc này mới hài lòng rời đi.

Buổi tiệc rất nhanh liền tan, hiển nhiên Phương Tiến cũng không thích giao tế, hắn cùng mấy đồng nghiệp cũng không náo, chín giờ phải trái đều đứng lên về nhà, Tĩnh Tri cùng Phương Tiến và mẹ tiễn khách, còn mấy lão hàng xóm ăn no uống say, nói giỡn một hồi, sau đó mới từng người rời đi.

Bên ngoài trời rất lạnh, Phương Tiến uống rượu say không cảm thấy, cùng khách nói khí thế ngất trời, Tĩnh Tri chỉ mặc bộ sườn xám, đứng bên ngoài toàn thân đều phát run, đứng tiễn khách hồi lâu, cả người cô cơ hồ đều đông cứng, Phương Tiến lúc này mới chú ý đến cô, vội vàng kéo cô vào nhà hàng.

Mẹ nhiều năm không dính rượu, đêm nay cũng có điểm đang say, Tĩnh Tri mặc áo lông, liền cùng Phương Tiến giúp mẹ rời đi, lên xe taxi, Phương Tiến cũng theo vào ngồi, Tĩnh Tri cũng không quá để ý, ba người cùng ngồi phía sau, mẹ nửa ngủ nửa tỉnh, Phương Tiến bên cạnh say khướt, cô có chút không được tự nhiên, dịch sang bên này một chút...

Phương Tiến lại nghiêng người qua, cô không khỏi thở dài một hơi, trong xe rất ấm, đường hơi dài, bởi vì ông chủ nhà hàng là đồng hương với Phương Tiến, có thể giảm giá, vì thế mặc dù có hơi xa một chút, bọn họ vẫn chọn nhà hàng này.

Trên người ấm áp, hơn nữa uống chút rượu, Tĩnh Tri cảm thấy buồn ngủ, dần dần nhắm mắt lại.

Không biết qua bao lâu, Tĩnh Tri mơ hồ cảm giác được có người tay ở trong áo lông của cô dao động, cô miễn cưỡng giãy giụa tỉnh lại, hơn nửa ngày mới phản ứng được, là một tay đang muốn mò lấy ngực của cô!

Tiếng thét chói tai thiếu chút nữa thốt ra, đã thấy rõ ràng trước mặt kia phóng đại một gương mặt, Tĩnh Tri mới tỉnh ngộ, dĩ nhiên là Phương Tiến!

Thấy cô tỉnh, Phương Tiến cũng ngượng ngùng rút tay trở về, còn đối với cô cười một chút, Tĩnh Tri có biết không là mình nhìn lầm rồi, vẫn là thế nào, nụ cười không có ý tốt.

Cô chỉ cảm thấy tim đập thành thịch, liều mạng khống chế đáy lòng tràn ra sợ hãi, quá mất mặt đi, chậm rãi xích sang bên mẹ một chút, vẫn chưa cảm giác được động tác tiếp theo của Phương Tiến, cô mới thở dài một hơi.

Sau khi xuống xe, Phương Tiến cùng cô giúp mẹ đi vào, lại không có ý tứ rời đi, Tĩnh Tri da đầu có điểm tê dại, đúng là vẫn còn đứng lại, cô khách khí nói: “Phương tiên sinh, đã khuya, ngài về trước đi, một mình tôi có thể đỡ mẹ.”

“Tôi đưa mọi người lên, dì không đi được.” Phương Tiến nói, không ngừng bước kéo Tống Như Mi hướng nhà trọ đi, Tĩnh Tri bỗng đổ mồ hôi lạnh, cô con mẹ nó nắm lấy tay hắn, không chút nào để lối thoát mở miệng: “Phương tiên sinh, mời ngài dừng chân!”

121. Chương 121 : Buông Tha

Người đang khẩn cấp trước mắt, tựa như có thể bộc phát ra lực cực đại, Tĩnh Tri dùng một lực, lại ổn định lại thân hình làm cho Phương Tiến cũng không thể không dừng lại.

Ánh đèn vào tiểu khu không sáng lắm, ánh sáng chiếu trên mặt đất gai mắt, tuyết đang tan nhìn có chút lơ đãng, Phương Tiến hai mắt có chút đỏ, hắn xoay người lại, nhìn chăm chăm Tĩnh Tri, dưới ánh đèn mờ mờ, gương mặt xinh xắn tinh xảo của cô tái nhợt mà lại đậm đà đáng yêu, không tự kìm hãm được, đáy lòng Phương Tiến bốc lên một trận , nhưng hắn còn lại một tia lý trí.

Qua năm nay, cùng lắm mất thời gian mười ngày, hắn nhìn một chút, cũng là quá khứ, đến lúc đó kết hôn, cũng không mặc hắn chà sát, bóp viên?

Nghĩ tới đây, không khỏi khẽ cười một chút, hắn buông tay Tống Như Mi, đi tới bên người Tĩnh Tri, Tĩnh Tri vô thức lùi về sau một bước, tay nắm chặt hơn, Phương Tiến lại ở trước mặt cô một bước đứng lại, đưa tay giúp cô sửa lại tóc, “vậy anh hãy đi về trước.”

Tĩnh Tri sửng sốt, ngược mắt nhìn hắn, lại nhìn thấy đáy mắt người đàn ông bình thường này có phần ôn nhu, trong bụng cô mềm nhũn, nghĩ đến bọn họ đã đính hôn, mấy ngày nữa cô sẽ gả cho hắn, chính là vợ của hắn, vừa rồi nói với hắn như vậy, đúng là chính mình không lễ phép...

“Phương Tiến, anh trên đường cẩn thận.” Tĩnh Tri nghĩ tới đây, không khỏi ôn nhu cười một chút, cô giờ tay lên nhẹ nhàng cầm tay hắn: “Chúc mừng năm mới.”

Phương Tiến vui vẻ cũng không khỏi cầm tay cô: “Tĩnh Tri, cũng chúc em năm mới vui vẻ, mấy ngày nữa chúng ta chính là người một nhà!”

Trong giọng của hắn rõ ràng hưng phấn, Tĩnh Tri lại không hề bị nhiễm, cô chỉ gật gật đầu, trong lòng lặng yên tràn ra một chút chua xót thê lương, mà thê lương kia dường như không có cách nào khống chế lan ra tất cả toàn thân, Tĩnh Tri hoảng hốt ngẩng đầu, Phương Tiến trên gương mặt cô nhẹ nhàng hôn một cái, xoay người đi.

Cô liền đỡ mẹ đỡ dẫn ở nơi đó, nhìn thân hình không cao của Phương Tiến ở trên mặt tuyết từng chút từng chút biến mất, Tĩnh Tri không khỏi rung mình một cái, cô đỡ lấy mẹ, xoay người sang chỗ khác, từng bước một chậm rãi tiến lên...

Cô vẫn cúi đầu cẩn thận từng ly từng tí, buổi tối tuyết kết băng, trơn trượt, mà mẹ uống say không biết gì ngã trái ngã phải, Tĩnh Tri dần dần tâm tư loạn tưởng, chỉ cẩn thận đỡ mẹ đi, rất sợ không cẩn thận làm cho cả hai ngã xuống đất..

Cách không xa, nhưng trên đầu cô mào đầy mồ hôi, trước khi đi đến nhà trọ, bỗng nhiên có một người im lặng không tiếng động ở trước mặt cô, Tĩnh Tri nguyên bản không để ý, tùy tiện liếc mắt, nhưng lại cứng ngắc dừng động tác của mình.

“Anh...Anh tại sao lại ở chỗ này?” Tĩnh Tri đột nhiên mở to hai mắt nhìn, người đàn ông trước mặt, cùng lắm là hơn một tháng qua, trước mặt người nọ hoàn toàn thay đổi.

Thân thể hắn cao gầy cô đơn, áo khoác thật dày mặc trên người hắn lại là như ở trên cây gậy trúc như nhau. Mà kia khuôn mặt nguyên bản tuấn mỹ làm cho người đó kị lại cơ hồ có chán chường, hai gò má cũng hõm xuống, xương gò má thoát nhìn cũng có chút cao, làm cho người hắn càng thêm vài tia băng lãnh cùng không tốt.

Hắn cứ như vậy cúi đầu nhìn cô, dưới ánh trăng se lạnh lại thân ảnh cao gầy kéo dài đơn độc.

Trên lưng Tri Tri bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, cô giật mình lui về sau một bước, vừa lúc đi ra tầng trệt bóng mờ, đèn đường cùng ánh trăng, trên đầu cô gai mắt sắc hồng sa hoa thoạt nhìn có chút quỷ dị.

Mạnh Thiệu Hiên cứ như vậy si ngốc nhìn cô, đứng không nhúc nhích, mà hai tay đút trong túi lại không không chế được ngứa đau, nhưng hắn vẫn bất động, hai tròng mắt sâu ao gắt gao nhìn chăm chăm cô.

Tĩnh Tri bị hắn nhìn toàn thân không được tự nhiên, trong lòng cô có nỗi khổ nói không nên lời, lại không thể đối với bất kì người nào nói một chữ, trong lòng cô có tất cả ủy khuất, cũng đã ở năm tháng sông dài, đã quen không đi oán hận, cô biết mình đâu không lại Mạnh Thiệu Đình, cho nên cô lựa chọn rời hoặc trốn đi, cô biết cô không thể cùng Mạnh Thiệu Hiên cùng một chỗ, vì thế cô không hy vọng nhìn thấy sự xuất hiện của hắn.

Huống chi, cô đã đính hôn, cô muốn an an ổn ổn gả một người tốt, sau đó làm vợ tốt, tiếp làm người mẹ tốt.

Năm năm trước không còn đứa nhỏ, cô mỗi tối đều không ngủ được, đang ngủ liền gặp ác mộng, hỗn loạn đó giằng co một năm, cô mới từ từ trong bóng tối giãy giụa đứng lên.

“Em phải lập gia đình?” Cô định vòng qua người hắn đi, hắn bỗng nhiên mở miệng, thanh âm dọa người, Tĩnh Tri không khỏi ngẩn đầu, nhìn đúng vào con ngươi màu hổ phách, nước mắt trong nháy mắt dồn lên đến viền mắt nhưng lại gắt gao nhịn xuống, cô chậm rãi gật đầu, đầu như có nghìn cân nặng.

Gật đầu sau, nửa ngày cũng không có âm thanh, Tĩnh Tri nhìn chăm chăm đầu ngón chân mình, ít dám hô hấp, mà hắn đứng đó không nhúc nhích, không biết đang suy nghĩ gì.

“Rất tốt.”

Thanh âm của hắn rất thấp, Tĩnh Tri cơ hồ không nghe được, trong cổ họng cô kỳ dị vang lên một tiếng, lại muốn ngẩng đầu nhìn về mặt của hắn, tay hắn chậm rãi rơi vào trên tóc cô, Tĩnh Tri chỉ cảm thấy trên da đầu một trận tê dại, cô cúi thấp đầu không nhìn thấy động tác của hắn, không biết hắn đang làm cái gì, trong lòng của cô cực kì loạn, nhưng lại lộ ra ngưng sâu yên lặng.

Không biết qua bao lâu, khi hắn rời tay, Tĩnh Tri chậm rãi ngẩng đầu lên, thấy trên tay hắn cầm tán nương sa hoa lấy từ trên đầu cô, một đôi mắt như mơ hồ nhìn hoa bắn thủ phát nổ, cô chỉ cảm thấy trong cổ họng một trận phát chặt, hết sức cắn đầu lưỡi, đau đớn làm cho cô tỉnh táo lại, mà kia giọt nước mắt trong hốc mắt đảo quanh, bỗng nhiên một giọt liền rơi trên vạt áo...

Kỹ nữ lô địch

122. Chương 122 : Kỹ Nữ Lô Địch

Kỹ nữ Lô Địch

Cô cuồng quát muốn lau đi nước mắt, sợ hắn nhìn thấy mà sinh cái gì nghi hoặc, đang khẽ động, động tác lại cứng lại, cô giật mình nhìn trước mặt chỗ trống, hơn nửa ngày mơ hồ mới có thanh âm vang lên, hắn đi, hắn đã đi rồi...

Cô đỡ dẫn xoay người sang chỗ khác, nhìn thấy bóng lưng tịch liêu cô đơn của hắn dưới ánh trăng thâm đạm, bóng dáng cao gầy kéo dài trên mặt tuyết đi rất nhanh, trong chớp mắt, hắn liền đi ra khỏi tầm mắt của cô...

Nước mắt Tĩnh Tri thoáng một cái cuộn trào mãnh liệt, cô vô ý thức đuổi một bước, trong cổ họng có âm thanh khó nghe: “Thiệu Hiên...”

Nhưng vẫn là dừng lại, đây chẳng phải là kết cục mà cô muốn sao?

Cô chậm rãi lui về phía sau mấy bước, đến khi thân thể đánh vào trên vách tường, cả người mới bắt đầu phát run, cô không ngừng run rẩy, cô hơi cúi đầu...cô...cuối cùng gả cho một người là mới gặp mặt một lần!

Từ nay về sau, yêu hận đã qua...

Cô sớm đã không còn là đứa con gái riêng ăn nhờ ở đậu nhà giàu có, Mạnh Phu nhân sớm đã không phải sinh hoạt tại nhục mạ cùng trào phúng Tổng Tri Tri, người kia trong lòng trong miệng, nhiều tiếng nhớ mãi không quên chị dâu hoặc Tri Tri.

Mấy ngày nữa, cô cũng sẽ bị người gọi Bà Phương, cô khả năng rất nhanh có đứa nhỏ, sau đó trở thành người nội trợ bình thường, giống như muôn và người trải qua cuộc sống bình thường, bây giờ cô đã minh bạch, bình thường an ổn mới là điều khó theo đuổi nhất của con người,

Một giọt nước mắt rơi xuống, theo giờ khắc này, chặt đứt tiền duyên, là đường bằng phẳng hay là bụi gai, mình không hề hối hận.

Ở trong quán, chính giữa trên sô pha một người đang nằm, cốt cách nhỏ yếu, thân hình se lạnh, hần chỉ lười biếng nằm ở nơi đó, mặt mày trong lúc mơ hồ bốc lên mấy phần lệ khí, mà kia một đôi tay thon dài như ngọc thạch tạo thành lười biếng nắm lấy ly rượu, thường thường hần sẽ nhợt nhạt tuyệt từng ngụm, con người màu hổ phách quét mọi người...

“Gi...” Một người đàn ông mập mạp ngồi đối diện với sô pha Mạnh Thiệu Hiên, hần thành thạo hút vài hơi, liền phát ra một tiếng thoải mái, sau đó hắt xì liền tiếp mấy cái, lại lấy giấy trệt để lau nước mũi, lúc này mới như nhau mềm mại ngồi trên sô pha...

Theo vào có mấy tiểu thư ôi, người này hiển nhiên rất hưởng thụ, hần sờ soạng xoa bóp ngực một cô gái, chỉ chốc lát liền lôi một người đặt dưới thân một phen dâm loạn, hành vi phóng đảng động tác hung hăng xung quanh một đồng nữ nhân đang thét chói tai đổ lại cười rộ lên...

Mạnh Thiệu Hiên trông mắt hơi liếc mắt quét qua người kia một cái, mi tâm chậm rãi nhíu lại, hần đặt chén rượu xuống, đối mặt với người đàn ông vừa rồi, liền đẩy nữ nhân trong lòng ra, ý bảo cô ta bỏ thêm ma túy, một bên nhả khói như sương mù, một bên cười hì hì nói: “Tam thiếu có muốn thử một chút hay không?”

Mạnh Thiệu Hiên chỉ hơi đưa mí mắt một chút, thấy cô gái bên cạnh đang rót thêm rượu vào chén của hần, hần vừa bùng lên, uống một hơi cạn sạch sau cúi đầu nói: “Tôi không dùng chất có hại.”

Người đàn ông liền cười: “Đại thiếu gia của tôi ơi, chỉ cần không nghiện hơn, chơi một chút, con mẹ nó anh sẽ thấy thật tiêu hồn!”

Mạnh Thiệu Hiên vẫn lạnh lùng cười, hần sầm lạnh bĩu môi, trong con ngươi chột lóe lên thần sắc ngoan lợi: “Ngụy Hai, anh lừa tôi gì không biết chứ hả, coi tôi kiến thức nông cạn phải không?”

Ngụy Hai vừa nghe lời này, cười làm lạnh nói: “Tam thiếu, cũng không thể nói như vậy, anh em chỉ là nhìn anh mấy ngày nay có chút cô đơn, nghĩ biện pháp cho anh giải quyết!”

Mạnh Thiệu Hiên nghe xong lời này, không nói tiếp, hần cúi đầu, ngón tay vân vê cái chén trong tay, người phụ nữ bên người như rắn cọt sát vào người hần khe khẽ vuốt: “Tam Thiệu a, Anh cũng không cần chỉ nhìn chăm chăm cái chén a, chị em chúng tôi ở đây chẳng lẽ không xinh đẹp hơn?”

Mạnh Thiệu Hiên nhướn mi hơi đẩy ả ra: “Tôi đang đợi một người!”

“Lô Dịch, cô đừng quấy rầy hần, kia nha chính là đang thất tình đâu!” Ngụy Hai thở dài một tiếng, kĩ nữ bên cạnh tiếp hần dùng ma túy, chỉ chốc lát sau liền run rẩy một thân thịt mỡ, cùng ả kia hát hò rồi khiêu vũ...

Giọng phá ra như gào khóc thảm thiết, Mạnh Thiệu Hiên nghe lác đầu, đứng thẳng lên rồi bước ra ngoài.

Lô Dịch giật mình nhìn theo bóng lưng hần, hơi thuốc phiện hiện trong ánh mắt buồn bã, một lát nhưng vẫn thoải mái cười cười, nhún nhún vai không sao cả, đứng tại đây, đàn chị Hoa đi tới, liếc nhìn Lô Dịch một cái rồi cũng ngồi cạnh đó, không khỏi mất sáng hô lên: “Tiểu Dịch à, Lục Ngũ Gia rồi, đang tìm em đó, đêm nay khả năng muốn dẫn em ra sân khấu, em xem rồi chọn đi, đừng vô tâm vô phế chọc giận người!”

Lô Dịch tay ở trên bàn trà cầm điều thuốc, dập tàn thuốc, với áo khoác ngoài rồi cũng đi ra ngoài, trong miệng có chút không kiên nhẫn nói: “Chị Hoa, em biết, chị yên tâm đi!” Chỉ cần bọn họ không biến thái như vậy, em chẳng lẽ còn không nhìn được! Không phải mấy người đàn ông thôi sao, em là Lô Dịch vào nghề đã năm năm, đàn ông nào chưa thấy qua, kĩ thuật trên giường nào mà em không biết...”

123. Chương 123 : Chiêu Kỳ

Chiêu Kỳ

“Được rồi, không nói nhiều nữa, đi thôi!” Hoa Tử nhìn cô lại muốn ngăn cản, cuống quýt cắt ngang lời của cô, lời cô đi ra ngoài, ra khỏi ghế, Hoa Tử bỗng nhiên bất quá hỏi: “Thế nào, Có thu Tam thiếu vào tay không?”

Lô Dịch trào phúng cười, gương mặt mắt yêu mị: “ Hoa Tử, tôi tính biểu diễn cái gì a, Tam thiếu chưa bao giờ tới nơi này vì gái, hẳn đã có người trong lòng rồi!”

“Xích...” Gương mặt trang điểm dày của Hoa Tử cười như một đóa hoa, cô ta liếc mắt nhìn Lô Dịch một cái: “U, cô, Lô Dịch vào nghề năm năm, bao nhiêu người đàn ông đã thành người dưới váy cô, thế nào hiện tại lại nếm mùi thất bại? Tôi nói cho cô biết, người đàn ông này, sẽ không có toàn tâm toàn ý, cô cho hẳn ăn ngon ngọt, làm cho hẳn không rời cô được, không phải kết?”

Lô Dịch cười, đỉnh đặc nói: “Không có cách a, hẳn căn bản không có liếc em một cái, em chính là cỏi hết đồ nhảy trước mặt hẳn, hẳn cũng không liếc mắt nhìn em, em có thể làm gì nữa?”

Lô Dịch nói đến đây, không khỏi than buông tay, trong tròng mắt không khỏi nhìn không được thở dài.

“Được rồi, không nghĩ đến điều đó nữa, thừa dịp tuổi còn trẻ có danh tiếng tranh thủ kiếm tiền mới là đạo lý, chờ mấy năm nữa, cô lui về ở ẩn, tìm một người đàn ông chất phác thật thà gả là được!”

“Cao!” Lô Dịch bỗng nhiên miệng thô bạo, trong tròng mắt có chút tinh quang đã tính: “Em con mẹ nó không có được Tam thiếu, em chết không cam lòng!”

Hoa Tử, ý buông tay, đem cô đẩy hướng bên hàng ghế, oán giận nói: “Cô trước tiên đi hầu hạ một đồng lão già kia đi, không một kẻ nào dễ bắt nạt!”

Lô Dịch cười, chuẩn bị đi vào cửa, lại xoay người lại, ánh mắt của cô lấp lánh nhìn Hoa Tử: “Hoa Tử, em là nói thật, em thích Tam thiếu, hẳn càng không phản ứng, em lại càng thích, có thể cùng hẳn ngủ một đêm, chết cũng cam tâm!”

“Cái gì có chết hay không? Đi vào nhanh đi, đỡ phải để đám người kia uống lắm rồi đổi biện pháp dần vặt cô!” Hoa Tử nói mặc dù thô lỗ, nhưng xác thực lại đáng thương, cũng không khỏi có chút động lòng, nhưng cũng chỉ biết cứng rắn đẩy cô đi vào...

Lô Dịch cúi đầu, xoa xoa mắt, xoay người liền ngẩng đầu uốn ngược đi vào...

Hoa Tử nhìn thân ảnh của cô biến mất, không nhìn được thở dài lắc đầu, làm kỹ nữ, muốn cùng người mình thích ở một chỗ, quả thực khó hơn lên trời, có thể được cái chết già, chính là kiếp trước tích đức!

“Tam thiếu, anh không thoải mái sao?”

Hắn chống trán đứng ngoài, một cô gái nhìn thấy dáng vẻ của hắn liền qau hỏi, hắn xua tay ý bảo nữ nhân đó rời đi.

Mạnh Thiệu Hiên đứng ở ngoài một hồi, hút hai điều thuốc, ngẫm lại vẫn là không muốn trở về nhà, có thể có nhiều thứ để nghĩ, đỡ phải luôn luôn nghĩ đến cô gái bạc tình kia...

Mạnh Thiệu Hiên hưng hăng hít một hơi thuốc dài, tiện tay đem mẩu còn lại vứt trên mặt đất, gơ chân đi đi, nếu như trên đời có thể có thứ thuốc gì ăn cho người ta quên chuyện không vui thì thật tốt.”

Hắn thực sự hận cô, vì sao có thể tùy tiện gả cho một người đàn ông bình thường, chứ không chịu theo hẳn!

Cô muốn cái gì, hần đều có thể cho, mi cũng không nhân một chút, thế nhưng cô lại không cần hần!

Cô thà rằng mặc một bộ lễ phục xấu như vậy, cô cứ như vậy làm một cô dâu thấp kém với người đàn ông tầm thường, cũng không chịu liếc mắt nhìn hần, Mạnh Thiệu Hiên chính là nhịn không được tức giận, hần đẩy mạnh cửa phòng, nặng nề bước vào...

Nếu không phải còn chút lý trí, hần thật muốn chiếm đoạt cô, xem ai còn muốn cô, ai còn cùng hần cướp!

”Tam thiếu, uống say sao? Nếu không chúng ta trở lại? Ngụy Hai mắt sắc nhìn hần đi vào, đẩy nữ nhân trong ngực, một thân phì nhiêu run rẩy tiến đến trước mặt Mạnh Thiệu Hiên, có chút ân cần hỏi han.

Mạnh Thiệu Hiên khoát tay, lập tức đến bên cạnh một nữ nhân nói: “Châm trà.”

“Vi Vi, cô không nghe thấy sao, nhanh giúp Tam thiếu châm trà!”

Ngụy Hai vui vẻ, hần cùng Mạnh Thiệu Hiên quan hệ cũng không tệ..

“Tam thiếu, anh uống say rồi sao? Đầu có đau hay không? Có muốn e đắp bóp một chút hay không? Vi Vi vui vẻ không tự kìm hãm được bưng trà qua, cô cùng Lô Dịch là đối thủ một mắt một còng, lần này, nếu như cô lấy lòng được Tam thiếu, nữ nhân kia còn không tức chết!”

Mạnh Thiệu Hiên uống liền hai chén trà, cảm thấy cơn đau đầu đỡ hơn nhiều, hần tựa người trên sofa nhắm mắt, không cự tuyệt, cũng không gật đầu đáp ứng, Vi Vi đưa mắt nhìn Ngụy Hai, thấy hần có ý bảo được, cô liền cắn răng, tay run run đưa tới, nửa thân thể mềm yếu dán trên người Mạnh Thiệu Hiên...

Thấy hần vẫn như cũ không có phản ứng, là gan Vi Vi liền lớn hơn, mười ngón tay nhỏ và dài một bên xoa bóp, một bên lên nhìn thần sắc Mạnh Thiệu Hiên, cười lạnh nói: “Tam Thiếu cảm giác thế nào? Có muốn mạnh hơn chút nữa không?”

Mạnh Thiệu Hiên nhắm mắt lại, nhẹ nhàng lắc đầu, Vi Vi càng quá胆, thân thể lại dán sát hơn, bộ ngực mềm mại liền đặt ở trên đầu Mạnh Thiệu Hiên, khe rãnh thật sâu làm cho người ta nhìn mà mạch máu toàn thân muốn phun trào, mà Mạnh Thiệu Hiên vẫn bình thường như khúc băng ngồi yên mất dương thần...

124. Chương 124 :yên Lặng Quan Tâm

Yên lặng quan tâm

Ngụy Hai vừa nhìn xuống, không khỏi mừng thầm, liền đánh ánh mắt hài lòng nhìn Vi Vi, Vi Vi cũng lạnh lẽ, bên tai Mạnh Thiệu Hiên mềm giọng nói: “Tam thiếu, không em đưa cho ngài đến phòng khác?”

Mạnh Thiệu Hiên tay đặt trong túi, ngón tay siết chặt, vật cứng rắn một chút một chút cảm giác ma sát hần, hần chỉ cảm giác tâm mình có một chút đốt lên, Phó Tĩnh Tri, Phó Tĩnh Tri...

Em có biết hay không tôi có bao nhiêu hận em!

“Bỏ đi!” Một khắc Vi Vi kéo hần lên, hần bỗng nhiên vung một cái tát đem Vi Vi đẩy ra, liền đứng dậy đi, Ngụy Hai trừng mắt há miệng, đuổi hai bước: “Tam thiếu?”

“Sau này anh tìm gái đừng gọi tôi nữa, nếu không bạn cũng không làm được!”

Mạnh Thiệu Hiên phịch một tiếng đóng cửa lại, thiếu chút nữa đập vào mặt Ngụy Hai, hần giật mình một hồi, ảo não vỗ vào trán mình: “Con bà nó, có gái cũng không dùng...”

Hôm nay tuyết lớn, vì hần vừa về nước, tất cả công việc còn chưa kịp tiếp nhận, vì thế người khác càng vội, nhưng hần lại càng nhàn hạ.

Mạnh Thiệu Đình ở thư phòng lên mạng, Mạn Quân không biết mọi người vội cái gì, hần xem trang web một hồi, bỗng nhiên trên vai một đôi tay nhỏ bé dịu dàng, Mạnh Thiệu Đình vô thức đóng trang web, Mạn Quân lại cầm tay hần, cúi thấp đầu: “A, anh thời gian này rụng tóc hay sao?”

Sắc mặt Mạnh Thiệu Đình trầm xuống, đẩy Mạn Quân ra, trầm giọng nói: “KHông có/”

“Vậy vì sao anh đang xem cách làm thế nào mọc tóc?” Mạn QUân có chút hoài nghi nhìn hần, ngón tay nghịch tóc, ôn nhu hỏi.

“À, xem cho một người bạn.” Mạnh Thiệu ĐÌNH hơi hột một câu, đẩy Mạn Quân đứng lên, cánh tay thon dài lười nhác đưa ra, Mạnh Thiệu Đình đứng trước cửa sổ hút một điếu thuốc, ngoài cửa sổ đầy trời tuyết trắng, ánh mắt hần nhìn sang dòng suối nhỏ phía bên, thế nhưng tuyết đã đọng đầy, không còn nhìn thấy phong cảnh xinh đẹp thường ngày.

Điếu thuốc trong tay bất động, gương mặt lạnh lùng tuấn dật hé ra một tia nhỏ, trong mơ hồ có mơ hồ hình ảnh, một thân ảnh nho nhỏ đơn độc đứng ở dòng suối nhỏ đó, một người yên lặng làm một người tuyết, trên mặt tuyết viết một hàng chữ.

Khi đó trong lòng cô ấy đang suy nghĩ gì? Cách năm năm, hần mới chợt phát hiện, hần đối với cô ấy như vậy không biết.

Hồi đó, hần nói qua một câu nói, một người đàn ông càng không hiểu một người phụ nữ, thì người phụ nữ đó càng đáng hứng thú.

Nói xong câu nói kia không lâu, hần liền đi công tác Mỹ, sau đó...

Mạnh Thiệu ĐÌNH chỉ cảm thấy trái tim khó chịu nói không nên lời, nếu như Phó Chính Tắc không nóng lòng muốn thoát khỏi tình cảnh do đó bị đối thủ lợi dụng, nếu như Phó gia không phá sản, nếu như ba mẹ hần đều thích Tĩnh Tri, nếu như đứa nhỏ...còn ở đó, có phải hiện tại, bọn họ còn giống như trước ở cùng một chỗ?

“Thiệu Đình, anh có thể giới thiệu cho bạn của anh không nên dùng lược plastic, mà dùng bằng lược sừng tê giác hoặc bằng gỗ nha, nghe nói thường xuyên dùng như vậy, da đầu mới có lợi, còn có thể mọc nhiều tóc nha.”

Mạn Quân một bên lên mạng tìm tòi, một bên quay đầu nhìn Mạnh Thiệu ĐÌNH hí mắt nói.

“À, anh sẽ nói cho bạn biết.” Mạnh Thiệu Đình chỉ cảm thấy ngón tay hơi nóng, hần giật mình bóp tàn thuốc, xoay người sang chỗ khác...

“Bạn anh mấy ngày trước gặp cướp, bị người ta túm làm tóc rụng mất một mảng, tình huống như vậy phải làm sao?” Mạnh Thiệu ĐÌNH đi tới trước máy vi tính, cúi người xuống nhìn Mạn Quân, ngón tay tinh xảo gõ ở trên bàn.

“Em cũng không tìm được loại này.” Mạn QUÂN tìm tòi kết quả, nghĩ nghĩ nói: “Em cảm thấy người còn trẻ, trao đổi chất đều rất tốt, chỉ cần ăn nhiều táo đỏ, đào hạch, mè đen..., đúng rồi, nghe nói nấu nước gừng gội đầu sẽ nhanh mọc tóc, gừng có tác dụng giúp tóc mau dài!”

“Uhm, anh nhớ rồi, anh bảo cô ấy làm xem có hiệu quả không.” Mạnh Thiệu ĐÌNH một bên đáp lời, một bên liền đi lấy sáo khoác, Mạn Quân nhìn bộ dáng hần muốn đi ra ngoài, hoảng cảm áo khoác qua: “Thiệu ĐÌNH, anh muốn đi ra ngoài sao.”

“Uh, có việc phải xử lý một chút.” Mạnh Thiệu Đình cúi đầu nút áo, mi mắt cũng không nâng lên đáp.

“Anh không phải hôm nay không có việc gì sao?” Mạn Quân sắc mặt có chút trắng, cẩn thận từng ly từng tỷ hỏi.

Mạnh Thiệu Đình đang nút áo dừng một chút, sắc mặt không thay đổi nói: “Chợt nhớ ra anh cả hôm qua nói buổi chiều qua đó.”

“Uhm, tối hôm đó lại tới dùng cơm sao?” Mạn Quân cùng hần đi ra ngoài, lúc tiễn hần xuống lầu hỏi.

“Đến lúc đó sẽ gọi điện cho em.” Mạnh Thiệu ĐÌNH nói: “Em đừng ra, bên ngoài lạnh, quay vào đi.”

Hần trước sau như một thân thiết nhưng lại lạnh nhạt, Mạn QUÂN ồ một tiếng, nhìn hần đi ra ngoài, trong lòng bàn tay cô có điểm đau nhói, hần đang lừa cô.

Có phải bộ dáng của cô rất dễ lừa? Bởi vì quá nhu nhược quá tự ti, quá thiện lương, vì thế...Có thể không kiên nhẫn gì bị hần làm tổn thương?

Bạn bè cái gì, là Phó Tỉnh Tri, cô mặc dù ngốc, thể nhưng thận trọng, cô nhớ rõ trên sàn nhà phòng bệnh rơi xuống một nhúm tóc thật dài, là hắc làm rụng, hắc cuối cùng hối hận, đau lòng....

Mạnh Thiệu Đình lái xe đi ra, gọi điện thoại cho trợ thủ hỏi rõ ràng nơi có bán lược gỗ đào xịn hoặc lược tê giác.

Sau khi đến, cửa hàng lớn như vậy lại không có khách hàng, Mạnh Thiệu Đình đối với những thứ này cũng dốt đặc cán mai, thẳng đem cây lược gỗ cùng sừng trâu đắt nhất mua, A Thành cũng theo lời hắc nói đi Wal-Mart mua một đồng hạch đào, mè đen các loại, Mạnh Thiệu Đình đem tất cả lên xe, hướng nhà Tỉnh Tri mà lái tới.

125. Chương 125 : Xin Anh Tự Trọng

26. Xin anh tự trọng

Từ lần trước ở bệnh viện sau khi đuổi Phó Tỉnh Tri đi, hắc ép mình không được để ý tới bất kỳ chuyện gì của cô nữa, đợi bệnh của Thiệu Hiền khỏi hắc, hắc sẽ cùng Mạn Quân ra nước ngoài nghỉ phép một tuần, dù sao chỉ cần cô tách khỏi Thiệu Hiền, mục đích của hắc đã đạt được.

Sau khi nghỉ phép trở về, biệt thự của Mạnh gia đã sửa chữa hoàn tất, hắc và Mạn Quân chuyển vào, có lẽ nhìn vật nhớ người, có lẽ có chút nguyên nhân nói không nên lời, khi hắc nhìn thấy thư phòng và dòng suối nhỏ mà ngày đó Tỉnh Tri thích nhất, hắc rõ ràng cảm thấy lòng mình rối loạn.

Dù sao cô từng là vợ của hắc, hắc cảm thấy một người đàn ông có lẽ sẽ quên vô số phụ nữ trong cuộc đời mình, như người phụ nữ cũng sẽ không quên đêm đầu cho ai, mà vợ trước, sợ rằng càng không có cách nào quên, trừ phi hắc mất trí nhớ.

Cho nên đối với chính mình dù năm năm cũng không quên chuyện Tỉnh Tri, Nếu như bọn họ không có kết hôn, mà chỉ qua loa ở cùng một chỗ, không chừng hắc đã sớm quên mất, bởi thế hắc không có cách nào quên được người vợ trước của mình, không thể quên Phó Tỉnh Tri!

Mấy ngày nay trong lòng hắc vẫn luôn nhớ đến ngày đó ở bệnh viện hắc đối với cô động thủ, hắc cứ tưởng mình buông xuống được, nhưng không phải.

Xe đi vào tiểu khu, bảo vệ chỉ hỏi mấy câu liền rất nhẹ nhàng cho đi, cũng là thấy một người thanh niên đẹp trai đi Maybach thì không thể là phường trộm cướp đi.

Mạnh Thiệu Đình dừng xe, hút một điếu thuốc, muốn gọi điện thoại cho cô, lại không biết số hiện tại của cô nên trực tiếp đi lên, nhưng lại lo lắng mẹ gặp mẹ của cô, không biết đối mặt như thế nào, lại chần chừ hút thêm hai điếu thuốc, Mạnh Thiệu Đình đẩy cửa xe, quyết định đi lên...

Ăn cơm trưa xong, mẹ cô đã đi ra ngoài, nói là có việc nên cô cũng không hỏi nhiều, cô dọn dẹp phòng bếp và rửa bát, mấy ngày nay Phương Tiến đến rất chăm, Tỉnh Tri đang rửa bát thì nghe phòng khách bên kia có tiếng động, nghe tiếng gõ cửa...

Tay Tỉnh Tri dính đầy bột chạy ra, tạp dề cũng chưa kịp cởi liền mở cửa.

Vừa mở cửa vừa nói: “Là Phương Tiến sao? Tới đây tới đây rồi...”

Tỉnh Tri cười ngắc đầu, đột nhiên ngây cả người.

Người đàn ông ngoài cửa vóc dáng cực cao, anh tuấn vô cùng, thần sắc lại có chút lạnh lùng, không phải Phương Tiến, mà là Mạnh Thiệu Đình.

Tỉnh Tri chỉ cảm thấy tim đập một trận nhanh hơn, sâu trong nội tâm cô luôn có cảm giác âm thầm sợ hãi đối với hắc, bởi vì sự âm ngoan của hắc, bởi vì hắc đối với cô độc ác.

Giơ tay lên định đóng cửa lại, lại bị hắc một tay ngăn lại, Tỉnh Tri gắt gao cắn răng nhìn, tiếp tục đóng mạnh cửa, Mạnh Thiệu Đình thẳng bước một bước, nửa thân thể bước vào, hắc hung hăng nhìn cô đang cúi đầu, khóe môi nhếch lên, lạnh giọng mở miệng: “Ai là Phương Tiến?”

“Mạnh tiên sinh, tôi nhớ ngày đó ở bệnh viện, ngài đã đáp ứng tôi sau này sẽ không xuất hiện trước mặt tôi nữa.” Tĩnh Tri thấy hần vô lại, cũng thẳng thắn buông tay, ngẩng đầu tức giận nhìn người đàn ông trước mặt.

“À, điều đó xin lỗi, con người tôi có tật xấu là thích lật lọng.” Mạnh Thiệu Đình trên mặt không hề tỏ vẻ khó xử, đẩy cô ra rồi hướng vào phòng khách, ngồi xuống sofa, lười biếng tựa vào thành ghế, quay đầu nhìn sắc mặt có chút tái nhợt của cô, thả giọng nói: “Rót chén trà đi, tôi khát.”

“Vô ý tứ, trong nhà không có trà.” Tĩnh Tri nhìn dáng vẻ của hần, trong lòng tức giận, nếu như không phải bản chất tu dưỡng lễ nghĩa tốt, cô thật sẽ đem một đồng đồng tây tuôn ra.

Cô lạnh lùng nói xong, xoay người đi vào phòng bếp...

Mạnh Thiệu Đình cũng không có nổi giận, trái lại còn có hứng thú nhìn cô tức giận, bộ dáng của cô thật đúng là như một cô bé.

Tĩnh Tri mở vòi nước ào ào rửa bát, người đó da mặt không biết dày đến mức nào, cô không phản ứng hần, cũng không ấm i với hần, cô không ngốc như vậy, cùng hần gây gổ, chọc giận hần, hần mà động thủ, người bị hại vẫn là cô!

Mạnh Thiệu Đình ngồi một hồi lâu, thấy Tĩnh Tri vào bếp không chịu ra, hần cũng cảm thấy không chút thú vị, thẳng thắn đứng lên cũng hướng phòng bếp đi vào.

Đến cạnh cửa, hần dừng lại, tựa ở cửa phòng bếp nhìn cô rửa bát.

Hần đứng một hồi, thấy cô đầu cũng không ngẩng lên, đương nhiên nhìn không thấy dáng vẻ của hần, trong lòng không biết tại sao có chút chua xót khổ sở.

Thời gian trước khi chưa ly hôn, cô nếu như không phải nhã nhặn lịch sự đọc sách ở trong thư phòng, thì chính là bận rộn trong phòng bếp, mà bây giờ một lần nữa nhìn cô như vậy, lại dường như thấy ảo giác mấy đời.

Hần không nhịn được đi vào một bước, âm thanh không lớn vang lên: “Tĩnh Tri, tóc của cô...”

Tĩnh Tri sửng sốt, đôi tay hơi run lên một chút, da đầu nảy sinh một trận đau đớn, cô cúi thấp đầu, quát cường một chút nói: “không có việc gì.”

Hần cười cười, tay muốn sờ lên đỉnh đầu cô, Tĩnh Tri bỗng nhiên lui một bước tránh né, lạnh lùng nói: “Mạnh tiên sinh, xin anh tự trọng.”^f

“Tự trọng? Cô có cái gì tôi chưa chạm qua? Còn gì mới mẻ nữa?” Mạnh Thiệu Đình càng đến gần hơn, một tay nắm giữ cằm tinh xảo của cô, con ngươi đen chậm rãi kề gần sát, làn da cô trắng không chút tì vết, làm cho hần một trận động tâm...

“Mạnh Thiệu Đình, tôi sắp phải lập gia đình, xin anh, không nên đụng chạm vào tôi!” Tĩnh Tri ngăn chặn sự đụng chạm của hần vào thân thể mình, đem sức đẩy hần ra, xoay người chạy ra chỗ khác.

ps: chân tướng năm năm trước

126. Chương 126 : Chân Tướng Năm Năm Trước

Chân tướng năm năm trước

“Lập gia đình?” Mạnh Thiệu Đình đột nhiên ngắt người, tròng mắt đen bỗng trở nên lạnh lùng tức giận: “Cô còn đang cùng Thiệu Hiền thông đồng không rõ?”

Tĩnh Tri yên tĩnh đứng đó, hần thì tinh thần tràn ngập phần nộ, lại là cảm thấy buồn cười, nhìn không được chanh chua mở miệng: “Làm sao anh biết người mà tôi muốn gả là Tam thiếu gia nhà anh? Tôi cũng đã sớm nói, tôi không muốn cùng Mạnh gia nhà các người có nửa điểm liên quan, năm năm trước tôi gả cho anh, kết quả làm nhà chúng tôi mất hai cái mạng, anh nghĩ rằng tôi còn có thể ngu ngốc như vậy?”

“Cha cô qua đời tôi rất xin lỗi, tôi có trách nhiệm,thế nhưng cũng không thể hoàn toàn trách tôi, còn đứa nhỏ, cô đừng quên chính là cô tự bỏ nó đi!”

Hắn bỗng nắm chặt lòng bàn tay, tới gần một bước, lại thấy sắc mặt cô trắng dọa người, mùa đông ban ngày ngắn, ánh sáng không biết đã chạy đi nơi nào, trong phòng khách ánh sáng ít, nhưng hắn lại cảm thấy không rõ khuôn mặt cô, chỉ thấy một đôi con ngươi đen bình thường, càng đen nồng đậm cùng đau thương mờ mịt, làm cho trái tim hắn một chút co quắp.

“Đúng vậy, cha ta qua đời không liên quan gì đến anh, anh không cần chịu trách nhiệm, muốn trách cũng chỉ có thể trách cha tôi quá thương tôi, trách đứa con gái bất hiếu như tôi mang thai bị người đuổi đi, vì thế mặt dày mày dạn đi cầu xin cha mẹ anh đừng để anh cùng tôi ly hôn! Trách ông ấy không có bản lĩnh, trách ông ấy vì phá sản bị người coi thường, vì thế ông ấy nên bị người nhục mạ, bị người nhục nhã hạ thấp không đáng một đồng, bị người ngay trước mặt ông ấy mắng con gái ông ấy là một tiện nhân, là một kỹ nữ, đứa bé trong bụng không là con hoang không biết cha là ai! Ông ấy chết chưa hết tội, chết cũng xứng đáng, ông ấy không trách bất cứ kẻ nào!”

Tĩnh Tri không biết mình từ đâu một khắc bắt đầu phần giận, cô nghiêm nghị nói xong một tràng dài, kiệt sức ngồi ngã xuống sofa, trong phòng khách yên tĩnh, cô cũng nghe được tiếng chính mình hít thở ồ ồ, đầu tựa như muốn nổ tung, lỗ tai chỉ thấy ù ù, Tĩnh Tri chậm rãi ôm lấy đầu, đem mặt chôn giữa hai đầu gối, nước mắt cố kìm không được vẫn rơi xuống...

Một màn năm năm trước, như một cơn ác mộng dần vật cô, mỗi khi nghĩ tới chính là đau đớn tâm can, cô không muốn lại nhìn về phía sau, cô đem cừ hận cùng buông xuống, cô chỉ muốn an ổn cuộc sống của mình, cô thậm chí không muốn suy nghĩ liên gả ngay cho một người lạ, người này vì sao vẫn không buông tha cho cô?

“Tĩnh Tri...cô đang nói cái gì?” Mạnh Thiệu Đình đứng đó, hắn bước gần thêm hai bước, lại nghe Tĩnh Tri kiềm chế tiếng khóc, thân thể nhỏ nhỏ của cô rúc trên ghế sofa, tiếng khóc nặng nề mà lại thống khổ, hắn như hóa đá đứng ở nơi đó, trong đầu một ít hồi ức hỗn độn hiện về, nhưng lại dần dần sáng tỏ một ý nghĩ...

“Đứa nhỏ sự tình rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? còn có, Phó tiên sinh chết, Tĩnh Tri, cô nói cho tôi biết!” Mạnh Thiệu Đình hai tay đặt trên vai cô, lòng bàn tay nắm chặt vai cảm nhận được thân thể đơn độc đang run lên không ngừng, làm cho hắn không kháng cự được kéo cô ôm vào trong ngực: “Tĩnh Tri, cô nói từ đầu đến cuối cho tôi biết!”

Tĩnh Tri khóc cơ hồ muốn ngắt, nhưng vẫn là cố chấp liều mạng đẩy hắn ra, cô không ngừng nghẹn ngào, lời nói có chút đứt quãng: “Anh đừng ép tôi, Mạnh Thiệu Đình! Anh...Tôi không muốn nhìn thấy anh, không muốn nhìn thấy bất cứ người nào của Mạnh gia các người...”

“Tĩnh Tri à, con đang làm gì đó, Phương Tiến đến...”

Tĩnh Tri vừa dứt lời trong nháy mắt, ngoài phòng khách vang lên âm thanh của Tống Như Mi cùng tiếng mở khóa, Mạnh Thiệu Đình thất kinh, cuống quýt sẽ buông tay, cửa đã mở, Tống Như Mi mặt mày rạng rỡ xách theo túi lớn túi nhỏ đứng ở bên ngoài, mà Phương Tiến cũng đứng ở một bên...

Một khắc nhìn thấy Mạnh Thiệu Đình kia, Tống Như Mi chỉ ngốc sững sốt trong chốc lát, chút hình ảnh thật sâu trong đầu bắt đầu rục rịch, người này bà biết!

Coi như hắn hóa thành tro, bà cũng nhận ra.

Năm năm trước lúc bà còn đang dưỡng bệnh ở Mỹ, Tĩnh Tri kết hôn nhưng bà bởi vì thân thể bệnh không có cách nào về tham gia, về sau Tĩnh Tri gửi qua bưu điện ảnh chụp của bọn họ qua đó, bà lúc đó đối với Mạnh Thiệu Đình cực hài lòng, bởi vì trong hình hai người thoát nhìn, quả nhiên là một đôi thật đẹp!

Khi đó bà cố ý đem ảnh con gái và con rể để ở chỗ dễ thấy nhất trong phòng, ngày nào cũng nhìn mấy lần, đến cuối cùng khi biết Tĩnh Tri cùng Mạnh Thiệu Đình ly hôn, Phó gia phát sinh hàng loạt sự việc, bà mới mang ảnh đốt đi!

Nhưng là mặt người này, bà không thể quên được, Mạnh gia bọn họ hại chết người đàn ông bà yêu nhất, hại khổ bà cùng đứa con gái Chính Thi yêu nhất, bà nhìn thấy bọn họ, hận không thể tận tay giết những người đó!

“Bá mẫu...” Mạnh Thiệu Đình mặc dù có chút khiếp sợ, thế nhưng cũng rất nhanh điều chỉnh tốt tinh thần, hần tiến lên mấy bước, mỉm cười, kính cẩn mở miệng...

Một lời của hần thốt ra, sắc mặt Tống Như Mi trong nháy mắt thay đổi, Tình Tri đứng ở trước sô pha, nhìn thấy túi trên tay mẹ lạch cạch một tiếng rơi trên mặt đất, khoe miệng của bà co quắp, trên trán tựa hồ gân xanh nổi lên, Tình Tri bỗng có chút sợ hãi nói không nên lời, cô vừa muốn mở miệng giải thích cái gì...

Lại thấy Tống Như Mi cả người bỗng như điên rồi, một phen nhặt đồ nhằm hướng Mạnh Thiệu Đình ném tới: “Các người là đồ tiện nhân lòng lang dạ sói, còn mặt mũi dám đến nhà chúng tao, tao đánh chết mày, đánh chết mày...”

Mạnh Thiệu Đình thân thủ tốt, liền nhanh nhẹn né tránh, Tống Như Mi thấy hần tránh thoát, lại cổ quái cười một tiếng, lại đến một chiếc khay trên bàn, hướng đập lên người Tình Tri: “Phó Tình Tri, mày thật có năng lực, sắp kết hôn, mày còn cùng đàn ông khác ở nhà ôm ấp, mày quên cha mày chết như thế nào sao? Mày cứ như vậy thấp hèn!”

Tình Tri trơ mắt nhìn góc cạnh bén nhọn của khay sẽ nện trên đầu mình, lại bỗng nhiên có một tay đưa đến ôm chặt lấy cô!

Không có cảm giác đau đớn, chỉ cảm thấy đập vào mặt là mùi hương thuốc lá vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, cô nghe được trên đỉnh đầu truyền đến tiếng rên rỉ, ngẩng đầu lên thấy sắc mặt hần trắng bệch, hàm răng cắn chặt, lại là cứng rắn bị đánh một cái, không trốn tránh.

chương tiếp: Đột biến

127. Chương 127 : Thế Đạo Rất Bẩn, Nhân Tâm Càng Bẩn Hơn

Thế đạo rất bẩn, nhân tâm càng bẩn hơn

Tình tri lo sợ không yên, thấy hần một đường đi rất nhanh, lại như là đang tránh ôn dịch, cô lại nhẹ nhàng cười một chút, trong dự đoán không có khổ sở hay phiền nộ, trái lại là cảm giác nhẹ nhõm, cô khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Vào trong phòng bệnh, mẹ cô còn đang mê man, Tình Tri nhờ y tá trông nom hộ một hồi, cô liền chạy ra ngoài mua chút đồ ăn cho mẹ.

Đã là chín giờ tối, Tình Tri phải đi thật xa, mới tìm được một tiệm cháo, cô mua một ít cháo bổ dưỡng nhẹ nhàng để trong bình giữ ấm rồi quay trở lại bệnh viện, vừa mới lên cầu thang, nghe thấy trong phòng bệnh truyền ra tiếng thét chói tai cùng tiếng đập phá đồ, Tình Tri không khỏi căng, nhưng vẫn là bước nhanh đến đẩy cửa vào...

Trong phòng bệnh một mảng hỗn độn, Tống Như Mi đã tỉnh, bà nằm ở trên giường, gương mặt gầy khô lại càng trở nên mờ mịt, y tá ở một bên không có biện pháp, nhìn thấy Tình Tri vào, dặt dờ đôi câu rồi vội vàng đi ra.

Tình Tri đem bình giữ ấm để xuống bàn, bước qua mặt sàn đầy mảnh vỡ thủy tinh cùng chăn gối, cô có chút sợ hãi, coi như lúc này mẹ không thể động được, trong tiềm thức cô vẫn là rất sợ hãi.

Thời gian trước lúc cô vắng nhà, cô cũng nghe hàng xóm láng giềng nói, mẹ cô tính tình không tốt, tinh thần khẳng định là có vấn đề, cô cũng muốn khuyên mẹ đi bệnh viện, nhưng bà chỉ hung hăng mắng cô một trận, nói mình không phải là bệnh tâm thần!

Nhưng tinh thần bà ngày một đi xuống, tính tình ngày càng hung bạo, càng hay đánh cô tàn bạo hơn, vì thế thấy mẹ tức giận, trong tiềm thức cô luôn muốn lui về phía sau trốn đi.

“Mẹ, người đã tỉnh...Có đói bụng không? Con mua cháo về rồi...” Tình Tri đứng ở trước giường bệnh cách đó không xa, nhẹ nhàng hỏi, một đôi con người đen nhánh mang nhiều thống khổ, mà khi đứng trước mặt mẹ vẫn làm ra bộ dáng không có việc gì.

“Phương Tiến đâu?” Tống Như Mi nét mặt vàng như nền chậm rãi nhìn sang, đôi con ngươi mờ mịt, thanh âm trầm thấp khàn khàn, Tĩnh Tri nghe mà thấy chua xót trong lòng nói không nên lời, cô hơi cắn môi một cái, miễn cưỡng cười nói: “Mẹ, con cùng Phương Tiến thay ca, anh ấy về, ngày mai sẽ qua đây.”

Tống Như Mi nghe không vào, ra sức lắc đầu: “Tĩnh Tri à, con đừng lừa gạt ta, hắn sẽ không tới đúng không?”

Tĩnh Tri cảm thấy viên mắt một trận đau nhói, cô đến gần hai bước, ở trước mặt Tống Như Mi ngồi xuống, con ngươi trong suốt một mảnh, cô định nói gì, nhưng âm thanh lại không phát ra được “Mẹ...”

“Hoạn nạn biết người có tâm.” Tống Như Mi nhắm mắt, hơn nửa ngày, bà mới nhẹ nhõm nói một câu.

Tĩnh Tri cúi đầu ngồi đó, cố nén đau khổ không cho mình khóc lên, mấy ngày qua, nước mắt cô đã lưu quá nhiều.

“Quên đi, nếu không phải lo lắng con không ai thêm lấy, không phải hắn là người duy nhất chịu lấy con, ta cũng không muốn con gả cho hắn, gả cho hắn, thực sự là ủy khuất con...” Tống Như Mi ngừng khí mặc dù lạnh lùng, nhưng vẫn có phần ôn nhu, Tĩnh Tri chưa bao giờ nghe được trong miệng bà nói một lời tán thưởng, lúc này nghe lời đó, lại không nhịn được, thoáng cái cô khóc lên: “Mẹ, con không lấy chồng, con theo mẹ, chăm sóc mẹ...Mẹ đừng đuổi con đi, con sẽ cả đời ở bên cạnh mẹ...”

Tống Như Mi hiếm khi không phát giận, mí mắt bà sạm ửng, thấy đôi vai gầy yếu của Tĩnh Tri kịch liệt run rẩy, mẹ và con gái liền tâm, coi như bà đã từng hận cô tận xương, hận cô liên lụy bà, nhưng lúc này bà vẫn nhẹ nhàng đề bả vai cô xuống: “Tri Tri...Thân thể của ta ta biết, ta còn có thể sống mấy ngày đâu, chờ ta chết, một mình con lẻ loi làm sao bây giờ? Mẹ không tìm cho con một nhà khá giả, mẹ chết cũng không nhắm mắt a...”

Tống Như Mi dần dần ửng viên mắt, bà kì thực biết mình có bệnh, thể nhưng thỉnh thoảng những lúc thanh tĩnh, bà cũng sẽ hối hận, cũng sẽ đau lòng Tĩnh Tri, nếu là năm năm này sống an nhàn sung sướng dưỡng bệnh, nói không chừng bà đã khỏi rồi, thể nhưng cuộc sống sa sút trầm trọng, làm cho bà cơ hồ không có thời khắc yên tĩnh.

“Mẹ, con thật sự không muốn tái giá, thể đạo này rất bẩn, nhân tâm càng bẩn hơn, nếu như một mình con có thể sống sạch sẽ, mẹ, con là sẽ không quay đầu lại...”

Tĩnh Tri chậm rãi ngẩng đầu lên, cô lau nước mắt, trong con ngươi trầm tĩnh có quật cường cố chấp, nhưng cũng lại là yên tĩnh lạ thường, cô cười một chút, nhẹ nhàng cầm bàn tay lạnh như băng của Tống Như Mi, cúi đầu, lông mày run rẩy, nhẹ nhàng nói: “Mẹ, con đi theo cha lâu như vậy, mưa dầm thấm đất, tính tình ông ấy tốt như vậy, nhưng con lại không học hỏi được chút nào, con đọc sách nhiều năm như vậy, lại đem mình thành đồ ngốc, thể đạo này, người tốt sống không lâu, người ác lại sống ngàn năm, chúng ta có thể có phương pháp gì đây?”

“Mẹ, con cũng già già, cũng nghĩ tới trả thù, nghĩ tới phản kháng, thể nhưng những lúc đêm khuya thanh tĩnh, con nhắm mắt nghĩ lại lúc trước, tất cả quá khứ thống khổ, nếu như con còn nghĩ về quá khứ, sẽ chỉ làm con khổ hơn nhiều, vì thế vẫn là nên quên đi. Mẹ, con không muốn biện giải cho mình nhiều, con chỉ muốn nghiêm túc nói cho người biết, con thật không có làm xấu mặt cha, mặc dù tâm trí con đã từng u mê, thể nhưng bây giờ con đã nghĩ ra, con không cầu mong tình yêu xa vời, lấy chồng hay không đối với con cũng không sao cả, con trước kia là một đứa con gái bình thường, hiện tại cũng chỉ là một người đàn bà bình thường, con bây giờ cũng không so với bất luận kẻ cao quý nào, trên đời này, có bao nhiêu người có cuộc sống bình thường, vì sao chúng ta không thể như vậy?”

Tĩnh Tri cúi thấp người hơn, đem mặt dán trong lòng bàn tay mẹ, nhẹ nhàng nỉ non: “mẹ, con biết trong lòng người thống khổ ủy khuất, thể nhưng con so với mẹ còn đau thương mười phần trăm phần, chỉ ít mẹ cùng cha còn thật lòng yêu nhau, cha cứ như vậy yêu mẹ. Mà con, yêu một người lãnh khốc vô tình, con còn tự phụ cho rằng tất cả có thể do con khống chế, con cho rằng một ngày nào đó hắn cũng yêu con, thể nhưng về sau, hắn đưa đơn ly hôn, cha ra đi, đứa nhỏ cũng không có, con mới minh bạch chết tâm, con chỉ si tâm vọng tưởng, mà người si tâm vọng tưởng sao có kết cục tốt đây? Thể nhưng nói con bỏ qua, con chịu trừng phạt cũng đủ rồi, nhiều năm như vậy, mẹ đối với con như thế nào, con đều chịu đựng, bởi vì người là

mẹ con, con yêu nhất mẹ, thế nhưng, nếu người cũng không tin, không yêu con, con sống còn có ý nghĩa gì đâu?”

Tĩnh Tri nói lâu như vậy, Tống Như Mi đều không trả lời, cô ngẩng đầu, lại nhìn thấy mẹ đã ngủ, Tĩnh Tri có chút giật mình, một hồi sau, cô mới khẽ cười cười tự giễu, buông tay ra, đứng lên đi về phía cửa sổ, bầu trời đêm thành thị rất sáng, cô tin tưởng vững chắc, tương lai của cô cũng sẽ đầy ánh sáng như vậy.

Một khắc Tĩnh Tri đứng dậy kia, trong đáy mắt đóng chặt của Tống Như Mi chảy xuống dòng nước mắt, bà im lặng lau đi, nhưng mà nước mắt vẫn cuộn trào mãnh liệt không ngừng tràn mi...

Phòng bệnh không có giường nào trống, Tĩnh Tri buổi tối cũng không có chỗ ngủ, chỉ có thể ở trước giường mẹ nằm úp sấp một hồi, mẹ đang ngủ hồi sau, Tĩnh Tri ăn một bát cháo liền đi ra ngoài, ở đây điều kiện không phải rất tốt, gia đình bệnh nhân sát vách đang ầm ĩ, Tĩnh Tri không khỏi nghĩ biện pháp đổi cho mẹ phòng bệnh tốt hơn.

Đẩy cửa ra, ghé dài trên hành lang đầy người nằm, Tĩnh Tri không muốn nghe âm thanh lộn xộn, liền cúi đầu hướng cuối hành lang đi đến...

“Tống tiểu thư?” Cô mới đi được một đoạn, chợt nghe một thanh âm thuần hậu trầm ấm vang lên sau lưng, vô ý thức quay đầu lại lại thấy Đỗ Yên- Tổng giám đốc của Thịnh Hâm đứng cách đó không xa, Tĩnh Tri có chút giật mình, nhưng vẫn bước qua lễ phép chào hỏi: “Đỗ tiên sinh, xin chào.”

“Đã trễ thế này cô thế nào mà đến bệnh viện? Chỗ nào không thoải mái sao?” Hắn như là một trưởng bối ôn hòa quan tâm mở miệng hỏi, Tĩnh Tri thấy đi sau hắn còn có mấy bác sĩ, có chút không được tự nhiên cúi thấp đầu: “Là mẹ tôi nằm viện.”

“À, mẹ cô không có việc gì chứ?” Đỗ Yên xoay người ý bảo mấy thuộc hạ đi xuống trước, thẳng thắn qua bắt chuyện cùng Tĩnh Tri.

Từ lần trước nói chuyện công việc đến giờ, hắn đã lâu chưa gặp lại cô, chuyện trước là Nhất phẩm Tĩnh Hiền thay đổi người đàm phán với hắn, hắn cũng hỏi mấy người xem Tống Tri Tri đã đi đâu, thế nhưng những người đó cũng không rõ lắm, cũng là không giải quyết được gì.

Tĩnh Tri vành mắt đỏ lên, cố gắng gượng cười chậm rãi mở miệng: “Không có việc gì, chỉ là phải nằm viện quan sát mấy ngày.”

Đỗ Yên đang muốn mở miệng, bỗng nhiên trong hành lang truyền đến tiếng y tá: “Người nhà Tống Như Mi ở đâu?”

Tĩnh Tri cuống quýt đáp, y tá nghe thấy cầm một sấp giấy tờ thật dày đưa cô: “Trước đi thanh toán phí đi.”

Tĩnh Tri tiện tay lật lật, sắc mặt liền trắng, mặc dù con số không phải rất dọa người, thế nhưng cô căn bản bây giờ đến tiền lẻ còn không có!

Đỗ Yên đã sớm nhìn ra thần sắc của cô, tay cầm sấp giấy tờ trong tay cô cười cười nói: “Tống tiểu thư, mẹ cô nằm viện cần phí dụng, trước cứ ghi vào danh nghĩa của tôi đi.”

Nói xong cũng không chờ cô trả lời, liền lấy danh thiếp đưa cho y tá, ôn nhu nói: “Hãy giúp tôi giải quyết một chút thủ tục nằm viện của Tống nữ sĩ đi.”

128. Chương 128 : Bị Bao Dưỡng

Chương 128 : Bị bao dưỡng

Y tá tiếp nhận danh thiếp, nhìn xong lập tức đi xuống, Tĩnh tri vẻ mặt xấu hổ, cơ hồ muốn khóc lên, cô không biết nên nói cái gì, thế nhưng, cũng không muốn bị người đồng tình, bị người xem nhẹ, cô một chút tiền cũng lấy không được, lúc đó đi tìm hắn nói chuyện làm ăn, cô còn như vậy trắng trẻo...

“Tổng tiểu thư, đêm giáng sinh tôi nghe qua cô đánh đàn, rất tuyệt!” Đỗ Yên lặng lẽ nhìn cô cắn chặt môi, vẻ mặt đỏ bừng, trong lòng biết cô nhất định là cự kì xấu hổ, hần mở miệng nói: “Cô không cần vì tôi giúp cô thanh toán giấy tờ mà không có ý, tôi là có điều kiện!”

Tĩnh Tri vừa nghe thấy lời này lập tức ngẩng đầu lên, sắc mặt ửng đỏ, ánh mắt lại ngập nước, cấp thiết nhìn hần: “Đỗ tiên sinh, xin ngài cứ nói!”

“Con gái tôi rất thích đàn dương cầm, năm nay con bé tám tuổi, tôi đang muốn tìm giáo viên dạy đàn dương cầm cho con bé, cô có bằng lòng không?”

Đỗ Yên thấy đôi mắt cô càng phát ra sáng sủa, không khỏi cũng cười: “Dương nhiên, tôi sẽ trả cho cô nửa tiền lương, nửa còn lại, coi như là trừ khoản tiền này của tôi được rồi.”

“Đỗ tiên sinh, thực sự rất cảm ơn ngài, tôi bằng lòng, ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ nghiêm túc dạy con gái ngài, nhất định!” Tĩnh Tri kích động dùng sức gật đầu, đáy lòng lại tràn đầy cảm kích, hần đã bảo toàn cho cô một chút tự tôn, lại cho cô một công việc tốt như vậy, cô thực sự không biết nên nói gì cho phải...

“Không nên cảm ơn tôi, con gái tôi có thể tìm giáo viên tốt như vậy, cũng là phúc của nó, nếu như không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cuối tuần này cô bắt đầu nhận việc đi.”

Đỗ Yên nói xong, nâng cổ tay nhìn đồng hồ một chút: “Tôi còn có việc phải đi trước, nếu cô cần giúp gì, không cần khách khí.” Đỗ Yên lặng lẽ đưa cô danh thiếp: “Để ý gọi điện thoại cho tôi, tôi đây chính là vì con gái của tôi suy nghĩ!”

Hần hài hước mở miệng, Tĩnh Tri cũng nhin không được cười lên, cô hai tay nhận danh thiếp, tỉ mỉ cắt xong, thấy Đỗ yên xoay người xuống lầu, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, tựa lưng vào vách tường hành lang, chỉ cảm thấy gánh nặng nghìn cân dường như thoáng cái biến mất...

“Đỗ tiên sinh năm nay bao nhiêu? Hần đã ly dị vợ hay thế nào? Con đã gặp qua vợ hần sao?” Tống Như Mi vừa ăn một ngụm cháo, một bên hỏi Tĩnh Tri.

Tĩnh Tri đỏ mặt, để thìa vào chén, có chút tức giận oán: “Thế nào mẹ cũng theo nói vậy, con chỉ là dạy đàn dương cầm cho con gái ngài ấy thôi, con cùng hần, trước đây có từng làm việc qua, chỉ là nói chuyện làm ăn, cũng không có quan hệ khác.”

“Không có quan hệ người ta sẽ không đổi cho ta phòng bệnh cao cấp như vậy, hộ lý cũng cao cấp, một ngày ba bữa thay đổi dạng bổ?” Tống Như Mi mày liễu đảo dưng tròng cô một cái, lại bắt đầu tính toán: “Lại nói, đàn ông hơn bốn mươi cũng chưa tính là lớn tuổi quá, nếu như vợ mất thì tốt hơn, hơn là có một vợ trước quán quýt không rõ...Tri Tri à, con cũng phải quan tâm nhiều chút đến Đỗ Tiên sinh!”

“Mẹ, người thế nào còn nói vậy, con cùng Đỗ Tiên sinh chỉ là quan hệ làm thuê, không gì khác, người cứ an tâm dưỡng bệnh, không nên suy nghĩ nhiều như vậy, con muốn đi làm...”

Tĩnh Tri đứng lên thu bát đĩa vào khay rời đi, Tống Như Mi lại gọi cô lại, Tĩnh Tri quay đầu, thấy trên mặt bà lại như ngày xưa nghiêm nghị cùng lạnh lùng, không khỏi rùng mình, đi tới nói: “Mẹ, người còn có chuyện gì sao?”

“Trước con nói với ta những lời này, cũng là nói một chút quên đi, con nhất định phải lập gia đình, cả đời làm gái lẽ thì, ta chết cũng không có mặt mũi thấy cha con, Tri Tri à, chỉ cần có người đàn ông nào chịu con, không bởi vì mẹ như vậy ghét bỏ con, cũng không quan tâm quá khứ của con, người kia thật sự có mấy phần được như thế, con không nên ngang tàng, con xem một chút cô bé nào không kết hôn?”

“Mẹ, con nếu thật phải lập gia đình, cũng sẽ không là Đỗ Tiên sinh a!”

“Đỗ tiên sinh cũng không có gì không tốt, chí ít người đó đối với con là bạc trắng vàng thật, so với cái tên Phương Tiển lang tâm cầu phế kia khá hơn nhiều, đúng rồi, đồ trang sức hần còn lấy lại! Còn nói, cũng đừng cùng hần lui tới nữa biết không?” Tống Như Mi nhắc tới Phương Tiển mà nghiêng răng nghiêng lợi, Tĩnh Tri nhìn thần sắc mẹ dữ tợn, không khỏi một trận tim đập nhanh, cô cuống quýt đáp ứng mấy tiếng xoay người liền ra khỏi phòng bệnh...

Ra khỏi phòng bệnh, Tĩnh Tri trái tim còn đang một trận kinh hoàng, cô thẳng một đường đi, còn đang hồi tưởng, mình và Đỗ Yên cơ hội gặp không nhiều, chỉ là mấy lần đến dạy con gái hắt Đỗ Nguyệt Sinh, vừa lúc hắt ở nhà, thì cùng nhau ăn cơm mấy lần mà thôi, còn cùng nhau xuất hiện cũng chính là thời gian Đỗ Nguyệt Sinh thi dương cầm, bọn họ ngồi cùng một xe, cùng tham gia, sau đó cơm nước xong, hắt đưa cô trở về, cho tới nay, hai người đều lễ phép, mà Đỗ Yên nhân phẩm tuyệt đối tin được, chí ít, trong những lần gặp gỡ, cô chưa bao giờ mấy may cảm giác hắt đối với cô dụng tâm gây rối hay có mưu đồ.

Kì thực Tĩnh Tri cũng từng mê man, người này sao đối với cô tốt như vậy, vì sao giúp cô, cô cũng thử hỏi hắt, mà Đỗ Yên chỉ ha ha cười mấy tiếng, trái lại sảng khoái trả lời nói, một là thưởng thức con người cô, hai là nói phàm là người thiện lương, gặp được bằng hữu lúc cần giúp đỡ, chung quy tiện thể.

Tĩnh Tri đối với câu trả lời của hắt bán tín bán nghi, thế nhưng ngẫu nhiên nghe được người khác nói Đỗ Yên hàng năm làm từ thiện tiền đều hàng trăm ngàn trở lên mà không để truyền thông đăng tải lấy thanh danh, cô mới tin lời của hắt, đồng thời âm thầm đối với hắt sinh ra kính phục.

Thế nhưng cũng không hơn, cô đối với Đỗ yên chỉ là kính phục, một chút tâm tư căn bản cũng không có. Mẹ nơi đó bàn tính, Tĩnh Tri cay đắng cười, chẳng lẽ cứ cố nài cô không thể không gả đi?

“Tôi con mẹ nó không tin!” Mạnh Thiệu Hiên vút tờ báo trước mặt trên mặt đất, hắt nổi giận dưng dưng, một phen nổi nút áo sơ mi, tựa ở trên sofa, mi tâm nhú thành hình chữ xuyên rõ ràng, đôi tay thon dài trắng nõn chống ở chân mày, tuy là cuồng nộ thô tục, nhưng vẫn là không khống chế được phần nộ cuộn trào!

Ông chòm địa ốc Đỗ Yên bao dưỡng tình nhân? Phò Tĩnh Tri, thân phận của cô biến chuyển thật mau, cô không phải muốn kết hôn sao? Thế nào chỉ chớp mắt liền truyền ra chuyện xấu như vậy?

Mạnh Thiệu Hiên cảm giác mình không thể ngồi yên, hắt đứng lên, kéo cửa đi ra ngoài, Lâm Thi thấy bộ dáng của hắt như vậy, chỉ sợ hãi hắt nhìn thấy Tĩnh Tri sẽ làm ra cái sự tình gì, cuống quýt đuổi theo lời hắt khuyên nhủ: “Anh trước hết xem rõ sự tình rồi hãy nói, tôi thấy Tĩnh Tri không phải là người như thế, hơn nữa, nếu như cô ấy vì tiền, anh đối với cô ấy tốt như vậy, không đạo lý nào cô ấy lại đi tìm người khác a!”

“Trên báo ảnh chụp rõ ràng, mặt cô ấy chẳng lẽ tôi còn nhận không ra?” Mạnh Thiệu Hiên nói tới đây, bỗng nhiên tự giễu, trên gương mặt hiện lên không nói nên lời cô đơn cùng đau đớn: “Dù mặc kệ thế nào, cô ấy thà rằng cùng bất luận kẻ nào ở cùng một chỗ, lại là không muốn cùng tôi một chỗ, thế nhưng con mẹ nó tôi chính là thấp hèn, tôi không thể quên được cô ấy, trừ cô ấy ra không thể là người khác!”

Mạnh Thiệu Hiên nói tới đây, lại như nổi lên một tâm tư, hắt tránh cánh tay Thi Thi, cứng cỏi cười: “Đã như vậy, tôi cũng không quên, không bỏ được, vậy tôi liền đem cô ấy trở lại bên cạnh tôi!”

Hắt nói xong, đẩy cửa đi ra ngoài, Lâm Thi thấy bộ dáng hắt như vậy, biết tính hắt ngang tàng chính mình ngăn cản không được, cũng chỉ là bất đắc dĩ thở dài một tiếng, hai người oan gia này!

“Thiệu Đình, anh xem tin tức này!” Mạn Quân kêu tên hắt, Mạnh Thiệu Đình thấy thế chỉ là không để ý nhìn cô một cái, nha đầu kia luôn luôn ngạc nhiên, những tin tức bất quái thân mật mà hắt căn bản không thích loại đó!

“Đại tin tức gì? Mạnh Thiệu Đình đi tới trước bàn ăn, lại thấy Mạn Quân có chút do dự nhìn hắt, lời nói đến miệng lại cứng rắn nuốt xuống, thật ra hắt cũng tò mò, mắt cũng hướng tờ báo cô đang cầm, vừa nhìn xuống, sắc mặt trong nháy mắt biến đổi, tách cà phê vừa mới bưng lên bị hắt quăng trên mặt sàn vỡ tung tóe, cà phê bắn đầy mặt sàn, mặt hắt âm trầm, một phen đá văng ghế tựa, xoay người cầm áo khoác liền đi ra ngoài, Mạn Quân hoảng hốt hét lên một tiếng tránh né, sắc mặt tái nhợt nhìn hắt, thấy hắt muốn đi ra ngoài, cô không khỏi ngơ ngẩn mở miệng: “Thiệu Đình...Anh làm sao vậy, anh muốn đi đâu?”

“Dù cho cô ta không còn là gì của Mạnh Thiệu Đình ta, cô ta cũng không thể như vậy liêm sỉ ném vào mặt ta!” Mạnh Thiệu Đình âm trầm bỏ lại một câu nói, xoay người nhanh chóng ra cửa, vạt áo gió màu đen

bay pháp phối. Bị người bao dưỡng? Phó Tĩnh Tri, cô thật đúng là làm cho tôi phải nhìn với cặp mắt khác xưa, trước đó vài ngày cô phải lập gia đình, hiện tại lại truyền ra cô bị Đỗ Yên bao dưỡng, quả nhiên, tôi nhìn cô không sai, câu được rùa vàng, như thế nào còn để ý đến người đàn ông hèn mọn kia?

r

129. Chương 129 : Có Nguyên Ý Hay Không Làm Người Phụ Nữ Của Tôi

Chương 129 : Có nguyên ý hay không làm người phụ nữ của tôi

“Thiệu Đình!” Mạn Quân trở mắt hồi lâu, lại bỗng nhiên đuổi theo, cô từ trước tới nay đều không có thái độ can thiệp vào những việc hấn làm, thế nhưng lần này, hấn một chút cũng không che giấu phần nộ cùng đố kị, cứ như vậy đem tất cả những suy nghĩ của mình viết ở trên mặt, Mạn Quân lại cảm thấy có chút không chịu nổi.

Cô bị không để ý đã thành thói quen, bị vắng vẻ cũng đã thành thói quen, thế nhưng cô không thể rời bỏ hấn, cô còn muốn làm vợ hấn, về nước lâu như vậy, hấn chậm chạp không chịu làm lễ đính hôn, hiện tại đã qua năm mới hơn một tuần, hấn đối với việc hôn lễ vẫn im lặng không đề cập đến, cha mẹ gọi điện đến nhắc nhiều lần, đều bị cô dùng các lý do qua loa tránh né, cô thực sự không biết làm cái gì bây giờ!

“Thiệu Đình, các người đã ly hôn, anh không nên xen vào chuyện của cô ấy có được không?” Mạn Quân mấy bước đuổi theo hấn, ở phía sau gắt gao ôm lấy hông hấn, cô run rẩy cầu xin hấn, như vậy hèn mọn, ở trước mặt hấn, cô giống như là bụi bặm trên mặt đất, đã thấp không thể thấp hơn.

Mạnh Thiệu Đình dừng bước, bởi vì phần nộ, cũng bởi vì có chút không biết tên cảm xúc, toàn thân hấn đều căng cứng lên, mà giờ khắc này thân thể mềm mại của Mạn Quân kề sát sau lưng hấn, lời của cô cầu xin hấn khiến thần trí hấn từng chút từng chút kéo lại.

Nói bao nhiêu lần, ở trong lòng cô nói bao nhiêu lần đều không hề thấy cô, chuyện của cô cùng hấn một chút quan hệ đều không có, chỉ cần cô cùng Thiệu Hiền không ở chung một chỗ, hấn liền đối với cô coi như không thấy, thế nhưng vì sao, một chút tin tức của cô, cũng còn đơn giản như vậy khơi mào lửa giận trong hấn?

Hấn cũng không phải một người không dễ khống chế cảm xúc, cũng không phải là một người hay phát giận, lại cũng không thích đem mặt trái của mình viết lên mặt, hấn trước cũng không có thói quen động thủ với phụ nữ, thế nhưng lúc đối mặt với cô, hấn vì sao cứ như vậy lần lượt phá lệ, làm cho mình phải hoài nghi chính mình!

Rốt cuộc con người nào trong hấn mới là con người thực sự của hấn

Một lần kia từ nhà Phó Tĩnh Tri trở về, trong đầu hấn có rất nhiều nghi vấn, cô vì sao nói ra những điều còn mập mờ trong quá khứ, hấn lúc đó không có cơ hội hỏi cho rõ ràng, sau cũng từng gọi điện thoại cho cha mẹ, cũng cho người âm thầm tra hỏi, thế nhưng sự việc đã trôi qua mấy năm, người biết chuyện cũng không nhiều, huống chi, mẹ hấn lúc đó đối đãi với Tĩnh tri cũng không tệ lắm, nếu không phải cô làm ra cái sự tình gì quá, cha mẹ cũng không thái độ thành ra như vậy đưa ra yêu cầu cô và hấn cùng ly hôn.

Hấn cảm thấy có chút hỗn loạn, một loại cảm giác tình cảm của mình bị người khác nắm trong tay thật sự không tốt, Mạnh Thiệu Đình dần dần tỉnh táo lại, bên cạnh hấn đã có Mạn Quân, hiện tại chạy đi đối với Phó Tĩnh Tri hỏi tội, Mạn Quân làm sao bây giờ?

Thế nhưng cảm xúc phần nộ không phải trong giây lát có thể đánh tan, trong lòng ngực cuộn cuộn luống cuống cần bột phát, ảnh chụp hiển nhiên là ảnh chụp, mà Đỗ Yên nổi tiếng khó thấy khó chụp, kí giả đã sớm đối với hấn chết tâm, bao nhiêu năm nay cũng không truyền ra chút chuyện xấu nào, thế mà hiện tại Tĩnh Tri vừa làm giáo viên dạy đàn dương cầm, liền bị người chụp ảnh hai người thân mật dùng cơ?

Kì thực tĩnh tâm suy nghĩ một chút, điểm đáng ngờ không khó nghĩ đến, thế nhưng hai người đàn ông này, một bị phần nộ thiêu đốt lý trí, một thống khổ gần chết, căn bản chưa từng nghĩ đến, phía sau màn đẩy tay đến tột cùng là mục đích gì.

“Thiệu Đình...” Thấy hắn trầm mặc không nói, Mạn Quân cũng có chút sợ hãi, cô nhẹ nhàng buông cánh tay ra, đôi môi hồng nhạt bị cô liềm mạng cắn rõ ràng dấu răng, thoát nhìn phát ra điềm đậm đáng yêu, Mạnh Thiệu Đình nhìn thấy thần sắc ai oán của Mạn Quân, trong đầu dần dần lại hiện lên dung nhan Phó Tĩnh Tri khóc, khi nào thì bắt đầu, cô lúc khóc lúc cười, cứ như vậy từng chút từng chút một khắc nhập vào xương cốt hắn, dần dần ảnh hưởng đến suy nghĩ của hắn?

Hắn hận chính mình thay đổi! Càng hận, vì sao lại là cô...

Lúc trước rõ ràng hắn không nên có tình cảm với cô, hắn thậm chí còn có thể đưa ra đơn ly hôn trước khi cô làm cho hắn bộ dáng hồn bay phách lạc, thế nhưng bây giờ, đã năm năm, trong mắt cô cũng không bao giờ nhìn đến hắn, thái độ đối với hắn lạnh lùng, ngược lại hắn như một kẻ hồn vía không bình thường!

“”Trở về đi.” Mạnh Thiệu Đình hung hăng siết chặt ngón tay, hắn xoay người, thẳng lướt qua Mạn Quân hướng biệt thự đi đến, hắn không nên tùy ý duy trì những tùy hứng, hắn sắp trở thành chồng của người phụ nữ khác, vợ trước của hắn rút cuộc sống như thế nào, cùng hắn có quan hệ gì?

Mạn Quân ngẩn ngơ đứng ở trong vườn, khí xuân se lạnh, hoa cỏ đã bắt đầu nảy mầm, làm cho người ta sinh cảm giác vui sướng, nhưng cô lại không cảm giác được, chờ dẫn đứng ở nơi đó, xuyên thấu qua hoa viên quanh quệ, cô thấy hắn đi vòng vo, hướng dòng suối nhỏ, cô cảm thấy mắt có chút đau, dùng sức nháy mắt, thấy dễ chịu một chút, bóng lưng của hắn dung nhập trong bóng cây khô vàng, nhưng vẫn thấy rõ, cô như vậy yêu hắn, lúc nào, hắn ở trước mặt cô, cũng có thể là người bằng xương bằng thịt bình thường, vui buồn câu toàn đâu?

Mạnh Thiệu Hiền một đường đua xe, khí xuân se lạnh thổi qua cửa sổ xe, thậm chí mui xe cũng bị hắn mở ra, gió lạnh run rẩy cũng không hề ngăn cản hắn đi tới, hắn lại cảm thấy đáy lòng lửa giận được làm lạnh, những cảm xúc luống cuống dần dần trở lại bình thường.

Tóc bị gió thổi dính vào trên mặt, hắn lại có một cảm giác khoái ý, một tay cầm lái, một tay kẹp xì gà, thảnh thơi, hắn không không để ý khói thuốc lá làm hắn sặc, ho có chút tê tâm liệt phế, thế nhưng hắn vẫn mặc kệ, cùng cô gặp mặt lần đó xong, hắn nghiện thuốc là càng nặng hơn, hơn nữa không phải là xì gà Cuba không được, nguyên bản bởi vì cô không thích, hắn từng cai thuốc, thế nhưng về sau, cô cũng không muốn xuất hiện trong cuộc sống của hắn, hắn chẳng lẽ cũng nhẫn tâm đem lạc thú duy nhất mai táng cùng cô?

Xe thể thao cấp tốc dừng lại, bánh xe trên mặt đất ma sát phát ra âm thanh chói tai, Mạnh Thiệu Hiền nhìn thấy Đỗ Yên phía xa xa ở bên biệt thự kiểu Trung Quốc, chỉ cần cô ở Đỗ gia, hắn nhất định có thể chặn được cô!

Đầu xuân hoàng hôn tới cũng rất nhanh, Mạnh Thiệu Hiền chỉ mặc một cái áo gió mỏng, trên cổ quàng một cái khăn quàng màu cà phê, hắn tựa nửa người trên chỗ ngồi trước, một tay tiếp tục hút thuốc, trong xe tràn ngập mùi thuốc là gay mũi, hắn lại cảm giác hoàn toàn bình thường, một đôi con người đẹp nhìn chằm chằm hướng cổng biệt thự, không nhúc nhích.

Tia sáng cuối cùng trên bầu trời cũng biến mất, trời đất lúc đó như có phản quang kéo dài hơn ánh sáng, Mạnh Thiệu Hiền nhìn thấy Tĩnh Tri phía xa xa, cô lên một chiếc xe, biển số có chút quen mắt, là của Đỗ Yên.

Mạnh Thiệu Hiền bóp tắt tàn thuốc đứng dậy, hắn mở cửa xe bước xuống, chiếc xe kia vừa ra khỏi biệt thự, hắn trực tiếp nghênh đón.

Hắn kiếp này không biết sợ thứ gì, thế nhưng lúc này chặn đường cô, trong lòng có chút lo, cô có tức giận hay không?

Đã nói không nên gặp lại, đã quyết định làm người lạ, thế nhưng hắn chính là nhện không được đối với cô quần quýt không ngừng.

Đỗ Yên ngừng xe, chiếu đèn nhìn rõ Mạnh Thiệu Hiền, thế nhưng ánh sáng chiếu lên dung nhan tuấn mĩ lại không nhìn ra biểu tình gì, hắn cứ vậy không kiềm chế được đứng đó, trên môi mơ hồ mang theo tức giận cười, Tĩnh Tri ngồi trong xe bất động nhìn hắn.

“Đỗ tiên sinh, tự tôi trở về được rồi.” Không biết qua bao lâu, Tĩnh Tri chậm rãi mở miệng, hần nhất định là nhìn thấy tin tức nên mới đi tìm cô, cô như vậy đối với mọi người là người vô liêm sỉ, hần nhìn cô như thế nào?

Cô bỗng nhiên có chút sợ hãi.

“Trên đường cẩn thận, có việc gì gọi điện cho tôi.” Đỗ Yên rất lịch sự mở miệng, thấy cô tháo dây an toàn ra, một khắc mở cửa xe kia, Đỗ Yên bỗng nhiên gọi cô: “Tri Tri, rất xin lỗi, tôi khiến cô phiền phức, cô cùng Mạnh tiên sinh nói chuyện cho tốt, đem sự tình nói rõ ràng, nếu như cần tôi giúp, quyết không từ chối.”

“Vâng.” Tĩnh Tri cảm kích cười, mở cửa xe đi xuống.

Cô vừa xuống xe, Mạnh Thiệu Hiên lập tức vọt tới, hần kéo cổ tay cô đi, cũng không liếc nhìn Đỗ Yên một cái.

“Mạnh Thiệu Hiên, anh làm cái gì!” Tĩnh Tri bị bộ dáng thô lỗ của hần làm cho tức giận, khí lực của hần rất lớn, cổ tay của cô cơ hồ đều muốn bị hần bóp nát.

Hần kéo cô thẳng đến xe của mình mới dừng lại, một đôi trông mắt tinh lượng một mảnh nhìn Tĩnh Tri, khóe môi cũng nhếch lên, tràn ngập tiểu ý làm cho Tĩnh Tri không khỏi cả kinh.

Một lát sau, Mạnh Thiệu Hiên bỗng từ trong túi lấy ra một sấp tiền, hần như vậy căng môi cười, đem toàn bộ tiền lung tung rắc trong lòng Tĩnh Tri, Tĩnh Tri thần tình kinh ngạc, hần lại bá đạo cực kỳ hung hăng mở miệng: “Cô cần tiền, tôi cho cô, cô muốn bao nhiêu, tôi cho cô bấy nhiêu, đây là toàn bộ tiền gửi ngân hàng, nếu như không đủ, nếu như cô không hài lòng, tôi đem nhà, xe, toàn bộ cổ phần của tôi ở Mạnh Gia đem bán, cho dù là táng gia bại sản, chỉ cần cô nói muốn, tôi tuyệt đối không lắc đầu, Phó Tĩnh Tri, nếu như tôi cũng làm như vậy, cô có nguyện ý không làm người phụ nữ của tôi!”

130. Chương 130 : Nụ Hôn Đầu Của Nhất Phẩm Tĩnh Hiên

Nụ hôn đầu của nhất phẩm Tĩnh Hiên

Hần đe dọa nhìn cô, làm cho cô không biết nói thế nào, mà những lời này, lại như là thành linh xảy ra bão, thổi tan đáy lòng đang chôn sâu ảm áp.

Tiền rót đầy trên đất, hai người bọn họ cũng không nhúc nhích, Tĩnh Tri cảm thấy trái tim đau nhói, mà mắt cũng bắt đầu đau, chính hần cũng cho rằng, cô là vì tiền nên mới bị Đỗ Yên bao dưỡng sao?

Nghĩ tới đây, Tĩnh Tri chỉ cảm thấy thê lương không nói nên lời, cả đời này cô bị người nói xấu quá nhiều, vì thế, đến hôm nay, cô cũng không bận tâm nhiều hơn, thế nhưng, mặc dù nghĩ vậy, vẫn cảm thấy trong lòng từng trận khổ sở.

Nhưng cô không oán hần, cả đời này, cô nhất định phải phụ hần.

“Mạnh Thiệu Hiên, tôi không muốn.” Tĩnh Tri im lặng ngẩng đầu lên, đem đen nhánh ánh mắt, trên khuôn mặt tinh xảo cùng ánh mắt hiện lên rõ ràng, thân hình mảnh mai luôn đối với hần vô tình nói, buộc hần không có đường để đi.

Nếu như hần ôn nhu đối với cô, nếu như đem một lòng một dạ cho cô, mà lại không có cách nào động lòng cô, như vậy hần nguyện ý làm cho mình thành một ác nhân, coi như là cưỡng bức, coi như là chiếm đoạt, hần cũng không quan tâm, chỉ cần hần có thể ngày ngày nhìn thấy cô, không cần một mình phải hàng đêm mất ngủ, thống khổ không chịu nổi.

“Phó Tĩnh Tri.” Hần nặng nề gọi tên cô, tiến lên một bước nắm bờ vai đơn bạc của cô, hơi thở sắc bén, cô cũng tĩnh lặng nhìn hần: “Mạnh Thiệu Hiên, tôi không muốn.”

“Mặc kệ ai cũng có thể, ai cô cũng có thể nhận, gả cho ai cũng không sao cả, mà chỉ Mạnh Thiệu Hiên tôi là không được, đúng hay không?”

Bàn tay hần hơi dùng sức, cô cảm giác xương bả vai mình cơ hồ bị bóp nát, sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn là như cũ yên lặng: “Anh nếu muốn nghĩ như vậy, thì là như vậy đi.”

Hắn cười ra tiếng, một đôi con ngươi nhiễm bóng đêm âm u cơ hồ muốn đem cô nhìn xuyên thấu vừa lợi hại vừa ngoan cay: “Phó Tĩnh Tri, nếu như ôn nhu đối với cô không được, nếu như yên lặng chờ cô cũng không được, nếu như tôi thực lòng yêu cô không được, nếu như tôi kiên trì chờ cô tiếp thu không được, vậy tôi không để ý trong mắt cô tôi là một ác nhân, tôi muốn cô làm người phụ nữ của tôi! Mặc kệ cô đáp ứng hay không, cô có thể bị hắn bao dưỡng, như vậy, không như ta suy nghĩ, hắn có thể cho cô, tôi có thể đưa cô gấp mười, gấp trăm lần, cho dù tôi phải dùng cái mạng này để đổi!”

“Không.” Cô đạm mạc nhìn hắn, hai tay nắm chặt, lui về phía sau một bước tránh ràng buộc của hắn, một đôi con ngươi đen như được ngâm trong thủy tinh, cô vẫn như vậy bình tĩnh nhìn hắn, Mạnh Thiệu Hiên cực lực muốn trông thấy một tia nhu tình, thế nhưng, sóng mắt của cô chỉ giống như hồ sâu yên lặng, không có dư thừa một tình yêu.

Hắn đau lòng, cảm giác như bị người bóp cổ, hắn như vậy yêu cô, thế nhưng giờ khắc này lại như vậy hận cô, nếu như cô ai cũng không tiếp thu, nếu như cô là đoạn tuyệt tình yêu, chỉ ít hắn sẽ không có cảm giác mình như vậy đáng thương, thế nhưng bây giờ, cô ai cũng chịu muốn, cứ như vậy phóng túng chính mình, lại không chịu cho hắn một cơ hội, như vậy không công bằng!

“Như vậy không công bằng, Tĩnh Tri! Cô đối với tôi một chút cũng không công bằng!”

Hắn lắp bắp mở miệng, kiêu ngạo mà lại tự ti, cơ bản hắn sắp điên mất rồi!

“Trên đời này, lúc nào từng có công bằng? Tôi chẳng qua cũng chỉ là không chịu tiếp thu anh mà thôi.” Tĩnh Tri cúi đầu mở miệng, cô xoay người sang chỗ khác, cơn gió mạnh thổi y phục của cô bay phấp phới, cô cho hắn một bóng lưng tịch liêu, thanh âm bị gió thổi tới tựa như một tiếng cúi đầu thở dài: “Tôi lại đi nơi nào đòi hỏi một công bằng?”

“Rõ ràng tôi xuất hiện ở thời gian sớm nhất, Tĩnh Tri!” Mạnh Thiệu Hiên mấy bước đuổi theo, hắn đem thân thể nhỏ nhỏ của cô khóa chặt trong ngực, âm thanh bá đạo nghiêng răng nghiêng lợi quyết tuyệt: “Cô hận tôi cũng tốt, oán tôi cũng được, lần này tôi thế nào cũng không buông tay, Phó Tĩnh Tri, tôi hiện tại không có gì cả, tôi cũng không phải là Tam thiếu của Mạnh gia, cô khiến tôi thảm như vậy, lại nghĩ bỏ đi sao?”

Hắn ôm trọn thân thể cô, cường ngạnh nâng cằm cô, cúi đầu liền hôn xuống, hắn hôn rất thô lỗ, động tác lại mang theo trúc trắc cứng nhắc, Tĩnh Tri bị hàm răng của hắn va chạm rất đau, cô liều mạng đẩy hắn ra, hắn lại không quan tâm khóa chặt cổ tay cô, càng hôn bá đạo hơn, hắn không có kĩ xảo, cũng không hiểu thế nào là thương hoa tiếc ngọc, thế nhưng hắn chỉ cảm thấy có như vậy cuồng nhiệt hôn cô, mới có thể biểu đạt hắn đối với cô rốt cuộc yêu có bao nhiêu nồng đậm!

“Mạnh Thiệu Hiên...” Tĩnh Tri sống chết giãy giụa, hắn gắn bó trong hơi thở nam tính bá đạo, thân thể nồng đậm bức người mang theo mùi thuốc lá cùng cô một chút trầm luân, thế nhưng trong đầu cô còn sót lại một tia lý trí, bức bách cô không thể không giãy giụa thoát khỏi giàng buộc của hắn.

Cô mở miệng một khắc kia, đầu lưỡi hắn bỗng nhiên thâm nhập vào khoang miệng, tại đây lại trúc trắc bá đạo cuồng hôn, hắn coi như thoáng cái hiểu, động tác dần dần thành thạo mà lại nhu thuận, thân thể nhẹ nề xuống, ép thân thể cô ngửa ra sau, vòng eo mềm mại của cô cơ hồ muốn bị khuỷu tay hắn cắt đứt, nhưng hắn vẫn là không muốn buông môi cô ra, đầu lưỡi cô mềm mại, làm cho cả người hắn hoàn toàn mất đi lý trí để nghĩ, chỉ muốn đòi lấy càng nhiều...

Dần dần cảm giác thiếu dưỡng khí, thân thể Tĩnh Tri tựa hồ nóng lên, hắn thực sự trời sinh đích tình một loại! Trong nháy mắt thất thố mờ mịt, trong đầu lại toát ra một ý niệm, Tĩnh Tri nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, “Mạnh Thiệu Hiên, anh muốn thân thể của tôi, tôi liền cho anh...”

Cánh tay đang ôm chặt vòng eo đột nhiên cứng đờ, nụ hôn của hắn cuối cùng dừng lại, hai người liền dừng tư thế quái dị giằng co, không biết qua bao lâu, Tĩnh Tri cảm thấy gánh nặng trên người chợt nhẹ, cô bị hắn kéo tới.

Lại một hồi lâu trầm mặc, cô nghe được hắn bắt đầu dĩ một âm thanh thở dài, sau đó tay của mình bị hắn cầm: “Lên xe, bên ngoài lạnh.”

Nhưng là tay của hắn so với tay cô lạnh hơn. Đọc full nhanh nhất tại (thi ch .com)

“Không có bị nứt da nữa chứ?” Cô tò mò nhìn dấu vết trên tay hắn không khỏi cúi đầu nhìn, hắn không tránh ra, ngón tay hắn khẽ vuốt tay cô.

“Chịu khó chú ý, nếu không sang năm lại muốn tái phát.” Cô thanh âm ôn nhu mở miệng, Mạnh Thiệu Hiền lại cảm giác tâm cũng vui lên, hắn thích cô như vậy, giống như lúc này nứt da, hắn đã quên, nhờ có cô nhắc nhở hắn sự tồn tại của nó.

Hắn đem cô an bài ngồi phía sau xe, rồi tự tay thắt dây an toàn cho cô.

“Cô đi nơi nào? Về nhà sao?” Hắn nhìn thẳng về phía trước, khởi động xe, bóng đêm như vậy dày đặc kiểm chế, như là trong không gian vô biên cất giấu thứ gì làm cho người ta sợ hãi.

“Đi bệnh viện XX.” Tĩnh tri cúi đầu mở miệng, cô còn muốn đến chăm mẹ.

“vì sao đi bệnh viện, cô chỗ nào không thoải mái sao?” Hắn lập tức khẩn trương lên, quay mặt nhìn kĩ cô.

Tĩnh Tri cay đắng cười, mắt lấp lánh nước nhìn hắn: “mẹ tôi tai biến, nằm ở viện.”

Hắn liền ngăn cả người, yêu thương nhìn cô: “Cô là bởi vì tiền thuốc men cho mẹ, mới... Vì sao không nói cho tôi? Chẳng lẽ trong mắt cô, tôi ngay cả một bằng hữu tin cậy cũng không gọi được sao?”

Tĩnh Tri nhẹ nhàng cắn môi một cái: “Tôi không muốn nợ anh càng nhiều.”

“Cô nợ tôi đã còn không rõ, hà tất để ý chuyện nhỏ này.” Hắn cười xấu xa, lại ngừng xe lại, hắn mở cửa nhảy xuống, một lúc sau quay lại, cầm một sấp tiền đưa cô, nhíu mi nghiêm túc nói: “Lấy tiền của Đỗ Yên, là thiếu nợ ân tình người ta.”

“Tôi cũng không muốn nợ anh.” Cô có chút chua xót nhìn hắn.

“Này không gọi là nợ, tôi là cam tâm tình nguyện, cũng không cần cô lấy gì trao đổi.” Hắn quay lại kín đáo đóng cửa xe, khởi động xe: “Hôm nay quá muộn, ngày mai tôi cùng cô đến, tôi đưa cô đến bệnh viện, tôi cũng muốn đi xem dì.”

“Anh không sợ bà đánh anh?” Tĩnh Tri nắm chặt sấp tiền, trên má lại có lúm đồng tiền nho nhỏ.

Mạnh Thiệu Hiền nhún vai: “Cô không cảm thấy đây là một cơ hội tốt cho tôi biểu hiện sao?”

Tĩnh Tri ngơ ngác nhìn hắn. Đọc full nhanh nhất tại (thi ch .com)

Hắn liền cười, tay xoa tóc cô, hình như có chút bất đắc dĩ mở miệng: “Ai bảo bà là mẹ cô, mặc dù có ác độc, thế nhưng cô không bỏ được, tôi có biện pháp nào đâu?”

Tĩnh Tri ngồi ngốc ở đó, có thể thấy được gò má của hắn, thiếu niên thanh tú gầy yếu, giờ đã trở thành một người đàn ông bá đạo không kiểm chế được, Tĩnh tri nắm chặt tay, nghĩ đến những lời này, nếu có người chịu tiếp nhận cô, không bởi vì mẹ cô như vậy mà ghét bỏ, là người thật có mấy phần thực tâm, cô không nên ngang tàng.

Cô bỗng nhiên muốn rơi lệ, là cô quá quật cường sao? Cô tại sao muốn bởi vì Mạnh Thiệu Đình nói không cho cô cùng Mạnh Thiệu Hiền cùng một chỗ, liền ngoan ngoãn bỏ đi? Hắn đối với cô thật tốt, thế nhưng vì sao hắn lại là người của Mạnh gia.

Mạnh gia

“Anh cả cả ngày bận rộn công việc, thế nào rảnh rỗi đến tìm Thiệu Đình uống trà?” Mạnh Thiệu Đình thấy Mạnh Thiệu Tiêm tới, không khỏi đứng dậy cười nói.

“Dù là công việc bận thế nào, cũng phải nghỉ lấy hơi.” Mạnh Thiệu Đình cởi áo gió, trực tiếp đi tới trước Mạnh Thiệu Đình ngồi xuống, trong con ngươi sâu không lường được mang theo một ý trêu chọc: “Chú hai, bây giờ lại muốn cười nhạo anh, chờ mấy ngày nữa, chú cùng Mạn Quân giải quyết hôn sự xong, liền không được như vậy phú quý rảnh rỗi mà sinh sống!”

131. Chương 131 : Nhị Thiểu Theo Dõi 1

Nhị thiểu theo dõi 1

Mạn Quân mặt đỏ lên, có chút xấu hổ, lên nhìn Mạnh Thiệu Đình: “Anh cả...”

“Ha ha...” Mạnh Thiệu Đình nhìn bộ dáng xấu hổ của Mạn Quân, vươn tay vỗ vỗ vai cô: “Mạn Quân, không phải em nói có việc muốn đi ra ngoài một chút sao?”

Mạn Quân đáp một tiếng liền đi ra ngoài, trong phòng khách chỉ còn lại anh em bọn họ, trong khoảng thời gian ngắn, cảm giác có chút vắng vẻ.

“Thiệu Đình, hôn kỳ của em và Mạn Quân dự định vào lúc nào?” Mạnh Thiệu Tiệm hít một hơi thuốc, híp mắt hỏi.

“Còn chưa định.” Mạnh Thiệu Đình bưng chén lên, cúi đầu nhìn nước trà màu hổ phách trong chén, lười nhác nói.

“Thẩm gia không có gì bất mãn sao?” Mạnh Thiệu Tiệm liếc mắt nhìn, hỏi lại.

Mạnh Thiệu Đình nghe hần nhắc tới Thẩm gia, có chút uất giận: “Nhà của chúng ta chẳng lẽ lại sợ thái độ của Thẩm gia?”

“Cũng như em nói, cha cũng nghĩ như vậy, dù sao, ở nước ngoài hai nhà đều có thể giúp đỡ lẫn nhau, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, em cưới Mạn Quân, cũng làm người lớn hai bên sớm yên tâm.”

Mạnh Thiệu Đình nghe có chút không kiên nhẫn, khoát khoát tay: “Em biết, sẽ là trong khoảng thời gian này thôi.”

Mạnh Thiệu Tiệm cười, dụi điếu thuốc xuống gạt tàn, bình thường lơ đãng nói: “Theo anh thấy, Mạn gia là sẽ có song hỉ đây.”

“Anh cũng muốn kết hôn?” Mạnh Thiệu Đình nhất thời không quay đầu lại, có chút kinh ngạc hỏi, trong tròng mắt lại đảo rất nhanh, thế nào vẫn chưa nghe qua anh cả cùng thiên kim nhà nào đấy có qua lại?

Mạnh Thiệu Tiệm cười một tiếng dài, hần xếp vạt chân lên nhau, khẽ nhếch miệng, đôi mắt lộ ra một điều hứng thú như trêu tức: “Không phải là anh, là chú ba.”

“Thiệu Hiền?” Mạnh Thiệu Đình thất kinh, “Cùng ai?”

“Còn có thể cùng ai? Chú còn không biết?” Mạnh Thiệu Tiệm giả vờ kinh ngạc nhìn hần: “ngoại trừ Phó Tĩnh Tri, chú nghĩ rằng chú ba của chúng ta còn có thể chấp nhận ai?”

“Không có khả năng!” Mạnh Thiệu Đình thoáng cái đứng lên, hần gần giọng, đôi mắt hẹp dài mê người đột nhiên co rút nhanh, môi mỏng phỉếm lên nụ cười lạnh: “Tuyệt đối không thể!”

“Thế nào không có khả năng?” Mạnh Thiệu Tiệm buồn cười nhìn hần: “Chú cũng biết quá muộn đấy, chú ba đã mua phòng ở, còn đem mẹ con Tĩnh Tri bố trí đâu vào đấy rồi, mỗi ngày đều ở trước mặt mẹ vợ xum xoe, hôn sự này chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi!”

Mạnh Thiệu Đình cảm giác như toàn thân bị lửa giận thiêu đốt, hần cơ hồ nghe không rõ lời của Mạnh Thiệu Tiệm nói.

“Chú ba cũng thực sự quan tâm, mẹ Tĩnh Tri tai biến nằm ở trên giường, hần còn có thể vội trước vội sau chăm sóc, theo anh thấy, chú ba lần này là động tâm thật.”

Thiệu Đình nghe hần nói đến đây không khỏi lạnh lẽo cười ra tiếng, hần chậm rãi ngồi xuống, đôi mắt dò xét nhìn về hướng Mạnh Thiệu Tiệm: “Anh cả, em thế nào cảm giác anh đối với Phó Tĩnh Tri cũng như thế quan tâm?”

Mạnh Thiệu Tiệm chỉ khẽ cười một tiếng: “Mấy ngày nữa cha sẽ trở lại, chính là xử lý chuyện chú ba, em có ý kiến gì không?”

“Em có thể có ý kiến gì không?” Mạnh Thiệu Đình hút một điếu thuốc, lơ đãng cười lạnh: “Em cùng cô ấy sớm đã ly hôn, đâu có chuyện gì liên quan tới em.”

“Em nói như vậy, vậy trước mặt cha nói giúp chú ba đi, anh thấy hần và Tĩnh Tri cũng được mà.”

“Mặc kệ.” Mạnh Thiệu Đình lạnh lùng phun ra hai chữ, âm trầm cười: “Làm cho vợ cũ của mình cùng em trai giết giây bắc cầu? Chuyện như vậy em làm không nổi, cứ để cho bọn họ tự cầu nhiều phúc đi.”

Mạnh Thiệu Tiệm than một tiếng: “Ai, Phó Tĩnh Tri cũng thực sự là đáng thương, năm đó, cha mẹ làm việc cũng quá ác đi.”

“Anh nói cái gì?” Mạnh Thiệu Đình cùng anh cả từ trước đến nay đều bất hòa, vì thế khi tra hỏi sự việc năm năm trước, hần cũng không nghĩ đến đi tìm anh cả gắng hỏi, lúc này nghe lời hần vừa nói, mới nhớ tới, đoạn thời gian đó, Mạnh Thiệu Tiệm đều ở Mạnh gia, Phó gia cùng Mạnh gia rốt cuộc xảy ra chuyện gì, hần phải là người biết rõ ràng.

Mạnh Thiệu Tiệm lại hút thêm một điếu thuốc, trong con ngươi lại có hoài nghi: “Chẳng lẽ chú không biết chuyện gì?”

“Em biết cái gì? Chúng em ở nước Mỹ, tất cả đều nghe từ miệng ba mẹ nói!” Mạnh Thiệu Đình chỉ cảm giác tâm mình chợt căng thẳng, hần có chút bức bối, tay cầm một điếu thuốc nữa, hút hai hơi liền, lại chỉ cảm thấy thêm phiền, thẳng thắn dập tắt, hần im lặng nửa ngày, bỗng nhiên trầm thấp mở miệng: “Thôi quên đi...Trước đây rốt cuộc thế nào, em cũng không muốn biết nữa, em cùng cô ta đã sớm kết thúc, coi như thật là nhà chúng ta có lỗi với cô ta tất cả cũng đều không quay lại được...”

Mạnh Thiệu Tiệm thấy hần như vậy, ngược lại là cười: “Anh cũng cho là như vậy, sự việc trước kia cũng quá bi thảm, biết hay không biết, thôi, anh còn có việc đi trước, ngày mai em đi sân bay đón cha mẹ đi.”

Mạnh Thiệu Đình gật đầu một cái, còn Mạnh Thiệu Tiệm cầm áo gió liền đi ra ngoài, Thiệu Đình ngồi trong phòng khách, hần trầm tư ngẩng đầu nhìn bốn phía, đột nhiên có cảm giác trống vắng nói không nên lời, hần đứng dậy đi lên lầu, bước vào thư phòng, đẩy cửa ra, hần có chút ngây ngốc đứng lặng ở cửa...

Có lẽ do người hầu sơ sẩy, có lẽ hôm nay khí trời tốt nên mở cửa sổ cho thông thoáng, cửa sổ phía tây không đóng, trên bệ cửa sổ rộng lớn để mấy quyển sách bị gió thổi lật loạn xạ, cảm giác gió thổi báo hiệu trời sắp mưa, mà kia gió thổi những trang sách đang lật, hần cảm giác có chút hoảng hốt, tình cảnh này thoạt nhìn giống như cô đang ở trong này, lại giống như bộ dáng cô vừa đọc sách xong.

Hần vô ý thức bấm một cái vào lòng bàn tay, sắc mặt thay đổi lúc xanh lúc trắng, hần xoay người sang chỗ khác, bước đến đóng cửa sổ lại, dưới lầu người hầu có chút giật mình nhìn hần, hần cũng không nhìn lại chỉ phân phó một câu: “Đem cửa phòng khóa lại.”

Hần không muốn cùng cô có bất kì liên quan, không bao giờ muốn nữa.

Mạnh Thiệu Đình không tự chủ được lái xe đến nhà mới của Mạnh Thiệu Hiên, hần hôm nay cũng vừa đổi một chiếc xe mới, vì thế cũng không cần lo lắng bị Mạnh Thiệu Hiên nhận ra, cứ thẳng thắn hiên ngang đỗ xe ở giao lộ.

Hần chỉ là muốn kiểm chứng một chút, xem có phải Phó Tĩnh Tri đã cùng Thiệu Hiên ở cùng một chỗ hay không.

132. Chương 132 : Nhị Thiệu Theo Dõi 2

Nhị thiệu theo dõi 2

Hần lật lọng không tuân thủ ước định, nhưng cô cũng không làm được những gì mình nói, hần cảm giác mình một lần nữa chạy tới gần căn cô, da mặt có phần hơi quá đầy.

Đợi hơn nửa buổi chiều, quả nhiên hần chờ được hai người kia.

Đầu xuân khí trời vẫn lạnh, cô mặc một chiếc áo choàng màu hồng lớn, làn da đẹp khiến bao người hâm mộ, tóc cũng dài mượt, bởi vì được buộc lên nên làm người ta khó đoán định, mà Mạnh Thiệu Hiên lại không sợ lạnh chỉ khoác một tây trang nhẹ màu đen, hai người bọn họ sóng vai nhau đi ra, trên đường đều chăm chú nói chuyện, không có động tác thân mật, nhưng thoát nhìn hình ảnh lại rất hài hòa.

Mạnh Thiệu Hiên không lái xe, hai người đứng ở giao lộ chờ xe, Mạnh Thiệu Đình vòng vo đầu xe, không xa không gần đi theo sau xe bọn họ.

Cô không biết đang nói gì với Mạnh Thiệu Hiên, làm Mạnh Thiệu Hiên không để ý hình tượng nở nụ cười, mà cô cũng đang cười, nụ cười nhẹ nhàng thẹn thùng mà đẹp biết bao, Mạnh Thiệu Đình vô thức tay nắm chặt vô lăng, nguyên lai bởi không phải cô sẽ không cười, chỉ là không cười với hắn mà thôi.

Xe taxi dừng lại, Mạnh Thiệu Đình nhìn thấy Mạnh Thiệu Hiên xuống trước mở cửa xe cho cô, nguyên bản cũng không kiểm chế được người đàn ông vừa lịch sự vừa ôn nhu, tay hắn che ở mũi xe, tựa hồ như sợ cô sẽ bị đụng đầu, cửa xe mau chóng đóng lại, Mạnh Thiệu Đình nhìn thấy Mạnh Thiệu Hiên ôm Phó Tĩnh Tri hôn một cái...

Hắn thiếu chút nữa liền đập cửa xe nhảy xuống, hắn ngày đó chỉ là muốn sờ tóc cô cũng không được, mà bây giờ cô thể nhưng lại để cho Thiệu Hiên thân mật với mình! Hơn nữa lại còn cười híp mắt!

Xe taxi rời đi, Mạnh Thiệu Đình như đang mê muội, nhẩn ga đuổi theo.

Bọn họ đến một nơi không xa, không quá mười phút chạy xe, họ dừng lại ngoài siêu thị lớn, Mạnh Thiệu Đình nhìn bọn họ xuống xe đi vào, cũng đỗ xe, đi vào siêu thị.

Từ xa nhìn, hai người kia rất đẹp đôi, còn có cô gái trẻ kia đang len lén chụp ảnh bọn họ, Mạnh Thiệu Đình không khỏi có chút đố kỵ, Mạnh gia có ba anh em, Thiệu Hiên lớn lên là người đẹp trai nhất, hơn nữa còn thuộc dạng hoa mỹ nam, Phó Tĩnh Tri nếu như không động tâm mới là kỳ quái!

Vừa đi nhưng lại vừa cúi đầu nhìn chính mình, mặc áo gió màu đen cho ra dáng, tóc cũng cắt ngắn, mặc dù thoát nhìn có vẻ như một người đàn ông thành thực, thể nhưng có thể thấy có chút không hợp.

Hắn lại nhìn nhìn Mạnh Thiệu Hiên, so sánh với hắn, thấy mình có chút không đuổi kịp hắn, người kia bình thường lỗ mãng lại lời thôi lịch thết, nhưng cứ như vậy tùy tiện mặc một bộ, lại nhìn rất đẹp mắt!

Thiệu Hiên cùng Tĩnh Tri căn bản là đi dạo siêu thị, mua một đồng tây trang quần áo, Mạnh Thiệu Hiên cũng không từ chối hay kêu khổ, cứ đi theo Tĩnh Tri, đi đến khu bán rau, bỗng nhiên mắt Tĩnh Tri sáng lên, như nghĩ đến điều gì, nói với Mạnh Thiệu Hiên: “Hay chúng ta mua ít thức ăn, trở về em làm cơm cho anh ăn!”

Mấy ngày nay vẫn vội chăm sóc mẹ cùng đến Đỗ gia dạy học, Tĩnh Tri cũng không xuống bếp.

“Em sẽ nấu ăn?” Mạnh Thiệu Hiên có chút không tin nhìn cô, Tĩnh Tri liền trừng mắt liếc hắn một cái: “Anh cứ chờ xem!”

“Không dám, không dám, anh biết bà xã của anh lợi hại nhất!” Hắn nhìn sắc mặt giận giữ của cô rồi nỉ non: “Bà xã, em có bao nhiêu ưu điểm là anh không biết, anh thấy tiên nữ ở trên trời cũng không sánh bằng em...”

“Anh lại kêu loạn.” Tĩnh Tri trừng hắn: “Ai là bà xã của anh.”

“Mẹ thích anh, còn hỏi anh lúc nào cưới em.” Hắn thích thú đuổi kịp cô, thấy ánh mắt của cô nhìn cái gì, liền bắt chập tất cả đem đồ xách đến trong xe.

“Phi, đó là mẹ em.” Tĩnh Tri bàn tay nhéo nhẹ hắn một cái, đáy mắt lại có nụ cười thần nhiên.

Mẹ lại là rất thích Mạnh Thiệu Hiên, điều đó nằm ngoài dự liệu của cô, hơn nữa mấy ngày nay, hai người ở chung càng ngày càng tốt, hắn là mẹ cô đang muốn đem cô bán cho Mạnh Thiệu Hiên.

“Ai ui, đau...bà xã...Ai, em thể nào không lấy cà chua? Con gái không phải đều thích ăn sao?”

Mạnh Thiệu Hiên nhìn cô trực tiếp chạy đến quầy cà chua, không khỏi có chút hiếu kỳ hỏi.

Quá nhiều người, Mạnh Thiệu Đình đứng cách bọn họ chừng hai ba mét, hẩn nghe được Mạnh Thiệu Hiền nói, đáy lòng không khỏi giật mình, hẩn đứng một bên cúi đầu, im lặng lắng nghe.

Tĩnh Tri sững sốt chốc lát, xoay người lại nhìn Mạnh Thiệu Hiền: “Anh thích ăn món gì?”

“Anh à, anh thế nào cũng được, giống khẩu vị của em là được rồi.” Mạnh Thiệu Hiền cười, mắt đẹp híp thành một đường vòng cung, Tĩnh Tri cũng cười, cầm mấy quả cà chua đặt ở trong xe: “Em thích ăn cà chua, chỉ trước đây...Được rồi, sau này em có thể thích ăn nhiều thứ, chúng ta đi mua hành, em cho anh biết nha, em thích ăn nhất là trứng chiên hành, hơn nữa em làm cũng siêu cấp, nếu như anh ăn, nhất định nuốt cả đầu lưỡi luôn.”

Cô đẩy Mạnh Thiệu Hiền về phía trước, Mạnh Thiệu Đình lại là giật mình sững sờ một chỗ, đáy lòng hẩn không biết là cảm giác gì, nhớ tới nhiều năm trước, hẩn nói ghét nhất là hai món ăn, từ đó về sau, hẩn sẽ không bao giờ thấy trong nhà xuất hiện hai món đó, nhưng nguyên lai là hai món cô thích ăn nhất.

Bởi vì năm đó yêu hẩn, vì thế ủy khuất chính mình mà nhân nhượng cho khẩu vị của hẩn, mà bây giờ, bên người cô xuất hiện một người đàn ông vì cô mà thích luôn cả khẩu vị đó, là hạnh phúc của cô, nhưng lại là bất hạnh của hẩn?

Nhìn bộ dáng mỉm cười hạnh phúc của cô, thậm chí còn có tính trẻ con lộ ra, Mạnh Thiệu Đình không khỏi một trận khó chịu, hẩn muốn xoay người sang chỗ khác, lại đụng phải giá hàng, tiếng đồ rơi xuống thu hút những ánh nhìn xung quanh, Tĩnh Tri cũng Thiệu Hiền nghe tiếng cũng nhìn sang...Mạnh Thiệu Đình hốt hoảng, qua hồi lâu, hẩn mới dám nhìn lại, sớm đã không thấy hai người...

“Người vừa nãy có điểm giống anh hai?” Mạnh Thiệu Hiền vừa kéo Tĩnh Tri đi vừa nói nhỏ, chợt lại cười nhạo nói: “Sẽ không thể, anh hai mua băng vệ sinh, còn không bằng giết anh ấy!”

Tĩnh Tri cười rộ lên, rồi lại quay sang trừng hẩn: “Đàn ông các anh chính là chết vì sĩ diện.”

“Bà xã, anh sẽ mua cho em, anh không sĩ diện.”

133. Chương 133 : Chung Thân Đại Sự

Chung thân đại sự

“Bà xã, anh sẽ mua cho em,anh không sĩ diện.” Mạnh Thiệu Hiền ở sau lưng cô mở miệng sủng nịnh, lại thoáng cái thấy mặt Tĩnh Tri đỏ tới tận mang tai...

Cô nhìn thấy xung quanh có người nhìn bọn họ, không khỏi nhẹ nhàng đẩy đẩy hẩn, ôn nhu khuyên nhủ: “Thiệu Hiền đừng làm rộn, đồ mua cũng đủ rồi, chúng ta về thôi, mẹ còn ở nhà chờ chúng ta.”

Mạnh Thiệu Hiền có chút không nỡ buông tay cô, vẫn là cầm tay cô, đẩy xe mua sắm đi về khu thanh toán, bàn tay cô yên tĩnh nằm gọn trong lòng bàn tay to lớn của hẩn, làm cho hẩn nhìn không được vui sướng, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn cô, vẫn thấy thần thái bình yên của cô, cứ như vậy yên lặng hiền hòa, tựa như có một loại từng trải qua thế sự chưa xót, nay đã yên lặng lắng xuống, cô chỉ là chậm rãi đi về phía trước, cũng không màng phân ưu trên đời này, trong lòng hẩn ái mộ đối với cô càng nhiều, vô luận là như thế nào cũng không bỏ xuống được, nhưng lại luôn luôn không ngừng nghi sợ hoặc lo lắng, tựa hồ như luôn không đi gần cô, và tựa hồ như bắt được tay cô rồi nhưng vẫn là cảm giác lúc gần lúc xa.

Trở về nhà, còn chưa tới giờ nấu cơm tối, Tống Như Mi ngồi trên xe lăn đang phơi nắng ở ban công, từ sau khi tai biến, bà ngược lại đã nghĩ thông suốt, cũng ít chanh chua chửi bới Tĩnh Tri, hướng chi, Mạnh Thiệu Hiền đối với cô như người gặp may, luôn nghĩ biện pháp chọc cười cô, bà cũng quan sát thấy, hẩn đối với Tĩnh Tri là thật lòng yêu thương, cũng không phải là đơn thuần nông nổi thích tính cách hay thân thể cô, mà là thật muốn cùng cô ở cùng một chỗ cả đời này.

Tận lực lấy lòng, cùng tự nhiên bộc lộ chân tình, bà sống hơn nửa đời người, chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhận ra, vì thế, coi như biết hẩn là con trai thứ ba của Mạnh gia, nhưng cũng bởi vì hẩn bệnh gần hai mươi năm, vẫn ở nước ngoài, cũng không dính líu đến bất luận khúc mắc nào, hướng chi, bà tự biết chính mình sống không được lâu nữa, mà Tĩnh Tri gặp được một người đàn ông yêu cô thực sự quả là kiếp trước đã tu luyện phúc khí, bà cũng đối với bọn họ nhắm mắt mở một mắt, không hề tận lực ngăn cản.

Muốn đợi được khi trời ấm, thừa dịp bà còn khỏe mạnh, nhìn bọn họ lĩnh giấy hôn thú làm cái tiệc mừng, bà cũng là an lòng, ở trên đời này cũng sẽ không còn bất luận lo lắng gì nữa, Chính Thị ở dưới đất chờ bà, đợi đã nhiều năm, bà cũng là nên đi!

Tĩnh Tri vui vẻ nấu bữa tối, sau đó đẩy Tống Như Mi đến trước bàn ăn, Mạnh Thiệu Hiên vừa ăn vừa khen không dứt lời, Tĩnh Tri thích ăn món nào, hấn cũng liền nói đó cũng là món hấn thích ăn nhất, mặc dù biết là hấn nhân nhượng cô, nhưng trong lòng Tĩnh Tri vẫn có niềm vui sướng không nói nên lời, cô làm vài món ăn đều bị hấn ăn sạch, còn có vẻ vẫn thèm thuồng, Tĩnh tri nhìn hấn, trong lòng lại dần dần không nói nên lời ôn nhu cùng chua xót, có người cứ như vậy bảo vệ cô, nhân nhượng cô, có người như vậy che chở sự kiêu ngạo cùng tự tôn của cô, cô có còn cần phải yên lặng thu nhỏ mình mà hối hận mà không đi tiếp được hay sao?

“Tĩnh Tri, Thiệu Hiên, các con qua đây.” Tống Như Mi để đĩa xuống, người hầu bắt đầu thu dọn bàn ăn, ba người bọn họ ngồi yên vị ở sô pha trong phòng khách.

Tống Như Mi trước nhìn kĩ mặt hai người, một kiêu mị nhưng lại thanh tú, một tuấn mĩ nhưng lại bá đạo nhưng lại bá đạo không kiềm chế được, thực sự là một cặp đôi trời đất tạo nên, bà nhìn hai người, lại nhớ lại chính mình năm đó, bà cũng bằng tuổi bọn họ, cùng Chính Thị nhất kiến chung tình, từ đó quán quýt cả đời, mà bây giờ, một đã chết, một kéo dài hơi tàn sống, bà với bộ dáng này, Chính Thị còn có thể nhận ra bà nữa không? Bà không dám nghĩ...

Tất cả quán quýt si mê cùng quyến luyến, cũng đều biến thành một tiếng ai uể uải, bàn tay bà cầm tay Tĩnh Tri, một tay lại cầm tay Thiệu Hiên: “Thiệu Hiên, con ở trước mặt ta không được nói dối một lời, nói cho ta biết, con có nguyện ý hay không tiếp nhận Tĩnh Tri.”

Mạnh Thiệu Hiên vừa nghe thấy lời ấy, lại là ngây dại, hấn biết thân phận của mình, mặc dù thường ngày hấn cùng Tống Như Mi ở chung không tồi, thế nhưng hấn cũng không biết rõ ràng, muốn kéo dài ân oán hai nhà, thật sự là trở ngại quá lớn đối với hấn, thế nhưng bây giờ bà như vậy hỏi hấn, có phải hay không, bà chịu đem Tĩnh Tri cho hấn?

Tĩnh Tri cũng kinh ngạc nhìn Tống Như Mi, cô có chút sợ hãi ngược mắt, lông mi dài hơi run... “Mẹ...”

Tĩnh Tri bỗng nhiên tiến lên một bước, đứng ở trước mặt Tống Như Mi, cô đem mặt dán ở trên đùi Tống Như Mi, nước mắt bỗng nhiên rơi xuống: “Mẹ, con nói con không lấy chồng...”

“Con nói không tính, ta hiện tại đang hỏi Thiệu Hiên, con chớ xen mồm vào!” Tống Như Mi ở trước mặt Tĩnh Tri cường thế thành quen, bà đẩy con gái ra, một đôi trông mắt bị nếp nhăn bao bọc nhìn chăm chăm Mạnh Thiệu Hiên: “Con có nguyện ý hay không lấy Tĩnh Tri?”

Bà cả đời này chỉ là ngộ ra một đạo lý, chứng cứ một người đàn ông yêu một người phụ nữ, chính là chịu lấy cô ấy, chịu cho cô ấy trăm phần trăm cảm giác an toàn, chịu đem cô dung nhập vào thế giới của mình, cũng chịu dung nhập vào thế giới của cô ấy.

Mạnh Thiệu Hiên viên mắt có chút đau, xoang mũi cũng dâng lên chua xót khổ sở, hấn dùn sức gạt đầu, lại là nói không ra lời, hơn nửa ngày hấn mới há mồm, có chút run run: “Mẹ...”

Tống Như Mi sững sốt, chợt lại cười: “Con, đứa nhỏ này.”

Bà đem tay Tĩnh Tri và Thiệu Hiên vào cùng một chỗ, cầm thật chặt, từng câu từng chữ mở miệng nói: “Hôm nay lời nói của ta, hai người các con hãy nhớ thật kĩ.”

“Là, mẹ.” Tĩnh Tri nhẹ nhàng gạt đầu, cảm giác được bàn tay ấm áp mà lại khô ráo của Thiệu Hiên cầm, tâm đang kinh hoàng, tựa hồ cũng dần dần yên ắng xuống.

“Mẹ, con sẽ nhớ kĩ.” Mạnh Thiệu Hiên lúc ban đầu kích động, sau lấy lại bình tĩnh, rồi nói chuyện bình thường.

“Thiệu Hiên, nếu như con chịu lấy Tĩnh Tri, ta là mẹ Tĩnh Tri, chỉ hy vọng con làm được một điều.” Tống Như Mi nhìn thanh niên trẻ tuổi trước mặt, cuối cùng lo sợ không yên: “Con so với Tĩnh Tri nhỏ hơn bốn tuổi, Tĩnh Tri hiện tại đã hai mươi bảy, mà con lại còn trẻ như vậy, con có thể đảm bảo, cả đời này chỉ yêu nó được không?”

Tĩnh Tri cúi đầu, nước mắt cứ thế tuôn rơi, cô gắt gao cắn môi, trong lòng lại dường như hết sức bình thường yên lặng, chỉ có một vụn nhỏ chua xót một chút tuôn ra, đúng vậy, hắn còn chính trực thanh xuân, mà cô đã muốn già rồi.

134. Chương 134 : Anh Yêu Em

Anh yêu em

Mạnh Thiệu Hiên nghe bà nói như vậy, chỉ là cười, chợt đem Tĩnh Tri ôm chặt vào trong lòng, thành khẩn mở miệng: “Mẹ, cho tới nay, đều là con theo đuổi cô ấy, con thích Tĩnh Tri, thích quá nhiều, vì thế người muốn lo lắng con có thể hay không đối với cô ấy không tốt, mà là Tĩnh Tri có chịu hay không gả làm vợ con, cả đời!”

Tĩnh Tri đột nhiên ngược hai mắt nhắm lệ lên, đối diện nhìn hắn, hắn không kiềm chế được tinh thần, chuyên chú nhìn cô, ánh mắt làm cô không có biện pháp thoát khỏi, cô cúi đầu, nước mắt tuôn càng nhiều hơn, lại không nói một câu nên lời, hắn ôm cô rất chặt, cô căn bản không có biện pháp tránh ra, chỉ là trấn để trên vai hắn, làm cho nước mắt từng chút từng chút một làm ướt áo sơ mi hắn.

“Tĩnh Tri.” Tống Như Mi nghe Thiệu Hiên nói như vậy, cũng không khỏi trầm tư, chốc lát mở miệng.

“Mẹ.” Tĩnh Tri chống ra một ý cười nhỏ: “Mẹ, có lời gì, hôm khác hãy nói, tới giờ uống thuốc rồi...”

Tống Như Mi nhẹ nhàng lắc đầu, sờ sờ tóc của cô: “Tĩnh Tri à, Con quá quật cường, cũng chịu đựng nhiều, sau này cùng Thiệu Hiên ở cùng một chỗ sống tốt, Thiệu Hiên là đứa trẻ tốt, mẹ thấy trên đời này, cũng là hắn đối tốt với con, con phải biết quý trọng biết không?”

Tĩnh Tri trầm mặc hồi lâu, cuối cùng gật đầu: “mẹ, con biết.”

“Con cùng Thiệu Hiên có thể đến với nhau, mẹ yên tâm.” Tống Như Mi buông tay hai người bọn họ ra, chuyển động xe lăn rời đi, phòng khách lớn như vậy chỉ còn lại hai người bọn họ, Mạnh Thiệu Hiên thấy cô ngồi chồm hổm trên sàn bụm mặt khóc, trong lòng hắn không biết nói lên tư vị gì, cô đáp ứng, thế nhưng, trong lòng cô có vị trí của hắn sao?

Là bởi vì mẹ cô phân phó nên cô mới đáp ứng, hay là thật cô muốn gả cho hắn?

“Tri Tri.” Mạnh Thiệu Hiên kéo cô dậy, nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, cô vẫn chưa ngẩng đầu, chỉ úp mặt vào ngực hắn...

“Nếu em cảm thấy gả cho anh chịu ủy khuất, anh...” Hắn nói đến đây, viền mắt đột nhiên đau xót, nhưng vẫn là hung hăng cắn răng nói: “Anh đi gặp mẹ nói...”

“Không...” Một bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo bỗng nhiên nhẹ nhàng đưa lên bưng kín miệng hắn, Mạnh Thiệu Hiên một tay nắm chặt tay cô, con người màu hổ phách đã nói không nên lời kinh hãi: “Tri Tri!”

“Người ủy khuất là anh...” Tĩnh Tri nhìn bộ dáng vui sướng của hắn, chỉ cảm thấy lòng chua xót, hắn như vậy đối với cô thật tốt.

“Anh không ủy khuất, thực sự, ủy khuất là em, Tĩnh Tri, anh không thể cho em một cuộc sống ưu việt, anh cũng không lãng mạn quá, không biết con gái cần những gì, em cái gì cũng giỏi, lại xinh đẹp như vậy, mà anh chỉ là một người chơi lâu lổ, chữ thì biết không nhiều, là anh không xứng với em...”

Hắn một trận kích động, lại bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ, Tĩnh Tri nghe, lại không nhịn được bật lên cười, giọt nước mắt trong suốt óng ánh còn đọng trên mi, mà bên môi là nụ cười thật sâu mãn ra, làm cho hắn thoáng cái ngây người, hơn nửa ngày, Tĩnh Tri đẩy hắn mấy cái, hắn mới phản ứng được, bộ dáng vẫn ngốc ngốc như cũ: “Tri Tri, em thật là đẹp mắt.”

“Nói mò.” Tĩnh Tri xấu hổ, thông mi mắt xuống, mi dài nhẹ nhàng run rẩy, làm cho lòng hắn ngứa ngứa khó chịu, hắn cúi đầu, mồm mép như cánh hoa hôn lên mi mắt đơn bạc của cô: “Tri Tri, anh yêu em.”

Tĩnh Tri run run một chút, mấy giây sau, cô nhẹ nhàng đưa cánh tay đang vây lấy cô, nhận nụ hôn nhẹ nhàng đang rơi vào trên mặt cô, tựa như đây là một người đàn ông bình thường: “Thiệu Hiền, chờ ngày nào đó chúng ta kết hôn, em sẽ cho anh có được không?”

Hắn ôm cô, nhưng hai tay chỉ quy củ để ở hông cô không động loạn, có chút mơ hồ không rõ thanh âm của Tĩnh Tri: “Tri Tri, em yên tâm, em không đáp ứng, anh cũng không ép em, hiện tại chỉ là đòi hỏi chút phúc lợi trước có được không?”

Tĩnh Tri không nói thêm nữa, cơ thể hắn gầy yếu mà lại rắn chắc khiến hai tay ôm thất lực chặt hơn, nụ hôn của hắn cuối cùng xuống phía dưới, rơi vào trên môi của cô, lần này kỹ xảo của hắn tốt hơn nhiều, Tĩnh Tri trong đầu lộn xộn, dần dần, lại bị hắn hôn đến trống rỗng đầu óc, cái gì cũng không nghĩ nữa, chỉ là chìm đắm khi hắn xây dựng cho cô kiểu niềm ôn nhu...

Mạnh Gia

Bầu không khí trong phòng khách nặng nề mà lại kiềm chế, Mạnh Thiệu Đình cùng Mạnh Thiệu Tiệm ngồi trên ghế sofa đối diện nhau, mà Mạnh lão gia cùng Mạnh phu nhân ngồi trên sofa dài, vẻ mặt đều trầm ám, từng ngụm từng ngụm uống trà.

Mạnh Thiệu Đình không tự chủ được liếc mắt nhìn Mạnh Thiệu Tiệm một cái, muốn mở miệng nói cái gì, Mạnh lão gia lại đặt chén trà xuống, một đôi con người già nua nhưng không mất đi phần lợi hại liếc nhìn hai anh em, cơ hồ sau nửa phút, ông mới nhìn Mạnh Thiệu Đình ho một tiếng, nặng nề mở miệng: “Lão nhị, hôn sự của con cùng Mạn Quân chuẩn bị thế nào rồi?”

Mạnh Thiệu Đình không dễ cảm thấy run, chợt lại cười nói: “Cha, sẽ bắt đầu chuẩn bị.”

“Sẽ bắt đầu chuẩn bị?” Mạnh lão gia bỗng nhiên vỗ mạnh vào mặt bàn: “Con về nước đã bao lâu? Ta nghe anh cả con nói, chuyện của công ty còn chưa giao cho con, chờ con và Mạn Quân kết hôn sẽ an định lại, trước năm con nói là hết năm thì kết hôn, hiện tại là tháng mấy?”

Mạnh Thiệu Đình sắc mặt có chút khó coi, vừa ngẩng đầu, lại đối diện thần sắc vân đạm phong khinh của Mạnh Thiệu Tiệm, hắn không khỏi có chút tức tối nói: “Cha, người cùng mẹ thế nào luôn luôn bức con kết hôn? Anh cả thế nào cũng mặc kệ?”

Mạnh Thiệu Tiệm nặng nề cười một tiếng, tròng mắt đen nhánh liếc nhìn Mạnh Thiệu Đình, bình thường nói: “Em là đứa được cha mẹ thương yêu nhất, bọn họ đương nhiên là muốn em lập gia đình rồi sớm sinh con, để bọn họ sớm được ôm cháu a.”

Lời của hắn nói rất chân thành, hoàn toàn không nghe ra ý tứ của hắn, Mạnh lão gia liếc hắn một cái, lại nói thêm: “Lão đại con cũng đừng không để ý, chờ hết bận Lão nhị cũng Mạn Quân kết hôn, là đến lượt con!”

“Con không vội, cha, trước cứ trừ bị hôn sự của em trai đi, đúng rồi, Thiệu Đình, Mạn Quân là quốc tịch Mỹ, đại sứ quán bên kia xử lý được rồi sao?”

Chuyện hắn vừa chuyện, Mạnh lão gia cùng Mạnh phu nhân thoáng cái chú ý đến Thiệu Đình, “Lão nhị, thế nào kéo dài lâu vậy? Có muốn ta gọi điện cho bác Diêu một tiếng? Ông ấy ở bên đại sứ quán Mỹ có chút quan hệ.”

“Không cần!” Mạnh Thiệu Đình lập tức mở miệng, lại có một tia khẩn trương: “Con đang làm, hiện tại lại cho bác Diêu ra mặt không tốt lắm.”

“Trước cứ như vậy đi, cuối tuần con cùng Mạn Quân cử hành hôn lễ trước, sau đó nghỉ phép, giấy hôn thú không cần vội, làm nghi thức trước để Thẩm gia an tâm, đối với hai nhà chúng ta mới có lợi.”

Mạnh lão gia vừa nói xong, Mạnh Thiệu Tiệm bưng trà trong nháy mắt nhìn thấy sắc mặt Mạnh Thiệu Đình tái nhợt, hắn không dễ cảm thấy nhếch nhếch khóe môi, sau uống một ngụm trà, chậm rãi nói: “Cha, lão tam lúc nào về nước? Là theo người cùng mẹ, hay là...?”

“Đừng nói đến đề tài vô tận vô liêm sỉ này!” Mạnh lão gia vừa nghe đến lời này, bỗng nhiên nổi giận, Mạnh phu nhân sắc mặt cũng khó coi vô cùng, nhưng vẫn chống ngạnh khuyên nhủ: “Lão gia, ông đừng nổi giận, có chuyện gì từ từ nói...”

“Từ từ nói? Các người nói xem nữ nhân kia có điểm nào tốt? Trước đây cũng Thiệu Đình ly hôn liền cùng lão tam thật không minh bạch, hiện tại không biết dùng cái gì mê hoặc lão tam muốn chết muốn sống cùng cô ta kết hôn, còn nói cái gì nguyện ý cùng cô ta ở cùng một chỗ, không lấy của Mạnh gia một phân tiền, hấn ngay cả cổ phần của mình trong công ty còn không định muốn! Đây không phải là muốn chọc giận ta? Ta vì hấn bệnh hao hết tâm tư, vì hấn mà tâm huyết, hấn thích ai cũng được, vì sao lại đi thích nữ nhân kia?”

Mạnh phu nhân nghe nói như vậy, tâm tư không khỏi động, rót chén trà đưa tới trấn an lão nói: “Lão gia, ông cũng đừng nổi giận, con cháu tự có phúc của chúng, lão tam nếu như thực sự thích, chúng ta cũng không thể quá phận ngăn cản, dù sao đứa bé kia không phải tôi sinh, nói ra sợ rằng người khác còn tưởng tôi khát khe với nó...”

Mạnh phu nhân thông tình đạt lý nói, làm Mạnh lão gia có chút không được tự nhiên, lão cầm tay Mạnh phu nhân, thở dài một tiếng nói: “Mấy năm nay bà đối với lão tam thế nào, tôi đều nhìn ở trong mắt, ghi ở trong lòng, bà mặc dù có đạo lý, nhưng Mạnh gia chúng ta là hạng người gì? Coi như là ly hôn, cô ta cũng đã từng là chị dâu, em chú cưới chị dâu, nói ra không bị người đâm cột sống?”

Mạnh phu nhân thấy hấn nhất định không chịu, có chút về khó xử: “Tính tình lão tam ngang tàng ông không phải không biết, hấn hiện tại vì nữ nhân kia đều chịu bỏ qua tất cả, sợ rằng để hấn hồi tâm chuyển ý, cũng không phải là chuyện dễ dàng...”

“Chuyện này bà không cần phải xen vào, ngày mai bà cùng đi với tôi gặp lão tam, tôi thật muốn xem nữ nhân kia còn muốn dùng chiêu gì.” Mạnh lão gia có chút đau đầu xoa bóp huyệt thái dương, chỉ chỉ hai anh em trước mặt, lắc đầu thở dài: “Từ người một, cũng không làm cho người ta bớt lo, lão nhị, con mau đi chuẩn bị hôn lễ, lão đại, chuyện của công ty, con trước mấy ngày tốn nhiều tâm tư, chờ hôn sự của lão nhị xong xuôi, thì chuyển qua cho hấn.”

Chương tiếp: Chữ tình quá khó giải...

Mai có thời gian edit tiếp nhé, hôm nay lạnh hơn, ngủ đã!

135. Chương 135 : Chữ Tình Quá Khó Giải

Mạnh lão gia nói xong, Mạnh phu nhân đỡ ông lên lầu, lúc đi qua hai anh em, liếc Mạnh Thiệu Đình nháy mắt một cái, Mạnh Thiệu Đình mới không cam lòng đáp một tiếng: “Biết.”

Mạnh Thiệu Tiệm từ đầu chỉ cuối ngồi đó, giữ một bộ dáng thanh nhàn, chờ hai lão lên lầu, hấn mới chỉ sô pha đối diện ý bảo Mạnh Thiệu Đình ngồi xuống: “Lão nhị, chúc mừng.”

Mạnh Thiệu Đình nhếch môi cười nhưng không liếc hấn một cái, bưng cốc trà uống, trong phút chốc, không khí có chút nặng nề, Thiệu Đình đứng lên, Mạnh Thiệu Tiệm cũng không để ý, rút một điếu thuốc hút hết mới chậm rãi nói: “Lão tam lần này náo cũng hơi quá, cha mẹ ở nước ngoài đều biết, em xem việc này làm sao bây giờ?”

Mạnh Thiệu Đình sắc mặt càng đen, im lặng đặt chén trà xuống rồi mở miệng: “Anh hỏi em, em hỏi ai, đâu có chuyện gì liên quan tới em?”

“Cha đã tuổi lớn như vậy, chúng ta phận làm con, luôn muốn vì họ mà phân ưu, theo ý kiến của em, là thành toàn hay là ngăn cản?”

Mạnh Thiệu Tiệm thấy bộ dáng của hấn như vậy, nếp nhăn trên khóe môi cười càng sâu, vẫn là như cũ bất động thanh sắc, thùy mi mắt che khuất đáy mắt tinh quang: “Thế nào là chuyện không liên quan đến em? Quả thực là quá, em xem, một người là em trai, một người đã từng cùng em thân mật khăng khít, người vợ trước yêu em chết đi sống lại, hiện tại hai người này lại thông đồng muốn vĩnh viễn kết duyên, em là chồng trước chẳng lẽ không phải là bên thứ ba rất quan trọng sao?”

“Thế nào? Nam chưa kết hôn, nữ đã ly hôn, muốn cùng đi tới phần mộ hôn nhân, em đây là chồng trước chẳng lẽ còn không thể nói câu chúc mừng?” Mạnh Thiệu Đình nói xong, liền nhắm mắt dưỡng thần, không hề phản ứng hần nữa.

Mạnh Thiệu Tiệm ngồi một hồi, cũng cảm thấy hết thú vị, liền lấy áo khoác ngoài đứng lên, vừa xoay người lại dừng lại, chậm rãi nói một câu: “Lão nhị thật rộng lòng, anh đây thực sự bội phục, anh đến công ty trước, em cứ chuyên tâm chuẩn bị chuyện kết hôn của mình cho tốt đi.”

Mạnh Thiệu Tiệm xoay người ra ngoài, đi được một đoạn lại dừng lại, bên môi hàm ý cười nhưng vẫn im lặng nghe, quả nhiên, đáy lòng mặc niệm không quá mười giây, bỗng nhiên trong phòng khách truyền ra tiếng vang thật lớn, thanh âm vỡ vụn của đồ sứ làm cho hần thấy trong lòng thật thích thú.

Nhưng trong lòng hần lại than một tiếng đáng tiếc, tiếc cho đồ cổ gốm sứ Thanh Hoa vô giá này!

Trên mặt tươi cười càng thêm thâm thúy, mở cửa lên xe rời đi.

Mạnh Thiệu Hiên đứng trước cửa sổ, vóc dáng hần cực cao, nhưng thoát nhìn có chút đơn bạc, đoạn thời gian xảy ra vấn đề tình cảm với Tĩnh Tri dẫn đến hần gầy như bộ xương khô, hiện tại Tĩnh Tri ngày ba bữa tắm bồ, đã mập lên một chút, lại còn có chút quá phận “mảnh mai”.

Trong phòng khách không khí tựa hồ ngưng đọng bình thường, Tĩnh Tri cũng một mình ngồi trên sô pha, Mạnh lão gia cùng Mạnh phu nhân vẻ mặt kiêu căng mà âm trầm ngồi ngay ngắn ở trên sô pha đối diện, Tống Như Mi cũng ngồi trên xe lăn, trên đùi đắp một cái thảm, năm người không ai nói lời nào, chỉ có mấy tách trà xanh đang bốc khói, tản mát ra bản khổ vị đạo.

Tĩnh Tri hai tay nhéo dưới thân sô pha, sắc mặt trắng dọa người, cô biết mình thế nào ần nhẫn, mới không đem hai người kia đuổi ra ngoài.

Những lời nói không tốt năm năm trước vẫn văng vẳng bên tai, một chút một chút cắt xé tim cô, tất cả máu và nước mắt, tại đêm lạnh lẽo đó đều chấm hết, lúc này lại phải nhìn vẻ mặt đạo mạo của hai người kia, cô chỉ muốn từng tiếng cười lạnh, bọn họ còn muốn làm cái gì? Lại đến chia rẽ cô cùng Thiệu Hiên?

Có phải hay không còn tưởng cô là Phó Tĩnh Tri ngày trước chỉ biết nhu nhược chờ chết?

Không quá được đi, mọi người sẽ biến hết, ai cũng không tới khi cô còn có thể đứng đây một ngày, hơn nữa còn Mạnh gia Tam thiếu giúp cô!

Tĩnh Tri cắn chặt khớp hàm, khóe môi cũng hơi câu dẫn ra, cô thấy bóng lưng Mạnh Thiệu Hiên đứng đó, kiêu ngạo mà lại ầm áp, cô biết, chỉ cần hần không buông tay cô, cô chính là người thắng!

Dựa vào cái gì mà muốn muốn trách tội hay thanh toán định đoạt hạnh phúc của cô? Bọn họ hại chết cha cô, lại còn sống yên tâm thoải mái, cô một người vô tội, thì không thể kết hôn, sinh tử ư?

Mà cô lại là muốn cùng Thiệu Hiên một chỗ, cả đời đều cùng một chỗ, nhìn những người đó xem đến cùng ai cười dài nhất, ai cười đẹp nhất, ai cười không chút tiếc nuối, ai cười cay đắng nhất.

“Cha, nếu như các người là đến ép con rời khỏi Tĩnh Tri, xin mời trở về, vấn đề này một chút cũng không có thương lượng.”

Mạnh Thiệu Hiên cuối cùng xoay người lại, ánh sáng phía cửa sổ bao phủ người hần khiến hần thật mê người, Mạnh lão gia trong khoảng thời gian ngắn có chút giật mình, hần cho tới bây giờ luôn biết, hần lớn lên rất giống Lê Lê, thế nhưng mấy năm không gặp, ông lại phát hiện, ngay cả thần sắc lạnh lùng cổ chấp, đều cực kỳ giống mẹ!

Mạnh phu nhân nhìn gương mặt kia, đáy lòng ghen ghét lại như rắn độc đua nhau trườn ra, nó thế nào không đoán mệnh chết cùng mẹ đi!

Mạnh lão gia nhìn hần hồi lâu, mới chậm rãi khôi phục lại thần sắc, nghiêm khắc mà lạnh lùng mở miệng: “Thiệu Hiên, con còn trẻ, nhất thời thích ai, cha đều có thể hiểu được, thế nhưng gia đình chúng ta như vậy, muốn kết hôn thì con dâu phải thanh thanh bạch bạch, gia đình phải đẳng đối, Phó Tĩnh Tri là hạng người gì, con không rõ ràng lắm, nhưng cha lại rất rõ ràng, cô ta tác phong không hợp, không thích hợp với con.”

Ông ta nói xong đoạn này, Tĩnh Tri đột nhiên ngẩng đầu lên, cô quay sang nhìn Mạnh lão gia, lại bỗng nhiên cười tươi sáng: “Mạnh tiên sinh, tôi chỉ muốn hỏi ông một chút, tôi chỗ nào tác phong không hợp?”

“Tri Tri.” Mạnh Thiệu Hiên bước mấy bước qua, nhẹ nhàng dè lại vai cô, đôi vai thon gầy của cô run kịch liệt, hấn yêu thương vô cùng, biết trong đáy lòng cô đau đớn cùng khổ sở, cũng minh bạch, cứ như vậy bị người xấu nói khó chịu, hấn nhẹ nhàng cầm tay cô: “Tất cả đã có anh, em cái gì cũng không cần xen vào.”

PS: Đàn ông phải như Hiên đại soái ca chứ!

Tiếp: Gió thổi mưa giông trước cơn bão

136. Chương 136 : Gió Thổi Mưa Giông Trước Cơn Bão

“Cha, con còn nguyện ý gọi người một tiếng cha, bắt quá lời bởi vì công nuôi dưỡng hơn hai mươi năm, nếu như không có người, cũng không có Mạnh Thiệu Hiên con, nếu như người không cho con sinh mệnh, con cũng không gặp được Tĩnh Tri, hôm nay mặc kệ người nói cái gì, mặc kệ người thế nào nói xấu Tĩnh Tri, cô ấy ở trong lòng con, từ đầu chí cuối đều là trong sạch, người nói một chữ con cũng không tin, hiện tại không tin, sau này cũng không tin, cô ấy là ai, quá khứ như thế nào, cô ấy có hay không tịnh, hành vi tác phong như thế nào, con cũng không quản, con chỉ cần biết cô ấy là Phó Tĩnh Tri, là người phụ nữ con yêu là đủ, cha, người trở về đi, con không muốn cùng người khắc khẩu, mặc dù năm đó người xin lỗi mẹ con, thế nhưng mẹ con đã chết hai mươi mấy năm, bà ở dưới đất, cũng sẽ không hận các người, mà con cũng sẽ không hận các người. Thế nhưng nếu như ai muốn tổn thương Tĩnh Tri, ai nghĩ muốn chia rẽ con và cô ấy, con chỉ nói một câu, trừ phi con chết!”

Hấn nói xong, đã đem Tĩnh Tri kéo đến ôm vào trong ngực, mới phát hiện Tĩnh Tri nước mắt đã rơi đầy mặt, hấn vội lau nước mắt cho cô, lại bị cô ôm chặt lấy, Mạnh Thiệu Hiên chấn động, cũng nhẹ nhàng vây quanh người cô, hấn vì cô bỏ qua cái gia đình sớm đã chán ghét kia, có cái gì mà không thể?

Mạnh lão gia nhìn thấy hai người bọn họ như vậy, cũng không giận, chỉ quay mặt lại nhìn Tống Như Mi: “Tống nữ sĩ, bà dạy dỗ con gái cũng thật là tốt, hai con trai Mạnh gia chúng tôi đều bị con gái bà như vậy đùa bỡn trong tay, quả thực không đơn giản.”

Tống Như Mi hắng giọng vừa muốn mở miệng, Mạnh phu nhân lại xích cười, nhìn Mạnh lão gia rồi liếc mắt một cái, tư thế trên cao nhìn xuống Tống Như Mi: “Lão gia, ông thế nhưng không biết, vị Tống nữ sĩ này thế nhưng trước đây là vợ lẽ, mà vợ lẽ sinh ra đứa nhỏ, sao có thể so với những tiểu thư đứng đắn? Có câu nói như thế nào? Ai, đúng rồi, có kỳ mẫu tất có kỳ nữ, Phó tiểu thư như vậy, cũng coi như là thừa hưởng từ mẹ, bắt quá lại được gả vào nhà giàu có, hiện tại lại muốn tái giá vào nhà giàu có, so với Tống nữ sĩ mà nói, thật là trò giỏi hơn thầy...”

Mạnh phu nhân nói đến đây, khê nở nụ cười, Tĩnh Tri bị bà ta một phen nói không tốt ngay người một hồi, Mạnh Thiệu Hiên đen mặt hắng giọng, bà ta lần này là đang nói Tống Như Mi, nhưng từng chữ từng chữ đều giống như là đang nhục nhã mẹ hấn.

“Cha, mời người mang theo phu nhân cao quý về đi, con cùng Tĩnh Tri thân phận giống như nhau, cũng không xứng cùng các người nói chuyện, từ nay về sau con cũng không phải người Mạnh gia, con cùng Mạnh gia các người không còn bất luận một chút liên lụy nào!”

Lúc Mạnh Thiệu Hiên nói lời này, Tĩnh Tri cảm giác được toàn thân hấn đều là băng lãnh, cô lo lắng nhìn hấn, lại thấy hấn một phen kéo cửa, nắm lấy túi xách của Mạnh phu nhân ở trên bàn ném ra ngoài: “Mạnh phu nhân, mẹ tôi đã chết, mẹ của Tĩnh Tri đã trở thành mẹ vợ tôi, mời bà tôn trọng một chút, bằng không...”

Đáy mắt hấn tràn ngập nghiêm nghị, cười lạnh mở miệng: “Bà cũng biết tính khí của tôi, tôi cũng không phải cái gì đại gia xuất thân thiếu gia, có tu dưỡng phong độ thân sĩ, chọc tôi tức giận, động thủ đánh người, là bình thường như cơm bữa! Mạnh phu nhân cao quý, nhà giàu lắm tiền, vẫn là không muốn tự chuốc lấy mất mặt!”

“Mạnh Thiệu Hiên, mày quá càn rỡ! Ta chỗ nào nói không đúng? Mẹ con chúng nó thân phận nguyên bản chính là như vậy, năm năm trước Phó Tĩnh Tri thủy tính dương hoa, chẳng lẽ năm năm sau lại sửa được? Mày đừng đợi nó cho mày đội nón xanh mày lại hối hận! Nó như vậy không biết xấu hổ làm cha nó tức chết,

nó còn để ý mày? Mẹ con chúng nó căn bản là lừa gạt mày thôi, là lừa tiền của mày, mày thật muốn từ bỏ Mạnh gia, không thân phận, thực ra ta muốn nhìn xem, con tiện nhân Phó Tĩnh Tri này sẽ không còn cùng mày nữa!”

“Bà nói đủ rồi đi!” Mạnh Thiệu Hiên dưới cơn thịnh nộ cũng không nhịn được nữa, một cái tát liên vung ra, Mạnh lão gia hoảng hốt ngăn cản, lại không ngăn kịp, Mạnh phu nhân bị một bạt tai, nhưng vẫn tỏ ra bình thường, tiếp tục mắng: “Tổng Như Mi, bà xem một chút bà dạy con gái cũng thật tốt, cùng bà thấp hèn như nhau, chẳng trách Phó Chính Tắc không muốn ly hôn để lấy bà, ông ta chính là nhìn thấu bà là hạng người gì...”

“Hồn!” Mạnh Thiệu Hiên thở gấp, lại một cái tát đánh ra, Mạnh phu nhân hai má đau nhức, nhưng vẫn coi như chẳng đáng cười lạnh: “Mạnh Thiệu Hiên, mẹ mày là một người đoản mệnh, mày cũng không khá hơn chút nào, mày cùng người đàn bà này một chỗ, tao cũng không ngăn mày, tao chỉ muốn nhìn xem chúng mày có kết quả gì tốt...”

“Bà câm miệng cho tôi! Còn ngại não không đủ phải không? Lê Lê đã chết nhiều năm như vậy, bà lại còn không bỏ xuống được, chuyện cho tới bây giờ ngay cả con của bà ấy bà cũng không tha, tôi thật sự là nhìn sai bà!” Mạnh lão gia thấy một phòng lộn xộn, chỉ cảm thấy đau đầu, ông ta bỏ qua Mạnh phu nhân, chán nản mở miệng: “Thiệu Hiên, ta sẽ cho con thời gian một tuần để suy nghĩ kỹ càng, đến lúc đó, nếu con vẫn cố ý như vậy, cũng không cần trách cha nhảm tâm!”

Mạnh lão gia nói xong, lại quay sang Tĩnh Tri liếc mắt một cái, chán ghét chửi bới một câu: “Họa thủy!”

Ông ta cũng không thèm nhìn Mạnh phu nhân đang khóc, xoay người rời đi, vừa muốn rời cửa, lại nghe một tiếng hô thê lương: “Mẹ...”

Mạnh lão gia sợ hãi xoay người lại thấy Tổng Như Mi sắc mặt tái xanh, từ trên xe lăn ngã xuống, cắn khớp hàm bất tỉnh nhân sự...Mà Tĩnh Tri đang quỳ trên mặt đất hốt hoảng hô to, trong đáy lòng ông ta trong nháy mắt hiện lên mấy ý niệm,hoảng hốt, dường như nghĩ tới Phó Chính Tắc năm năm trước ở Mạnh gia cũng bị khuất nhục như thế, sau một hồi trên đường liền bỏ mạng, ông ta nhịn không được liền run lên một chút, vừa ngẩng đầu lại nhìn thấy Thiệu Hiên giống như quỷ mỵ, ánh mắt ngoan lợi nhìn bọn họ, từng câu từng chữ nói với ông ta: “Nếu như mẹ con cô ấy xảy ra việc gì, một chút khoong tốt, ai tôi cũng không bỏ qua!”

Ông ta chưa bao giờ thấy qua Thiệu Hiên như vậy, trong nháy mắt, hai dung nhan tựa như tương đồng lồng ghép vào nha, ông ta hoảng hốt nhớ lại, Lê Lê trước lúc sắp chết cũng như vậy nhìn lão, từng câu từng chữ nói với lão: “Nếu như đứa nhỏ có một chút gì không tốt, tôi chết cũng không bỏ qua cho các người...”

Lão bắt đầu nhịn không được phát run, cả người cơ hồ đứng không vững, mà Mạnh phu nhân thấy tình huống đột phát như vậy, cũng hoảng hốt kéo lão đi: “Chấn Tông, đi nhanh lên đi...”

Lão tê dại bị bà ta kéo ra cửa, xuống lầu, đến tận khi xe đã lái đi rất xa, lão mới lấy lại tinh thần, bên cạnh Mạnh phu nhân hai má sưng đỏ, nhìn trong mắt ông chỉ cảm thấy dữ tợn, ông ta là đúng, nhưng cũng là sai rồi?

Lão chỉ yêu đứa con trai này, tình yêu vẫn len lén chôn sâu trong lòng, không dám biểu hiện quá rõ ràng, rất sợ đứa con lão yêu bị người làm thương tổn, thế nhưng chuyện cho tới bây giờ, con lão hận lão, không bao giờ nguyện nhận lão nữa, nó vứt bỏ tất cả những gì lão đã cho nó, vì một người đàn bà, không hề lưu luyến, có phải hay không, ý niệm rời bỏ Mạnh gia này, đã sớm tồn tại trong lòng nó?

“Tôi già rồi, bà làm chuyện gì tôi đều không muốn truy cứu lại, thế nhưng... Từ nay về sau, nếu như để tôi biết, bà đối với Thiệu Hiên động chân động tay gì, tôi cũng không sợ chúng ta sẽ trở mặt đâu, con của bà là người, là bảo bối của bà, con của Lê Lê, cũng là thịt từ trong lòng tôi, tôi sống một ngày,sẽ bảo vệ nó một ngày, bà đừng tưởng rằng, tôi không biết ở bà đánh cái chủ ý gì, bà nghĩ bà làm cho Thiệu Hiên cùng Tĩnh Tri cùng một chỗ, sau đó không có gì cả bị tôi đuổi đi, bà yên tâm đi, tôi sẽ không để bà như nguyện, Thiệu Hiên nó lấy không được họ Phó, chỉ cần tôi còn một hơi, tôi sẽ không để bọn họ cùng một chỗ!”

Lão nói xong, liền nhắm mắt không lên tiếng nữa, Mạnh phu nhân toàn thân băng lãnh, như rơi vào trong hầm băng, bà giật mình nhìn người đàn ông bên cạnh, cùng lão hơn ba mươi năm, đối lấy kết quả là những

lời nói như vậy? Lão quan tâm Lê Lê, quan tâm đứa con của bọn họ, vì sao không thông cảm cho bà vì đứa nhỏ ấy mà bận tâm bận tình?

Mạnh phu nhân xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, bà nhẹ nhàng cắn khớp hàm, ta sẽ không cho đứa nhỏ không thuộc về ta gì cả, loại con riêng này, tuyệt đối không chia cho nó một chút nào.

Tổng Như Mi hôn mê tròn hai ngày, lúc tỉnh lại, cũng chỉ còn lại một hơi, chỉ cả ngày nằm trên giường bệnh, uống thuốc hay tiêm đều ngoan ngoãn nghe theo, Tĩnh Tri dứt cơm cho bà bà cũng không cản trở, nhưng tinh thần lại có xu thế lúc tỉnh lúc ngây dại, thỉnh thoảng, bà cầm ảnh của Phó Chính Tắc nhìn phát ngốc, có lúc tâm huyết dâng trào, lại nắm lấy tay Tĩnh Tri cũng Thiệu Hiên, một lần lại một lần lặp lại: “Hai con nhanh chóng kết hôn, mặc kệ thế nào, nhanh chóng kết hôn...”

Phần lớn thời gian, bà chỉ si ngốc nhìn ảnh của Phó Chính Tắc, nỉ non một tiếng hỏi: “Chính Thì, ông vì sao không chịu ly hôn lấy tôi, không phải vì ông quả thật cho là tôi chỉ coi trọng tiền tài cùng địa vị của ông? Chính Thì, ông vì sao không chịu lấy tôi, hiện tại tôi bị người mắng ngay cả khả năng cãi cũng không có, Chính Thì, ông vì sao không chịu lấy tôi...”

Tiếp: Xuân sắc ngập tràn...

137. Chương 137 : Xuân Sắc Ngập Tràn

Mỗi thời điểm bà như vậy, Tĩnh Tri luôn không đành lòng nhìn nữa, may mà Mạnh Thiệu Hiên ngày ngày đều cùng cô, hết thấy đều có một người cùng cô chia sẻ, không cần cô cả ngày thấp thỏm lo âu, không cần biết kết cuộc ra sao.

Tổng Như mi bệnh tình trầm trọng, nhưng vẫn là cố chấp đòi xuất viện, về nhà ngày đó, tâm tình bà thế nhưng vô cùng tốt, ngồi xe đẩy đứng lên, cùng bọn họ nói hồi lâu, buổi tối cũng ăn nhiều hơn một chút, lại đãi ba người ngồi trong phòng khách một thời gian, Tổng Như Mi nhìn trước mặt một đôi trẻ ân ái ái, từ đáy lòng cảm thấy thỏa mãn.

“Tri Tri à, chọn ngày không bằng gặp ngày, con cùng Thiệu Hiên ngày mai đi đăng ký kết hôn đi.” Tất cả ân oán để lại, sinh tử trước mắt hóa nhẹ như mây khói, bà hối hận quá, cũng tự trách quá, thế nhưng chuyện cho tới bây giờ, bà cũng không muốn tự đi hồi tưởng, nếu như không phải năm năm qua bà đối với Tĩnh Tri làm nhục quá phận, phá hủy thanh danh của cô, không chừng cô đã giả cho người nào sao còn có thể gặp gỡ Mạnh Thiệu Hiên? Lại nói tiếp, bọn họ thành đôi còn phải cảm ơn bà.

“Mẹ, chúng con không vội, chờ thân thể mẹ tốt, mẹ cùng chúng con đi.” Tĩnh Tri cùng Thiệu Hiên ngồi hai bên Tổng Như Mi, vô cùng thân thiết kéo bà nói nói.

Tổng Như Mi lắc lắc đầu: “Các con một ngày không kết hôn, trái tim của ta cũng không yên, Thiệu Hiên, Tĩnh Tri, các con nghe mẹ nói có được không, ngày mai sẽ đi?”

Mạnh Thiệu Hiên thấy bà như vậy, trong lòng không khỏi một trận chua xót khổ sở, hần gật đầu đáp ứng: “Mẹ, chỉ cần Tĩnh Tri nguyện ý...”

“Tri Tri, con đáp ứng không?” Tổng Như Mi lại hỏi Tĩnh Tri, Tĩnh Tri có chút xấu hổ, nhưng vẫn là nhẹ nhàng gật đầu: “Mẹ, con nguyện ý.”

Mạnh Thiệu Hiên mừng rỡ trong lòng, lướt qua Tổng Như Mi đi nhìn Tĩnh Tri, lại thấy cô cúi đầu, trên mặt đỏ bừng một mảng, tim hần như vậy đập nhanh, không dám nghĩ đến tâm nguyện nhiều năm như vậy, trong thời gian ngắn trở thành hiện thực, như là trong mộng, vẫn là đã thành hiện thực?

Hần ngay cả hô hấp lớn cũng không dám, sợ đánh thức giấc mộng đẹp này!

“Mẹ yên tâm rồi, các con tốt tốt, mặc kệ phát sinh chuyện gì, hai người các con nghe cho kĩ, cả đời này, cầm tay nhau, sẽ không buông ra.”

“Mẹ, con sẽ, con sẽ không phụ Tình Tri.” Mạnh Thiệu Hiên cầm thật chặt tay Tình Tri, bỗng nhiên ở trước mặt Tống Như Mi quỳ xuống: “Mẹ, trước mặt người con xin thề, cả đời này đối tốt với Tình Tri, cả đời này chăm lo cho cô ấy, không rời không bỏ.”

“Tốt, tốt, không rời không bỏ, không rời không bỏ.” Tống

Như Mi cười thập phần thoải mái, bà gật đầu lia lịa, lại đem Mạnh Thiệu Hiên nâng dậy: “Ta mệt mỏi, đưa ta trở về phòng đi, ngày mai nhớ đi đăng kí kết hôn, sau đó đưa cho ta xem.”

“Mẹ, người yên tâm đi, con và Tình Tri ngày mai sáng sớm liền đi.” Tống Như Mi vui mừng gật đầu, Mạnh Thiệu Hiên cùng Tình Tri đẩy bà vào phòng ngủ, Tình Tri giúp bà rửa mặt thay quần áo ngủ, lúc này mới lưu luyến rời đi.

Cô vừa mới đóng cửa lại, liền rơi vào một vòng tay ấm áp, Tình Tri trong lòng ấm áp, cũng không đẩy hẳn ra, trái lại ôn nhu cầm tay hẳn.

“Bà xã, bà xã...Anh hiện tại thế nhưng có thể quang minh chính đại gọi em là bà xã.” Mạnh Thiệu Hiên ôm cô, đem thân thể trong ngực xoay một vòng tròn, thấy sắc mặt cô hồng cực kỳ đáng yêu, lại cúi đầu định hôn cô, thấy cô muốn trốn, hẳn liền bắt đầu chơi xấu: “Mẹ thân thể khá hơn nhiều, em cũng nên thoải mái, tiếp tục cho anh quyền lợi đi...a”

Tình Tri đỏ mặt trừng hẳn: “Không biết xấu hổ!”

“Anh cảm thấy em cũng rất hưởng thụ..” Mạnh Thiệu Hiên cười xấu xa nhìn cô, quả nhiên cô giận, sự mặt đỏ hẳn ra: “Về phòng anh đi, em đi ngủ.”

“Bà xã bà xã, ngày mai sẽ kết hôn, không như đêm nay chúng ta cùng nhau ngủ...”

“Anh lại đang suy nghĩ chuyện gì xấu?” Tình Tri vừa đóng cửa vừa hung hăng trừng hẳn.

“Anh xin thề, chỉ là ôm em ngủ, chưa được lĩnh đăng kí, tuyệt đối anh sẽ không làm quá phận.” Hẳn liền đẩy cửa, theo khe cửa chen vào, vừa đi vừa cởi áo khoác: “Tri Tri, anh đi tắm trước a, cho em làm ấm chăn.”

Dứt lời, lại không nhìn bộ dạng đang xấu hổ của Tình Tri, trực tiếp chạy vào phòng tắm.

Tình Tri ngồi ngốc ở trên giường, nghe được trong phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào, cô bỗng nhiên vui sướng trong lòng, bỗng nhiên lại nói không nên lời chua xót cùng khổ sở, cô cùng Thiệu Hiên thực sự có thể có lúc bụi bặm rơi định, vẫn cùng một chỗ sao? Một tuần lễ đã trôi qua, cũng chưa thấy Mạnh gia có động tĩnh gì, là thỏa hiệp, hay vẫn là đang chuẩn bị âm mưu gì?

Cô không muốn đi, Thiệu Hiên nói, là cô một mực không phải lo, hẳn sẽ sắp xếp ổn thỏa hết thảy, chẳng lẽ Thiệu Hiên đã thuyết phục Mạnh gia?

Thế nhưng, muốn thực sự thoát khỏi Mạnh gia, Thiệu Hiên bằng cấp không có, lại quen sống an nhàn sung sướng, bọn họ kết hôn xong sau này sống thế nào?

Ngược lại lại muốn, cùng lắm là vất vả một chút, nuôi hẳn là được, hẳn là, cũng không đến nỗi khó xin việc đi.

Tình Tri đang suy nghĩ lung tung, Mạnh Thiệu Hiên đã tắm rửa xong đi ra, hẳn không sợ lạnh chỉ quấn một chiếc khăn tắm, đem hơn nửa người đều lộ ra, Tình Tri liếc mắt một cái, hẳn vừa đi vừa xoa tóc ướt sũng, thân hình cao to anh tuấn, da thịt trắng nõn lộ ra, làm cho cô có chút ngây dại...

Mạnh Thiệu Hiên vừa ngẩng đầu, nhìn thấy cô bộ dáng như vậy, không khỏi cười xấu xa nói: “Bà xã, có phải em bị sắc đẹp của anh mê hoặc?”

Tình Tri mặt đỏ lên, tiện tay với áo ngủ ném qua: “Anh mặc quần áo tử tế, nếu không về phòng của mình đi.”

Cô không dám nâng đầu, túm áo ngủ của mình chạy vào phòng tắm, Mạnh Thiệu Hiên cười hắc hắc, đem bộ quần áo ngủ mùa đông mặc hẳn hoi, mới chui vào trong chăn.

Tĩnh Tri trốn ở trong phòng tắm lâu, cũng không dám ra ngoài, năm năm nay cô không cùng người đàn ông nào tiếp xúc thân mật, hiện tại, muốn cùng hắn cùng giường chung chăn, lại nói không nên lời sợ hãi, hắn tuổi này chính là thời kì tình dục bắt đầu khởi động, vạn nhất, hắn nhìn không được...

Tĩnh Tri sắc mặt nóng đỏ, không dám nghĩ tiếp, chỉ cảm thấy tim đập loạn cả lên, giây giụa hồi lâu, lại khẽ cắn môi đứng lên, lau khô nước trên người, mặc quần áo chỉnh tề mới đẩy cửa đi ra ngoài.

Trong phòng ngủ ánh đèn không quá sáng, tóc hắn đen nhánh tán loạn trên gối, vai lại lộ ở ngoài chăn, thậm chí so với ga giường trắng kia còn muốn trắng hơn mấy phần, nhưng là trắng như vậy, lại không che đầy phần nam tính của hắn, cũng chỉ có hắn, đem các loại mâu thuẫn đều hóa thành cái đẹp.

Nhìn cô đi ra, hắn xán lạn cười: “Bà xã, sấy khô tóc rồi tới đây...”

Tĩnh Tri ừ một tiếng, mở máy sấy, tóc sấy được một nửa, cô liền tắt máy sấy, có chút do dự xoay người, về mặt xấu hổ, hắn lại là thoải mái nhìn cô, thân thể dịch vào bên trong: “Bà xã, ẩm rồi, em mau vào đi.”

Tĩnh Tri sắc mặt hồng, cô cúi đầu đi tới trước giường, hắn lại vươn tay cầm tay cô, lòng bàn tay ấm áp lại khiến cô kinh tâm, cô ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt sạch sẽ của hắn, đáy lòng không khỏi khẽ động, ngồi ở trên giường, đá rơi dép nằm tiến vào trong chăn, hắn vươn cánh tay ôm cô, lại quy củ ở trên lưng không động loạn, mặt hắn cũng nhìn sang, có chút ướt lạnh trên tóc cô cọ vào gáy khiến lòng cô rối loạn...

“Bà xã, em thật thơm.” Hắn ngửi ngửi mũi, càng sát vào thêm, đem cả người cô ôm vào trong ngực: “Có ẩm không?”

Tĩnh Tri nhắm mắt lại nhẹ nhàng gật đầu: “Ấm.”

“Em thấy thế nào Tri Tri?” Hắn là lần thứ hai nằm gần cô như vậy, thế nhưng tình huống lại hoàn toàn bất đồng, lần trước cô bệnh, bọn họ cùng ngủ, mà lần này, bọn họ là muốn ôm nhau vượt qua đêm dài dằng dặc.

Tĩnh Tri nhẹ nhàng lắc đầu, chỉ cảm thấy toàn thân đều khóa lại nguồn nhiệt, nóng hổi như muốn thiêu cháy...

“Anh ngủ không được.” Thanh âm của hắn có chút run rẩy, không biết là kích động vẫn là bởi nguyên nhân của nó.

Tĩnh Tri khi hắn nóng hổi trong lòng cũng cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, cô nhắm mắt gật đầu: “Em cũng không ngủ được.”

“Chúng ta nói chuyện có được không?” Bàn tay của hắn dán vào hông cô, nhưng cũng không dám động, tựa hồ sợ hãi khinh bạc cô.

“Được.” Tĩnh Tri trong cổ họng có chút ngăn khó chịu, cô ở trong ngực hắn chuyển động thân thể, cùng hắn mặt đối mặt.

Bọn họ cách rất gần, cô có thể nhìn thấy rõ lông mi của hắn, mắt hắn cũng như vậy nhìn cô, lại ôm cô chặt hơn một chút, giống như một đứa nhỏ bình thường mở miệng: “Tri Tri, anh thế nào nóng như vậy?”

Tĩnh Tri cảm thấy khí huyết thoáng cái dâng lên, cô ngượng ngùng: “Có phải chăn quá dày không...”

Bụng dưới mềm mại của cô cũng cảm giác được chỗ kề sát nóng rực cùng cứng rắn, Tĩnh Tri mất tự nhiên lúi lúi thân thể, Mạnh Thiệu Hiên lại bỗng nhiên khổ sở khẽ nói một tiếng, thoáng cái hung hăng ôm chặt cô hơn, đem mặt dán trên tóc lạnh lạnh của cô: “Bà xã, em đừng động, anh khó chịu...”

Tiếp: Chữ trên mặt tuyết & thành hôn

Đúng là rét mà, đây cũng sắp có tuyết rồi, ko dám chui ra khỏi phòng, ra ngoài thì không muốn chui ra khỏi xe...cũng may trời lạnh nên ngồi phòng ấm dịch thêm được ít nhiều. Ngủ đã!

138. Chương 138 : Chữ Trên Mặt Tuyết & Thành Hôn

Tĩnh Tri thấy sắc mặt hắn đỏ bừng, trên trán cũng có mồ hôi, không khỏi ngăn ra, sợ hãi đẩy hắn ra, bàn tay mềm mại sờ trán ướt mồ hôi của hắn: “Thiệu Hiên, anh làm sao vậy? Chỗ nào khó chịu?”

Thân thể mềm mại trong lòng rời ra, Mạnh Thiệu Hiền chỉ cảm thấy một trận trống rỗng khó chịu, lại nhìn về mặt ân cần của Tĩnh Tri, hấn cưỡng chế dục vọng xuống, xốc chân lấy hơi nói: “không có việc gì, bà xã, vừa rồi anh đau bụng, bây giờ đỡ rồi...”

“Có phải ăn phải cái gì lạ?” Tĩnh Tri bán tín bán nghi, bàn tay nhỏ bé lạnh lạnh sờ bụng hấn, Mạnh Thiệu Hiền cắn chặt khớp hàm, mới không làm cho mình phát ra thanh âm khó chịu, bàn tay Tĩnh Tri chạm vào nơi bằng phẳng ở bụng dưới, cũng đã thấy dục vọng của hấn ngẩng đầu, trong đầu xoẹt qua một tia, cô hiểu rõ cuộc nguyên nhân vừa rồi là do đâu, sắc mặt không khỏi đỏ lên, trở mình nằm xuống nhắm chặt mắt: “Ngủ, em mệt rồi.”

Mạnh Thiệu Hiền thấy được sự xấu hổ cùng ngưỡng ngùng của cô, chỉ bất đắc dĩ cười một cái, cũng nằm xuống theo, chỉ nhẹ nhàng ôm cô từ phía sau lưng: “Ừ, bà xã, anh ôm em ngủ.”

Tĩnh Tri không dám cử động nữa, mặc hấn ôm chăm chú, hô hấp ở bên tai cô nóng rát, làm cho trong lòng có chút ngứa, Tĩnh Tri trong lòng len lén muốn, nếu như hấn không nhận được, cô nên đáp ứng hấn, dù sao bọn họ ngày mai cũng sẽ đăng kí kết hôn...

Cô kiên trì ngừng thở, nhưng dần dần bên tai nghe được tiếng thở bình ổn, cẩn thận từng li từng tí xoay người, lại thấy hấn đã chìm vào giấc ngủ, Tĩnh Tri trong lòng có chút chua xót khổ sở yêu thương, cô gối lên cánh tay hấn, hấn đang ngủ tìm được tay cô, nhẹ nhàng cầm, càng ngủ ngon hơn, Tĩnh Tri lại không buồn ngủ, cô nhìn Thiệu Hiền ngủ, trong lòng lại một trận uất ức khổ sở...

Em cũng sẽ đợi được anh, em cũng sẽ ngày càng thích anh, nhiều như anh thích em, chỉ cần anh luôn cùng em một chỗ, vẫn luôn đối tốt với em.

“Thiệu Hiền vẫn không chịu trở về?” Mạnh Thiệu Tiệm rót một chén trà đưa Mạnh lão gia, cẩn thận dò hỏi.

Mạnh Chấn Tông gầy đi rất nhiều, thỉnh thoảng ho khan, nghe hấn hỏi, chỉ lắc đầu: “Trước đừng nhắc tới hấn, Thiệu Đình cùng Mạn Quân lúc nào xuất phát?”

“Đang chuẩn bị rồi, dự tính là ngày kia, Mạn Quân thích Hawaii, hai người bọn họ thương lượng là tổ chức hôn lễ ở nơi đó.” Mạnh Thiệu Tiệm nói, lại nhìn thái độ của Mạnh lão gia, trầm ngâm chốc lát hỏi: “Cha, đại sứ quán bên kia cũng có mặt mày, bởi vì Thẩm gia thân phận đặc thù, ở nước Mỹ liên trì hoãn mấy ngày, phỏng chừng đợi khi Thiệu Đình cùng Mạn Quân đi Hawaii về là được.”

“Thế đi, việc này con làm là được, chủ yếu là muốn hôn lễ lớn một chút, ta thân thể không tốt sẽ không bay tới bay lui, con cùng mẹ con đi, giúp đỡ Thiệu Đình chuẩn bị tốt một chút, đừng để Mạn Quân chịu ủy khuất.”

“Được, con đã biết thưa cha.” Mạnh Thiệu Tiệm nói, quan sát thấy bộ sáng rã rời của lão mà hứng thú: “Cha, người lên lầu nghỉ một chút đi, con đi công ty.”

“Đi đi...” Mạnh Chấn Tông khoát khoát tay, Mạnh Thiệu Tiệm đi được hai bước, lão lại nói: “Lúc nào rảnh rồi đi khuyên nhủ lão tam, nói cha chờ nó về nhà.”

“Cha, tam đệ tính tình người cũng rõ ràng, hấn thể nào lại chịu nghe khuyên đâu? không thì cứ đáp ứng nó là được rồi...”

“Con nói cái vô liêm sỉ ấy mà đáp ứng?” Mạnh Chấn Tông thoáng cái mở mắt ra, ánh mắt có chút sắc bén đảo qua Mạnh Thiệu Tiệm, thấy hấn vẫn bộ dáng ôn hòa như cũ, không khỏi thở dài: “Con không hiểu, Thiệu Hiền nếu như thực sự cưới Phó gia cái kia...Sau này hấn ở Mạnh gia còn thể nào xử sự?”

“Cha vì tam đệ mà khổ tâm, tam đệ nhất định sẽ thông cảm.” Mạnh Thiệu Tiệm cung kính nói.

“Con đi đi, ta muốn một mình một lúc.” Mạnh Chấn Tông không muốn nghe nữa, liền phát tay ý bảo hấn ra.

Mạnh Thiệu Tiệm ra khỏi phòng khách, liền thấy Mạnh Thiệu Đình đứng ở dòng suối nhỏ cách đó không xa, hấn tâm tư khẽ động, thoáng bước qua, Mạnh Thiệu Đình nghe được động tĩnh, thấy Mạnh Thiệu Tiệm qua, cũng không để ý tới, thẳng thẩn ngồi xuống ghế dài nhắm mắt dưỡng thần.

“Hôm nay khí trời quả thật không tồi, tuyết cũng tan rồi.” Mạnh Thiệu Tiệm ở bên cạnh hần thấp giọng nói.

“uhm, không sai, đại ca cũng thật nhàn?” Mạnh Thiệu Đình mắt cũng không mở, có chút lười nhác nói.

“Anh cũng không giống em, hiện tại em cùng Thiệu Hiên muốn kết hôn, bao nhiêu vất vả chiều cổ anh, thực sự là không công bằng.” Mạnh Thiệu Tiệm cười nói, lại đi về phía trước hai bước, thân thiết hỏi: “vé máy bay đã chuẩn bị xong chưa?”

“Vâng.” Mạnh Thiệu Đình không thể không nghe thấy đáp, mi lại tức lên, hiển nhiên có chút không kiên nhẫn.

Mạnh Thiệu Tiệm thở dài một tiếng: “Thế sự thật khó liệu, anh nhớ mấy năm trước, em cùng Phó Tĩnh Tri trước khi kết hôn, náo túi bụi, hiện tại lại như vậy để bụng, xem ra, em đối với Mạn Quân là thật tâm thật lòng.”

“Đại ca anh rốt cuộc muốn nói cái gì?” Mạnh Thiệu Đình mở mắt liếc hần một cái, Mạnh Thiệu Tiệm lại nhìn dòng suối nhỏ, nước suối cũng yên lặng chảy xuôi, nặng nề nói: “Anh chỉ là vì một người cảm thấy không đến mà thôi.”

Mạnh Thiệu Đình không nói gì, Mạnh Thiệu Tiệm lại mở miệng: “Khi đó em đi Mỹ công tác, cô ấy một mình ở đây hồi lâu, làm một đôi người tuyết rất xấu, trên mặt tuyết còn viết một hàng chữ.”

“Đại ca biết cô ấy viết gì sao?” Mạnh Thiệu Đình cũng đứng lên, đi tới bên dòng suối, nhìn kia một ít nước suối động trầm giọng nói.

Mạnh Thiệu Tiệm cười như không cười nhìn hần: “Coi như là em thấy hàng chữ kia, em sẽ không đi nước Mỹ sao? Em sẽ không cùng cô ấy ly hôn sao?”

Mạnh Thiệu Đình chần chừ chỉ chốc lát, cuối cùng hần có chút trầm mặc lắc đầu.

“Như vậy là đúng, anh cũng coi như giúp em, cho em có thể không phải áy náy này xuất ngoại, sau đó cùng Mạn Quân cùng một chỗ.”

“Cô ấy viết cái gì?” Mạnh Thiệu Đình xúc động hỏi lại, Mạnh Thiệu Tiệm đáy lòng chợt cười lạnh, lại kinh dị nói: “Nhị đệ chẳng lẽ còn đối với sự việc cũ nhiều năm như vậy thấy hứng thú?”

Mạnh Thiệu Đình cắn khớp hàm, đáy lòng thầm mắng, nét mặt vẫn làm ra bộ đáng không sao cả: “Chính là hiếu kỳ mà thôi.”

“À, cũng không có gì, cô ấy cũng thật ngốc, không biết mình có thể gả cho nhị đệ chính là tu thân từ nhỏ, còn vọng tưởng nói muốn cùng em cùng một chỗ cả đời.”

Mạnh Thiệu Tiệm vừa nói xong, Mạnh Thiệu Đình thần sắc biến đổi, cô ấy ban đầu nghĩ như vậy sao? Nghĩ đến đoạn thời gian trước khi đi công tác, cũng không phải không sung sướng, ngày ngày cùng nhau một chỗ, ai biết trong đó có hay không mấy phần thực tâm thích?

Nhưng chuyện cho tới bây giờ, thời gian cũng không quay lại được.

Lại đi hồi tưởng, có gì có thể cứu vãn được? Mà hần, nhiều năm như thế trôi qua, vẫn chưa từng nghĩ đến chuyện quay đầu lại.

Thấy hần thất thần, Mạnh Thiệu Tiệm đáy lòng có chút lấn tẩn: “Nhị đệ, đại ca còn có việc, đi trước một bước, à đúng rồi, có chuyện muốn nói với em, tam đệ cùng Phó Tĩnh Tri, phỏng chừng cũng khó thành, trong lòng em cũng không cần không được tự nhiên.”

Nói xong cũng không nhìn thần sắc Mạnh Thiệu Đình, xoay người rời đi, Mạnh Thiệu Đình tức giận vai run rẩy, âm thầm chửi một tiếng, một trưởng đánh xuống tảng đá rắn chắc khiến bàn tay hần đau nhức, nhưng lại chống không lại những lo lắng cùng suy nghĩ trong lòng.

Hần sớm đã tự nói với mình, cô cùng Thiệu Hiên muốn như thế nào thì như, hần sẽ không để ý tới, thế nhưng vì sao nghe được tin tức của bọn họ, vẫn là không nhịn được tâm phiền ý loạn?

“Trước điền ở đây sau ra đăng ký biểu, sau đó đi chụp ảnh.” Người ở sau cửa sổ thủy tinh đưa cho bọn họ hai tờ giấy, Mạnh Thiệu Hiên có chút kích động nhận lấy, cùng Tinh Tri đi qua một bên, hai người xem một chút, tôi nhìn anh anh nhìn tôi, hơn nửa ngày, Tinh Tri nói: “Anh mang bút không?”

Mạnh Thiệu Hiên lắc đầu: “Kết hôn còn muốn lấy bút à?”

Tinh Tri lắc đầu, thấy bên ngoài cục dân chính có người bày hàng bán bút, cô liền đưa bằng đăng ký cho Thiệu Hiên: “Anh cầm, để em đi mua bút.”

Tinh Tri mua bút trở về, thấy Mạnh Thiệu Hiên ngốc hồ đồ ngồi trên sofa hướng cô nhìn, nhin không được cười lên một tiếng, Cô lấy bằng đăng ký của hai người điền xong, hai người lại đi tới trước cửa sổ, đưa bằng xong, Mạnh Thiệu Hiên khẩn trương nắm lấy tay Tinh Tri: “Bà xã, chúng ta có thể hay không không được qua?”

“Vì sao?” Tinh Tri hoài nghi nhìn hắn: “Anh đừng khẩn trương, không có chuyện gì đâu.”

“Nhưng, có phải hay không có người nói anh trước có làm việc xấu không cho anh kết hôn?” Mạnh Thiệu Hiên vẫn sợ hãi, Tinh Tri nghe xong lời này, lại nghiêm mặt: “Anh trước đây làm cái việc gì xấu?”

Mạnh Thiệu Hiên quanh co nửa ngày, mới len lén ghé vào bên tai Tinh Tri nói: “Chính là đoạn thời gian trước em không để ý đến anh, anh đi quán bar qua đêm, bạn bè gọi gái cho anh...”

Tinh Tri biến sắc, xoay người muốn đi, Mạnh Thiệu Hiên sợ hãi, cuống quýt kéo cô: “Bà xã, anh xin thề, anh cái gì cũng không làm, anh cũng không đụng đến cô ta.”

“Anh khi dễ em!” Tinh Tri khóc, cô gắt gao cắn môi: “Mạnh Thiệu Hiên, anh là heo!”

Tiếp: một nhà vui mừng một nhà buồn

139. Chương 139 : Một Nhà Vui Một Nhà Buồn

“Anh cái gì cũng không làm, tại sao phải nói cho em biết, đây không phải là cho em ngọt ngào sao?” Tinh Tri tức giận dùng sức đẩy hắn, Mạnh Thiệu Hiên cũng không trốn, để cho cô phát tiết, chờ cô an tĩnh lại, Mạnh Thiệu Hiên mới ôm lấy cô: “Được rồi, chỉ cần sau này em không rời bỏ anh, anh cả đời này chỉ có người phụ nữ duy nhất là em.”

“Gạt người, người ta nói đàn ông hay thay đổi, khi có được rồi, đăng ký giữ trong tay, anh sẽ không còn tốt với em như trước nữa.”

“Này, tên khốn kiếp nào nói như vậy? Hắn ta muốn cho mình trật đường ray, lấy cớ gây xích mích tình cảm vợ chồng nhà người khác?” Mạnh Thiệu Hiên lòng đầy căm phẫn, mọi người ở đây đều nhìn bọn họ, cô cuống quýt đẩy hắn: “Được rồi, cầm bằng, đi chụp ảnh.”

Hai người cầm bằng đi khu chụp ảnh, hôm nay là tùy thời kết hôn nhưng rất đông, không thể nghĩ ngờ hai người bọn họ là một đôi chói mắt, Tinh Tri phát hiện xung quanh thật nhiều ánh mắt phụ nữ nhìn Thiệu Hiên, cô lấy ngón tay phía sau đẩy đẩy hắn, cái miệng nhỏ nhắn hơi cong lên, Mạnh Thiệu Hiên thấy bộ dáng đáng yêu của cô, không khỏi vòng tay qua eo cô nói: “Bà xã, làm sao vậy?”

“Em không muốn gả cho...”Tinh Tri nhú mày, thấp giọng thở dài.

“Không phải chứ...Chúng ta, chúng ta đã điền bằng đăng ký, hiện tại đã bắt đầu là vợ chồng hợp pháp...”

Phụ trách chụp ảnh tranh thủ lúc rảnh rồi quay lại một câu, dọa Mạnh Thiệu Hiên trong nháy mắt sắc mặt đại biến, ôm vai Tinh Tri khẩn trương hỏi: “Bà xã, đã xảy ra chuyện gì, vì sao không muốn gả cho, em không thể đùa giỡn anh a...”

Người xung quanh đều nhìn bọn họ, bàn luận xôn xao không ngừng, Tinh Tri mặt đỏ không ngẩng đầu lên được, tức giận nói: “Anh lớn lên đều so với em nhìn đẹp mắt hơn, người ta nói em không xứng với anh!”

“A!” Đầu gối Tam thiếu không kịp có phản ứng, đợi hắn tỉnh ngộ lại mất một khoảng thời gian, thợ chụp ảnh đã lớn tiếng gọi tên bọn họ...

Hai người lập tức chấp tay chạy vào, ngồi trên ghế băng nhỏ, mặt đều khăn trương cứng ngắc.

“Nam hướng bên cạnh nữ ngồi gần một chút...Mỉm cười, không chớp mắt, ai, đúng rồi...Cứ như vậy, không nên cử động nữa a, một, hai, ba...được rồi!”

“Cứ như vậy là được rồi?” Mạnh Thiệu Hiên còn đang ngẩn người, thợ chụp ảnh đã bắt đầu gọi người khác, Tinh Tri cùng Mạnh Thiệu Hiên ngốc hồ đồ đứng ở một bên, chỉ chốc lát sau ảnh của bọn họ liền được đóng dấu đưa ra, hai người cuống quýt lấy xem, không khỏi cười rộ lên, hai người đều đáng vẽ khăn trương, hơn nữa nhìn biểu tình đều là ngốc hồ đồ...

“Thật xấu.” Tinh Tri nhú mày, cảm giác mình bị Mạnh Thiệu Hiên phụ trợ một bên càng khó coi hơn.

“Chỗ nào xấu? Anh thế nào nhìn không ra? Toàn nói bậy.” Mạnh Thiệu Hiên quý trọng đem ảnh chụp lấy được, kéo Tinh Tri: “Đi thôi, chúng ta đi lĩnh chứng thôi.”

Tìm hai mươi lăm đồng, để lấy hai tờ đăng kí màu hồng, hai người ngồi ở đại sảnh của Cục dân chính, anh xem một chút của tôi, tôi xem của anh, đều không nói lời nào.

Ánh sáng ấm áp chiếu vào, xuyên thấu qua cửa thủy tinh, sáng bóng như một màu vĩnh cửu, hai người bọn họ ngồi đối diện hồi lâu, Mạnh Thiệu Hiên mới như từ trong mộng tỉnh lại cúi đầu nhìn tờ đăng kí mở miệng: “Bà xã, chúng ta đây là kết hôn sao? Anh thế nào cứ cảm thấy như là trong mộng?”

Tinh Tri cũng gật gật đầu: “Em còn tưởng rằng sẽ rất phức tạp, thế nhưng không nghĩ tới đơn giản như vậy, những tờ giấy nhỏ này, thật sự có thể dùng sao?”

“Hắn là hữu dụng đi.” Mạnh Thiệu Hiên nghiêm túc gật đầu, đem tờ đăng kí cất xong: “bà xã, anh cảm hết có được không? Nếu không ngày nào đó em tức giận gì anh cầm chạy mất thì xong rồi, anh sẽ mất vợ.”

Tinh Tri trừng mắt liếc hắn một cái: “Hình như muốn ly hôn hai người cũng phải đến đây đi.”

“Em dám cùng anh ly hôn thử xem! Nói một chút cũng không được!” Mạnh Thiệu Hiên phụng phịu nói cô.

“Em nói nếu như anh đem em lừa tới tay mà không tốt với em, sẽ ứng nghiệm đấy, anh chết thảm...” Tinh Tri tội nghiệp nhìn hắn, vành mắt đều đỏ...

Mạnh Thiệu Hiên nhéo má cô, cổ ý âm tà cười hắc hắc, tay vuốt cằm nói: “Em bây giờ mới biết, hối hận cũng đã muộn, lên thuyền giặc rồi muốn xuống cũng không được! Đi vợ, chúng ta về nhà!”

Mạnh Thiệu Hiên đưa tay ôm cô, phong thái ăn chơi trác táng đột nhiên hiện lên, nghênh ngang đi ra ngoài, quả nhiên là một thiếu gia lang thang, Tinh Tri vừa bực mình vừa buồn cười, lại cảm giác cánh tay hắn chăm chú trên người cô, tựa hồ sợ hãi cô trong nháy mắt có thể biến mất, tâm tư cô dần an định trở lại, mà đáy lòng cũng dần dần mềm nhũn.

Sân bay

Mạn Quân cầm điện thoại trên tay, cô chính là tìm tòi tin tức ở Hawaii, mà Mạnh Thiệu Đình lại có chút rã rời nhắm mắt dưỡng thần, thường thường Mạn Quân sẽ cầm những hình ảnh lễ phục đẹp hay những cảnh thú hứng cho hắn xem, Mạnh Thiệu Đình nhìn mấy lần cũng có chút phiền, mượn cớ hút thuốc đứng dậy đi chỗ khác...

Mạn Quân chính là chìm đắm trong niềm vui sướng sắp kết hôn nên không cảm thấy sự khác thường của hắn/

Mạnh Thiệu Đình đi thẳng đến khu hút thuốc của sân bay, mới thở một hơi dài nhẹ nhõm, hai khuỷu tay để trên bệ cửa sổ, hút một điếu thuốc, hít vài hơi, cảm thấy đáy lòng tích tụ hơi dỗi, chẳng những không có lòng, trái lại càng phát ra nặng nề, giấy hôn thú cũng không có linh, hôn lễ còn chưa cử hành, máy bay còn chưa cất cánh, nếu như hắn hiện tại giống đại ca năm đó bỏ đi...

Mạnh Thiệu Đình nghĩ tới đây, tâm tư không khỏi khẽ động, hắn quay đầu, nhìn thấy Mạn Quân đang ngồi chỗ xa xa, tâm lại không nở, hắn cùng Mạn Quân từ nhỏ lớn lên, cô từ nhỏ luôn ngốc nghếch, thích khóc,

trưởng thành tính tình vẫn đơn thuần như vậy, nếu như hiện tại hân biên mất, Mạn Quân nhất định sẽ không chịu nổi, dựa theo tính cách của cô, nói không chừng còn làm ra việc gì ngốc...

Quên đi, hân đã đi tới bước này, cũng chỉ có thể kiên trì đi tiếp.

Mạnh phu nhân đã đi Hawaii trước một ngày để an bài hôn lễ, người của Thẩm gia cũng đã tới, hiện tại hân đã bị tức nước vỡ bờ, nếu như lâm trận bỏ chạy, sau này nếu muốn lưng đeo bêu danh thật sự không dám nghĩ, huống chi, Mạn Quân là một người tốt, hân không thể phụ cô.

Nghe được tiếng phát thanh, lập tức nhìn thấy Mạn Quân nhìn xung quanh tìm kiếm hân, Mạnh Thiệu Đình dập tắt thuốc, xoay người trở lại chỗ Mạn Quân, cô thấy hân ở trong đám người, cô chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra hân, lập tức giống như đứa nhỏ vẫy vẫy tay, Mạnh Thiệu Đình mỉm cười một chút, đi tới cạnh cô: “Đi thôi Mạn Quân.”

Hân giúp cô cầm túi xách, sau đó cùng nhau hướng cổng kiểm tra an ninh.

Mạn Quân lên nhìn hân, chân mày hình như có chút sầu bi, mà theo tin xác định, hân cùng quá khứ như nhau, không có biểu lộ có thực sự hài lòng hay không, Mạn Quân nhin không được nhẹ nhàng hỏi: “Thiệu Đình, anh mất hứng sao?”

“Không có.” Mạnh Thiệu Đình cầm tay cô: “Em đừng suy nghĩ linh tinh.”

“Có phải cha mẹ cùng người nhà bắt chúng ta kết hôn, trong lòng anh không vui?”

Mạnh Thiệu Đình liếc cô một cái, ôn hòa nói: “Anh không phải đáp ứng cùng em cử hành hôn lễ sao? Em không muốn như vậy sao?”

Mạn Quân ngẩn ra, viền mắt cảm giác đau, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống, nhưng cô vẫn cố nhịn, hân như vậy nhân nhượng cô, cô còn cầu cái gì?

Lên máy bay, Mạnh Thiệu Đình muốn rượu đỏ cùng tạp chí rồi không nói thêm gì nữa, Mạn Quân một mình ngồi im nhàm chán, muốn cùng hân trò chuyện, lại sợ hãi hân không kiên nhẫn, một người ngồi kia ruột gan trăm mối, ngấm lại thái độ của hân, lại nhớ hân khi thì bộc lộ ôn nhu, ngấm lại hân bạc tình, lại nhớ tới hân đối với cô cẩn thận quan tâm, ngấm lại hân đối với Phó Tĩnh Tri không khống chế được, lại muốn gần bắt đầu hôn lễ, nhất thời vui, nhất thời buồn, rồi lại dần dần ngủ, thân thể nhỏ nhỏ của cô co rúc một chỗ, Mạnh Thiệu Đình một mực xem báo, hồi sau, hân mới chú ý thấy Mạn Quân đã ngủ, kêu tiếp viên hàng không lấy thảm đắp cho cô, Mạnh Thiệu Đình thả tờ báo trên tay xuống, ngoài cửa sổ những đám mây bay lượn, phong cảnh kiêu diễm vô cùng, hân lại một trận cô đơn cuộn tới...

Nếu như vừa rồi, không lên máy bay thì tốt rồi...

Hiện tại còn muốn nuốt lời, quả thực là chuyện không thể nào, hân cũng không thể trên máy bay đem chính mình biến mất, cũng không thể khẩn cầu người ngoài hành tinh đem hân bắt đi, hân chỉ có thể từng bước một đi tới con đường do chính mình chọn, ngoan ngoãn cùng Mạn Quân kết hôn, sau đó cả đời trôi qua như vậy không sợ hãi sống gió cuộc sống.

Đã từng vạn phần xem thường chẳng đáng, hiện tại lại thành đám mây phong cảnh tốt đẹp, mà đã từng bức thiết muốn buông tha, hiện tại lại có thương tiếc cùng không muốn, là người đều có mâu thuẫn, vẫn là, chỉ cần người kia là cô ấy?

Hân chỉ biết lòng mình có một chút rối loạn, mà đối với hân, tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

CHap tiếp: Tân hôn, dạ vị ương, tình lưu luyến.

140. Chương 140 : Tân Hôn, Dạ Vị Ương, Tình Lưu Luyến

Lĩnh giấy hôn thú về nhà, Tống Như Mi nhìn thấy giấy hôn thú của họ quả nhiên tâm tình tốt hơn nhiều, đến tối lại nói muốn ra ngoài ăn nhà hàng, Tĩnh Tri thấy mẹ tinh thần không tồi, sắc mặt cũng khá hơn nên cũng không ngăn cản, ba người tìm một nhà hàng danh tiếng ăn một bữa, Tống Như Mi còn cố ý uống một chút rượu, Mà Tĩnh Tri cùng Thiệu Hiền hai người lại uống hơi nhiều.

Lúc trở về, xe đi rất chậm, Tống Như Mi cùng Tĩnh Tri ngồi phía sau nói chuyện, Mạnh Thiệu Hiên vui vẻ lái xe, trở về nhà, Tống Như Mi nói mệt nên gọi người hầu đẩy bà về phòng, vừa cười vừa nói tối nay là đêm tân hôn, bà già này sẽ không làm bóng đèn, để vợ chồng son nhanh chóng tắm rửa đi ngủ...

Tĩnh Tri nhìn ánh đèn trong phòng ngủ của mẹ vẫn nhỏ dần, mới xoay người về phòng ngủ của mình, Mạnh Thiệu Hiên im lặng đi theo sau, cô cũng không nói gì, tối nay là tân hôn của bọn họ, lòng của cô cũng để xuống hơn phân nửa.

“Bà xã, em đi tắm trước đi.” Mạnh Thiệu Hiên ngồi ở sô pha trong phòng ngủ, thấy cô vẫn cúi đầu không có ý lấy quần áo, biết cô xấu hổ, căn bản không dám nói đến chuyện cùng tắm chung với cô.

Tĩnh Tri đáp ứng liền đi, hai người tắm rửa xong đã hơn mười giờ.

Trong phòng hệ thống sưởi cũng đã ấm lên, đắp một chăn mỏng còn cảm thấy nòng, Mạnh Thiệu Hiên đến nằm lên giường, thân thể Tĩnh Tri nhích vào trong một chút, sau đó cũng cảm thấy bên giường lún xuống một ít, Tĩnh Tri tâm tình thoáng cái gấp gáp, tay nhỏ bé túm chặt ngực áo ngủ, vẫn về chất vải mềm mại lại thấy thoải mái, cô cảm thấy lòng bàn tay từng chút từng chút ra mồ hôi, mà lưng cũng cứng ngắc, hơi thở của hắn tới gần, có chút nhiệt lượng bức người, Tĩnh Tri run rẩy nhắm mắt lại, đến lúc cánh tay hắn ôm cô, đem cô sát vào ngực hắn...

“Bà xã, em đừng sợ, anh chờ em chuẩn bị tốt tiếp nhận anh...” Hắn nhẹ nhàng hôn lên vành tai của cô, cảm giác ngứa rờ ràng truyền đến toàn thân, trái tim cô một chút co quắp, cô gắt gao cắn chặt răng, bỗng nhiên xoay người lại ôm chặt hắn: “Thiệu Hiên, em, em chuẩn bị xong...”

Đôi mắt hắn lấp lánh nhìn cô, đối diện hồi lâu, đèn ngủ đầu giường chiếu tia sáng mờ mịt không rõ, hắn nhìn gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo, cuối cùng nhịn không được cúi đầu, lưu luyến hôn lên môi cô, Tĩnh Tri run run một chút, chậm rãi bắt đầu đáp lại hắn...

Nụ hôn nóng bỏng dần lên, cánh tay hắn như vậy cũng ra lực hơn, ôm cô một lực quá lớn, Tĩnh Tri chỉ cảm giác xương cốt mình như bị hắn nghiền nát, nhịn không được rên rỉ một tiếng: “Thiệu Hiên, anh làm đau em...”

Hắn thở dốc dần dần nặng hơn, nhưng không chịu buông cô ra, nụ hôn của hắn một đường đi xuống dưới, lướt qua cảm tinh xảo của cô, lại rơi vào chiếc cổ mảnh khảnh của cô, hắn muốn càng tiến thêm một bước, lại sợ hãi chính mình khinh bạc cô, mà dục vọng dưới đáy lòng liều mạng nấn ná, cấp thiết muốn tìm miệng để phun trào...

“Thiệu Hiên...” Tĩnh Tri kêu tên hắn, cảm giác được thân thể hắn nóng bỏng dọa người, cô cắn răng một cái, nhịn xuống ngưỡng ngừng, đưa tay cởi đai lưng áo ngủ của hắn, bàn tay nhỏ bé dán trên thắt lưng, đưa hắn chậm rãi mang gần một chút: “Thiệu Hiên...”

Cô nhỏ giọng kêu tên hắn, thở ra hơi thở nóng hổi bên tai hắn, làm cho hắn không có biện pháp khống chế lý trí của mình, hắn luống cuống chân tay cởi áo ngủ của cô, lại thế nào không cởi được, trán bắt đầu đổ mồ hôi, Tĩnh Tri thấy hắn như vậy, nhịn không được thở dài một tiếng, Cô ôn nhu kéo tay hắn: “Đừng nóng vội, để em...”

Mạnh Thiệu Hiên chăm chú ôm cô, môi chôn ở gáy của cô ra lực mà mút hôn, tựa hồ như phải đem cô nuốt vào trong bụng, Tĩnh Tri cởi nút áo ngủ, ngừng động tác, ngưỡng ngừng không dám ngẩng đầu...

Tay hắn chậm rãi theo phía sau lưng cô, chạm đến da thịt hơi lạnh, mềm mại mà lại trắng mịn, nơi cổ họng hắn không khỏi nuốt một ngụm, bàn tay hoàn toàn rơi phía sau lưng trơn bóng của cô, Tĩnh Tri bị bàn tay nóng bỏng của hắn đốt cháy không khỏi khẽ rên lên một tiếng, âm thanh này yếu ớt, lại như cổ vũ, Mạnh Thiệu Hiên thoáng cái đem áo ngủ của cô ném ra bên ngoài chăn...

“A...Thiệu Hiên...” Tĩnh Tri sợ hãi, phản ứng không kịp nữa, thoáng cái bị hắn cầm vòng eo mảnh khảnh kéo mình vào trong ngực, thân thể hai người dán chặt vào nhau, mềm mại đầy đà cùng rắn chắc, Mạnh Thiệu Hiên chỉ cảm giác cả người mình đều muốn nổ tung, hắn gắt gao ôm cô, thân thể cô mềm mại như một bãi nước trong ngực của hắn, quả thực sắp đưa hắn bức điên rồi...

“Bà xã, bà xã...Anh nghĩ, anh nghĩ muốn em...”

Hắn cấp bách nói, nhưng vẫn là hỏi cô, Tình Tri chỉ cảm thấy hắn ôm ấp mình quá mức nhiệt liệt, cô cơ hồ nóng mà không thể nhúc nhích, một tia ngưng ngưng rút đi, bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô chậm rãi đặt ở phía sau lưng hắn, lại dần dần rời lên, sau đó chậm rãi đưa áo ngủ của hắn kéo ra...

Động tác của cô cổ vũ hắn, hắn cuối cùng không thể nhẫn nại hơn, hai tay ở phía sau lưng cô dao động, tựa như lấy hết dũng khí bình thường chậm rãi di động đến trước ngực Tình Tri, Lòng bàn tay hắn chạm được vào nơi mềm mại đầy đặn mà lại co giãn vô cùng tốt, Tình Tri nhin không được ngâm nga lên một tiếng, sắc mặt ửng đỏ, Mạnh Thiệu Hiên chỉ cảm thấy toàn thân như đang muốn nổ tung, nhiệt huyết nóng hổi muốn sôi trào đang liều mạng phun trào, xông tới hắn cơ hồ sẽ chết như nhau...

Bụng dưới mềm mại của Tình Tri bị hắn đánh có chút hơi đau, cô nhin không được thoáng giật mình, sắc mặt Mạnh Thiệu Hiên bỗng nhiên đại biến, bàn tay nắm tay cô thoáng cái siết chặt hơn, bỗng nhiên trong cổ họng hắn phát ra tiếng thở dốc ồ ồ, hắn gắt gao ôm chặt Tình Tri hơn, một bên ở trên người cô cuồng loạn hôn, một bên gọi: “Bà xã...bà xã...”

Hắn liên tục kêu tên Tình Tri, hơi thở gấp gáp hơn, trong nháy mắt Tình Tri ý loạn tình mê, cảm giác được bụng dưới truyền đến nóng hổi ướt dính, đầu óc ngưng trệ, hồi lâu mới phản ứng được, “Thiệu Hiên...anh...”

“Bà xã, xin lỗi...Anh, anh lần đầu tiên...Nhin không được...” Hắn ôm lấy cô không chịu buông tay, đem mặt chôn ở vai cô cũng không chịu ngẩng đầu lên...

PS: nhắc nhở Tam thiếu một chút: không nên bởi vì lần này hỏng mà chùn, nhất định tu thành chính quả, mọi sự vừa mới bắt đầu, đường dài cứ từ từ a, vẫn là câu: chưa đến cuối cùng, cũng chưa biết ai làm chủ...

Tiếp: Kết hợp & vong mẫu

141. Chương 141 : Kết Hợp

“Anh, anh không phải nói, anh không phải, sớm cũng không phải là...” Tình Tri mặt đỏ bừng bừng, lại nói không nên lời chua xót cùng khuấy khuấy, trái tim đang cuồng loạn, cơ hồ đều muốn phá tan ra, Tình Tri vỗ về ngực mình, trong lòng người đàn ông vẫn là gắt gao ôm lấy cô không chịu buông, hắn nhỏ giọng lẩm bẩm: “Không phải đều nói, người đàn ông lần đầu tiên cho mình trở thủ đắc lực sao...”

Tình Tri ngây người, lâu sau mới phản ứng được, trong hốc mắt cô nóng rất, trong khoảng thời gian ngắn, không biết đối mặt với hắn như thế nào, cô gả cho hắn là người đàn ông hơn người, mà hắn...

Tình Tri đẩy hắn ra, trở mình, không nói nên lời cô đơn.

Mạnh Thiệu Hiên thấy cô như vậy, không biết cô thế nào đột nhiên mất hứng, chỉ cẩn thận từng ly từng tý vây quanh cô: “Bà xã, anh ôm em đi tắm...”

Tình Tri cũng không hé răng, Mạnh Thiệu Hiên đã làm dơ hết trên người cô, ngủ cũng không thoải mái, hắn liền thẳng thắn bế cô lên, hai người trên người không một mảnh vải, tương thiếp trần truồng, trong lúc đi lại da thịt cọ sát vào nhau như gần như xa, cô không nói lời nào, hắn cũng không dám mở miệng, càng cúi đầu, không dám liếc nhìn thân thể mềm mại trong lòng một cái...

Lấy nước xong, hắn đem Tình Tri đặt trong bồn tắm, bản thân cầm cái khăn tắm run rẩy một bên, cũng không dám đi vào, Tình Tri vành mắt hồng hồng nhìn hắn, đưa tay kéo hắn: “Anh vào cùng em đi.”

Mạnh Thiệu Hiên đáp ứng một tiếng nhảy vào bồn tắm, hắn cũng không ra tiếng, cầm sữa tắm bôi loạn trên người Tình Tri, Tình Tri gắt gao cắn môi, thấy sắc mặt hắn đỏ bừng về mặt áy náy, lại mềm lòng mấy phần: “Anh lại gạt em...”

“Không, anh khi đó lừa em, là lo em không tiếp thu anh nên mới nói dối...”

“Vậy anh cũng không sợ sẽ lộ?” Tình Tri nhìn hắn, thấy hắn vừa nhắc mắt, ánh mắt rơi vào trên ngực mình, thoáng cái xấu hổ lấy tay che ngực mình, mắt đều đóng lại: “Anh đừng nhìn loạn...”

“A, bà xã, anh không nhìn loạn.” Mạnh Thiệu Hiên hai tay ôm cô: “Anh ôm em liền không nhìn thấy...”

Tĩnh Tri trên người trơn trượt, hương thơm mê người, hai người vừa mới ôm cùng một chỗ, Mạnh Thiệu Hiên liền cảm giác toàn thân mình lại như lửa đốt, hần vội hoảng buông cô ra, tay cũng có chút luống cuống không biết để ở chỗ nào: “Bà xã, anh còn là không cùng với em...”

Tĩnh Tri thở dài: “Mạnh Thiệu Hiên, anh đúng là gốc đào nhất...”

Cô theo phía sau hai tay vây quanh hần: “Chúng ta là vợ chồng, sau này mặc kệ phát sinh chuyện gì, đều không thể gạt em, biết không?”

“Sẽ không còn...Anh, Anh trộm nhìn lên rất nhiều A phiền, anh học xong, ai biết, xà xã...Anh ôm em, liền toàn thân khó chịu, anh không biết làm sao vậy, liền không nhìn được...Bà xã, em đừng giận anh, anh một hồi nhất định cố gắng!”

Mạnh Thiệu Hiên quay người ôm lấy cô, cảm giác được thân thể cô trong lòng hần run nhẹ, cũng không nhìn được nữa cúi đầu hôn cô, môi cô có chút ửng đỏ vì sưng, ở dưới ánh đèn sáng màu càng dụ hoặc mê người, Mạnh Thiệu Hiên nhìn không được dùng lưỡi nhẹ nhàng vẽ bề ngoài môi cô, bàn tay Tĩnh Tri sau lưng hần khẽ vuốt, Tĩnh Tri cảm thấy xương cốt đều đau, nhìn không được rên nhẹ một tiếng, tay nhỏ bé của cô gặt gao bám chặt bờ vai hần, cổ cao thon dài giương lên, ngực mềm mại dán sát vào ngực hần cứng rắn...

Mạnh Thiệu Hiên nhìn không được, bàn tay dần dần lướt qua hông cô, vuốt xuống đùi thon dài của cô...

Tĩnh Tri có chút sợ hãi, nhìn không được nhẹ nhàng lắc đầu, Mạnh Thiệu Hiên lại ôm cô ngồi trên người mình, hần ý loạn tình mê thì thảo không ngừng, môi nóng như lửa hôn trên mỗi tắc da tắc thịt cô: Bà xã, anh muốn...bà xã, bà xã...”

Hô hấp của hần càng dồn dập, khiến Tĩnh Tri cũng bị nhiễm, sắc mặt ửng đỏ như hoa đào, mắt khép hờ lông mi không ngừng run, cánh tay của cô vô lực trượt từ trên vai hần xuống không tìm được một điểm chống đỡ, sau một hồi mới vòng qua ôm cổ hần, thanh âm ôn nhu tựa như mềm mại quyến rũ: “Thiệu Hiên...chúng ta về phòng...”

Mạnh Thiệu Hiên thô suyễn một tiếng, dung nhan anh tuấn khiến lòng người như bị mị hoặc đầu độc cùng động tình, bàn tay hần khẽ chuyển qua một bên ngực mềm mại của cô hơi dùng lực, cô thở dốc, dưới thân tựa hồ như đang vội vã, mơ ước cùng tha thiết tìm chỗ vui chơi, lại không chút nào được cấu kết...

Hần vừa thở gấp vừa hôn cô, bên tai cô giọng nam ngượng ngùng: “bà xã, em giúp anh một chút...”

Tĩnh Tri sắc mặt càng hồng, cô cắn chặt môi dưới, lông mi run rẩy: “Em, em làm thế nào...”

Mạnh Thiệu Hiên trên trán đã lấm tấm mồ hôi, dọc theo da thịt trắng như tuyết của hần chảy xuống, càng thêm mấy phần quyến rũ, cánh tay rắn chắc của hần chăm chú ở phần eo thon nhỏ của cô, màu da hai người chột nhìn lại giống nhau lại càng muốn hòa chung một chỗ...

“Bà xã, muốn anh làm như thế nào?” Mạnh Thiệu Hiên cảm giác máu của mình đều muốn phun trào, huyết quản đều muốn nổ tung, bàn tay hần dao động trên da thịt trong suốt của cô, hô hấp nóng bỏng quả thật muốn làm da thịt đau nhói...

Tĩnh Tri thấy bộ dáng khó chịu của hần, cuối cùng không đành lòng, cô nhẹ nhàng ngửa đầu hôn lên cằm hần, đầu lưỡi mềm mại liếm qua yết hầu, Mạnh Thiệu Hiên nhìn không được lại một trận hừ nhẹ: “Bà xã, em khiến anh phát điên rồi...”

Bàn tay nhỏ bé lại một đường đi xuống, tìm được dự vọng của hần, nơi cổ Mạnh Thiệu Hiên lại ngậm nga một tiếng, thanh âm đều run run lên: “Bà xã...”

Trong đầu óc hần từng mảnh từng mảnh sáng lóe lên, cả người tựa hồ như muốn phiêu diêu bình thường, chỉ cảm thấy ở bên cô lại như một cỗ vui chơi hoàn mỹ đến vậy, tựa như đem hần chìm đắm trong đó, hần không thể tự hỏi, cũng không có cách nào tự hỏi, động tác chỉ làm theo bản năng tình dục của mình, tiếng nước ào ào kia che giấu thanh âm kiều diễm khiến người ta ngượng ngùng...

Tĩnh Tri chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân như bị nghiền nát, cô đem mặt chôn ở vai hần, cắn chặt khớp hàm, nhưng vẫn là nhẹ nhàng rên rỉ, hần có chút thô lỗ, có chút không quan tâm đến cảm thụ của cô, nhưng

cũng mang đến cho cô vô tận vui sướng, đến cuối cùng nhịn không được cô gắt gao cắn bờ vai hắn, Tĩnh Tri toàn thân run rẩy, run run kêu tên hắn: “Thiệu Hiền...”

“Bà xã, bà xã...” Mạnh Thiệu Hiền liên tục gọi cô, hai tay cơ hồ muốn đem cô nạp vào cốt nhục của mình, hẳn một ngụm lớn thở dốc, thời gian lên đến đỉnh còn không quên tìm được môi cô lưu luyến khe hôn, từng tiếng dõ: “Bà xã, có làm em đau không...Xin lỗi, xin lỗi...”

Tĩnh Tri sớm đã mệt, một chút khí lực cũng không có, cô nằm trong ngực của hắn, toàn thân xương cốt đều mềm yếu, chỉ nhắm mắt nhẹ nhàng lắc đầu...

Mạnh Thiệu Hiền ôm cô nghỉ ngơi một chút, mới đem hai người tắm qua, hắn cầm khăn tắm lớn lau khô người rồi ôm cô trở về phòng...

Tĩnh Tri tiến vào trong chăn ấm áp, liền bị Mạnh Thiệu Hiền ôm vào ngực, cô mệt mỏi ở trong ngực hắn tìm một tư thế dễ chịu, mắt đều không mở nổi, cô ở trong ngực hắn bình yên ngủ, bộ dáng trầm tĩnh dịu dàng làm cho hắn vui sướng, tựa hồ như vậy ôm nhau, chính là cả đời.

Tĩnh Tri một đêm này mộng đẹp, lại làm khổ người bên gối, ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao mới dậy, nhưng không ngờ mới mở mắt ra, liền thấy trước mặt mình phóng đại một gương mặt anh tuấn, một đôi con ngươi đẹp không chớp nhìn cô...

Tĩnh Tri trong đầu trống rỗng nửa ngày, vừa rồi nghĩ đến tối hôm qua bọn họ đã...

Bất giác gương mặt xấu hổ đỏ bừng, liền chui vào chăn che mặt.

“Bà xã, buổi sáng tốt lành.” Mạnh Thiệu Hiền ôm lấy cô, ấn xuống trán cô một nụ hôn nóng hổi: “Bà xã, có mệt hay không?”

Tĩnh Tri nằm úp trong ngực hắn nhẹ nhàng gật đầu: “Trên người đau...”

“Chỗ nào đau?” Mạnh Thiệu Hiền thân thiết hỏi, nhưng vẫn là vô pháp không chế đi hôn cô, Tĩnh Tri vội né tránh: “Còn chưa đánh răng, không nên...”

“Em lại không thú, lại nói, anh cũng không xoát, anh không chê em...” Hắn cười xấu xa, hôn hờ ôm chặt cô, cắn vành tai trong suốt của cô, liếm loạn: “Bà xã, còn muốn muốn...”

Tĩnh Tri quỳnh lên: “Không được, bây giờ là ban ngày...”

“Ai nói chỉ có thể là buổi tối a” Mạnh Thiệu Hiền rất xấu lại nhìn qua, tỉ mỉ nhìn kĩ mặt cô, quả nhiên hốc mắt có chút phát thanh, chỉ là bất đắc dĩ thở dài: “Kia, chúng ta tối hôm nay được rồi..

Tĩnh Tri nguyệt hắn: “Anh cũng biết điều này.”

“Anh vừa mới biết đến tư vị tốt như vậy, lại nói, ai bảo em, nhìn thấy em anh đã nghĩ đến người em, ôm em là nghĩ muốn em.” Mạnh Thiệu Hiền vừa ôm một chút, Tĩnh Tri bỗng ngồi dậy: “Không được, em muốn rời giường nếu không quá khó tiếp thu rồi...”

Tĩnh Tri biết hắn yêu thương mình, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy vui sướng, lại nằm một lúc mới rời giường, hai người đánh răng rửa mặt xong, ra phòng khách lại thấy Tống Như Mi đã dậy từ bao giờ, ngồi ở trước bàn ăn.

Tĩnh Tri sắc mặt đỏ bừng, tối hôm qua tiếng động lớn như vậy, cũng không biết mẹ có nghe thấy không, lén nhìn lại thấy Tống Như Mi đang mỉm cười nhìn bọn họ, mới thoáng yên lòng...

Ăn sáng xong, Tống Như Mi nói muốn đi thăm mộ Phó Chính Tắc, Tĩnh Tri có chút ngạc nhiên, những năm gần đây, mẹ cũng không chịu đi nghĩa trang thăm cha, cũng không biết là nguyên nhân gì, Tĩnh Tri mấy lần muốn mẹ đi thăm cha, bà cũng cự tuyệt, lần này làm sao lại chủ động muốn đi nghĩa trang?

Thu thập một phen rồi đi, Mạnh Thiệu Hiền lái xe đưa bọn họ đến nghĩa trang, hắn dẫn đầu quỳ xuống trước bia mộ Phó Chính Tắc, người trong ảnh nho nhá lại đôn hậu, mỉm cười hiền lành nhìn hắn, Mạnh Thiệu Hiền vừa nhìn thấy, đã cảm thấy thân thiết lòng không khỏi chua xót, hắn đem lau sạch bia mộ vừa cúi đầu mở miệng: “Cha, con mặc dù chưa gặp qua người, người cũng chưa từng gặp con, thế nhưng hiện tại, con lại thành con của người, người cũng thành cha con, cảm ơn cha đã nuôi dạy Tri Tri tốt như vậy,

cảm ơn người đã cho cô ấy sinh mệnh, làm cho con cùng cô ấy gặp gỡ, chúng con đã kết hôn, sau này cũng sẽ cả đời một chỗ, không rời bỏ, cha, người ở dưới đất an giấc đi.”

Hắn nói xong trang trọng dập đầu ba cái, lúc này mới đứng lên.

142. Chương 142 : Hôn Lễ

Tống Như mi sắc mặt có chút nhợt nhạt, bà giật mình nhìn người trong bia mộ kia, đã bao nhiêu năm không thấy? Mà hôm nay cũng đã vĩnh viễn cách xa, coi như là trong mộng cũng chưa từng nhìn thấy dung nhan của ông ấy, nhiều năm yêu hận, lúc này gặp mặt, lại phát hiện hết thấy yêu hận, ân oán, bất quá là nhất thời, tất cả sâu bi chua ngọt, cũng đều như nước chảy mây trôi...

Bà cuối cùng muốn buông xuống, trước mặt sinh tử, mới biết được sự chia cắt vĩnh viễn này giúp người ta hiểu được khi còn sống và gần bên nhau đáng chân quý đến nhường nào.

Bà trượt xe đẩy qua: “Tình Tri, Thiệu Hiên, để mẹ và cha con nói chuyện một hồi.”

Tình Tri liếc bà một cái, có chút lo lắng, Mạnh Thiệu Hiên lôi tay cô kéo đi, hai người nắm tay rời đi, chỉ còn lại Tống Như Mi ngồi đó bóng lưng se lạnh.

Tình Tri viền mắt đỏ, úp mặt vào ngực Thiệu Hiên nỉ non khóc: “Nếu như cha còn sống thì thật tốt!”

“Bà xã không nên khổ sở, còn có anh bên cạnh em.” Mạnh Thiệu Hiên ôm cô vào lòng, không biết qua bao lâu, phát giác ra nghĩa trang có chút khác thường, Tình Tri cùng Thiệu Hiên hoảng hốt quay lại, thấy Tống Như Mi đã bất tỉnh, Tình Tri bị dọa nước mắt rơi như mưa, nắm lấy bàn tay khô gầy của Tống Như Mi dùng sức lay động: “Mẹ, mẹ, con là Tình Tri, người tỉnh tỉnh...”

“Tình Tri?” Tống Như Mi mê man mở mắt ra, lúc sau, mới chậm rãi sờ tóc con gái: “Mẹ nhìn thấy Chính Thỉ, Tri Tri, cha con tới đón mẹ, đón mẹ đi cùng ông ấy...”

“Mẹ...”

Tình Tri trong lòng cảm giác chuyện chẳng lành, lại hoảng loạn lắc đầu, nước mắt rơi như mưa...

“Chờ ta chết, không nên nghi thức, không nên quan tài, chỉ đem ta hỏa táng, đốt thành một nắm tro, đem rải trước mộ cha con, coi như khi sống chúng ta không thể cùng một chỗ, chết đi rồi mẹ có thể ở bên coi chừng ông ấy...”

Bà vừa nói xong, liền thở dốc một hồi, Tình Tri khóc không ra lời, Mạnh Thiệu Hiên bình tĩnh, nhin xuống lòng chưa xót đáp: “Mẹ, người yên tâm, con cùng Tình Tri sẽ làm theo lời người nói.”

Tống Như Mi tổn sức mở mắt ra, ánh mắt cố gắng nhìn Mạnh Thiệu Hiên: “Con ngoan, con hãy đối xử tốt với Tình Tri, đừng tổn thương nó.”

Mạnh Thiệu Hiên nhin không được rơi lệ, dùng sức gật đầu: “Mẹ, người yên tâm.”

“Ta phải đi...” Tống Như Mi lưu luyến liếc mắt nhìn dung nhan người trên mộ, dường như lúc còn sống, hắn vẫn thường gọi tên bà, a Mi, a Mi, vườn hoa tỉnh của chúng ta đều nở, em tới xem..

Môi bà bất giác mỉm cười, nét mặt bình yên, cuối cùng đưa mắt nhìn con gái và con rể: “Mẹ còn chưa kịp dự hôn lễ của các con...”

Tình Tri đang cầm tay bà chợt trầm xuống, Tống Như Mi chậm rãi nhắm mắt...

Gió lạnh thổi qua, phát ra tiếng vang ô ô, Tình Tri mịt mờ ở đó, nặng nề quỳ xuống: “Mẹ...”

Cô quỳ ở đó, nước mắt tuôn rơi.

Tống Như Mi, con gái rước nữ, cả đời chưa gả, lại có một con gái, hưởng thọ 48 tuổi, chết bệnh, sau khi chết táng ở nghĩa trang Tây Giao, bên cạnh mộ Phó Chính Tắc, trên bia mộ chỉ ghi chữ: Phó Chính Tắc ái thê bia mộ.

Đến khi bà chết mới được đền bù mong muốn.

Cả đời này, có yêu có hận, lại cuồng dại không thay đổi, trên đời này lại có bao nhiêu người phụ nữ si tình đều khăng khăng một mực với mối tình thứ nhất của mình, cả đời một nhọc chỉ vì yêu một người đàn ông, chỉ là một chữ tình.

Tống Như Mi an táng được một tuần, Phó gia Tĩnh Tri cùng Mạnh Thị Tam thiếu vì an ủi vong mẹ trên trời linh thiêng, cử hành hôn lễ, khách tham dự rất ít.

Tĩnh Tri ngồi ngay ngắn trong phòng nghỉ cô dâu, cô nhìn mình trong gương, áo cưới đơn giản, tóc búi lên sau đầu, khăn voan trên đầu thật dài, nhưng lại che khuất dung nhan, dưới lầu đang ồn ào náo nhiệt nhưng tựa hồ như không nghe được, cô cứ như vậy nhìn mình, cuối cùng, lại gả một lần nữa.

Hi vọng lần này cô có thể vĩnh viễn cùng một chỗ với người mình thích, được đền bù như mong muốn, cầu được một cuộc sống an ổn.

Mạnh Thiệu Hiên ở dưới lầu chiêu đãi khách và bạn, Lâm Thi và Kiều Tử Tích cũng cùng đến, ở dưới lầu giúp, cô muốn một mình yên tĩnh một hồi, bởi vậy vẫn chưa xuống tiếp khách cùng Thiệu Hiên.

Phòng nghỉ cô dâu lớn như vậy, nhưng lại yên tĩnh, tựa hồ như có thể nghe được tiếng tim mình đập cùng hô hấp, Tĩnh Tri ngồi trên sofa, trên tay một chén trà xanh ấm, hệ thống sưởi bật, cô thấy mình thật phần yên tĩnh, giờ khắc này như dài đằng dặc, nếu như thời gian có thể ngừng ở thời khắc ôn nhu này thì thật tốt.

Cô nhin không được mặt giãn ra khẽ cười, lại nói tiếp, hai lần hôn lễ, nhưng tâm tình tuyệt nhiên bất đồng, lần trước tràn đầy hưng phấn, không biết sợ hãi cùng khát vọng, còn lần này, lại lắng xuống, yên tĩnh cùng sâu sắc.

Nếu như vẫn là ở Tĩnh vườn, nếu như cha mẹ còn sống, nếu như người gả đầu tiên chính là Thiệu Hiên...

Tĩnh Tri nhin không được thở dài một hơi, trên đời này chưa bao giờ có nếu như, coi như là có, coi như là người cô gả đầu tiên là Thiệu Hiên, cũng có thể vẫn giẫm lên vết xe đổ.

So với Mạnh Thiệu Đình thì Thiệu Hiên cũng kiêu ngạo không kém nửa phần nào, nếu muốn hấn lấy một người lạ, không chừng còn phần kháng kịch liệt hơn.

Cái gọi là cùng mệnh đúng thời điểm, cô đã sớm khám phá.

Bởi vì đồng nghiệp công ty tới rất nhiều, Kiều Tử Tích cùng Mạnh Thiệu Hiên phải bận rộn tiếp đãi, mà Lâm Thi cũng cùng bận rộn tiếp đón cùng hai người kia.

Có lúc rảnh, Kiều Tử Tích nhìn thấy Mạnh Thiệu Hiên có chút hơi tiêu tụy, lại không chệch được đáy mắt vui sướng, không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Thiệu Hiên, cậu thật cứ như vậy kết hôn?”

“Đúng vậy, thì sao nào?” Mạnh Thiệu Hiên có chút nghi hoặc hỏi ngược lại: “Vậy còn Anh và Thi Thi lúc nào thì chuẩn bị kết hôn? Tôi cùng bà xã cùng đi uống rượu mừng a!”

Kiều Tử Tích nhún nhún vai, quay đầu lại liếc mắt nhìn Lâm Thi đang bận rộn, nhỏ giọng nói: “Nói thật, mình cũng không quá muốn cùng Lâm Thi kết hôn...”

Mạnh Thiệu Hiên hoảng hốt: “Anh theo Thi Thi không phải một mực vì tình yêu, sao còn ở chung? Vì sao không muốn cùng Thi Thi kết hôn?”

Kiều Tử Tích hút một điếu thuốc, nhíu nhíu mày: “Thi Thi rất tốt, là vấn đề của mình, Tôi không muốn kết hôn quá sớm.”

“Anh đã hơn ba mươi rồi còn sớm gì? Mạnh Thiệu Hiên miệng có chút đông cứng đứng lên: ”Anh đã nghĩ như vậy, thì cũng đừng trì hoãn Thi Thi.”

Kiều Tử Tích cúi đầu, hồi lâu mới hơi thất thần nói: “Tôi cũng muốn trải nghiệm giống anh một chút loại vừa gặp đã yêu, yêu cuồng dại không sợ hối hận, thế nhưng tôi và Thi Thi cùng một chỗ, bắt đầu là cô ấy

theo đuổi tôi, cho tới bây giờ, đều là cô ấy chủ động, nói thật, nếu như cô ấy buông tay, nói không chừng chúng tôi đã chia tay rồi...”

“Tôi không biết trong lòng anh nghĩ như thế nào, thế nhưng tôi cảm thấy một người đàn ông có ý nghĩ như vậy, thực sự rất ích kỉ.” Mạnh Thiệu Hiền bận tâm mặt mũi của hắn, cũng không nói thêm nữa, may mà có đồng nghiệp đi qua, Mạnh Thiệu Hiền liền bước qua, lưu mình Kiều Tử Tích đứng đó.

Tiếp: Đoạt

Sau mấy hôm lạnh trốn trong nhà, hnay mình đưa ba tiểu quỷ sứ đi HN chơi, giờ mới về, lát cà thêm chương nữa nha...Rất cảm ơn sự ủng hộ của độc giả!

143. Chương 143 : Đoạt

Hawaii.

Một chiếc Bentley màu đen dưới ánh sáng mặt trời phát ra thần bí mà mê người, đến khách sạn bên bờ biển, cửa xe mở ra, bước ra là một nữ nhân mặc quần áo trắng, tóc dài vuông góc xõa trước ngực, cô đeo mắt kính màu nâu, mũi thanh tú cùng cái miệng nhỏ nhắn như hoa anh đào, nhìn rất bắt mắt.

Bên kia là một người đàn ông, nhìn chiều cao hắn khoảng 1m88, áo sơ mi màu đen cùng với màu quần, một đôi mắt trầm tĩnh như hồ sâu, tướng mạo hắn mặc dù không anh tuấn như Mạnh Gia Tam thiếu, nhưng lại là một loại khí thế bất đồng, mang theo một chút thâm tàng bất lộ khí. Người phụ nữ trẻ bước qua, vô cùng thân thiết khoác tay hắn, hai người vô cùng thân thiết hướng khách sạn bên bờ biển đi đến...

“Bắc Thành, cậu cũng tới rồi.” Mạnh Thiệu Đình đi tới, mấy ngày nay đều tâm tình không thoải mái, nay gặp bằng hữu, mà người đàn ông kia cũng mỉm cười, rút cánh tay bên người phụ nữ ra, khoác lên vai Mạnh Thiệu Đình, hai người vô cùng thân thiết hướng phòng khách đi tới...

“Lần trước bỏ qua hôn lễ của cậu, lần này không dám lại bỏ qua, từ lần trước gặp đến giờ cũng nửa năm rồi còn gì.” Thẩm Bắc Thành có chút xúc động, thời gian qua nhanh, mấy năm hai người phát triển sự nghiệp, một người trong nước một ngoài nước, nhưng quan hệ vẫn thân mật, như là chưa từng bị thời gian kéo xa, trái lại gặp lại vẫn thân mật khăng khít như thời còn học chung trường.

Mạnh Thiệu Đình cũng không kể nhiều về chuyện kết hôn, chỉ cười cười, ánh mắt lướt qua người phụ nữ phía sau hắn, có chút nghi hoặc dò hỏi: “Nghe người ta nói cậu đã kết hôn, thế nào không báo tin cho mình?”

Thẩm Bắc Thành ngồi trên sofa, môi mỏng hơi nổi lên ý cười trào phúng: “không có gì để nói, cũng chưa cử hành nghi thức, chỉ là kí hiệp nghị mà thôi, vì thế cũng không nói cho cậu biết.”

Mạnh Thiệu Đình biết tính hắn, cậu ta không nói, hắn cũng không hỏi nhiều, chỉ là thấy cậu ta đi cùng một người phụ nữ thanh thuần thoát tục, đang ngồi một bên đại sảnh, Mạnh Quân cùng cô ấy nói chuyện, bộ dáng nhã nhặn lịch sự, cũng làm cho người ta thêm mấy phần hảo cảm, không khỏi có mấy phần hiếu kì: “Kia là em dâu?”

Thẩm Bắc Thành bưng chén trà trong tay một hồi, có chút tự giễu khẽ cười: “Không phải, cô ấy ở trong nước.”

Mạnh Thiệu Đình thấy thần sắc của hắn, trong lòng biết hắn có điều gì đó khó nói, cũng chỉ là nói qua loa, hai người nhiều ngày không gặp, tất nhiên có thật nhiều điều để nói, đợi cho tận hứng, trời cũng tối mịt, lúc Mạnh Quân tới hồi bữa tối ăn gì, hai người mới ngừng lại.

Nữ nhân đi cùng Thẩm Bắc Thành là Bùi Hi La, gia tộc xí nghiệp nổi danh trải rộng khắp thành phố B, các hệ thống siêu thị lớn, cùng của cải đều không thể khinh thường.

Thoạt nhìn cô thanh thuần thùy mị, cùng với Mạnh Quân đơn thuần thơ ngây lại tuyệt nhiên bất đồng phong cách, nhưng chưa quá nửa ngày, Mạnh Quân cùng cô ta tựa hồ như không còn gì giấu nhau, đã thành bạn bè tốt.

Lúc này cô ta cũng qua đây, ngồi xuống trước mặt Thẩm Bắc Thành, như con chim nhỏ nép vào người hắn: “Bắc Thành, em muốn ăn hải sản, còn anh?”

Thẩm Bắc Thành tiện tay lấy một điều thuốc, ngửi khí nhất quán lãnh đạm: “Anh thể nào cũng được.”

Ngay trước mặt Thiệu Đình cùng Thẩm Mạn Quân hắn cũng không cho cô nhiều mặt mũi, sắc mặt Bùi Hi La không khỏi có chút ửng đỏ, lại không quá nửa khắc, liền tươi cười nói: “Tốt lắm, vậy anh ăn hải sản giống em là được rồi, ở đây AhiPoke rất nổi danh, không thì anh ném thử?”

Thẩm Bắc Thành từ chối cho ý kiến, chỉ lát sau mới ậm ừ một tiếng.

Bùi Hi La cũng không để ý, mỉm cười đứng lên cùng Mạn Quân đi ra ngoài: “Vậy em cùng Mạn Quân đi phân phó nhà bếp chuẩn bị.”

Bất quá đôi câu vài lời, Mạnh Thiệu Đình nhận ra một ít manh mối, tâm tình Thẩm Bắc Thành rõ ràng không tốt, có chút mất hồn mất vía, hơn nữa hắn nghiện thuốc lá nặng hơn, hút rất nhiều.

“Có tâm sự?” Hắn đứng lên, hai người cùng nhau hướng bờ biển đi đến, Thẩm Bắc Thành trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Mình hiện giờ mới cảm thấy, phụ nữ thực sự là phiền phức.”

“Nói nghe một chút?” Mạnh Thiệu Đình giương mi lên, hắn cũng có một bụng khúc mắc không giải thích được.

Thẩm Bắc Thành chậm rãi lắc đầu: “Cậu nói, một người phụ nữ, muốn bằng mọi cách gả cho cậu, nhưng lại đối với cậu tất cả đều không can thiệp, cậu tìm gái ở ngoài cũng không giận, cậu làm chuyện xấu, cô ấy còn giúp cậu giải vây, cậu ở nhà cô ấy không được tự nhiên, cậu không ở nhà thì cô ấy trái lại lại một mình trôi qua nhàn nhã tự đắc, đây coi như là chuyện gì xảy ra?”

“Vậy cậu thích cô ấy sao?”

Thẩm Bắc Thành chần chờ chỉ chốc lát, nhẹ nhàng lắc đầu: “Không thích.”

“Vậy tại sao muốn kết hôn?”

“Có một số chuyện đơn giản nhưng lại không có đáp án, mình cùng cô ấy đều có sở cầu.”

“Nếu như đạt được sở cầu liền chia tay là được rồi, không yêu nhau mà cùng một chỗ rất giày vò.”

“Cậu thích Thẩm Mạn Quân sao?” Thẩm Bắc Thành bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Mạnh Thiệu Đình ngẩn ra, lại nhún nhún vai: “Chỉ là đã quen thôi.”

Thẩm Bắc Thành liếc hắn một cái, tức cười nói: “Ngược lại thật sự cũng là cậu có thể chịu?”

“Chỉ là không sao cả mà thôi, lấy ai cũng như nhau, vậy thì lấy người mình không ghét, thói quen.” Mạnh Thiệu Đình xoay người lại, sóng biển xô bờ cát, ở rất xa truyền đến những tiếng âm âm của sóng, rồi lại vô cùng yên tĩnh...

Thẩm Bắc Thành cũng không nói nữa, chút tia sáng cuối cùng của ngày chiếu ánh sáng dịu thường, như là ai đổ hộp thuốc lá.

Trong đầu hắn dần dần hiện lên thân ảnh Triển Thanh Thu, cái kia đại tiểu thư nũng nịu, lúc đi cầu xin hắn nhưng còn mang bộ dáng kiêu ngạo, thực sự là buồn cười!

Bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại di động vang, Mạnh Thiệu Đình rút điện thoại ra nhìn, không khỏi giật mình, là đại ca gọi tới!

Hắn đi vài bước, ấn nút nghe, hai anh em khách sao một phen, sau mới nghe Mạnh Thiệu Tiệm không nhanh không chậm nói: “Nhị đệ, lại nói, Tam đệ thể nhưng xông họa lớn, nó và Phó Tinh Tri kết hôn, kết quả đem cha kích thích nằm viện, bây giờ còn đang nằm trong bệnh viện...”

“Anh nói cái gì.” Mạnh Thiệu Đình chỉ cảm thấy trái tim một trận kích động, thời gian hắn xuất ngoại chuẩn bị kết hôn, rõ ràng Mạnh Thiệu Tiệm nói, Thiệu Hiền cùng Phó Tinh Ti căn bản không thể nào kết hôn, quan trọng bọn họ không thể qua được cửa của cha, thể nhưng hiện tại, thể nào sự tình đột nhiên biến thành như vậy?

“Tam đệ tình quá sâu nặng, chúng ta người ngoài cũng không có cách nào, nhưng là hấn quả nhiên bí mật, nghe nói ngày mai sẽ cử hành hôn lễ, nhị đệ nói xem, anh có nên cho Tam đệ chút cái tôi, thấy thân phận người nhà tham gia?”

Mạnh Thiệu Đình sắc mặt tái xanh, bỗng dưng nắm điện thoại hung hăng ném trên mặt đất, vì rơi trên cát nên điện thoại không vỡ, màn hình vẫn sáng như cũ, thanh âm của Mạnh Thiệu Tiệm lại như gần như xa..

Mạnh Thiệu Đình giật mình hồi lâu, bỗng nhiên xoay người đến trước Thẩm Bắc Thành nói: “Bắc Thành, mình đêm nay phải về nước.”

“Thiệu Đình, cậu ngày kia cùng Mạn Quân cử hành hôn lễ, hiện tại trở về làm gì?” Thẩm Bắc Thành nắm tay hấn, lại cảm giác tay hấn lạnh lẽo mà lại đang run lên kịch liệt, Bắc Thành không khỏi giật mình: “Thiệu Đình, rút cuộc xảy ra chuyện gì?”

Mạnh Thiệu Đình mộtđôi con ngươi đen đều tràn ra tức giận, hấn thoáng cái dừng một chút, nhưng vẫn là đẩy tay Bắc Thành: “Chuyện này mình sẽ nói cho cậu biết sau, chỉ là hiện tại mình muốn về nước, ngày kia hôn lễ, mình sẽ không làm lỡ, cậu có giúp mình hay không?”

Thẩm Bắc Thành trầm mặc chốc lát,cuối cùng gật đầu: “Cậu chờ, mình bảo người đặt vé máy bay tối nay cho cậu.”

“Cảm ơn, chỉ là ở đây, làm phiền cậu giúp mình một ngày, ngày kia hôn lễ mình sẽ trở về gấp.”

“Yên tâm đi.” Thẩm Bắc Thành liếc mắt một cái, muốn hỏi cái gì nhưng lại thôi: “Mình liền đi giúp cậu chuyện vé máy bay.”

Mạnh Thiệu Đình gật gật đầu, nhìn Thẩm Bắc Thành đi dần xa, thần sắc của hấn càng tối tăm, nguyên bản gương mặt anh tuấn trong bóng tối, lại có chút vụn vặt dữ tợn, tất cả lời thề đều ném ở sau lưng, hấn chỉ biết là, người phụ nữ kia sẽ cùng em trai hấn cử hành hôn lễ, sẽ kết hôn!

Người phụ nữ hấn chạm qua, vợ trước của hấn, qua ngày mai liền muốn cùng em trai hấn ngủ trên một chiếc giường, như vậy vô cùng nhục nhã, hấn không biết mình làm sao có thể nhẫn!

Thẩm Bắc Thành hiệu suất làm việc cực cao, bất quá hai tiếng sau, hấn đưa đến hai vé máy bay: “Bay thẳng Bắc Kinh còn một vé nữa là từ Bắc Kinh đến thành phố A, đều mua được cho cậu đây.”

Mạnh Thiệu Đình cầm vé máy bay, vẫn chưa nhiều lời nói cảm ơn, hấn trực tiếp theo bờ biển rời đi, Thẩm Bắc Thành cũng ngồi xe đi sân bay, đến lúc lên máy bay, Mạn Quân mới biết được sự tình Thiệu Đình rời đi...

Vừa nghe xong , Thẩm Mạn Quân không khỏi thất thần,ngày kia chính là hôn lễ, ngày mai phải một lần cuối thử lễ phục, hơn nữa người thân cùng bạn bè cũng đã đến, Thiệu Đình đột nhiên về nước, cô bên này nên làm cái gì bây giờ?

“Thẩm tiểu thư không nên gấp gáp, là đại ca gọi điện tới, có lẽ là trong nước có chuyện lớn cần xử lý, Thiệu Đình không kịp cùng cô nói lời từ biệt, dặn tôi cho cô biết, nói là nhất định ngày kia sẽ sang kịp hôn lễ, muốn cô yên tâm.”

Tiếp: Ai cho phép cô gả

144. Chương 144 : Ai Cho Phép Cô Gả?

“Rốt cuộc là việc gấp gì? Dù thế nào đại ca cũng sẽ không chọn thời gian này làm cho Thiệu Đình về nước a.” Mạn Quân ngã ngồi trên ghế sofa, nhin không được khóc lên.

“Thẩm tiểu thư, Thiệu Đình làm như vậy ắt là có đạo lý của hấn, hiện tại cô không nên làm loạn, ngày mai trưởng bối cùng quan khách đến, tôi sẽ giúp cô ra mặt, chỉ cần Thiệu Đình về đúng giờ hôn lễ, mọi sự lại đâu vào đấy, cô thấy có đúng không?”

Mạn Quân có chút hoảng hốt, vẫn không thể dừng lại nước mắt: “Thẩm tiên sinh nói rất đúng, chỉ cần hấn chịu trở về, sự tình liền không quá xấu, đúng hay không?”

“Thẩm tiểu thư là một người sáng suốt.” Thẩm Bắc Thành cười, thấy Mạn Quân đáy lòng ai oán thống khổ, hân cũng sinh mấy phần áy náy, làm cho Hi La cùng Mạn Quân cũng ngẩn ra.

Mạn Quân ngồi một mình ở phòng khách không biết bao lâu, Hi La khuyên giải an ủi mấy câu, thấy cô bộ dáng vẫn không nhúc nhích, cũng không nhẫn nại nữa, lên lầu tìm Thẩm Bắc Thành.

Mạn Quân thấy Hi La đi, lập tức gọi điện cho Mạnh Thiệu Đình, sau mấy câu, cô ngơ ngác đi tới sô pha, khuôn mặt trắng bạch, trong phòng khách cực kì im lặng, cô nghe được tiếng sóng ở phía xa, cũng nghe được tiếng đồng hồ tích tắc trên tường, cô chỉ lặng lẽ ngồi đó, mà con người đen như mực càng sâu thẳm, vắng vẻ cùng cô đơn.

CỔ cho rằng cô cùng hân kết hôn thì tốt rồi, lại không ngờ tới, ván đã sắp đóng thuyền, còn gặp phải sự việc vòng vòng vo vo...

Xa xa nhìn thấy một chiếc xe hướng tới khách sạn náo nhiệt, Mạnh Thiệu Đình lạnh lùng cười, cúi đầu gọi một cú điện thoại, chỉ chốc lát sau, có người đàn ông trung niên qua, kính cẩn cúi chào.

“Tam đệ tôi hôm nay kết hôn, tôi mới từ nước ngoài trở về gấp quá, không biết hôn lễ bây giờ đã bắt đầu hay chưa?”

“Nhị thiếu gia, còn nửa tiếng nữa mới bắt đầu, tam thiếu chính là đang ở dưới lầu tiếp khách.”

“À, vậy em dâu đâu? Mẹ ta nhờ đưa lễ vật, dặn muốn ta phải trao tận tay cho em dâu.” Mạnh Thiệu Đình không lộ thái độ gì, chậm rãi nói, trong tay hân thực sự còn cầm một hộp lễ vật nho nhỏ.

“A, nhị thiếu đi theo tôi, cô dâu đang ở phòng nghỉ tầng hai, cũng không có người ngoài ở đó, để tôi đưa ngài qua.”

Mạnh Thiệu Đình cười, khẽ gật đầu: “Cũng tốt, cứ đi từ cửa sau vào là được, Tam đệ còn đang vội, anh em chúng ta không cần khách sáo, tôi cũng không muốn hân bận rộn thêm.”

Người đàn ông trung niên liên thanh gật đầu: “Nhị thiếu Tam thiếu thực sự là anh em tình sâu! Xác thực nhưng tiện a.”

Mạnh Thiệu Đình cười, vẫn chưa đáp , bọn họ theo lối cửa sau đi vào, trực tiếp tránh xa phía hội trường hôn lễ, người phụ trách khách sạn đưa Mạnh Thiệu Đình đến ngoài phòng nghỉ, liền cúi đầu rời đi.

Mạnh Thiệu Đình lại gọi hân lại, không nhanh không chậm nói: “Tôi đến mấy phút là đi ngay, không cần đem chuyện tôi đến nơi này nói ra, anh biết, có vài kí giả luôn luôn thích viết loạn.”

“Nhị thiếu yên tâm.” Người này cũng là cáo già, vội vàng đáp ứng rồi rời đi.

Mạnh Thiệu Đình lúc này mới hài lòng gật đầu, xoay người sang chỗ khác, trên môi lộ ra một ý cười nhạt, một thân tay đen càng phát ra lạnh lùng, trong hành lang không có một bóng người, rất yên tĩnh.

Mà dưới lầu kia ồn ào náo động, Mạnh Thiệu Đình hơi giương cằm lên, môi mỏng câu ra một ý mỉa mai, ngón tay thon dài theo tay giờ lên, đem hộp quà trống không ném vào thùng rác bên cạnh, trong không khí truyền đến một thanh âm, hân xoay người, cúi thấp đầu, cuối cùng hạ quyết tâm giờ tay lên, hân hơi dừng một chút, sau đó mới tiếp tục gõ cửa...

Tĩnh Tri vừa mới bảo Thi Thi ra ngoài, chợt nghe tiếng gõ cửa, đáy lòng thoáng qua một suy nghĩ chính là Mạnh Thiệu Hiên tìm cô.

Cô vén làn váy đứng lên, chân không mang giày cao gót, bàn chân trắng tinh bước trên thảm, từng bước từng bước hướng cửa đi: “Thiệu Hiên, là anh sao?”

Mạnh Thiệu Đình cũng chưa trả lời, chỉ là nhẹ nhàng gõ thêm hai cái, nghe thanh âm trong cửa truyền ra, như ẩn như hiện, như ẩn như hiện, nhưng lại trầm thấp bên tai, mi tâm hân nhú chặt hơn, cô lại cùng Thiệu Hiên thân mật đến trình độ như vậy sao? Nghe cô gọi tên Thiệu Hiên như vậy, hân tựa hồ như có thể nhìn thấy trên mặt cô một loại ôn nhu dịu dàng!

Ngón tay đặt trên cạnh cửa phòng, móng tay cắt sửa chỉnh tề, mi mắt hấn rũ xuống làm cho người ta không rõ hấn đang suy nghĩ gì, nhưng môi mỏng lại bằng thành một đường thẳng mê người, một bên khóe môi hơi gợn lên, mang theo nụ cười tà ý.

“Thiệu Hiền, tại sao không nói chuyện?” Tình Tri mỉm cười mở miệng, một tay kéo cửa ra, trên mặt nở nụ cười, đáy mắt lại dần dần lấp đầy kinh sợ...

Cô vội vàng lui về phía sau, Tình Tri mấy bước liền chạy tới cửa sổ, há mồm hô to, Mạnh Thiệu Đình cũng nhanh một bước đập cửa phòng, một bước đuổi theo cô, gắt gao bùm miệng cô lại!

Tên Thiệu Hiền còn chưa thoát ra, liền bị hấn ngăn trở lại, Tình Tri liều mạng lắc đầu, lại là tránh không thoát, mặt cô chợt đỏ bừng, hô hấp cơ hồ đều muốn ngưng trệ, mà trước mặt người đàn ông kia, như là ác mộng ma quỷ, mang theo ý cười lạnh lùng như vậy lạnh lùng nhìn cô, cô hoảng hốt, lại cảm giác được một trận tuyết vọng!

“Phó Tình Tri, cô thật to gan! Kết hôn? Ai cho phép cô lập gia đình! Hả?” Lực nắm của hấn cực lớn, cảm của cô cơ hồ đều bị hấn bóp méo, Tình Tri liều mạng giãy giụa, trong miệng phát ra âm thanh ô ô không rõ, trong lúc cuồng quýt lấy tay đẩy hấn, móng tay xẹt qua mặt hấn, lưu lại hai vết xước, đồng tử mắt hấn đột nhiên buộc chặt, lực ở miệng cô phát ra càng mạnh: “Phó Tình Tri, cô lộn xộn kêu loạn nữa, có tin hay không tôi hiện tại sẽ làm cho người phụ nữ mà Thiệu Hiền yêu chết đi sống lại, rốt cuộc như thế nào là bằng thanh ngọc khiết?”

Tiếp: Cường bức

145. Chương 145 : Cường Bức

Hấn vừa nói xong, Tình Tri trừng lớn con ngươi khiếp sợ nhìn hấn, cô không quan tâm giãy giụa, như là một con thú bị ép đến cùng đường, móng tay bén nhọn trên cỏ trên cổ hấn thành một đạo vết máu, con người trừng tựa hồ như muốn nổ ra, Mạnh Thiệu Đình thấy cô như vậy, chẳng biết tại sao, trái tim như bị nứt ra một số khe, tay che miệng cô đột nhiên run lên, con ngươi âm ngoan nổi lên thiêu đốt cùng độ kị: “Cô liền như vậy quan tâm, như vậy quan tâm hấn? A, Phó Tình Tri, cô có biết lúc này tôi muốn bóp chết cô như thế nào không?”

Tình Tri lại căn bản không nghe được lời hấn, móng tay khảm nạm trang sức cơ bản đã bị bẻ gãy, đầu ngón tay có máu tươi tí tách rơi, không biết là của cô hay là của hấn, nhưng cô vẫn như cũ không quan tâm, liều mạng cào thêm cho hấn vài vết nữa, cô hạ thủ không lưu tình chút nào, Mạnh Thiệu Đình dám khẳng định, nếu lúc này đi nhìn móng tay cô, bên trong nhất định mang theo da thịt hấn! Lúc này nếu buông cô ra, cô nhất định không chút do dự nắm cây kéo trên bàn trang điểm đâm chết hấn!

Nhưng hấn sẽ không cho cô cơ hội, hấn lần này trở về chính là muốn cô rời khỏi Thiệu Hiền, muốn cô ở lại bên cạnh mình, đó là điều hấn vẫn mong muốn lâu nay!

Đúng, hấn cái gì cũng không quan tâm, hấn cái gì cũng không muốn xen vào nữa, hấn chỉ là một lần nữa chinh phục người phụ nữ không để hấn vào trong mắt này!

Mạnh Thiệu Đình hô hấp dần khẩn trương, trên cổ nóng rát cùng đau đớn kéo tới, lại càng như bị ngâm một chút một chút trong cơ thể đầy lửa giận, hấn không còn giữ nổi nửa phần lý trí!

Áo cưới của Tình Tri là loại hở nửa ngực, hai vai tinh xảo hoàn toàn lộ ra, da thịt trắng tuyết như ngọc, mặc dù thoa kem che khuyết điểm, nhưng có thể thấy rõ ràng trên ngực cùng cổ cô tăng lớn tăng lớn vết hôn còn phần hồng, màu sắc vẫn là mới mẻ, hấn vừa nhìn liền biết, đó là vết hôn mà đêm qua Mạnh Thiệu Hiền lưu lại trên người cô!

Muốn cùng ở đây, trong miệng không khỏi cười nhẹ một tiếng, hấn không để ý cô còn đang khua chân múa tay, cũng không để ý cô điên rồ đá đánh, một tay xả rụng khăn voan trên đầu cô, khăn trắng như tuyết bị hấn nắm chặt trong lòng bàn tay, tóc của cô toán loạn rơi xuống, những sợi tóc dài đen nhánh dán lên gương mặt cô, lại rơi xuống trên vai cô, Tình Tri cảm thấy càng phát ra kinh khủng, trong người hoảng loạn, bàn tay che miệng cô buông lỏng, cô liều lĩnh, há miệng cắn xuống, máu tràn ngập khoang miệng, Mạnh Thiệu Đình bị đau kêu nhỏ một tiếng, máu tươi của hấn từ bàn tay chảy ra, dọc theo cổ tay trượt xuống ống áo,

mi tâm hần nhẩn chặt, nhất thời không động, cô dùng lực lớn giống như là mang từng khối thịt của hần cắn rưng.

Đau đớn chộc giập hần, hần một tay che miệng cô không buông, một tay đẩy cô ngã nhào trên sô pha, chợt thân thể to lớn của hần đè xuống, trọng lượng như vậy, làm cho Tĩnh Tri cảm giác khí trong lồng ngực mình đều bị ép ra, bị đè nén khó chịu, hần lại không chút nào thư giãn, đổi tay che miệng cô, chỉ hai ba cái đem khăn voan dài trói chặt miệng cô lại, lúc này mới thở phào một cái, chậm rãi đem thân thể nhấc tới một ít, ngã vào bên người cô ồ ồ thở dốc...

Vừa được buông lỏng một chút, Tĩnh Tri giãy giụa định chạy, trong miệng ô ô không ngừng kêu tên Thiệu Hiên, nhưng chỉ phát ra âm thanh nho nhỏ, hần thể nhưng hạ thủ ác độc, đem đoạn khăn voan dài đều nhét vào trong miệng của cô, Tĩnh Tri chỉ cảm giác sẽ nhỏ ra những khó chịu, trong cổ họng liệu mạng muốn hô to, nhưng căn bản vô năng vô lực...

Không ngờ, nửa người trên của cô vừa mới khê động, hần lập tức túm chặt hai cổ tay cô, khoeo mắt liếc nhìn đầu sa dài trên mặt đất, bỗng nhiên nhanh trí, lấy quần vài vòng trói cổ tay cô cố định trên đỉnh đầu, cô vừa rồi kêu cái gì, hần đều nghe rõ, hận đến tận cùng, hần lại bình tĩnh trở lại xoay người ngăn chặn cô, môi mỏng tràn ra ý cười lạnh lẽo: “Tĩnh Tri, cô ngoan một chút, nếu không, người bị thương chính là cô...”

Tĩnh Tri điên rồ lắc đầu, muốn né tránh ngón tay của hần, cô trong miệng như cũ là sống chết kêu tên Mạnh Thiệu Hiên, thanh âm phát ra khàn khàn lại khó nghe, Nước mắt trong đáy mắt dần dần tràn ra, đôi mắt cô dừng lại phía Thiệu Đình...

Trên bàn trang điểm còn bày ảnh cưới của cô cùng Mạnh Thiệu Hiên, cô như vậy cười xán lạn, như vậy hạnh phúc, mà hần đáy mắt cũng tràn đầy tình yêu thâm thiết.

Ánh mắt của cô dần dần không thấy rõ, không biết có phải hay không nước mắt che lại tầm mắt, đầu đau tựa như muốn nổ tung, mà lồng ngực như bị người dùng lưỡi dao sắc bén xé ra, cắt đứt trái tim cô, cô gắng gượng trợn to mắt, không cam lòng một lần lại một lần hô, giọng như vậy đau đớn như bị lửa thiêu, cô nhìn thấy trên đỉnh đầu đèn lồng thủy tinh treo nhẹ nhàng lắc lư, dần dần, nhưng lại biến ảo thành khuôn mặt tuần mi của Mạnh Thiệu Hiên...

“Bà xã, anh sau này muốn cùng em sinh hai đứa bé! Long phượng thai một nam một nữ!”

“Bà xã, đứa nhỏ của chúng ta nhất định không giống bình thường, tên anh đều nghĩ kỹ, con trai là Mạnh Không Giống, con gái là Mạnh Không Vừa, kết lại, chính là không phải chuyện đùa! Thế nào, không tôi đi? Hắc, anh đây nửa mù chữ cũng có thể nghĩ ra thành ngữ quả thực chính là kì tích đi!”

Tĩnh Tri nháy mắt mấy cái, nước mắt cuối cùng chậm rãi trượt xuống...

Bên tai truyền đến tiếng cười nói dưới lầu, gần như vậy, nhưng lại xa như vậy, Thiệu Hiên, Thiệu Hiên...Anh làm sao còn chưa tới, anh làm sao còn chưa tới tìm em?

Thật nhiều năm trước, Tĩnh Tri nhìn cuộc đời không tin vào duyên thời gian, thế nào một trên lầu một dưới lầu, Thế Quân liền không tìm được Mạnh Trinh đâu? Thế nào cô gọi giọng đều lớn mà hần đều không nghe được?

Mà nay đây hết thấy, lại trình diễn trên người cô.

Hí như người sinh, còn có người sinh như hí...Cô muốn khóc lại phát hiện mình không có nước mắt.

“Cô nghĩ hần cũng vô dụng.” Mạnh Thiệu Đình cười lạnh, thấy nước mắt cô không ngừng trượt xuống, mơ hồ có thể nghe được tên Thiệu Hiên, hần ghen tới cực điểm, nhưng lại nở nụ cười, bàn tay nắm hai má cô, bức ánh mắt của cô nhìn hần...

Tĩnh Tri chỉ là như vậy mờ mịt nhìn, ánh mắt nhìn hần, lại là yên tĩnh đi qua, không biết nhìn về phía nào, trong mắt cô vô lệ, đôi con ngươi đen lại phát ra sâu thẳm và yên tĩnh, cơ hồ đem hần chìm vào trong đó, lúc hần nhìn thấy ánh mắt cô, một khoảng trống lớn, làm cho hần nhận không được cắn chặt khớp hàm, hai tay rất nhanh bóp chặt, hần nghiêng người xuống, ngón trỏ theo mặt cô nhẹ nhàng phác thảo, một đôi con ngươi hẹp dài, ánh sáng giống như hắc bảo thạch, làm cho lòng người lạnh...

Tĩnh Tri máy móc phản kháng, mặc dù hấn cố sức ngăn cản cô, cô chỉ giống như con cá dơi làm thịt, nhưng vẫn là một chút không ngừng giãy giụa.

Cổ tay bị trói chặt cũng liều mạng cự, mười đầu ngón tay cô đều là máu tươi, rơi vào khăn sa trắng.

Hấn nhìn thấy máu tươi, ngực một trận co quắp, nắm ngón tay cô không ngừng từng chút từng chút một thả lỏng, trong con ngươi đen, tức giận tan đi, dần dần lại nảy lên cảm giác đau tức, hấn cúi đầu tóc rũ xuống, che khuất ánh mắt của hấn, hấn liền như vậy nhìn cô, trong con ngươi dường như có đau thương...

“Tĩnh Tri, không nên gả, có được không?”

Một người đàn ông cao ngạo, một người đàn ông lúc nào nói chuyện cũng là giọng mệnh lệnh, lúc này lời nói ngừng trọng chậm chạp, lại dẫn theo lời cầu xin nhẹ nhàng cùng khàn khàn.

Tĩnh Tri lại tựa như không nghe được, con ngươi mực tàu tịch liêu không biết nhìn phía nào, hai tay bị trói chặt có giầy giụa cũng vô dụng, thanh âm như nghiền nát kêu ra tên Thiệu Hiên, sự phẫn nộ của hấn thoáng cái lại cuống đốt...

“Phó Tĩnh Tri, cô bức tôi, đây là cô bức tôi, tôi thà rằng cô hận tôi, thà rằng trong lòng cô không đúng tí nào, hôm nay tôi cũng làm cho tam đệ không cưới được cô!”

Hấn kiềm chế nói xong, lập tức đứng dậy, một phen bỏ rơi tây trang trên người, khoe môi băng lãnh lộ ra đường cong, một đôi tròng mắt mang theo sự tự giấu cười lạnh, trong nháy mắt hấn nghiêng người xuống, đem váy cưới thật dài trên người Tĩnh Tri xoay mình nhấc lên...

Khắp bầu trời trắng xóa, chỉ bất quá nửa giây, vạt áo cưới che khuất mặt Tĩnh Tri, cô cảm giác quần lót mình bị người xé rụng, hai chân bị người cường lực đẩy ra, hạ thân một mảng băng lãnh...

Toàn thân cô đều đang phát run, liều mạng kêu to, hấn lại càng dè miêng của cô, trong lỗ tai Tĩnh Tri vù vù rung động, đèn lồng cực đại trên trần tựa như lung lay sắp hướng người cô rơi xuống, ngực đau xót, tê tái kêu tên Thiệu Hiên, Thiệu Hiên...Nhưng chỉ là phát ra thanh âm nghiền nát xa vời...

“A, tôi có phải hay không nên đi xem Tĩnh Tri?” Mạnh Thiệu Hiên vội nên đầu đầy mồ hôi, nhưng vẫn là bộ dáng vui vẻ, Kiều Tử Tích trừng hấn liếc mắt một cái: “Từng giây từng phút đều thấy còn ngại không đủ, đi thôi, đi thôi...”

Mạnh Thiệu Hiên cười mắt cong lên, nhìn nhìn trên lầu, Tĩnh Tri nghỉ ngơi ở phòng có rèm cửa kiểu cổ, Mạnh Thiệu Hiên nhìn kiểu gì cũng không thấy, nhưng vẫn là si ngốc nhìn nửa phút, đến khi Lâm Thi một phen đẩy hấn: “Thiệu Hiên, anh cũng sợ ở đây làm gì? Mau đi xem MC ở kia tìm anh làm gì!”

Mạnh Thiệu Hiên đáp một tiếng, mới lưu luyến thu hồi ánh mắt, xoay người đi nhanh...

“Tĩnh Tri, nói cho tôi biết cô sẽ không gả cho Thiệu Hiên, cô nguyện ý làm người phụ nữ của tôi, nếu như cô đáp ứng, thì gặt đầu, nếu như cô không đáp ứng, thì lắc đầu...”

Hấn đặt ở giữa hai chân cô, nóng hổi dâng trào đã dán sát vào nơi mềm mại của cô, nhưng vẫn là gắt gao nhện xuống đục vọng bùng bùng phẫn chấn, nặng nề hỏi.

Tĩnh Tri không chút do dự lắc đầu, cô tình nguyện chết, cũng không ở lại bên cạnh hấn.

Hấn cúi đầu cười, Tĩnh Tri nghe được trong lồng ngực hấn âm thanh vù vù chấn động, chỉ cảm thấy màng nhĩ đều đau, cô chăm chăm nhìn lên trần nhà, hai cổ tay vẫn không buông được ra, trên cổ tay tróc một lớp da, hấn đều yêu thương, nếu như hấn nhìn thấy bộ dáng thảm như vậy của cô, nếu như cô đã chết, hấn cũng thương tâm nhiều a.

Thế nhưng sống như vậy thật mệt.

“Tĩnh Tri, cô hận tôi đi, tôi hôm nay quyết làm đến cùng, chẳng sợ ngày sau phải trả giá như thế nào, tôi cũng sẽ không hối hận, tuyệt đối không hối hận.”

Thanh âm của hấn rơi xuống trong nháy mắt, không chút do dự tiến vào thân thể cô, Tĩnh Tri chỉ cảm thấy một trận xé rách đau đớn, cổ cô bỗng nhiên kéo dài, trong miệng phát ra âm thanh thô rất khó nghe, trong ánh mắt đột nhiên chảy ra những nước mắt băng lãnh, chảy xuống dung nhan, lưu lại một đường ướt át...

Mạnh Thiệu Đình hai tay cầm vòng eo tinh tế của cô, dưới thân động tác cuồng dã mà lại dày đặc, hần như là phát tiết bình thường, một đôi con người yên lặng lộ ra tuyệt vọng, hần đúng là điên rồi, điên rồi...

Thẳng đến cuối cùng, hần ở trong cô không phản ứng nữa, thấy cô từ đầu đến cuối mở to hai mắt trống rỗng, đầy mắt khô cạn một mảng, hần bứt rút đi ra, hơi nhếch môi, đưa tay rút giấy trong hộp, trước lau sạch sẽ cho cô, rồi sau đó đến mình...

Hần mặc quần áo tử tế liếc cô một cái, lại thấy cô vẫn giữ bộ dáng đó, mi tâm không khỏi cau lại, xoay người đem áo cưới cô sửa sang lại cho tốt, dừng lại một chút, lại đem cô ôm vào, thấy cô hai tay vẫn tựa như vừa rồi, một chút co quắp, tựa như còn đang làm động tác gãy gĩa...

Hần đẩy lòng trường đau, nhưng lại hận, đem cô đẩy xuống sofa, mới bắt đầu gọi điện thoại.

Bước đi thông thả đến gian phòng bên kia không biết nói gì, Mạnh Thiệu Đình mới thu hồi điện thoại, hần nâng cổ tay nhìn, từ lúc hần vào đến giờ đã một tiếng, nói cách khác, Mạnh Thiệu Đình lập tức sẽ lên.

Mạnh Thiệu Đình lại không để ý khoe môi câu dẫn, hần xoay người lại, lại đi tới trước sofa, ở bên cạnh Tĩnh Tri ngồi xuống...

Dưới thân đang ồ ồ chảy như là máu tươi, Tĩnh Tri chỉ cảm giác thân thể đau rụng rời, mỗi khi cô gần mắt đi thần trí, đau đớn kia lại giống như một sợi tơ, nhẹ nhàng lôi kéo cô, đem cô kéo lại hồi không sạch sẽ ...như xuống địa ngục...

Tay hần trên gương mặt cô vỗ về chơi đùa, cô cảm thấy buồn nôn, nếu như không phải trong cổ họng ngăn một đoàn, cô nhất định sẽ nhổ ra...

“Cô ngốc vẫn là ngốc, làm cho mình thụ lớn như vậy đắc tội, cũng không chịu phục tùng tôi?” Hần khẽ cười, ngón tay lại dẹt thường ôn nhu cởi dây trói ở tay cô ra, thấy vết máu ở cổ tay, Mạnh Thiệu Đình mi tâm nhíu chặt, đem tay cô nắm ở trong lòng bàn tay, ôn nhu nhẹ khuyên: “Chịu khổ không phải là bản thân? Tĩnh Tri...cô đâu không lại tôi, ngoan ngoãn, tự tôi sẽ đối tốt với cô...”

Hần vừa dứt lời, cô liền vùng một cái tát lên mặt của hần, mặc dù khí lực của cô không lớn, nhưng vết nứt móng tay lại ở trên mặt hần để lại vài đường xước chảy máu...

“Phó Tĩnh Tri, cô đừng thấy tôi cho mặt mà không biết xấu hổ, lại nhiều lần động thủ với tôi, không phải ỷ vào tôi thích cô...”

Hần bỗng đứng lên, ngữ điệu có chút kiềm chế tức giận, nói được phân nửa, lại cứng rắn ngừng, Mạnh Thiệu Đình hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình, hần lại nói bậy bạ gì đó!

Tĩnh Tri giống như bị xúc động, con người thê lương lạnh lẽo một mảnh, liền như sương như gió bao phủ hần, trong miệng cô còn lung tung dải khăn sa, trong cổ họng lại phát ra thanh âm khô khè, Mạnh Thiệu Đình kinh hãi, lại thấy thân thể cô run rẩy lợi hại, hần hoảng sợ, khom lưng muốn ôm cô, lại chạm đến da thịt cô lạnh lẽo dọa người...

“Tĩnh Tri...”

“Bà xã, anh tới rồi, em nghỉ ngơi tốt không, hôn lễ của chúng ta bắt đầu rồi!”

Cửa phòng bỗng nhiên mở ra, kèm theo thanh âm cực kì hứng thú của Mạnh Thiệu Hiền, trong phòng hai người đều là sững sốt, sắc mặt Tĩnh Tri như tro nguội lạnh chợt xanh chợt trắng, mà Mạnh Thiệu Đình lại chậm rãi đứng lên, hần xoay người sang chỗ khác, nhìn thấy Mạnh Thiệu Hiền một thân lễ phục chú rể, dáng người thon dài, khí vũ hiên ngang, hăng hái, mi như sơn xa, môi không trang điểm mà vẫn hồng, một đôi mắt dịu dàng ẩn tình, mắt bạn chân mày mang ba phần sắc mặt vui mừng, mặt ôn ngọc, con người màu hổ phách tràn ngập nhu tình, quả nhiên là tuần mỹ không gì sánh nổi!

Hần bên môi còn mang theo buồn cười tiêu ý, trường mi còn hăng hái xòe ra, nhưng hần lúc này lại ngây ra như phỗng đứng ở nơi đó, nụ cười một chút cứng, tựa như choáng váng, không dám tin tưởng nhìn tất cả trong phòng.

Nước mắt Tĩnh Tri cuối cùng cuộn cuộn mà rơi, trong cổ họng mơ hồ phát ra khàn khàn nức nở, cả người ngửa mặt nằm trên ghế sofa, tóc dài tán loạn, trên áo cưới có một chút máu tươi, vai và trước ngực đều

là vết hôn đỏ ửng...

Mạnh Thiệu Hiên tim như bị dao cắt, cơ hồ đứng không vững, nắm tay run rẩy nắm chặt, môi đã một chút co rúm, mắt như là tiêm vào ớt nóng hổi, hỏa thiêu đau như nhau, tuyến lệ trướng khó nhin, từng bước một đi về phía trước...

“Bà xã, đừng sợ, anh tới, không có việc gì...” Thanh âm của hắn đều ở đây run run, con ngươi chỉ gắt gao nhìn chăm chăm Tĩnh Tri, hắn đi hai bước, dưới chân lại bị kim hãm, nước mắt lại đột nhiên tuôn ra, hắn lảo đảo mấy bước, thanh âm giống như bị xé rách, mang theo uất ức cùng đau đớn: “Bà xã...”

“Tam Đệ, hôn lễ hôm nay, chỉ sợ là không thể tiếp tục.”

Trong con ngươi Mạnh Thiệu Đình mang theo ý cười, ở trước mặt Thiệu Hiên lạnh lùng nói.

“Con mẹ nó anh cút cho tôi...” Mạnh Thiệu Hiên đầu như muốn nứt ra, hắn giơ quyền hướng về phía Thiệu Đình đánh, Mạnh Thiệu Đình lại dễ dàng tránh thoát, hắn xích cười, nghe ngoài cửa đã thấy âm ỉ tiếng bước chân, lại càng phát ra tiểu ý nói: “Tam đệ, em vì người phụ nữ này khiến cha tức giận lâm trọng bệnh nhập viện, quả nhiên ngay cả tình phụ tử cũng không muốn...”

Mạnh Thiệu Đình thấy hắn tức giận toàn thân phát run, tiểu ý càng sâu, lại liếc nhìn thủ hạ An Thành đã dẫn người tiến vào, hắn hơi vung tay lên, nặng nề phân phó: “Tam thiếu gia hôm nay người không được khỏe, sợ là hôn lễ cần phải để sau, mang Tam thiếu về nghỉ ngơi.”

“Là, Nhị thiếu...” An Thành con ngươi đảo quanh gian phòng, tâm trạng đã rõ ràng hơn phân nửa, cũng không dám nhiều lời, ý bảo thủ hạ mấy người qua giữ Thiệu Hiên.

“Mạnh Thiệu Đình, anh còn có phải là người hay không? Anh tại sao có thể như vậy đối với Tĩnh Tri? Cô ấy rất cuộc sai cái gì, mà anh không chịu buông tha cho cô ấy?”

Mạnh Thiệu Hiên liếc mạng giấy giữa, lại chống không lại năm sáu người đứng đó, hắn bị kéo ra ngoài cửa, Mạnh Thiệu Đình không nhanh không chậm hút một điếu thuốc, chậm rãi hút một hơi, nghiêng đầu đi: “Đem Tam thiếu ra ngoài.”

“Mạnh Thiệu Đình, anh dựa vào cái gì mà khi dễ Tĩnh Tri? Anh dựa vào cái gì mà không buông tha cho cô ấy? Năm năm trước anh làm hại cô ấy tan cửa nát nhà, năm năm sau người còn đối với cô ấy không bằng cầm thú, Mạnh Thiệu Đình, lòng của anh rất cuộc được làm bằng cái gì? Không, anh rất cuộc có lương tâm hay không? Chúng tôi phải kết hôn...”

“Anh vẫn chưa hại cô ấy tan cửa nát nhà, Thiệu Hiên, em ở nói gì sai.”

Mạnh Thiệu Đình không tự kìm hãm được xoay người lại, hắn cũng không phải là lần đầu tiên nghe được lời này, tâm trạng không khỏi lại nghi ngờ.

“Chuyện cho tới bây giờ, anh còn ngại biện.” Mạnh Thiệu Hiên thở gấp cười, hắn tránh không thoát, mắt thấy cô ngay trước mặt mà không thể đem cô ôm vào ngực an ủi, trong lòng đau đớn khó diễn tả bằng lời...

“Năm năm trước Tĩnh Tri mang thai, anh lại cố ý muốn ly hôn, cha cô ấy biết được chân tướng đi Mạnh gia tìm anh để nói cho anh biết sự tình, thế nhưng bị một đôi cha mẹ tốt của anh hung hăng nhục nhã một phen, trên đường trở về liền chết vì tức giận quá, cái này chẳng lẽ không liên quan gì đến anh? Tri Tri mở mắt trừng trừng nhìn cha mình tắt thở, chịu không nổi đả kích mà đẻ non, lại một mạng, chẳng lẽ còn không liên quan gì đến anh?”

146. Chương 146 : Ta Không Thể Buông

“Tĩnh Tri mắt mở trừng trừng nhìn cha mình tắt thở, chịu không nổi đả kích nên đẻ non, lại một mạng, chẳng lẽ còn không liên quan đến anh?” Mạnh Thiệu Hiên nói đến đây, chỉ cảm thấy trái tim đau không chịu nổi, lúc trước Tĩnh Tri nói việc này với hắn, đáy mắt cũng không từng có một giọt nước mắt, ngữ điệu của cô mềm mại tùy ý, giống như là nói chuyện không liên quan gì đến mình, nhưng hắn nghe xong, lại trắng đêm không ngủ, tim như bị dao cắt.

Hắn biết quá khứ của cô cùng nhị ca cực kì không chịu nổi, nhưng chưa từng nghĩ sẽ thế lương bi thảm như thế, dù đã năm năm qua, hắn nghe cô kể lại lướt qua như mây gió, cũng còn không nhận được lòng chua xót, lại nhớ năm đó, tại nơi tuyết lớn bay toán loạn, đêm đông đen kịt ấy, cô cùng cha bị người Mạnh gia đuổi ra khỏi nhà, trong đại tuyết ấy nhìn rõ người thân của mình tắt thở, mắt mở trừng trừng nhìn con của mình chết, như vậy đau xót, sợ rằng so với cắt da cắt thịt còn đau hơn mấy phần.

Hắn mơ hồ biết năm đó nhị ca cùng cô không tốt, cũng nghe phong thanh một ít chuyện cũ, nói là Mạnh Gia đối với cô không tốt, nhưng hắn chưa bao giờ biết, cô lại phải nhận thương tổn lớn như vậy.

Hắn một phen nói cho hết lời, lại Thấy Mạnh Thiệu Đình lặng lẽ mà đứng, im lặng không nói được lời nào, mi tâm lại khóa chặt, môi của hắn mím rất chặt, mơ hồ, Mạnh Thiệu Hiền nhìn thấy ánh sáng xuyên qua cửa sổ rơi vào trên người hắn, quang ảnh mờ mịt lạnh ngạnh cắt hình, lại là mang theo bảy phần thừa thớt.

“Nhị ca, em gọi anh một tiếng nhị ca, cũng không uống chúng ta hai mươi mấy năm làm anh em, anh đã gây ra cho cô ấy thương tích đầy mình, vì sao không chịu buông tha cho cô ấy?”

Mạnh Thiệu Hiền lo lắng nhìn Tĩnh Tri, đáy lòng mặc dù cực hận người nọ, nhưng vẫn là nỗ lực bức bách chính mình trước tiên lui một bước.

Mạnh Thiệu Đình chậm rãi ngẩng đầu lên, hắn lãnh kiên quyết trên mặt lại là một tia ám trào tiếu ý, ánh mắt chuyển động, rơi vào trên người Tĩnh Tri, dừng lại hồi lâu, hắn mới chậm rãi chuyển đi, muốn nói, lại phát hiện trong cổ họng cực kì khó chịu, hắn kiềm chế thấp khụ một tiếng, mới chậm rãi nói: “Nghe em nói điều này, anh càng không thể buông cô ấy ra, anh đã làm tổn thương cô ấy đến nỗi không có biện pháp cứu vãn, không như từ nay về sau anh bồi thường cho cô ấy.”

“Mạnh Thiệu Đình! Anh...” Mạnh Thiệu Hiền nghe hắn như vậy vô sỉ, không khỏi giận mất muốn nổ tung, hắn cuồng loạn giãy giụa, muốn tránh khỏi những kẻ đang giữ mình, nhưng chỉ là đem chính mình làm đến lúc chật vật không chịu nổi cũng không mấy may tránh nữa.

“Mạnh Thiệu Hiền ra.” Mạnh Thiệu Đình quát, trong tiềm thức, hắn muốn xoay đầu nhìn cô một chút, lại chẳng biết tại sao mắt hết dừng khí, khớp hàm có chút lên men, trên mặt trên cổ trên cánh tay đều là vết cào, nóng rát đau đớn, nhưng lúc này một chút đau cũng không bằng loạn trong lòng.

Thời gian qua, hắn hoàn toàn không biết gì cả, hắn ở Mĩ cùng Mạn Quân yên lặng qua ngày, nhưng không biết Tĩnh Tri lại chịu đả kích trí mạng như vậy.

Sự tình vượt qua sự tưởng tượng của hắn, hắn có muốn cũng không thể nghĩ đến, những điều năm năm trước hắn nghe được, lại là trống đánh xuôi kèn thổi ngược.

Thấy Mạnh Thiệu Hiền bị lôi ra, trong miệng lại mắng to, hai mắt hắn đỏ sẫm, ngón tay bám trên cửa không chịu buông ra, An Thành có chút kinh sợ nhìn Mạnh Thiệu Đình, thấy hắn không có ý bảo dừng, chỉ đưa mắt ra hiệu, làm cho người này từng ngón từng ngón tay hắn gỡ ra, rồi đưa hắn ra ngoài cửa...

“Tĩnh Tri...Tĩnh Tri...” Mạnh Thiệu Hiền mang thanh âm khàn khàn mà đau khổ, nguyên bản nhìn Tĩnh Tri nằm trên ghế sa lon, con người đen kịt bỗng chuyển động, cô nháy mắt mấy cái, một nhóm nước mắt cuộn cuộn chảy xuống, trong phòng không có những người khác, chỉ có Mạnh Thiệu Đình đứng quay lưng về phía cô, khoảng cách không xa, nhưng cũng không tính là gần...

Cô thử thăm dò thân thể một chút, trên người đau lợi hại như thể xe nghiền qua, nhưng còn có khí lực, Tĩnh Tri hơi quay đầu đi, nước mắt chảy nhìn phía cửa, cô không thấy Thiệu Hiền...

Nếu như cô chết, hắn có hận cô không?

Thế nhưng ai cho cô một lý do để sống?

Tĩnh Tri cười, nhắm mắt lại, cô quay mặt đi, thanh âm Thiệu Hiền trong hành lang nhỏ dần, cô cảm giác được ánh sáng chiếu vào mặt mình ấm áp, lông mi run rẩy, cô chậm rãi mở mắt ra, xuyên thấu qua rèm cửa sổ, cô còn nhìn thấy bóng bay màu sắc phấp phờn phần hồng, dưới lầu là cung điện hạnh phúc, nhưng cô không có cơ hội đi vào.

Số phận như vậy vô tình, đã đem cô khóa ở ngoài cửa một bước, không có cách nào đi vào được.

Thiệu Hiên, nếu như có kiếp sau, anh tìm được em trước, đừng để người khác giành trước, sau đó cả đời như vậy, bá đạo một chút, đem em cướp đi giam cầm bên cạnh anh cả đời...

Tĩnh Tri bỗng nhiên ngồi dậy, cô lại là đứng dậy cực nhanh, thân thể mảnh khảnh phảng phất trong nháy mắt, từ sofa chạy đến phía cửa sổ...

Mạnh Thiệu Đình vừa nghe thấy phía sau động tĩnh, vội vàng xoay người lại, lại đã quá muộn, hắn chỉ nhìn thấy một mặt phốt pho thân ảnh màu trắng trước mắt hiện lên, vô ý thức muốn bước về phía trước bắt được cô, tay lại túm không được, hắn mở mắt trừng trừng nhìn cô đánh bạc tất cả rèm cửa thật dày dựng vào trên cửa sổ thủy tinh, máu tươi lập tức liền tóe ra, tiếng nổ cực lớn tựa như nện thẳng vào ngực hắn, làm cho hắn trong khoảng thời gian ngắn ngốc như gà gổ, không thể động dậy.

Thủy tinh rắn chắc như vậy, lại bị cô cứng rắn đụng vỡ tan, thủy tinh trong suốt nứt ra nhìn như mạng nhện, máu đọng trên những khe nứt, máu tươi của cô, xinh đẹp dưới sắc màu ảm áp nhưng lại phiếm ra quỷ dị quang mang...

Mạnh Thiệu Đình rằng không ngừng run rẩy, toàn thân hắn như rơi vào hầm băng lạnh thấu xương, người phụ nữ kia liền như vậy liều lĩnh dùng tính mạng của cô để làm câu trả lời đối với hắn, hắn huých cô, cô tình nguyện chết để phản kháng...

Thân thể Tĩnh Tri rách nát như một đồng vải trắng bị người ta ném ở trên cửa sổ chậm rãi tuột xuống, máu tươi của cô ồ ồ chảy ra, lúc cô trượt xuống trên cửa thủy tinh nhuộm một màu đỏ của máu, đến cuối cùng, một thân toàn máu, mềm nhũn rơi trên mặt đất...

Lúc Tĩnh Tri đụng vào cửa sổ thủy tinh, Mạnh Thiệu Hiên đang bị người đưa xuống lầu, một tiếng nặng nề cự hưởng, kinh động mọi người dưới lầu.

Mạnh Thiệu Hiên giật mình ngẩng đầu nhìn, ánh sáng như ngọc dưới ánh sáng mặt trời, hắn thấy rõ ràng một mặt đỏ tươi, mặt của cô mơ hồ một tầng máu, như ẩn như hiện không thấy rõ...

“Tĩnh Tri, Tĩnh Tri a...” Hắn bỗng nhiên như nổi điên kêu tên cô, thừa dịp những người đó sững sờ trong nháy mắt tránh ra, hắn chạy mấy bước, chợt thấy xung quanh hốc mắt một trận đau nhói, vô số vết lõm đốm trước mắt không ngừng toát ra, bỗng nhiên là tuyết trắng, bỗng nhiên là đỏ tươi, Mạnh Thiệu Hiên bò dậy, trước mắt lại đột nhiên tối sầm, hai mắt đau nhức như kim đâm, mà trong đầu cũng như bị người đâm vào mấy ngàn cây trâm, Mạnh Thiệu Hiên dùng sức mở mắt, trước mắt vẫn là một mảng đen kịt, hắn mất đi phương hướng, lục lọi chạy về phía trước, có người đuổi theo hắn, đem hai cánh tay của hắn gắt gao giữ, hắn nghe được tiếng bước chân chạy tới, còn nghe được Thi Thi hét chói tai, Kiều Tử Tích giận mắng cùng chất vấn, nhưng mà lại không có thanh âm của Tĩnh Tri...

“Tĩnh Tri...Tĩnh Tri a, em đang ở đâu?” Hắn lục lọi trong tầm mắt đen kịt, đoàn người lộn xộn, khóc náo cùng chửi bới, trong đầu hắn đau dữ dội, hắn không muốn nghe này đó, hắn chỉ muốn đi xem Tĩnh Tri, cô thế nào ngốc như thế, thế nào cứ như vậy ngốc...

“Hỗn đản, hỗn đản, con mẹ nó hỗn đản!” Kiều Tử Tích nổi giận giậm chân, hắn không để ý chút nào đến phong độ xông lên, thấy Tĩnh Tri trong lòng Mạnh Thiệu Đình người đầy máu, lại thấy Mạnh Thiệu Hiên bên này tình trạng, trong lòng đã biết được hơn phân nửa, hắn một bước xông lên, hướng Mạnh Thiệu Đình vùng vẫy: “Mày có phải là người hay không! Người ta đều kết hôn, hôm nay là hôn lễ! Con mẹ nó mày chính là súc sinh!”

Mạnh Thiệu Đình hai tay ôm Tĩnh Tri, muốn tránh cũng không được, bị một quyền của hắn cứng rắn đánh vào hốc mắt, hắn lảo đảo lui về sau một bước, nhưng vẫn là đem thân thể Tĩnh Tri ôm chặt, mất nơi đó đau lợi hại, còn tựa như chảy máu, hắn mặc dù chặt vật, nhưng vẫn nỗ lực làm cho mình đứng lại, khoe mất dư quang nhìn thấy An Thành chạy qua, bất giác mở miệng nói: “Nếu anh muốn đánh, hôm khác cho anh đánh đủ, nhưng hiện tại tôi muốn đưa cô ấy đi bệnh viện!”

“Phi! Lại đến phiền mày đưa? Con mẹ nó mày định tính cái gì? Mạnh Thiệu Đình tao thường ngày phục mày, hôm nay mới biết Kiều Tử Tích tao cũng có lúc nhìn nhăm người!” Kiều Tử Tích tiến lên muốn đoạt lại Tĩnh Tri, lại bị An Thành nắm lấy cổ tay, hắn đi theo Mạnh Thiệu Đình mấy năm, một thân công phu ít người sánh bằng, mặc dù Kiều Tử Tích thừa nhỏ học võ thuật phòng thân nhưng căn bản không phải đối

thủ của An Thành, hắn chỉ dùng chút sức, thế nhưng cảm giác xương cốt như muốn nát ra, trên trán tuôn mồ hôi lạnh, thân thể cũng không khỏi mềm nhũn ra...

“Thiếu gia, ngài mang Phó tiểu thư đi, nơi này có thuộc hạ.”

An Thành kính cẩn mở miệng nói.

Mạnh Thiệu Đình khẽ gật đầu, cũng không nhiều lời, chỉ nói một câu: “Xong việc gọi điện thoại cho Dĩ Kiệt!”

Hà Dĩ Kiệt là nhân vật có máu mặt ở thành phố A, chuyện như vậy dù có tiền muốn bãi bình để không náo ra, cùng ai trên mặt cũng không có quang!

“Thuộc hạ biết, nhị thiếu yên tâm.” An Thành gật đầu đáp ứng, trở tay đưa cánh tay Kiều Tử Tích kéo ra: “Kiều Thiếu gia, đây là chuyện nhà họ Mạnh, tốt nhất ngài không nên nhúng tay vào.”

“Ta CAO! Mày có buông tay hay muốn tao phế đi tên hỗn đản này?” Kiều Tử Tích tức giận sắc mặt đỏ lên, bạo thô miệng mắng to...

An Thành không đáp, nhưng đáy mắt hiện rõ ràng uất hận, tay liền dùng lực, Kiều Tử Tích kêu thảm một tiếng, mắt không nhắm được...

Lâm Thị nhìn Tĩnh Trì một thân đầy máu bị ôm đi, lại nhìn Kiều Tử Tích bị người khác vờ mặt chạt vật, mà Mạnh Thiệu Hiền cũng ngất đi, trong khoảng thời gian ngắn, cũng không biết là nên đuổi theo Tĩnh Trì hay là lưu lại...

Chần chừ một lúc, thấy Mạnh Thiệu Đình đã ôm Tĩnh Trì lên xe rời đi rất nhanh, mà bên này Kiều Tử Tích gọi thảm thống không chịu nổi, Lâm Thị thương xót, khẽ cắn môi, vẫn là không đuổi theo ra ngoài...

Mấy chương này dài gần gấp đôi, ngồi dịch mãi không hết, đau lưng mỏi mắt, đi ngủ đã...G9! các bạn hãy ủng hộ thích .com nhé <3>

147. Chương 147: Vẫn Là Không Thể Buông

Trên trán cô quần lớp băng gạc thật dày, trên băng gạc còn mơ hồ có điểm hồng hồng, Cứ như vậy mặt cô thoát nhìn nhỏ hơn, hai mi cong như sơn xa, hai hàng mi đóng chặt, hai đường vòng cung đen như mực lại càng nổi rõ trên gương mặt trắng nõn, miệng nhỏ mê man nhưng vẫn mím chặt như cũ, cô nằm đó tĩnh lặng như mặt nước hồ thu, yên tĩnh mà trong suốt, sắc mặt sáng như ngọc chỉ hơi hiện ra một tầng trắng bệch, phòng bệnh xa hoa yên tĩnh lạ thường...

Sắc trời tối rất nhanh, vừa rời ngoài cửa sổ còn như đủ mọi màu sắc, bây giờ chỉ còn những tia yếu ớt, phòng bệnh không có bật đèn, trước song cửa một người đứng đó.

Chỉ nhìn thấy bóng lưng của hắn, cao to mà tuấn đạt, ánh sáng nhạt ngoài cửa sổ chiếu vào quanh thân hắn làm nổi bật nhưng lại mờ lung, hắn cúi thấp đầu, một tay chống trên bệ cửa sổ, một tay lại vô ý thức ở trên cửa sổ đang lần hồi những hoa văn, ngón tay thon dài vô thức trượt, hướng về phía trước nhìn, liền thấy rõ mặt người nọ...

Hàng mi dài mà dày, tóc mái rủ xuống, mắt rất đen rất sâu, luôn luôn không nhìn thấy đáy, con mắt dẫn theo đau thương, lại không hiện chạt vật, trái lại thêm vài tia phóng đảng cùng phỉ khí.

Nhưng lúc này mi hắn lại nhắm, đáy mắt có chút hơi giã giụa.

Ngày mai là hôn lễ.

Ở Hawaii bên kia, Thẩm Mạn Quân đang chờ hắn, nhưng hắn một chút cũng không muốn đi.

Trước đây không muốn, nhưng vẫn tìm mấy lý do buộc chính mình đi, hiện tại hắn ở đây cả buổi chiều, suy nghĩ hàng trăm lý do, lại đơn giản bị một việc phủ định.

Cô chưa tỉnh lại, hắn không đành lòng đi.

Nghĩ đến cô hẳn liền xoay người lại, cước bộ đi đến trước giường cô, chiếc cầm nhỏ xinh, đường vòng cung cực đẹp, nhưng có chút quá gầy gò, hai má rất đầy đà bây giờ hơi hõm lại, tay hẳn phân vân, đưa một bàn tay cơ hồ liền che khuất mặt cô.

Ngực cũng có chút đau, răng cắn đầu lưỡi, có truc trắc đau đớn, hẳn cúi đầu, nhìn vết cào trên mu bàn tay, cực sâu nhưng đã cầm máu, chỉ còn dính chút máu khô, trên mặt hẳn cũng có vài đạo vết cào, nhiều hơn là ở cổ và cánh tay, động một chút cũng đau không chịu nổi.

Hắn lại là không có một tia tức giận, ánh mắt nhìn cô cực ôn nhu.

Lúc ở trên xe ôm lấy thân thể cô, bàn tay của hắn đo đạc, so với năm năm trước cô đã gầy đi nhiều, thậm chí xương cốt cô đều chọc vào người khiến hắn đau.

Năm năm qua cô trôi qua thế nào? Cô ăn bao nhiêu khổ? Cô bị bao nhiêu tội? Cô chảy bao nhiêu nước mắt? Cô phải nhìn bao nhiêu mặt lạnh? Đã chịu bao nhiêu đánh chửi? Bao nhiêu lần cô tuyệt vọng?

Hắn đã biết rồi, lại đối với cô nhắc tới.

Hắn nợ cô quá nhiều, may mà thời gian còn dài, hắn còn một chút cơ hội.

Chấp tay cô, ngón tay nhỏ bé mỏng manh, đầu ngón tay của hắn vuốt ve một chút một chút, tâm cũng một chút một chút co rút đau đớn.

Trên người cô mặc áo ngủ sạch sẽ, là hắn giúp cô thay, lúc thay quần áo, hắn nhìn thấy trên lưng cô có vết thương cũ, hai chân thon dài như ngọc cũng lưu lại nhiều vết thương.

Hắn lại nghĩ đến lời đại ca nói, cô ngày ngày làm công ở công trường, sống bần sống mệt đều trải qua, hắn nhìn không được, cô cũng từng là thiên kim đại tiểu thư a.

Cho dù hắn khi đó không yêu cô, nhưng cũng chưa từng hận cô chán ghét cô, cô dù sao cũng là vợ hắn, chẳng qua ly hôn, nhưng khi đó hắn cũng thật tâm hy vọng cùng cô trôi qua thật tốt.

Thế nhưng năm năm kia, hắn sống an nhàn sung sướng cao cao đứng ở đám mây, mà cô một người nhu nhược đầy bụng chữ lại bị người giẫm nát nơi bùn lầy.

Kí ức đã từng mơ hồ, hắn tình tứ muốn, trong ấn tượng, cô luôn luôn một thân ưu nhã, hoặc là trên thư phòng, hoặc là bận rộn trong phòng bếp, im lặng, cô thích hoa sơn chi, vì thế hẳn liên tưởng, cũng không thể đem điều này liên tưởng là một người phụ nữ hoan hỉ đọc sách cùng một nữ công nhân ở công trường liên hệ một chỗ, thế nhưng mà chính cô đã trôi qua cuộc sống như thế, hơn nửa giây vò tận năm năm.

Hắn đang trầm tư, lại có tiếng gõ cửa truyền đến, Mạnh Thiệu Đình thả tay cô ra, xoay người đi mở cửa, hẳn hỏi: “Chuyện gì?”

An Thành có chút cấp thần sắc, nhưng cũng cúi đầu trả lời: “Nhị thiếu, bây giờ không quay về, thì không kịp hôn lễ ngày mai, đêm nay chỉ còn một chuyến bay, sau một tiếng nữa, ngài xem...”

Mạnh Thiệu Đình gờ tay ngăn hẳn ngừng nói, hẳn chậm rãi đi tới cửa sổ cuối hành lang, chân trời là ám lam sắc, xa xa dãy núi trùng trùng điệp điệp, tựa như gắn vào sắc lam mỏng, hẳn hút một miếng thuốc, yên lặng hút hết, lại lấy một miếng, hút được phân nửa, mới mở miệng: “Thiệu Hiền đâu?”

“A, đúng rồi, tật mắt của Tam thiếu tái phát, lại không chịu gặp bác sĩ, chỉ đòi gặp Phó tiểu thư...”

“Dùng biện pháp gì cũng được, đem hẳn đi Mỹ đi, để trị mắt.”

Mạnh Thiệu Đình có chút bức bối, một tay nửa chống tường, một tay kẹp thuốc lá đưa đến miệng, hơi nghiêng đầu hút một hơi, mắt híp lại, phun ra một chuỗi vòng khói: “Cha ta nơi đó thế nào.”

“Còn gặt hẳn, chỉ là lúc mê lúc tỉnh, bác sĩ nói muốn quan sát mấy ngày.”

“Làm tốt lắm, cứ tiếp tục gặt ông ấy, ai dám đem sự việc này nói ra, ta muốn mạng người đó!” Tròng mắt hẳn lướt qua một tia ngoan lợi, An Thành lập tức cúi đầu đáp: “Nhị thiếu yên tâm.”

“Cậu trở về đi, không nên tới quấy rầy ta.” Hấn bóp tắt tàn thuốc, xoay người đi, gió mùa xuân vẫn lạnh, nhưng hấn không né tránh, gió này dù sao không phải trời đông lúc giá rét sắc bén, như là bàn tay lạnh lạnh nhỏ bé, một chút một chút vuốt lên hấn bực bội.

“Kia...Vé máy bay?” An Thành hải chạy lại, hoảng hốt.

Mạnh Thiệu Đình giương mắt một cái, bỗng nhiên lại cười, An Thành thấy hấn lúc này cười mệt mỏi rồi, lại tự giễu, bất giác ngăn ra.

Hấn lại chậm rãi thu lại tiểu ý, ánh mắt nhìn hướng cửa phòng bệnh khép hờ phía đó không xa, cúi đầu hừ một tiếng: “Cậu thấy tôi đi được sao? Cô ấy còn chưa có tỉnh.”

“Nhị thiếu, kia hôn lễ làm sao bây giờ? Phu nhân đã ở Hawaii, Thẩm gia cũng ở đó, truyền thông nước Mĩ cũng nội địa hàng trăm người, nếu ngài không đi, như thế nào xong việc?”

An Thành nóng nảy, hấn đi theo bên người Mạnh Thiệu Hiền lâu năm như vậy, đương nhiên cái gì cũng rõ ràng, Phu nhân sinh Đại thiếu cùng Nhị thiếu, nhưng không biết vì sao thiên vị Nhị thiếu nhất, bởi vậy Mạnh gia có bao nhiêu cơ nghiệp đều quá nửa ở trong tay Nhị thiếu, lần này lão gia cùng phu nhân cực kỳ hài lòng về hôn nhân giữa Nhị thiếu và Thẩm gia, phu nhân cũng khuyến khích lão gia đáp ứng, Nhị thiếu sau khi kết hôn, lão gia sẽ nhường chức chủ tịch, hiển nhiên là muốn đem quyền lực Mạnh gia cho Nhị thiếu kế thừa, nhưng mấu chốt chính, nếu như Nhị thiếu không kết hôn, chọc giận Thẩm gia, Thẩm gia cũng không dễ đối phó, lão gia cùng phu nhân phải để cho Thẩm gia chút công đạo, vị trí sau này của Nhị thiếu cũng tràn ngập nguy cơ!

Huống chi, hiện tại Đại thiếu còn chưa kết hôn, nếu như đại thiếu tìm được thông gia cứng hơn nhị thiếu, tình thế có thể thay đổi đột ngột, An Thành nghe xong Mạnh Thiệu Hiền có ý định muốn đào hôn, lại lo sợ vã mồ hôi!

Từ trước đến nay, thiên gia vô phụ tử, nhà giàu có anh em đấu đá tranh giành quyền lực, không phải anh chết thì tôi chết, nhưng Nhị thiếu lại không để bụng!

Mạnh Thiệu Đình mi tâm nhíu chặt hơn, An Thành cũng không nhìn ra thần sắc trong đáy mắt, chỉ là hoảng sợ nhìn hấn: “Nhị thiếu, ngài cần phải hảo hảo nghĩ rõ ràng, Phó Tiểu thư chỉ cần tỉnh lại sẽ không có chuyện gì, ngài ngày mai cử hành hôn lễ xong trở lại cũng được a, bằng không, cũng quá không để cho Thẩm gia mặt mũi, sau này ở nước ngoài công việc hai nhà còn phải lui tới, ngài đắc tội Thẩm gia như vậy thực sự là hạ sách...”

“An Thành.” Mạnh Thiệu Đình cắt ngang lời hấn, gương mặt mang theo nồng đậm uể oải: “Cậu có biết hay không, ta căn bản không muốn kết hôn.”

“Nhị thiếu!”

“Là,ta không thích Mạn Quân, tình cảm giữa ta và cô ấy không phải là tình yêu nam nữ, nếu như không gặp gỡ...Chuyện của cô ấy, ta có lẽ bây giờ đang ở Hawaii cùng một chỗ với Mạn Quân, thế nhưng, ta không biết làm sao, ta thấy cô ấy, liền đột nhiên cảm giác được, ta không thể buông tay cô ấy ra, ta không thể bắt kể cô ấy...An Thành, cậu nói ta đây là thế nào?”

An Thành sắc mặt khê biến, có chút trở mắt: “Nhị thiếu, ngài cùng Phó tiểu thư, đều đã ly hôn năm năm...”

148. Chương 148: Tình Phụ

“Đúng vậy, ta thế nhưng đều cùng cô ấy ly hôn đã năm năm, thế nhưng cậu có biết không, có đôi khi nửa đêm ta nằm mơ thấy cô ấy, hoảng hốt vì ảo giác, giống như chúng ta còn chưa có ly hôn, tựa như cô ấy ở thư phòng ngay sát vách...”

“Nhị Thiếu...” An Thành không biết nói gì cho phải, lại thấy hấn hơi khoát tay: “Điện thoại di động ta sẽ không mở, nếu như bên kia gọi điện tới, hãy nói không biết ta ở đâu.”

Hấn xoay người hướng phòng bệnh đi, An Thành choáng váng, hoảng lại nói: “Thiếu gia, ngài chính là lại thích Phó tiểu thư, cũng không cần này một chốc...”

Mạnh Thiệu Đình cước bộ dừng một chút, bỗng nhiên cười, hất xoay người nhìn An Thành: “Ta cho tới nay đều có chút hiểu, lần này, ta muốn thử tư vị của đại nghịch bất đạo, An Thành, ta cũng không phải thích cô ấy nhiều, ta chính là muốn để cho người khác biết, Mạnh Thiệu Đình ta không phải cả đời đều bị người khác điều khiển, lần này, ta không muốn kết hôn.”

Hắn nói xong, lại là trước mắt chương hoa, nhợt nhạt cười, nhàn nhạt nói: “Cậu trở về đi, ta đêm nay ở đây coi chừng cô ấy.”

“Nhị Thiệu!” An Thành vừa nghe được lời này lập tức mắt liền nóng nẩy, hắn mấy bước đuổi theo: “Thuộc hạ biết ngài không muốn cùng Thẩm tiểu thư kết hôn, thế nhưng, nhị thiếu, xin ngài nghĩ lại, nếu như chọc giận lão gia, ngài thế nào bảo toàn Phó tiểu thư?”

“An Thành, chẳng lẽ trong mắt cậu ta chính là người cần sự che chở của cha, không hề có năng lực, ăn chơi trác táng?” Mạnh Thiệu Đình cười yếu ớt, hắn nói lời này không phải không có lý, bọn họ danh nghĩa là con nhà giàu có, không có mấy người không giành tài sản cho bản thân? Ngay cả Mạnh gia cũng bị đả thấy nơi chốn xa lánh, Thiệu Hiên không được tiến cử vào ban giám đốc cũng có thể ở bên ngoài tự lập công ty riêng, hắn đường đường là người nối nghiệp tương lai của Mạnh thị, chẳng lẽ thực sự rời Mạnh gia sẽ chết đói?

“An Thành không dám.” Nghe hắn như vậy chậm rì rì nói chuyện, ngữ điệu mặc dù không có một tia tức giận, nhưng An Thành rõ ràng biết, hắn càng hời hợt như vậy, càng chứng tỏ hắn tức giận.

“An Thành biết năng lực của nhị thiếu ngài, nhưng là như thế này một khối thịt mỡ to lại phải trừng mắt chấp tay cho người khác, An Thành không cam lòng.”

Mạnh Thiệu Đình cúi đầu trầm ngâm, hắn rõ ý của An Thành, mặc dù cùng đại ca quan hệ không tệ, nhưng trong lòng Mạnh Thiệu Đình biết, đại ca hắn lòng dạ cực sâu, mưu đồ không nhỏ, không phải là người lương thiện.

Thế nhưng, từ trước đến nay vốn là người đàn ông vô cùng kiêu ngạo, Mạnh Thiệu Đình trong lòng vốn là dựa vào đàn bà, dựa vào thế lực nhà mẹ đẻ để chiến thắng đại ca có tâm hồn cường hãn, nhưng lần này, hắn mượn cơ hội liều mạng, chưa đến cuối cùng, ai biết được?

“Một khối thịt mỡ lớn như vậy cho người khác xác thực là đáng tiếc, thế nhưng có thể nuốt vào hay không, hay là hắn có bản lĩnh này hay không, anh em chúng ta diễn trò nhiều năm như vậy, cũng là thời gian hảo hảo bác nhất bác, An Thành, cậu trở về đi, Bắc Thành ở Hawaii không nên ra đại sự gì, thực sự cậu khách không được, làm cho Dĩ Kiệt ra mặt cũng không thể, truyền thông trướcđuối rồi, Thẩm gia tự sẽ trấn an, Mạn Quân nơi đó, ta cũng sẽ hảo hảo giải thích, cậu đi về trước đi, mấy ngày này đừng cho người quấy rầy ta, cũng không cần tiết lộ bất cứ tin tức gì của ta và cô ấy.”

An Thành thấy tâm ý hắn đã định, mặc dù tâm còn không cam lòng, nhưng cũng không dám ý vào hắn tin cậy mà không tuân theo ý nguyện của hắn, đáp một tiếng liền xoay người rời đi.

Mạnh Thiệu Đình thấy hắn đi xa dần, hai hàng lông mày mới hơi nhú lại, hắn biết làm như vậy có hậu quả gì, thế nhưng lúc này chỉ tính thế, hắn không bận tâm nhiều lắm, đạica muốn tranh muốn cướp, liền cho hắn đi, chỉ cần hắn không đuổi cùng giết tận, người làm em nhường một chút, cũng không tính vào đâu, tốt xấu thì Mạnh gia vẫn rơi vào tay người nhà Mạnh gia, chỉ cần không phải Thiệu Hiên, hắn kì thực không sao cả.

Vừa rồi bác sĩ xử lý một chút vết thương cho hắn cùng một ít thuốc thoa trị thương, nhưng vẫn đau dữ dội, vết cào vẫn đau khiến hắn không khỏi nghĩ đến ban ngày cô liều mạng giãy giụa, trong lòng không khỏi tràn ngập lệ khí, chỉ cảm thấy tích tụ bên trong không có biện pháp giảm bớt...

Mạnh Thiệu Đình đứng lên, thông thả bước đến bên giường cô, lại kì dị phát hiện Tĩnh Tri đã tỉnh, cô mở to mắt, như đang nhìn trần nhà, nhưng tâm mắt lại như mịt mờ xuyên thấu nóc nhà kia, không biết rơi vào nơi nào.

Thấy cô tỉnh lại, trong lòng hắn không khỏi vui vẻ, cúi người nhìn sắc mặt cô: “Tĩnh? Vết thương có còn đau không?”

Tĩnh Tri con người chuyển giật mình, nghe được giọng nói, ánh mắt của cô liền chậm rãi nhìn qua, dần dần rơi vào trên mặt Mạnh Thiệu Đình, lúc ban đầu còn nhìn chưa rõ, khi nhìn rõ rồi, chợt biến bằng lãnh mà lại chán ghét...

Mi tâm hần xòe ra, cười như không cười, nhưng ý cười lại mang theo vài phần độc ác cùng gọng mĩa mai lạnh lạnh.

Tĩnh Tri chỉ cảm thấy trong đầu âm âm một thanh âm, trên đầu đau đến tê tâm liệt phế, nhưng cũng không ngừng được trái tim đau đớn, tiếng hô hoán của Thiệu Hiên như vẫn đang vọng bên tai cô, khiến ngực cô đau sắp nổi điên...

Cô muốn cử động một chút lại phát hiện mình không một tia khí lực, mà trên gương mặt kia tiểu ý ngày càng lạnh, hần xoang mũi phát ra lạnh lùng hừ nhẹ một tiếng: “Đừng có ý nghĩ kì lạ, Thiệu Hiên hiện tại đã đến nước Mĩ rồi.”

Miệng hần ngả ngón tùy ý, không chút nào quanh co lòng vòng trực tiếp chọc thủng mong muốn của cô, hần nhìn thấy sắc mặt cô tệ hơn, một đôi tròng mắt to thất thần, mặt lúc trước còn có chút huyết sắc, lúc này đã tối sầm lại, mà môi cô càng thêm trắng bệch, bị một hàm răng chính tề hung hăng cắn.

Hần cảm giác được toàn thân cô đều đang run rẩy, cũng có thể nhìn rõ sự tuyệt vọng cùng hận ý trong cô, trong lòng hần có lửa giận bùng bùng thiêu đốt, lại đến cuối cùng, vẫn là hóa thành đạm mạc cùng tiểu ý, đi tới trước giường của cô ngồi xuống.

“Muốn chết sao?” Thanh âm của hần như dao nhỏ, Tĩnh Tri quay mặt đi, nhắm mắt không thèm nhìn hần một chút.

Hần cũng không giận, cũng là như vậy khó lường cười: “Lần sau nếu lại muốn đi tìm cái chết, cô nói cho tôi biết, tôi sẽ dễ dàng thành toàn cho cô, thế nhưng...”

Mạnh Thiệu Đình cúi người xuống, dùng ngón cái cùng ngón trỏ chậm rãi nắm lấy cằm cô, bức bách mặt cô đối diện hần, hần đem môi tiến đến bên tai cô, hôn một mật tiểu ý cúi đầu nói: “Thế nhưng, tôi sẽ làm cho Tam đệ đi chết cùng cô.”

Tĩnh Tri toàn thân run lên bần bật, hần nhìn thấy khóe môi cô cũng nhẹ nhàng co quắp, cô như đang muốn nói gì, thế nhưng đến cuối cùng, cô như cũ lại nhắm mắt lại, một chữ cũng chưa nói.

“Nghe lời, dậy ăn một chút, cô phải bổ sung dinh dưỡng, máu chảy nhiều như vậy, cô có biết là tôi muốn bị cô hù chết hay không?” Hần ấn một cái nút ở đầu giường, đầu giường chậm chậm nâng lên một chút, thanh âm của hần rất ôn nhu, như là tình nhân đang thì thầm, Tĩnh Tri hoàn toàn bất giác, như cũ gắt gao nhắm mắt lại, mặt hơi nghiêng về một bên, không chịu mở mắt, cũng không chịu mở miệng.

Mạnh Thiệu Đình ở trước mặt cô ngồi xuống, bưng chén cháo có chút vụng về thổi mấy cái, dung nhan hần tuấn dật nhưng lại có chút mờ lung nhìn không rõ, thấy bộ dáng cố chấp của cô, hần cười ra tiếng: “Tĩnh Tri, cô biết tôi là hạng người nào, cô cũng biết thủ đoạn của tôi, tôi đã đem cướp cô từ trong tay tam đệ về, như vậy cô nên rõ ràng, ta muốn không phải là một cái tử thi bất động không nói, tôi biết cô khổ sở trong lòng, là tôi, tôi cũng thấy khó, một người đàn ông tốt như vậy, tôi cũng sẽ gả, mà lại bị người chia rẽ, phải tôi tôi cũng đi tìm cái chết. Thế nhưng, cô đã chết không thành, nghĩa là lão thiên cũng không thu nhận cô, cô phải là của tôi.”

Hần không nhanh không chậm nói, liền nhìn thấy hô hấp của cô dần dần dồn dập hơn, cắn môi dưới càng mạnh, mơ hồ thấy cả màu máu thấm ra.

Mạnh Thiệu Đình đưa tay nắm hai má cô, hơi khê động, liền ép cô buông miệng lưỡi ra, hần thấy môi cô tái nhợt, vết máu nhuộm môi màu san hô đáng yêu như nhau, không khỏi cúi đầu, đầu lưỡi nhẹ nhàng vẽ bề ngoài đi tới, phác họa môi của cô, cô liều mạng tránh né, trong cổ họng phát ra âm thanh kì quái, bị hần nắm chặt hơn, không thể động đậy, mặc cho hần hung hăng khinh bạc thông suốt, mới thô thổ gấp bỏ qua cho cô...

“Nói thật cho cô biết, tật mắt của Thiệu Hiên tái phát.”

Một lời hắt thốt ra, hai tròng mắt xoay mình mở, sáng quắc tựa như không tin lại nhìn hấn, Mạnh Thiệu Đình thấy cô mở mắt, bộ dáng tức giận dạt dào nhưng lại thêm mấy phần phong tình, hấn cười càng phát ra mê người: “Cô ngoan ngoãn, để tam đệ em đẹp ở Mĩ dương bệnh.”

Thấy hai tròng mắt cô cơ hồ muốn phát hỏa, hấn thẳng thắn kiệt ngạo cười ra tiếng: “Có phải hay không rất dễ tiện?”

“Tĩnh Tri, nếu cô thức thối một chút, chỗ nào muốn ăn này đó vị đắng đâu?” Hấn lại bưng chén cháo, dùng thìa múc một ít đưa đến miệng cô: “Ngoan, uống một chút cháo...”

Thìa trong tay hấn vừa đụng đến môi Tĩnh Tri, cô liền hung hăng hắt ra, vết thương trên trán vì động tác ấy càng đau lợi hại, mà vết máu nho nhỏ trng nháy mắt càng nhuộm đỏ, Sắc mặt Tĩnh Tri càng trắng hơn nhiều...

Mạnh Thiệu Đình rùng mình, thấy cô như vậy trước mặt, không khỏi có chút uất giận, hấn để thìa vào chén cháo, một đôi con ngươi hẹp như vậy nhìn cô, bằng hàn thấu xương.

“Phó Tĩnh Tri, nếu như cô còn cốt khí, tốt nhất một ngụm cháo cũng đừng ăn, chết đói luôn đi, như vậy cũng tốt, cô có thể cùng ba mẹ cô dưới đất đoàn tụ, hảo hảo tự ôn chuyện.”

Hấn vừa nhắc tới hai chữ “ba mẹ”, suy yếu trên người Tĩnh Tri trong nháy mắt biến mất, hai tay không khỏi nắm chặt, mà ngón tay sắc nhọn như vậy cứ đem lòng bàn tay đâm phá, máu tươi tuôn ra, cô không chút nào không biết, chỉ là trong đầu hỗn loạn.

Người này, cha mẹ người này hại chết cha cô, hại chết mẹ cô, người này cũng phá hủy cô, phá hủy Thiệu Hiên, cô nếu cứ như vậy oan uất tức chết đi, có bộ mặt nào đi gặp cha mẹ?

Muốn chết, cô cũng phải nhìn thấy hấn gặp báo ứng, muốn chết, cô cũng phải mang theo vài người cùng chôn với cô.

“Tĩnh Tri, cô là người thông minh...” Hấn vươn tay, trong con ngươi nhợt nhạt mang theo tiểu ý, ở thật sâu trong đó lại mang theo thương xót đau thương: “Cô hận thấu tôi đúng hay không, cô xem, tôi đem cô hại thảm như vậy, Thiệu Hiên tôi cũng sẽ không bỏ qua, cô mà chết như vậy thật đáng tiếc, cô còn sống, cô trả thù tôi, trả thù Mạnh gia, cô suy nghĩ một chút, cha cô vì cha mẹ tôi mà chết, đứa nhỏ của chúng ta cũng bị người hại, hai mối thù lớn như vậy cô đã quên sao?”

Tĩnh Tri khóe mắt chậm rãi thấm lệ, lưu lại trên mặt rõ ràng một đạo tuyến, hấn nhìn cô khóc, ánh mắt hơi có một điểm nhu hòa, tay đem nước mắt của cô từng chút từng chút một xóa đi: “Cô suy nghĩ thật kĩ, nghĩ thông suốt, suy nghĩ cẩn thận, sau này cũng đừng giận dữ, hảo hảo sống sót cho tôi.”

“Tôi muốn gặp Thiệu Hiên.” Tĩnh Tri bỗng nhiên mở miệng, đáy mắt cô dâng lên tia sáng nhàn nhạt, không còn nữa tuyệt vọng cùng một mảnh tro nguội.

Ngón tay hấn liền dừng một chút, lãnh đạm nói: “Cô bây giờ là người của tôi, cùng hấn phân rõ giới hạn đi.”

“Tôi muốn thấy hấn, Mạnh Thiệu Đình, tôi muốn thấy chồng tôi, tôi muốn thấy hấn!” Tĩnh Tri nghiêm nghị gằm nhẹ, trong cổ họng cô còn mang theo thanh âm khàn khàn, thô ráp mà lại khó nghe.

Mạnh Thiệu Đình cúi đầu, hai tay khớp xương lại là một chút siết chặt: “Chồng cô?”

Hấn xốc mi mắt trào phúng nhìn cô, bỗng nhiên nghiêng người chặn thân thể xao động của cô, hung hăng nói: “Phó Tĩnh Tri, cô không có chồng, cô kiếp này mơ tưởng lập gia đình, cô là của tôi, cô phải thành thật lưu lại bên cạnh tôi.”

“Phải không? Anh nghĩ làm cho tôi thành tình phụ của anh?” Tĩnh Tri hung hăng trừng hấn, cô chưa bao giờ có thần sắc lợi hại như vậy, dường như bằng phách chung chung đi cô tất cả đều là ưu nhã tĩnh nhạt, thể đạo đã dơ bẩn như thế này, cô tội gì giúp mọi người làm điều tốt?

“Không...tôi sửa lại chủ ý.” Ngón tay của hấn vuốt ve da thịt cô, nhẹ nhàng trượt, thanh tuyến thuần hậu mê người, cúi đầu bên tai cô nói: “Có lẽ, cô chính là tình phụ duy nhất của tôi.”

A! Tình Tri bỗng nhiên băng lãnh cười ra tiếng, cô hất tay của hắn ra, một đôi mắt âm trầm mà lại độc ác theo dõi hắn: “Vậy anh sau này hằng đêm chẳng phải lo lắng chết trên giường của tôi?”

“Vậy thì thật là thắng không vinh hạnh...” Hắn khẽ cười, bắt cổ tay không an phận của cô giơ lên môi, nhẹ nhàng hôn: “Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quý cũng phong lưu, tôi thích!”

“Phi!” Tình Tri nhổ đúng vào mặt hắn, Mạnh Thiệu Đình phản ứng thật nhanh, lập tức tránh ra, nhưng vẫn bị nước bọt của cô nhổ trúng vào tai, hắn đưa tay lên, chạm được một mảng ướt, lửa giận bỗng nhiên dâng lên, vô ý thức một bạt tai liên vung ra, Tình Tri động cũng không động, cứng rắn trúng lần này, cô thậm chí còn đang mỉm cười, cứ như vậy quật cường nhìn hắn.

Một khắc đầu ngón tay đảo qua gương mặt cô, hắn bỗng nhiên có mấy phần hối hận, muốn rút tay về, cũng không kịp, nhưng lực đạo rõ ràng nhẹ hơn mấy phần.

Tuy là như thế, mà trái Tình Tri vẫn không khỏi nổi lên vết sưng đỏ hồng.

Cô không thèm để ý chút nào, cứ như vậy nhìn hắn cười lạnh, một loại cười làm cho hắn nói không nên lời hoảng hốt, phảng phất như có một dự cảm, như thế nào đều không bắt được, thế nào đều không bắt được nữ nhân này.

Hắn không muốn nhìn nữa, quay đi, cháo trên bàn đã nguội, hệ thống sưởi hơi kêu, hắn cảm giác lưng mình đều ướt đầm, hắn đánh cô lỗ tai ầm ầm đau, hắn đột nhiên cảm giác được chính mình đứng không nổi, xoay người sang chỗ khác mấy bước đi tới cửa, một phen kéo cửa phòng bệnh...

149. Chương 149 : Lời Hứa Vãn Kết Hôn Với Mạn Quân

Gió lạnh thổi vào, hắn cảm thấy ngực đau tức tựa hồ đỡ hơn một chút, vừa ngẩng đầu, lại nhìn thấy An Thành đang vội vã bước qua.

“Nhị thiếu, không thấy tam thiếu gia đâu!” An Thành tức khắc đỏ mặt lạnh, hắn nguyên bản nghĩ Tam thiếu mất không nhìn thấy, liền phái hai thuộc hạ dẫn hắn ra sân bay, không ngờ, tam thiếu mượn cơ đi nhà vệ sinh, mất tích ngay trong nhà vệ sinh, hắn mất không nhìn thấy gì, tiền cũng không mang, hai thuộc hạ kia đem sân bay muốn lật tung cũng không tìm thấy người!

“Gấp cái gì, Thiệu Hiên mất không nhìn thấy, có thể chạy được bao xa? Cho thủ hạ đi tìm kỹ lại, lập tức đưa hắn đuổi về nước Mỹ, không được sự cho phép của ta, không cho hắn trở về.”

“Là, nhị thiếu, các anh em đã đi tìm suốt đêm.” An Thành mệt mỏi, còn nói thêm: “Thẩm tiểu thư gọi cho thuộc hạ mấy cuộc điện thoại ép hỏi tung tích của ngài, thuộc hạ nói như ngài phân phó, Thẩm tiểu thư không tin, bảo là muốn suốt đêm trở về, nhị thiếu, ngài xe cái này làm sao giờ?”

Mạnh Thiệu Đình nhíu mi, xua tay ý bảo hắn không nói nữa, hắn xoay người kéo cửa, mắt nhìn thấy người nằm trên giường kia, tựa hồ như có chút giấc mơ hồ nhìn về phía cửa, hắn nhìn thấy trên mặt cô có hai hàng nước mắt, trái tim trở mình đau đớn một trận, hắn rất nhanh đóng cửa lại, lấy đi động ra.

“Ta gọi điện thoại cho cô ấy, cậu không cần xen vào nữa, Hawaii bên kia thế nào?”

“Nghe Thẩm tiên sinh nói, người Thẩm gia cực kỳ phẫn nộ, phu nhân cũng giận dữ...”

Mạnh Thiệu Đình thở dài một tiếng: “Thực sự là phiền phức, cậu trở về đi, nếu như còn dị động nữa, liền gọi điện cho Hà tiên sinh, hắn có thể bãi binh.”

“Là, nhị thiếu, nếu như không tìm được tam thiếu...”

“Tại sao có thể không tìm được, hắn một người tàn phế nhìn không thấy, chẳng lẽ bay đến chân trời?” Mạnh Thiệu Đình bực bội phát tay: “Suốt đêm tìm, cậu cũng đi.”

An Thành thấy hắn nổi giận, vội vàng đáp ứng rời đi, Mạnh Thiệu Đình vừa mới mở điện thoại, chuông báo tin nhắn không ngừng vang, hắn cũng không nhìn, đợi an tĩnh lại, dự định gọi điện cho Mạn Quân, lại là điện thoại Mạn Quân gọi điện tới...

Hắn nhún nút nghe, lập tức bên tai nghe tiếng Mạn Quân khóc thút thít: “Thiệu Đình, anh ở đâu, anh vì sao không trở lại, anh vì sao không tham gia hôn lễ? Thiệu Đình, anh làm thế em biết phải làm sao bây giờ? Anh là muốn bức chết em sao...”

Mạnh Thiệu Đình cầm di động đi lại vài bước, mới chậm rãi mở miệng nói: “Mạn Quân, em hãy nghe anh nói.”

“Thiệu Đình, em xin anh, anh muốn làm cái gì, cũng chờ đến khi hôn lễ hoàn thành làm tiếp có được không? Xem như em cầu xin anh, như anh vậy, em phải làm sao bây giờ, mặt mũi của em làm sao bây giờ?”

Mạn Quân chỉ khóc một tiếng cầu xin một tiếng, tiếng khóc bi thương kia dù là người có tâm địa sắt đá cũng rung động, Mạnh Thiệu Đình tâm sinh áy náy, cưỡng chế không kiên nhẫn, ngữ khí có vài tia ôn nhu: “Mạn Quân, em đừng nói nữa, nghe lời anh.”

Thấm Mạn Quân vẫn như cũ khóc không ngừng...

“Nếu em khóc, sau này anh sẽ không gặp em nữa.”

Thấy cô không chịu nghe, Mạnh Thiệu Đình giọng băng lãnh đe dọa.

Mạn Quân lập tức lại nghẹn ngào, “Thiệu Đình, em không khóc, anh nói, anh nói cái gì em đều đáp ứng anh...”

“Mạn Quân, anh không nói là không cùng em kết hôn, thế nhưng...” Hắn trầm ngâm chỉ trong chốc lát, tựa hồ như đang tìm từ, Mạn Quân lập tức trong lòng vui vẻ: “Thiệu Đình, nhưng là cái gì? Em là chỗ nào không tốt sao? Anh yên tâm, em sửa, em đều sửa, em sau này nhất định học làm việc nhà, nhất định học nấu ăn cho anh...”

“Không phải Mạn Quân.” Mạnh Thiệu Đình thấp giọng cắt ngang: “Anh chưa nói không cưới em, nhưng không phải hiện tại, anh không chuẩn bị tốt, em cho anh chút thời gian, về phần bá phụ và bá mẫu để anh giải thích, có Bắc Thành cũng Dĩ Kiệt nói, sự tình sẽ không náo loạn, em còn là vị hôn thê của anh, chỉ là hôn kỳ chậm lại, em hiểu chưa?”

Điện thoại chợt im lặng, hồi lâu sau, Mạn Quân chậm rãi mở miệng: “Là Phó Tỉnh Tri đúng không, anh bây giờ cùng cô ấy một chỗ đúng hay không?”

CỔ bỗng nhiên im lặng, Mạnh Thiệu Đình không khỏi ngẩn ra, vô ý thức hỏi lại: “Làm sao em biết...”

“Nguyên nhân thật sự là như vậy...ha ha...” Mạn Quân cười mấy tiếng: “Anh thật coi em là đồ ngọc sao Thiệu Đình? Em bởi vì yêu anh, cho nên mới giả vờ cái gì cũng không biết, thế nhưng anh thực sự cho rằng, em hoàn toàn không biết gì cả?”

“Mạn Quân, em đừng như vậy.” Mạnh Thiệu Đình sắc mặt có vài tia âm hàn, vẫn như cũ nhẫn nại mở miệng.

Mạn Quân thê lương cười một tiếng: “Thiệu Đình, em chỉ cần có thể gả cho anh ở bên cạnh anh là thỏa mãn, em không tranh giành bị trí trong lòng anh, thế nhưng coi là như vậy, em vẫn là thua...Thiệu Đình, em không ép anh, em yêu anh hơn bản thân mình, nhưng lại vẫn không làm cho anh đối với em dư thừa một chút quan tâm, thế nhưng, ai bảo em chính như vậy còn yêu anh? Nếu như kiếp này không thể cùng anh một chỗ, em thực sự sống không nổi, vì thế chỉ cần anh còn nói sẽ lấy em, em sẽ chờ anh, Thiệu Đình, em chờ anh, anh lần này cũng không thể nuốt lời...”

Mạn Quân phen này vô cùng ủy khuất nhún mình nói, hiển nhiên đưa đến tác dụng, khi ngăn cản người đàn ông không được người phụ nữ tỏ ra yếu kém, nhất là, nguyên bản cô cũng là một phụ nữ tốt bị thua thiệt nhiều.

“Yên tâm đi.” Mạnh Thiệu Đình vẫn là còn đáp ứng, lại dặn mấy câu, một phen khuyên giải cùng an ủi, rồi cúp điện thoại.

Đêm đã khuya, ngày mai, tất nhiên có một trăng sáng to gió lớn, Mạnh Thiệu Đình cũng không rõ ràng lắm, lựa chọn như vậy rốt cuộc đúng hay sai, lựa chọn như vậy rốt cuộc là vì sao?

Nếu như nói hấn chỉ nghĩ chia rẽ Mạnh Thiệu Hiền cùng Tình Tri, như vậy rõ ràng hấn đã làm tới, lại nếu như hấn chỉ muốn chiếm được thân thể của cô, như vậy hấn đã sớm được đền bù mong muốn.

Vì thế, hấn hiện tại mê man chính là, chính mình rốt cuộc là bởi nguyên nhân gì, cái gì lựa chọn không kết hôn, lưu lại cùng cô?

Biết rõ cô hận hấn thấu xương, biết rõ cô cũng không thèm liếc nhìn hấn một cái, biết rõ hôn lễ kia đối với mình rất quan trọng, cũng biết rõ hậu quả của đào hôn.

Thế nhưng hấn là không có biện pháp rời đi.

Có lẽ người chính là kỳ quái như vậy, đối phương càng không đem mình để vào mắt, mình lại càng muốn chinh phục đối phương.

Nếu như hiện tại Tình Tri trước mặt hấn khóc sụt sùi, kể ra cô năm đó trôi qua bao nhiêu gian nan, có lẽ hấn thập phần đồng tình với cô, xót thương cô, dùng chi phiếu lớn bồi thường cho cô, nhưng cô lại là yêu người khác, thậm chí còn muốn lập gia đình.

Càng làm cho hấn không thể chịu được chính là, cái người mà hấn chưa bao giờ coi vào đâu: Tam đệ.

Ánh mắt cô ngọt ngào nhìn Thiệu Hiền, trên người cô tỏ rõ vết hôn hạnh phúc, nhưng lại giống như là kiếm đâm vào hai mắt hấn đau nhói.

Mạnh Thiệu Đình trán dần dần long chặt, cuối cùng thở dài một hơi, xoay người lại, hướng phòng bệnh đi đến...

150. Chương 150 : Phản Kích

Lúc đẩy cửa ra, thấy cô vẫn như cũ ngồi chỗ đó, chỉ là tinh thần có chút ngây dại, cách xa mấy chục thước, hấn cứ như vậy nhìn cô.

Có lúc sẽ nhớ trong trí nhớ kia có hương vị ban đêm, cô ngồi bên ban công nơi có giàn hoa tường vi nở đầy, cười mỉm rồi vươn tay ra đối với hấn, ánh mắt của cô như vậy tươi cười cùng quyến rũ, thế nhưng bây giờ, điều lúc trước tươi sáng như tuổi trẻ ấy, bây giờ lại là sắp héo rũ bình thường.

Nhưng bộ dáng lúc này của cô không đẹp, lại làm cho hấn thật sâu quần quýt tới tâm.

Mạnh Thiệu Đình bỗng nhiên nhớ đến trước đây rất lâu, lúc còn trẻ, xem “Lolita”, đến cuối cùng nhớ kỹ một câu nói: Cô ấy có thể phai màu, có thể héo rũ, thế nào cũng có thể, nhưng tôi chỉ muốn liếc nhìn cô ấy một cái, ngàn vạn nhu tình liền xông lên đầu.

Là, hấn chỉ cần liếc cô một cái, nơi cổ họng cùng trong lòng nảy lên đúng là nói không ra nhu tình. Người đàn ông luôn vui với sự mạnh mẽ, càng vui vẻ nhận hết đau thương cho người phụ nữ vui lòng sắc ôn nhu, hấn cũng như vậy. Mạnh Thiệu Đình đến gần cô, tinh tế nhìn sắc mặt của cô, sắc mặt trắng bạch còn lộ ra vài vết khâu trên trán, bàn tay hấn nhẹ nhàng vuốt ve má cô, Tình Tri chỉ là vô thanh vô thức ngồi không tránh né, cũng không có một tia phản ứng hấn.

“Tôi không phải có ý định động thủ với cô, nếu cô cảm thấy trong lòng tức giận, không thì đánh lại...”

“Ba!” Hấn còn chưa nói xong, Tình Tri đã không chút nào nương tay giơ lên, một tiếng bạt tai vô cùng ác độc đánh trúng mặt hấn.

Mạnh Thiệu Đình bị cô đột nhiên nảy sinh ác độc giáng một cái tát sừng sốt, hấn giật mình hồi lâu, cảm giác trong lỗ tai vẫn còn âm thanh vang lên, sau đó mới tìm lại được tia trực giác, hấn đứng lên, đáy mắt chợt nảy lên tức giận: “Phó Tình Tri, cô...”

Cô lại hàm chứa tiểu ý, liền như vậy nhìn hấn chằm chằm, khẽ mím môi làm cho gò cạnh gò má phồng ra cơn xoáy nhỏ, cô tự tiểu phi tiểu, lại xác thực động nhân, con người chỉ giống như viên bảo thạch, mang theo hàn ý cũng bằng lãnh.

Cơn giận của hắn rút đi một chút, trong phòng im lặng, một người đứng một người nằm, ánh đèn trắng bệch có chút chói mắt, bàn tay vô thức giơ lên của Mạnh Thiệu Đình từng chút từng chút một buông xuống, hắn nghe được đáy lòng của chính mình than thở, điều này là hắn tự tìm, chẳng thể trách cô.

“Nghỉ ngơi đi, tôi coi chừng cô.” Thấy hai tay cô đều đặt ở ngoài chăn, hắn tiến lại một bước, đem hai tay cô cho vào trong chăn, lại chỉnh sửa lại chăn, lúc này mới xoay người đi.

Một phòng bệnh lớn như vậy lại rơi vào im lặng, Mạnh Thiệu Đình tắt đèn đi, hai người liền rơi vào trong bóng tối, dần dần, ánh sáng nhạt ngoài cửa chiếu vào, mơ hồ có thể nhìn thấy bày biện trong phòng bệnh, đêm rất yên tĩnh, mà ánh trăng càng tĩnh, như là bày ra một tầng ngân sương trên mặt đất, hai người đều không nói lời nào, trong phòng hiển nhiên càng yên tĩnh, Tĩnh Tri im lặng, nghe được hô hấp của hắn đều đều vang lên, tim cô đập nhanh hơn, thần kinh căng thẳng lặng lẽ ngồi dậy, xốc chăn vừa định xuống giường, không ngờ mất máu quá nhiều khiến thần kinh không dậy nổi lăn qua lăn lại, một trận mê muội kéo đến, làm cho cô thiếu chút nữa ngã trên mặt đất...

Tĩnh Tri khẩn trương che miệng lại, tim đập càng nhanh hơn, cơ hồ đều muốn phản kháng ra, cuối cùng nghe được phòng bệnh xa xa trong góc truyền đến âm thanh, giọng hắn trầm thấp chậm rãi vang lên: “Tĩnh Tri, cô đi đâu?”

Sau lưng chậm rãi thấm mồ hôi lạnh, nhiều hơn là thất vọng, Tĩnh Tri nằm trở lại giường, đem mặt chôn giữa gối chăm chú cắn môi.

“Cô thông minh, sẽ không lãng phí thời gian đi làm việc vô dụng, cô cho là cô có thể đi được?”

Hắn xích cười một tiếng, tiếng cười lại là rầu rĩ, tựa hồ như đánh vào lòng Tĩnh Tri: “Lại nói, cô hiện tại rời khỏi tôi, ngẫm lại, thật thân, không duyên cớ tiện nghi tôi, Tĩnh Tri, cô không phải người ngốc đi.”

Thất thân...

Hai chữ này như là thiết chùy rầu rĩ nện vào ngực Tĩnh Tri, cô chăm chú nhắm hai mắt, hai tay gắt gao túm vạt áo, như vậy giống như là thống khổ, nhắc nhở cô không thể không ở, không thể cứ như vậy quên đi, tuyệt đối không thể.

Cha mẹ cô, con của cô, hạnh phúc của cô, còn có Thiệu Hiên bởi như vậy nhục nhã, làm cho cô thể nào buông hạ được?

Nếu như quả thật liều mạng chết đi, thật là không duyên cớ để tiện nghi cho người một nhà kia.

Tĩnh Tri cắn chặt khớp hàm, hơi nhìn xuống toàn thân run run, cô ở trong đêm đen, đem hai mắt mở to, ngẩng cao cằm nhìn trần nhà, thà rằng làm cho nước mắt chảy ngược, cũng không muốn nhìn thấy nước mắt yếu đuối chảy xuống viền mắt.

Cảm giác được cô ở nơi đó trầm mặc, môi mỏng của Mạnh Thiệu Đình nhất câu, mi tâm lại nhăn chặt hơn, hắn lại nằm xuống, một đêm này, mặc dù biết cô chạy không được, coi như là chạy ra khỏi phòng bệnh cũng bị trả lại, thế nhưng, hắn chính là không ngủ được.

Đêm dài từ từ, không biết là thế nào vượt qua, tựa hồ như khi bình minh gần đến, mơ hồ nghe được hô hấp nhợt nhạt của cô, thần kinh của hắn đã ở kia ôn nhu, thư giãn chậm xuống, mi mắt dần dần nặng, cuối cùng rơi vào giấc ngọt mộng đẹp...

151. Chương 151 : Nguyệt Chi Hoa

Sonhoangquyen edit

Bình minh lên, luôn luôn dị thường và hắc ám, hắc ám như sương mù nồng đậm ẩm ướt, làm cho người ta hô hấp đều cảm thấy khó chịu.

Rất xa trong ngõ hẻm truyền đến âm thanh lóc cóc của giày cao gót, lại không bình ổn, trái lại có chút tựa như lão đảo, mà gần hơn trong tầm mắt, lại thấy mơ hồ bóng người.

Đi tít đằng trước người nọ, coi như là một người mù, hắn đưa cánh tay dài lục lọi trong hư không, thỉnh thoảng dưới chân lại lảo đảo một chút, hai tay lại sờ sờ mặt đất bò dẫy, trên người hắn rất dơ, khuôn mặt nguyên bản trắng như ngọc bây giờ cũng rất nhiều ô ւế, nhưng còn mơ hồ có thể nhận ra đây không phải là một người bình thường.

Mà hắn không biết thế nào lại đi tới chỗ này, phía sau theo vài người, hành tung lén lút, vừa nhìn cũng biết không phải người tốt lành gì, lúc này ở đây dấu vết người rất hiếm, mấy người kia liền đổi mắt nhìn, bóp tắt thuốc lá trong tay, bước nhanh đuổi tới...

Người bị mù kia vẫn chưa phát ra âm thanh thống khổ gì, liền bị người phía sau dùng gậy đập vào đầu ngất đi, vài người lập tức đưa hắn đi vào sâu trong ngõ, sờ soạng quanh thân một lần, không khỏi mắng lên: “Mẹ, Lão tử thấy hắn một thân hàng hiệu, còn tưởng rằng con cá gì lớn, hóa ra là một con quỉ!”

“Không thể nào lão đại, anh em chúng ta đều theo hắn từ nửa đêm, không như vậy đùa giỡn người đi!”

Một người đàn ông bộ dáng đông lạnh co rút mãi, triệt một phen nước mũi nhỏ giọng oán hận nói.

“Mày sờ nữa sờ.” Người bị chất vấn kia hiển nhiên cũng phiền muộn, sai khiến đệ tử đi soát lại người, còn mình thì đi qua một bên đốt lửa hút một điếu thuốc hít vài hơi, một đoàn khói như sương mù nhỏ ra, liền nghe tiếng giày cao gót đến gần, đục lỗ nhìn lại, liền nhìn thấy một người phụ nữ trang điểm nồng đậm bị một người đàn ông ôm đang đi về hướng bên này, thời tiết đầu xuân mà nữ nhân kia ăn mặc rất mỏng manh, bên ngoài chỉ khoác một áo khoác mỏng, bên trong mặc váy thấp ngực, mà người đàn ông kia, tay ở trên lưng bỗng nhiên lại hướng ngực nữ nhân sờ soạng...

Nữ nhân kia hiển nhiên uống say không còn biết gì, nửa người đều tựa vào trên người đàn ông kia, mềm nhũn như không xương.

Kỹ nữ mang khách về nhà mình? Người đàn ông đang hút thuốc không nhịn được huýt sáo một cái, bộ dáng nhỏ này cũng không tệ lắm đâu.

Lô Dịch nửa tỉnh nửa say, chỉ cảm thấy toàn thân đều lạnh thấu, rượu tỉnh được hơn phân nửa, mới phát hiện người kéo mình đi là khách đêm nay, có cảm tình với mình nên bị lôi ra khỏi phòng bao? Mang mình về nhà?

Lô Dịch vỗ vỗ trán, cười quẩn rũ nhìn người kia, nửa thân thể càng dán chặt tới, môi đỏ mọng dán sát vào thân thể người nọ, lông mi thật dài liếc mắt lộ vẻ phong tình, đang muốn nhắm mắt lại, bỗng đột nhiên mở...

Lô Dịch đẩy người đàn ông ra, có chút không dám tin tưởng nhìn người đàn ông nằm trên mặt đất trong ngõ hẻm kia, cô gơ tay lên hung hăng xoa mắt, maccara chất lượng kém liền lem ra, lại là nhìn càng nhanh.

Lô Dịch cô 18 năm không gặp cha mẹ có lẽ cũng không nhận ra được, thế nhưng Mạnh gia tam thiếu có hóa thành tro, cô cũng có thể theo phong tình vạn chủng cùng những người khác phân rõ nhận ra kia là Mạnh gia tam thiếu của cô.

“Các người làm gì? A? Buông hắn ra!” Lô Dịch thoáng cái tỉnh rượu, cô như người điên hướng Mạnh Thiệu Hiền trước mặt chạy đến, túi xách trên tay liền hướng mấy người kia đập túi bụi...

“Mẹ, con này điên rồi, kéo nó ra!” Người kia vút điếu thuốc trên tay, lập tức quay sang, tay hắn túm lọn tóc xoăn dài của cô lôi kéo, Lô Dịch thấy dưới chân bất ổn, thoáng cái liền ngã xuống đất...

Động tác cô cực kì miễn tiện, lập tức bò dậy, thẳng thắn đem hai giày cao gót tháo ra, lại bỏ nhào tới, đem người đàn ông đối diện cào cấu như mèo, hắn kêu thảm một tiếng né tránh cũng không dám cản trở cô, Lô Dịch một hơi vọt tới trước mặt Mạnh Thiệu Hiền, thấy sau gáy hắn đều là máu, bất tỉnh nhân sự, trong nháy mắt tức giận mây liễu dựng thẳng, miệng liền mắng: “Bà ngoại chúng mày! Chúng mày dám đánh hắn?”

“Đánh kỹ nữ này cho tao!” Người đàn ông dẫn đầu xanh mặt, khoát tay chặn lại, vài người lại tiến lên, Lô Dịch mới đầu có thể ngăn cản được một chút, nhưng lúc sau liền bị mấy người đàn ông kéo qua một bên...

“Có giỏi thì chúng mày hướng bà đây mà đánh, đừng có đụng vào hắn! Bà cô chúng mày cũng không phải ăn chay!” Lô Dịch chửi ầm lên, một bên khóc om sòm giữa giữa tránh mấy bàn tay đang giữ cô như gông

cùm, người đàn ông kia vung một bạt tai: “Kỹ nữ thôi, dám phá chuyện tốt của tao?”

Lô Dịch bị một bạt tai đánh thẳng vào mặt sưng đau, khóe miệng cũng rớm máu, một luồng máu đỏ chảy xuống, lại mang theo một vẻ đẹp diêm dúa lẳng lơ.

Cô ngoảnh nhìn, lại thấy Mạnh Thiệu Hiên bộ dáng nằm yên tĩnh trên mặt đất, bên môi lại vung lên một mặt cười, một đôi con ngươi nhìn không ra tướng mạo dần dần ôn nhu, Lô Dịch thôi hôm nay nếu liều mạng cứu anh, cũng không ủng hộ công chúng ta trên đời này một tao nhi...

“Thả hân ra, trên người tao liền cho chúng mày hết.” Lô Dịch yên lặng mở miệng, nhìn mấy người đàn ông trước mặt.

Màn trời lại vô cùng đen kịt, như là vĩnh viễn cũng không sáng lên được, Lô Dịch từng câu từng chữ chậm rãi mở miệng, trong ví của cô không ít tiền, nếu những người đó không hài lòng, cô đem tạt cho bọn chúng cũng không phải không được.

“Lão tử ta hôm nay không muốn tiền, cô không phải là cái kê sao? Ha ha...Người ta nói con hát và kỹ nữ đều vô tình, nhưng hôm nay ta lại nhìn ra trò hay, đây là người thân mật? Chắc chắn, lớn lên thực sự là khá tốt, trách không được cô thể nhưng lại giúp hân, dù thế nào, cho mấy anh em tao ngủ một lần, tao để lại cái thân nửa tàn phế kia!”

Người đàn ông hướng ngón tay thô nâng cằm Lô Dịch, đem mặt cô kéo gần, miệng có mùi vị khác thường dán lên, ở trên cổ của cô lướt qua lướt lại, Lô Dịch chán ghét nhũu mày, muốn tránh nhưng tránh không được, bên tai truyền đến tiếng cười vang của những người kia, cô biết kết quả hôm nay thế nào, cô chỉ là một kỹ nữ, mấy người này cô cũng có mơ hồ biết đến, đều là trên đường lẩn vào, những người như cô không nên trêu vào! Bây giờ rất loạn, cô cũng không trông chờ có người chõ mồm vào!

Được, bà cô chúng mày kiếp này ngủ với không biết bao nhiêu đàn ông, cũng không quan tâm nhiều hơn năm sáu người, Lô Dịch phóng đảng cười: “Ngủ một là ngủ, ngủ sáu vẫn là ngủ, tao đáp ứng! Nhưng mày nghe cho kỹ, các người có thể ngủ với bà cô tôi đây, nhưng không được động đến nửa đầu ngón tay của hân!”

“Là người giang hồ, nói ra nói, đổ ra nước, cô là một kỹ nữ lạnh lẽo, tao cũng sẽ không lật lọng cô!”

Người nọ nhe răng cười, tiện tay xé rách áo khoác trên người Lô Dịch, cầm cổ tay, đem cô hung hăng đè trên tường đối diện với mình, Trong váy Lô Dịch có thể gọi là...một tảng lớn trắng nõn, xung quanh tức thì một mảng không khí yên tĩnh, chỉ nghe tiếng nuốt nước miếng, cô nguyên bản liền sinh mê hoặc, vóc người càng nhất đẳng, bằng không cũng không được liệt vào hàng tiếng tăm lừng lẫy Lô Dịch. Thế nhưng nữ nhân đồ chơi này chính là chỗ thời gian đáng giá, trên người càng nhiều lại càng tiện, thanh danh của Lô Dịch sớm đã kinh sợ biết bao người, hưởng chi thành phố A, lại thiếu chính là nữ nhân tuổi trẻ dung mạo xinh đẹp, chờ thanh danh của cô càng lúc càng lớn, cạnh tranh cũng đại kinh người, tuổi cô cũng tăng theo, cô trái lại sẽ không được tiếp khách danh dự nữa.

Lô Dịch ghé vào trên tường, mặt cọ ở tường, đau như là hỏa thiêu, cô nghiêng mặt, nhìn thấy dung nhan anh tuấn của Mạnh Thiệu Hiên, đáy lòng một trận toan thỏa mãn.

Nếu như cô là một người sạch sẽ, nếu như cô là thiên kim tiểu thư, cô nhất định sẽ da mặt dày theo đuổi hân, mặc kệ nó, chỉ muốn là hân, ai bảo hân đẹp trai như vậy, từ lần đầu tiên gặp cô đã len lén thích hân.

Người đàn ông phía sau đem quần áo của cô không thương tiếc xé rưng, bàn tay thô ráp bóp thân thể cô, mỗi chỗ đều rất đau, cô nhịn không được kêu lên một tiếng đau đớn, nhưng vẫn là gắt gao cắn môi, nước mắt như tăng hơi nước, nhìn không thấy rõ...Không thấy rõ bộ dáng của hân.

Cô thực sự bản a, có đôi khi cô tự ngẫm lại, cô sao lại có ý nghĩ đi thích một người đàn ông cao cao tại thượng? Hân là mây, cô là bùn đất, vẫn là bị người giẫm không biết bao nhiêu dơ bẩn.

152. Chương 152 : Dư Thừa Nhu Tình

Sonhoangquyen edit

Có lẽ đây chính là một người kỹ nữ có giấc mơ, mỗi ngày cùng một người đàn ông khác nhau lên giường, lại còn muốn ở trong lòng bảo trì một phần tình cảm sạch sẽ, cũng là, nếu không có kí thác, nếu là không có ảo tưởng tốt đẹp, ai có thể nhìn xuống?

Cô bé nào nghĩ tới cuộc sống như thế? Cô bé nào không muốn tìm một người đàn ông tốt để kết hôn?

Thế nhưng cô đơn đi qua, Lô Dịch lại rất nhanh thanh tỉnh, trong lòng cô biết chính mình bước vào vòng tròn này, căn bản không có khả năng toàn thân sạch sẽ trở ra, cho nên cô chưa bao giờ nghĩ tới sẽ cùng Mạnh Thiệu Hiền ...

Cô kiên định làm công việc kỹ nữ, dùng thân thể của mình kiếm tiền, biến hóa các phương pháp dâm dục đa dạng để phục vụ đại chúng, cô không ăn trộm ăn cướp, Lô Dịch cảm thấy như vậy rất tốt, so với ở nhà nghèo khổ làm việc cực như trâu...

Thế nhưng lần này...điều đó không giống tác phong nghề, cô cam tâm tình nguyện, nếu để nhìn hấn chết trong ngõ hẻm dơ bẩn này, cô thà rằng mình bị người chơi đùa đến chết, cứu hấn, so với việc câu được một con rùa vàng lớn cả đêm buôn bán lời một vạn còn làm cho cô hài lòng hơn, phải nói rằng, Lô Dịch là một cô gái rất keo kiệt, muốn cô bỏ tiền, như là muốn mạng của cô.

Con người hấn sạch sẽ tuần mi như vậy, kia sao lại đắc tội?

Lô Dịch làm kỹ nữ nhiều năm như vậy, ngoại trừ bị người làm hư thân tưởng chết ngày đó khóc như sói tru, đây là lần thứ hai khóc nước mắt không ngừng được.

Thân thể non mềm của cô bị thô ráp trên tường cọ sát, đau không ngừng muốn rên rỉ, người đàn ông phía sau không biết thay đổi mấy, phía dưới đau không chịu nổi, chân đều căng thẳng tựa hồ như chuột rút, tư vị quả nhiên không dễ chịu...

Lại bị người chuyển qua, dính ở trên tường, một chân cơ hồ bị người bài thành 180 độ, cô cảm giác xương cốt toàn thân mình đều muốn nát...

Cô đem mặt quay về một bên, không nhìn tới hấn, chỉ là nếu nhìn hấn, cô chỉ cảm thấy đối với hấn một loại khinh nhờn. Mặc dù biết hấn hôn mê, nhưng nhìn đến mặt của hấn, muốn mình làm chuyện dơ bẩn này, cô không ngừng được mặt đỏ, Kỹ nữ còn có thể mặt đỏ, thật con mẹ nó,thế giới lấy làm kì tích a!

Trời dần dần sáng, hoảng hốt có thể nghe được tiếng người mở cửa sang sớm, hắt nước, gánh nặng trên người rốt cuộc buông, thân thể rách nát của cô bị người ném ở trên mặt đất, như là một bao tải rách, mấy người kia vừa mặc quần vừa thỏa mãn, mấy người thuận tay đem tiền trong ví của Lô Dịch lấy đi...

Tiếng bước chân từng bước rời xa, Lô Dịch ghé mặt trên mặt đất ẩm ướt lạnh lẽo, toàn thân lạnh phát run, nhưng vẫn là tích góp một chút sức lực, rất nhanh bò dậy, tìm được áo khoác ngoài của mình, đem thân thể của mình vây lại, rồi kéo lê thân thể mình đến trước mặt Mạnh Thiệu Hiền...

Cô cố sức kéo thân thể trầm trọng của hấn, mí mắt của hấn tựa hồ giật giật, Lô Dịch đáy lòng vui vẻ, cắn răng một cái, rồi dùng sức đỡ hấn đứng lên, cô muốn hấn phải sống, muốn đỡ hấn đi, nhưng cả người hấn đều không có khả năng, Lô Dịch một thân mồ hôi, cô muốn buông hấn đi tìm người giúp, lại lo lắng hấn xảy ra chuyện gì, mò tìm di động của mình, lại phát hiện di động cũng bị người lấy mất.

Lô Dịch trầm mặc một hồi, cuối cùng tháo bỏ giày, cô lộ vẻ sầu thảm cười, ngồi xổm trước mặt Mạnh Thiệu Hiền, ngón tay chậm rãi vươn, muốn phủ lên mặt hấn, lại dừng cách 1cm trước mặt hấn, tia nắng ban mai mờ mờ lung, đem hai người bọn họ đều mạ một vòng ấm áp quang mang...

Ngón tay nhỏ bé của cô, dọc theo hư không vẽ gương mặt của hấn, nước mắt Lô Dịch như vậy liền rơi xuống, từng viên từng viên như là chân châu, cô giơ tay lên xóa đi, nước mắt vẫn tuôn xuống không ngừng...

Lô Dịch dưới đáy lòng thầm chửi mình một tiếng, oán hận đem nước mắt xóa đi, cô đứng lên, nhưng vẫn nghiêng thân thể về phía hấn,cố sức đem thân thể hấn kéo lên, trọng lượng hấn đè xuống một khắc kia, Lô Dịch cảm giác mình muốn học máu, tim đập nhanh hơn, trong cổ họng hồng học như là ông bề rách nát, Lô Dịch hai tay nhỏ yếu gắt gao ôm lấy hai chân rắn chắc của hấn, lê từng bước một, đều giống như là giẫm trên lưỡi dao sắc bén, chân cô chỉ đi tắt, mấy bước đã bị xé rách, lại rét buốt cùng khó chịu.

Nhớ đầu ngõ có một phòng khám tư nhân, danh tiếng cũng không tệ lắm, Lô Dịch đeo hắt hôn mê, từng bước từng bước một gian nan về phía trước.

Trên đường cũng không gặp một người, Lô Dịch đi đến cuối cùng, chỉ cảm giác mình dựa vào một hơi ở đi, lòng bàn chân đau đến không còn cảm giác, hai tay cũng tựa như bị bẻ gãy, cô gất gao cắn răng, đầu vầng mắt hoa, cước bộ phù phiếm, cuối cùng khi nhìn thấy biển phòng khám, thở mạnh một hơi, cả người liền mềm nhũn trên mặt đất...

Bằng gác một vòng lại một vòng được tháo ra, Mạnh Thiệu Đình đứng ở một bên không kìm hãm được hai tay nắm chặt, ánh mắt chuyển động theo động tác của thầy thuốc, đến cuối cùng, thấy một vết thương màu hồng nhạt bằng đồng xu trên trán cô lồi ra, mà bác sĩ cũng là nhũu chặt mi...

“Bác sĩ, vết sẹo này..” Mạnh Thiệu Đình nhăn mi, chỉ vào vết thương trên trán Tĩnh Tri...

“Không cần phải phí, đây là dấu vết trên da, trên người để lại sẹo, chính là Hoa Đà tái sinh cũng không xong.” Tĩnh Tri bỗng mở miệng, tay xoa xoa trán mình, một vết thương lớn như vậy, cũng làm cho cô không khỏi miễn kinh hãi.

Trên đời này phụ nữ không ai không thích khuôn mặt đẹp như hoa, cô nguyên bản chính là tướng mạo thường thường, hiện tại phá hủy dung, nói không chừng sẽ nhân họa được phúc chưa biết chừng.

Mạnh Thiệu Đình ý bảo bác sĩ đi ra, ngồi xuống trước mặt cô, cầm tay cô, chậm rãi nói: “Cũng chưa biết chừng, chung quy có phương pháp.”

“Nữ vì duyệt mình người dung.” Tĩnh Tri lạnh lùng cười, rút tay từ lòng bàn tay hắt ra: “Vì thế không cần phải.”

Lòng bàn tay hắt trống không, tựa hồ tâm cũng hơi trống rỗng, mấy ngày này, nhìn mặt lạnh của cô xác thực là nhìn nhiều lắm, cũng may mà hắt không có trở mặt rời đi, lúc này thấy cô vẫn như vậy, tâm trạng lại âm thầm có phần bức bối: “Có cần phải không cần thiết, tôi nói tính! Tôi là muốn cô vì tôi càng ngày càng đẹp.”

Tĩnh Tri không ra tiếng, bên môi cười lạnh lại càng sâu, nếu hắt muốn uống phí tâm cơ, liền kệ hắt đi.

“Cô đợi lát nữa, tôi cho người hầu thu dọn, chúng ta liền xuất viện, xuất viện là chuyện tốt, cô hôm nay cũng đừng dùng sắc mặt đó nhìn tôi có được không?” Thấy cô như vậy, lại thêm vết thương đỏ trên trán, bắt giác hắt mềm lòng ba phần, ở bên cạnh cô ngồi xuống, nhẹ nhàng kéo vai cô: “Tôi dẫn cô đi ăn tiệc, nha? Muốn ăn cái gì?”

Tĩnh Tri giống như một pho tượng rồi gỗ không nhúc nhích, Mạnh Thiệu Đình tự đòi mất mặt, hứng thú bắt giác có chút rã rời, thẳng thắn cúi đầu, cầm tay cô nhẹ nhàng vỗ về: “Cô thích đàn dương cầm, tôi cố ý cho người mua cho cô một cây đàn tốt nhất, chờ cô trở lại là có thể mỗi ngày đánh đàn.”

“Sau này tôi cũng không bao giờ đàn dương cầm.” Tĩnh Tri đưa tay gạt ra, trong lòng lại có một vết thương nhân nhạt đóng băng.

“Móng tay vẫn là quá dài, cô đừng động, để tôi cắt móng tay cho cô.” Dứt lời hắt với ngón kéo lấy một cây kéo sắc bén, đem tay cô đặt trong lòng bàn tay, cẩn thận từng ly từng tý cắt móng tay cho cô.

Tiếp: Không cho phép cô nghĩ đến hắt

153. Chương 153 : Không Cho Phép Cô Nghĩ Đến Hắt

Cô an tĩnh kì dị, không có phản kháng, Mạnh Thiệu Đình bắt giác mừng rỡ, càng phát ra lưu luyến ôn nhu, thùy mắt nhìn bàn tay với những ngón thon dài trong lòng bàn tay mình, miệng nhẹ nhàng dụ dỗ nói: “Tĩnh Tri, không cùng tôi âu khí có được không? Tôi không nên bức cô, nhưng cô cũng nên rõ ràng, tôi chỉ muốn lưu cô ở bên cạnh tôi...”

Tĩnh Tri cổ quái cười, ngón tay bỗng nhiên về phía trước một tống, Mạnh Thiệu Đình kinh hãi không kịp thu hồi kéo, lại bị kéo làm rách một lớp da mỏng...

Trong nháy mắt máu chảy ra, Tĩnh Tri ngay cả mi mắt cũng không nhàn, trái lại còn cười nói: “Cũng không dùng nó để đàn cây đàn dương cầm dở bản kia.”

“Cô nháo!” Mạnh Thiệu Đình giận dữ, ném cây kéo qua một bên, một cước đem bàn trước mặt đá văng, hần nắm chặt tay cô, trong thanh âm uẩn tức giận: “Bác sĩ, bác sĩ!”

Tĩnh Tri thờ ơ ngồi, ánh mắt chỉ hướng về phía cửa sổ, bầu trời xanh nhạt nhòa thực sự là nhìn được, trong vườn hoa cũng đẹp đi, mùa hè cũng sắp tới, khí trời ẩm áp thực sự là thoải mái, cô chậm rãi nhắm hai mắt, trong lòng không dám nghĩ đến gương mặt Thiệu Hiền, nhưng vẫn là thân ảnh mờ lung của hần, hần ở chỗ nào? Hần mất tích, đến bây giờ còn không có tin tức, mà cô như vậy, như vậy nhớ hần.

Thầy thuốc xử lý vết thương cho cô, băng bó xong cũng toát mồ hôi lạnh, Mạnh Thiệu Đình đứng ở nơi đó, sắc mặt như cũ hắng giọng, hần đem người giúp việc đều đuổi ra, đứng trước mặt cô, nhìn bộ dáng cô lúc này.

Như là một khối thịt rớt ra từ người hần, cô cười rất an tường, thật bình tĩnh.

Nhưng sự bình tĩnh ấy lại làm cho hần nói không nên lời tuyệt vọng, hần thà rằng cô đại náo, mắng to, thà rằng cô kêu khóc, mắng hần, chí ít còn có thể chứng minh cô đang sống, mà bây giờ, cô như một khối cương thi, bộ dáng luôn luôn lạnh như băng, ngay cả tay cô, đều không có nhiệt độ, trên mặt thần sắc tự tiểu phi tiểu thường ngày cũng biến mất, ngẫu nhiên hần thấy được, không khỏi kinh hãi.

“Phó Tĩnh Tri, cô đừng cho là tôi không có biện pháp đối với cô, cô đừng cho là tôi không dám động vào cô!” Hần bỗng nhiên tức giận gầm nhẹ, thuận tay nhặt lên một cái bình hoa đập xuống đất, thanh âm vỡ vụn nghe chói tai, gốm sứ vỡ vụn đầy đất, dưới chân Tĩnh Tri là một tấm thảm Ba tư rất đẹp, bàn chân tinh xảo của cô ở trên đó hơi run lên một chút, mà mu bàn tay hần cũng bị bắn vào hai miếng, máu còn chưa kịp chảy ra...

Tựa hồ như hành động của hần khiến cô hoảng sợ, thân thể run run, sâu trong tròng mắt có lấm tấm điềm đạm đáng yêu.

Trái tim hần dần dần mềm nhũn, đáy mắt chậm rãi lộ ra nhợt nhạt cùng một nỗi sợ, thần sắc của hần như có một chút tình trạng kiệt sức, hần cúi người xuống, chậm rãi ngồi xuống trước mặt cô, hần kéo cô đặt trên đầu gối hơi phát run tay, đem tay bị thương của cô đặt trong lòng bàn tay, mi giữa khóa nói không nên lời do dự, nhẹ nhàng nỉ non: “Tĩnh Tri, cô nói cho tôi biết, cô rốt cuộc muốn như thế nào? Lâu như vậy, cô còn muốn cho tôi bao nhiêu mặt lạnh?”

Cô nháy mắt mấy cái, biểu tình liên sinh động lên rất nhiều, môi bắt đầu có chút huyết sắc, thanh âm thật thấp, lại là như phong liễu ôn nhu: “Tôi muốn như thế nào, không phải anh rõ ràng sao?”

Về mặt của hần đột nhiên đại biến, nắm tay chỉ trong thoáng cái chặt lại, Tĩnh Tri cảm giác vết thương có điểm đau, trong lòng cô lại ề ảm, nếu như Thiệu Hiền nhìn thấy cô bị thương, nhất định đau lòng muốn chết, cô có thể bắt hần mỗi ngày rửa chén...

“Phó Tĩnh Tri! Tôi không cho phép cô còn muốn hần!” Hần đột nhiên đứng lên, một phen nắm cầm cô, bức cô ngẩng mặt lên, Tĩnh Tri thấy mặt hần có chút dữ tợn, môi của hần mím rất chặt, răng cắn vào nhau vang lên, cô có chút lo lắng, hần sẽ lại đối với cô lần nữa động thủ.

“Đừng muốn Thiệu Hiền nữa, cô đối với hần nhớ mãi không quên, chỉ là hại hần.” Ngữ khí của hần thoáng cái chậm rãi thả lỏng, cúi đầu, mềm nhẹ hôn cô, một chút một chút: “Tĩnh Tri, cô không thể tốt với tôi một chút sao?”

Cô cười rất đẹp, mở to mắt, môi của hần dán vào cô, chỉ làm cô cảm thấy buồn nôn.

Cô bỗng nhiên nghĩ, thế nào khi đó cứ như vậy thích hần, như vậy yêu hần? Yêu hần tới bản thân mình cũng hèn mọn tới bụi bặm, yêu đến tự tôn của chính mình cũng không cần, hần lại đem cô coi chẳng ra gì, liếc mắt một cái cũng ngại phiền phức.

Thời gian ly hôn, cô đã từng cho rằng, mình sẽ không chịu đựng nổi sự tình, nhất định là hần không nên cô.

Mà bây giờ,lúc hân hôn cô, cô lại phát hiện, để cho cô chịu đựng không nổi sự đụng chạm của hân vào mình. Cô sớm đã đối với hân không có một tia cảm tình, đừng nói yêu, không nói thích, ngay cả liếc mắt một cái, cô cũng cảm thấy chán ghét.

“Anh phản đối sao?” Cô liền như vậy hàm chứa tiểu ý nhìn hân, một đôi con ngươi đen nhánh chói mắt, bức hân giật mình buông tay, đáy mắt ôn nhu dần rút đi, bàn tay nắm cầm cô dần buông ra, Tĩnh Tri nhìn thấy khoe môi đều ở cơ thể, thấy ngón tay hân một ngón một ngón siết chặt, các đốt ngón tay đều có chút trắng bệch, đáy mắt hân đang bốc lên lửa giận, nhưng lại giống như bị cái gì đó ngăn chặn...

Cô không sợ hãi nhìn hân, cô chết còn không sợ, còn sợ những thủ đoạn hèn hạ của hân sao?

Chết đã khó như vậy thì cô nên sống êm đẹp,xem ai là người cười cuối cùng/

Hân chậm rãi giơ một ngón trỏ, trong hư không chỉ chỉ cô, môi mím chặt hiện lên ngoan lợi, không biết qua bao lâu, ngón tay thon dài đột nhiên trượt xuống, không nói một lời, Mạnh Thiệu Đình xoay người rời đi...

“An Thành, cậu thay ta xem trọng người phụ nữ kia, xảy ra một chút trở ngại, tôi muốn mạng của cậu!”

Tiếng đóng cửa lớn kèm theo tiếng hân gầm nhẹ, đột ngột âm ỉ, nhưng lại rất nhanh yên tĩnh lại, Tĩnh Tri nghe được tiếng bước chân dừng dừng nổi giận của hân đi xa, môi cô chậm rãi ngoắc ngoắc, lạnh lùng cười một chút, cúi đầu, nhìn ngón tay băng bó vô cùng tốt, máu tươi thấm thấu băng gạc, màu sắc đỏ au, trông rất đẹp mắt.

Cô chờ đến ngồi đó, một đôi mắt chuyển động mấy cái, bình tĩnh rơi vào một góc, dần dần yên ắng xuống, lại có nhột nhột đau thương ồ ồ chảy ra, Thiệu Hiên, anh đang ở đâu? Mắt anh nhìn không thấy, một mình ở bên ngoài làm thế nào qua?

Tĩnh Tri chậm rãi nhắm mắt lại,cô ở trong lòng lặng lẽ cầu xin: Chỉ mong phật tổ phù hộ Thiệu Hiên bình yên vô sự, Phó Tĩnh Tri nguyện ý giảm thọ hai mươi năm, khẩn cầu hân cả đời bình an.

Tĩnh Tri không ở nhà cũ của Mạnh gia, mà là một biệt thự nhỏ khác, ở đây không có nhiều người ở, bất quá chỉ có bảy tám biệt thự kiểu dáng Tây Âu phân bố thưa thớt.

Biệt thự cô ở điều kiện vô cùng tốt, phía sau phòng ngủ là dãy núi xinh xắn xanh ngát, có thể nghe được thanh âm của dòng suối nhỏ, hiện tại là cuối mùa xuân, ánh sáng chói lười mà lại yên ắng, nơi này không khí cũng tuyệt vời, sau biệt thự có một vườn hoa diện tích không nhỏ, người hầu đã đem mặt đất san bằng, chờ hân trở lại, tùy ý chọn một số loại cây hoa để trồng.

Mạnh Thiệu Đình tức giận bỏ đi từ ngày đó, Tĩnh Tri như nhật được sự thanh nhàn,hân liên tiếp bốn năm ngày cũng chưa xuất hiện, cô cũng dần dần phóng tâm, mặc dù cô hành động không có tự do, làm gì cũng có một người ở bên nhìn, lại cũng cảm thấy so với lúc nằm viện kia cùng ăn cùng ở tốt hơn nhiều.

Tốt nhất hân vĩnh viễn không đến, tốt nhất công ty hân phá sản cho hân bận xoay quanh, tốt nhất nữ nhân của hân đều nháo sự quần lầy hân không buông, tốt nhất hân xui xẻo vị hôn thê ngày ngày tìm hân, tốt nhất...

Tĩnh Tri đứng ở trước cửa sổ, hàm răng trắng nõn nhẹ nhàng cắn môi dưới, đáy mắt lướt qua lạnh lạnh ngoan lợi, hai tay hung hăng bám chặt song cửa gỗ, lại đem móng tay vừa dài một chút bầu vào bệ cửa sổ.

Tốt nhất lúc hân lái xe tâm tình không tốt, xảy ra cái gì ngoài ý muốn,cũng nữa nhìn không thấy mặt trời ngày mai, lại cũng không có cách nào đến trước mặt cô.

Tĩnh Tri nghĩ tới đây, không khỏi nở nụ cười, đầu ngón tay đau đớn không cảm giác được, chỉ cảm thấy trong lòng một trận khoái ý,lại là từ hôn lễ ngày đó cho đến giờ, đã qua hơn hai mươi ngày trời, duy nhất lúc này cảm thấy khoái ý.

“Nghĩ đến chuyện gì vui vẻ như vậy?” thanh âm Mạnh Thiệu Đình từ rất xa vang lên, Tĩnh Tri đột nhiên quay đầu lại

154. Chương 154 : Tôi Chê Anh Bẩn

Nghĩ đến chuyện gì mà vui vẻ vậy?” thanh âm Mạnh Thiệu Đình từ xa bỗng vang lên, Tĩnh Tri đột nhiên quay đầu lại, trên cửa sổ có gió xuân mềm mại nhẹ nhàng thổi tấm rèm cửa tinh xảo bằng gấm Châu Âu, tóc đen bóng của cô trên không trung lướt qua một đường vòng cung, một đôi con người nguyên bản đang cười, lại dần dần biến thành lạnh lùng...

Mạnh Thiệu Đình thấy khuôn mặt trắng tinh khôi nhỏ nhắn của cô ở cảnh xuân này đặc biệt rõ nét, như là mới ngủ dậy, áo khoác mỏng có phần mất trật tự, trên trán cô tóc mái cắt sửa đủ để che đi vết sẹo, lại giúp cô nhìn trông giống như một cô gái hai mươi tuổi.

Mạnh Thiệu Đình trái tim hơi khê động, hần chậm rãi đi tới, đáy mắt ôn nhu dần dần sáng ngọc, cho đến khi tới trước mặt cô, tay cầm lọn tóc nhỏ trên tay hơi cuốn một vòng, thấy cô mặt lạnh lùng, lại bắt đầu một tia biếng nhác cùng điềm đậm đáng yêu, bất giác than thở: “Anh từ trước đến nay không thích thơ từ, thời gian trước đọc sách, có một ý thơ anh nhớ mãi, Tĩnh Tri , anh đọc cho em nghe.”

Hần cười, khuôn mặt tuấn đạt sáng tỏ như ngọc, môi mỏng lạnh câu lên một độ cung mê người, thanh âm của hắn trầm thấp, lại thuần hậu vô cùng, chậm rãi vang lên bên tai cô”

Túc tích không chải đầu

Ti phát phi hai vai

Cổ tay thân lang trên đầu gối

Nơi nào không thể thương...

“Tĩnh Tri...” Tay hắn dần dần trượt xuống, những sợi tóc lạnh lẽo như là con rắn nhỏ theo lòng bàn tay hắn trườn, hắn cúi đầu hôn, môi cô mang theo hơi thở vị bạc hà, bức bách hắn hô hấp dần gấp gáp, lời lẽ miêu tả hoa cùng môi, dần dần cảm giác đạt được thỏa mãn, hai tay nâng hông của cô chậm rãi dùng lực, lại đem cô đặt ở trên bệ cửa, hắn nghiêng người đè xuống, bàn tay hướng áo ngủ của cô tìm kiếm, lúc chạm đến da thịt băng khiết như ngọc, chỉ cảm thấy lòng tràn đầy khuây khỏa cùng thỏa mãn...

“Tĩnh Tri...” môi của hắn một đường dời xuống, rơi vào trên xương quai xanh suy nhược của cô, Tĩnh Tri không tính là đẹp, nhưng làn da lại trắng hơn tuyết, đặc biệt xương quai xanh kia cong như hình trăng non, càng làm mất Mạnh Thiệu Đình đau đớn, hắn cảm giác được mình trước mặt nữ nhân này, từng chút từng chút đắm chìm, nhưng lại không có biện pháp thoát ra được...

Hắn không biết mình mê muội với cô chỗ nào, cô từng là vợ của hắn, từng yêu hắn hừng hực khí thế, nhưng hắn khi đó không đem cô để vào mắt, mà bây giờ, phong thủy đã thay đổi,

“Anh là mới từ trên người Thẩm Mạn Quân đến đây đi.” Thời điểm hắn đang mở y phục của cô, chợt nghe thanh âm mỉa mai.

Giống như là một chậu tuyết, chợt đổ xuống chậu than củi đang cháy...

Mạnh Thiệu Đình chỉ cảm thấy trái tim một trận lạnh, tất cả dự vọng của hắn, liền như vậy bị ách trở, hắn chậm rãi theo trước mặt cô ngẩng lên, nhìn thấy ánh mắt trong sạch khê cười, cô nhẹ nhàng nói với hắn: “Không có ý tứ, tôi có khiết phích.”

“Anh không cùng cô ấy.” Hắn tức mi gắt gao nhìn chăm chăm cô, mà cô đã đưa tay đẩy hắn ra, xoay người kéo vạt áo nhìn ra cửa sổ, cô đứng ở nơi đó thân thể có chút đơn bạc, hắn lảng lảng nhìn, nhất thời bốc hỏa.

“Phó Tĩnh Tri, em thật đã cho anh không có biện pháp với em?” Hắn đứng lên, lộ ra da thịt màu đồng nơi cổ áo, vóc dáng của hắn rất tốt, vừa nhìn biết là chăm tập thể thao, kiện mỹ mà không có vẻ lỗ mãng.

Hắn trào phúng nhìn cô, đáy lòng lửa giận lại dần dần nổi lên, hắn thả bộ đến trước gót chân của cô, một tay kéo tóc dài của cô, bức bách cô quay mặt lại, Tĩnh Tri hơi nhú mi, vẫn là như cũ thờ ơ thất thần.

”Cô không phải muốn làm cho Thiệu Hiên nghĩ biện pháp tìm được cô, mang cô đi sao? Cô không phải muốn gả cho Thiệu Hiên sao? Cô chê tôi bẩn? A..

Hắn xích miệng cười lạnh, bàn tay kéo tóc cô dùng thêm sức, Tĩnh Tri cảm giác da đầu mình đều bị xé vỡ, nhưng cô cũng không hừ lấy một tiếng, thùy mi mắt, lại cứ không nhìn hắn.

“Cô cho tôi xem thật kỹ.” Bàn tay hắn xuống phía dưới một trủy, Tĩnh Tri bị đau bức bách phải giương cằm lên, hắn liền hung hăng cười: “Tôi cho cô biết, cô càng như vậy, tôi lại càng muốn đem cô chinh cho ngoan, thông minh một chút, nếu cô theo tôi, không chừng, tôi hai ba ngày liền ngấy cô...”

“Cả đời cũng đừng nghĩ.” Tĩnh Tri cười, lại chậm rãi nhắm mắt lại.

Mạnh Thiệu Đình nhìn bộ dáng của cô, cô như là một khối băng ngàn năm, vô luận hắn làm cái gì, cô căn bản một tia xúc động cũng không có!

Hắn vì coi chừng cô, thà rằng không đi Hawaii, hắn vì lưu lại cô bên mình, thà rằng lừa gạt cha mẹ mình, lừa dối vị hôn thê si ngốc đang chờ đợi hắn, cô lại không cảm kích chút nào.

Hắn vì một người phụ nữ làm đến trình độ như vậy, bị Thẩm Bắc Thành cùng Hà Dĩ Kiệt cười nhạo hắn, nhưng hắn vẫn gạt cha mẹ mình đem giữ cô bên người, không để ý cùng Mạn Quân nước mắt ủy khuất, ở bệnh viện chăm sóc cô tròn nửa tháng, nhưng cô vẫn thờ ơ!

Trong lòng hắn nghĩ, đều là tại Mạnh Thiệu Hiền đi.

Nhìn cô lúc mỉm cười mềm nhẹ, hắn liền biết!

Cô cho rằng cô không nói, hắn cũng không biết sao? Còn ảo tưởng trở lại bên người Mạnh Thiệu Hiền?

“Đừng nghĩ đúng không?” Hắn xích cười ra tiếng, bỗng trở tay túm hai cánh tay nhỏ yếu của cô, sau đó đẩy cả người cô nằm trên mặt sàn...

Trên sàn nhà là thảm Ba Tư thật dày, dù là như thế, cô vẫn bị lực cực đại của hắn làm đau đến mặt mũi trắng bệch.

Tóc dài xoa trên mặt thảm màu trắng trông rất đẹp mắt, da thịt cô trắng như ngọc, lại cùng tấm thảm màu trắng kia dung hòa cùng nhau.

Tĩnh Tri chỉ ở nơi đó không nhúc nhích, Mạnh Thiệu Đình không khó gặp cái bộ dáng lãnh đạm của cô, cái bộ dáng quật cường làm cho hắn hận không thể bóp chết cô.

Lửa giận, hắn căn bản vô pháp ẩn nhẫn, một cước đạp ra ngoài, đang ở bấp chân Tĩnh Tri, cô đau toàn thân đều co quắp một chút, ngay phía trước chân nhỏ liền xanh tím một khối, nhưng cô vẫn gắt gao cắn chặt khớp hàm.

Mạnh Thiệu Đình đẩy mắt một mảng tỉnh mạch, ánh sáng như vàng ó vẩy trên mặt đất, trên người cô cũng có một chút ấm áp, môi cắn chặt cơ hồ muốn chảy máu, thế nhưng hai mắt nhắm, bên môi vẫn như cũ là tiểu ý.

“Phó Tĩnh Tri, cô cứ như vậy giả chết cho tôi xem đi, nói thật cho cô biết, người của tôi đã tìm được Thiệu Hiền, tôi hôm nay trở về là muốn nói cho cô, cho cô hài lòng một chút, không ngờ cô lại bày ra dung mạo này cho tôi nhìn, cô thật cho là tôi sùng cô lên trời sẽ để cô muốn làm gì thì làm?”

Mạnh Thiệu Đình nói, liền đến gấp cả lưng, nắm lấy cổ tay của cô, đem cô từ mặt đất kéo lên giường, hắn từ trên cao nhìn xuống cô, trong con ngươi mang theo âm ngoan, nụ cười mê người mà lại khát máu: “Trong lòng cô tôi sớm đã là tên khốn đúng không? Tôi không quan tâm lại hỗn đản thêm một chút, dù sao, ở Mạnh gia, sẽ không ai quan tâm đến một đứa con riêng mất mẹ, cô nói xem, hiện tại tôi âm thầm giết chết Thiệu Hiền, thì như thế nào?”

“Anh dám!” Tĩnh Tri đột nhiên mở to con ngươi, đẩy mắt cô cuối cùng nổi lên gợn sóng, mà gợn sóng kia cuối cùng cuộn trào mãnh liệt, cô liền như vậy oán hận nhìn thẳng hắn, gần từng chữ một: “Anh dám động đến một ngón tay Mạnh Thiệu Hiền, Mạnh Thiệu Đình, nếu tôi không gặp mười gấp trăm hướng anh đòi lại, tôi sẽ không phải họ Phó!”

“Được!” Hắn ngồi thẳng lên, nhẹ nhàng vỗ tay hoan nghênh, trên mặt tiểu ý mê người như vậy, lại tiến không được thâm thúy trong đáy mắt.

“Còn muốn tìm cái chết sao? Còn mỗi ngày sống như người chết?” Hấn cười càng sâu, tia sáng trong đáy mắt dần dần biến mất.

“Đừng để cho tôi lại phải lần nữa nhắc nhở cô, còn có cha mẹ cô bị hại chết đâu, cô phải sống cho thật khỏe, phải biết rằng, cô sống càng tốt, những người hận cô ngày càng thống khổ, cô xem, cha mẹ tôi trăm phương nghìn kế muốn cô rời khỏi tôi, cô bây giờ lại cứ đem tôi nằm trong lòng bàn tay, có phải hay không trong lòng bọn họ như bị một đao đâm xuyên?”

“Không như, tôi giúp cô?” Hấn cúi đầu mở miệng, nói đến câu cuối, lại dẫn theo một mặt cay đắng không dễ cảm nhận thấy.

Tĩnh Tri hơi nhếch môi, một đôi mắt tinh lạng nhìn.

Cô làm sao quên, cô cả đời này cũng không thể quên được, cha đã ở Mạnh Gia bị khuất nhục, cô cả đời này đều không quên được hai vợ chồng già hiểm độc kia đã nhục mạ mẹ cô thế nào, thế nào nhục mạ cô, một người phụ nữ chưa làm điều gì sai!

“”Cô cùng tôi không có quan hệ, bọn họ lại càng hài lòng, không như Tĩnh Tri cô lui một bước đi, từ hôm nay trở đi, hai ta hảo hảo, cô nghĩ a, tôi và cô ân ái như hình với bóng, truyền tới tai bọn họ, có phải hay không rất kích thích?”

Mạnh Thiệu Đình tựa như đang dụ dỗ, cúi đầu thì thầm, hấn làm như vậy, một nửa quả thật là nghĩ như vậy, chuyện năm đó vì hấn mà dựng lên, hấn mặc dù chưa từng nói, không từng nói qua áy náy, nhưng vẫn giấu ở dưới đáy lòng, nhiều năm đối với cha mẹ kính trọng, chỉ trong phút chốc hóa thành hư ảo, ngay cả hấn tính cách bạc tình, đều đối với hành động của họ mà khinh thường, thậm chí chán ghét, Tĩnh Tri sốt ruột muốn chết, hấn cố ý muốn nhắc tới thù lớn của cha mẹ cô, chính là cho cô một lý do để sống.

Hơn nữa, hấn cũng không lặn với đánh trả lừa gạt cha mẹ mình một lần, giúp cô một hơi.

Còn có một nửa, lại là xác thực vì mình, mấy ngày nay hấn không chịu kết hôn, ai cũng mắng hấn thật nhiều, cũng làm cho hấn thấy rõ đối với mình “thật tình” như thế nào

155. Chương 155 : Đèn Cửa Khiêu Khích

Ở Mạnh gia nhìn lợi ích trước mắt, nhưng hạnh phúc của hấn lại tính cái gì đâu?

Nếu không phải trước ham Phó Chính Tắc ưng thuận nặng nề, làm sao buộc hấn cưới Tĩnh Tri, do đó khi Phó gia thua, lúc Tĩnh Tri mang thai, tạo thành bị kịch thứ nhất?

Nếu như không phải nhà hấn cùng Thẩm gia ăn nhip với nhau, kết thành đồng minh, lại làm diệu kế, làm cho hấn tiếp thu Mạn Quân, hấn như thế nào gặp hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan?

Từ đầu chí cuối, hấn từng cảm giác mình rất may mắn, hấn là đứa con được cha mẹ coi trọng nhất, thậm chí đa mưu túc trí, sự nghiệp thành công như đại ca ở trước mặt cha mẹ cũng không bằng hấn, hấn cũng vẫn cho rằng, cha mẹ thật tâm thật lòng đối tốt với hấn, vì thế nhiều năm như vậy, hấn chưa từng có hành vi bất tuân, thế nhưng hiện tại..

Cuối cùng hấn minh bạch, trước mặt quyền lợi, hạnh phúc của con trai mình cũng có thể hy sinh.

Hấn nói xong lại thấy Tĩnh Tri ngồi ngốc ở đó, hình như có chút ngây dại.

“Chuyện của tôi và cô, sớm muộn cũng không thể giấu giếm.” Hấn bước qua, đáy mắt tự giấu lại càng phát ra rõ ràng: “Cô cũng biết, tôi dự đoán được, chung quy đều phải đạt được, mặc kệ khó bao nhiêu.”

Hấn nói xong câu đó, lại đứng một hồi, thấy cô vẫn không có phản ứng, hấn hơi thấp đầu một chút, khẽ cười nhẹ một cái, xoay người liền đi ra ngoài.

“Cô suy nghĩ kỹ đi, cô chính là mỗi ngày đem mình bức thành Lâm Đại Ngọc, cũng không ai đồng tình chút nào đâu.”

Tiếng nói hấn rơi xuống, cửa cũng đóng lại.

Phòng ngủ cực lớn, chỉ còn lại một mình cô, thân thể Tĩnh Tri từng chút từng chút mềm nhũn ra, cô chậm rãi nằm trên chăn mềm mại, dần dần khóc ra thành tiếng.

Từ sau khi rời Thiệu Hiên, đây là lần đầu tiên cô bỏ mặc chính mình lớn tiếng khóc.

Cô xưa nay không phải một người quá khôn khéo, minh bạch ra cái đạo lý này thật sự là quá muộn.

Cô nghĩ tới ngày an ổn, muốn cùng yêu thương sâu sắc với người chồng của mình, có người lại cứ không cho cô an ổn, mà lại so với cô cường đại, cô nợ gì hắn?

Tĩnh Tri khóc đến cuối cùng, nước mắt dần dần cạn.

Mạnh Thiệu Đình, Mạnh Chấn Tông, Mạnh phu nhân, cô tại sao có thể cứ như vậy buông tha?

“Mẹ, người đừng nói nữa.”

Sau một lát trầm mặc, Mạn Quân nhẹ nhàng lắc đầu, cô gầy đi rất nhiều, gương mặt tròn trịa giờ biến thành mặt trái xoan, thần thái nhìn đáng thương, bất giác bà đi qua trước mặt con gái, nhẹ nhàng ôm cô: “Mạn Quân, con cũng đừng quá thương tâm, không phải Mạnh Thiệu Đình nói chỉ là chậm lại hôn kỳ thôi sao?”

Trầm phu nhân nguyên bản trong lòng cũng rất bất mãn, nhưng không chịu nổi con gái cứ một lòng nhào vào trên người Mạnh Thiệu Đình, bà là người mẹ yêu thương con gái, mắt mở trừng trừng nhìn con gái vò, lại cũng bất lực.

Mạn Quân một chuỗi nước mắt đột nhiên rơi xuống: “Mẹ, theo như vậy phát triển đi xuống, người cảm thấy hắn còn có thể lấy cô ta không?”

Trầm phu nhân sắc mặt cũng có chút khó coi, nhưng vẫn là giảm bớt thanh âm khuyên nhủ: “Mạn Quân à, ngày đó hắn hủy hôn, con vẫn quyết tâm muốn cùng hắn, cha mẹ ngăn không được con, cũng chỉ nhắm mắt mở một mắt, nhưng bây giờ con lựa chọn con đường này, còn như vậy ử rử nói, tính chuyện gì xảy ra?”

Trầm phu nhân thần tình có chút xem thường, hừ lạnh một tiếng nói: “Bất quá là một đứa con riêng thấp hèn, không sạch sẽ, cô ta dám cùng con tranh giành sao? Con cùng Thiệu Đình thời gian thế nhưng sạch sẽ.”

Mạn Quân sắc mặt càng trắng hơn, ngón tay không tự chủ vặn chặt: “Thì là như thế nào? Thiệu Đình không ở trên người con, mẹ, con nên làm cái gì bây giờ? Hắn đã gần một tháng đều không có trở về...”

Mạn Quân vừa nghĩ tới hắn đối với Phó Tĩnh Tri ôn nhu cực điểm, trái tim không khỏi một trận quay cuồng đau đớn, cô nhào vào lòng Trầm phu nhân ô ô khóc lên: “Mẹ, con có cảm giác mình không chống nổi nữa...”

Trầm phu nhân một tay vỗ về con gái, hai mắt chậm rãi mị lên, lại nói tiếp, hôn sự này bà cực kỳ hài lòng, Thiệu Đình cùng Mạn Quân tình cảm chưa nói là thật tốt, nhưng cũng là tương kính như tân, nhưng không ngờ đến, giữa chừng lại lòi đầu ra Phó Tĩnh Tri, lại là thông đồng cùng Thiệu Đình đến nhà cũng không chịu về.

Trong lòng ruột mềm trăm mối, nhưng tinh thần vẫn tỉnh táo dỗ con gái: “Mạn Quân à, đàn ông bên ngoài có phụ nữ đều không coi là chuyện lớn, con là vị hôn thê của hắn, qua tam môi lục sính, con mới là con dâu tương lai danh chính ngôn thuận của Mạnh gia, người khác có kiêu ngạo thế nào, cũng không thể giẫm lên đầu con đi, khí thế đó, đầu tiên chúng ta không thể thua đi.”

Mạn Quân khóc giật mình, nước mắt nói: “mẹ, Thiệu Đình đều không về nhà, con có thể làm cái gì? Mẹ không biết, tâm tư hắn đều ở mai vườn với nữ nhân kia, làm sao còn có vị trí của con? Trước đây tuy là hắn đối với con không nhiệt tình lắm, nhưng cơ bản vẫn là không có trở ngại, nhưng hiện tại...”

Mạn Quân lại không nhịn được khóc nức lên.

“A, mẹ không ngờ tới, Thiệu Đình lại đem cô ta an trí ở biệt thự mai vườn, xem ra nữ nhân này cũng không đơn giản.” Trầm phu nhân nhẹ nhàng lau nước mắt cho con gái, có chút giận không tranh nói: “Nhắc tới cũng là do con, đều đi theo bên người nhị thiếu bốn năm năm, vẫn chỉ là một người không có danh phận,

nếu như hiện tại con gả cho hần...Ai đúng rồi, thủ tục bên đại sứ quán bên kia làm thỏa đáng thôi, đều đã lâu như vậy.”

Trầm phu nhân không nói thì thôi, vừa nói đến chuyện giấy hôn thú, Mạn Quân nước mắt lại càng không dừng được...

Thấy cô khóc thành ra như vậy, Trầm phu nhân thăm nghĩ chuyện xấu, nhưng cũng chống hỏi: “Đây tốt cùng là làm sao vậy? Con nói cho mẹ, không thì chúng ta đi tìm Mạnh phu nhân đi!”

“Mẹ,,sứ quán bên kia đều làm thỏa đáng, chỉ là Mạnh Thiệu Đình kéo dài không cho người đi làm thủ tục kết hôn.” Mạn Quân đau lòng, nghĩ đến bộ dáng băng lãnh của hần, lại là một trận oan tâm nứt phổi, Tình Tri thế nào phải tìm hần, được ý của hần, mẹ hần ba hôn đã đánh mất hai...

“Điều này cũng khinh người quá đáng! Mạn Quân, con đều bị người cười trên đầu, vẫn là một mặt nhẫn, tiếp tục như vậy nữa. sớm tối làm cho người ta lẩn dần!”

Trầm phu nhân tức giận, giọng nói đều cao bát độ.

Mạn Quân cuống quýt kéo tay Trầm phu nhân, rưng rưng nói: “Mẹ, người nhỏ giọng một chút, đừng để bá mẫu nghe được.”

“Mạn Quân a, con chính là tâm quá thiện, từ nhỏ con đều thiện lương, hiện nay con vẫn là như vậy, con cứ một mình khóc như vậy thì có tác dụng gì? Mạnh phu nhân nói như thế nào?”

Mạn Quân đau khổ cố cười một chút, oa oa nói: “Thiệu Đình từ trên xuống dưới đều gạt, không cho người nói gì với phu nhân, phu nhân cũng là hôm kia mới biết được, chính khí không được, , mẹ, người cũng đừng đi náo lòng bà ấy.”

“Mạnh gia chính là trông người thiện lương nhưng lừa, nhị thiếu là nhìn đúng con không la lên, Mạn Quân a, nghe mẹ một lần, con cũng đừng nhịn, thật xấu, cũng nên đi gặp cô ta, chúng ta có làm chút điều ác cũng vẫn được.”

Trầm phu nhân một phen lôi Mạn Quân: “Đi rửa mặt chải đầu một chút, mẹ dẫn con đi, ta cũng không tin thế đạo phản ngày, một nữ nhân không đứng đắn bên ngoài, cũng dám dẫm nát trên đầu chúng ta!”

156. Chương 156 : Khuynh Thành Không Cứ Là Quốc Sắc

Thẩm Mạn Quân thần sắc khó xử, bị Trầm phu nhân kéo tới phòng vệ sinh để rửa mặt.

Cô là không muốn đi, đi gặp Phó Tình Tri có lợi ích gì? Mắng chửi cô ta? Cô sẽ không, đánh người, cô càng làm không được, cô càng lo lắng cho mình thì càng tự ti khóc lên, như vậy chẳng phải càng thêm mất mặt?

Cô cũng muốn yên tĩnh ở nơi này đem mình phong bế trong cái vòng nhỏ hẹp này, cho mình lưu một chút ảo tưởng nho nhỏ, chí ít, cô vẫn là vị hôn thê của Mạnh Thiệu Đình, chí ít, hần còn không từng triệt để buông tha cô.

“Mạn Quân, con nghe mẹ nói, không cần con làm cái gì, tất cả đã có mẹ ra mặt, coi như là Thiệu Đình nó tìm con gây phiền phức, cũng có mẹ ở đây, mẹ thật cũng muốn nhìn hần, xem có dám cấp sắc mặt khác nhìn mẹ không?”

Trầm phu nhân một bên giục con gái đi rửa mặt, một bên cắn răng nói.

Mạn Quân từ trước đến nay đều nghe lời, chỉ ngoan ngoãn đi rửa mặt, trong gương, đôi mắt có chút hơi đỏ, chườm lạnh qua, lại trang điểm thật dày mới nhìn được, Trầm phu nhân chọn y phục để sẵn trên giường, đi tới liếc mắt nhìn Mạn Quân, trong gương nhìn con gái mắt có sưng một chút, nhưng vẫn là thiên kim tiểu thư nhất phái đoan trang hiền thực, Trầm phu nhân không khỏi một trận uất ức, hai tay đặt trên vai con gái, lời nói thâm thía: “Con gái à, không phải mẹ dạy con làm người phải có tâm cơ, con tính đơn thuần, quá thiện lương, đây là sở trường của con, nhưng cũng là khuyết điểm của con, con phải biết sinh ra trong nhà chúng ta, tối kỵ không được nhu nhược mà lui, con không tranh, người khác sẽ không bởi vậy mà nhường nhịn con, trái lại còn khinh thường con, họ Phó kia chính xác năm nó không được nhị thiếu thích,

hiện tại bất quá là nhất thời mới mẻ, con phải đem trái tim hần kéo trở về, cũng phải cho nữ nhân kia biết cái uy của mình, dù sao Mạnh thiếu phu nhân là con, con lại sợ cái gì đâu?”

Mạn Quân trong lòng hơi xúc động, bàn tay nắm cây chổi đánh má hơi bồi hồi, cô liếc nhìn Trầm phu nhân trong gương, nhẹ nhàng mở miệng: “Mẹ, nếu như Thiệu Đình không phải nhất thời mới mẻ, mà là thật sự thích Phó Tĩnh Tri thì phải làm sao bây giờ?”

Trầm phu nhân sắc mặt rùng mình: “Vậy thì con càng thêm không thể giải đãi, phải nhớ kỹ, thành ra chuyện như vậy, ghi nhớ kỹ không được cùng đàn ông ầm ĩ, như vậy sẽ làm hần thêm phiền, phong thái thích hợp chúng ta phải có, là thủ đoạn đùa giỡn tự nhiên cũng không thể thiếu, Thăm gia chúng ta có địa vị như ngày hôm nay, tự nhiên không phải để cho người khi dễ.”

“Được rồi, đem y phục thay đi, dù cho cô ta hiện tại chiếm được thượng phong, cũng nên làm cho cô ta biết rõ thân phận của mình, muốn cùng chúng ta đấu...”

Trầm phu nhân cật cật cười, ngón tay hơi chuyển động trên chiếc nhẫn hồng ngọc, thùy mi mắt khẽ cười nói: “Đàn bà như vậy cả đời này không biết ta đã gặp qua bao nhiêu, con xem một chút, xem ai là người cười cuối cùng?”

Mạn Quân giạt mình nhìn chính mình trong gương, cô cũng thật không thể nhẫn nhịn được nữa, người khác đã khi dễ tới đầu cô, cô chẳng lẽ còn phải mặt tươi cười đối với người?

Bất kể là Thiệu Đình bức cô cũng tốt, cô có cái ý nghĩ này cũng được, hiện tại đã lưu lại bên người Thiệu Đình, Phó Tĩnh Tri, tôi mặc dù không phải tâm tư ác độc, Thiệu Đình chỉ có một, tôi nhất định phải tranh được.

Trầm phu nhân chọn cho cô chính là một bộ y phục màu hồng thời trang mùa xuân, màu da Mạn Quân không tồi, bộ y phục này càng tôn lên sắc hồng của làn da, Trầm phu nhân từ đằng sau nhìn hồi lâu, vừa gật đầu hài lòng: “Mạn Quân a, con chính là không hợp trang điểm, nhìn một cái như vậy lại vừa thu thập, ngay cả bà già như mẹ nhìn còn thích, đừng nhắc tới Nhị thiếu.”

Mạn Quân sắc mặt đỏ lên, trong gương kia một người bộ dáng xinh đẹp làm cho mình tâm cũng hơi nhảy lên, trước đây cô yêu thích những trang phục có tính chất hoạt bát, nhưng không ngờ chính mình mặc vào trang phục ưu nhã, lại thoát nhìn cũng động lòng người, Thiệu Đình nhìn thấy cô như vậy sẽ phản ứng gì?

Muốn, trong lòng cũng có chút hoảng hốt, trong trí nhớ, Phó Tĩnh Tri kia, đều là xiêm y hai màu đen trắng, nhìn tuy là ưu nhã, nhưng cũng thiếu mấy phần ý vị nữ nhân, lại càng thêm dung mạo của cô ta cũng không được gọi là đẹp, trái lại so với cô còn kém hơn, có lẽ...

Mẹ nói đúng, bất quá bây giờ Phó Tĩnh Tri đối với Mạnh Thiệu Đình lãnh đạm, hần trái lại mới có chút dễ bụng, năm năm trước hần cực không thích cô ta, hiện tại không có đạo lý gì không bỏ xuống được.

Xe chạy không sai biệt lắm tầm bốn mươi phút đã đến khu biệt thự mai vườn, hoàn cảnh ở đây so với Mạnh gia ở trung tâm hơi bất đồng, cực kì yên tĩnh lại rất đẹp, Mạn Quân mắt nhìn màu xanh ngoài cửa sổ, trong lòng dần dần nổi lên chút chua xót, mấy ngày qua, Thiệu Đình vẫn ở trong này sao? Ở đây rất yên tĩnh, cùng nữ nhân kia sao?

Đường cái loanh quanh gấp khúc, hai bên đường đều là phong cảnh đáng yêu, hai bên đường là đồng ruộng chính tề, xanh mướt làm cho người ta nhìn không được tâm sinh thoải mái, xe chậm rãi dừng lại, Mạn Quân lập tức nhìn thấy biệt thự kia, không quá lớn, thế nhưng tinh xảo độc đáo, làm cho người ta chú ý.

Cô cùng Trầm phu nhân xuống xe, tài xế đi ấn chuông cửa, đợi rất lâu mới có người hầu đi ra kì dị hỏi: “Các người tìm ai?”

Từ ngày tới biệt thự cho tới bây giờ, cũng chưa từng có khách tới, hôm nay đột nhiên có người đến, người hầu tất nhiên là hiếu kỳ.

Trầm phu nhân cười, phong thái ung dung hào hoa làm cho người ta nhìn không khỏi âm thầm ca ngợi, bà lễ phép miệng dưới, nhưng vẫn là mang theo một chút từ trên cao nhìn xuống: “Ta cùng vị hôn thê của nhị thiếu đến gặp Phó tiểu thư.”

“Vị hôn thê của nhị thiếu?” Người nọ cả kinh, ánh mắt không khỏi hướng Mạ Quân, sắc mặt Mạ Quân có chút hồng, không khỏi cúi đầu nhẹ nhàng cắn môi.

“Đúng, thiếu gia các người hôm nay có ở đây không?” Trầm phu nhân phụ cận một bước, ý bảo người hầu mở cửa.

“Thiếu gia hôm nay không có đây, thế nhưng thiếu gia phân phó, ở đây không có ai ngoài hần được vào, bất luận kẻ nào cũng không được vào.”

“À, Vậy không thì người gọi điện hỏi thiếu gia, mẹ ruột của hần tới có cho vào không?”

Trầm phu nhân còn không kịp mở miệng, lại nghe đến phía sau vang lên, sau đó Mạnh phu nhân liền về mặt uất hận xuống xe, nghiêm nghị quát.

Người hầu kia hoảng sợ, ánh mắt đảo qua tài xế của Mạnh phu nhân, trong lòng biết đây đúng là phu nhân tới, hần không dám giằng co, đành phải mở cửa.

Mạnh phu nhân cười lạnh một tiếng, cùng Mạ Quân và Trầm phu nhân hướng bên trong đi vào, vừa đi, âm thanh không cao không thấp nói: “Nếu hôm nay ta không đến, lại để cho đứa nhỏ Mạ Quân này chịu ủy khuất, bà thông gia, hôm nay khéo như vậy, tôi cũng muốn xem nữ nhân kia có thể làm ra sóng lớn gì.”

Trầm phu nhân nghe trong lời nói của Mạnh phu nhân rất có ý tứ, rất nhiên là vui sướng, nét mặt lại có chút thương tiếc nói: “Đàn ông bên ngoài gặp dịp thì chơi, nguyên không nên nói cái gì, nhưng lần này Thiệu Đình thực sự có chút quá phận, Mạ Quân chịu ủy khuất như vậy không được, nếu không phải ta hỏi, nó tất nhiên không chịu nói, không dỗi gặt bà, ta lần này nuốt không trôi cục tức này, nên mới kéo Mạ Quân tới đây...”

Mạnh phu nhân hoảng cầm tay bà ta, trên mặt có chút áy náy, miệng lại mang theo vài tia lãnh ngạnh nói: “Nguyên là nhà chúng tôi không đúng, Thiệu Đình lần này thực sự nên đánh, bà cũng nhìn đi, bất quá nữ nhân kia, muốn sinh sự dưới mắt tôi? Đạo hạnh còn chưa đủ.”

Trầm phu nhân nghe nói như vậy, tâm không khỏi buông hơn phân nửa, khéo môi mân lên, nhợt nhạt cười nói: “Phu nhân bà xưa nay thương Mạ Quân, vì thế tôi mới yên tâm đem con gái mình gả cho nhà các người.”

Mạnh phu nhân cũng cười nói, vô cùng thân thiết vén tóc Mạ Quân, về mặt yêu thương: “Trong lòng tôi cũng chỉ nhận Mạ Quân là con dâu.”

“Bác gái...” Mạ Quân nghe các trưởng bối nói như vậy, mặt liền đỏ hơn nữa, xấu hổ nói: “Mẹ, người cũng nói lung tung.”

Mạnh phu nhân cùng Trầm phu nhân cười, ba người liền đi tới trước cửa, xa xa nhìn vườn hoa cách đó không xa có một người đang đứng, ba người liền ngừng bước.

Mạ Quân ngẩng đầu nhìn lại, lòng không khỏi chìm vào đáy cốc.

Trong vườn hoa kia thực sự tất cả đều là hoa sơn chi, nhưng vẫn chưa từng nở hoa, một người đứng đó, chỉ nhìn được một bóng lưng, cô ta cũng mặc bộ đồ thời trang mùa xuân màu hồng, thậm chí màu sắc so với bộ trên người Mạ Quân còn đẹp hơn mấy phần, tóc dài xõa xuống vai, chỉ là lười nhác rồi ở sau lưng, mặc dù cuối mùa xuân khí trời có chút lạnh, còn muốn xuyên qua mấy tầng sam y, cô ta thoạt nhìn không mập mạp, trái lại còn là một bộ dáng thướt tha, đơn bạc làm đau lòng người.

Một chiếc đai lưng tinh tế bên hông, khiến eo cô cảm giác không đầy nắm tay, làm người ta nhìn nhìn không được sinh thương, Trầm phu nhân trong lòng bỗng nhiên đảo trời một ngụm lạnh khí, ngay cả Mạ Quân đều có chút trở mắt đứng bất động.

Tựa hồ nghe thấy phía sau có động tĩnh, nguyên bản trong vườn này hoa chưa nở nên Tĩnh Tri rơi vào trầm tư, chậm rãi xoay người lại.

Cô không trang điểm, tóc đen nhánh lóe sáng, sợi tóc hạ đôi mắt tinh như đêm, cô gầy đi rất nhiều, mặt thoạt nhìn quá bé, khí sắc lại vô cùng tốt, da thịt trắng nõn trong suốt, nhưng lại nhuộm vài tia đỏ ửng,

yêu kiều miễn cưỡng, hai lúm đồng tiền ẩn hiện, mắt như nước mùa xuân nhìn đối diện ba người, nhưng ngay cả gợn sóng cũng không có.

157. Chương 157 : Ta Không Muốn Kết Hôn

Cô biếng nhác đứng ở nơi đó, khóe môi lúm đồng tiền tựa triền phi triền, hai mắt bình yên nhìn bọn họ, liền lại chậm rì rì rũ mắt xuống.

Cúi đầu xuống, thấy trước mặt một gốc hoa sơn chi cành lá khô vàng, gần như đã chết, giữ lại cũng vô dụng, nói không chừng sâu bệnh có thể lan đến các khóm cây khỏe mạnh khác, Tĩnh Tri đưa tay không chút do dự đem gốc hoa sơn chi kia rút lên, thuận tay ném ở một bên, cô lạnh lùng cười, vỗ vỗ hai tay, nhẹ nhàng nói: “Phế vật vô dụng, thực sự là chướng mắt.”

Mạn Quân mặt thoáng cái trắng bệch, cô giật mình lui về phía sau một bước, nhìn Tĩnh Tri, Mạnh phu nhân giận giữ, mấy bước tiến lên phía trước mặt cô, khí lực vô cùng độc ác một bạt tai liền quăng ra: “Tiện nhân.”

Tĩnh Tri cảm thấy bàn tay bà đánh tới, cũng không có trốn, cứng rắn bị đánh một cái.

Mạnh phu nhân khí lực cực lớn, Tĩnh Tri bị đánh cả người lảo đảo mấy bước, trong tai vù vù rung động, cảm giác được sự tê dại, mà trong miệng lại có vị ngọt ngọt.

Đầu lưỡi vừa chạm vào, lập tức khiến mi tâm nhăn chặt.

Mạn Quân ngơ ngẩn che miệng lại, sợ hãi kêu trong cổ họng, lại cứng rắn nuốt xuống, Trầm phu nhân nhìn lại hả giận, trán xòe ra, tiểu phi tiểu dương dương tự đắc nhìn một màn này, lạnh lẽo ngăn Mạn Quân tiến lên.

“Mạnh phu nhân quả nhiên là càng già càng dẻo dai, nhiều tuổi như vậy nhưng vẫn là trung khí mười phần, quả nhiên thật là đáng mừng.” Tĩnh Tri nhẹ nhàng phủ ở mặt, lòng bàn tay lạnh lạnh dán sát vào làm cho đau đớn thoáng cái giảm một điểm, cô không nhanh không chậm mở miệng, vừa đứng ổn định, liền tự tiểu phi tiểu nhìn Mạnh phu nhân nhẹ nhàng mở miệng.

Những từ những chữ Tĩnh Tri nói đều có hàm ý: Mạnh phu nhân, bà đã già rồi, là một bà lão!

Ánh mắt của cô hoàn toàn đã thông báo một tin tức như vậy, Mạnh phu nhân thở gấp, trở tay lại là một bạt tai đánh ra đi, Tĩnh Tri lần này lại là lạnh lùng cười, cô giơ tay lên ngăn ở cổ tay Mạnh phu nhân, lập tức hung hăng một tát vưng ra, thanh thấu trong con ngươi đổ xuống dày đặc hận ý cùng chán ghét, như một cái đinh nhập vào đáy mắt Mạnh phu nhân, bà lại sợ hãi có chút hoảng hốt lùi về phía sau một bước, ngón tay trở nhẹ nhàng run run: “Cô...cô...”

Tĩnh Tri lạnh lùng cười, lại tới gần một bước, cô vươn một tay, nắm cổ tay Mạnh phu nhân hung hăng áp đi, thân thể lại chậm rãi gần kề bà, cô cười rất là âm u, gương mặt đỏ sừng đỏ, mà con ngươi lại là lượng làm cho người ta sợ hãi, Mạnh phu nhân nghe được thanh âm của cô, cúi đầu, âm lượng chỉ đủ để hai người bọn họ nghe được...

“Bà nghĩ là tôi vẫn là Phó Tĩnh Tri để cho bà khi dễ? Mạnh phu nhân cao quý ưu nhã, đừng quên, các người nợ Phó gia tôi ba cái mạng, tôi sau này sẽ thường nhắc nhở bà, làm cho bà buổi tối ngủ cũng không được, thế nào? Bà có phải hay không rất phần nợ? Đúng, tôi nói rõ ràng cho bà biết, tôi chính là muốn trả thù Mạnh gia các người!”

Tĩnh Tri vừa dứt lời, liền thấy sắc mặt Mạnh phu nhân đột nhiên thay đổi, bà kinh ngạc nhìn cô, từng ngụm từng ngụm thở dốc: “Phó Tĩnh Tri, cô...cô muốn làm gì? Thiệu Đình biết, hắn không tha cho cô! Cô là nữ nhân tâm địa rắn rết...”

Tĩnh Tri sắc mặt cực trắng, một đôi môi lại chính mình cắn đỏ tươi, cô nắm cổ tay Mạnh phu nhân hung hăng dùng sức, móng tay bị chính cô cắn có chút so le không đồng đều hung hăng cắn xuống, xuyên phá da thịt chảy cả máu...

“Bà nói đi, bà nói cho con trai bảo bối của bà là tôi muốn trả thù, xem hắn phản ứng như thế nào?”

Tĩnh Tri thình lình cười lạnh, lại cúi đầu mở miệng: “Tôi tâm địa rắn rết? Đúng...Bà nói rất đúng, Mạnh phu nhân, bà không phải là không muốn tôi và con trai bà yêu quý nhất ở một chỗ hay sao? Vậy nghĩ biện pháp đuổi tôi đi a...”

Tĩnh Tri nói đến đây, trông mắt hơi nhấc lên nhìn về phía trước, môi cô bỗng nhiên cong lên, sát vào bên tai Mạnh phu nhân, từng câu từng chữ nói: “Tôi ước gì đâu...Tôi muốn rời nhưng không rời nổi con trai bà, thế nhưng con trai bà lại luyến tiếc tôi, bà nói...Vậy phải làm sao bây giờ?”

Tĩnh Tri vừa dứt lời, lại bỗng nhiên thay đổi trở lại bộ dáng điềm đạm, cô nhu nhược lui về phía sau một bước, đáy mắt những giọt nước mắt cứ thế tuôn rơi, lại tỏ vẻ vạn phần thống khổ: “Mạnh phu nhân, bà không thể như vậy khi dễ người, tôi mặc dù đã là cô nhi không cha không mẹ, thế nhưng cũng không phải do bà nhục nhã...”

“Ta không giống loại con dâu không biết xấu hổ như cô!” Mạnh phu nhân lửa giận vạn trượng, trên cổ tay bị cô bầu mạnh đã chảy máu, bà nhìn không ra bộ dáng điềm đạm đáng yêu ấy nhưng lại ẩn dấu lửa hận, lại là một cái tát đánh ra...

Tĩnh Tri lần này lại không trốn, cô cứ thế bị đau hô nhỏ một tiếng, che mặt ngã nhào trên mặt đất, lúc đó, chỉ nghe Mạnh Quân thất thố một tiếng la hét: “Thiệu, Thiệu Đình?”

“Hồn!” Mạnh Thiệu Đình một phen đẩy tay Mạnh Quân, Mạnh Quân lao đảo may được Trầm phu nhân nhanh tay đỡ, cô hai hàng nước mắt cứ như vậy ngấn ngời nhìn hắn, hắn về mặt âm trầm, trong con người như vậy lộ ra vẻ nóng ruột cùng thân thiết, nhưng điều đó vĩnh viễn không phải là cho cô.

“Mẹ, người đang làm cái gì?” Mạnh Thiệu Đình một bước tiến lên ngăn ở trước Phó Tĩnh Tri, chặn bàn tay Mạnh phu nhân đang đánh xuống.

Mạnh phu nhân tức giận sắc mặt trắng bệch, lại thấy con trai mình không cố kỵ bảo vệ nữ nhân kia, càng nói không ra lời tức giận.

Mạnh Thiệu Đình hất tay của bà ra, xoay người kéo Tĩnh Tri lên, cô hai tay bịt mắt, lại vẫn có thể thấy những giọt nước mắt theo kẽ tay tuôn ra...

Hắn chỉ cảm thấy một trận yêu thương, muốn lấy tay cô ra, nhưng không ngờ cô che mặt chặt hơn, quay đầu đi mở hồ, Mạnh Thiệu Đình nghe được cô nghẹn ngào, thấp giọng, hỗn loạn mấy câu: “Đừng, đừng nhìn tôi...”

Mạnh Thiệu Đình than thở một tiếng, nhẹ nhàng đem cô ôm vào trong ngực: “Không có việc gì, Tĩnh Tri, đừng sợ...Sau này sẽ không thế nữa.”

“Thiệu Đình! Con còn che chở nữ nhân này, con có biết hay không cô ta vừa nói cái gì? Cô ta muốn trả thù Mạnh gia chúng ta! Thiệu Đình, con đừng bị cô ta lừa, nữ nhân này căn bản là tâm địa rắn rết...”

“Được rồi!” Mạnh Thiệu Đình đột nhiên xoay người, hai con mắt hẹp dài lộ ra một tia phiến chán, hắn đem Tĩnh Tri đang khóc ôm chặt, ánh mắt nhìn thẳng Mạnh phu nhân một lát, mới chậm rãi mở miệng: “Chẳng lẽ không nên trả thù sao?”

“Thiệu Đình, con nói bậy bạ gì đó? Cha mẹ cô ta chết liên quan gì đến Mạnh gia? Bất quá nói mấy lời khó nghe liền tươi sống tức chết rồi?”

Mạnh phu nhân dưới cơn nóng giận nói không nghĩ, lại hoàn toàn quên mất mấy ngày trước cũng bởi vì chuyện nhà Phó gia mà mẹ con họ tranh chấp một phen.

Quả nhiên, bà vừa nói xong, Mạnh Thiệu Đình đã lật mặt, thân thể Tĩnh Tri trong lòng hắn càng thêm cứng nhắc, Mạnh Thiệu Đình nhẹ nhàng vuốt ve phía sau lưng, hắn liếc mắt nhìn mẹ mình, ánh mắt dữ tợn, thần sắc không tốt, nghiêng rằng nghiêng lợi, lại hoàn toàn mất đi ưu nhã thông dong thường ngày, trong lòng không khỏi mấy phần nguội lạnh: “Chuyện cho tới bây giờ, các người chẳng những không có một tia ăn năn, trái lại còn đem sự tình chối không còn một mảnh, cha Tĩnh Tri lúc đó không ở khó mà nói, nhưng mẹ Tĩnh Tri nguyên bản là đang bệnh nặng, các người đến tận cửa nhục nhã, bà ấy bệnh cũ tái phát, không lâu liền vĩnh biệt cõi đời, chẳng lẽ điều đó cùng Mạnh gia không có một chút quan hệ?”

“Được được được! Ta thực sự nuôi dạy tốt con trai, con bây giờ lớn rồi, có thể không đem cha mẹ để vào mắt, hướng ra ngoài giúp đỡ người đứng đối phó mẹ, ta không chấp nhận, con nghĩ muốn cùng con tiện nhân này cùng một chỗ, mẹ không có biện pháp không ngăn cản được, nhưng con nhất định phải lấy Mạn Quân!”

Mạnh phu nhân đáy lòng một mảnh đau nhói, nuôi con nhiều năm như vậy, hắt lại vì một nữ nhân không đứng đắn, muốn cùng bà trở mặt!

Mạnh Thiệu Đình nghe bà nhắc tới Mạn Quân, vừa đưa mắt chậm rãi hướng tới trên người Mạn Quân, thấy cô một bộ dáng ủy khuất đứng đó, đỏ mắt nhìn hắt, hắt lại không có ngày xưa áy náy cùng yêu thương.

Phụ nữ chung quy đều giống nhau, ngay cả Mạn Quân cũng không kháng cự được đến tìm Tĩnh Tri gây phiền phức, nếu không phải quản gia gọi điện cho hắt, nếu như hắt trở về chậm một hồi, Tĩnh Tri không biết bị đánh ra cái dạng gì.

Mặc kệ như thế nào, là hắt đem cô giữ ở bên người, hắt phải bảo vệ cô chu toàn, hôm nay là hắt sai, là hắt làm hại cô chịu ủy khuất như thế.

Hắt không hỏi nguyên do, cũng không quản cái khác, chỉ hy vọng không có người làm tổn thương cô nữa, đặc biệt là người của Mạnh gia, hay là vị hôn thê của hắt, Thẩm Mạn Quân.

Có thể gây tổn hại cho cô, chỉ có thể là Mạnh Thiệu Đình hắt.

“Con hiện tại không muốn kết hôn.” Mạnh Thiệu Đình bỗng nhiên mở miệng nói một câu, làm cho bốn người ở đây đều thay đổi sắc mặt.

Tiếp: Thận trọng

158. Chương 158 : Thận Trọng

“Con hiện tại không muốn kết hôn.” Mạnh Thiệu Đình bỗng nhiên mở miệng nói một câu, khiến cả bốn người đứng đó đều thay đổi sắc mặt.

Mạn Quân gần như tan vỡ, chỉ lẳng lẳng nhìn hắt, nước mắt chảy không ngừng, mà Trầm phu nhân đã hồn hển một bước tiến lên, chỉ mặt hắt nghiêm nghị chất vấn: “Nhị thiếu gia, Mạn Quân là một cô gái thanh thanh bạch bạch theo cậu năm năm, kết quả lại nhận sự khi dễ của cậu như vậy? Ở Hawaii cậu lâm trận đào hôn, Mạn Quân đã giúp cậu nói chuyện trước truyền thông, đến bây giờ, cậu dễ dàng một câu nói không kết hôn, cậu đem Mạn Quân nhà chúng tôi đặt ở nơi nào?”

Mạnh Thiệu Đình hơi căng thẳng, dung nhan kiên nghị anh tuấn chậm rãi hiện một tia giãy giụa cay đắng, Trầm phu nhân nói tất nhiên là đúng, Mạn Quân đối với hắt làm tất cả, hắt đều nhìn thấy, đều ghi trong lòng, hắt mặc dù là người lạnh bạc, nhưng cũng không phải không có tâm, năm năm này Mạn Quân thế nào, hắt là người rõ ràng nhất.

Thế nhưng, cảm kích vĩnh viễn không thể hóa thành yêu thương, hắt bất lực.

“Thiệu Đình, con nếu như không cưới Mạn Quân, cũng tốt, cha con tuyệt đối sẽ không cho con ở lại Mạnh gia, con cũng đừng quên, tháng sau họp ban giám đốc, sự việc muốn tuyển bố con là người kế nhiệm chủ tịch, con bây giờ chọc ra chuyện như vậy... Vì một nữ nhân, để lại nhậm tốt tiền đồ cùng gia nghiệp từ bỏ được không?”

Mạnh phu nhân lúc này khôi phục mấy phần im lặng, bà tỉnh táo lại, nhẹ nhàng khéo léo một phen nói, lại đem tâm tư Mạnh Thiệu Đình vòng vo mấy phần.

Giữa đàn ông và phụ nữ không giống nhau.

Ở trong lòng phụ nữ, tình yêu lớn hơn trời, vì người đàn ông mình yêu, người phụ nữ có thể buông tha gia đình, tiền đồ, tình nguyện cuộc sống nghèo khổ, mà người đàn ông tuyệt đối sẽ không ngu xuẩn như vậy.

Con trai chính mình giáo dưỡng ba mươi năm, Mạnh phu nhân vẫn là rõ ràng.

Trên mặt hắt lúc này tinh thần giãy giụa, chính là đáp án tốt nhất.

Đàn ông thôi, càng là không chiếm được, lại là thứ tốt nhất, nếu như người phụ nữ này năm năm sau bị Thiệu Đình ba câu dỗ ngon ngọt mà đã siêu lòng, không chừng sớm đã bị đuổi ra khỏi nhà, cô ta thật đúng là thông minh, lòng dạ thật là sâu.

Làm cho Thiệu Hiền đối với cô khẳng khái một mực không nói, hiện tại lại còn làm cho con trai bà cũng ăn nhằm thuốc tìm đủ mọi cách đối với cô ta che chở sủng nịnh.

Mạnh phu nhân trong lòng sinh hận, hận không thể làm cho nữ nhân này đi theo cha mẹ đoan mệnh của cô ta.

Đem Mạnh gia đang êm đẹp hảo hợp không yên, lúc trước buộc cô ta cùng Thiệu Đình ly hôn, căn bản cũng là lựa chọn chính xác.

“Nhị thiếu gia, Thấm gia chúng ta có uy tín danh dự của người Thấm gia, cũng không phải để người bắt nạt mà còn thờ ơ, Mạn Quân của chúng ta tuy đối với cậu khẳng khái một mực, nhưng cậu như vậy đối gạt người, chúng ta cũng không lấy chồng cho thỏa đáng, Mạnh phu nhân, xin lỗi không tiếp được.”

Trầm phu nhân thấy hấn trầm mặc, tâm tư vừa chuyển, không khỏi âm ngoan nói, bà nói có thâm ý liếc nhìn Mạnh phu nhân một cái, xoay người rời đi.

Không ngờ Mạn Quân là đứng ở nơi đó không nhúc nhích, cô chỉ là rơi lệ nhìn Mạnh Thiệu Đình, trong lòng đầy khổ sở, trong khoảng thời gian ngắn không biết nói nên lời gì, im lặng hồi lâu, mới thê ai mở miệng: “Thiệu Đình, anh lần trước đáp ứng em, anh chỉ là chậm hôn kỳ, anh đã thề..Thiệu Đình...”

Mạnh Thiệu Đình thấy Mạn Quân khóc chặt vật đến cực điểm, trên mặt dung nhan cũng nhòa, năm năm này sớm chiều làm bạn, muốn cùng hấn đối với cô như cô phụ, ở Hawaii hấn đào hôn đã đem cô đặt vào hoàn cảnh ủy khuất tuyệt vọng, trái tim hấn cuối cùng cũng nhảy lên nhàn nhạt xót thương.

“Mạn Quân...” Mạnh Thiệu Đình muốn mở miệng, trong lòng Tĩnh Tri lại bỗng nhiên hơi tránh né, như cũ là che khấn ở hai má, cúi đầu âm thanh nhẹ nhàng khàn khàn vang lên: “Tôi mệt mỏi, về phòng trước.”

Cô nói xong cũng đi, không chút do dự xoay người, bóng lưng đơn bạc lại mang theo tư thái kiêu ngạo, Mạnh Thiệu Đình thấy cô yên lặng trên đường nhỏ trở về phía trước, trên người cô mặc y phục tiên diễm, lại làm cho người cảm giác đã tịch liêu nay lại nhuốm đến tận xương tủy.

Chưa xót khổ sở nói không nên lời từng chút từng chút một xông tới, Mạnh Thiệu Đình ho nhẹ một tiếng, cũng chưa từng liếc nhìn Mạn Quân thêm lần nữa, chỉ nhẹ nhàng nói: “Chuyện kết hôn, hôm khác lại nói, đương nhiên, nếu như Thấm bá mẫu cố ý không thương lượng, con cũng không sao cả, Thiệu Đình cáo từ trước.”

Mạnh Thiệu Đình nói xong, nhắc chân liền đi, nước mắt trong đáy mắt Mạn Quân nhanh chóng rơi xuống, cô lao đảo đuổi theo hai bước, lại bị Trầm phu nhân kéo, có chút thở gấp mắng nhỏ: “Còn ngại không đủ mất mặt?”

Mạn Quân ngây ngốc đứng đó, cả khu vườn xanh tươi ướt át, ánh mặt trời ấm áp, dễ ngửi thấy mùi bùn đất thơm ngát, không khí cuối xuân đầu hè xinh đẹp như vậy, nhưng cô lại cảm thấy thê lương không nói nên lời, thân ảnh của hấn đuổi theo nữ nhân khác đi, ngay cả liếc nhìn cô một cái cũng không, đều không tình nguyện.

Mạnh Thiệu Đình đi được mấy mét, bỗng nhiên ngừng lại, Mạn Quân ngực run lên, không khỏi chặt lại, con người đang rung rung mờ mịt thêm mấy phần tia sáng, cô hô hấp đều ngừng lại, lại nghe thanh âm hấn trầm ổn chậm rãi vang lên.

“Thấm bá mẫu, Mạn Quân, các người tốt nhất sau này vẫn là không nên tới nơi này.”

“Thiệu Đình, con rất quá đáng! Con đem mẹ đặt ở vị trí nào? Con đem Mạn Quân phóng ở nơi nào?” Mạnh phu nhân sớm đã tức giận không chịu nổi, nghe hấn lạnh băng nói như vậy, rõ ràng muốn cùng Phó Tĩnh Tri ở trong này song túc song bay, bà làm sao có thể nuốt được hạ khẩu khí này?

“Mẹ, chuyện của con, sau này cũng không phiền người phí tâm, ở đây, tốt nhất người cũng không nên tới, lại làm ra những sự tình không vui, mọi người đều không thoải mái.”

Mạnh phu nhân nghe hần nói như vậy, thở gấp phản cười, sắc mặt trắng bệch dọa người, cúi đầu cười mấy tiếng, vừa rồi nhin xuống đáy lòng đau đớn nói: “Thiệu Đình con có biết con tình nguyện đổi tốt với cô ta, nhưng người ta căn bản chỉ nghĩ đến chuyện rời khỏi con...”

“Không cần nói.” Mạnh Thiệu Đình nghiêm nghị ngăn lại, thân thể cao to dưới ánh nắng mặt trời có chút cô đơn, dưới mái tóc ngắn là một đôi mắt yên lặng mà lại dần ẩn từng từng phần chấn uất giận: “Đây là chuyện giữa con và cô ấy, không cần người khác bận tâm, cũng không tới phiên người khác nhúng tay, coi như mẹ cùng cha cũng không được.”

“Thiệu Đình! Con bị quỷ mê hồn rồi! Nữ nhân kia căn bản là lợi dụng con để trả thù Mạnh gia chúng ta, con có biết hay không? Cô ta trước mặt mẹ một bộ dáng, trước mặt con lại là bộ dáng khác, con xem một chút tay của mẹ, đều bị cô ta cào...Con cho là cô ta quả thật nhu nhược như vậy?”

Mạnh phu nhân một bước tiến lên, đem cánh tay bị mấy vết cào thật sâu đưa đến trước mặt Mạnh Thiệu Đình...

Hần nhìn vết cào vẫn còn vết máu mới mẻ, không khỏi run lên, lại nhìn thấy mẹ mình mặt mũi tái nhợt, như thế nào sẽ là vô tâm mềm?

Hần bên này hơi chần chừ, Mạnh phu nhân thừa dịp lại nói: “Thiệu Đình, đừng ngốc, mẹ sống bao nhiêu tuổi đầu, đã trải qua bao nhiêu sự? Nữ nhân này thực sự đáng sợ, cô ta sẽ phá hủy Mạnh gia chúng ta...”

“Đừng nói nữa.” Mạnh Thiệu Đình giơ tay lên ngăn Mạnh phu nhân đang nói, hần xoay người lại, hít một hơi: “Mẹ, người trở về đi, chuyện của con và cô ấy, tự con sẽ xử lý, mẹ sau này không nên xen vào nữa.”

Hần nói xong liền bước nhanh đi, cũng không nghe Mạnh phu nhân nói gì, chỉ là muốn nhanh đuổi kịp Tĩnh Tri, muốn...hỏi cô một câu.

Hần biết cô có bao nhiêu hận hần, cũng biết cô hận Mạnh gia, thế nhưng trong lòng của hần, cô cũng không phải là một người thiện tâm cơ, vết cào trên tay Mạnh phu nhân rõ ràng tồn tại, nhắc nhở hần, Phó Tĩnh Tri thực sự thay đổi.

Có lẽ sau ngày hần nói chuyện với cô, cô liền lặng yên thay đổi, đem thiện lương tốt đẹp hóa thành âm u độc ác ngày hôm nay.

Mạnh Thiệu Đình lên lầu, đẩy ra hai cửa phòng ngủ, đều không nhìn thấy Tĩnh Tri, Mạnh Thiệu Đình hơi chần chừ, liền lên tầng ba, nơi đó có một thư phòng, vẫn là mới tinh, hần cố ý chuẩn bị cho cô.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, quả nhiên cô đang ôm đầu gối ngồi trên bệ cửa sổ, Mạnh Thiệu Đình đứng ở cửa, chỉ thấy một gò má, ánh sáng làm bao phủ quanh người cô ấm áp, nhưng thoát nhìn lại như là tịch mịch.

Điểm tức giận trong lòng Mạnh Thiệu Đình nguyên bản dần tiêu tan, hần đẩy cửa đi vào, cô chậm rãi xoay người lại, lại cho hần một nụ cười nhàn nhạt.

Hần thực sự mềm lòng.

Đi tới trước mặt cô, nhẹ nhàng ngồi xuống, xem kỹ bên má cô, hai bên đều sưng lên, vết sưng đỏ gần như trong suốt, không khỏi yêu thương nhẹ nhàng sờ, Tĩnh Tri hoảng phiến diện đầu, trong miệng kêu một tiếng, đau đến nổi mồ hôi lạnh tỏa ra...

“Đau dữ dội?” Hần cuống quýt thu tay về, lại thấy cô nhẹ nhàng gật đầu, viền mắt cũng sưng đỏ.

Cô như vậy nhu nhược, mang theo bộ dáng bất lực, lại làm cho hần càng muốn che chở, lời định chất vấn đã hoàn toàn bỏ quên, hai tay đem cô ôm vào ngực, Tĩnh Tri thuận thế nằm ở trên chân hần, tóc của cô lạnh theo hai vảo rũ xuống, Mạnh Thiệu Đình nghe được thanh âm của cô lúc cúi đầu: “Anh thả tôi đi đi.”

Cánh tay ôm cô bỗng siết chặt, Mạnh Thiệu Đình chỉ thấy danh hỏa vô danh thiêu đốt: “Tôi sớm đã nói, muốn cũng đừng nghĩ!”

“Anh định để tôi chết ở chỗ này sao? Thanh âm của cô biếng nhác, lại mang theo vị đạo kiêu mềm, Mạnh Thiệu Đình cảm giác hơi thở nhợt nhạt dâng lên ở chân của hần, cách lớp quần nhưng là vẫn như vậy thiêu đốt, hần cúi đầu hôn sợi tóc lạnh lạnh của cô: ”Sau này sẽ không có người đến, tôi cam đoan.”

“Vậy anh định xử lý vị hôn thê của anh như thế nào?” Tĩnh Tri bỗng nhiên ngẩng đầu, đồng tử mắt cô cách mắt hấn rất gần, Mạnh Thiệu Đình nhìn thấy mặt mình trong con người ấy, chỉ có chính hấn.

Mạnh Thiệu Đình bỗng nhiên nặng nề cười một tiếng: “Ghen tỵ?”

Tĩnh Tri xích một tiếng, cúi đầu nằm lại trên chân của hấn: “Anh cảm thấy có thể sao?”

“Không có gì là không có khả năng, cô trước đây không phải là yêu tôi đến chết đi sống lại sao, tôi cảm thấy hiện tại muốn cô yêu tôi một lần nữa không phải việc gì khó.”

“Tôi cảm thấy thật khó khăn.” Tĩnh Tri rất nghiêm túc mở miệng, từng chút từng chút ngẩng đầu lên nhìn hấn: “Thực sự.”

“Hả?” Hấn hơi nhú mày, hừ nhẹ một tiếng hỏi.

“Tôi thích một người lúc, sẽ rất chuyên thích nhất hấn, trong mắt giả bộ không dưới những người khác, năm năm trước là, năm năm sau vẫn là.”

Cô nhợt nhạt cười: “Anh hiểu?”

Bàn tay nắm vai cô dần dần siết chặt, đáy mắt dần dần dâng lên ngọn lửa: “Ý của cô là nói cô thích Thiệu Hiên, trong lòng cô bây giờ là Thiệu Hiên?”

“Đúng, thân thể của tôi đều cho hấn, anh phải biết rằng, nữ nhân chỉ biết cùng nam nhân mình thích cam tâm tình nguyện trên giường.”

Cô vừa mới dứt lời, Mạnh Thiệu Đình bỗng nhiên dùng lực đẩy cô ra, Tĩnh Tri ngã ở trên sàn lẳng lẳng nhìn hấn: “Đây là anh nói sẽ đối tốt với tôi? Thiệu Hiên không nói đến động thủ với tôi, hấn ngay cả một câu nói nặng cũng không nói với tôi...”

“Thiệu Hiên Thiệu Hiên, cô cả đầu đều muốn hấn, Phó Tĩnh Tri, cô có tâm hay không, cô rốt cuộc có tâm hay không?”

Hấn cuồng nộ mở miệng, ôm gối ôm đập hương mặt Tĩnh Tri, cô không né tránh, mặt sưng đỏ càng đau, cô liền nhìn hấn giận dữ, yên lặng nói: “Anh giữ tôi lại, sớm tối là hại tôi, nếu anh cảm thấy đối với tôi có mấy phần áy náy, hãy thả tôi đi đi.”

Hấn giận đến mức tận cùng, nhưng lại khẽ nở nụ cười: “Tĩnh Tri...”

Thanh âm của hấn như vậy ôn nhu: “Cô không cảm thấy, nếu cô công khai ở cùng một chỗ với tôi, cha mẹ tôi sẽ tương đối dễ dàng bị kích thích sao?”

“Cuối tuần, Mạnh thị bắt đầu phiên giao dịch, tôi sẽ dẫn cô đi tham gia tiệc.” Hấn cúi người xuống, nhẹ nhàng sờ sờ má sưng đỏ của cô: “Nếu cô ngoan ngoãn, ta sẽ nhường Thiệu Hiên đi đến nước Mỹ trước, sau đó sẽ cho cô gặp mặt...”

“Anh không gạt tôi?” Tĩnh Tri thoáng cái nắm lấy tay hấn, như vậy nắm chặt, cô cấp bách mà lại nghi hoặc nhìn hấn, như là nghe được sự tình gì đó khó có thể tin được.

“Tôi nói, chỉ cần cô ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi, cô dù có muốn lên mặt trăng, tôi cũng vắt óc thỏa mãn cô...”

Hấn cười rất xấu rất tà, nhưng dưới ý cười, không biết có phải là Tĩnh Tri nhìn nhầm, lại có nhàn nhạt thê lương, hấn nói xong liếc nhìn cô một cái, đã đem tay rút ra, xoay người đi, Tĩnh Tri một mình ngồi đó, trong lòng chợt vui chợt buồn, chỉ ít, nhìn thấy Thiệu Hiên, xác định là hấn ổn, cũng vì thế mà làm cho cô an lòng...

Cô rơi vào vòng xoáy báo thù này, đã đi không được, chỉ hy vọng Thiệu Hiên có ngày bình an.

Tiếp: Gắn gập mặt

Giao thừa ba huynh đệ lớn đi xem bắn pháo hoa, còn lại hai tỷ muội ở nhà trông nhau và dịch một chương dài mừng tuổi năm mới độc giả.

Chúc các bạn năm mới khỏe mạnh, vui vẻ và gặp nhiều may mắn nhé!

159. Chương 159 : Gần Gặp Mặt

Tại một phòng trọ nhỏ, trên ghế sofa màu nhàn nhạt có một người đang ngồi, trên trán hấn cuốn vài vòng băng gạc màu trắng, đôi mắt hơi híp, có chút tản mạn nhìn về phía ti vi đang mở.

Trên ti vi đang chiếu một bộ phim về chiến tranh, căn phòng nhỏ nhỏ có mấy phần náo nhiệt, nhưng người xem ti vi này ánh mắt từ đầu đến cuối đều ngưng trệ, nếu tỉ mỉ nhìn là có thể nhận ra mấy phần khác thường, ánh mắt của hấn tựa hồ như không nhìn thấy.

Tiếng ầm ầm của bom đạn vẫn vang lên, nhưng Mạnh Thiệu Hiên vẫn rõ ràng nghe được tiếng mở cửa, hấn rất nhanh quay mặt ra, con người yên tĩnh nhìn về phía cửa phòng.

Lô Dịch đẩy cửa tiến vào, vừa lúc đón nhận ánh mắt hấn không có tiêu điểm, cô có chút mệt mỏi trên mặt, nhin không được liền mềm nhẹ mỉm cười, đổi giày rồi khóa cửa, đi tới trước mặt hấn, ngồi trên sofa đơn đối diện hấn, cầm một quả táo bắt đầu gọt vỏ.

“Tiểu Dịch, Ngụy Hai có tin tức gì không?”

Mạnh Thiệu Hiên có chút cấp bách mở miệng, sau khi được Lô Dịch cứu, hấn liền bảo Lô Dịch lập tức liên lạc với Ngụy Hai, Ngụy Hai này tam giáo cửu lưu không gì không biết, tin tức hắc bạch đối với hấn là chuyện hết sức dễ dàng, mặc dù Mạnh Thiệu Đình sớm đã có chuẩn bị, nhưng trên đời này không có bức tường nào mà gió không lọt qua được, không có tiền mưa không được tin tức.

Vì thế, mặc dù trì hoãn một thời gian, nhưng Mạnh Thiệu Hiên cũng tin, Ngụy Hai nhất định sẽ thăm dò được tin tức của Tỉnh Tri.

Lô Dịch cầm dao gọt hoa quả hơi dừng, lông mi thật dài che khuất đáy mắt giãy giụa, cô cố tình trì hoãn không nói cho Thiệu Hiên thông tin Ngụy Hai đã tìm được tin tức của Phó Tỉnh Tri, bởi vì, nếu như không nói, cô còn có thể cùng với hấn ở chung một nhà thêm một thời gian nữa, mặc dù chỉ là nhìn hấn, nấu cơm cho hấn, gọt hoa quả, hoặc là cùng nhau yên tĩnh ngồi trên sofa, thỉnh thoảng nói mấy câu, trong lòng Lô Dịch đều cảm thấy hạnh phúc.

Thế nhưng, cô biết rõ trong lòng hấn yêu sâu sắc một người phụ nữ, dù cho không có, cô cũng tự hiểu lấy, cô là một kĩ nữ, chỉ có thể đứng xa xa nhìn hấn, vĩnh viễn không thể đến bên cạnh hấn, cô cũng sẽ không làm cho mình tới gần, cô rất bận, mà hấn, trong lòng cô như một ngọn núi tuyết hoàn mỹ, cô làm sao cam nguyện làm bẩn hấn?

Lô Dịch tiếp tục chuyên tâm gọt trái cây, nhẹ nhàng nói: “Ngụy Hai đã tìm hiểu được một chút.”

Một tiếng rầm vang lên, Lô Dịch giật mình ngẩng đầu, dao gọt trái cây trượt xuống, cắt trúng ngón tay cô, máu tuôn ra, cô hoảng vội đưa ngón tay vào miệng mút, lại thấy Mạnh Thiệu Hiên kích động đứng lên, lại đem một mâm trái cây trước mặt mình đều hất đổ...

“Cô ấy ở nơi nào? Cô ấy có khỏe không? Tiểu Dịch, ta hiện tại sẽ đi tìm cô ấy...”

Lô Dịch bối rối đặt trái táo đã gọt được hơn một nửa xuống, đưa tay kéo hấn đang định hướng ra phía ngoài: “Tam thiếu, anh đừng vội, Ngụy Hai nói, người canh chừng cô ấy rất nghiêm, người bình thường không vào được, Phó tiểu thư cũng không ra được...”

“Vào không được cũng phải vào! Đó là vợ tôi! Cùng lắm thì tôi con mẹ nó tố cáo hấn! Tố cáo hấn cái kia vô liêm sỉ!”

Mạnh Thiệu Hiên tức giận hắng giọng, hấn cuống nộ bỏ qua cánh tay Lô Dịch, toàn thân đều run run: “Vợ tôi bị người ta bắt đi, không biết cô ấy tội tình gì, cô nghĩ tôi có thể ở yên đây không đi tìm cô ấy? Cô nghĩ rằng tôi có thể làm được? Cô ấy ngày đêm đều ngóng trông tôi, tôi biết!”

“Tam thiếu, Ngụy hai nói, mấy ngày nay anh em đều đưa tin tới, nói là có khả năng tối ngày kia Mạnh Thị có tiệc, người nọ muốn dẫn Phó tiểu thư tham gia, Ngụy Hai nói hấn có thiệp mời, có thể mang anh đi vào, anh hãy nhẫn nại hai ngày, hiện tại nên cứng rắn, nếu không chỉ là lấy trứng chọi đá thôi.”

Lô Dịch ngăn ở cửa không cho hắn ra, hắn hiện tại mắt không nhìn thấy, còn không có biện pháp chiếu cố chính mình, coi như là chạy ra ngoài, coi như là đến được Mai vườn, thì phải làm thế nào đây? Chỉ có một kết quả: Tiền mất tật mang!

“Còn phải chờ hai ngày?” Mạnh Thiệu Hiên cụt hứng rũ vai xuống, đáy mắt cũng dần ảm đạm xuống: “Tình Tri nhất định ngày ngày đều ở trong đó giày vò, tại tôi vô năng lực, đến vợ của mình cũng không thể bảo vệ, còn nói gì là đàn ông?”

“Tam thiếu...” Lô Dịch nhìn thấy bộ dáng thống khổ của hắn, chỉ cảm thấy một trận yêu thương, cô nhẹ nhàng tiến lên một bước, cầm tay Mạnh Thiệu Hiên “Tam thiếu, đây không phải là lỗi của anh, phải biết rằng, người sống trên đời, có rất nhiều bất đắc dĩ, trên đời này luôn luôn có người ác đến phá hư cuộc sống nguyên bản của chúng ta, sai tại những người xấu đó, anh không nên tự trách, anh phải biết, Phó tiểu thư tuyệt đối sẽ không trách anh.”

“Thực sự sao? Tình Tri thế nào sẽ không trách tôi? Nhiều ngày như vậy, cô ấy chờ đợi có bao nhiêu tuyệt vọng?”

“Anh ngẫm lại, anh mù như vậy trốn khỏi thủ hạ của người nọ, cô ấy đầu tiên nhất là lo cho an nguy của anh, Phó tiểu thư là người thiện lương như vậy, làm sao sẽ oán anh? Nếu anh không bảo vệ mình cho tốt, cô ấy mới có thể oán anh!”

Lô Dịch một hơi lời hắn ngồi trở lại sofa: “Hai ngày nữa thôi, đợi được hai ngày nữa anh thấy được Phó tiểu thư, liền mang cô ấy đi.”

Cô nói xong, cầm lấy túi xách, lấy ra một cái thẻ đưa cho hắn, lại cầm bàn tay của hắn: “Trên người anh không có tiền không được, đây là toàn bộ tiền để giành của tôi, con số không nhỏ, đủ để cho bọn anh ứng phó một khoảng thời gian.”

Cô cười xán lạn dị thường, mà Mạnh Thiệu Hiên lại căn bản không nhìn thấy, hồi lâu sau, có làn gió ầm ập thổi từ cửa sổ vào, Mạnh Thiệu Hiên nhẹ nhàng hai tay ôm lấy Lô Dịch, hắn cúi đầu trên trán cô ấn xuống một cái hôn, thanh âm ôn nhu như tình nhân nói nhỏ: “Tiểu Dịch, cảm ơn cô, tôi vĩnh viễn sẽ không quên cô.”

Lô Dịch sửng sốt, hồi lâu sau cô mới phản ứng được, run rẩy nhẹ nhàng nâng tay, muốn ôm vai hắn, nhưng một khắc sau lại dừng lại, cô cười nhưng nước mắt đều chảy ra, có thể dễ dàng cảm nhận được nụ hôn của hắn, như vậy ôn nhu.

Cả đời Lô Dịch cô đạt được một cái hôn ấm áp cùng ôn nhu, là đủ.

Cô cuối cùng không đành lòng ôm hắn một cái, sau đó từ trong lòng hắn tránh ra, xoay người sang chỗ khác, viên mắt lặng lẽ ướt, nhưng vẫn là giả vờ kiên cường nói: “Tôi đi nấu cơm, tối nay chúng ta ăn hải sản, tôi vào bếp chuẩn bị một chút.”

Cô nói liền đi, trước sau như một kiêu ngạo cùng xinh đẹp, Mạnh Thiệu Hiên nhìn không thấy cô, lại nắm thật chặt tấm thẻ trong tay, Tiểu Dịch, tôi sẽ giúp cô thoát ly cuộc sống hiện tại, tôi sẽ giúp cô có cuộc sống của người bình thường, tôi thể!

Nhật đã tây tà, Tình Tri lật trang cuối cùng, nhìn thấy “Toàn thư hoàn” , biếng nhác duỗi thắt lưng một cái, nằm về phía sau, tựa trên gối ôm mềm mại, cô liền như vậy nằm nghiêng ở trên bệ cửa sổ, cô cứ như vậy ngay cả quần áo cũng không buồn thay, vẫn là mặc quần áo ngủ.

Không biết là tại mùa hạ đến làm cho người ta cảm thấy mệt mỏi hay thế nào, mấy ngày nay cô rất thích ngủ, hơn nữa còn luôn luôn cảm thấy mệt mỏi, eo mỗi lưng đau.

Ngồi đọc sách lâu cô cảm giác thân thể muốn rời ra từng mảnh.

Ánh sáng ngoài cửa sổ có phần dư ôn, Tình Tri nhìn màu sắc xanh biếc ngoài cửa sổ, cảm giác giống như khi còn nhỏ ở Tĩnh vườn.

Lúc cô chưa lấy chồng, cũng giống như thế này, cả ngày ở trong phòng đọc nhỏ đọc sách, chơi cờ, ngủ, đánh đàn, mặc dù thỉnh thoảng vẫn phải nhìn sắc mặt bác gái, Tình Tâm Tình Nghi để lựa, nhưng cũng vẫn là tiêu dao vô cùng.

Mà bây giờ, Tình Tri cúi đầu, trong lúc trầm tư không tự chủ được bắt đầu cắn đầu ngón tay, sau khi cô theo Thiệu Hiền cùng một chỗ, liền bắt đầu sửa đổi tật xấu của chính mình, mặc dù đã không giống như lúc đầu lúc nào cũng ăn nói khép nép, thần hồn nát thần tính, động một chút là bất an cắn móng tay, thể nhưng thỉnh thoảng thời gian thất thần, cô cũng đem móng tay của mình cắn vô cùng thâm.

Cô tra ở trên mạng, người thích cắn móng tay, thích ăn kẹo ngọt, thích cuộn mình thành tư thế như trẻ nhỏ, trời sinh thiếu cảm giác an toàn.

Cô lại rất không khéo, ba cái đó đều chiếm hết.

Lúc nghe được tiếng bước chân, Tình Tri cũng không có bị kinh động, cô nhớ hẳn nói tối nay muốn cô cùng tham gia tiệc tối, vì thế hẳn cũng nên trở về đón cô.

“Đang nhìn cái gì?” Hẳn vô cùng thân thiết dè vai cô, đem cằm đặt trên đỉnh đầu cô nhẹ giọng hỏi.

“Anh xem...” Tình Tri lần này không đẩy hẳn ra, trái lại vươn tay chỉ một chỗ ngoài cửa sổ cho hẳn, tiếng nói trầm thấp mềm nhẹ: “Từ nơi này nhìn ra, cùng với Tình vườn nhà tôi, cực kì giống.”

Hẳn hơi một hồi, bàn tay trượt xuống ôm eo nhỏ nhắn của cô, muốn cô tựa vào trước ngực mình, vừa ồ một tiếng rồi hỏi: “Là nhớ nhà sao?”

160. Chương 160 : Kinh Người Chi Tư

Là nhớ nhà sao?”

Tình Tri hơi cúi đầu, đáy mắt hình như có nhọt nhọt đau thương: “Thế nào không muốn.”

Mạnh Thiệu Đình đáy mắt thần sắc khê biến, nhưng chỉ ngoắc ngoắc khóe môi cười, vẫn chưa nói tiếp, chuyển hướng đề tài nói: “Không còn sớm nữa, em đi chuẩn bị đi, chúng ta nên đi rồi.”

Tình Tri gật gật đầu, sau khi đứng dậy không quên dặn hẳn một câu: “Chuyện anh đáp ứng tôi không nên quên.”

Hẳn gật đầu nói: “Yên tâm.”

Tình Tri lúc này mới xoay người đi vào phòng tắm, một khắc kia nếu cô quay đầu lại, tất nhiên có thể nhìn thấy đáy mắt Mạnh Thiệu Đình chợt lóe lên vẻ lo lắng, tiểu ý cùng nhàn nhạt mỉa mai.

Tình Tri thay y phục đi ra, Mạnh Thiệu Đình còn không quên thân sĩ lấy áo khoác ngoài cho cô, xã hội thượng lưu không thể thiếu y hươu tóc mai ảnh, mà lễ phục dạ hội đẹp chính là dệt hoa trên gấm.

Thế nhưng sau sự mỹ lệ ấy, là sự lạnh lẽo, đó là suy nghĩ phạm trù trong vòng ấy.

Tình Tri nghe hẳn nói như vậy, không khỏi giương mi lên: “Nhị thiếu, anh ngược lại thực sự là đối với phụ nữ nhất đẳng một thân thân sĩ.”

Cô ám biếm lời nói khiến cho Mạnh Thiệu Đình thay đổi sắc mặt, chợt khê cười một chút, đưa tay tiếp nhận áo khoác của cô khoác lên khuỷu tay, sau đó kéo hông của cô: “Đi thôi, em hơi nhanh mồm nhanh miệng đấy.”

Tình Tri xích một tiếng, cũng không để ý tới nữa, cùng hẳn đi ra ngoài.

Vào ở biệt thự mai vườn đã lâu, đây là lần đầu tiên Tình Tri có thể ra ngoài, xuyên thấu qua cửa xe có thể nhìn thấy hoàn toàn cánh đồng, cô có chút tham lam nhìn phong cảnh bên ngoài, nhiều loại hoa tựa như gấm cuối xuân đầu hè, vô cùng náo nhiệt, nhưng cô không được thân nhập trong đó.

“Mấy ngày này bắt em phải chịu buồn nhiều, anh cũng vội chuyện công ty, chờ anh rảnh, anh dẫn em ra ngoài chơi, thế nào?”

Hắn hơi nghiêng đầu, tay cầm một lọn tóc của cô nhẹ nhàng quẩn một chút, lại kéo gần đến trước mặt, liền ngửi được mùi hoa sơn chi quen thuộc, chỉ cảm thấy một tinh thần sảng khoái nói không nên lời, nhìn không được bàn tay ở eo nhỏ của cô hơi dùng lực, đem cả người cô ôm vào trong lòng: “Tình Tri, hãy ở bên cạnh anh đi, Thiệu Hiên có thể cho em những gì, anh có thể cho em gấp mười gấp trăm lần.”

Tình Tri khanh khách cười, đáy mắt lưu quang tràn đầy màu, ở trong ngực hắn ngẩng lên theo một điểm đẹp để nhìn hắn: “Nói mơ đi.”

Mạnh Thiệu Đình giương mi lên, bên môi nổi lên một mặt cười: “Thế nào, không tin?”

Tình Tri trừng mắt, lông mi dài nhẹ nhàng rung động: “Tôi là người phụ nữ đầu tiên của Thiệu Hiên, cũng sẽ là người phụ nữ duy nhất của hắn kiếp này, hơn nữa, tôi là người vợ mà hắn cưới hồi chàng hoàng, nhị thiếu, anh làm sao so được với Thiệu Hiên...”

Bàn tay hắn theo vòng eo cô từng chút một siết chặt, mặt hắn liền theo tầm mắt cô chậm rãi buông xuống, môi ghé vào bên tai cô, Tình Tri nghe được thanh âm chầu tấu của hắn: “Tình Tri...anh có thể đưa cho em, đảm bảo so với Thiệu Hiên thật là tốt, tỷ như...Anh so với hắn còn nhiều kinh nghiệm, nhất là...”

Hắn khiêu khích bên tai cô rồi nhẹ nhàng thổi một hơi: “Nhất là ở trên giường...Em nghĩ xem, một người đàn ông không hề có kinh nghiệm có thể cho em bao nhiêu khoái cảm? Hắn có thể so sánh với những vui vẻ mà anh đã cho em? Em quên trước khi chúng ta ly hôn, mỗi ngày, này đa dạng đi...Anh nhớ, mỗi lần em ở dưới thân anh đều mềm mại như nhau...Giống như bây giờ, mềm mềm, nóng nóng, trên người nóng dọ người, vật nhỏ, thực sự là nhiệt tình...”

Đầu lưỡi hắn thoáng qua tham nhập vào tai cô, khẽ liếm qua mà trong nháy mắt dẫn theo cảm xúc hơi tê dại: “Chỉ mới mấy câu nói đó, trông em, đều không chịu nổi?”

Bàn tay của hắn cách áo khoác ngoài của cô đến trước ngực cô, khẽ cười một chút chấn động màng nhĩ Tình Tri, cô cảm giác toàn thân giống như trong biển lửa, nóng ran khó chịu, mà trong đầu cũng ong ong, tựa hồ như không tìm nổi một tia thanh tỉnh...

“Vô sỉ...” Cô dùng sức đẩy tay hắn ra, lại cảm thấy thân thể run lên, Tình Tri xoay người, hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái.

“Anh vô sỉ cũng không phải hai ba ngày.” Hắn lưỡi biếng liếc cô, khóe môi nhàn nhạt câu lên một mặt cười.

Tình Tri hung hăng chà xát mặt mình, xoay người nhìn ngoài cửa sổ, không hề phản ứng hắn.

Mạnh Thiệu Đình dần dần cũng thu lại tiểu ý, trong lòng lại nghĩ đến lời nói vừa rồi của cô, lại một lần nữa xác nhận, cô cùng Thiệu Hiên tình cảm thực sự sâu đậm.

Hắn tuy đã chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn cảm thấy không thoải mái, thân thể này mỗi một chỗ, nguyên đều là của hắn, lại bị người khác nhúng chàm, đối với một người đàn ông có tính chiếm hữu mạnh mẽ mà nói, giống như một loại nhục nhã không thể chịu đựng được.

Huống chi...Mạnh Thiệu Đình trong lòng tự biết, Mạnh Thiệu HIên sẽ không so với hắn sai, chỉ biết so với hắn cường, thứ nhất hắn đã qua ba mươi, thứ hai, hắn có gương mặt tuấn đạt cùng đầy lòng hắn rộng lượng, bọn họ ở chung một chỗ, ngay cả hắn đều cảm thấy thực sự là quá xứng đôi.

Nghĩ tới đây, Mạnh Thiệu Đình bỗng nhiên giật mình.

Tâm tư của hắn, lúc nào biến thành kì quái như vậy...

Thật giống như hắn ăn giấm chua của Thiệu Hiên vậy.

Ghen? Mạnh Thiệu Đình nghĩ tới đây liền cảm thấy buồn cười, chuyện như vậy có thể phát sinh ở bất luận kẻ nào, đều sẽ không phát sinh ở trên người hắn.

Hắn thừa nhận chính mình bị Phó Tình Tri hấp dẫn, nhưng chỉ có vài phần hảo cảm mà thôi, hắn không có khả năng lấy cô, cũng không có khả năng cùng cô cả đời, mục đích của hắn từ đầu chí cuối, bất quá chỉ muốn cô làm tình phụ của hắn.

Bị người phụ nữ giàng buộc tâm tư, dựa theo Bắc Thành nói, đây quả thực là chuyện đáng buồn nhất của người đàn ông.

Hai người mặc dù gần trong gang tấc, lại ôm các tâm sự khác, Tĩnh Tri tâm tư chìm nổi, dưới đáy lòng lại tính toán, nếu thấy Thiệu Hiên nên thế nào, với tính cách của Thiệu Hiên, nhất định là liều mạng mang cô đi, mà Tĩnh Tri rõ ràng biết có muốn chạy, căn bản không có khả năng.

Thế nhưng cứ như vậy lưu lại sao? Mặc dù từ lúc cô xuất viện cho tới bây giờ, hấn chưa từng chạm qua cô, thế nhưng cô biết, tóm lại sẽ có ngày đó, mà đến lúc đó, cô sẽ làm thế nào?

Đi, đi không được, lưu lại, nhưng lại không có cách nào làm cho chính mình thật tâm bình khí lưu lại trả thù Mạnh gia.

Nên làm cái gì bây giờ? Tĩnh Tri không khỏi nhú chặt mi tâm, mà giờ khắc này, xe cũng đã chậm rãi ngừng lại.

Tĩnh Tri ngẩng đầu nhìn lên, là ở bên ngoài một cửa hàng có tiếng, lúc này mới nhớ tới, hấn muốn dẫn cô đi chọn lễ phục.

“Xuống xe đi.” Hấn khẽ đẩy cô một chút, nhàn nhạt nhìn cô, đưa tay tới trước mặt cô.

Tĩnh Tri hơi chần chừ, nhưng cũng đưa tay ra, mặc hấn nắm xuống xe.

Trong cửa hàng người đã đợi từ sớm, chỉ vì một mình cô mà phục vụ.

Tĩnh Tri theo hấn vào, đáy lòng không khỏi lạnh trào, thoát nhìn, cô lúc này bị sủng nịnh, cũng có thể cùng các tiểu thư xinh đẹp một phen như nhau.

Số phận đúng thật làm cho người ta đoán không ra, lúc trước khi ly hôn, ai ngờ sẽ có ngày này đâu.

Ai ngờ đến người đàn ông nhẵn tâm bạc tình kia, sẽ có thời khắc nhu tình như vậy, với cô, người vợ trước tương mạo thường thường, chặt vật không chịu nổi hai chữ “sủng nịnh.”

Tĩnh Tri một đường đều ở đây nhẹ nhàng mỉm cười, cả phòng xa hoa, cảm phục như mây, không thể nghi ngờ đều là những thứ phụ nữ yêu nhất, cô cũng không ngoại lệ, coi như toàn bộ tinh thần đều bị hấp dẫn...

Mạnh Thiệu Đình cũng tự mình đi chọn, cầm vài món giơ lên, Tĩnh Tri đều lắc đầu.

Mặc dù hấn thích nhìn cô mặc những y phục kiều diễm, như vậy làm cho làn da khí sắc cô đều tốt, nhưng cô chỉ thích những y phục đen trắng trang nhã.

“Em quả thực là kén chọn...” Mạnh Thiệu Đình lại nhìn cô một lần nữa lắc đầu, không khỏi thở dài một tiếng, tựa sủng nịnh cười một chút: “Được, đại tiểu thư, tự em chọn đi, thích cái gì thì chọn cái đó, anh ở chỗ kia chờ em.”

Mạnh Thiệu Đình chỉ sô pha nghỉ ngơi, Tĩnh Tri gật đầu cũng không ngẩng lên nhìn, ngón tay thon dài mềm mại lướt qua những bộ đồ mềm nhẵn quý báu, lúc chuẩn bị rời sang chỗ khác, bỗng nhiên dừng lại...

Cô xoay người, nhìn trúng một bộ lễ phục màu trắng, là một bộ lễ phục thêu kiểu Trung Quốc, một đường họa tiết hình sơn thủy trải ngực đến tận chân, Tĩnh Tri không nhìn không rời mắt, đáy lòng xuất hiện một thanh âm, chính là nó.

Cô bán hàng tiếp nhận, y phục, Tĩnh Tri đi chọn giấy, cô biết mình vóc dáng không cao, thế nhưng lễ phục, cô chọn một đôi màu đen, phối hợp với quần dài màu trắng rồi vào phòng thử.

Mạnh Thiệu Đình nhìn thấy người phụ nữ rất xa dưới ánh đèn kia, hấn không phải không thừa nhận, Phó Chính Tắc không hổ là một đời nho thương, thư hương môn đệ xuất thân chính là không giống người thường, giáo dưỡng Tĩnh Tri, dáng vẻ, khí chất, không chỗ nào mà không phải thượng thừa, càng đáng quý chính là trên người cô không có thái độ nhà giàu hay tiểu thư kiêu căng cùng vênh mặt hất hàm sai khiến.

Giống như một bức tranh trầm tĩnh thoái mái, đoan trang uyển chuyển, tại đây dạng tảo bạo trong xã hội, cơ hồ đã không có chỗ có thể tìm ra.

Mạnh Thiệu Đình ngồi đó, đáy lòng nổi lên một tia cô đơn không nói nên lời, coi như, mình tận lực bỏ qua tất cả, sau bao năm mới hoảng hốt phát hiện, những gì mình tìm kiếm cho tới nay, lại là chính tay mình tưởng buông tha.

Hắn thích cô sao? Không thể nghi ngờ bây giờ là thích, chỉ là cái thích này, giống như thời trẻ cùng đồng bọn đi siêu thị, phát hiện thứ đồ chơi đang sốt dẻo còn lại cái cuối cùng, mặc dù kì thực trong lòng không phải là rất thích loại đồ chơi này, thế nhưng cũng bởi vì chỉ còn lại một, cũng bởi vì tiểu đồng bọn thập phần thích, vì thế liền cố nài đoạt lấy, mua được đến tay.

Cũng ấu trĩ như đứa nhỏ, buồn cười, thích.

Hắn đang nghĩ đến điều đó, cô cũng đẩy cửa chậm rãi đi ra...

Ánh đèn trong cửa hàng sáng như ban ngày, Mạnh Thiệu Đình xa xa nhìn thấy Phó Tĩnh Tri đứng trước gương soi đưa lưng về phía hắn.

Mái tóc dài của cô xoa ở trước ngực, lộ ra phần lưng phía sau tinh xảo, tinh xảo như một chú bướm đang muốn bay lên, hắn không khỏi đứng lên, từng bước một hướng cô đi đến.

Hắn đi tới phía sau cô, nhìn cả người cô ở trong gương.

Váy quả nhiên cực kì đẹp, mà da thịt trắng như ngọc của cô tựa hồ như hòa cùng nhau, giấy tựa hồ như rất cao, cô thoát nhìn lại yêu kiều duyên dáng tựa như còn bảo lưu hơi thở của một tiểu cô nương.

"Bộ lễ phục này có tên là đạp tuyết sơn thủy." Tĩnh Tri một hơi mím môi: "Thế nào?"

Hắn nhìn má lúm đồng tiền của cô trong gương, gật đầu ca ngợi: "Rất đẹp."

Cô cười rất ngượng ngùng, chỉ một ngón tay trước ngực: "Mặt ngực hình thức, thế nhưng rất không nội dung đâu..."

Mạnh Thiệu Đình cúi đầu, đối diện nơi trắng như tuyết kia ẩn hiện khe rãnh, hắn chỉ cảm thấy não giữa ầm ầm nổ tung, ánh mắt rơi vào nơi mềm mại nhô ra, lại không có cách nào lấy ra.

Tĩnh Tri nghe được câu trả lời của hắn, không khỏi ngẩng đầu nhìn hắn, lại thấy ánh mắt của hắn sáng quắc nhìn thẳng vào bộ ngực sữa lộ ra một nửa của mình, mặt dần dần nóng hổi, huých khuỷu tay đánh tới người hắn: "Mạnh Thiệu Đình!"

"KHÔNG...cứ như vậy, rất đẹp mắt." Đầu óc hắn chuyển rất nhanh, tay vuốt tóc cô để che bớt xấu hổ, Tĩnh Tri lại không để ý tới, xoay người nhìn chính mình trong gương: "Tóc làm thế nào bây giờ?"

"Tóc em rất sáng rất thẳng, cứ để như vậy rất đẹp."

Hắn đẹp tóc của cô xoa trước ngực, ngón tay lơ đãng đảo qua nơi mềm mại của cô, xúc cảm mềm nhũn nồn nà, bất giác tim đập nhanh mấy phần, Mạnh Thiệu Đình lại giả vờ như không bắt bẻ, lại sửa tóc cô thêm mấy cái, mới chậm rãi đem tay mình trước ngực cô lấy ra.

Kì thực, hắn cũng muốn dùng tóc che khuất ngực cô, để những người đàn ông khác khỏi chú ý.

"Vậy được rồi, nghe lời anh, cứ như vậy được rồi." Tĩnh Tri gật gật đầu, xoay người lại: "Cứ như vậy?"

Mạnh Thiệu Đình ôm cô, cười tươi sáng: "Cứ như vậy! Không cần làm gì nữa, đêm nay những người phụ nữ kia đều phải ghen tị với em đấy."

Tĩnh Tri giận dữ trừng mắt liếc hắn một cái: "Nói vậy, tôi thuộc cái dạng gì tôi biết rõ ràng, bốn chị em Phó gia, tôi là người xấu nhất."

Nói tới Phó gia, đáy lòng Tĩnh Tri bỗng nhiên đau xót, nhưng lại rất nhanh đem nó gạt đi.

Đúng vậy, cô là đứa con gái xấu nhất Phó gia, nhưng là người cha thương yêu nhất, còn nhớ rõ lúc mười mấy tuổi, cha đã từng đặc ý đem cô nói với thúc bá: "Đây là con gái ta yêu nhất, khí khái học thức phong thái, đều cực kì giống ta! Sau này lớn lên, tất nhiên bất phàm!"

Khi đó cha hăng hái, nho nhã như nhân vật nổi tiếng Ngụy Tấn...thế nhưng giờ quay đầu lại, phát hiện trước kia như mộng, hồi ức ấy chỉ còn lưu lại ở năm tháng...

Mà một ngày nào đó, hồi ức này cũng dần tan biến mất, dần dần bị cô lãng quên, người sống vài chục năm, bất quá là khắc ghi, nhớ rồi quên, đến cuối cùng khi chết đi, mới phát hiện sống cả đời này bất quá chỉ là nhất thời, giấc mộng Nam Kha, tất cả, bất quá là công dã tràng.

Tất nhiên bất phàm? Cha, hiện tại con như vậy âm u, hiện tại đem mình đẩy vào địa ngục, còn có thể là người mà cha đã từng tán thưởng, là Tĩnh Tri bất phàm sao?

Người sẽ thất vọng sao? Cha, nếu như người còn sống, người sẽ nghĩ như thế nào về con?

Không, con cần bản đã không có lựa chọn, sớm đã không còn lựa chọn.

“Ai nói em xấu nhất?” Mạnh Thiệu Đình cầm áo khoác mặc cẩn thận cho cô rồi hướng bên ngoài đi, lại liếc nhìn cô một cái: “Theo anh thấy, bốn chị em nhà em, đẹp nhất cũng không phải là Tĩnh Nghi.”

“Vậy là ai? Tĩnh Ngôn sao?” Tĩnh Tri kinh ngạc mở miệng, nói ra cái tên sau kia, lại là hơi một hồi.

Cô đã năm năm không từng nói qua cái tên Tĩnh Ngôn này.

Cô ta yêu chính là anh rể của mình, nhưng lại bị chính mình tàn nhẫn đánh nát mộng đẹp, bức em gái đi tha hương.

Cô ta từng là chị em thân mật nhất, cũng là chị em tin cậy nhất, nhưng cũng là nữ nhân cô hận thấu xương nhất.

Mạnh Thiệu Đình liếc nhìn cô một cái, bỗng dừng lại biến sắc, hần đem cửa xe mở ra, đỡ cô đi vào, ngồi vững vàng bên cạnh cô mới chậm rãi nói:

“Tĩnh Tri, anh cho tới bây giờ cũng chưa từng thích Tĩnh Ngôn.”

Tĩnh Tri sửng sốt, bỗng nhiên mỉm cười: “Anh nói điều này làm gì? Tôi không để ý.”

Mạnh Thiệu Đình nhẹ nhàng cầm tay cô, trong xe chớp mắt yên tĩnh, tay cô thật lạnh, ở trong lòng bàn tay hần hơi run, hần biết, tổn thương đến bất kỳ nữ nhân nào mà nói, cả đời đều là ác mộng.

Mặc dù năm đó cô chưa từng nói quá với hần một câu, thế nhưng hần cũng rõ ràng.

“Năm đó cùng Tĩnh Ngôn...” Hần hơi quay đầu sang nhìn cô, con người sáng sủa, tựa như không để ý nhẹ nhàng cười: “Mặc dù đã qua lâu như vậy, thế nhưng, anh còn muốn nói với em một tiếng xin lỗi, mặc kệ nói như thế nào, sự kiện kia, là sai lầm của anh, anh xin lỗi em.”

Tay cô lại run mấy phần.

Hồi lâu Tĩnh Tri mới nhẹ nhàng mở miệng: “Đều đã qua, tôi không muốn nghe đến những chuyện trước kia.”

“Đúng vậy, đều đã qua.” Hần cúi đầu than thở một tiếng, hai người đều trầm mặc.

Xe dừng lại ở ngã tư đường đèn xanh đèn đỏ. Thành thị ban đêm mờ mờ nhạt nhạt.

“Tĩnh Tri, em nói xem, nếu như khi đó nói cho anh biết...Nói cho anh biết em có thai, chúng ta bây giờ như thế nào?”

Bàn tay nhỏ bé trong lòng bàn tay hần lại nhẹ run lên một cái, trầm mặc đi qua, thanh âm Tĩnh Tri vang lên: “Trên đời này không có nếu như, tôi chưa bao giờ hao phí tâm tư để nghĩ những thứ vô dụng này.”

161. Chương 161 : Ôm Hôn 1

Mạnh Thiệu Đình ngẩn ra, lại nhìn cô, thấy cô mặt mày yên bình, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, lại mang theo quang mang cùng quật cường.

Thời gian sẽ không trở lại năm năm trước, thời gian cũng không để cho những chuyện đã qua lại phát sinh một lần nữa, là hần để cô phải thua thiệt, chính là thua thiệt, cả đời cũng không thể sửa sự thật này.

Thế nhưng không phải trên đời này có một câu cách ngôn sao? Mất bò mới lo làm chuồng, gắn liền với thời gian không muộn.

Hắn bồi thường chậm năm năm, thế nhưng tóm lại vẫn phải tới.

Hai người bọn họ vừa xuống xe, đã có người ân cần tiến lên, lúc nhìn thấy hắn cầm tay Tĩnh Tri không khỏi cả kinh, nhưng lại thông minh trở lại thần sắc bình thường, trong miệng tán nhĩ thiếu khí độ bất phàm, vị tiểu thư này xác thực mỹ lệ động lòng người.

Tĩnh Tri ghé mắt thấy Mạnh Thiệu Đình không kiên nhẫn nhưng bộ dáng lại lễ phép đáp lại, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười.

Trên đời này còn có người không thích cảm giác chúng tinh phùng nguyệt?

Lúc đi vào phòng khách yến hội, Tĩnh Tri liếc nhìn những người phụ nữ duyên dáng cùng người đàn ông của mình đều hoảng sợ, trong lòng cô vui sướng muốn cười ra tiếng, nhưng vẫn giữ thần sắc, cảm hơi giương lên, lưng đĩnh trực, dáng người ưu nhã vén ở cánh tay hắn, hướng nơi đám người đang tránh ra đi tới.

Cô âm thầm cho rằng mình hồi lâu cổ kính, tại một khắc làm cho con người nở rộ tư thái mê người, cô con gái riêng của Phó gia, đã từng là vợ của nhĩ thiếu Mạnh gia-Phó Tĩnh Tri, không bao giờ muốn là một nữ nhân bước dọc chân tường, không bao giờ muốn nghe tiếng gõ cửa đã đổ mồ hôi lạnh, không bao giờ là người mất đi tất cả ưu nhã cũng khí chất, hèn mọn cúi đầu để người khác nhục mạ mình là nữ nhân hèn mọn...

Cô cuối cùng đường đường chính chính ở trước mặt mọi người, dùng phong tư khí độ mà cha đã truyền tập, muốn ở đó a dua xu nịnh, thấy gió sử dả tất cả mọi người đều nhìn, con gái Phó gia, không phải chuyện thường.

Ánh sáng ngọc trong phòng chiếu rọi làm cho lòng người thấy tia sáng cho mọi người thấy chói mắt, âm thanh yên tĩnh, tất cả mọi người dừng nói chuyện, giật mình dừng ánh mắt trên người Mạnh Thiệu Đình cùng Phó Tĩnh Tri, lại còn đứng ngay trước mặt Thẩm Mạn Quân...

Đây là chuyện gì xảy ra? Ngang nhiên khiêu khích?

Không, không phải là khiêu khích nữa, thắng bại rõ ràng đã phân.

Bữa tiệc này Mạnh gia rất coi trọng, nhĩ thiếu ngang nhiên dắt nữ nhân này xuất hiện, bỏ qua vị hôn thê của mình, hiển nhiên rõ ràng, cô trong lòng nhĩ thiếu sớm đã vượt qua vị hôn thê của hắn.

Có một số người đã nhận ra nữ nhân trong tay Mạnh Thiệu Đình là ai.

Nghĩ đến bọn họ năm đó cùng Phó Chính Tắc có mấy phần giao tình, vì thế nhiều năm trước Phó gia Mạnh gia thông gia, bọn họ cũng tham dự, nhận ra Tĩnh Tri cũng không coi là việc khó, chỉ là... (Hay ung ho : thichdoc truyện.com để đọc nhanh nhất nhé)

Hai người này không phải đã ly hôn năm năm trước rồi sao? Thế nào hiện tại lại đột nhiên hợp lại cùng nhau?

Có người đã bắt đầu bàn luận xôn xao, ánh mắt len lén nhìn phía Mạnh lão gia và Mạnh phu nhân, thấy hai người bọn họ sắc mặt cực kỳ khó coi, không che giấu được thái độ kinh ngạc trên mặt, mới hiểu được, chắc là nhĩ thiếu gia đối với vị hôn thê không hài lòng, nên cố tình làm ra dạng như vậy.

Nhìn Phó Tĩnh Tri kia đã từng là Mạnh thiếu phu nhân, dáng vẻ không có gì là khuynh quốc khuynh thành, thế nhưng một thân phong thái cùng khí chất tuyệt hảo không phải do người muốn tán thưởng, Phó gia cuộc sống xa hoa, thư hương truyền lại đời sau, quả nhiên con cháu so với mấy nhà giàu mới nổi khí chất hơn hẳn.

Tĩnh Tri nụ cười trên môi mặc dù đậm, nhưng lại có một tư thái lịch sự thanh tao, dưới ánh sáng ngọc, tay cô trong khuỷu tay người đàn ông, có tiểu thư khuê các rụt rè, nhưng cũng có tiểu nữ nhân tự nhiên bộc lộ kiều mị, Mạn Quân giật mình nhìn cô đến gần, chén rượu trong tay từng chút một siết chặt, tâm cũng bị người hung hăng bóp mạnh, sắp không thở nổi.

Ngày đó thấy cô y phục xuyên diễm, kiều mị động lòng người, sau khi trở về đem chính mình sinh sôi so với, Mạn Quân đã đem toàn bộ y phục tiên diễm đều vứt bỏ, đổi lại màu sắc trang nhã, hôm nay cô cũng mặc một bộ lễ phục màu trắng, tóc dài búi cao, lộ ra cổ thon dài, trước ngực đeo dây chuyền kim cương rạng rỡ, đường cong lễ phục khiến cô trở nên rất xinh đẹp, thế nhưng...

Cô lại tính toán xấu nhất, hẳn sẽ đối với cô lãnh đạm, đối với cô xa cách, nhưng điều này cô cũng có thể nhận được, năm năm này, một ngày kia không là như thế? Thế nhưng vô luận như thế nào, cũng không ngờ tới Thiệu Đình sẽ mang Phó Tĩnh Tri đến, dù sao cô cùng Mạnh Thiệu Đình năm năm cùng một chỗ, hai nhà mặt mũi luôn luôn muốn cổ, chí ít, hẳn cũng không làm cho mình quá mức, thế nhưng bây giờ, hẳn lại ở trước mặt bao người, cứ như vậy kéo nữ nhân kia tiến vào...

Vị trí kia nguyên lai là của cô, hiện tại người khác lại ngang nhiên đứng vào.

Càng làm cho Mạn Quân xấu hổ chính là, nữ nhân kia, cũng một thân trắng, da thịt của cô ta trắng chói mắt, phong thái của cô ta không ai có thể địch, tư thái cô ta đi tới chân thành như nghỉ mầu, chỉ cần như vậy lộ diện, không cần thổi bụi, đã đem cô một lần nữa đánh bại.

Mạn Quân nhìn thấy trên người Tĩnh Tri không có dư thừa đồ trang sức, chỉ có một chiếc vòng ngọc dương chi xinh xắn trên cổ tay, trên ngón áp út đeo một chiếc nhẫn kim cương rạng rỡ, trừ những thứ đó ra không còn thứ nào khác, nhưng liền như vậy lại khiến cô châu ngọc thô tục không chịu nổi, giống như là nhà giàu mới nổi nóng lòng muốn đem đồ trang sức của mình ra biểu diễn cho mọi người xem.

Mạn Quân lặng lẽ đem cổ tay của mình rũ xuống giấu ở lễ phục, những thứ trang sức nặng nề giờ lại khiến cô ánh mắt đau nhức.

Mà lúc này, hai người bọn họ đi tới trước mặt.

Đáy mắt Mạn Quân dần dần mờ mịt, cô xoay người cổ cười, đối mặt Mạnh phu nhân mở miệng: “Bác gái, con không thoải mái, trước đi nghỉ ngơi.”

Mạnh phu nhân tất nhiên biết trong lòng cô không thể dễ chịu, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay cô, đem cô kéo đến bên người, một đôi mắt chẳng đáng quét phía phía Tĩnh Tri đang mỉm cười: “Mạn Quân, con ngoan, đừng sợ, chúng ta qua sân phơi chính đạo, chẳng lẽ còn sợ một nữ nhân không đứng đắn?”

Mạn Quân trên mặt càng phát ra xấu hổ, lại thấy Mạnh Thiệu Đình một ánh mắt ngoan lợi quét về phía cô, cô toàn thân run lên cúi đầu không dám nói.

“Mẹ, Tĩnh Tri hôm nay là bạn gái con.” Mạnh Thiệu Đình nói phân nửa, lại rõ ràng dẫn theo “Xin người hạ miệng lưu tình, cho con mấy phần mặt mũi” ý tứ.

Mạnh phu nhân mắt thấy trong phòng tất cả mọi người đều chú ý đến nhất cử nhất động ở đây, mặc dù trong lòng cực kỳ bất mãn, nhưng cũng là cười ưu nhã: “Phó tiểu thư hôm nay vui độ.”

Tĩnh Tri mỉm cười: “Mạn phu nhân cũng phong vận dư âm.”

Cô vừa thốt ra lời kia, Mạnh phu nhân lập tức khựng một tiếng, xoay người cùng Mạn Quân đi.

Từ nương bán lão, phong vận dư âm?

Lại đang ám trào bà là cái lão bà?

Có người thông minh lập tức lung lay bầu không khí, mới đem bầu không khí có chút xấu hổ này dần tiêu mất.

Mạnh lão gia lúc này mới chậm rãi đi tới, ông mặc dù bệnh một hồi, nhưng vẫn còn uy phong, một đôi tròng mắt khôn khéo lợi hại đảo qua Tĩnh Tri, trào phúng hừ nhẹ một tiếng liền xoay người sang chỗ khác: “Thiệu Đình tới đây cùng ta một chút.”

Tĩnh Tri muốn buông tay ra, Mạnh Thiệu Đình lại cầm chặt hơn một chút: “Cùng nhau.”

“Con yên tâm, trong này nhiều người như vậy, ta sẽ không để cho con mất mặt, cũng không làm khó Phó tiểu thư, ta đây là có điều riêng muốn nói với con trai mình, chắc hẳn Phó tiểu thư cũng muốn giúp người thành đạt đi.”

Tĩnh Tri gật đầu: “Đó là đương nhiên, Mạnh tiên sinh mời tự tiện.”

Cô nói xong liền đem tay rút ra, đối Thiệu Đình ôn nhu cười: “Anh đi đi, tôi cũng qua bên kia một chút, chân đang rất đau.”

Mạnh Thiệu Đình liếc nhìn cô một cái, trong lòng biết trong này đều là người của hắn, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, vừa rồi gật đầu đáp ứng, nhìn cô đi tới khu nghỉ ngơi ngồi xuống, hắn mới xoay người đi tới phòng nghỉ tìm Mạnh lão gia.

“Hừ, con đối với cô ta thật quan tâm đầy đủ.”

Mạnh lão gia đảo quả trứng, nói xong câu này, lại bỗng nhiên cầm tay Mạnh Thiệu Đình: “Thiệu Đình, cha già thật rồi.”

Ở dưới ánh đèn, nhìn thấy mái tóc đã bạc của cha, bước đi đều là run rẩy, nắm tay hắn còn không ngừng run lên, Mạnh Thiệu Đình nẩy lên nhàn nhạt chua xót, hắn đứng cạnh Mạnh Chấn Tông; “Cha, người không già, người còn phải sống đến trăm tuổi đi.”

Mạnh lão gia cười: “Là đâu, con nếu ngoan ngoãn nghe cha nói, ta có thể trường mệnh trăm tuổi, Thiệu Đình, Mạnh Thị ở Mỹ cổ phiếu xuống năm điểm, con vẫn luôn làm việc bên đó, phải biết chúng ta tổn thất bao nhiêu, hiện tại ở nước Mỹ truyền thông nghị luận sôi nổi, tình huống rất không tốt.”

Mạnh Thiệu Đình vừa nghe tin tức này, bất giác ngẩn ra, chợt lại minh bạch, Thẩm gia chỉ có một con gái là Mạn Quân, lần trước ở mai vườn xảy ra sự việc, Thẩm gia tự nhiên không chịu bỏ qua, điều này cũng cho thấy chiêu đập sơn chấn hổ.

“Cha, con biết người muốn nói gì.” Mạnh Thiệu Đình giúp Mạnh Chấn Tông ngồi xuống: “Người là muốn con rời khỏi Tĩnh Tri, cùng Mạn Quân vội vàng kết hôn đi.”

“Con cùng Mạn Quân cùng một chỗ năm năm, phải biết đó là một đứa nhỏ thật tốt, lại nói tiếp, mấy năm nay Mạnh gia chúng ta làm lỡ Mạn Quân, nếu con hiện tại hủy hôn, Mạn Quân làm sao bây giờ? Thanh xuân của nó đều giành cho con, hiện tại buồn bã rồi đi, con quả thật trong lòng không hổ thẹn?”

“Con xác thực là xin lỗi cô ấy.” Mạnh Thiệu Đình ngón tay thon dài chậm rãi giao nhau, trong lòng của hắn rất loạn, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên làm thế nào.

Kết hôn, không thể nghi ngờ là biện pháp hữu hiệu nhất, thế nhưng trong lòng hắn luôn cảm thấy không cam lòng, không vui.

“Cha biết con ủy khuất, cũng biết con bây giờ xác thực thích Phó gia kia, thế nhưng con suy nghĩ một chút, Mạnh gia cùng Phó gia trong lúc đó gần cách sâu như vậy, con cùng cô ấy có thể sao? Ta nhìn Phó Tĩnh Tri bây giờ cùng năm năm trước cực không giống nhau, con đối với cô ta một phen thực lòng, nhưng cô ta đối với con chưa chắc, không muốn đợi đến cuối cùng, hối hận không kịp a...”

Mạnh Thiệu Đình ngồi im chỗ kia, nhớ đến ngày đó Mạnh phu nhân đến Mai vườn, trên tay vết máu, còn có những lời này.

Nghĩ đến chính mình một ít có lệ cô, muốn cô an tâm ở bên cạnh mình, nói giúp cô trả thù Mạnh gia, cô dần dần phát sinh chuyển biến.

Tĩnh Tri là thay đổi thật, trong lòng hắn rõ như gương, cái gì cũng biết, thế nhưng hắn không muốn buông tay ra.

Năm năm trước hắn đắc tội cô nhiều lắm, vì thế hắn nguyện ý cùng cô làm những chuyện cô muốn làm, xem như là bồi thường cho cô.

Hắn đối với cô tất cả, đều có thể nhắm mắt mở một mắt, thế nhưng nếu có một ngày, cô xúc phạm tới cha mẹ hắn, phá hủy Mạnh gia, hắn có thể hay không nhẫn nại?

”Cha, con sẽ nghiêm túc suy nghĩ chuyện này, cuối tuần con cho người câu trả lời.

Mạnh Thiệu Đình nghiêm túc mở miệng, nhưng trong lòng mơ hồ như có đáp án, hẳn có thể sủng nịnh cô như tình nhân bình thường, đáp ứng những yêu cầu tùy hứng, thế nhưng, lợi ích trước mặt của gia đình, phân lượng của cô, còn xa không đủ.

162. Chương 162 : Ôm Hôn 2

Tĩnh Tri ngồi nghỉ ở đó, ban đầu còn có những người bình thường đến bắt chuyện, dần dần, lại trở thành mấy phu nhân vinh hoa đất tiền qua chằm chọc khiêu khích.

Tĩnh Tri chỉ yên lặng cầm cốc cà phê nóng, tiểu phi tiểu nhìn mấy phu nhân kia diễn Song Hoàng, người hát ta phụ họa.

“Thiên kim Thẩm gia là thân phận gì? Nhị thiếu gia là dạng người khôn khéo gì? Cô cảm thấy sẽ có người ngốc đến nỗi muốn lấy một đứa mồ côi không một chỗ nương tựa làm phu nhân, hay là muốn một thiên kim thế giao?”

“Vì thế nha, nam nhân này ở bên ngoài thế nào, đều tùy vào hắn đi, muốn kết hôn, nam nhân nhưng rất tinh minh, thâm hụt tiền sinh ý, ai làm?”

“Cô nhìn người kia đêm nay đáng vẻ đắc ý, cũng may mà Thẩm tiểu thư tính tình tốt, nếu như đổi là tôi, sớm đã đem mặt cô ta xé rách!”

“Con người tôi hận nhất là loại tiểu tam, nhìn Phó tiểu thư này cũng là bộ dáng tiểu thư khuê các, năm đó Phó Chính Tắc cũng là người người tán thưởng, nếu như thấy con gái mình thấp hèn đi làm tiểu tam vợ lẽ, không biết có thể hay không bị tức đến ngồi dậy đâu!”

Tĩnh Tri cảm chén trong tay căng thẳng, tiểu ý của cô trầm xuống, sau đó đem chén cà phê buông xuống, một đôi mắt nước gợn dập dờn đảo qua mấy người.

Mấy vị phu nhân nhàn rỗi đều là mở to hai mắt bộ dáng chuẩn bị xem kịch vui, chờ Phó Tĩnh Tri đại thất phong độ phát giận sẽ hưng hăng cười nhạo một hồi.

Không ngờ, Tĩnh Tri chậm rãi đứng lên, đem quần dài chỉnh sửa bình thường, cô cười biếng nhác mà lại tùy ý: “Mấy vị phu nhân, nói mệt rồi thì ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi, tôi đi toilet.”

Cô ưu nhã đi qua trước mặt mấy vị phu nhân: “Mượn quá, mượn quá, ái chà, con người tôi có cái bệnh kì quái, mỗi lần nghe được những lời nói thô tục không chịu nổi, sẽ rửa tai, nếu không toàn thân liền khó chịu, mấy vị phu nhân ngồi đi, đều đứng làm cho người ta trách Thiệu Đình chiều đãi không chu toàn, waiter, xin hãy mang mấy chén nước đến, mấy vị phu nhân này nói nhiều khát nước rồi...”

Tĩnh Tri nói những lời này, thanh âm cố ý dương cao mấy phần, lại là giòn tan dễ nghe, xung quanh có người nghe được, lập tức bắt đầu thì thầm cười rộ lên, nhìn thấy sắc mặt tím như gan heo của mấy vị phu nhân, từng người một buồn cười.

Tĩnh Tri lại là cười ngọt ngào: “Tĩnh Tri xin lỗi không tiếp được, các phu nhân tự tiện đi.”

Dứt lời, cũng không nhìn sắc mặt cực hận của mấy người kia, xoay người rời đi.

Một đường vẫn duy trì nhã nhặn lịch sự tiểu ý đi qua mọi người, thẳng đến phòng khách yến hội, đi ra bên ngoài hành lang dài, tiểu ý trên mặt Tĩnh Tri mới tan đi.

Một mảnh trăng cong như móc câu đọng trên ngọn cây.

Tĩnh Tri nắm chặt hai tay cúi đầu nhìn mặt đất đầy ngân sương, trong đầu dần hiện ra cha khi còn bé đối với cô giáo huấn.

“Vô căn cứ nói như vậy chớ nghe, phát tuân chi mưu chớ dung. Nói chi người vô tội, nghe chi người đủ để giới. Quân tử với kì nói, không chỗ nào cẩu thả mà thôi...Tri Tri, Phó gia chúng ta thì thư gia truyền, phải tránh luận người thị phi, phải tránh tranh nhất thời miệng lưỡi cực nhanh, muốn dung thường nhân sở không thể dung, muốn nhẫn thường nhân sở không thể nhẫn nhịn, có hại người, tất có đại phúc...”

Tĩnh Tri viên mắt dần dần ẩm ướt, hai tay cô giơ lên đặt trên mi mắt, cha, cha...Người ở trên trời nhìn thấy con hôm nay các loại, nhất định thất vọng đi.

Cô chậm rãi ngừng đầu, Tĩnh Tri đã từng si mê yêu Mạnh Thiệu Đình, như vậy đơn thuần thiện lương, hiện tại nơi nào rồi?

Cha, con rất nghe lời người nói, nhịn, con nhịn nhiều năm như vậy, thế nhưng người biết không, những người đó không chịu buông tha con, con nhịn nữa, chỉ có đường chết.

Cha, con nhất định sẽ không để người hổ thẹn, người yên tâm đi.

“Phó tiểu thư?” Bỗng nhiên có một thanh âm đến phá vỡ sự trầm tư của cô, Tĩnh Tri giật mình quay đầu lại, lại nhìn thấy một nam nhân mập mạp đang nhìn mình, cô xác định là không quen, liền lễ phép cười coi như đáp lại, xoay người muốn đi...

“Phó tiểu thư xin dừng bước.” Ngụy Hai mặc dù béo, nhưng hành động lại linh hoạt, hần một bước qua đây, cúi đầu nói một câu: “Tam thiếu ở bên kia chờ cô.”

Tĩnh Tri bước chân bỗng nhiên dừng lại, thân thể của cô khẽ lung lay một cái, mới chậm rãi xoay người lại, ánh mắt một chút không dám tin tưởng cùng mê hoặc khiếp sợ: “Ngài nói cái gì?”

Cô vừa dứt lời, ánh mắt liền lướt qua hai vai Ngụy Hai, rất xa, nhìn thấy không một bóng người trong hành lang dài, một người đứng dựa lưng về phía đây.

Tĩnh Tri nước mắt bỗng nhiên bùng lên, cô một phen che miệng lại, sững sốt hồi lâu, bỗng nhiên như là điên rồi đây Ngụy Hai liền hướng phía trước chạy đi...

Giày cao gót chạy rất khó chịu, nhưng cô không cảm giác được chút nào.

“Thiệu Hiên...”

Tĩnh Tri cúi đầu mở miệng, từ phía sau ôm chặt lấy hần: “Thiệu Hiên, anh đã tới...”

“Tri Tri, Tri Tri...” Mạnh Thiệu Hiên hoảng hốt xoay người lại, lục lọi tìm Tĩnh Tri, Tĩnh Tri cuống quýt đem tay của mình cho hần, lập tức liền bị hần nắm thật chặt, sau đó thân thể của cô bị hần ôm chặt vào trong lòng, như vậy mùi vị quen thuộc đem cả người Tĩnh Tri đều vây lại, Tĩnh Tri đem mặt nhẹ nhàng dán vào trước ngực hần: “Thiệu Hiên, anh có khỏe không? Anh có sinh bệnh hay không? Có bị thương hay không? Có hay không chịu đói...Thiệu Hiên...”

“Tam Thiếu, dừng ở chỗ này, thường thường sẽ rời đi, các người vào phòng nghỉ bên kia nói.”

Ngụy Hai cắt ngang hai người, chỉ vào một phòng nghỉ, Tĩnh Tri cuống quýt lau nước mắt, chăm chú dặt tay hần: “Vị tiên sinh này nói rất đúng, Thiệu Hiên, chúng ta vào trong đó nói chuyện.”

Trong bóng tối không nhìn thấy, Tĩnh Tri nắm tay hần, trái tim hần tựa hồ cũng an tĩnh lại, có thể an tâm theo cô đi, có thể yên tâm đem mình giao cho cô.

Dáng người mập mạp của Ngụy Hai lúc này phát huy tác dụng, khi hần che lấp, rất nhẹ nhàng né qua tầm mắt mọi người, Tĩnh Tri đẩy cửa phòng nghỉ, bên trong không có mở đèn, cô nắm tay Thiệu Hiên đi vào, sau đó khóa cửa phòng lại, hai người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ở trong phòng tối om, Tĩnh Tri nhẹ nhàng đem chính mình dựa vào ngực hần, hai tay mềm mại ôm thân thể Thiệu Hiên, rõ ràng cảm giác hần gầy đi rất nhiều.

Nước mắt cứ thế tuôn rơi: “Thiệu Hiên, anh gầy.”

Mạnh Thiệu Hiên ôm cô chặt hơn, cằm đề trên đỉnh đầu cô: “Tri Tri, anh rất tốt, chỉ cần biết em cũng tốt, anh liền khá hơn.”

Hai người bọn họ cứ như vậy chăm chú ôm nhau, Tĩnh Tri nghe được nhịp tim đập của hần, người đầy ủy khuất cứ lặng lẽ tràn đầy đi ra: “Thiệu Hiên, em mỗi ngày đều muốn anh, mỗi đêm đều muốn anh, em nhớ anh đều không ngủ được...”

“Anh cũng muốn em, em nghĩ về về anh nhiều, anh đều gấp mười gấp trăm lần nhớ em, Tri Tri, anh nhất định mang em đi.”

“Đi như thế nào? Thiệu Hiên, Mạnh Thiệu Đình nhất định sẽ không bỏ qua cho chúng ta, mắt anh lại không nhìn thấy, chúng ta làm sao bây giờ?”

“Sẽ có biện pháp, nhất định sẽ có biện pháp, Tri Tri, em có tin anh hay không?”

“Em tin anh, em tin nhất định anh có thể đem em cứu ra, em cũng tin anh không buông tay em, sẽ không cứ như vậy để em ở bên cạnh người đàn ông buồn nôn kia.”

“Tri Tri...Em, em có phải hay không, cũng giống như anh thích em như nhau, thích anh?”

Hai tay của hắn nhẹ nhàng phủ ở mặt của cô, lực loại da thịt mềm mại của cô, hô hấp dần dần dâng lên ở chóp mũi cô, môi của hắn ẩm ướt dán xuống, đặt lên môi cô, nhẹ nhàng mút hôn: “Tri Tri, anh nhớ em muốn nổi điên, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

“Đúng, Thiệu Hiên, em thích anh...” Tỉnh Tri run run nhẹ nhàng nhắm mắt, cô ngẩng mặt lên, hơi mở miệng, cùng môi của hắn cuồng quýt cùng một chỗ...

“Tri Tri...” Mạnh Thiệu Hiên thoáng cái ôm chặt lấy cô, thân thể hai người dán chặt cùng một chỗ, Tỉnh Tri nhin không được than nhẹ một tiếng: “Thiệu Hiên...”

Như là tình nhân thì thầm, trêu chọc nhân tâm đến phát run.

Ánh đèn bỗng nhiên sáng lên.

“Được, thật tốt, thật sự là ân ái a.”

Trên sofa phòng nghỉ một người nằm, liền lạnh lùng cười nhìn hai người ôm chặt, một đôi mắt, lạnh lùng vô cùng, lộ ra sắc bén hận ý cùng vô biên tuyệt vọng, liền như vậy bình tĩnh rơi vào trên mặt Tỉnh Tri, là Mạnh Thiệu Đình.

T

163. Chương 163 : Yêu Biệt Ly 1

Vừa rồi cùng cha nói chuyện xong, hắn muốn yên tĩnh nghỉ ngơi một chút, vì thế Mạnh lão gia liền tắt đèn đi ra, vừa muốn làm cho Mạnh Quân đến bồi hắn một hồi, sẽ không khóa cửa, không ngờ, cơ duyên xảo hợp, Ngụy Hai sớm nhìn mấy phòng nghỉ đều có đèn sáng, duy chỉ có phòng này coi như không có ai, vì thế liền trực tiếp mang Thiệu Hiên cùng tỉnh Tri đến.

Lại không ngờ tới, tạo hóa trêu người, Mạnh Thiệu Hiên cùng cô từ lời nói đến hành động đều vừa vặn rơi vào trong mắt hắn.

Mạnh Thiệu Đình chậm rãi ngồi dậy, hai tay khoanh trước ngực, hắn nhìn thẳng hai người đang ôm chặt nhau trước mặt, có chút cười, làm cho người ta nhìn không ra thái độ của hắn.

Sau lưng hắn có vách tường giấy hoa văn, đèn tường đánh ở phía trên, phòng nghỉ lúc này tĩnh lặng dọa người.

Tỉnh Tri dần dần cảm giác tứ chi mình bắt đầu cứng ngắc, trên lưng cô ra một tầng mồ hôi lạnh, khi nhìn hắn không ra thần tình gì giận, cô lại là có một loại cảm giác làm chuyện xấu bị người khác bắt gặp.

Thiệu Hiên tay còn đang trên hông của cô, bọn họ ôm như vậy chặt, Tỉnh Tri rõ ràng cảm giác được tim Thiệu Hiên đập hơi biến hóa cùng hô hấp.

“Tri Tri?” Ánh mắt hắn nhìn không thấy, nhưng cũng nghe được một câu nói nhàn nhạt của Mạnh Thiệu Đình.

Lúc gọi tên cô, thanh âm của hắn hơi run nhẹ.

Tỉnh Tri nắm chặt tay hắn, thấp giọng nói: “Thiệu Hiên, không có chuyện gì.”

Trong không khí bỗng vang lên một tiếng cười nhạt lạnh lùng, Tĩnh Tri hoảng sợ ngẩng đầu, lại thấy Mạnh Thiệu Đình chậm rãi đứng lên, chẳng biết tại sao, vóc dáng cao to của hắn có chút thê lương, phía sau lưng hắn một trần đèn tường, vì thế hắn càng đến gần, sắc mặt của hắn càng phát ra âm trầm, Tĩnh Tri âm thầm sợ hãi, thân thể cũng hướng trong lòng Mạnh Thiệu Hiền gần hơn mấy phần.

Cửa đã khóa trái, bọn họ chạy không thoát.

“Tôi chỉ hỏi cô một câu Phó Tĩnh Tri.” Hắn đứng cách cô không đến một thước, dừng bước, nặng nề mở miệng.

Tĩnh Tri không lên tiếng, chỉ là sợ hãi nhìn hắn, ôm Mạnh Thiệu Hiền chặt hơn.

Mạnh Thiệu Hiền chăm chú ôm Tĩnh Tri, đem người cô bảo hộ ở sau người, vừa lớn tiếng mở miệng: “Mạnh Thiệu Đình, anh muốn làm gì thì nhắm vào tôi, anh đừng làm khó Tĩnh Tri, hôm nay tôi sai người mang tôi tới tìm cô ấy, cùng cô ấy không có quan hệ, cô ấy trước đó căn bản hoàn toàn không biết gì cả...”

“Mày câm miệng.” Mạnh Thiệu Đình bỗng nhiên mở miệng, thanh âm của hắn không lớn, nhưng lại khí phách mười phần, chỉ là nhẹ nhàng ba chữ như vậy đã đem Mạnh Thiệu Hiền đang lớn tiếng ngăn lại.

“Ta cùng Tĩnh Tri nói chuyện, không đến phiên một người ngoài như mày xen vào.” Mạnh Thiệu Đình cười, dung nhan tuấn kiệt cùng ngũ quan dưới ánh đèn càng phát ra thần bí mị hoặc, hắn liền như vậy kiêu ngạo nhìn hai người: “Thiệu Hiền, đây chính là mày tự tìm tới cửa, không thể oán anh hai nhần tâm.”

“Mạnh Thiệu Đình anh muốn làm gì? Anh dám động đến Thiệu Hiền, tôi kiếp này cũng không tha thứ cho anh!”

Tĩnh Tri vừa nghe hắn nói những lời này, đang lúc nóng nảy, cô dùng sức từ trong lòng Thiệu Hiền tránh ra, thậm chí đưa hai tay chắn trước mặt Mạnh Thiệu Hiền.

Gấp như vậy che chở tư thái, như vậy không chút do dự vì một người đàn ông khác che chở, làm cho Mạnh Thiệu Đình tức giận đến tận cùng, nhưng lại cười ra tiếng.

“Tôi muốn sự tha thứ của cô làm cái gì? Ai mẹ hắn hiếm lạ?” Hắn tự tiểu phi tiểu nhìn cô, tiểu ý dần lạnh, ngưng đọng trong con ngươi thật sâu, như là ngoài cửa kia chất đầy ngân sương.

Tĩnh Tri thấy thần tình của hắn lại nói không nên lời thê lương, cô giật mình liếc hắn một cái, không tự chủ được lui về phía sau một bước, nhưng vẫn là ngăn ở trước mặt Mạnh Thiệu Hiền.

Thấy cô như vậy, Mạnh Thiệu Đình khóe môi nhất câu, nụ cười thần nhiên lại bị lấy đi: “Tam đệ lần này tới đây, cha đang chờ người về Mỹ xem bệnh, bên kia sinh ý hay là muốn kéo lại tam đệ thân thể được rồi nhiều thao điểm tâm.”

“Tôi không đi, đi nơi nào là việc của tôi, không tới phiên Mạnh gia các người bận tâm!” Mạnh Thiệu Hiền lục lọi đến cánh tay Tĩnh Tri, đem cô giật nhẹ lại ôm vào trong ngực, hắn nhìn không thấy người trước mắt...

“Phải không, đừng quên trong thân thể mày chảy xuôi vẫn là dòng máu Mạnh gia, cả đời này, mày chính là người Mạnh gia, Thiệu Hiền, đừng ngây thơ, loại sự tình này, không phải một lời nói có thể thay đổi được.”

Mạnh Thiệu Đình nói lại tiến lên một bước, lúc này, hắn đưa tay lên, có thể cầm tay Tĩnh Tri, đem cô trong lòng Mạnh Thiệu Hiền lôi ra.

Nhưng hắn lại không có động, chỉ là khoanh tay nhìn hai người: “Cũng may anh em chúng ta một hồi, tôi sẽ cho các người có phút cáo biệt, qua đêm nay, còn muốn gặp mặt, chỉ nên người nói si mộng.”

“Mạnh Thiệu Đình, anh là người điên, anh dựa vào cái gì mà quản tôi cùng ai một chỗ? Anh dựa vào cái gì mà cố nài đem tôi giam cầm bên cạnh anh? Chúng ta sớm đã ly hôn, ly hôn khi đó nói rõ, tôi và anh đều không có liên quan, hiện tại tôi phải lập gia đình, anh cũng có vị hôn thê, vì sao anh lại chạy đến quản việc của tôi?”

Tĩnh Tri tức giận muốn phát điên, cô đẩy Mạnh Thiệu Hiền ra, phách ngón tay Mạnh Thiệu Đình phần nộ mắng to: “Anh có phải là bị bệnh hay không? Anh rút cuộc là muốn như thế nào Mạnh Thiệu Đình?”

Chẳng lẽ toàn thế giới muốn xoay chuyển quanh anh? Chẳng lẽ vợ trước của anh bị anh quăng còn có xấu hổ hay không yêu anh trong lòng anh mới thoải mái?”

“Còn dư lại ba phút.” Mạnh Thiệu Đình nâng cổ tay nhìn đồng hồ, nhắc nhở một câu.

“Anh—”

Tĩnh Tri tức giận trên ngực phập phồng, cô cắn môi nhìn người đàn ông lãnh đạm trước mặt, trên đời này tại sao có người đàn ông đê tiện vô sỉ như vậy?

“Cô yên tâm, tôi sẽ như lời cô nói đê tiện vô sỉ, sẽ không cho các người nhiều hơn một phút.”

Hắn cười càng thêm mê người.

Tĩnh Tri định giơ tay lên ra đòn nhưng lại chậm rãi hạ xuống, cả người cô như một bãi tuyết, cụt hứng tựa vào người Mạnh Thiệu Hiền tựa xuống...

Hắn ở sau lưng cô, cũng theo cô cúi người xuống, đem cô chăm chú ôm vào trong ngực.

Không quá hai phút, Mạnh Thiệu Hiền chỉ là ôm chặt cô, hai người trăn trệ cùng một chỗ, cũng không nói một câu.

Tĩnh Tri mò lấy ngón áp út trên tay trái hắn, muốn đem nhẫn kim cương tháo xuống, Mạnh Thiệu Hiền lại thoáng cái nắm chặt ngón tay, hắn nhẹ nhàng lắc đầu, đem gò má mình cùng mặt cô dán một chỗ, hắn ở bên tai cô mở miệng, âm thanh nhẹ nhàng chỉ hai người mới có thể nghe được: “Anh cả đời này đều là của em, cả đời đều là.”

Tĩnh Tri nước mắt đột nhiên bùng lên, cô cúi đầu đem mặt mình chôn ở cổ hắn, nước mắt theo cổ áo hắn chảy xuống, băng lãnh thực cốt.

Không biết cả đời này hắn có thể sống mấy ba năm, không biết cả đời này lên giá phí bao nhiêu cái ba năm mới có thể một lần nữa cùng một chỗ.

Ở chưa từng biết đối phương một tin tức ba năm, yên lặng nhớ kỹ đối phương, là bao nhiêu vất vả sự tình? Mạnh Thiệu Hiền không biết.

Không, khi đó, hắn đã cố chấp sửa lại họ theo mẹ, hắn gọi Lê Thiệu Hiền, hắn không thừa nhận mình là người Mạnh gia, thế nhưng những người nghe hắn hỗn hển cãi lại, cũng chỉ là trưởng bối bao dung cười, bắt quá người một gia tộc, bức bối con nhỏ cãi một lúc rồi thôi. Mạnh gia là đại gia lừng lẫy, ai không muốn bằng mọi cách đối lấy một chút giao tình? Nếu Tam thiếu thật bị Mạnh gia đuổi đi còn không khóc lóc nỉ non? Một người mù, trả hết nợ cao cái gì?

Hắn không có tự do, hắn vô pháp cưỡng đại, hắn vĩnh hằng mất đi quang minh, lại không có một giây đồng hồ đình chỉ yêu cô.

Mạnh Thiệu Đình đứng ở một bên, nhìn hai người trầm mặc ôm nhau, ngay cả hắn nhẫn tâm bạc tình, đều giống như cũng bị đau thương bao phủ, hắn không nói gì, chỉ là nhìn.

Hắn là cái thân sĩ, nói năm phút đồng hồ chính là năm phút, ít một giây hắn cũng không gọi, nhiều một giây hắn cũng không ban ân.

Bọn họ ở trong bóng tối ôm nhau, Mạnh Thiệu Hiền nhẹ nhàng hôn nước mắt của cô, là chất.

Vui sướng nước mắt là ngọt, bị thương nước mắt là chất.

Lúc này nếu như hắn cũng rơi lệ, nhất định so với cô còn muốn khổ gấp thập phần đi.

Hắn đột nhiên có chút hối hận, vì sao lãng phí hai mươi mấy năm, tại sao muốn là một công tử không có căn cơ, không có thế lực, vì sao ngay cả năng lực bảo vệ cô cũng không có.

“Đã đến giờ.” Mạnh Thiệu Đình nhìn thấy kim giây rơi vào đúng chữ số, không chút do dự mở miệng.

Tĩnh Tri cảm thấy trái tim giống như bị búa tạ hung hăng đánh trúng, vô ý thức nắm chặt tay Mạnh Thiệu Hiền.

164. Chương 164 : Yêu Biệt Ly 2

Mạnh Thiệu Đình một bước tiến lên, giơ tay kéo tay Tĩnh Tri, làn váy thật dài của cô tựa như sương mù tung bay, lập tức cô liền bị kéo ra từ trong lòng Mạnh Thiệu Hiền...

“Tri Tri...” Mạnh Thiệu Hiền ở trong không khí lạnh lẽo lực lợi lung tung, hần bắt được tay của cô, lập tức chăm chú kéo: “Buông cô ấy ra, anh buông cô ấy ra! Mạnh Thiệu Đình, anh quá đê tiện, quá vô sỉ!”

Mạnh Thiệu Hiền mặt có chút vặn vẹo dữ tợn, tay hần và tay cô như vậy kéo chặt cùng một chỗ, như là cả đời đều không buông ra.

Mạnh Thiệu Đình thấy thế, không khỏi một giọng mỉa mai cười lạnh, lại hung hăng nắm cổ tay Tĩnh Tri kéo mạnh, lập tức, hai cánh tay Tĩnh Tri liền căng ra, đặc biệt khi bị Mạnh Thiệu Đình dùng sức lôi, hôm vai cô như muốn gãy rời ra, trong miệng cô phát ra tiếng kêu đau đớn, lập tức, lại cảm giác được bàn tay kéo của Mạnh Thiệu Hiền hơi buông...

Tĩnh Tri trong lòng bỗng nhiên nảy lên nỗi sợ hãi lớn, cô trở tay nắm chặt tay hần, như vậy chặt như vậy kéo.

Hần sợ cô đau, vì thế muốn buông tay ra, thế nhưng cô lại không muốn buông.

Mạnh Thiệu Đình thấy hai tay nắm chặt nhau, nhấn kim cương tình lữ sáng lóa, hần chỉ cảm thấy như tim cũng như đang bị đâm trúng, hần oán hận cắn răng, cơ hồ xuất thêm bảy phần khí lực, lại lôi về phía sau một bước.

Mạnh Thiệu Hiền cảm giác được sức kéo, hần chậm rãi nhắm mắt lại, đưa ngón tay một chút lùi ra, Tĩnh Tri nước mắt rơi như mưa, nắm ngón tay mảnh khảnh bóp ra tiếng, hần nhấn đau đớn rút khỏi bàn tay cô, sau đó một đường đau đớn kéo ra thật dài một đường vòng cung, đến cuối cùng, trong tay không còn, lại là một vật lạnh lạnh rơi vào lòng bàn tay cô...

Mạnh Thiệu Đình kéo Tĩnh Tri, bởi vì quán tính, hai người lui về sau mấy bước, đến vách tường mới dừng lại, dưới ánh sáng mờ nhạt, liền nhìn thấy Mạnh Thiệu Hiền đứng ở nơi đó, giống như bụi cây vắng vẻ ban đêm lặng lẽ nở hoa.

Tĩnh Tri tim như bị dao cắt, bàn tay nắm chặt, nắm lấy chiếc nhẫn kim cương hần đã tháo ra, cô liền như vậy nhìn hần, mà hần cũng nhìn không thấy mắt cô nhìn.

Không có một câu nói, không có một thanh âm, không khí vắng vẻ như một phòng trống không người.

Tất cả bị thương cùng không muốn đều ở khóe mắt chân mày hiện lên rõ ràng.

Tới cuối cùng Tĩnh Tri nhìn thấy Mạnh Thiệu Hiền đối với cô nhợt nhạt cười nhẹ nhàng gật đầu.

Cô biết, hần là nói cho cô biết, không phải sợ anh vẫn sẽ chờ em.

Cô cũng mỉm cười, như là cùng người yêu uống rượu độc, gần vĩnh viễn phó trường nhạc, đối với hần hơi gật đầu.

Em đáp ứng anh, em cũng chờ anh.

Cửa mở, An Thành cùng mấy người nữa tiến vào, hần cực kì kính cẩn cúi đầu đối với Thiệu Hiền, vừa lễ phép mở miệng: “Tam thiếu, mời đi ra ngoài đi.”

Mạnh Thiệu Hiền vẫn đứng bất động, An Thành lại lặp lại lần nữa, nhưng hần vẫn bất động, An Thành sắc mặt biến đổi, mắt lợi hại đảo qua bên thuộc hạ, liền thấy có người tiến lên một bước: “Tam thiếu, đừng làm khó dễ anh em chúng tôi, xin mời.”

Mạnh Thiệu Hiền cảm giác được có một khẩu súng ngang ngang chìa vào hông của hần.

Tròng mắt đen không có tiêu cự tìm kiếm Mạnh Thiệu Đình, chỉ chốc lát, nghe được thanh âm của hần: “Yên tâm đi, ta sẽ giúp mày ”Hảo hảo” chiếu cố cô ấy.”

Đó là một loại nói không nên lời khuất nhục, bao hàm thật sâu cảm giác vô lực khuất nhục.

Không biết Mạnh Thiệu Đình làm cái gì, hấn nhảy cảm nghe được Tĩnh Tri bị cưỡng chế hô đau, một tiếng này đập vụn nốt cọng rơm chống đỡ chí tâm cuối cùng .

Hấn xoay người sang chỗ khác, mở cửa phòng nơi có ánh đèn yển hội chiếu đến, hấn liền như vậy từng bước từng bước một đi...

Tĩnh Tri lớn tiếng gọi tên của hấn, một lần lại một lần.

Mạnh Thiệu Hiền đi nhanh hơn, một bước ra ngoài cửa, trên mặt hấn trượt xuống một đường ẩm ướt ánh lên sáng ngời, hai người một phải một trái nhìn như kính cẩu nhưng là cưỡng chế dùng thể lực bắt ép hấn, không cho hấn dừng lại một bước, đã cầm cánh tay của hấn hướng ra phía ngoài mang đi...

Tĩnh Tri cảm giác mỗi một tác da tác thịt của mình đều nhẹ nhàng run, cô thấy ánh sáng chói mắt, bóng dáng của hấn từng chút từng chút một biến mất, đến cuối cùng, không nhìn thấy nữa.

Cô không biết là ai phát ra một tiếng thét chói tai, sau đó ngoài cửa ồn ào náo động chỉ chốc lát đình trệ, theo sát lại là tiếng người ồn ào, tiếng nhạc động người, cô chậm rãi nhắm mắt, như là một chiếc lá cuối cùng của mùa đông, xoay tròn, phiêu bạt, không biết sắp sửa rơi ở nơi nào...

Phật nói, mỗi con người có thất khổ: sinh, lão, bệnh, tử, cầu không được, yêu biệt ly, oán căm ghét.

Cô sống không quá hai mươi bảy, thế nhưng toàn bộ thường biến.

Sau đêm hôm đó, có thật là nhiều người nghị luận sôi nổi, nói nhị thiếu dẫn theo vợ trước tham gia yển hội, đem vị hôn ném sang một bên không quan tâm, còn nói, Mạnh tam thiếu đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên đi, sau đó vợ trước nhị thiếu té xỉu, bị thủ hạ của nhị thiếu đưa đến bệnh viện.

Quý đệ nhất chính là, mở màn lúc hai người ôm nhau tới thân mật khăng khít, mà sau khi Phó Tĩnh Tri bất tỉnh, lại bị thủ hạ của nhị thiếu ôm ra, mà nhị thiếu lại cùng vị hôn thê dắt tay đi tới, nói cười bình thường, thẳng đến khi yển hội kết thúc, đem khách mời và bạn bè tổng ra ngoài cửa, mới có người tinh mắt, thề thốt nói, nhị thiếu và Thẩm tiểu thư cùng lên xe rời đi, đêm nay tất nhiên là đến chỗ Thẩm tiểu thư.

Mọi thuyết xôn xao, trong khoảng thời gian ngắn, vô số kí giả truyền thông cùng sôi nổi núp ở nhà cũ Mạnh gia cùng biệt thự mai vườn, nhưng hơn một tuần lễ cũng không thấy bóng dáng nhị thiếu, những kí giả này mệt mỏi chết đi sống lại, nhưng ngay cả một vạt áo của thân sĩ cũng không chụp được.

Đương nhiên sau đó tất cả truyền thông đều chọn cách buông tha rời khỏi.

Có một chiếc xe không thu hút lắm chạy gấp từ nhà cũ Mạnh gia tới bệnh viện nổi danh thành phố A.

Mạnh Thiệu Đình ngồi ở sau xe, gương mặt âm trầm cơ hồ tích nổi trên mặt nước, tin tức bệnh viện truyền đến, làm cho hấn tức giận vô cùng, vừa rời ở nhà cũ Mạnh gia, ngay trước mặt cha mẹ cùng Mạn Quân, hấn không khống chế được lật bàn.

Ngày đó Thiệu Hiền đi rồi, cô trượt ngã xuống trong ngực của hấn, hấn muốn tự đưa cô đi bệnh viện, nhưng lại không có cách nào quên được màn ly biệt của cô cùng Thiệu Hiền, còn có lúc hai người ôm nhau, cô rõ ràng nói ra khỏi miệng một câu kia.

Cô nói hấn là một người đàn ông buồn nôn, cô muốn vội vàng dời khỏi hấn người đàn ông buồn nôn này để cùng Thiệu Hiền cao chạy xa bay.

Đã như vậy, hấn đối với cô thế nào nhân nhượng được, thế nào sủng ái, thế nào đem cô nâng niu trong lòng bàn tay, thế nào liền cùng Mạn Quân không để ý, lại không khiến cô nổi dậy một chút rung động, hấn tội gì còn muốn bị coi thường?

Đem cô ném cho An Thành, sau đó vừa lúc Mạn Quân đến tìm hấn, hấn thực sự biết hôm nay làm cho Mạn Quân mất hết mặt mũi, không đành lòng, liền cùng cô đi ra ngoài xã giao, cuối cùng lái xe đưa Mạn Quân về nhà cũ Mạnh gia, sau đó liền trực tiếp tìm chuyện này, đi công tác thành phố C.

Đi tròn một tuần, vừa mới trở về nửa ngày, liền truyền đến tin tức cô mang thai.

Hắn buồn cười hưng phấn vừa toát ra một chút manh mối, nhưng lại bị một câu nói tiếp theo của An Thành phá vỡ.

*****Đi

Không muốn đứa bé này

165. Chương 165 : Không Muốn Đứa Bé Này 1

Cô mang thai tròn sáu mươi ngày, mà hắn cùng cô năm năm sau lần đầu tiên, cũng chính là ngày mà cô cùng Mạnh Thiệu Đình kết hôn, cách hiện tại, bất quá không được năm mươi ngày.

Sự tình rất rõ ràng, một tia nghi vấn khả năng cũng không có, đứa nhỏ không phải của hắn.

Sau khi hắn đập phá bàn, cha mẹ tức giận vô cùng, đại ca ôn nhu khuyên cha mẹ bớt giận, Mạnh Quân về mặt hoảng hốt không dám tiến lên, đến cuối cùng, còn đại ca khuyên cha mẹ, để hắn đi ra.

Trước lúc hắn lên xe, nghe được đại ca nói một câu: “Có cái gì tốt tức giận? Hiện tại mọi người là của em, Thiệu Đình cũng bị đưa đi Mỹ, em lại làm cho cô ấy sinh trên thập bát, cô ấy không phải đối với em khẳng khẳng một mực?”

Hắn cũng không đáp lại, chỉ là lạnh mặt ngẩng lên cửa xe.

Đại ca nói dễ, duy chỉ có hắn tự mình biết, Phó Tĩnh Tri nữ nhân này đặt ở trên thời kì thế kỉ khủng bố trắng, nhất định là bị tẩy não dưới đất đảng, cho dù là ghê hùm treo ngược mấy bay, cây thăm bằng trúc tử đâm tay, cô cũng là thà chết không chịu khuất nhục!

Cô muốn sinh con của hắn? A...

Mạnh Thiệu Đình trong lòng một trận cười lạnh, thẳng thắn làm cho chính cô trước giết mình.

Xe rất nhanh liền dừng lại, Mạnh Thiệu Đình đẩy cửa xuống xe, hắn một thân âu phục đen, tóc thoảng có chút loạn, chân thon dài nên bước đi cực nhanh, tất cả mọi người kinh sợ không dám nhìn thẳng bộ mặt như băng sơn của hắn.

Trực tiếp đi vào thang máy, lên thẳng phòng bệnh ở tầng 18. Nhưng hắn nghĩ lại, lại lên tầng thứ 26, trực tiếp vào phòng làm việc của bác sĩ, trong phòng làm việc có một người, nhưng bác sĩ đang nhìn hắn giống như là một Tu la, cuống quýt đuổi người kia ra, vẻ mặt tươi cười chào đón: “Nhị thiếu, ngài thể nào tới, có chỗ nào không thoải mái?”

“Lập tức chuẩn bị cho bệnh nhân phòng số 2066 phẫu thuật.”

Mạnh Thiệu Đình môi mỏng khê mím, lạnh giọng nói.

“2066? Phó tiểu thư thân thể rất tốt, không cần mổ a.”

Bác sĩ có chút kinh ngạc, vừa dứt lời, lại giật mình nhìn sắc mặt càng phát ra trầm ám của Mạnh Thiệu Đình, lại nói: “Nhị thiếu, ngài là nói...”

“Đúng, sắp thai, lập tức chuẩn bị phẫu thuật cho tôi, ta không muốn đứa nhỏ kia.”

Mạnh Thiệu Đình rút một điều thuốc đốt, thanh âm của hắn có chút khàn khàn, từng câu từng chữ lại cường ngạnh vô cùng.

Nếu như là trước lúc yến hội, không chừng hắn sẽ để cô lưu lại, dù sao, hai người bọn họ cũng đã mất đi một đứa nhỏ, hắn đối với cô có một mặt áy náy cùng thua thiệt, hắn cũng là một con người có máu có thịt, như thế nào lại như ma quỷ máu lạnh? Thế nhưng hiện tại, hắn hận không thể bóp chết cô!

“Nhị thiếu...Phó tiểu thư thân thể rất suy yếu, cô ấy trước đây, trước đây đã từng sinh non đúng hay không?”

Mạnh Thiệu Đình gật đầu, ngực bỗng nhiên căng thẳng, nghĩ đến một đêm tuyết lớn bay đầy trời kia, không có một người đầu đường, cô nhìn cha mình nhắm mắt, lại nhìn dưới thân tuôn máu tươi, nhìn hai người thân thiết nhất, chỉ trong chốc lát tan thành mây khói, khi đó tuyệt vọng cùng thống khổ, nên thế nào thừa dự?

“Lần này mang thai là rất khó, nguyên bản là thân thể cô ấy lần trước sinh non tạo thành tổn thương lớn, hơn nữa nguyên khí bị thương, vì thế biện pháp tốt nhất bây giờ là bảo dưỡng thật tốt, nếu là động thủ lần nữa, sợ rằng cơ thể Phó tiểu thư sẽ không chịu đựng nổi...”

Bác sĩ lại cực kì tấn trách, mặc dù đứng trước mặt mình là người lãnh đạo trực tiếp, thế nhưng cũng không thể lấy mạng người ra đùa theo ý hấn.

“Thành công nắm mấy phần?” Mạnh Thiệu Đình hung hăng gạt tàn thuốc, thanh âm của hấn có chút khàn nhẹ, nghe rất không thoải mái.

“A?”

Làm phẫu thuật, ông có mấy phần nắm chắc lưu lại mạng của cô ấy?”

“Nhị thiếu, điều này không thể nói chính xác, Phó tiểu thư thân thể rất yếu, vạn nhất có cái gì ngoài ý muốn, không phải đùa giỡn...”

“Ông đừng nói này đó, hiện tại đi chuẩn bị, làm tốt tất cả khâu cấp thi thố, đem tất cả những bác sĩ giỏi nhất khoa phụ sản mời đến, đứa bé này vô luận như thế nào cũng không muốn, nhưng là mệnh của cô ấy, nhất định phải bảo trụ cho tôi! Hiện tại liền đi, nếu như các người còn muốn ở đây kiếm sống!”

Hấn buông nhẹ tay đem mẫu thuốc lá ném trong thùng rác, lúc ngẩng đầu lên, một đôi mắt phụt ra lạnh lùng làm cho lòng người sợ hãi, ánh mắt không mang theo một tia nhiệt độ, làm cho vị bác sĩ này không khỏi run lên, mà Mạnh Thiệu Đình đã xoay người đi.

Lúc đi tới hành lang, Bắc Thành điện thoại qua, bệnh viện này là sản nghiệp của Bắc Thành, vì thế hấn mới đưa Tĩnh Tri đến nơi này, mà Bắc Thành gọi điện qua, bất quá là hỏi thăm tình huống của Tĩnh Tri.

Đã nghe được tình huống muốn đem cô làm phẫu thuật, Thảm Bắc Thành đã minh bạch biết chuyện gì xảy ra, chỉ nói một câu, ta để cho Thanh Thu sang nhìn, có lẽ sẽ phải giúp đỡ gì.

Mạnh Thiệu Đình cũng không có cự tuyệt, hấn và Triển Thanh Thu cũng có gặp qua vài lần, cô là vợ của Bắc Thành, lại luôn luôn ru rú ở trong nhà, thậm chí rất nhiều người không biết Thảm Bắc Thành đã kết hôn.

Nửa giờ sau, nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân, trong lòng biết là bệnh viện đã chuẩn bị xong phẫu thuật, hấn cũng không nói thêm cái gì, chỉ là phát tay ý bảo bọn họ đi vào.

Mạnh Thiệu Đình lại không cùng qua đó, hấn đáy lòng có chút thấp thỏm, không biết nên thế nào đối mặt với ánh mắt oán hận của cô.

Tĩnh Tri, lần này tôi lại xin lỗi cô một lần nữa, thế nhưng tôi không có cách nào, tôi nhịn không được.

Nếu như cô hận tôi, liền hận đi, dù sao cô đối với tôi oán hận, cả đời này cũng không thể mặt bình, vậy cứ tiếp tục hận đi.

Hấn tựa ở trên tường, chợt nghe trong phòng bệnh truyền đến thanh âm, là thanh âm của cô, thê lương mà lại nghiền nát: “Làm cho Mạnh Thiệu Đình vào đây!”

Phịch một tiếng, là tiếng bình thủy bị ném vỡ, Mạnh Thiệu Đình đậm đậm nhất tiếu, tính tình càng lúc càng lớn, nhớ tới thời gian trước đây lúc kết hôn, thấy cô một lần phát quá tính tình, là lúc hấn buộc cô chủ động tới lấy lòng hấn, cô thực sự giận.

Thế nhưng lúc đó, ngay cả tức giận cũng đều là văn văn tĩnh tĩnh, mà bây giờ, cô chẳng lẽ thật bị hấn sủng thành một người đàn bà chanh chua?

Mạnh Thiệu Đình lại cười, vỗ vỗ tay, chậm rãi hướng phòng bệnh đi tới.

Một cánh cửa vừa kéo ra, trước mặt chính là một bình truyền dịch bị ném qua, mà hấn nhanh tay nhanh mắt, ôm ngay được, bằng không bị đập bể đầu cũng nên?

“Làm cho tên hỗn đản này tới gặp tôi! Tôi muốn nhìn tên khốn kiếp kia có thể vô sỉ đến mức nào...”

Thanh âm của cô rõ ràng truyền đến, Mạnh Thiệu Đình tiện tay ném bình nước một bên, hấn phất tay một cái, ý bảo bác sĩ đi ra ngoài trước.

Cửa đóng lại, Mạnh Thiệu Đình nhìn cô, mà Tĩnh Tri, hai tròng mắt tựa hồ như muốn phun lửa, cô ôm một cái gối chăm chú để trên bụng, thân thể núp ở góc tường, một đôi mắt phẫn nộ lại cất giấu cơ cảnh, bản năng làm mẹ chính là như vậy, Mạnh Thiệu Đình lúc này mới tin.

Hắn thậm chí suy nghĩ, nếu như lúc này hắn tiến lên gây bất lợi cho con cô, nữ nhân này không chừng sẽ cắn xé gặm sống hắn!

“Cô muốn nói gì?” Mạnh Thiệu Đình đi lên phía trước, Tĩnh Tri lập tức rút lui vào góc tường, cô không yên lòng lật chăn đứng lên, đôi mắt sáng sửa bức người, môi trắng bệch hơi khô, cô vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm, vừa mở miệng: “Không được động đến con của tôi.”

“Cô định đoạt sao?” Hắn cười, đáy mắt lóe lên.

Mạnh Thiệu Đình ngồi xuống trên giường của cô, Tĩnh Tri lập tức khấn trương toàn thân đều như buộc chặt, cô gắt gao nhìn hắn chằm chằm, sợ hắn sẽ làm ra cái động tác gì.

“Cô thân thể không tốt, bác sĩ nói, đứa nhỏ sống không nổi.”

Hắn quang minh chính đại lừa cô.

Tĩnh Tri run lên, trong nháy mắt đáy mắt chảy ra tuyệt vọng, sống không nổi...đứa nhỏ, đứa nhỏ của cô cùng Thiệu Hiên.

Không, cô không tin, cô không tin ông trời lại tàn nhẫn như vậy, cướp đi của cô một đứa nhỏ, lại còn muốn cướp đi một đứa nữa!

Nếu như đứa bé này là của hắn, cô có lẽ sẽ không yêu thương không muốn, sẽ không chút do dự lấy xuống, thế nhưng, đứa nhỏ này là của Thiệu Hiên, là Thiệu Hiên!

Nếu như hắn biết, bọn họ đã có đứa nhỏ ở trong bụng, hắn sẽ là dạng biểu tình gì?

Hắn nhất định sẽ gọi lớn đứa nhỏ, sau đó sẽ ôm cô xoay quanh, lớn tiếng kêu, bà xã em thật lợi hại, bà xã anh yêu em chết mất!

Thế nhưng bây giờ, hắn ở nơi nào, cô cũng không biết, trên đời này sẽ có một người phụ nữ đáng buồn như vậy sao? Rõ ràng kết hôn, rõ ràng có chồng, lại không thể gặp, thậm chí ngay cả một tia tin tức cũng không có.

166. Chương 166: Không Muốn Đứa Bé Đây 2

Trong lúc hoảng hốt, Tĩnh Tri dường như cảm thấy mình như là một tiểu tức phụ đáng thương trong xã hội cũ bị thổ hào thân sĩ vô đức cướp đi!

“Tôi không tin.” Tĩnh Tri từng câu từng chữ mở miệng, ánh mắt như sóng nước mang theo vô tận lực lượng: “Mạnh Thiệu Đình, xem như tôi cầu xin anh, hãy để cho tôi giữ lại đứa bé này.”

“Cô vì đứa nhỏ của Thiệu Hiên cầu xin tôi?” Hắn tựa có chút không dám tin, muốn từ trong miệng cô nghe một câu chịu thua, so với lên trời còn khó hơn, thế nhưng bây giờ, cô nói cô cầu xin hắn.

“Là, tôi cầu xin anh, tôi đã mất đi một đứa nhỏ, không muốn lại mất đi một đứa nữa, anh vô pháp thông cảm cho một người mẹ không đảm bảo đứa nhỏ kia một phần thống khổ, Mạnh Thiệu Đình, cầu xin anh thành toàn cho tôi một lần đi.”

Nước mắt cô dần dần bùng lên, cái đêm đông năm năm trước, lạnh đến nỗi không thể hít thở, máu của cô chảy trên mặt tuyết trắng lớn đỏ tươi, như là hoa mai nở rộ.

Máu thịt của chính mình một chút một chút từ trong cơ thể trượt ra, chết, biến thành một vũng máu, Tĩnh Tri mỗi khi trong đêm khuya gặp ác mộng mơ tới một màn kia, lại im lặng kêu khóc, thân thể co rút cắn chặt, toàn thân mồ hôi lạnh khó chịu như là ngấm mình trong nước biển.

“Anh có biết hay không mùa đông kia có bao nhiêu lạnh?” Tình Tri chậm rãi mở miệng, con ngươi của cô mơ hồ đầy nước, mở mím như là hoa cách đám mây.

“Mạnh Thiệu Đình, thống khổ như vậy, tôi không muốn lại chịu đựng lần thứ hai, kiếp này đều không muốn, nếu như anh cảm thấy anh xin lỗi tôi, anh cảm thấy tôi thua thiệt, lần này hãy thành toàn, xem như đối với tôi bồi thường có được không?”

Cô cầm lấy tay hắn, khẩn cầu.

Mạnh Thiệu Đình lại nhìn cô, nước mắt cô làm cho hắn rung động, bàn tay cô run lên làm cho hắn yêu thương, thế nhưng hắn vẫn là lắc đầu: “Tình Tri, cô có thể nhịn được khi Thiệu Hiền cùng người phụ nữ khác sinh con sao?”

Tình Tri sững sốt, chợt lắc đầu: “Điều này không giống với, không giống, anh không yêu tôi, anh căn bản không yêu tôi !”

“Cô làm sao biết được? Tôi đối với cô tốt như vậy, thậm chí cũng không muốn kết hôn để cùng cô, cô nghĩ muốn cái gì, muốn làm cái gì, tôi đều thỏa mãn cô, tôi chỉ muốn cùng cô, chỉ muốn người chung giường là cô, cô nói như vậy có phải là yêu hay không?”

Hắn cười, khoe môi cong lên xinh đẹp kinh người.

Tình Tri dùng sức lắc đầu, nước mắt sôi nổi mà rơi: “KHông, không phải...”

Mạnh Thiệu Đình buông tay cô ra, ngón trở nhẹ nhàng xoẹt qua trên mặt cô, gạt đi những giọt nước mắt: “Trông cô dọa, tôi nói đùa đấy, cô còn tưởng thật?”

Hắn vừa nói xong, Tình Tri thở phào nhẹ nhõm, Mạnh Thiệu Đình trái tim ở chỗ sâu lại như chậm rãi nứt ra, hắn đứng lên, xót thương nhìn cô: “Tình Tri, cô kì thực vẫn gốc giống như trước, tôi làm sao sẽ đáp ứng yêu cầu sai lầm như vậy đây? CÔ cầu xin tôi, vô dụng...”

“Không...” Tình Tri thoáng cái bỏ nhào tới ôm chân hắn, cô gắt gao nắm lấy hắn: “Không được động đến con của tôi, tôi nguyện ý, tôi nguyện ý ở lại bên cạnh anh...”

“Ha ha, chủ động đưa tới cửa, tôi ghét nhất.”

Tình Tri ngơ ngác nhìn hắn, bỗng nhiên buông lỏng hắn ra, cô lẳng lẳng ngồi đó, thần trí một chút tỉnh táo lại, cô làm chuyện điên rồ đầu tiên, cô cầu một ma quỷ buông tha cô, điều này có thể sao?

“Nếu như đứa nhỏ chết, tôi cũng chết, tôi thà rằng buông tha những cừu hận kia, tôi thà rằng những người tôi hận trường mệnh trăm tuổi, tôi thà rằng Thiệu Hiền oán tôi, tôi cũng muốn cùng con của tôi chết, Mạnh Thiệu Đình, nếu như anh muốn động đến con của tôi, hãy động thủ đi, tôi cũng không sống.”

Cô liền cười, cười rất đẹp.

Mạnh Thiệu Đình nhìn cô, hắn biết cô nói thật, bỗng nhiên trong lúc đó, hắn không dám mạo hiểm như vậy.

“Anh có thể nhìn tôi nhất thời, không thể nhìn tôi được cả đời, người nếu như muốn chết, chẳng lẽ còn không có cách nào sao?” Cô bình yên ngồi ở chỗ kia, bàn tay dán lên bụng, ánh mắt yên lặng mà hiên lành: “Bảo bối, không phải sợ, mẹ vẫn luôn cùng con một chỗ...”

“Thiệu Đình, đem đứa nhỏ lưu lại đi.” Cửa phòng bỗng nhiên đẩy ra, một người phụ nữ trẻ mặc áo khoác lông dài màu trắng đứng ở cửa, phía sau là một người đàn ông cao cao, chừng ba mươi tuổi, khí thế bức người, mà cô gái kia, nhỏ bé lại đơn bạc, nhưng lại cực kì xinh đẹp, đáy mắt cô như hàm chứa giọt nước mắt, nhẹ nhàng mở miệng nói một câu như vậy.

“Thanh Thu, không được nói bậy.” Thẩm Bắc THành khẽ quát một tiếng, nhưng tiếng mắng cũng không quá nặng.

Triển Thanh Thu cũng không để ý tới, chỉ là từng bước một đi tới, cô nhìn Mạnh Thiệu Đình, chân thành cầu xin: “Thiệu Đình, hãy để cô ấy giữ lại đứa nhỏ, nếu anh muốn lấy đi đứa nhỏ của cô ấy, thực sự đối với cô ấy quá tàn nhẫn, cô ấy đã khổ như vậy, anh vì sao không đối với cô ấy khá hơn một chút?”

Đối với cô ấy khá hơn một chút? Mạnh Thiệu Đình dưới đáy lòng cười, hẳn đối với cô còn muốn tốt thế nào?

“Thanh Thu, cô phải biết thân phận của đứa nhỏ này.” Mạnh Thiệu Đình quay mặt đi, rõ ràng không muốn nghe cô khuyên can.

Bọn họ đều nói cô đáng thương, có ai nhìn thấy hẳn đáng thương?

“Thanh Thu, đây là chuyện của người khác, cô không nên xen vào.” Thẩm Bắc Thành có chút nổi giận, hẳn tiến lên một bước kéo cô, Thanh Thu lại một phen hất tay hẳn ra, nhìn cũng không thèm nhìn hẳn một cái, nhẹ giọng nói: “Thẩm Bắc Thành, tôi là vì chính tâm của tôi.”

“Tâm của cô?” Thẩm Bắc Thành nhìn thấy đáy mắt lãnh đạm của cô, ngược lại cười, hẳn duỗi tay đè bả vai của cô, bắt cô quay mặt nhìn thẳng hẳn.

“Cô không phải là ở đây biến đổi biện pháp đại ý oán tôi, oán Lạc Tương vô ý hại em không có đứa nhỏ sao!” Thẩm Bắc Thành giận quá hóa cười.

Thân thể Thanh Thu hơi lay động một cái, thống khổ cười, đáy mắt cô mang theo ánh sáng như ngọc, tiểu ý lại xinh đẹp động lòng người: “Đúng vậy, đại ý là anh, Lạc Tương của anh chỉ là cử chỉ vô ý, vì thế tôi hiền lành an ủi các người, không có việc gì không có việc gì, đứa nhỏ không có còn có thể có nữa, các người không nên để ở trong lòng a.”

“Triển Thanh Thu, nói như vậy là có ý gì? Lạc Tương không phải là đã xin lỗi cô sao, không phải vẫn bị cô đánh cho một bạt tai sao?”

Thẩm Bắc Thành nghĩ không ra sự tình đã qua lâu như vậy, Thanh Thu còn canh cánh ở trong lòng, lại oán cô ở trước mặt người khác không để cho hẳn chút mặt mũi, ngữ điệu không khỏi cao tám phần, trên mặt thần tình âm trầm khó lường.

“Là, xin lỗi, đã đánh một bạt tai, anh liền cho là tôi nên rộng lượng tha thứ cho cô ta, nói cách khác, ở trong lòng anh, con của anh không có phân lượng gì nên một cái bạt tai đối với Lạc Tương là ủy khuất nặng nề sao?” Triển Thanh Thu cúi đầu cười lạnh, cô xoay người nhìn Tinh Tri sắc mặt đang trắng bệch ngồi đó, tựa như nhìn thấy chính mình ngày đó mất đi đứa nhỏ, nước mắt đột nhiên lăn xuống, cô nhìn Mạnh Thiệu Đình nhẹ nhàng mở miệng: “Các người vốn là như vậy nhẹ nhàng khéo léo liền xử tử hình một sinh mệnh, có từng nghĩ tới, như vậy đối với một người sắp làm mẹ có bao nhiêu tàn nhẫn? Thiệu Đình, anh không có biện pháp tiếp nhận thân phận của đứa nhỏ này, vì thế anh có thể dễ dàng nói không muốn nó.”

Thanh Thu lau một chút nước mắt, lại nói thêm: “Thế nhưng đối với vị Phó tiểu thư này mà nói, đứa nhỏ là cốt nhục của cô ấy, là miếng thịt trên người cô ấy, anh làm thế cô ấy làm thế nào tiếp thu được sự thật tàn khốc này?”

Bóng lưng lạnh lùng nghiêm nghị của Mạnh Thiệu Đình hơi run lên, nhưng vẫn là trầm mặc như cũ.

“Nếu như anh thực sự đối với cô ấy có vài phần thích cùng thương tiếc, không phải đem quan hệ của anh cùng cô ấy bức đến nỗi không có đường để đi.”

Câu nói sau của Thanh Thu làm cho tâm tư Mạnh Thiệu Đình thoáng cái xúc động, không thể phủ nhận Thanh Thu nói có đạo lý, nếu như lần này hẳn không quan tâm, làm cho cô phẫu thuật bỏ đứa nhỏ, vậy quan hệ giữa hẳn và cô, nhất định sẽ bay theo hướng chuyển biến xấu, sợ rằng sau này hẳn có đối với cô tốt đến đâu, đem tâm móc ra cho cô nhìn, cô cũng coi chẳng đáng một đồng.

Tâm tư Mạnh Thiệu Đình chuyển cực nhanh, hẳn dần dần sinh ra một ý niệm hung ác, bất quá là một đứa nhỏ thôi, cô muốn sinh, để cô sinh, lại nói, bác sĩ nói thân thể của cô yếu, đứa nhỏ này không đảm bảo giữ được là hai việc khác nhau.

Cô cùng Thiệu Hiên trên giường hẳn đều nhìn, cũng không quan tâm cô lại cho hẳn thêm tầng ngăn này.

Thế nhưng, nếu như đứa nhỏ này không có phúc khí được sinh ra, như vậy tất cả cũng thôi, nếu như đứa nhỏ thực sự an toàn sinh hạ, hẳn sẽ đem đứa nhỏ này đưa đến cho Thiệu Hiên, cả đời không được về nước gặp mặt cô, mà cô, cũng cần cả đời an tâm ở lại bên cạnh hẳn, nếu không muốn cùng Thiệu Hiên quay về,

đây là điều kiện duy nhất, nếu như cô đáp ứng, hẳn để lại cho đứa nhỏ một con đường sống, nếu như cô không đáp ứng...

Mạnh Thiệu Đình gắt gao siết chặt tay, quang ảnh trên mặt hẳn thay đổi, đáy mắt lóe lên bất định, hồi lâu sau mới chậm rãi rơi định ở một điểm, nếu như cô không đáp ứng, như vậy cũng không nên trách lòng dạ hẳn độc ác, hẳn đã thoái nhượng nhiều lắm.

“Để cho ta suy nghĩ.”

167. Chương 167 : Cô Ấy Có Gì Tốt

Một phòng trầm mặc, cuối cùng nghe được thanh âm của hẳn chậm rãi vang lên, Tĩnh Tri đột nhiên ngừng đầu, hẳn như có điều đang suy nghĩ nhìn ánh mắt của cô, cô thân bên trên bàn chỉ có một bình hoa, hoa sơn chi lặng lẽ tỏa mùi thơm.

Mạnh Thiệu Đình nhìn ánh mắt của cô lúc này, lại có một cảm giác hơi thở dài.

Có lẽ trong tiềm thức, hẳn cũng không muốn đem cô bức đến đường cùng, chỉ là, buồn cười cần một cái có quang minh chính đại, sau đó đốt tâm thực cốt quần quýt dần vật, cho mình một chút an ủi.

An ủi mình, hẳn kì thực cũng không có nhiều quan tâm cô, làm sao sẽ có thể chịu đựng được đứa bé này?

Tĩnh Tri cảm giác khí lực toàn thân mình đều bị rút cạn, cô mềm mại co quắp ngồi ở trên giường, lại chậm rãi cúi đầu, nước mắt im lặng từ trong hốc mắt tuôn ra, rất nhanh ướt nhẹp cả gối, cảm xúc lạnh lẽo dần trên tai trên mặt, cô cảm giác máu ấm áp bắt đầu lưu động toàn thân, giờ khắc này cô lại cảm giác có một sự sống mới đang nảy nở.

Thanh Thu nhìn hai người bọn họ, trong lòng chỉ cảm thấy nói không nên lời, Phó Tĩnh Tri bao nhiêu bất hạnh, lại có bao nhiêu may mắn, cô ấy chỉ ít có thể giữ được con của mình, còn con của cô thì sao, đứa nhỏ đã bốn tháng, cứ như vậy ra đi, thế nhưng cha đứa nhỏ đầu sỏ gây nên chuyện, cả ngày lẫn đêm ở trước mặt cô chứng mắt, thường thường lại đâm một dao vào trong lòng cô.

Thanh Thu chậm rãi xoay người sang chỗ khác, cũng không nhìn Thẩm Bắc Thành lấy một cái, trực tiếp cúi đầu đi ra ngoài.

“Thanh Thu...” Thẩm Bắc Thành thấy thần sắc cô rất lạ, vội vàng chào Mạnh Thiệu Đình một tiếng rồi đuổi theo.

Thanh Thu thân thể cao cao gầy gầy một mình bước dần xa trong hành lang thật dài, Thẩm Bắc Thành bước mấy bước dài, cuối cùng đến thang máy thì đuổi kịp cô, muốn đi vào, không ngờ Thanh Thu chỉ cúi đầu nói một câu: “Bác Thành, tôi nghĩ muốn về Tỷ vườn vài ngày, anh về một mình đi, không nên theo tới.”

“Triển Thanh Thu!” Thẩm Bắc Thành cật lực cản rằng, thang máy ở trước mặt hẳn khép lại, cuối cùng thoáng nhìn trong, hẳn chỉ thấy thân ảnh gầy gầy của cô, cùng nhánh tóc đen dài che nửa khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo...đáy lòng hẳn lướt qua một cảm giác trống rỗng cũng mất mát, nhưng thoáng cái biến mất, thay thế vào đó lại là hận ý một chút dâng đến...

Tỷ hồi tỷ hồi! Vốn là như vậy, luôn luôn hối hận là đem cả người phong bế, luôn luôn có việc không hài lòng là lại hồi Tỷ vườn, cô thà rằng đối giả sơn, đối kim ngư tri, thà rằng đối với lòng chim trong đình, thà rằng đối với mỗi khóm hoa mỗi bụi cỏ kể ra toàn bộ tâm sự, đều không muốn cùng hẳn nói hơn một câu!

Hẳn biết trong lòng cô oán hận, ủy khuất, hẳn làm sao không biết>? Đó cũng là con hẳn, là đứa con đầu tiên của hẳn và cô, hẳn chẳng lẽ không đau lòng?

Thế nhưng Lạc Tương có cái gì sai? Cô ấy là người con gái thanh cao thiện lương, nhìn thấy người khác nghị luận thị phi đều quay người bỏ đi, sẽ đối với cô có ý hạ thủ? Hẳn không tin, hẳn biết Lạc Tương mười mấy năm, chẳng lẽ còn không biết cô ấy có phải là người tốt hay không?

Một quyền nện vào cửa thang máy, Thẩm Bắc Thành hung hăng cắn răng, Triển Thanh Thu, cô muốn ở bao lâu thì ở bấy lâu đi! Lần này, tôi tuyệt đối sẽ không cúi đầu trước.

CỒ nếu như muốn ở Tỷ vườn cả đời, cũng làm thỏa mãn cô đi!

“Có thể làm được hay không?”

Một người ngồi, một người đứng, một người ánh mắt hướng về cửa, một người lại ở bên cửa sổ, trong phòng chỉ còn lại hai người, ai cũng không nhiều liếc mắt người kia một cái.

Tĩnh Tri vẫn chìm đắm trong hoảng hốt, có thể làm được hay không? CÓ thể hay không>?

Nếu như đáp ứng yêu cầu của hắn, như vậy kiếp này không thể được gặp đứa nhỏ cùng Thiệu Hiên, nếu như không đáp ứng, đứa nhỏ lại không được đảm bảo.

Mà thôi mà thôi, hắn đối với mình giam cầm, duy trì được bao lâu? Một đoạn hôn nhân kia cô đã nhận rõ, hắn là người bạc tình lạnh lùng, đợi hắn chán ghét, sẽ như là một nắm vải rách ném đi, đến lúc đó, cô cùng Thiệu Hiên cùng đứa nhỏ, còn buồn không có gặp gỡ?

“Tôi đáp ứng.” Cô nặn ra ba chữ.

Mạnh Thiệu Đình tay nhéo một đóa hoa trắng tinh cười nhạt, ngón tay hơi vân vê, nghiền nát cánh hoa, trong lòng có một chút không cảm giác.

Đây là một loại ma chướng, mê tâm trí của hắn.

Biết rõ là lưu cô lại bên mình giống như tiếp nhận một ly rượu độc, nhưng hắn không có cách nào không chế chính mình.

Cô đáp ứng, vì đứa nhỏ của cô và Mạnh Thiệu Hiên, cô đáp ứng lưu lại bên người đàn ông mà chính miệng cô nói là buồn nôn này, cô đáp ứng lưu lại làm nữ nhân của hắn đoạn tuyệt quan hệ với Thiệu Hiên.

Hắn là nên cười nhạt phụ nữ trời sinh cố chấp cùng ngu dần, hay là nên cười nhạt chính mình, gắt gao quần quýt lấy nữ nhân luôn chán ghét hắn.

“Được, hôm nay tôi bảo An Thành đi làm một chút thủ tục, ngày mai tôi đem hiệp nghị đến, cô phải biết, con người của tôi từ trước đến nay làm việc đều không để lối thoát, miệng nhận lời, ở trong mắt tôi, chó má cũng không bằng.”

Hắn lúc này mới xoay người lại, từ trên cao nhìn xuống cô, từ đầu chí cuối đều là như vậy nhợt nhạt cười.

“Cái gì thủ tục? CÁI gì hiệp nghị?” Tĩnh Tri có chút mờ mịt nhìn hắn, hắn đưa lưng về phía cửa sổ mà đứng, khóe môi trước sau vẫn một nụ cười mỉa mai, làm cho Tĩnh Tri càng thấp thỏm bất an...

“Cô sau này đã muốn làm tình nhân của tôi, tại sao còn có thể làm vợ của người khác? Đương nhiên là cô phải cùng Thiệu Hiên ly hôn...”

Hắn cúi đầu, rũ mi mắt che khuất đáy mắt châm biếm, ngữ điệu nhẹ nhàng chậm chạp cùng ôn nhu, giống như là đang nói Tĩnh Tri ngày mai chúng ta đi lĩnh giấy hôn thú, lưu luyến cùng nhu tình.

“Không...Mạnh Thiệu Đình, anh,, anh không thể làm như vậy, ly hôn là hai bên vợ chồng cùng đồng ý mới có thể đáp ứng ly hôn, anh không có quyền điều khiển việc của tôi cùng Thiệu Hiên...”

“Cô không biết trên đời này có câu có tiền có thể sai khiến được cả ma quỷ hay sao? CŨng là cô đơn thuần cho rằng, tôi ngay cả một chút chuyện nhỏ này cũng đều bày bất bình?”

Hắn nói đến đây, lười nhác xoay người lại, cúi đầu xuống, một ngón trỏ nhẹ nhàng nâng cằm Tĩnh Tri, hắn cười rất mê người, rất ôn nhu: “Tĩnh Tri, người ta nói, Mạnh nhị thiếu bao nữ nhân đã kết hôn, đối với thanh danh của tôi đều không tốt? Đã muốn làm tình phụ, phải tận trách một chút, cố chủ hài lòng, phúc của cô mới có thể nhiều một chút.”

Hắn buông cô, liền cười lạnh một tiếng.

Một khắc kia, hấn bước ra khỏi phòng bệnh, cửa phòng tùy tiện bị hấn khóa chặt, trong phòng lập tức một mảng yên lặng.

Tĩnh Tri hơi nghiêng mặt, nhìn đến hoa sơn chi trong bình thấy thưa thớt nhiều, trên bàn, trên mặt đất đều là cánh hoa, vị đạo nhợt nhạt yếu ớt như thấm vào ruột gan, ánh mắt của cô dần dần mông lung, ôm chặt hai đầu gối co rúc ở góc tường.

Tĩnh Tri, đừng sợ, nhịn một chút, tất cả thống khổ qua đi, sẽ đều là quá khứ, giống như là trời tối rồi sẽ lại có bình minh, cô sẽ kiên trì chờ.

Mạnh Thiệu Đình lái xe khỏi bệnh viện, hấn đã gọi điện cho An Thành, phân phó hấn đi làm chuyện này, đi một lần hôn chứng với hấn mà nói đúng là không phải việc gì khó khăn, huống chi, tất cả giấy chứng nhận của Thiệu Hiên đều được đem trở về, mục đích là hạn chế tự do của hấn, không có chứng minh thư, hộ chiếu, hấn không thể ra khỏi NewYork một bước, hiện tại, sự tình của Thiệu Hiên bên kia không có gì cần lo lắng nữa.

Việc hấn cần giải quyết, chính là lắng lại việc phần nộ của hai cha mẹ hấn, làm thế nào trấn an Thẩm gia cùng Mạn QUân, làm thế nào để những quyết định của công ty về ban giám đốc không có thay đổi, để hấn thuận lợi ngồi lên ghế chủ tịch.

Bắc Thành cũng nói với hấn về thủ đoạn của Đại ca, người thường có thể giấu tài một năm, còn người có lòng dạ cực sâu có thể mười năm cũng không ai phát hiện, mọi thứ quá hoàn mỹ, tất cả đều phải đề phòng.

Mạnh Thiệu Đình cực kì không quen nhìn đại ca thủ đoạn, ở trong lòng hấn, là đàn ông, làm việc gì cũng phải quang minh chính đại, một là anh sống tới chết, cũng giống như chuyện của Phó Tĩnh Tri, hấn có mấy vạn loại phương pháp, thủ đoạn lừa dối, ngoan tâm kế, kết quả so với như bây giờ tốt hơn mấy phần, nhưng hấn lại chính là muốn như vậy thoả mái dùng thủ đoạn tà ác cùng Thiệu Hiên cướp đi.

Có một số việc, đàn ông có thể không chút để ý chê cười mà buông tay, mà có một số việc, buông tay cũng không phải là lựa chọn tốt nhất.

Thiệu Hiên mềm lòng buông tay, thế nhưng thắng hấn sao? Không, tại cuộc tranh đoạt này, chính là người nào lòng dạ độc ác hơn, đó mới là người thắng.

Mạnh Thiệu Đình lái xe có chút vô mục đích, lúc trước hấn xong việc công ty chính là chạy thẳng về biệt thự Mai vườn, mà bây giờ, hấn không muốn gặp nữ nhân kia, cũng không muốn về Mạnh gia nghe cường bức cùng dụ dỗ, thật sự cảm thấy buồn cười.

Hấn hiện tại đã ba mươi tuổi, thế mà cha mẹ còn xem hấn như đứa trẻ, mưu toan khống chế hấn, chẳng lẽ cho rằng hấn không biết gì sao?

Tại sao muốn đem công ti giao cho hấn, đại ca đã quản nhiều năm như vậy, giao thiệp phong phú, công trạng hàng năm kéo lên, đáng nhẽ nên để vị trí này cho đại ca sao lại cố nài cho hấn? Nhìn trúng, bất quá là nghe một lời mà thôi.

Đúng, hấn luôn hiểu thuận, nghe lời hai lão, quan trọng hơn, không có tâm cơ cùng lòng dạ sâu như đại ca, đối với một người cả đời nắm quyền giữu võ dương oai mà nói, coi như buông quyền trong tay, hấn cũng không hy vọng mình trở thành một vật bày biện.

Rất hiển nhiên, hấn so với đại ca thích hợp, vì thế hiển nhiên nhất định hấn là người thắng.

Thế nhưng hiện tại, nếu như hấn cũng dài nghịch lân, có phản cốt, hai vị kia sẽ làm như thế nào?

Mạnh Thiệu Đình trong lòng thầm nghĩ, Mạnh Gia này ba người con trai, thật đúng là kiếp trước tạo nghiệt, đều thua ở trong tay một nữ nhân.

Nữ nhân kia, rốt cuộc có điểm nào tốt?

Ps: Chắc đến đây thôi mn nhé, mình ko có thời gian edit nữa, edit ẩu thì bị chê nên mất hứng lắm. Các bạn đợi bên LQD vậy, chắc theo mấy năm nữa cũng hết truyện này thôi, tại mình mỗi ngày cố hai ba chương nên ko làm cần thận được, các bạn đợi bên ấy mỗi tuần một hai chương sẽ chất lượng hơn! Cảm ơn mn!

P/s: Ad đang năn nỉ chị ý dịch tiếp :-ss mọi người cùng ad năn nỉ chị ý nhé. Chị ý cũng bận bịu và có con nhỏ nữa mà dịch cho mọi người Free mỗi ngày vài chương vậy mà vẫn có con sâu cm bỏ giàu nổi canh

168. Chương 168 :quá Khứ Và Hiện Tại

Nữ nhân kia, nữ nhân kia rốt cuộc là có điểm nào tốt?

Vì sao làm cho hấn ở nước Mĩ năm năm đều đối với cô nhớ mãi không quên, vì sao làm cho đại ca từ trước đến nay không gần nữ sắc lại đối với cô vài phần kính trọng, vì sao có thể làm cho Thiệu Hiên yêu cô đến trình độ như vậy, luận về nhan sắc cô cũng không tính là quốc sắc, vóc người cũng chỉ nhỏ bé bình thường, hiện tại tính tình lại phôi muốn chết, tâm cũng hung ác, thế nhưng, chỉ có một mình cô, hấn lại vẫn muốn nắm chặt trong lòng bàn tay.

Đôi khi một mình, trong lòng cũng sẽ không muốn, làm như vậy, rốt cuộc có đáng giá hay không?

Hấn là một người làm ăn, sống ba mươi năm làm mỗi một việc đều so sánh được mất lợi và hại, duy chỉ có lần này, hấn biết rõ nhất là lỗ vốn nghiêm trọng, những vẫn làm không chùn bước “Kí kết hiệp ước.”

Giống như là, biết rõ cô là vì trả thù Mạnh gia, biết rất rõ cô đối với mẹ mình làm hại chân tay, biết rất rõ rằng, trong lòng cô luôn muốn tìm cách làm thế nào lật đổ hấn, thế nào làm Mạnh gia suy sụp, biết rất rõ rằng, cô sớm đã không còn là một Phó Tĩnh Tri đơn thuần, biết rất rõ rằng cô có tâm cơ thủ đoạn, tự mình biết mình ghét nhất những người phụ nữ tâm cơ thủ đoạn, nhưng hấn vẫn dung túng cô, hoặc là cố ý quên những việc cô đã làm.

Thậm chí có thời gian thay cô giải vây trong lòng.

Đã nói là muốn bồi thường cô, đã nói là giúp cô trả thù, nhưng hấn vô pháp hạ thủ với chính cha mẹ mình, hấn chỉ có thể nhắm một mắt mở một mắt dung túng những thủ đoạn nho nhỏ của cô, chỉ cần không quá phạm.

Mà một lần kia, cô khiến mẹ hấn cùng Mạn Quân xảy ra chút chuyện, mặc dù bọn hấn cũng xảy ra tranh chấp, hấn mấy ngày không trở về, nhưng nghe người hầu trong biệt thự nói, tiểu thư mấy ngày nay tâm tình vô cùng tốt, khí sắc cũng tốt hơn nhiều, nói cũng nhiều hơn, hấn sau khi nghe, hận khí đối với cô thoáng cái biến mất.

Bất quá vẫn là một đứa bé tâm tư đơn giản, vì một chút đầu lưỡi chiếm thượng phong liền vui vẻ không thôi, nữ nhân như vậy, coi như thực sự buông tay cho cô muốn làm gì thì làm, cô có thể nào được đến mức nào đâu?

Lại nói tiếp, vì sao Thiệu Hiên đơn giản như vậy đạt được lòng của cô, vô ngoại là bởi cô chịu nhiều cực khổ như vậy, có người giành cho cô những khao khát ảm áp đúng lúc, tự nhiên vô pháp chống cự.

Này đó không khó, hấn so với một người chỉ biết đánh ra tới người, chẳng lẽ còn không sánh bằng một mối tình đầu? Huống chi, hấn thế nhưng cho tới bây giờ, chưa từng quên Phó Tĩnh Tri đã từng ái mộ hấn rất sâu sắc, thậm chí đồng ý tuyên thệ muốn cùng một chỗ với hấn cả đời.

Hấn cũng không tin, trong lòng cô quả thật sẽ không cho chính mình một vị trí?

Bất quá, coi như là hiện tại không có, hấn cũng không để ý giành chút thời gian, đem chính thân ảnh của mình từng chút từng chút khắc sâu vào lòng cô.

Mạnh Thiệu Đình tiện tay mở đài FM, vừa mới phát ra một tin tức truyền đến một người đàn ông Việt, giết một nữ sinh vừa lúc hát đến một câu: Sơn có mọc hề không có chi, tâm duyệt quân hề quân không biết...

Tâm duyệt quân hề., quân không biết...

Đây là loại nào, bị thương khó giải?

Trong lúc đó Tĩnh Tri nửa mê nửa tỉnh, chỉ cảm thấy có người đứng bên cạnh giường của mình, coi như là cúi đầu nhìn mặt, trong đầu cô chỉ cảm thấy muốn ngủ, người có thể đến bất quá chỉ là Mạnh Thiệu Đình mà thôi, cô cũng lười mở mắt, chuyển thân thể, đưa lưng về phía ngoài, lại nặng nề ngủ...

Phụ nữ có thai thật đúng là thích ngủ a.

Mạnh Thiệu Tiệm chậm rãi đến, môi hơi nhếch lên, chỉ nhàn nhạt một mặt tiểu ý, hần và Mạnh Thiệu Đình lớn lên tương đối giống, nhưng vẫn có bất đồng lớn, thí dụ như, ánh mắt của hần giống như một tầng cát mỏng làm cho người ta không rõ rút cuộc bên trong là cái gì, bất kể làm cái gì đều là nhàn nhạt, bộ dáng cười nhưng không giống cười, mà Mạnh Thiệu Đình lại là con người gọn gàng dứt khoát trong mắt âm ngoan, lúc vui sướng, trong mắt xán lạn tinh huy, điểm này, thực ra hần và Thiệu Hiên lạnh lẽo có chút tương tự.

Vừa rồi nhìn cô lâu, nữ nhân này một điểm phòng bị cũng không có, hơn nữa, thủ hạ của nhị đệ càng ngày càng không dùng được, hần liền hao chút tâm tư tìm đến, nếu là cha mẹ không kháng cự được, hạ độc thủ, Thiệu Đình xem ra là không có biện pháp đâu.

Thế giới này, chính là tàn nhẫn như vậy, người cố nài thì không thể, người không ngoan, thì nữ nhân của mình cũng không đảm bảo được, không chừng còn mất mạng, tỷ như Thiệu Hiên.

Còn tỷ như, hần nếu không phải ngoan, này phóng mắt nhìn giang sơn Mạnh Thị, tiền tài địa vị chẳng phải tay dâng người ta?

Mạnh Thiệu Tiệm muốn, tiểu ý liền sâu hơn, hần chậm rãi thông thả bước đến trước cửa sổ, sau giờ Ngọ ánh mặt trời thật ấm áp, nên mở cửa sổ hít thở chút không khí, ở đây một phòng toàn mùi thuốc, làm cho hần cảm thấy khó chịu.

Lại nói Mạnh Thiệu Tiệm có một cái mao bệnh, khứu giác đặc biệt mẫn cảm với mùi thuốc, thậm chí là được liệu đông y cho vào cháo, hần cũng có thể phân biệt được là loại dược liệu nào, mặc dù không bằng trung y, nhưng cũng tám chín phần mười.

Hần vừa mới đẩy cửa sổ ra, người trên giường cũng đã tỉnh, vẫn còn buồn ngủ, ánh mắt nhìn bóng lưng của hần.

Hần tới? Tĩnh Tri dần động, thời gian mang thai thích ngủ, lúc này trong đầu còn tỉnh tỉnh mê mê, chỉ nhìn một bóng lưng, hoảng hốt tưởng là hần...

“Mạnh Thiệu Đình, tôi muốn uống nước...” Tĩnh Tri ở trong hỗn độn mở miệng, cô có chút ngạc nhiên, cô vì sao lại như vậy sai khiến hần?

Mạnh Thiệu Tiệm xoay người lại, gió thổi bay rèm cửa, ngoài cửa sổ là một gốc cây táo, có hoa nở rất đẹp...

Ánh sáng chiếu trên mặt hần, trong thời gian ngắn làm cho Tĩnh Tri có chút khó phân rõ đây rút cuộc là ai.

Cô lại xoa xoa mắt, cuối cùng cũng hơi thích ứng với ánh sáng, thấy rõ người trước mặt kia, năm năm không thấy, hần vẫn không thay đổi gì.

Mà cô, phi một thân huyết tinh, sớm đã thay đổi cả bản chất và diện mạo.

Tĩnh Tri sẽ không quên, hần mang cho cô nhục nhã này.

Quay mặt đi chỗ khác, vừa mới tỉnh ngủ tiếng nói kiều mị lại hơi khàn khàn: “Anh tới làm cái gì?”

Mạnh Thiệu Tiệm vẫn chưa đáp, ngược lại đi tới bình nước rót một cốc nước bùng qua, đi tới trước giường của cô: “Khát nước? cô uống đi.”

Vẫn là như vậy giọng nói trầm thấp, nhưng lại lạnh lùng năm tháng vẫn như ác mộng gõ cửa.

Tĩnh Tri cánh tay chậm rãi nâng lên, chạm vào cái cốc ấm áp, cô bỗng nhiên nhấc ngón tay, lại đem cốc nước lật úp vào người Mạnh Thiệu Tiệm.

Cốc nước có chút nóng đều tưới vào ngực Mạnh Thiệu Tiệm, Tĩnh Tri lại cười một tiếng, cũng không thèm nhìn hắn một cái, xoay người nằm xuống, kéo chăn che kín mình: “Đại thiếu gia vẫn là trở về đi, không được ở trong này làm cho người ta nhìn phiền tâm.”

Mạnh Thiệu Tiệm thấy cô như vậy, đáy mắt lại phát ra mấy phần ánh sáng ngọc, hắn không thèm để ý đặt cốc nước xuống, tiện tay phẩy phẩy áo sơ mi ướt đầm, cười nhẹ một tiếng: “Năm năm không gặp, tính tình tăng trưởng a/.”

“Năm năm không gặp, một số người vẫn là như cũ vô sỉ a.”

Thanh âm của cô rầu rĩ, mặc dù đang không muốn nói, thế nhưng thanh âm của cô vẫn ôn nhu dễ nghe.

Mạnh Thiệu Tiệm không để ý vẫn cười: “Năm năm không gặp, nhanh mồm nhanh miệng hơn, nhưng tôi thích.”

“Năm năm không gặp, đại thiếu gia ngoại trừ khiêu khích em dâu còn thích tìm mắng mao bệnh?”

Tĩnh Tri xốc chăn, một đôi tròng mắt như thủy tinh đen, lấp lánh bức người.

“Hảo một Phó Tĩnh Tri!” Mạnh Thiệu Tiệm đáy mắt càng sâu, hắn thẳng thắn ngồi xuống bên giường, gọn gàng dứt khoát vào thẳng vấn đề: “Có nghĩ muốn lật đổ Mạnh Thiệu Đình?”

Tĩnh Tri cảm thấy huyết thái dương hơi giật, chợt lại không lộ thanh sắc cười, miễn cưỡng nói: “Tôi lật đổ kim chủ của tôi làm cái gì? Lật đổ, anh giúp tôi tiền sữa bột nuôi con?”

“Ha ha, tôi nguyện ý cống hiến sức lực.” Mạnh Thiệu Tiệm nhìn gương mặt hồng hào của cô, có chút dao động, hắn hơi nghiêng mình, liền ngửi được mùi hoa sơn chi trên người cô: “Hắn có thể cho cô, tôi cho cô gấp mười gấp trăm thế nào?”

“Dựa vào cái gì tin anh?”

“Sáu tháng cuối năm họp ban giám đốc, người thừa kế tân chủ tịch là nhị đệ.”

“À? Anh muốn tôi giúp anh đoạt quyền thế? Tôi chỉ là một cô gái yếu đuối, tôi có thể làm được cái gì? Nhân vật như đại thiếu gia, tâm cơ lòng dạ có hạng, chỗ nào phải dùng đến tôi?”

Tĩnh Tri cười lạnh, nam nhân này tiềm tàng thật đúng là sâu, cô nhớ thời gian trước ly hôn, nghe Mạnh Thiệu Đình nói, đại ca tính tình điệu thấp, cô có thể trong lòng oán thầm, người này trong lòng làm cho người ta nhìn không thấu, có thể nào không có tâm cơ?

Quả nhiên, sau khi Mạnh Thiệu Đình xuất ngoại, hắn dần dần đối với cô nổi lên tâm tư, Tĩnh Tri thế nào cũng không quên, bị Mạnh Phu nhân bắt gặp hắn cố tình hôn cô, rồi về sau bọn họ nắm lấy lý do độc ác ấy, thông đồng đại thiếu gia! Hình chụp ôm hôn, cùng Hình An gia Lúa vẽ...

Bây giờ nghĩ lại, không có lửa làm sao có khói.

169. Chương 169 :ba Người Đàn Ông

Một đêm kia ở Mạnh gia đón giao thừa, Mạnh Thiệu Tiệm không khống chế được hôn cô, chỉ có hai người bọn họ ở đó, nhưng lúc sau Mạnh phu nhân xuất hiện, lại còn bị người chụp được ảnh. Tĩnh Tri tiềm thức cảm thấy không phải là Mạnh phu nhân, như vậy, nói cách khác, Mạnh Thiệu Tiệm sớm đã an bài, tận lực làm như vậy, chỉ vì muốn lưu lại tấm hình hắn hôn cô.

Hắn tại sao phải làm như vậy? Trên đời này có người luôn phòng ngừa chu đáo trước sau, bảo mưa kẻ ngoài ngàn dặm, động cơ của hắn là cái gì?

Là vì thúc đẩy cô cùng Mạnh Thiệu Đình ly hôn?

Vì sao hắn hy vọng cô cùng Mạnh Thiệu Đình ly hôn? Cô đối với Mạnh Thiệu Đình chỉ là một nữ nhân có gia tộc bị phá sản không chỗ nương tựa, không thể làm gì bất lợi cho hắn, hắn tội gì muốn làm như vậy?

Tĩnh Tri trong khoảng thời gian ngắn lại suy nghĩ nhiều như vậy, lại thế nào không nghĩ ra một nguyên cớ, cô chỉ tập trung vào nguyên nhân tại sao Mạnh Thiệu Tiệm muốn cô cùng Mạnh Thiệu Đình ly hôn, cứ nghĩ mãi nhưng không có đáp án.

“Tĩnh Tri, cô không biết mình có bao nhiêu quan trọng sao?” Mạnh Thiệu Tiệm nhẹ nhàng nói một câu phá vỡ trầm tư, cô liếc hần mắt: “Tôi nghĩ thật đúng là không biết.”

“Thiệu Đình là thật thích cô.” Mạnh Thiệu Tiệm bỗng nhiên nói một câu, Tĩnh Tri sợ hãi, chợt lại mĩa mai cười: “Đại thiếu gia hôm nay đến nói những lời vô căn cứ như vậy?”

Mạnh Thiệu Tiệm từ chối cho ý kiến, trường mi giương lên: “Cô hảo hảo đường đi, cô có thể suy nghĩ một chút, tôi không muốn vội trả lời.”

Tĩnh Tri nhắm nửa mắt: “Anh đi đi, tôi và anh không có gì hay thương lượng, tôi cũng sẽ không cùng anh có bất kì hợp tác nào, chuyện của tôi, tôi tự giải quyết, chuyện của anh, cũng chính anh động thủ xử lý, đừng tới nhắc tôi lên.”

”Phó tiểu thư quả nhiên đã khác xưa.!”

Tĩnh Tri mở mắt ra, tự tiểu phi tiểu nhìn hần: “Ai sẽ ngu xuẩn ở cùng một chỗ té ngã hai lần?”

“Vậy tôi mong Phó tiểu thư sẽ được đền bù mong muốn đi.”

Mạnh Thiệu Tiệm đứng lên, cảm giác được thất lưng cũng ướt sũng, áo dính vào da thịt, lạnh lẽo đến xương khó chịu, hần tiện tay xé một chút, xoay người sang chỗ khác nhẹ lơ đãng nói một câu: ”Nhị đệ nếu như tiếp nhận tất cả Mạnh gia, tình cảnh của tam đệ có thể càng bị thương hơn...”

Thanh âm của hần rất thấp, lại như là một cái búa tạ, hung hăng đập vào trong lòng Tĩnh Tri.

Cô nhìn Mạnh Thiệu Tiệm đi ra, nhìn trên cửa, người kia tựa hồ còn đang đóng cửa, còn cho cô một lúm đồng tiền như hồ ly.

Tĩnh Tri đột nhiên cảm giác được phẫn nộ, dựa vào cái gì Mạnh gia từng người đều vô sỉ như thế này? Biến đổi phương pháp uy hiếp cô, nhưng cô lại cứ bất lực không tránh khỏi!

Tại phòng bao, ba người đàn ông lười nhác ngồi ở sô pha, trước mặt là một bình rượu.

“Dĩ Kiệt, hình như đêm nay cậu cũng có tâm sự.” Thẩm Bắc Thành uống nửa chén rượu, phá vỡ yên lặng.

Người đàn ông bụng chén rượu chậm rãi uống, sống mũi cao thẳng cùng bờ môi mỏng hơi mân chặt: “Bắc Thành, tôi nhìn thần sắc cậu cũng không tốt.”

Thẩm Bắc Thành không ra tiếng, chỉ là lấy một điều thuốc, vừa hút một hơi, lại bị người vươn tay đoạt lấy...

“Ai, Thiệu Đình, cậu không phải đến mức cướp thuốc của tôi chứ.” Thẩm Bắc Thành ngạc nhiên nhìn động tác của Mạnh Thiệu Đình...

Mạnh Thiệu Đình lại trực tiếp đem thuốc dụi vào gạt tàn, hần chậm rãi nói một câu: “Ý vị lớn.”

“Giới?” Thẩm Bắc Thành nhìn hần cả đêm không nói một câu, liền rót một chén rượu đưa cho hần hỏi

Mạnh Thiệu Đình xua tay chưa tiếp, gật đầu nói: “Giới.”

Trong nhà có phụ nữ có thai, động một tý tính tình lại lên trời, như là một chút lại đốt pháo, không giới? Sợ lại là muốn náo ngất trời.

“À...” Thẩm Bắc Thành bỗng nhiên nghĩ đến Phó Tĩnh Tri, liền ồ lên một tiếng, đem cái chén cầm qua.

Hà Dĩ Kiệt lúc này lại mở miệng: “Có phải hay không phụ nữ có thai không thể ngửi được mùi thuốc lá nhỉ?”

Thẩm Bắc Thành cái chén trong tay thẳng thần rót, hần mắt chữ o mồm chữ a nhìn Hà Dĩ Kiệt: “Đại Thiếu gia, cậu, cậu không phải là, khiến....Tương Tư mang thai?”

Hà Dĩ Kiệt chân mày nhăn chặt hơn, hiển nhiên không muốn nghe đến cái tên này.” Tùy tiện hỏi hỏi.”

“Là đâu, thời gian Thanh Thu mang thai, bác sĩ nói, không nên ngửi mùi thuốc lá.”

Thẩm Bắc Thành nói đến Thanh Thu, đáy mắt hình như có một chút tia sáng, dần dần lại ảm đạm xuống, cô về Tỷ vườn tròn một tuần, một tia tin tức cũng chưa từng có, hẳn không chủ động đi tìm cô, cô lại tuyệt đối không chịu mở miệng trước.

“Ồ.” Hà Dĩ Kiệt hơi gật đầu, điều xì gà trên tay bị hắn thu lại, hồi lâu hắn mới chậm rãi mở miệng: “Trở về thôi, đêm nay không hứng trí.”

“Có phải hay không cùng Tương Tư giận dỗi?” Thẩm Bắc Thành ôm cổ Hà Dĩ Kiệt ân cần hỏi.

“Cô ấy còn không phối.” Hà Dĩ Kiệt Mi cũng không nhăn, tiện tay cầm áo khoác, liếc mắt nhìn Thiệu Đình.

“Thiệu Đình, đi?”

Mạnh Thiệu Đình không ra tiếng đứng lên, cũng cầm áo khoác, Thẩm Bắc Thành lắc đầu thở dài: “Cần gì chứ, cùng lắm chỉ là đàn bà, từng người một...”

“Vậy cậu cần gì chứ? Một tuần đều ngủ không ngon thôi.” Mạnh Thiệu Đình không lạnh không đậm nhìn Thẩm Bắc Thành, chỉ chỉ vành mắt hắn.

Thẩm Bắc Thành kêu buông tay: “Khi tôi chưa nói.”

Mạnh Thiệu Đình cười, ba người họ cũng không nhiều khách sáo, trực tiếp đi ra, từng người lên xe rời đi.

Tiếp: Em giúp tôi matsa, hoặc trở về phòng tôi giúp em...

Định đi ngủ sớm cơ mà chiều lỡ uống cốc cà phê nên đã muộn mà lẩn qua lẩn lại ko ngủ nổi...

170. Chương 170 : Ôm Cô Ngủ

Tay lái vừa chuyển lập tức hướng biệt thự mai vườn đến, đêm đã khuya, cô chắc đã sớm ngủ say rồi, Mạnh Thiệu Đình mỗi khi nghe người giúp việc điện thoại báo, một ngày hơn phân nửa thời gian đều là ngủ, đến ra khỏi phòng cũng lười biếng, trong ngực không khỏi nảy lên một chút uất ức chua ngọt.

Nếu như, nếu như đứa nhỏ là của hắn, nên có bao nhiêu tốt đẹp.

Cùng lắm là tìm nhiều chút thời gian, tâm tư, dễ giành, đợi lúc đứa nhỏ sinh ra, thời gian lâu dài, chẳng lẽ cô còn không buồn thành thật muốn ở lại bên cạnh mình? Coi như cưới Mạn Quân, nhưng không nhìn thấy được Mạn Quân so với cô có thể trôi qua tốt hơn, hẳn tự sẽ đãi cô tốt, Mạn Quân có cái gì hắn cũng sẽ cho cô cái đó, Mạn Quân không có, chỉ cần cô mở miệng, hắn cũng tuyệt đối không nói một câu không.

Thế nhưng bây giờ, cô cùng Thiệu Hiền còn có huyết mạch liên lụy, chém không đứt, cắt không ra, đứa nhỏ này tồn tại một ngày, cô cùng Thiệu Hiền một ngày cũng không phân ra.

Mạnh Thiệu Đình nghĩ tới đây, trong lòng không khỏi có chút bức bối, dần dần dưới đáy lòng hiện lên một ý xấu, không thì, làm một điều xấu, tìm cách đem con của cô phá bỏ?

Trong nháy mắt chính mình lại bỏ đi cái ý niệm này, hắn đã sớm đáp ứng lưu lại đứa nhỏ này, mà cô cũng đã đáp ứng điều kiện của hắn, nếu như đột nhiên hắn động tay, Mạnh Thiệu Đình dùng đầu ngón tay mà nghĩ cũng biết cô nhất định sẽ hận hắn đến tận xương tủy.

Vào biệt thự mai vườn, xa xa nhìn thấy ánh đèn , Mạnh Thiệu Đình đẩy nhanh tốc độ xe, chậm rãi dừng ở ngoài cửa, không bao lâu người hầu nhận ra xe vội vã mở cổng lớn, Mạnh Thiệu Đình lái xe đi vào trong gara, đi ra đã thấy quần gia Trần đứng ở sau hắn.

“Ngủ?” Mạnh Thiệu Đình liếc mắt nhìn tầng hai, vừa hỏi vừa đi lên lầu.

“Là, buổi chiều trở về, An Thành tới một chuyến, đem đồ cho cô ấy.”

“Nói cái gì?” Mạnh Thiệu Đình cởi áo khoác, quần gia đờ lấy treo trên giá áo, trong phòng khách đèn mở không sáng, Mạnh Thiệu Đình ngồi ở trên sô pha, cảm giác thân thể rơi vào lòng ghế mềm mại, hắn có chút mệt mỏi xoay cổ, mấy ngày nay hơi mệt, xương cổ đều đau dữ dội.

Quần gia thấy hắn mệt mỏi, khí sắc không tốt lắm, cũng không dám nói thật, chỉ nói qua loa: “tiểu thư hình như nổi giận, quảng mấy thứ linh tinh, bất quá, An Thành nói, những chuyện ngài phân phó, tiểu thư cũng đều đã làm.”

Mạnh Thiệu Đình xua tay ý bảo hắn không cần nói nữa.

Ừa, tính tình thật sự là càng lúc càng lớn, bất qua chỉ cần cô ngoan ngoãn kí tên trên hiệp nghị, nhưng thật ra hắn cũng có chút giật mình, còn tưởng rằng cô còn muốn tìm cái chết nào một lần nữa, nghĩ tới đây, hắn nhéo nhéo huyệt thái dương, đi lên lầu.

Vẫn là ở gian phòng trước, Mạnh Thiệu Đình cũng quen thuộc dễ dàng mở cửa đi vào, một đôi mắt như mắt mèo phát sáng ở trong phòng tối đen kịt, Mạnh Thiệu Đình ngẩn ra, muốn mở miệng, lại nghe được một âm thanh ba vang lên, trong phòng đúng lúc cũng sáng lên.

Hắn vô ý thức khoát tay che ở trên mi mắt, ánh sáng chói mắt, hắn thấy rõ ràng cô đang dựa vào tấm chăn thật dày trên giường, trên vai lộ ra áo ngủ màu trắng, tóc dài có chút lộn xộn xoa ở trước ngực, một đôi con ngươi sáng như ánh đèn, đủ dọa người.

“Chờ tôi sao?” Hắn thả tay xuống, phá vỡ yên lặng.

Thình lình, có một thứ gì đó ném qua, Mạnh Thiệu Đình không phản ứng kịp bị ném trúng mặt, giống như là một miếng nhựa xẹt qua mặt hắn, tiểu ý của hắn chợt cứng ngắc, cúi đầu nhìn vật rơi trên mặt đất, lại phát hiện là một cuốn sách.

Hắn đã rõ, cô nổi giận là vì cái gì, An Thành đem giấy chứng nhận ly hôn tới cho cô xem, từ trưa cô đều bắt đầu nổi giận, chờ hắn trở về phát tiết.

“Nổi giận?” Mạnh Thiệu Đình tay sờ sờ chỗ bị đau trên mặt, da bị rách, hắn hít một hơi dài, một đôi mi dài hơi nhàn lại: “Ra tay đúng là ác thật.”

Tĩnh Tri hung hăng trừng hắn: “Anh làm được giấy chứng nhận ly hôn cũng vô dụng! Tôi cho anh biết..”

Cô bỗng nhiên cười tươi sáng, một đôi tròng mắt càng phát ra ánh sáng ngọc, Mạnh Thiệu Đình thấy tay cô chậm rãi vén chăn ra, phủ ở ngực chính mình, cô cười ôn nhu dị thường, mang theo sự ngượng ngùng của một cô gái nhỏ, như vậy động lòng người.

“Thiệu Hiền ở trong lòng tôi, cả đời đều ở trong lòng tôi, anh có thể làm gì?”

Cô nhẹ nhàng khéo léo nói xong, nhìn sắc mặt hắn biến đổi âm trầm, một đôi mắt lạnh lẽo xơ xác làm cho đáy lòng cô vui sướng vô cùng, Tĩnh Tri khoe môi cười nhỏ, đưa tay tắt đèn, xoay người nằm xuống, lờn chăn trùm kín, chỉ chốc lát sau, đã vang lên tiếng hít thở đều đều.

Mạnh Thiệu Đình chỉ cảm thấy lửa giận như là bị đè nén ngàn năm, cuộn trào mãnh liệt trong thân thể, chỉ muốn tìm được miệng để bùng phát ra ngoài.

Trong phòng tối hồi lâu sau, hắn mơ hồ nhìn thấy đường cong đơn bạc của cô, tóc dài như là một dải lụa trên cơ thể cô, hắn nhìn thấy nửa gò má lộ ra, do mang theo ý cười, ở dưới ánh trăng yên tĩnh lại nhìn rất đẹp

Lửa giận của hắn dần dần lắng lại, là nên phát tiết một chút, dù sao, ai bị chuyện như vậy chẳng phần nộ, cô lần này coi như là thủ hạ lưu tình, còn không như lần trước hận không thể cho hắn chết, hắn có phải hay không cho rằng đó là một tiến bộ?

Môi mỏng lại cong lên một đường thập phần mê người, hắn trực tiếp hướng phòng tắm đi, tắm xong, tóc khô được một nửa, lại thấy cô gái lúc này giả bộ ngủ đã ngồi dậy, một đôi mắt to đen nhìn hắn: “Mạnh Thiệu Đình, anh đi phòng ngủ giữa ngủ đi.”

“Phòng giữa?” Hấn liếc mắt nhìn cô một cái, tiếp tục dùng khăn bông mềm mại lau tóc, cánh tay hấn thon dài mà rắn chắc, đường cong trên cơ thể xác thực là mê người, Tình Tri lại là quay mặt đi chỗ khác: “tôi mang thai.”

“Ồ.” Hấn mơ hồ đáp một tiếng, tiện tay ném khăn bông xoay người qua ngồi trên giường, Tình Tri lập tức cảm thấy giường lõm xuống một ít, cô khăn trương nuốt một chút nước bọt, rất nhanh dịch vào bên trong: “Kia, anh, anh còn ở đây làm gì?”

Mạnh Thiệu Đình xốc chăn nằm xuống, cánh tay dài trực tiếp đem cô ôm vào trong ngực, mặt của hấn có chút hơi lạnh cọ cọ vào cổ của cô, Tình Tri rùng mình, liên tục muốn lui ra lại nghe được giọng của hấn buồn buồn: “Ngoan, ngủ a.”

Tình Tri liều mạng đẩy hấn ra, nhưng lại không mấy may gì, tay hấn như là xích ôm lấy cô, cô càng giãy giụa, lại càng bị ôm chặt hơn, đến cuối cùng cả người thở hổn hển đều bị hấn ôm ở trong ngực, thân thể hai người chăm chú như vợ chồng, không để lại một khe, mà nhiệt độ cơ thể hấn dần cao, Tình Tri cảm giác được hô hấp của hấn dần nóng hổi gấp gáp, tay cố định ở sau lưng cô cũng chậm rãi dao động, cô hoang mang mở miệng: “Mạnh Thiệu Đình, anh đừng chạm nữa tôi xem!”

“Vây em hãy yên lặng để tôi ôm, lộn xộn nữa, tôi cho em cơ hội cho em nhìn thử.” Bộ dáng hấn tựa hồ như rất mệt mỏi, mi mắt cũng không mở, thanh âm có chút khàn khàn.

Tình Tri biết trong lòng nam nhân này thủ đoạn độc ác, tuyệt đối sẽ không vì cô mang thai mà thực sự không làm gì cô, do dự trong chốc lát, ở trong lòng an ủi, so với bị hấn chiếm đoạt, chỉ là ôm ngủ một đêm, hấn là dễ chịu hơn.

Tình Tri quả nhiên không giãy giụa nữa, chỉ là thân thể cuộn chặt, thần kinh khẩn trương, rất sợ hấn một lần lật lọng’.

Không ngờ, người ôm cô thực sự không lộn xộn nữa, chỉ như vậy ôm cô, hô hấp dần dần bình ổn xuống, Tình Tri thử gọi hấn, lại không thấy phản ứng, cô lúc này mới nhẹ nhàng thở một hơi, hấn dường như đã ngủ say, cô đánh bạo muốn lấy cánh tay hấn ra, ai biết lúc vừa cầm cổ tay hấn, cảm giác cô bị ôm chặt hơn...

Không mất mát gì bình chọn nhiệt tình để nhiều sao cho editor phần khởi nhé để mỗi ngày có được nhiều chương hơn và ủng hộ dịch giả hơn nhé :)

171. Chương 171 : Em Giúp Tôi Xoa Bóp, Hay Là Trở Về Phòng Tôi Giúp Em

Hai cánh tay cô cũng bị hấn gắt gao khóa ở trong lòng, lần này thật đúng là không thể động đây.

Tình Tri bất đắc dĩ thở dài, cô như bị trói cột kê sát vào người của hấn, cô ngủ thế nào được? Nhưng hôm nay ban ngày giăng co, cô đã sớm nhận không được, lúc này toàn thân đều đau nhức lợi hại, thực sự là rất khó chịu.

“Uy, tôi...Tôi thay đổi tư thế được không?” CÔ ở trong ngực hấn động động, nén giận thương lượng nói.

Cánh tay của hấn buông lỏng một chút, sau đó xoay bả vai của cô để cô lật người một cái, một cánh tay để dưới gáy của cô, một tay lại kéo lưng cô hướng trong lòng, thân thể hai người giống như là khảm nạm cùng một chỗ, không có một chút khe hở.

Mặc dù cùng hấn như vậy, nhưng cô cảm giác thập phần chán ghét không thoải mái, thế nhưng để tận khả năng đạt được phúc lợi lớn nhất, có chán ghét cũng đành chịu, cố gắng nuốt vào bụng đi.

Hô hấp của hấn nhẹ nhàng ở sau gáy cô, chỉ chốc lát sau, Tình Tri cũng cảm giác buồn ngủ, mí mắt dần dần khép lại, cứ như vậy ở trong ngực hấn ngủ say.

Sáng sớm, tinh thần Tình Tri vô cùng tốt vì một đêm này ngủ vô cùng ngon giấc, mà người kia tinh thần lại rất bị thương, khổ không thể tả nổi.

Mạnh Thiệu Đình lắc lắc cổ không dám lộn xộn, xương cổ không tốt lắm, bình thường có một một chút cũng sẽ đau dữ dội, mà đêm qua hẳn duy trì một hướng bên phải nằm cả một đêm, sáng ra cổ đau không dám cử động.

Quản gia gọi điện thoại kêu thợ đắp bốp đến, Mạnh Thiệu Đình cũng gọi báo công ty hôm nay không đi làm, thẳng thắn dựa người vào thành giường, cũng không rửa mặt, gương mặt âm trầm chờ thợ đắp bốp tới trị liệu.

Tĩnh Tri rửa mặt xong, thay quần áo, cũng không thèm nhìn Mạnh Thiệu Đình một cái, mở cửa đi ra khỏi phòng ngủ, Mạnh Thiệu Đình một đôi mắt chuyển động theo cô, trong lòng suy nghĩ, cô đã kí hiệp nghị đáp ứng làm tình nhân của hắn, tốt xấu cũng nên hỏi han một tiếng, ai biết cô gái này cũng không thèm nhìn hắn lấy một cái...

Cửa phòng ngủ đóng được một lúc, Mạnh Thiệu Đình thậm chí còn nghe được cô bởi vì thần khởi mà hôm nay khẩu vị rất tốt, muốn ăn chè táo đỏ hạt sen, sau đó còn muốn phòng bếp chuẩn bị bánh ngọt làm điểm tâm, nói hôm nay khí trời tốt, cô muốn ra vườn uống cà phê tản bộ.

Mạnh Thiệu Đình càng nghe càng tức, nhìn trên tủ đầu giường có một bình hoa liền với tay đập bể...

Bình hoa rơi vỡ thanh âm nghe rất chói tai, sau đó, Mạnh Thiệu Đình nghe thấy thanh âm yên tĩnh trở lại, một lát sau, hẳn lại nghe thanh âm của Tĩnh Tri không nhanh không chậm vang lên: “Chú Trần, đừng sợ, Nhị thiếu gia cổ bị đau không thoải mái nên muốn phát tiết, một lát thợ đắp bốp tới, xoa bóp cho hắn tốt là xong thôi, tôi trước xuống lầu ăn điểm tâm, đói bụng rồi, cục cưng cũng đói bụng.”

Mạnh Thiệu Đình nghe được thanh âm của cô còn cảm giác được sau khi cô nói những lời này, nhất định là mất có bao nhiêu lượng, khóe môi nhất định câu lên tới trời đi, mi tâm của hắn không khỏi khóa chặt, dần dần lại nổi lên một mặt vẻ tiểu ý lo lắng, xem ra, hẳn là nên dạy dỗ cô thật tốt...

Thợ đắp bốp rất chuyên nghiệp, chỉ hoạt động qua lại vài lần trên cổ, dè mấy huyệt vị trên đó, Mạnh Thiệu Đình liền cảm giác cổ của mình có thể linh hoạt chuyển động.

Rời giường rửa mặt rồi đi xuống lầu, thấy người hầu đang vội thu dọn bàn ăn, trong phòng khách cũng không thấy bóng dáng nữ nhân kia, Mạnh Thiệu Đình hỏi: “Tiểu thư đâu?”

“Đi phơi nắng trong vườn hoa, Thiếu gia muốn dùng bữa sáng sao?”

Mạnh Thiệu Đình khoát tay: “Bà đi chuẩn bị một phần đồ ăn rồi mang đến vườn hoa.”

Hắn biết, cô sẽ không chuẩn bị đồ điểm tâm cho hắn.

Ra khỏi phòng khách, đi qua đường mòn gỗ ghề, liền nhìn thấy trong vườn hoa cách đó không xa, một bóng lưng tinh tế lả lướt đi lại, chỉ một bóng lưng cũng làm động lòng người.

Mạnh Thiệu Đình hướng cô đi tới, trong lòng nghĩ thế nào năm năm trước sao không phát hiện cô thế nào dễ coi như vậy, thế nào thoải mái như vậy?

Nghe được phía sau có tiếng bước chân, Tĩnh Tri cũng không quay đầu, chỉ là xoay người ra hoa viên, đi tới ghé dựa nơi sân cỏ ngồi xuống, tay cô che mi mắt nhìn mặt trời, liền thích ý hí hóp mắt, tìm được một tư thế thoải mái liền chợp mắt.

Mạnh Thiệu Đình vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng vẫn là đi tới đối diện cô ngồi xuống, trên bàn còn nửa ly cà phê vẫn còn ấm, trong lòng hắn biết là phần cô uống còn lại, nhưng cũng không kiêu dè, cầm lên liền một hơi uống cạn sạch, vì đáng nên hẳn chắc lưỡi: “Còn thích loại Mocha đắng thế này?”

Tĩnh Tri cũng không mở mắt.

“Tĩnh Tri, cô không xem hiệp nghị sao?” Mạnh Thiệu Đình tựa lưng vào ghế, mặc dù cổ có thể chuyển động, nhưng vẫn cảm giác có chút đau, nghĩ đến thợ đắp bốp vừa nói, nên bớt thời gian thường xuyên xoa bóp, hẳn liền khụ một tiếng nói: “Cổ tôi không thoải mái, cô tới xoa bóp cho tôi.”

Tĩnh Tri nghe hắn nói xong, mới đột nhiên mở mắt ra, có chút giật mình nhìn hắn: “không phải có thợ đắp bốp sao? Tôi thân thể không thoải mái, bác sĩ nói tôi nên tĩnh dưỡng thật tốt.”

“Giúp tôi xoa bóp, hoặc là hiện tại chúng ta trở về phòng, tôi giúp cô xoa bóp.”

Hắn nói câu “Xoa bóp” cuối cùng dĩ thường lại ái muội, Tĩnh Tri hai gò má dần ửng đỏ, Mạnh Thiệu Đình nhìn thấy cô theo thói quen lại cắn môi, mà ngón bàn tay đặt trên đầu gối cũng nhéo chặt, ngón tay cái đặt trên xoa xoa, Mạnh Thiệu Đình tức mi lên, hắn đứng dậy đi tới, đưa tay cầm ngón tay trắng như sứ của cô, liếc mắt một cái lại có chút ngây người.

Hắn nhớ Tĩnh Tri thích nhất đàn dương cầm, một đôi bàn tay luôn bảo dưỡng vô cùng tốt, êm dịu mà lại thon dài, móng tay luôn luôn cắt ngắn, hồng nhạt, mà giờ khắc này lại là hơi có chút biến hình.

Cô giống như một đứa trẻ rất thích cắn móng tay, rất ngắn mà lại so le không đều, ngón tay dường như xanh nhạt, các khớp xương lại có chút hơi thô to, trên mu bàn tay vẫn còn nhìn thấy những vết sẹo cũ, hồi lâu sau hắn mới nhẹ nhàng mở miệng: “Đây là chuyện gì xảy ra?”

ps: Edit miễn phí nên các độc giả đọc xong thì nhấn like bình chọn cho phần khởi nhé...như vậy mới có hứng dịch tiếp chứ!

172. Chương 172 : Không Có Biện Pháp Yêu Trở Lại

74. Không có biện pháp yêu trở lại

“Đây là chuyện gì xảy ra?”

Mấy năm nay Tĩnh Tri cũng không thích để lộ tay ra cho người ta nhìn thấy, lúc trước cô rất chú ý sự hoàn mỹ, bởi vì thích đàn dương cầm, đối với đôi bàn tay càng phải để ý vô cùng, thế nhưng từ năm năm trước sau khi phát sinh những chuyện kia...

Mẹ đối với cô ngày đêm không ngừng nhục mạ, một bụng ủy khuất cùng khổ nhục không có chỗ để kể ra khổ sở, thỉnh thoảng có thể có được một giấc ngủ tốt vào ban đêm, cách bức tường mỏng, cô muốn khóc cũng không dám khóc ra tiếng, che chăn đem mười ngón tay cắn máu tươi nhể nhại, run run co rúc ở trên cái giường vừa cứng lại vừa lạnh, mở to đôi mắt nhìn nhưng chỉ thấy vô biên hắc ám.

Cô chưa bao giờ biết, người giáo dưỡng cô hai mươi mấy năm, một người mẹ đáng vẻ hoàn mỹ, những gì bà sở hữu như là cùng sinh hoàn mỹ, lại bị thời gian phá hủy dễ dàng như vậy.

Có lẽ nói khó nghe một chút, cô là người mệnh “Tiện”.

Thời gian hưởng thụ vinh hoa phú quý, cô như cá gặp nước, lúc cuộc sống quá nghèo hèn, cô lại vẫn có thể rất nhanh làm cho mình thích ứng.

Thời gian làm thiên kim tiểu thư, cô hoàn mỹ làm cho người ta không tìm ra lỗi, lúc làm một kẻ ti tiện nhật sinh hoạt dưới hạ tầng, cô cũng là kẻ cần môi có thể chống quá khứ.

Giống như là hiện tại, rõ ràng là ở nơi này ngày ngày đều giống như là dần vật, rõ ràng là trong lòng thống khổ như là nuốt hoàng liên, cô vẫn có thể mỉm cười sống sót.

Hiện tại ngồi ở trong vườn hoa xinh đẹp như vậy, lại ở khu tiện nghi nhất, mỗi ngày đều không phải làm việc, không phải giặt quần áo, một thân mùi dầu khói, ở nhà bị mắng, ra làm công ở ngoài, đi trên đường nghe tiếng còi dọa toàn thân đổ mồ hôi lạnh, ngồi ở nhà nghe được tiếng thúc giục tất cả các loại phí sinh hoạt sẽ khủng hoảng ngừng thở, lại khẩn trương cắn ngón tay mình đến máu tươi chảy nhể nhại, nhìn thấy người liền vô pháp cúi đầu, khiếp đảm chần kinh như là chim sẻ thấy người, lại là bình tĩnh một mòng.

Tĩnh Tri nhẹ nhàng đem ngón tay của mình theo lòng bàn tay hắn rút ra, cô quan sát một chút, vừa ngẩng đầu, đưa tay tới trước mặt hắn, yên tĩnh nhìn hắn: “Có phải rất khó nhìn đúng không?”

Mạnh Thiệu Đình đáy mắt hình như có nhàn nhạt khổ sở: “Không.”

Tôi chỉ nhìn em như vậy, trong lòng có chút nói không nên lời khổ sở.

Tĩnh Tri mỉm cười: “Nhìn quen, cũng là không cảm thấy khó coi, chỉ là...sau này không thể đàn dương cầm.”

“Em muốn làm cái gì thì làm cái đó, không ai nói em.” Hắn giọng nói có chút cấp bách.

“không, chính là tôi nhìn mình đây thấy khổ sở trong lòng, không như thằng thần nói rõ.”

Tĩnh Tri đưa ngón tay cuộn mình đứng lên, nắm ở trong lòng bàn tay, cô cúi đầu, tựa như yên lặng hồi tưởng, lại nói với hắn: “Đây là sau khi cha tôi qua đời, tôi dưỡng thành thói xấu, mỗi buổi tối không ngủ được, nghĩ đến cha, nghĩ đến đứa con đáng thương kia...”

Tĩnh Tri lắc lắc đầu, mi tâm nhăn rất chặt, tựa hồ như hắc ám quay lại đau đầu đến khó nhịn, cô chống giữ huyết thái dương, cúi đầu nhìn vạt áo của mình, lúc sau lại chậm rãi nói: “Nhớ lại thời gian khó chịu, bị mẹ mắng xấu hổ vô cùng nhưng lại không dám khóc, lúc đi ra ngoài bị những người ngoài lạnh mặt chỉ chỉ trỏ trỏ, không có cách nào trả tiền nhà tiền nước, bị người đuổi ra khỏi nhà, bị du côn quấy rầy khi dễ, bị mẹ nói mình cùng muôn loại đàn ông buồn nôn thân cận, bị lưu manh đập cửa sổ, nghe được mẹ cùng những người đó chửi ầm ĩ một thời gian, đi trên đường, nghe người ta nói, nhìn, chính là nữ nhân kia, lớn lên thanh thanh tú tú, lại cùng nam nhân làm loạn, có đứa nhỏ nhưng không biết là con của ai, Mạnh Thiệu Đình, anh có biết một loại thống khổ như lún vào ao đầm, càng lún càng sâu, không có biện pháp thoát khỏi có bao nhiêu gian nan?”

Nước mắt cô đột nhiên rơi xuống cổ, cô cũng không để ý, trước mặt vẫn yên tĩnh như hoa gấm: “Vừa mới lúc mới bắt đầu, còn có tĩnh vườn chống đỡ, đó là vật duy nhất cha tôi lưu lại cho tôi cùng mẹ tôi, mặc dù bị bán mất, thế nhưng chỉ ít nó còn hoàn chỉnh tồn tại, tôi nhìn nó, liền có dũng khí sống sót, thế nhưng về sau, tĩnh vườn bị phá bỏ, thậm chí lúc tôi nhận được tin tức một hơi chạy tới nơi đó, chỉ nghe thấy tiếng máy ủi đất cùng tiếng nổ lớn phé tích, chính là một khắc kia, tôi lần đầu tiên có ý niệm chết, thế nhưng cuối cùng, sau khi khóc một hồi, tôi ở trong lòng nghĩ, tôi còn cái mặt mũi nào đi gặp cha đâu? Ngay cả chút đồ cuối cùng ông ấy cho tôi cũng không giữ được...”

Thanh âm của cô bắt đầu run rẩy, cơ hồ không có cách nào nói thêm gì nữa.

Mạnh Thiệu Đình sắc mặt một mảng trắng bệch, hắn như một con rối đứng ở nơi đó, một chữ cũng không thể nói ra khỏi miệng.

Nếu như không phải lúc này chính miệng cô nói cho hắn biết, hắn thật không có biện pháp tưởng tượng, không có gì ngoài kia có thể làm cho hắn chấn động bằng sự tình ấy, cô lại là còn thừa nhận như vậy.

Từng câu từng chữ cô nói ra đều giống như là cái đục cứng rắn tạc vào trong lòng hắn, khiến máu chảy đầm đìa.

Hắn thậm chí không dám mở miệng, không dám cắt ngang cô, mặc dù nghe cô yên lặng như vậy mỉm cười nói những gì cô trải qua nhưng đối với hắn lại giống như một loại lắng trì, hắn không thể nhúc nhích, không thể mở miệng, trong đầu chỉ là âm âm vang lên, thanh âm nhỏ nhỏ tinh tế của cô như là một tia xuyên thấu làn sương mù dày đặc, lạnh buốt lướt qua buồng tim của hắn.

“Mãi về sau, tôi gặp Thiệu Hiên, là hắn đã giải cứu tôi, đem tôi từ cuộc sống khuất nhục như vậy cứu ra, lúc đầu tôi không biết hắn là Mạnh Thiệu Hiên, thậm chí nghĩ một người như vậy đối đãi mình, cũng đáng giá giao phó cả đời. Đến cuối cùng, thân phận của hắn lộ ra, tôi không môn gặp lại hắn, cũng cự tuyệt hắn, chỉ bởi vì hắn là người Mạnh gia mà kiếp này tôi không muốn nhìn thấy, người tôi hận nhất, chính là người Mạnh gia các người.”

Nói đến Mạnh Thiệu Hiên, trạng thái của cô dường như tốt hơn một chút, thanh âm ôn nhu mềm mại, Mạnh Thiệu Đình hai tay nắm rất chặt, trong lòng bàn tay cơ hồ chết lặng, hắn giật mình nặng nề nghe, lần đầu tiên sau năm năm cô nói với hắn nhiều như vậy, nhưng lại là nói chuyện về một người đàn ông khác.

Về sau, hắn làm cho tôi nhiều điều như vậy, hắn bỏ qua tất cả, chỉ vì muốn cùng tôi một chỗ, tôi thật đã bị hắn đả động, nếu như ban đầu cùng một chỗ với hắn là bởi vì thật sự quá cảm động, nhưng cuối cùng, tôi đáp ứng gả cho hắn, tôi đem mình giao cho hắn, lại là bởi vì, tôi thực sự, thực sự trong lòng có vị trí của hắn...”

“Đừng nói nữa.” Mạnh Thiệu Đình bỗng nhiên mở miệng, hắn không dám nghe tiếp.

Hắn đã từng trong lòng ôm chút ảo tưởng, ảo tưởng cô đối với Thiệu Hiên chỉ là bởi vì cảm kích, nếu là như vậy, phần thắng của hắn cực lớn.

Mà bây giờ, chính miệng cô nói, trong lòng có vị trí của Thiệu Hiên, mặc dù hân cùng cô ở chung chỉ có mấy tháng ngắn như vậy, nhưng lại rất rõ ràng là cô có bao nhiêu cố chấp, cũng rõ ràng cô quật cường như thế nào, cô yêu một người, chính là toàn tâm toàn ý, chính là đem người kia coi như toàn bộ thế giới của mình.

Giống như cô năm năm trước si mê yêu hân, cho nên cô ngây ngốc chờ, ngây ngốc tha thứ cho hân một lần lại một lần lạnh lùng cùng trật đường ray, ngây ngốc, ưng thuận vĩnh viễn vô pháp thực hiện lời hứa muốn cùng hân cả đời.

Lại về sau, yêu hận này đều giảm đi, cô cuối cùng quyết tuyệt đưa hân triệt để gạt ra khỏi trái tim mình, cuối cùng một lần nữa đón nhận người khác, Mạnh Thiệu Đình biết, hân cơ hồ có thể khẳng định, hân không có cách nào có thể làm cho cô có thể yêu mình một lần nữa.

“Tôi nguyên bản không muốn nói với anh, coi như là anh điếm đạm đáng yêu khẩn cầu cùng thương tiếc bồi thường tôi, thế nhưng hiện tại tôi cho anh biết, Mạnh Thiệu Đình, tôi đã không yêu anh nữa, đúng, năm năm trước, lúc đặt bút kí kia tôi đã không còn yêu anh nữa, mặc kệ sau này anh làm cái gì, nói cái gì, trái tim của tôi, cũng như núi đá không dời đi, vì thế xin anh suy nghĩ một chút, là thả tôi ra đi, nếu là lưu lại cũng chỉ là một nữ nhân vĩnh viễn không có tâm ở bên cạnh anh...”

Tĩnh Tri hít sâu một hơi, lại cảm giác hô hấp của hân có chút hỗn loạn, cô lại có chút tự giễu cười, thế nào vẫn là ô mỵ vọng.

“Đương nhiên, nếu như anh cố nài đem tôi lưu lại, tôi sẽ dựa theo hiệp nghị, làm một người tình đúng nghĩa, ngoại trừ, sẽ không thích anh, sẽ không yêu anh, tôi nghĩ, tôi có thể làm hoàn mỹ hết sức...”

“Câm miệng!” Hân nhin không được vẻ mặt nhàn nhạt, thà rằng cô như tối hôm qua tính tình vui đùa khiến hân bức bối, hân nhìn không được vẻ mặt thù lớn khổ sâu, nhìn không được cái loại này nếu là hân không chịu buông tha cô chính là tạo nhiều nghiệp chướng...

Là Mạnh gia bọn họ thiếu cô, thế thì sao? Hân nói hân bồi thường, còn muốn như thế nào?

Cô chậm rãi quay mặt lại, dưới ánh mặt trời ấm áp nhìn hân.

Bình chọn nhiệt tình nhé, nhiều bạn thích thì mới dịch nhanh được... Và ủng hộ thích .com nhé vì là site quá nhanh và nguy hiểm >”<>

173. Chương 173 : Sau Giờ Ngọ Kiều Diễm

Ánh mắt của hân rơi vào trên nước mắt của cô, cảm thấy chói mắt, lại lấy ra, nhưng lại nhìn thấy bàn tay gào gào một chỗ run nhẹ ngón tay, ngón tay cái đã bị chính cô khu chảy máu, thế nhưng cô còn như là hoàn toàn không biết duy trì động tác bình thường...

Hân cảm thấy trong lòng khó chịu, một bước bước qua đem cô ôm lấy.

“Đều đã qua Tĩnh Tri, không cần suy nghĩ có được không?” Hân cầm tay cô ngăn cản cô tiếp tục động tác làm tổn thương chính mình.

“Anh nói rất nhẹ nhàng, nhưng tôi không thể quên được làm sao bây giờ?”

“Tôi sẽ nhường em quên, đem tất cả những thống khổ này đều quên...”

“Cái đinh đóng vào gỗ còn lưu lại dấu vết vĩnh hằng, mà vết thương của tôi khắc vào tận xương cốt đau xót như thế nào quên được?”

“Sẽ, tôi tin, tôi sẽ nhường em quên.”

Mạnh Thiệu Đình nói, nhưng trong đầu lại mọc ra một ý niệm, hân muốn nói cho cô nhưng lại nhin xuống, đợi hân đem sự tình làm xong sau sẽ cho cô biết, cô sẽ càng thêm hài lòng đi.

“Khổ như thế chứ.” Tĩnh Tri thanh âm rầu rĩ vang lên.

Không biết mấy năm này, Tĩnh Tri cùng từng hỏi chính mình như vậy, khổ như thế chứ, tội gì đem ba người bức đến hoàn cảnh vô pháp cứu vãn, tội gì, liền sinh sôi ngăn chặn đứt đường lui của mọi người?

Nếu như lúc trước chưa từng quật cường như vậy, lại hoặc là, nếu như lúc trước cô mạnh mẽ ngang ngạnh một chút, có phải hay không, hết thấy tất cả, đều muốn là một loại hy vọng đích tình cảnh?

Có lẽ tất cả đều không phải như vậy.

Nhưng trên đời này, ai gặp qua có lẽ? Ai đạt được nếu như?

Thời gian giờ ngo, Tĩnh Tri ở trong vườn hoa đọc sách một chút, thế nhưng lại ngủ, Mạnh Thiệu Đình lái xe quay về cô đều không có nghe được.

Thấy cô ngủ, hẳn không đánh thức cô, còn mình lên lầu đi tắm, trong phòng khách điện thoại vang lên.

“Tiểu thư, ngài điện thoại.” Người hầu mặc dù không dám quấy rầy cô, thế nhưng điện thoại của người bên kia bọn họ đặc tội không nổi, hướng chỉ đối phương luôn mồm nói, chỉ là một chút chuyện nhỏ muốn nói với tiểu thư, người khác khách khí, cũng không có cách nào trực tiếp cự tuyệt.

Tĩnh Tri mơ hồ mở mắt ra, thấy người hầu trong tay cầm điện thoại, đưa tay nhận lấy, cô bởi vì hoài thai, cũng không dùng di động, ngay cả điện thoại bàn cũng rất ít cầm.

“Ừ?” Cô nửa tỉnh nửa ngủ, thanh âm còn mang theo một tia kiêu lại, quả nhiên truyền tới tai người kia, lại càng phát ra chói tai.

Mạnh phu nhân khẽ cắn môi, ép chính mình âm điệu phải khách khí: “Phó tiểu thư, có thể hay không hãnh diện ra ngoài ăn cơm rau dưa?”

“Thật không có ý tứ Mạnh phu nhân, tôi mấy ngày nay không thoải mái, không muốn đi đâu.” Tĩnh Tri nghe được thanh âm của Mạnh phu nhân, không khỏi dả khởi tinh thần chậm rãi nói.

“Chính là không thoải mái, nên mới cần vận động nhiều một chút, tôi cũng có chút riêng tư muốn nói chuyện cùng Tĩnh Tri cô, như vậy đi, tôi ở đình giữa hồ chờ cô, không như Tĩnh Tri cô cũng tới ăn và dùng trà giải sầu?”

Mạnh phu nhân giọng khách sáo, Tĩnh Tri trong khoảng thời gian ngắn không biết làm thế nào cự tuyệt, cô từ trước đến nay đều không biết cự tuyệt người, nhất là lúc đối phương lại vài phần nhún nhường.

Nghe được bên này chần chừ, Mạnh phu nhân còn vội vàng nói thêm: “Tĩnh Tri a, mặc kệ như thế nào, cô năm đó cũng kêu tôi một tiếng mẹ, mặc dù tôi có chỗ không đúng, thế nhưng hiện tại tôi đã có tuổi, lại là một lòng vì con mình suy nghĩ..”

“Mạnh phu nhân, tôi không muốn nghe này nọ.” Tĩnh Tri lập tức lạnh lùng cắt ngang, cô không có tâm tình nghe bà mã hậu pháo, một chút không đau không ngứa nói.

Mạnh phu nhân thấy cô không để ý tới, thẳng thắn gọn gàng dứt khoát mở miệng: “Tôi đây thứ tìm cô, là muốn hảo hảo cùng cô tâm sự chuyện của Thiệu Đình, ba giờ chiều, tôi ở phòng số hai trà lâu lâu chờ cô...”

“Điện thoại của ai?” Mạnh Thiệu Đình tắm rửa xong đi ra, thấy cô nói chuyện điện thoại, không có cắt ngang, trái lại thẳng đến gần, mới nghe thấu, ở bên tai cô nhẹ nói một câu....

Theo ngày đó, hẳn biểu lộ chính mình không muốn buông tha, mà cô cũng chiếu theo hiệp nghị không làm mặt lạnh với hắn, ở ngoài nhìn vào, hai người này thực sự là có mấy phần tình yêu cuồng nhiệt tình lữ vị đạo.

Mạnh Thiệu Đình nói bị Mạnh phu nhân nghe vừa vặn, không khỏi ảo não nói: “Phó tiểu thư, tôi sẽ ở trà lâu chờ cô đến mới thôi!”

Ba một tiếng, điện thoại cúp cực vang, Mạnh Thiệu Đình liền nhận ra: “Điện thoại của mẹ tôi?”

“Cô đừng nói bà, một hồi tôi nói với người hầu, phàm là điện thoại của Mạnh gia, một mực không cho cô tiếp.” Mạnh Thiệu Đình thấy cô thần sắc không ngờ, mi tâm nhíu chặt, khom lưng đem cô ngồi lên đầu gối của mình, khẽ hôn một bên gò má cô nói.

“Bà ấy hẹn gặp tôi, nói ba giờ chiều ở trà lâu đình giữa hồ.”

“Không cần nghe bà ấy, sẽ không đi.” Mạnh Thiệu Đình một tay thưởng thức tóc hơi lạnh của cô, một tay ôm hông của cô, ở trên bụng nhẹ nhàng xoa: “Mấy ngày nay cảm giác thế nào? Chắc có chỗ không thoải mái đi?”

Tĩnh Tri lắc lắc đầu, bỗng nhiên quay mặt lại, thiếu chút nữa đụng vào mũi hắn, đáy mắt cô có chút tiểu ý giảo hoạt: “Tôi buổi chiều nay thật muốn đi, xem xem bà ấy muốn làm cái gì.”

“Có thể làm cái gì? Cùng lắm là cưỡng bức dụ dỗ vừa đấm vừa xoa muốn em rời khỏi tôi.” Mạnh Thiệu Đình hết sức chuyên chú hôn đoạn gáy trắng nõn của cô, hàm hàm hồ hồ đáp.

“Tôi nghĩ sẽ đi gặp bà ấy, cho bà ấy chút hờn dỗi.” Tĩnh Tri khẽ cắn môi, đẩy đẩy hắn, đôi mắt chuyển động một chút, trong veo như nước nhìn hắn: “Tôi tính toán mẹ anh, anh sẽ không đau lòng đi?”

Mạnh Thiệu Đình lười nhác cười, híp mắt lại nhìn cô: “Kia muốn xem...Em cho tôi thù lao gì?”

Tĩnh Tri giận giữ liếc hắn một cái, đẩy hắn ra: “Tôi đi ngủ lập tức xuất phát, khôn hoảng.”

“Tôi với em cùng nhau...” Hắn lập tức đứng lên, lôi cô hướng phòng ngủ đi.

Tĩnh Tri xoay mình trái tim run lên, nghĩ đến mấy ngày hôm trước một lần kia thiếu chút nữa sát súng hỏa, không khỏi nhăn chặt mi: “Đừng, tôi khó chịu, anh đừng đến nào tôi, để cho tôi yên tĩnh ngủ một hồi.”

“Tôi không làm khó em, tôi theo em cùng nhau ngủ, tôi cũng mệt nhọc.” Đáy mắt Mạnh Thiệu Đình lại thêm thần sắc, thẳng thắn kéo cô hướng phòng đi...

Trời cũng đã nóng hơn, Tĩnh Tri càng hay ngủ hơn, lúc trước cô ngủ trưa, Mạnh Thiệu Đình đều ở công ty không về, cô ngủ rất ngon, nhưng lần này hắn ở nhà, Tĩnh Tri cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Bất quá ngủ hơn một giờ, sẽ không dùng nằm mơ, tình lại trên người áo ngủ ướt đầm, dính dính khó chịu, mà hắn ôm cô, trên người nóng như hỏa lò nướng chín cô, Tĩnh Tri chán ghét trở tay đẩy ra, Mạnh Thiệu Đình ngủ rất say mi tâm lại là nhăn.

Tĩnh Tri xoay người lại, cũng có chút hơi trở mắt, sau giờ Ngọ dương quang rất ấm áp, mà cửa sổ phòng ngủ lớn mở phân nửa, gió ấm thổi tới, rèm cửa giống như là sóng biển hơi phập phồng, ánh sáng chiếu vào, rơi vào trên mặt của hắn, mình ám thay thế, như một bức tranh mờ mờ, ngoài cửa sổ có một bụi cây hoa, vừa lúc có thể nhìn thấy nhiều loại hoa tựa gấm trên ngọn cây, mùi hoa nhẹ nhàng cùng gió mát kéo tới, Tĩnh Tri lặng người ngồi ở chỗ kia, trong đầu dần dần hiện lên hình ảnh kiều diễm này trong dĩ vãng...

Ở nhà cũ Mạnh gia mấy ngày, cô cũng là yên tĩnh ngồi ở dưới cửa sổ phía tây, ánh sáng chiếu vào toàn thân, tựa hồ như mang theo hương vị cùng ấm áp, trong lòng có khát khao cùng chờ đợi, nhìn tất cả cảnh vật trên thế giới đều là mỹ hảo. mà bây giờ, ở biệt thự mai vườn mọi thứ được lắp đặt đều rất tinh tế, một chậu hoa cũng mất bao nhiêu tâm tư, nhưng ở trong mắt cô, lại rất ít có kích động sự mỹ hảo trong đáy lòng.

Có lẽ thanh xuân của cô, cô sở hữu mỹ hảo cùng khát vọng hạnh phúc, đã ở năm năm trước bị niêm phong cất vào kho.

Thêm nhiều sao để ủng hộ editor nhé!

174. Chương 174 : Khai Giá Bao Nhiêu?

SonHoangQuyen edit

Lúc đó cô đã từng dụng tâm yêu, mà bây giờ sớm đã vứt bỏ tất cả tình yêu, chỉ còn lại trống trơn hận cùng vô biên vô hạn sự lạnh lùng với đàn ông, cô không biết đến tột cùng trong lòng mình là một loại tư vị như thế nào.

Lúc trước hắn đối với cô lạnh lùng như thế nào, ở bên ngoài có bao nhiêu phụ nữ, cô lại có thể yên lặng nhìn xuống, như trước yên tĩnh yêu hắn, cô có thể ngày qua ngày ở dưới cửa sổ phía tây yên tĩnh chờ hắn, mặc kệ ban ngày có bao nhiêu thê lương, buổi tối một mình có bao nhiêu tịch mịch.

Đơn giản là trong lòng có tình yêu cùng khát khao, vì thế mỗi một ngày mai mở mắt ra, vẫn cảm thấy thế giới hoàn mỹ, mà có thể như vậy toàn tâm yêu một người, cũng bao nhiêu xa xỉ.

Mà bây giờ, thì quá cảnh thiên, đến phiên hấn đối với cô ôn nhu sủng nịnh, mọi chuyện che chở, mọi cách nhân nhượng, cô lại chỉ hận không thể trốn thật xa.

Đã từng có một cách khát cầu, hiện tại đưa đến trong tay cô đều tránh không kịp, Tĩnh Tri cười khổ một tiếng, rốt cuộc là thế nào, đến tột cùng...Làm sao vậy.

Có lẽ cô vẫn như vậy nhìn hấn mắt cũng không trát, hấn đang ngủ có điều cảm giác, cánh mũi hơi giật giật, mà mi giữa cũng nhẹ nhàng mở, hấn nửa hí mắt, mà tay lại vô ý thức tìm cô, lúc đụng tới cô, đem cô nhẹ nhàng kéo vào trong lòng, trong thanh âm lộ ra biếng nhác nhưng lại nói không nên lời thỏa mãn: “Tĩnh Tri, em đã tỉnh...”

“Àn.” Cô cúi đầu đáp một tiếng, hai tay khước từ ở trước ngực hấn muốn đứng dậy, nửa tóc dài lạnh lạnh rũ xuống, ở nơi cổ áo mở rộng của hấn nhẹ nhàng gây rối, một chút một chút, như là bàn tay nhỏ bé, làm hại hấn xương cốt đều phải tê...

“Nằm lại một chút...” Hấn nhắm hai mắt nói thật nhỏ, cảm giác có chút nóng, tiện tay lung tung đem áo sơ mi xé mấy cái, hấn xưa nay sợ nóng, đây là đầu mùa hè, vì sợ Tĩnh Tri cảm lạnh, nên không bật điều hòa, vì thế lúc hấn ôm Tĩnh Tri ở trong lòng, lại cảm giác da thịt của cô mang theo nhè nhẹ ôn lạnh, càng không muốn buông tay.

“Đã hai giờ rồi, tôi muốn đi ra ngoài gặp mẹ anh...” Tĩnh Tri nhú nhú mày, giãy giụa trong ngực hấn tránh ra, cô muốn tận giảm thiểu khả năng cùng hấn tiếp xúc, người đàn ông này giống như một quả bom hẹn giờ, làm cho cô không thể biết thời khắc căng thẳng thần kinh của mình.

“Kệ bà ấy đi, để cho bà ấy chờ.” Thanh âm của hấn rầu rĩ, lại xác thực dễ nghe, Tĩnh Tri vừa muốn mở miệng, con người hơi di chuyển, nghĩ đến bà ta phải ở đó chờ không biết tức giận thành cái dạng gì, cô bỗng nhiên yên tĩnh lại, vậy, để cho bà ta chờ.

“Tĩnh Tri, trên người của em lạnh lạnh, thật là thoải mái...” Môi của hấn dán lên sợi tóc của cô hôn nhẹ, bàn tay theo sau áo ngủ của cô sờ trên lưng trơn bóng, hoặc nặng hoặc nhẹ vỗ về, Tĩnh Tri chỉ cảm thấy đáy lòng sinh ra cảm giác chán ghét cùng khó chịu, cô vẫn là hơi cắn khớp hàm, vẫn chưa nói thêm cái gì.

Mạnh Thiệu Đình thấy cô không giống ngày xưa, lại như vậy nhu thuận, không khỏi mở nửa mi mắt, lại nhìn thấy tóc cô theo hai bên má rũ xuống, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn điềm đạm đáng yêu, một đôi con ngươi hẹp so với trong trí nhớ lớn hơn một chút, nhưng vẫn là sạch sẽ.

Có đôi khi nhìn cô, trong lòng không khỏi có nghi hoặc, nữ nhân có trông mắt sạch sẽ như vậy, đáy lòng có thể phơi đến mức nào đâu?

Tay không khỏi sờ mắt cô, làn da trên mắt cô hơi mỏng, huyết quản tựa hồ như có thể thấy rõ, Tĩnh Tri nhẹ nhàng cắn khớp hàm, quay đầu muốn né tránh, tay hấn lại đuổi theo, tựa như lông chim mềm mại làm cho người ta xương cốt đều mềm yếu, Tĩnh Tri cuối cùng không nhịn được, đưa tay đẩy tay hấn ra: “Tôi muốn dậy rồi, anh nằm lại một chút đi.

Tĩnh Tri nói xong liền xuống giường, hấn lại ôm cô từ phía sau lưng: “Có muốn tôi đi cùng em hay không?”

“Anh đi, mẹ của anh còn có thể nói cái gì sao?”

“Kia cũng là, kia, tôi để cho người đi cùng em?” Hấn nhẹ nhàng hôn lên gáy trắng nõn của cô, cánh tay dần dần ôm chặt, hô hấp cũng hơi gấp một chút.

“Không cần, ban ngày ban mặt có thể làm được cái gì.” Tĩnh Tri đẩy tay hấn ra: “Đừng ôm, cục cưng khó chịu...”

Tĩnh Tri vừa nói xong, cũng cảm giác được hơi thở sau cổ hơi chậm lại, sau đó cánh tay hấn liền chậm rãi thả, thân thể Mạnh Thiệu Đình trực tiếp tựa vào phía sau, hấn gối lên cánh tay mình biếng nhác nhìn cô, bỗng nhiên nói: “Em dự bị lúc nào cho tôi cùng em?”

Tĩnh Tri cảm giác lưng mình cứng đờ, tựa mỗi một cọng lông đều thăm ra mồ hôi hột, sau một lát cô mới chậm rãi đáp: “Chờ...cục cưng sinh ra đi...”

“Em nghĩ rằng tôi nhịn được?” Thanh âm của hấn vô pháp ức chế giọng mỉa mai.

Tĩnh Tri vẫn là như cũ chậm rãi đứng lên đi vào nhà tắm, lúc tới cửa, hơi cười nói với hân: “Anh có thể tìm phụ nữ khác, tôi không có ý kiến.”

Cửa nhẹ nhàng đóng lại, gương mặt Mạnh Thiệu Đình tối tăm, tìm phụ nữ khác? Cô thực sự cho là hân hiện tại không rời cô?

Tài xế đưa Tĩnh Tri đến đình giữa hồ trà lâu, đã là bốn giờ chiều, chờ cô đi tới lầu hai, Mạnh phu nhân như lời kia ngồi đó, đẩy cửa, liền thấy một phũn duyên dáng sang trọng trang điểm đậm nhưng không che được âm trầm cùng chán ghét, Tĩnh Tri cười một chút, đóng cửa lại, bước chân thông thả đi tới: “Không có ý tứ, Thiệu Đình hôm nay lại về nhà, trì hoãn một hồi, Mạnh phu nhân không nên tính toán mới tốt.”

Mạnh phu nhân tiểu phi tiểu ngoắc ngoắc khóe môi, thấy cô ngồi xuống, mặc dù thu lại tâm tình của mình, khóe mắt chân mày vẫn rõ ràng mang theo chán ghét, Tĩnh Tri cũng không để ý, tự mình rót một chén Trà, bưng lên nhợt nhạt ném một ngụm, nhưng lại nhíu mày đặt xuống: “Trà này sợ không quá mới mẻ, hôm kia Thiệu Đình mang về cho tôi Vũ Di Sơn đồ thẩm bào, mới chính tông.”

Cô nói, theo tay giơ lên, đã đem chén trà đặt xuống một bên.

Mạnh phu nhân sắc mặt âm u mấy phần, bà khụ một tiếng, cầm túi xách đang để một bên, sau đó lấy ra một chi phiếu mỏng.

Sau đó mới đi thẳng vào vấn đề nói: “Phó tiểu thư nói cái giá đi.”

“Hà? Khai giá bao nhiêu?” Tĩnh Tri giả vờ không biết, một đôi con người nhàn nhạt ngáy thơ.

Mạnh phu nhân giọng mỉa mai cười một tiếng, đôi mắt mặc dù không còn ánh sáng như ngọc lúc trẻ nữa, nhưng vẫn là tinh nhuệ, bà quét mắt nhìn cô một cái: “Phó tiểu thư có đứa nhỏ của tam thiếu gia chúng tôi, chắc hẳn cũng muốn rời đi một nhà đoàn tụ đi.”

Tĩnh Tri từ chối cho ý kiến, ánh mắt lại dần dần ảm đạm, liền dẫn theo nói không nên lời ủy khuất.

Thấy cô như vậy, Mạnh phu nhân không khỏi vui vẻ trong lòng, rên rỉ khi còn nóng nói: “Thiệu Hiên hiện tại bị cha nó trông coi, tình cảnh cũng không tốt, thể nhưng, chuyện gì cũng có biện pháp giải quyết phải không? Phó tiểu thư chỉ cần gật đầu đáp ứng muốn rời đi, tôi không chỉ cho cô một số tiền lớn, còn có thể nghĩ biện pháp cho cô cùng Thiệu Hiên một nhà đoàn tụ.”

175. Chương 175 : Vì Sao

77. Vì sao

SơnHoàngQuyên edit

Tĩnh tri nghe nói như vậy, đáy lòng không khỏi cảm thấy buồn cười, nét mặt thay vì kinh hỉ thì tròng mắt lại mở to nhìn bà ta: “Mạnh phu nhân quả thật có thể thành toàn cho tôi cùng Thiệu Hiên sao?”

Mạnh phu nhân thấy cô như vậy tinh thần lại khẩn trương, trong lòng âm thầm buồn cười, cùng lắm là con nhóc miệng còn hôi sữa, còn dám cùng bà đấu?

Không thể nói rõ hai câu, liền đem tâm tư cùng con bài chưa lật đều lộ ra, đem người mình hận đến tận xương tủy thành chỗ dựa, ngu không ai bằng!

Đáy lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Mạnh phu nhân cười càn phát ra hiên lành hòa ái, bà thậm chí còn đưa bàn tay được bảo dưỡng cực tốt chưa hề có nếp nhăn, nhẹ nhàng cầm tay Tĩnh Tri để vào lòng bàn tay mình.

“Cô gái tốt, chờ cô làm mẹ, sẽ biết người làm mẹ sẽ vì con mình dốc hết tâm huyết, tôi làm như vậy, bất quá cũng là để tốt cho con của mình, hân đã có vị hôn thê, ngày ngày kéo dài không kết hôn như vậy, đối với tiền đồ của hân chỉ có hại, cô đi, cùng Thiệu Hiên tâm đầu ý hợp, lại có con, về tình về lý, tôi đây đều làm mẹ, cũng không thể nhìn hai đứa náo thành như vậy, các người một nhà, sớm nên đoàn tụ, cô nói phải không?”

Tĩnh Tri như là bị nói trúng tâm sự, cô cắn môi, đẩy mắt một tầng hơi mỏng, trở tay cầm tay Mạnh phu nhân, chân thành ai khẩn: “Phu nhân, tôi cũng muốn đi, mỗi một giây tôi đều muốn rời đi, nhưng bà cũng biết, Mạnh Thiệu Đình, hẳn sống chết không buông tha tôi...Phu nhân, nếu như bà có thể giúp tôi thoát khỏi khổ ải này, làm cho tôi và Thiệu Hiên một nhà đoàn tụ, bà liền là cha mẹ sống lại của tôi...”

Mạnh phu nhân rất là yêu thương vỗ vỗ mu bàn tay cô: “Cô gái ngoan, tôi xưa nay biết cô là cô gái tốt, kì thực mà nói, nếu không phải là cô tốt, lúc trước tôi thế nào sẽ để cô gả tới đây chứ? Thế nhưng cô và Thiệu Đình, không có duyên phận này, hiện tại cô cùng Thiệu Hiên tình cảm sâu như vậy, tôi nguyên bản đối với cô có phần áy náy, lần này, mặc kệ thế nào, tôi cũng muốn giúp cô, tốt xấu gì tôi cũng còn là mẹ của Thiệu Đình, lời nói của tôi hẳn nên nghe, cô gái ngoan cô yên tâm đi, cô chỉ cần làm theo lời tôi nói, tôi sẽ bảo vệ cô không mất một sợi tóc an toàn rời khỏi Thiệu Đình, Thiệu Hiên bên kia, tôi sẽ giúp cô nói chuyện với lão gia, cháu cũng có rồi, lão gia chắc cũng sẽ hồi tâm chuyển ý thôi.”

Mạnh phu nhân nói đến đây, trong lòng không khỏi vui sướng vô cùng, bà buông tay Tĩnh tri ra, liền bắt đầu điền chi phiếu: “Thiệu Hiên xưa nay cũng không phải người kinh doanh, cô lại có đứa nhỏ, nói như thế nào đứa nhỏ này cũng là cháu của Mạnh gia, đây là chi phiếu năm trăm vạn, Tĩnh Tri cô cầm đi...”

Mạnh phu nhân nói đang định xé chi phiếu, tay Tĩnh Tri lại bỗng nhiên dè xuống, Mạnh phu nhân trong lòng ngăn ra, đẩy mắt có một mặt tinh quang: “Phó tiểu thư chê ít?”

Tĩnh Tri hình như có chút khó xử cúi đầu, cô cắn môi, một bộ dáng sờ sờ đáng thương: “Không phải...”

Cô nói hai chữ, lại bày ra bộ dáng muốn nói lại thôi, Mạnh phu nhân tâm tư vừa chuyển, không khỏi nghĩ đến việc cô phải người điều tra ra những chuyện kia.

Năm năm này đến Phó Tĩnh Tri tình cảnh cực kì eo hẹp, có lẽ đã quá quen với khổ cực, cho nên mới không từ thủ đoạn bám lấy Thiệu Hiên, đối phó với người như vậy, Mạnh phu nhân vẫn cảm thấy tương đối dễ dàng, người này a, chỉ sợ cô không có nhược điểm, một khi bị người bắt được nhược điểm, liền nhất định thất bại.

“Rốt cuộc làm sao vậy?” Mạnh phu nhân như cũ nại tính tình, nhẹ nhàng hỏi.

“Mạnh tiên sinh không đáp ứng tôi và Thiệu Hiên cùng một chỗ, tôi sợ cùng Thiệu Hiên một nhà đoàn tụ, Mạnh tiên sinh dưới cơn nóng giận đem Thiệu Hiên đuổi khỏi nhà, đến lúc đó...Tôi cũng không có biện pháp làm việc, Thiệu Hiên mất lại không nhìn thấy...”

“Được rồi, cô không cần phải nói.” Mạnh phu nhân xem thường cười một chút, bà trên cao liếc mắt nhìn Tĩnh Tri: “Cô yên tâm đi, nói như thế nào tôi cũng nuôi Thiệu Hiên nhiều năm như vậy, nếu như lão gia không tha cho các người, còn có ta đây, sẽ không để cho các người quá khổ.”

Nói đến đây, Mạnh phu nhân lại là chắc chắn cười: “Thế nhưng, Phó tiểu thư, cô nhận tiền của tôi, cần phải nói được làm được, lúc tôi chuẩn bị xong mang cô rời đi, cô cũng không nên lật lọng.”

“Ừ, bà yên tâm đi Mạnh phu nhân!” Tĩnh Tri khó dẫn nổi gật đầu, nhìn thấy Mạnh phu nhân đẩy mắt xem thường càng phát ra thâm mấy phần, trong bụng cô lạnh lùng cười, vẫn là như cũ hai mắt tỏa sáng nhìn động tác kí tên của Mạnh phu nhân.

“Ai, cô đứa nhỏ này cũng là đáng thương, mấy năm nay chắc chịu không ít cực khổ, nhớ Phó gia các người lúc chưa suy tàn, không phải cũng là kim tôn đất tiền dưỡng? Ai...Tôi mỗi khi nhớ tới, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu, bần khoản, nếu là lúc trước tôi sớm biết phát sinh chuyện như vậy, tôi cũng không nên nói những lời này không phải...Cô gái ngoan, Mạnh gia chúng ta tuy nói gì cũng là phú quý nhân gia, Thiệu Hiên tốt xấu cũng là người Mạnh gia, bụng cô lại mang đứa nhỏ của Mạnh gia, nếu như quả thật trong nhà không tha cho các người cho các người ở bên ngoài chịu khổ, tôi đây trong lòng cũng không dễ chịu, đây là chi phiếu hai nghìn vạn, cô nhận lấy.”

Mạnh phu nhân thương hại nhìn cô, điền xong chi phiếu kéo xuống đưa Tĩnh Tri, lại trấn an nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay cô: “Cất đi, chỗ này của tôi sắp xếp xong xuôi sẽ nói cho cô biết, cô mấy ngày này cũng chuẩn bị cho tốt.”

“Phu nhân, tôi thực sự là không biết nên nói như thế nào...” Nước mắt trong hốc mắt cô chậm rãi trượt xuống, thoạt nhìn tựa như cảm kích không biết nên nói gì cho phải, Mạnh phu nhân hài lòng gật đầu: “Tôi

đi trước, trong nhà còn có chút việc.”

Tĩnh Tri gật đầu, Mạnh phu nhân cầm chắc túi đứng lên: “như vậy cũng tốt, ngày khác gặp lại.”

“Phu nhân gặp lại.” Tĩnh Tri vội vàng đứng lên kính cẩn tiễn bà ra, Mạnh phu nhân đứng thẳng lưng, bên môi hàm chứa giọng cười lạnh mĩa mai, vẫn là như cũ ưu nhã đoan trang cáo biệt Tĩnh Tri, sau đó rời đi.

Tĩnh Tri thấy bà ta rời đi, mới nhẹ nhàng đóng cửa lại, cô cúi đầu, nhìn chi phiếu trong tay, bất giác lộ ra một mặt khoái ý cười, vừa rồi lúc nhìn bà ta kí chi phiếu, vẫn là ngoan tâm, xem ra, lần này làm bà ta xuất huyết không ít.

Tĩnh Tri biết thực lực của Mạnh gia, chút tiền này đối với Mạnh phu nhân không coi vào đâu, nhớ lần trước Mạnh lão hai người họ đến nhà cô mắng nhiếc một lần kia, quan hệ của hai người liền náo beng, Mạnh phu nhân cũng là dựa vào Mạnh lão gia mới có địa vị trong nhà này, chuyện của công ty bà không được xen vào, hai nghìn vạn này, nhất định là tiền riêng, Tĩnh Tri vừa nghĩ tới sâu trong lòng mắt bà hiện lên một mặt thương tiếc, đã cảm thấy khoái ý vô cùng, nhịn không được liền bật cười lên/

Tĩnh Tri ngồi một mình một hồi, lúc này tâm tình thích ý, vừa rồi cảm thấy trà này cũng có một vị riêng, cô ngồi thẳng một mạch đến chiều tối, lúc này mới xuống lầu, tài xế vẫn ở bên ngoài chờ, Tĩnh Tri cũng không nói gì, tài xế lập tức khởi động xe trở về biệt thự mai vườn.

Khi xe vào cửa, Tĩnh Tri thấy một chiếc xe đỗ ở trong vườn, cô nhìn biển số, trong lòng biết đây là xe của Mạnh phu nhân, môi không khỏi hiện lên một nụ cười thần nhiên, đến thật là nhanh, không thể chờ đợi được đã đến tìm Thiệu Đình cáo trạng, nói cô là một nữ nhân có bao nhiêu tham tài, có bao nhiêu bỉ ổi, sau đó nghĩ đạt được mục đích của mình, làm cho Thiệu Đình chán ghét cô, sau đó sẽ làm cho cô bắt trộm gà không được lại còn mất năm gạo...

Sẽ dựa trên số lượng bình chọn để điều chỉnh tốc độ edit nhé

176. Chương 176 : Vì Hấn Yêu Cô Ấy

78. Vì hấn yêu cô ấy

Tĩnh Tri xuống xe, chậm rãi đi vào biệt thự, liền thấy ba người ngồi trong phòng khách, Mạnh phu nhân cùng Mạn QUân ngồi một chỗ, đối diện là sắc mặt âm tình bất định của Mạnh Thiệu Đình.

CỔ vừa vào đến, Mạnh phu nhân lập tức đứng lên, đáy mặt tràn đầy mĩa mai cùng không nhịn được đắc ý, bà lấy trong túi ra một máy ghi âm: “Thiệu Đình, mẹ đều đã ghi âm, con nghe một chút xem, mẹ đã sớm nói với con, nữ nhân này căn bản không tốt đẹp gì, cô ta muốn chính là tiền, con không biết cô ta lúc đó ở trước mặt mẹ khóc than, muốn ta kí nhiều thêm vào chi phiếu...”

Mạnh phu nhân vừa nói, một bên nhẹ nhàng lắc đầu, bà muốn mở máy ghi âm, Mạnh Thiệu Đình lại ngăn bà lại: “Không cần mở.”

“Thiệu Đình, nữ nhân như vậy còn cái gì tốt để con lưu luyến? SO với kĩ nữ bỉ ổi cũng không bằng...”

Mạnh Thiệu Đình thần sắc không ngờ, tựa hồ như uất giận trừng mắt liếc Mạnh phu nhân một cái, sau đó hần liền đứng lên, đi tới trước mặt Tĩnh Tri, vén ở cánh tay của cô kéo đến ngồi xuống bên cạnh mình, vô cùng thân thiết hỏi: “Có mệt hay không?”

Mạnh phu nhân lại ngăn ra, Mạn QUân cũng ngăn cả người, cô nhịn không được đứng lên, có chút sợ hãi mở miệng: “Thiệu Đình, anh, anh thế nào còn như vậy...cô ta căn bản, căn bản không phải thật tình thích anh mới cùng anh một chỗ, cô ta chỉ nghĩ đến tiền, sau đó cùng tam đệ cùng nhau rời đi nha...Anh không nên bị cô ta lừa, Thiệu Đình...”

Tĩnh Tri nghe Mạn Quân nói những lời này, lại không giận mà cười, cô tựa người trong lòng Mạnh Thiệu Đình, cười mỉm nhìn sắc mặt trắng bệch của Mạnh phu nhân, trong thanh âm của mềm mại: “Thiệu Đình, anh nhìn một cái, cùng lắm chỉ là hai nghìn vạn, tôi là được cái gì tham tài bỉ ổi, anh cho tôi tờ chi phiếu nào mà không có hai nghìn vạn trở lên? Hơn nữa, Mạnh phu nhân, tôi chỉ nói cho bà yên tâm, cũng không chính miệng nói cầm tiền liền rời đi nha...”

Cô giận dữ trừng mắt liếc Mạnh Thiệu Đình một cái, lại chậm rãi nhìn về phía Mạn QUân đang ngây ngốc há mồm bên đó: “Thẩm tiểu thư, cô có phần quá coi thường tôi, tôi bày đặt nhĩ thiếu như vậy đại kim chủ không nên, sẽ đi vì hai nghìn vạn kia mà nhổ lông trên đầu hổ đắc tội nhĩ thiếu?”

Tĩnh Tri nói, liền mở túi lấy chi phía ném ở trên mặt bàn, có chút tức giận quay mặt đi, không thèm nhìn Mạnh Thiệu Đình: “Anh nếu như cũng nghĩ như vậy, liền đem chi phiếu này lấy đi, cũng đem tôi đuổi đi đi, dù sao nhà các người mọi người đều không thích tôi, tôi ở trong này cũng vương chân vương tay, còn làm hại anh vô pháp cùng Thẩm tiểu thư kết hôn, làm lỡ tiền đồ của anh...”

Mạnh Thiệu Đình vừa nghe lời này, đáy mắt không khỏi hiện lên một mảnh nghiêm nghị, hắn liếc mắt nhìn Mạnh phu nhân thẹn quá hóa giận, lại nhìn Mạn QUân điềm đạm đáng yêu, bỗng nhiên rất nhẹ cười một chút: “Xem ra,, ở trong mắt các người, tôi chính là một kẻ bất lực muốn dựa vào nữ nhân để bò về phía trước?”

“Thiệu Đình...Bác gái không phải ý tứ này...” Mạn QUân lúng túng nói, nhưng lại không dám ngắt đầu nhìn Mạnh Thiệu Đình.

“Ồ, phu nhân không phải ý tứ này, xem ra Thẩm gia là được, Mạn QUân, cô biết con người của tôi từ trước đến nay không thích người khác bức tôi, chuyện bên Mỹ, tôi cũng không biết ai ra tay, Mạnh gia và Thẩm gia cùng vui cùng buồn, thế nhưng cô cũng đừng quên, không có Thẩm gia, trên đời này còn có vô số cái Lâm gia, Lý gia, Trương gia thế gia, tôi cũng không phải là không có cô thì không thể.” Mạn QUân nghe lời nói của hân tuyệt tình như vậy có chút đứng không vững, nước mắt cô cứ thế rơi, sắc mặt tái nhợt dọa người, Tĩnh Tri nhìn thấy trong lòng không khỏi hơi áy náy, lại nói tiếp, Thẩm Mạn QUân là một cô gái tốt, cô là không nên đối với cô ta cùng đùa giỡn, thế nhưng...

Tĩnh Tri nghĩ đến trong lòng mình kia một hồi lâu nổi lên ý niệm, đúng là vẫn còn ngạnh quyết tâm không có mở miệng.

”Thiệu Đình, coi như là trong lòng con hận mẹ, cũng không nên lấy Mạn QUân trút giận, Mạn QUÂN ở bên cạnh con tròn năm năm, cô ấy đối với con thế nào, người khác không biết, chẳng lẽ con còn không biết? Hơn nữa, Phó tiểu thư đúng là đã cầm chi phiếu hai nghìn vạn, con cũng nhìn thấy.: Mạnh phu nhân trong lòng như vạn mũi tên trúng tâm, bà nhìn thấy Thiệu Đình cùng Phó Tĩnh Tri như vậy, mới hiểu được, nữ nhân này là do con trai bà dung túng, mới có thể bày trò với bà như vậy!

“Là, năm năm, con lại cũng không biết, đã cùng Thẩm Mạn QUân vô cùng đơn thuần, cũng sẽ vì một thân phận nhĩ thiếu phu nhân, cùng mẹ đứng trên một chiến tuyến đối phó nữ nhân của con.”

Mạnh Thiệu Đình nói, nhẹ nhàng vuốt ve tóc dài của Tĩnh Tri, cầm chi phiếu lên đưa cho cô cười nói: “Nếu là mẹ đưa cho em, em liền giữ lại đi, dùng làm tiền tiêu vặt được rồi, em là bạn gái của tôi, mẹ tôi cho em tiền cùng anh không có gì khác nhau, hơn nữa, chút tiền này, còn chưa đủ phu nhân mua bộ châu báu đỉnh cấp đâu, phu nhân cũng sẽ không để vào mắt đúng không?”

Mạnh phu nhân nhìn đứa con mà chính mình coi là sinh mệnh, lại dung túng nữ nhân kia mang ý xấu, ngay trước mặt làm mất mặt mẹ mình, còn chút nào không có căm kị, giữ gìn cô ta, làm ra cái loại tư thái vô cùng thân thiết vô cùng dung túng.

Trong nháy mắt, nghĩ tới đây làm mẹ con ba mươi năm, một ngày kia không phải mẹ hiền con hiếu, lại không ngờ có một ngày như vậy, yêu đến hận không thể móc tâm ra cho hân, thế nhưng hân vì một nữ nhân, lại không tiếc trở mặt với mẹ hân.

“Thiệu Đình...Con, con giúp người ngoài, như vậy hãm hại mẹ?”

Mạnh phu nhân lòng đau như dao cắt, viền mắt xót đau, nhìn không được chảy a, Mạn QUân vừa thấy, không khỏi sợ hãi chạy đến, bà là một nữ nhân độc lập kiên cường, biết lâu như vậy, qua nhiều năm như vậy, lần đầu tiên thấy bà rơi lệ...

“Bác gái, người đừng thương tâm, Thiệu Đình, Thiệu Đình anh ấy trong lòng vẫn là rất coi trọng người...”

Mạnh Thiệu Đình nhìn thấy vậy cũng nhìn không được trong lòng một trận tự trách, những năm gần đây, cha mẹ đều lớn tuổi, già rất nhanh, đặc biệt là mẹ, luôn luôn thích đẹp nên coi trọng bảo dưỡng, nhưng cũng không thể tránh khỏi có tóc bạc, còn qua nhiều năm như vậy, mẹ con từ trước đến nay không có khúc

mắc gì, hiện tại bởi vì hài lòng Tĩnh Tri, lại đem mẹ mình xúc phạm tới độ như vậy, một trận lòng chua xót, nhin không được mở miệng: “Mẹ, người muốn đi nơi nào, con sẽ cho người bố trí? Tĩnh Tri mặc dù không hiểu chuyện, nhưng tâm địa cũng không xấu...”

Chuyện cho tới bây giờ, con còn giúp đỡ hồ ly tinh này nói chuyện!”

Mạnh phu nhân đẩy tay Mạn Quân ra, bà bỗng đứng lên, không để ý phong độ của mình mất hết, chỉ vào mặt Tĩnh Tri chửi ầm: “Con cho là nó cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh con? Mẹ cho con biết, trong bụng nó ôm đứa nhỏ của Thiệu Hiên, tâm nó cũng hướng về Thiệu Hiên, con giữ nó lại, sớm tối bị nó hại chết, con xem nó làm bộ dạng đáng thương cũng không biết đông tây nam bắc, Mạnh Thiệu Đình, con ngu xuẩn, nó căn bản đang lừa con, đang lộng con!”

“Được rồi!” Ấy nấy vừa mọc lên, nhưng lại bị phần nộ thay thế, hấn biết, mẹ nói điều này, hấn đều rõ ràng biết.

Hấn là lừa mình dối người, hấn đáy lòng rõ như gương, thế nhưng, hấn không muốn từ trong miệng người khác nghe được điều như vậy.

“Không cần các người năm lần bảy lượt đến giáo huấn con, việc của con cùng Tĩnh Tri, không cần các người nhúng tay vào, con nói một lần cuối cùng, đừng tới gây xích mích quan hệ của con và cô ấy, cũng không nên một lần nữa xuất hiện trước mặt Tĩnh Tri.”

Mạnh Thiệu Đình nhẹ nhàng cầm tay Tĩnh Tri, một đôi con người đen như mực quét mắt nhìn Mạn Quân một cái: “Mạn Quân, cô cũng như vậy, tôi cùng Tĩnh Tri mặc kệ như thế nào, không tới phiền cô khoa chân múa tay.”

“Được được, thực sự là tôi nuôi con trai tốt, vì một nữ nhân, vì một người tâm như rắn rết, con cái gì cũng không để ý, đã để cô ta một vị trí quan trọng như vậy trong lòng, bày đặt tiền đồ tốt cũng không cần, như vậy ta cùng cha con cũng sẽ không tiếp tục dung túng con...”

“không phải một chút chủ tịch thôi sao, mẹ nghĩ rằng con thực sự rất quan tâm điều đó?” Mạnh Thiệu Đình cười nhạt một chút, bỗng nhiên không kiên nhẫn liền lôi Tĩnh Tri đứng lên: “Em mệt không, chúng ta đi lên lầu?”

Tĩnh Tri vành mắt ửng đỏ, một phen đem tay hấn bỏ ra: “Thiệu Đình, theo tôi thấy, anh vẫn là nên nhanh chóng cưới Thẩm tiểu thư đi, anh cưới Thẩm tiểu thư, Mạnh phu nhân cũng yên tâm, anh cũng sớm ngày tiếp nhận Mạnh thị... Tương lai vạn nhất anh hối hận, lại muốn quở trách trên người tôi, nói là tôi hại anh...”

“Lại đang nói bậy bạ gì đó?” Mạnh Thiệu Đình nhíu mày cười nói, rất ít thấy bộ dáng ủy khuất dỗi hờn của cô, lúc này cúi đầu, liền thấy Tĩnh Tri đã trực khóc, lông mi dài nhẹ run run, sống chết không chịu tới gần hấn một bước, cũng không muốn ngẩng đầu liếc hấn một cái.

Trong lòng hấn có chút mềm mại không nói nên lời, tuy biết về mặt như vậy là làm hí hoặc không mấy phần thực ý, nhưng hấn không cách nào làm cho mình làm như không thấy.

“Em nghĩ nhiều quá rồi, trên đời này chỉ có người đàn ông vô dụng mới đem sự thất bại của mình đổ trên người phụ nữ, hơn nữa, em thế nào khẳng định nếu anh không cưới vợ có thể lực thật tốt, thoát khỏi gia tộc, liền không làm gì được?”

Mạnh Thiệu Đình đưa tay dưới mi mắt cô nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô: “Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều như vậy, ngoài này trời nóng, em ra ngoài một chuyến mệt rồi, đi tắm rồi nghỉ một lúc đi...”

Mạn Quân giật mình đứng ở một bên, thấy bộ dáng hấn ôn nhu cẩn thận, chỉ cảm giác mình không ngừng đau quặn bụng dưới, dường như là vực sâu vĩnh viễn không chừng mực, bốn phía đen tối không nhìn thấy quái thú mở lớn miệng, từng chút từng chút một đem cô cắn nuốt.

Cô có thể khẳng định, Thiệu Đình yêu cô ấy.

Hấn không biết, Phó Tĩnh Tri có biết hay không, thế nhưng cô biết, tâm tư của phụ nữ từ trước đến nay nhạy cảm, đặc biệt ở trước mặt người mình yêu thương.

Phó Tĩnh Tri nhìn không thấy đáy mắt nhu tình của hắn, chính là hắn cũng không biết cô đang nhìn hắn, một đôi tròn mắt kia cơ hồ muốn đem người chìm ngập hết.

Mạn Quân lần đầu tiên cảm giác được không nói nên lời sợ hãi, Phó Tĩnh Tri tồn tại một ngày, cho dù là hắn cưới cô, cô cũng là người thất bại.

177. Chương 178 : Lấy Lòng

“Mạn Quân...” Mạnh phu nhân thấy Mạn Quân thần sắc quái dị không khỏi có chút bận tâm, Thiệu Đình đối với Mạn Quân như vậy, lại đối với Phó Tĩnh Tri dung túng, đối lại là bà cũng không có cách nào chịu đựng được, Huống chi là Mạn Quân, đứa nhỏ này yêu Thiệu Đình nhiều năm như vậy, chuyện tới trước mắt, lại bị Phó Tĩnh Tri giảo hợp thành như vậy, khó có được đứa nhỏ này còn thường thường khuyên bà, nó chính là thua ở lòng mềm yếu, nếu như cũng tùy hứng một chút, sao có thể để cho Phó Tĩnh Tri cứ như vậy cười lên đầu mình chứ?

“COn không sao, bác gái, chúng ta trở về đi.” Mạn Quân nhẹ nhàng cười một chút, cô nói xong, trực tiếp xoay người rời đi, Mạnh phu nhân nhìn bước chân của cô có chút phù phiếm, không khỏi lắc đầu thở dài một tiếng, cũng lạ chính nó không được thôi, năm năm thời gian lại không thẳng nổi một Phó Tĩnh Tri chặt vật dưới đường.

“Thiệu Đình...” Mạnh phu nhân không cam lòng, muốn chính mình vẫn vương nhiều năm, chẳng lẽ quả thật muốn tiện nghi cho thẳng cả?

Tuy thẳng cả cũng là con trai ruột của mình, nhưng đứa con đó cùng bà từ nhỏ đã không thân, bà đối với hắn cũng chỉ có một loại bất đắc dĩ nắm tay, đây là bà từ nhỏ liền thiên vị Thiệu Đình, một lòng bồi dưỡng Thiệu Đình.

Không ngờ đứa nhỏ này nghe lời chừng ba mươi năm, một khi phản nghịch, lại so với thẳng cả làm bà thất vọng đau khổ hơn nhiều.

“Con biết mẹ là vì muốn tốt cho con, hãy suy nghĩ thật kĩ đi, con cùng Tĩnh Tri một chỗ, cũng không phải là không thể được, nhưng tốt xấu cũng phải cho Thẩm gia cái công đạo, không thể để cho Thẩm lão gia và Thẩm phu nhân quá khó kham, những người này nhà Mạn Quân thế nào, con so với người khác đều rõ ràng hơn, Thiệu Đình, làm người không thể không nói lương tâm...”

Tĩnh Tri nghe Mạnh phu nhân như vậy dường như nói, trong lòng không khỏi một trận cười lạnh, bà hiện giáo huấn con mình, làm người không thể không nói lương tâm, như vậy lúc trước, lúc đối với Phó gia đuổi cùng giết tận,, vì sao không hỏi xem lương tâm của mình?

Tĩnh Tri chưa bao giờ thực sự quên, những người đó nói ra những lời này, như là thứ vĩnh viễn không có biện pháp nhỏ đi, cứ như vậy đâm vào tim cô, cho tới hôm nay, vẫn như là vết thương mới máu chảy đầm đìa.

Mạnh Thiệu Đình lại có chút động dung, những lời này bà nói khó có sai, Thẩm gia từ đầu chí cuối đối đãi bà không tệ, Mạn Quân cũng chưa bao giờ từng làm cho hắn có mấy may không hài lòng, hắn có thể giúp Tĩnh Tri xả giận đối phó cha mẹ của mình, nhưng lại là không có cách nào thực sự không đi bận tâm Mạn Quân...

Thế nhưng, thật muốn làm cho hắn lấy cô, trong lòng tóm lại vẫn là không cam lòng.

“Thiệu Đình a, huống chi Phó tiểu thư bây giờ còn có đứa nhỏ của Thiệu Hiên, con cứ như vậy không để ý đem cô ta lưu lại bên mình, người ngoài biết được, sẽ nói nhà chúng ta như thế nào?”

Mạnh Thiệu Đình vừa nghe vấn đề đứa nhỏ, tức thì sắc mặt trầm ám xuống, Tĩnh Tri cảm thấy bàn tay hắn đang nắm tay mình siết chặt, xương bả vai đơn bạc tựa hồ cũng bị hắn bóp kéo kẹt rung động, không khỏi nhẹ nhàng khóa mi tâm, giương mắt nhìn hắn...

Lại thấy đáy mắt hắn hơi mỏng uất hận lại tựa cát giấu nhàn nhạt thất lạc cùng thống khổ, lóe ra bất định, thay đổi liên tục, trong khoảng thời gian ngắn, Tĩnh Tri có chút phân không rõ, chỗ con người sâu nhất rốt cuộc viết cái dạng tâm tình gì.

Chỉ là dần dần, tựa hồ thấy con người hiện lên nhàn nhạt âm ngoan, trái tim Tĩnh Tri không khỏi bị khấp khểnh, cơ hồ hấp nhẹ nhàng cũng không dám.

Con của cô, đứa nhỏ của cô cùng Thiệu Hiên, sống chết cùng lắm là do một câu của hắn, trên đời này bất công cùng hắc ám thực sự rất nhiều, đây là cô bất đắc dĩ cùng bất lực, cô chỉ có thể dùng hết sức mình để bảo vệ đứa bé này, mặc kệ là cái dạng đại giới gì.

“Chuyện này, con tự có phán đoán suy luận, cũng không cần mẹ phải phí tâm, Tĩnh Tri cùng con lúc đó đã kí hiệp ước, vì thế, đứa nhỏ trong mắt con không là vấn đề gì, lại nói, con cùng Tĩnh Tri đều ly hôn năm năm, năm năm này bên cô ấy có ai con đều không so đo, chính là lập gia đình hay sống chết cũng là tự do của cô ấy, chỉ tiếc, con phát hiện ra chính mình còn thích cô ấy, cho nên mới hao hết tâm tư đem cô ấy lưu lại bên mình, đã lưu lại cô ấy bên mình, nói lên tất cả dĩ vãng con cũng phủ nhận tất cả, chỉ cần cô ấy từ nay về sau không có hai lòng, đứa bé sinh hạ tới cũng liền sinh thôi, dù sao, tam đệ cũng thân là em trai con, con cũng không quá đuổi cùng giết tận.”

Hắn một bên âm u nói, một bên trầm ngâm đưa tay vỗ nhẹ nhẹ trên mặt Tĩnh Tri, hắn đứng quay lưng về phía Mạnh phu nhân, đôi mắt liền nhìn Tĩnh Tri, Mạnh phu nhân nhìn không thấy, Tĩnh Tri lại rõ ràng nhìn thấy, lúc hắn nói những lời này, đáy mắt thần sắc cảnh cáo, bên mỗi còn tiêu ý trào phúng...

Lòng của cô một trận rét run, chỉ cảm giác mình rơi vào cái bẫy một tay hắn dựng, dần dần không có biện pháp thoát khỏi.

Cô đâu không lại hắn, cô sớm biết, cô làm tất cả, cô làm tất cả, ở trong mắt hắn đều là trẻ con giận dỗi tiểu đánh tiểu náo, hắn thích cô, chiều cô, cho nên cô có thể làm một ít chuyện bốc đồng không ảnh hưởng đến đại cục, một khi hắn phiền chán cô, bóp chết cô, bất quá như bóp chết một con kiến!

Tĩnh Tri dần dần cảm thấy như rơi vào trong hầm băng, đứa bé này cũng giống như vậy, bởi vì hắn hiện tại chính là có chút quan tâm cô, vì thế lấy lòng cô, sợ cô tìm cái chết, một ngày kia, hứng thú của hắn đối với cô bỗng nhiên phai nhạt, hoặc là bỗng nhiên tỉnh ngộ, đứa bé này đối với hắn giống như là sự nhục nhã lớn nhất, hắn tuyệt đối sẽ không lưu lại!

Tĩnh Tri cảm thấy hai chân như nhũn ra, cô thực sự là ngu không ai bằng!

Mạnh Thiệu Đình là hạng người gì? Hắn là người đàn ông xưa nay đối với phụ nữ không bao giờ thích một thời gian dài.

Xinh đẹp gợi cảm như đại minh tinh Phỉ Lệ, hắn mấy ngày còn chán ghét, lúc trước bị hắn sủng lên tận trời, hận không thể đen hết tâm ra cho người khác nhìn thấy đại mỹ nhân, mà Phó Tĩnh Tri cô có cái gì?

Cô không có khuôn mặt xinh đẹp, không có vóc người tốt, không có tính tình đẹp dễ dàng yêu, không có một loại ưu điểm nào tốt so với loại phụ nữ mà hắn thích, cô thậm chí còn có đứa nhỏ của em trai hắn, cô dựa vào cái gì đến đòi hắn niềm vui, đối được đứa nhỏ của chính mình bình an?

Cô càng nghĩ càng cảm thấy từng đợt sợ hãi kéo tới, lòng bàn chân một cỗ khí lạnh dần dần dâng lên dọc theo hai chân, cô giả vờ thông minh, hay lạnh lùng tâm cơ, thông minh như hắn làm sao sẽ không biết? Chỉ là bây giờ hắn đối với cô còn có vài phần hứng thú, là hắn chưa phiền chán cô, cho nên mới cười trừ...

Nếu như, nếu như hứng thú của hắn mất đi, nếu như hắn bỗng nhiên đối với cô trở mặt, lòng dạ độc ác như hắn, tuyệt đối sẽ không đối với cô có chút điểm mềm lòng cùng thương hại...

Hắn sẽ đem chuyện cô cam tâm tình nguyện làm tình phụ nhục nhã gấp trăm ngàn lần trên người cô, cô cùng đứa nhỏ của Thiệu Hiên nhất định sống không được!

Tĩnh Tri cảm giác hai chân mình một trận nhũn ra, lại thoáng cái ngã trong lòng Mạnh Thiệu Đình, sắc mặt cô trắng bệch, hai má đỏ sẫm, lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh, toàn thân đều run lấy bầy, Mạnh Thiệu Đình hoảng sợ, cuống quýt đỡ lấy cô ngồi xuống sofa, hắn một tay ôm cô vào trong ngực, một tay rót cho cô cốc nước ấm, đưa đến bên miệng cô, thấy cô cắn chặt khớp hàm, môi cũng xám trắng một mảnh, không khỏi ngẩn ra, nhẹ nhàng kêu: “Tĩnh Tri, em làm sao vậy? Tĩnh, uống nước, sắc mặt của em rất không tốt...”

Tĩnh Tri cắn chặt khớp hàm nhẹ nhàng lắc đầu, mặt của cô dán tại ngực của hắn, cô có thể rất nhẹ nhàng ngửi được mùi vị của nước Cổ Long trên người của hắn, nhàn nhạt, mang theo nhẹ lạnh, cô sợ, cô không

chỉ có một mình, nếu như không có đứa bé này, cô chết cũng sẽ không khuất phục, thế nhưng cô hiện tại không có cách nào, không có đường đi, cô mới vừa suy nghĩ cẩn thận, cô cùng đứa nhỏ đều bị hấn nắm chặt trong tay, nếu là hấn cho cô chết, thì cô không thể sống.

Mạnh phu nhân không biết đi lúc nào, trong phòng khách lớn như vậy chỉ có hai người bọn họ.

Sắc trời cũng tối thập phần, trời cũng hết nóng, mồ hôi ẩm ướt trên người dần dần cũng lạnh, Tĩnh Tri thử đem chính mình nhích gần hơn hướng ngực hấn, liền nghe được hấn cúi đầu cười,,

Hấn đặt cốc nước xuống, hai tay ôm cô, cúi đầu hôn lên tóc cô: “Rốt cuộc là thế nào? Toàn thân đều run rẩy...”

Cầm hấn nhẹ nhàng cọ, liền cọ tới vết sẹo trên trán cô, động tác hơi chậm lại, đáy lòng đau tiếc liền bùng lên, hấn đưa tay vén tóc của cô, nhìn vết sẹo cũng có chút mờ, nhưng vẫn hơi lòi ra một chút, hấn thở dài: “Nghĩ hết phương pháp, vẫn là không thể xóa đi sao?”

Bàn tay nhỏ bé của Tĩnh Tri nhẹ nhàng nắm ống tay áo của hấn, cô như con mèo nhỏ hướng trong ngực hấn chui chui, thanh âm ôn nhu tựa hồ mang theo nhu thuận lấy lòng: “Có phải rất xấu hay không?”

Hấn có chút kinh ngạc cười cười, cúi đầu hôn lên dấu vết: “Ai nói, không xấu...”

Tĩnh Tri tay run nhẹ, thân thể cũng không khống chế được run run, nhưng vẫn là nhắm mắt, cường chế đáy lòng rung động cùng đối với hấn chống cự chán ghét, thân thể nhỏ nhỏ của cô hoàn toàn rơi vào trong ngực của hấn, Tĩnh Tri lấy hết dũng khí, hung hăng cắn môi của mình, đáy lòng nói không nên lời chán ghét cùng khinh bỉ bản thân, cô phát ra thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu: “Thiệu Đình...Anh chừng nào sẽ chán ghét tôi?”

Nếu có hứng thú thì share nhiệt tình để dịch giả nhiệt tình hơn nhé!

178. Chương 179 : Mâu Thuẫn

Mạnh Thiệu Đình lần này thật là ngây ngẩn cả người, hấn cúi đầu, ngón tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, chậm rãi đem cô từ trong ngực của mình lôi ra, hấn nhìn thấy cô trông mắt đóng chặt, hai gò má ửng đỏ, thậm chí ngay cả sau gáy cô bình thường trắng như bạch ngọc cũng hồng lên, lông mi không ngừng run rẩy, hai cái tay nhỏ bé gắt gao rất nhanh, khớp xương đều trắng bệch, bên môi hấn dần dần nổi lên lúm đồng tiền, trong thanh âm mềm nhẹ mình cũng chưa từng phát hiện: “Thế nào, sợ anh không thích em nữa?”

Tĩnh Tri cực kì chán ghét hấn cười như vậy, ôn nhu kia cũng làm cho cô chán ghét, , lệ khí cũng làm cho cô chán ghét, chỉ cần nhìn tiểu ý này, làm cho lòng người động, thế nhưng ánh mắt hấn như vậy, lại khiến cô không thoải mái.

Nhưng lúc này lại nhu thuận ở trong ngực hấn, hình như có chút sợ hãi nhẹ nhàng gật đầu: “Tôi là lo lắng, có một ngày anh sẽ chán ghét tôi...”

“Em còn có thể lo lắng điều này sao?” Hấn có chút mềm lòng, tựa mình vào sofa, một tay lười biếng xoa xoa trên mặt cô, một ngón trở nâng cằm của cô xoay về phía hấn.

Tĩnh Tri nhìn thấy mắt hấn sâu không thấy đáy, trong tròng mắt lại dày đặc sương mù, thế nào đều nhìn không thấy đáy, Mạnh Thiệu Đình nhìn cô né tránh ánh mắt, cười càng phát ra ôn nhu, động tác càng phát ra thân mật, đáy lòng hấn lại càng lạnh hơn.

CÔ căn bản không hiểu, cô là một người không biết nói dối, cô bỗng nhiên nhu thuận như vậy, hấn thoáng cái liền rõ tâm tư của cô.

Cô tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục cũng tốt, lấy chết uy hiếp cũng tốt, sở cầu tất cả, đều là vì an toàn của đứa nhỏ trong bụng.

Vì đứa nhỏ của hai người bọn họ, cô quả nhiên là co giãn được, mọi ủy khuất đều nhẫn nhịn xuống.

Thế nhưng coi là như vậy, thì như thế nào đây? Hấn bị coi thường, hấn không muốn làm rõ ràng tâm tư của cô, trái lại hấn vui vẻ chịu đựng.

Coi như là không tình nguyện diễn trò, coi như là giả, chí ít, không cần nhìn thấy một con người không biết lộ vẻ mặt gì, cũng không cần cả ngày ôm nữ nhân không có nhiệt độ, chí ít có thể hưởng thụ sự ôn nhu của cô cùng ôm ấp, cũng có thể thỉnh thoảng trong lòng lừa gạt một chút, cô cũng tốt tựa không có như vậy chán ghét hẳn.

Tinh thần hẳn hoảng hốt, biểu hiện trên mặt lo lắng bất định, Tĩnh Tri trong lòng càng phát ra bất ổn, lo sợ bất an, cô len lén nhìn về mặt của hắn chỉ cảm thấy rất khó nắm bắt, hẳn đang suy nghĩ gì? Tĩnh Tri cảm giác mình không đoán ra...

Giống như là năm năm trước, lúc cô cảm thấy quan hệ của bọn họ tiến nhanh thêm một bước, hẳn lại bỗng nhiên đưa ra ly hôn. Giống như là năm năm sau, cô cho rằng bọn họ đã sớm không cùng xuất hiện, hẳn lại đem cô đoạt về giam cầm bên người.

Cô vĩnh viễn không biết kế tiếp hẳn muốn làm gì, giống như là hiện tại, cô cách hẳn gần như vậy, cô thậm chí có thể nghe được tim hẳn đập rõ ràng, thế nhưng cô lại không đoán ra, trong lòng hẳn rốt cuộc đang suy nghĩ gì, hẳn rút cuộc thì như thế nào đối với cô.

“Đừng suy nghĩ nhiều như vậy, đi nghỉ ngơi một chút.” Hẳn bỗng nhiên vỗ nhẹ đỉnh đầu cô, đem cô đẩy ra đứng lên.

Tĩnh Tri nhìn hẳn đi ra ngoài, bóng lưng cao to anh tuấn dần dần nhập giữa trời chiều, khoảng thời gian chiều tối giao thoa, dường như nổi lên nhân nhật ám lam sắc sương mù, hẳn đi rất nhanh, trong chớp mắt, đã không nhìn thấy nữa.

Tĩnh Tri nhẹ nhàng hơi thở dài một hơi, cô nắm lấy ngực, cảm giác trái tim kinh hoàng lợi hại, trong lòng bàn tay đều dính ướt mồ hôi lạnh, bàn tay của cô chậm rãi trượt xuống phía dưới, cuối cùng rơi vào nơi bụng hơi nhô lên, nơi đó mềm, lại có một tiểu sinh mệnh.

Tĩnh Tri vô pháp khống chế nước mắt của mình, cô dần dần mềm hạ thân thể, co rúc ở trên sofa, trong lòng bàn tay đang nắm lộ ra cái nhẫn, từng chút từng chút một nắm chặt, nhẫn kim cương lạnh lẽo nhưng làm cho cô cảm thấy ấm áp hơn, cô là như vậy nhớ về hẳn.

Thời gian cùng một chỗ vui vẻ với hẳn, là như gió thổi đi cánh hoa, cũng nắm bắt không được nữa.

Cô thậm chí còn đang mơ tới hẳn, đều ở đây khắc chế chính mình không nên mộng má lúm đồng tiền kêu tên hẳn.

Nhắm mắt lại tối nhớ mong ai, mở mắt ra bên người lại là ai.

Cô như vậy mong mỏi Thiệu Đình sớm chán ghét cô, nhưng lại như vậy sợ hãi hẳn sẽ lại mau chán ghét cô.

Tâm tư lúc này lại mâu thuẫn, Tĩnh Tri cảm giác mình cả ngày lẫn đêm đều như là bị gác ở trên bếp lò, lật qua lật lại đều khó chịu.

Cô lúc này chỉ nắm lấy cái nhẫn kia, theo lòng bàn tay vẫn truyền đến một cảm xúc lạnh, coi như có thể làm cho cô cảm giác được, thiệu Hiên vẫn luôn ở đây, như là ở đây cùng với cô.

Cô có thể chống cự được, nhất định có thể chống cự được đến lúc đứa nhỏ sinh ra an toàn, rời khỏi hẳn, luôn luôn sẽ có biện pháp.

Cô cũng không tin, ông trời không thể không mở mắt, làm cho một người cả đời xuôi chèo mát mái, chờ có một ngày, trong tay hẳn không có quyền lợi cùng địa vị, cô thật muốn nhìn, hẳn tạo ra nghiệt này, có thể hay không làm cho hẳn xuống địa ngục.

179. Chương 180 : Thủ Thân Như Ngọc

Thủ thân như ngọc

Có người nói, ánh sáng California là xinh đẹp nhất, nhưng cũng có người nói, thích bãi biển nổi tiếng hơn.

Trên bờ biển hạt cát tinh tế, gió biển ban ngày cũng nhẹ nhàng ầm ập, lúc này nếu là đi phơi nắng, nhất định sẽ làm cho người thoải mái ngủ một giấc thật tốt.

Dưới tán ô che nắng, một nam nhân trẻ tuổi đang nằm, hắn mang kính râm che khuất, nhưng nhìn qua có thể thấy hắn là một người rất đẹp trai, sống mũi cao thẳng cùng đôi môi với đường cong tinh xảo.

Hắn mặc áo sơ mi trắng, nửa người dưới che bởi tấm khăn mỏng, cách ghế dựa mấy mét tiếng sóng biển lười biếng từng đợt từng đợt nhào tới, phía rất xa, có một người mặc bikini đi tới, vóc người nóng bỏng, cũng mang một mắt kính râm màu đen.

Cô xác thực có chút quá phận huyền ảo, dưới ánh nắng ầm ập tiếng nói lạnh lạnh, làm cho vẻ đẹp của cô như bị chiết khấu vài phần.

“Thiệu Hiền! Mạnh Thiệu Hiền! ANh lại lên chạy ra ngoài không gọi em, em sẽ nói với UNCLE, anh khi dễ em!”

Cô gái trẻ tuổi liếc nhìn người đàn ông dưới tán ô, miệng đẹp nhỏ nhắn cong lên, cô vui vẻ chạy tới, mặc dù đang oán giận, nhưng vẫn hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn cười như hoa.

Ngón tay thon dài cầm cánh tay Mạnh Thiệu Hiền liên tục loạng choạng oán giận, vì giận giữ tiếng nói hàm chứa kiên cố, làm cho người nằm không khỏi hơi nhíu mi.

Khớp xương rõ ràng có lực bàn tay thoáng cái đẩy qua, đem Đỗ Lạc đẩy ra, Mạnh Thiệu Hiền lục lợi chậm rãi ngồi dậy, hắn nghiêm nghị không chút khách khí mở miệng: “Đỗ tiểu thư, cô rất âm ỉ, rất chán ghét, xin cô đừng đến quấy rối người tàn phế này.”

Sắc mặt Đỗ Lạc thoáng cái biến thành ửng đỏ, cô lấy xuống kính râm của mình, tròng mắt màu nâu có sương mù nhàn nhạt, cái miệng nhỏ nhắn cũng quyết lên, hiển nhiên là bị ủy khuất lớn nhìn nam nhân trước mặt.

Cô bày ra bộ dáng đáng thương hồi lâu, người nọ hay là không có phản ứng, cô lúc này mới nhớ ra hắn nhìn không thấy, tâm trạng không khỏi có chút buồn bã, nhưng vẫn là tác phong to gan thoáng cái ôm lấy cổ Mạnh Thiệu Hiền, hôn mấy cái trên mặt Mạnh Thiệu Hiền: “Thiệu Hiền, em sau này không thể nữa, anh không nên chán ghét em có được không...”

Mạnh Thiệu Hiền không nhìn thấy, lại không phòng bị cô sẽ lớn mật làm như vậy, mặc dù biết cô là con lai, từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài, luôn mạnh mẽ và cởi mở, nhưng Mạnh Thiệu Hiền cũng chưa từng nghĩ đến, bọn họ chẳng qua là mới gặp đêm qua một lần, cô ta hôm nay lại dám ôm hắn..

Đội chính mình tỉnh táo lại, Mạnh Thiệu Hiền lửa giận thoáng cái bạo lên, ngoại trừ Tĩnh Tri, hắn không chịu gần gũi nữ nhân nào, chẳng những lại bị người ôm lại còn cưỡng hôn mấy cái, hắn lại cảm giác mình bị ô uế.

Nguyên bản Mạnh Thiệu Hiền cũng không phải có phong độ thân sĩ, đối với người hắn ghét, hắn cho tới bây giờ đều làm theo ý mình không chút nương tay, vì thế một bạt tai vô cùng độc ác đánh vào mặt Đỗ Lạc, cô chặt vật ngã ngồi ở trên mặt cát, không dám tin tưởng nhìn khuôn mặt tức giận của người đàn ông kia, coi như là ánh mắt của hắn nhìn không thấy, cô cũng có thể cảm giác được rõ ràng sự phẫn nộ của hắn, cô chỉ là hôn hắn mấy cái mà thôi, hắn thế nào lại đối với cô động thủ?

“Sau này, không nên xuất hiện trước mặt của tôi, không nên động vào tôi, không muốn nói chuyện, bằng không, tôi không cam đoan sẽ không đem Đỗ tiểu thư trực tiếp ném xuống biển cho cá ăn.”

Mạnh Thiệu Hiền nói xong mấy câu đó, thẳng thắn đứng lên, hắn không nhìn thấy, vì thế cũng không cần bận tâm thần sắc của Đỗ Lạc, một bãi biển thật dài nhìn không thấy bờ lại không cần lo lắng bởi vì mắt không nhìn thấy mà bước đi không có phương tiện.

“ANh vì sao không thích em? Em nhìn thấy anh lần đầu liền thích anh, anh vì sao không thích em? Vì sao vì sao?” Đỗ Lạc là một cô nhóc tùy tiện, bị đánh một cái tát nhưng vẫn đuổi theo, đi theo phía sau Mạnh Thiệu Hiền tiếp tục truy vấn...

“Tôi dựa vào cái gì thích cô? Cô cũng không phải đồ la.” Mạnh Thiệu Hiền thực sự thấy nữ nhân này âm ỉ muốn chết, thẳng thắn không quan tâm tăng nhanh bước chân.

“Vậy em cho anh đô la anh có thích em không?” ĐỖ LẠC tiếng Trung cũng không được tính là tốt, Trung Quốc và phương tây lại cách biệt quá lớn, cô không đầu không đuôi nói ra những lời này, Mạnh Thiệu Hiên ngược lại cười lạnh một tiếng: “Đỗ tiểu thư, cô có biết cô như vậy giống một nữ nhân huyền ảo, ở Trung Quốc người ta gọi là cái gì không?”

“Cái gì?”

“Hắt-phụ.” Mạnh Thiệu Hiên môi mỏng nhẹ nhàng vừa đung, liền phun ra hai chữ, Đỗ Lạc sửng sốt, lúc định mở miệng, lại nghe được cúi đầu cười ôn nhu một tiếng, sau đó chính là hương nhu làm cho người ta không thể tức giận: “Tam thiếu, anh thế nào một mình đi nha? Để em đỡ anh đi.”

Đỗ Lạc nhìn hấn mặc một áo sơ mi sạch sẽ, vóc dáng của cô rất nhỏ nhắn, làn da rất trắng, không hẳn là rất xinh đẹp thế nhưng khí chất lại rất tốt, tóc của cô đen nhánh, được chiếu sáng dưới ánh nắng mặt trời sáng bóng, mặt của cô cũng rất nhỏ, thế nhưng rất tinh xảo, xinh đẹp nhất chính là đôi mắt, không phải rất lớn, thế nhưng quý ở chỗ đen trắng rõ ràng, trong suốt, lúc cô sợ hãi, ánh mắt làm cho người khác nhìn cũng có chút động tâm.

“Anh cười cái gì?” Đỗ Lạc đuổi theo hằm hừ nhìn cô gái nhỏ nhắn đứng cạnh Thiệu Hiên.

Tổng Cảnh nhợt nhạt cười một chút, ngay cả bộ dáng cười rộ lên đều ưu nhã vô cùng, ĐỖ LẠC không khỏi chu cái miệng nhỏ nhắn: “Cô còn cười, cô cũng theo Thiệu Hiên cười nhạo tôi!”

“Đỗ tiểu thư, tôi không dám chê cười cô, chỉ là vừa rồi lúc tôi từ biệt thự đi ra, Đỗ tiên sinh đang tìm cô, cô đi mau một chút.” Tổng Cảnh cũng không trả lời vấn đề của cô, trái lại chuyển hướng đề tài, quả nhiên Đỗ Lạc nghe nói như thế, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức biến đổi thần sắc: “Ái chà, vậy tôi cần phải đi nhanh thôi, cảm ơn cô Tổng tiểu thư...”

Đỗ Lạc mặc dù hành vi mạnh mẽ lớn mật, nhưng tính tình lại rất ngay thẳng và có chút ngốc nghếch đáng yêu, vừa bị Thiệu Hiên đánh một bạt tai, hiện tại cũng không giận, như cũ dặn dò: “Thiệu Hiên, buổi tối em lại tới tìm anh, anh đừng trốn em nha!”

Nói xong, cũng không chờ Thiệu Hiên trả lời, cô đã chạy đi, Tổng Cảnh nhìn bóng lưng cô, đôi môi xinh xắn không tự chủ được hơi vung lên một nụ cười ý khó lường, một đôi con ngươi nguyên bản có gì đó lơ mơ chợt lóe lên, nhưng ngay lập tức lại biến mất trở thành sạch sẽ bình thường.

180. Chương 181 : Thêm Chút Lửa

Thêm chút lửa

Hai tay cô đỡ cánh tay Mạnh Thiệu Hiên, thanh âm khác so với khi nói chuyện với ĐỖ LẠC, càng mềm mại hơn mấy phần: “Tam thiếu, bên ngoài nắng to, chúng ta đi vào thôi.”

Đang nói chuyện, giọng cô nhẹ như gió, cánh tay hơi giương lên, có mùi hoa sơn chi nhàn nhạt kéo tới, Mạnh Thiệu Hiên đang cước bộ chậm lại, không khỏi hoảng hốt một chút, nắm cánh tay hấn là một đôi tay nhỏ bé mềm mại như không xương, lộ ra nhàn nhạt thanh lương, cực kì giống cô ấy.

Chân tay cô luôn luôn lạnh lẽo, khiến hấn yêu thương buổi tối luôn muốn đem cô chăm chú ôm vào trong ngực, ấm đủ một đêm, đợi đến buổi sáng thức dậy, trên người của cô liền biến thành nóng hầm hập, mà khuôn mặt ngủ hé ra ngủ no đủ, phần nộn mà lại tươi ngon mọng nước, mỗi khi nhìn thấy, hấn nhin không được ôm cô hung hăng hôn lên vài cái, sau đó mới muốn tìm lý do quán quýt lấy cô cổ nài làm tiếp vận động...

Mạnh Thiệu Hiên không dám nghĩ, một khi nghĩ đến cô, trái tim giống như bị người dùng dao nhỏ cắt từng chút từng chút khó chịu, hấn cắn chặt khớp hàm, tựa hồ như trên người đều căng thẳng, không biết nên làm như thế nào để khắc chế tưởng niệm này, không biết nên làm thế nào giải quyết thống khổ.

Hấn có tay, lại không thể ôm cô một cái, hấn có chân, lại không thể chạy tới bên cô.

Cô cùng hấn cách xa nhau dài đằng dặc, so với sinh tử càng khó vượt qua hơn.

Tổng Cảnh nhìn hấn trầm mặc, nụ cười trên mặt cũng không khỏi hơi hoảng hốt, bàn tay hạ xuống nắm chặt nhưng hơi run lên, hai má Tổng Cảnh dần hiện ra nhàn nhạt ửng hồng, cô cúi đầu, nghĩ đến dưới gối bên giường hấn có một tấm hình chưa từng được lấy ra.

Cô cùng cô gái trong hình có điểm tựa, nhưng cũng chỉ có chút góc độ mà thôi.

Hắn một ngày đa số thời gian là trầm mặc, còn lại là nhìn về phương đông xa xa, một người đứng ở ban công có thể đứng cả ngày, hấn không muốn bất luận kẻ nào đến gần, thậm chí là cô, mãi một tháng sau mới có thể tới gần hấn, mới thỉnh thoảng vén ở cánh tay hấn, dìu hấn đi bộ những chỗ khó đi.

“Tam thiếu, trở về sao?” Tổng Cảnh lại mở miệng, cô không thích nhìn thấy hấn trầm mặc, mỗi khi hấn toát ra vẻ mặt như thế, cho thấy hấn đang nghĩ đến cô gái kia.

Mà cô thích nhất nhìn hấn cười, là như toàn thể giới nở hoa, đẹp hoàn mỹ.

Mạnh Thiệu Hiền chậm rãi đem cánh tay mình từ trong tay Tổng Cảnh rút ra, hấn xoay người, gương mặt lạnh lùng, Tổng Cảnh không nhìn thấy ánh mắt của hấn, nhưng cô biết, ánh mắt ấy nhất định tràn ngập sương lạnh, cô quần bách cúi đầu, biết hấn nhìn không thấy, kính râm cứ như vậy bị hấn chăm chú nhìn vào, cô cũng cảm thấy xấu hổ vô cùng.

“Sau này tôi không cần cô lại tới chiếu cổ tôi.”

Mạnh Thiệu Hiền nói xong những lời này, nước mắt Tổng Cảnh lập tức rào rào rơi xuống, cô liêu lĩnh tiến lên một bước nắm chặt cánh tay Thiệu Hiền: “Tam thiếu, tôi chỗ nào không tốt, tôi nhất định sửa, anh không cần đuổi tôi đi, tôi không chiếu cổ anh tốt, sẽ bị phạt...”

Mạnh Thiệu Hiền lại một lần nữa đem cô đẩy ra, hấn xoay người sang chỗ khác, không để ý tới cô khóc nữa, Tổng Cảnh ngốc sững sốt một chút, lại đuổi tới, Mạnh Thiệu Hiền lần này không có lên tiếng, trong lòng hấn biết, hấn đem Tổng Cảnh đuổi đi, Tổng Cảnh nhất định sẽ bị khó xử, thế nhưng, hấn không thức có người dùng phương thức như thế làm cho hấn muốn.

Vị đạo kia giành riêng cho cô ấy, như vậy nói chuyện ngữ khí cùng điệu, cũng là của cô ấy, cho dù hấn nhìn không thấy, hấn cũng biết cô gái này biểu tình nhất định là sợ hãi giống như Tĩnh Tri, ôn nhu, một đôi mắt mờ mịt lệ sương mù.

“Không nên uống phí tâm cơ, vô dụng.” Mạnh Thiệu Hiền giọng mỉa mai ném ra một câu nói, tiếp tục đi về phía trước, con đường này hấn rất quen, không cần người đỡ.

Cũng tốt, đuổi đi một Tổng Cảnh, còn có thể lại có vô số cái Trương Cảnh, Trần Cảnh, hoặc là Tổng Tĩnh Trần Tĩnh, hấn cũng mệt mỏi, dù sao chính là đem tiền nữ bày trước mặt hấn, cũng có ảnh hưởng gì đâu?

Hấn là một người mù cái gì cũng không nhìn thấy, một nửa tàn tật, một trái tim đàn ông đều bị Tri Tri lấp đầy, đều không thấy, những mỹ nhân kia lại đẹp, giống cô nữa, nhưng cũng không phải cô, vì thế hấn đều nhìn không thấy.

Hơn nữa, nếu như hấn thực sự dao động với những cô gái này, Tĩnh Tri còn không hận chết hấn cả đời này cũng không để ý hấn?

Nếu như cả đời này cô không để ý đến hấn, hấn còn không bằng sinh hạ đến ngày đó liền cùng mẹ chết đi, hấn còn không bằng ngày đó ở trong hẻm liền bị người đánh chết, hấn còn không bằng đag cùng cô cách biệt một khắc kia liền mất đi hô hấp.

Tri Tri à, anh rất nghe lời đang chờ em, anh nữ nhân nào cũng không chịu, chờ ngày nào đó em trở về, nhất định phải ôm anh thân anh, thật tốt thưởng cho anh...

Anh là như vậy nhớ em, so với em nghĩ anh còn muốn muốn, vĩnh viễn đều là như vậy.

Rèm cửa sổ tĩnh lặng, ánh sáng liên len len chiếu vào, một chút chiếu trên mặt cô, nghịch ngợm đem cô trong giấc mộng nặng trĩu thức dậy.

Tĩnh Tri không muốn dậy, cố chấp chỉ muốn tiếp tục giấc mộng kia, thế nhưng chính là tỉnh, Thiệu Hiền cũng liền không thấy tăm hơi.

Cô có chút ảo não, có chút thất lạc, liền ngồi dậy, trời rất nóng, cô lại không muốn bật điều hòa, trên lưng ra mồ hôi có chút không thoải mái, Tĩnh Tri khom lưng xuống giường, một đôi chân nhỏ nhắn trắng tinh, ngón chân no đủ mà lại êm dịu, hồng nhạt như vỏ sò.

Áo ngủ ngắn, mềm như nước chảy qua da thịt của cô, dèp chặc chặc vang lên cảm giác lười biếng.

Tắm xong đi ra, tinh thần liền phục hồi một chút, Tĩnh Tri thay quần áo xuống lầu, ăn điểm tâm hoa quả xong, mới nghĩ tới cái gì hỏi: “Thiệu Đình đâu?”

“Thiếu gia vừa gọi điện thoại, nói là vội, hôm nay không trở về dùng cơm.”

Tĩnh Tri nghe người hầu nói, khẽ gật đầu, cô dùng cây tắm bằng trúc đâm một miếng táo, chậm rãi ăn, liền đứng lên, xoay người đối với người trong phòng bếp nói: “Làm món thiếu gia thích ăn, tôi đưa tới công ty.”

Cô nói xong, lại hướng sofa chậm rãi ngồi xuống, nếu như cô nhớ không sai, Mạnh Thiệu Đình lần trước cùng cô nói, ban giám đốc cuối năm liền chiêu khai, thời gian cũng không còn nhiều lắm, cô có phải hay không, nên đi thêm chút lửa?

Tĩnh Tri cười thập phần sạch sẽ đơn thuần, mấy ngày nay, Mạnh Thiệu Đình đối với cô còn giống như trước đây, xem như là rất tốt. thế nhưng làm cho cô có chút đoán không ra chính là, coi như hần cùng Thẩm Mạn Quân cũng dần dần đến gần, tin tức này, nghe xác thực thế nhưng có chút không ổn

Bản quyền từ thichdoctruyen.com - trang web khác xin ghi lại nguồn !

181. Chương 182 :ai Giải Lòng Tôi

Ai giải lòng tôi

Tuy là đầu mùa hạ, nhưng thành phố A nổi danh là nóng, Tĩnh Tri mang theo hộp cơm đi một chút đã nhể nhại mồ hôi, thân thể cô không tốt, cộng thêm lần này mang thai bác sĩ nói, phải giữ thai tốt, nên hiện tại cô cũng không dám mở điều hòa lạnh.

Lúc đi xe cũng chỉ dám hé mở cửa sổ, một chút gió thổi vào cũng không giảm bớt nóng là mấy, nhưng cũng làm cô dễ chịu hơn rất nhiều.

Tĩnh Tri đây là lần đầu tiên đến công ty hần, vì cũng chưa từng gọi điện qua, vì thế liền bị lễ tân ngăn ở đại sảnh.

Hộp cơm trong tay vẫn còn nóng, Tĩnh Tri đặt hộp cơm xuống, như cũ là duy trì bộ dáng lễ phép êm dịu: “Xin giúp tôi gọi thư ký của Mạnh Tổng, nói có một vị Phó tiểu thư muốn gặp hần.”

“Thật xin lỗi Phó tiểu thư, Mạnh tổng hôm nay có thương vụ rất quan trọng, nếu như cô không có hẹn trước, Mạnh Tổng đã sớm phân phó, hôm nay không tiếp khách.”

Tiếp tân mang theo thái độ xin lỗi, cùn không có thái độ xem thường hay ánh mắt khó coi đối với Tĩnh Tri.

Không khỏi đối với cô gái trẻ tuổi này có mấy phần hảo cảm, Tĩnh Tri chậm rãi cười một chút: “Như vậy có thể nói cho tôi biết hội nghị lúc nào kết thúc không?”

Ở đây điều hòa mở rất lớn, Tĩnh Tri lập tức thấy lạnh không thể chịu nổi, sắc mặt có chút trắng bệch, tay chân đều mất đi nhiệt độ, thậm chí bụng dưới cũng bắt đầu quặn đau.

“Điều này tôi không rõ lắm.” Cô gái lễ tân nhìn sắc mặt của cô không tốt, liền lấy một cốc nước nóng đưa cho cô: “Phó tiểu thư, cô ở bên sofa bên kia đợi một lát nữa?”

Kì thật, những cô gái trẻ lấy cớ đến công ty tìm Mạnh tổng còn nhiều cô đẹp hơn đi, nhưng hôm nay tới đây, lại không giống bình thường trang điểm nhiều vẻ, tư thái kênh kiệu làm cho người ta không vui, vị Phó tiểu thư này thoạt nhìn vẫn vẫn tĩnh tĩnh, hơn nữa tu dưỡng vô cùng tốt, làm cho người ta cũng phải sinh

mấy phần hảo cảm, chỉ là bóp cổ tay thở dài, cô gái dịu dàng như vậy, lại cùng Mạnh tổng đã có vị hôn thê cầu kết?

Tĩnh Tri thổi trà nóng, cảm giác dễ chịu hơn rất nhiều, nhiệt khí trong lòng bàn tay không ngừng truyền đến các nơi trong thân thể, sắc mặt của cô cũng có mấy phần ửng đỏ, thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía cửa thang máy, đã mười hai giờ rồi, coi như là hội nghị khẩn, cũng nên cho người ta nghỉ ăn cơm chứ.

Tĩnh Tri đang suy nghĩ, bỗng nhiên nghe được có người gọi tên cô, vừa ngẩng đầu nhìn thì thấy An Thành mặt nghi hoặc đi tới, cô cuống quýt đặt cốc xuống đứng lên: “An Thành, Nhị thiếu còn đang vội sao?”

An Thành gật gật đầu, quan sát cô trên dưới hồi lâu mới mang ngữ khí trách móc nói: “Phó tiểu thư, cô thế nào rồi? Trời nóng như vậy, thiếu gia nếu biết cô chạy tới, lại tức giận.”

Tĩnh Tri hé miệng cười, đem hộp cơm cho hắn nhìn: “Không có chuyện gì, tôi đưa cơm trưa cho nhị thiếu, nếu như còn đang vội, vậy tôi về trước được rồi...”

“Đừng đừng, tôi đưa cô lên, thiếu gia nếu như biết cô đưa cơm trưa cho hắn, nhất định sẽ vui mừng, cô đã tới đây, sao có thể một chuyện về tay không? Hơn nữa lúc này rất nóng, đi thôi, tôi đưa cô đi.”

An Thành cuống quýt cản đường cô, nói.

Tĩnh Tri cười cười, đáy mắt có hơi e lệ: “Vây được rồi, chỉ sợ quấy rầy hắn.”

An Thành cũng híp mắt cười: “Nếu là người khác đến, nhất định là quấy rầy, thế nhưng Phó tiểu thư đến, nhất định không phải quấy rầy.”

Tĩnh Tri liếc hắn một cái, mỉm cười: “Còn không biết anh như thế nhưng có thể nói đùa.”

An Thành cười hắc hắc, giúp cô ấn nút thang máy: “Tôi cùng nhị thiếu mười mấy năm qua, vẫn là lần đầu tiên thấy nhị thiếu đối với người như vậy để bụng, bấy giờ nhìn Phó tiểu thư chịu cho thiếu gia cơ hội, tôi đương nhiên vui mừng cho thiếu gia.”

An Thành đợi một hồi thấy cô không nói lời nào, không khỏi quay sang nhìn cô, lại thấy cô sắc mặt trắng tuyết, một đôi mắt yên lặng như nước, chỉ không biết đang suy nghĩ gì, hắn không khỏi có chút hối hận, biết rất rõ ràng nhị thiếu cùng Phó tiểu thư trong lúc đó như vậy, hắn còn không đầu óc nói này đó...

“Phó tiểu thư, tôi ăn nói vụng về, sẽ không nói linh tinh nữa, cô đừng để bụng...”

“An Thành.” Tĩnh Tri bỗng nhiên cắt ngang lời hắn, cô ngẩng đầu lên, một đôi mắt lấp lánh có chút sững sờ nhìn An Thành: “Tôi hỏi anh, anh cảm thấy, nhị thiếu đối với tôi thực sự rất tốt sao?”

Tĩnh Tri nét mặt tiêu ý kéo dài, đáy lòng nóng lạnh thay nhau dần vật trái tim, hắn đối tốt với cô, một câu đối tốt với cô, vì cô làm nhiều như vậy...

“Anh đừng nói nữa, trong lòng tôi đều biết.” Tĩnh Tri mặc dù đang cười, thanh âm lại là miễn cưỡng, An Thành thấy cô cũng không có động dung thần sắc, đáy lòng cũng bắt đầu thở dài, lại không dám nói gì thêm.

Tới tầng 18 chỗ phòng họp, Tĩnh Tri đứng lại, nhìn cửa phòng đóng chặt, ánh sáng đỏ sậm làm cô kiểm chế không nói nên lời, bên trong cánh cửa mơ hồ nghe được giọng nói, nhưng cũng không nghe rõ cái gì, hiển nhiên hội nghị vẫn đang tiến hành.

“Tôi đi phòng chờ chờ một lát.” Tĩnh Tri ôm hộp cơm chuẩn bị đi qua, ở đây nhiều người như vậy, cô chạy tới đưa cơm, người khác nhìn thấy, nhất định sau lưng nói cô như thế này thế kia...

An Thành làm bộ như không nghe thấy, trực tiếp qua gõ cửa, Tĩnh Tri cảm thấy sau lưng nóng lên, trán toát mồ hôi, cô cúi đầu trốn ở một bên, thấy cửa phòng họp mở ra, An Thành đi vào.

Hộp cơm trong tay mặc dù không còn nóng hổi, nhưng cũng có chút nóng khó chịu, lòng bàn tay Tĩnh Tri đầy mồ hôi, cô cúi đầu, tóc mái dài che mắt, lại nhìn thấy trước mặt mình xuất hiện một đôi chân thon dài.

Tĩnh Tri cảm thấy ngực vừa nhảy, nói không nên lời xấu hổ, nhẹn không được liền lui về phía sau, cúi thấp đầu hơn, chỉ hận không thể đem chính mình tàng hình, cô không nên không có đầu óc chạy đến công ty như

thế, mặc dù trong lòng cất giấu một phần tâm tư, thế nhưng tình cảnh này, trong mắt người ngoài, trong mắt Mạnh Thiệu Đình, là như thế nào?

“Trời nóng như vậy còn chạy tới làm cái gì?” Không thể lui được nữa, cả người Tĩnh Tri đều dựa vào tường, thanh âm của hắn ở trên đỉnh đầu của cô vang lên, ong ong, nhưng lại thuần hậu dễ nghe, hàm chứa nhàn nhạt khàn khàn cùng ẩn ẩn vui sướng, Tĩnh Tri mặt càng đỏ hơn một ít, lông mi run rẩy cắn môi, đầu cũng không dám ngẩng lên.

“Tôi tiện đường tới, muốn đến xem mà thôi.” Tĩnh Tri dần dần bình ổn, chậm rãi mở miệng.

“Thế à?” Hắn tự tiểu phi tiểu một tiếng, ngay sau đó Tĩnh Tri liền nhìn thấy bàn tay hắn đưa qua, khớp xương rõ ràng ngón tay sạch sẽ mà lại thon dài, rơi vào trên hộp cơm màu đậm, đặc biệt dễ nhìn, hắn hơi dùng sức, đã đem hộp cơm cầm qua, mà thân thể lại sát gần hơn một chút, ép Tĩnh Tri không thể không sống chết lui về phía sau, hận không thể cả người núp ở bên trong tường...

Hãy ủng hộ dịch giả thích bằng cách like và share hoặc vote nhé cả nhà <3>

182. Chương 183 : Đố Kị

Đố kị

“Tiện đường qua đây, còn đem theo hộp cơm?” Hắn bỗng nhiên giơ cầm cô lên, Tĩnh Tri hoảng sợ, mở mắt ra, liền nhìn thấy hắn cười cong mặt mày, môi cũng hơi mím, hắn mặc một áo sơ mi màu khaki, cổ áo mở hai nút, bộ dáng phóng khoáng không kiềm chế được một cảm giác áp bách, ngực cô cảm giác lộ bộp một tiếng, nhưng sau đó lại thầm mắng mình, hà tất phải như vậy phóng khoáng vâng vâng dạ dạ, dù sao cô ký hiệp ước làm tình nhân của hắn, đến đưa cơm thì thế nào?

“Tôi đưa cơm trưa đến cho anh.” Tĩnh Tri không hề né tránh ánh mắt của hắn, thẳng thắn nói.

Hắn một đôi trong mắt như mực nhuộm đen bóng đêm, nhưng dần dần lại dập dờn tiểu ý, ngón tay nâng cầm cô dờ một chút, hơi vén mái tóc dài, đầu ngón tay chạm thấy đỉnh mồ hôi, hắn hơi nhíu mi một chút: “Em sợ nóng nhất, còn chính giữa trưa chạy đến! Nhìn mồ hôi này, còn đứng đây làm gì, cùng anh đi vào...”

Hắn liền lôi cô đi, khiến bước chân cô trở nên mất trật tự, lảo đảo theo hắn, bụng dưới vừa thoáng bình ổn lại bắt đầu đau, mặt Tĩnh Tri không khỏi trắng, hoảng tránh tay hắn, hai tay che bụng dưới tựa như chán an, trong miệng lại oán giận nói: “Anh khí lực lớn như vậy, bị thương đứa nhỏ làm sao bây giờ?”

Mạnh Thiệu Đình sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, những sủng nịnh cùng ôn nhu biến mất, ngón tay hắn siết chặt hộp cơm, trên hộp cơm có hình một nhân vật hoạt hình trẻ con, Mạnh Thiệu Đình liếc mắt nhìn liền quay mặt đi chỗ khác, trong lòng một trận lửa vô danh nổi lên, đôi mắt như thần chết nhìn cô.

Mà Tĩnh Tri chỉ là cúi đầu bụng bụng dưới, về mặt khăn trương cùng lo lắng, căn bản chưa từng cảm thấy hắn đột nhiên đến tức giận.

Cô dường như thật cẩn thận, coi như là vô tâm không chuyên tâm... Cô yên lặng đứng một hồi lâu, bụng dưới có chút quặn đau, trong đầu cô căng thẳng, chỉ cảm thấy hô hấp như bị người nắm lấy, nhất định là hôm nay nóng lạnh bất thường, lại vừa tâm tình kinh hoàng bất định, động thai, bằng mấy lần trước kinh nghiệm, lại là xuất huyết, Tĩnh Tri lại đứng không nổi, cả đầu chỉ nghĩ muốn nhanh chóng về uống thuốc nằm nghỉ ngơi, lại quên Mạnh Thiệu Đình đứng ở một bên, liền xoay người hướng thang máy chạy...

“Phó Tĩnh Tri!”

Đi tới thang máy, đang định nhấn nút, phía sau lưng truyền đến một tiếng quát lớn, Tĩnh Tri cả kinh quay đầu lại lại thấy hộp cơm cô mang đến đập đầu húc vào, Tĩnh Tri sợ hãi, thế nhưng không kịp né tránh, mở to hai mắt nhìn hộp cơm đập qua đây, cô quên mất kêu cứu, cũng quên mất lấy tay che một chút, Tĩnh Tri kinh hồn chưa định, lại nhìn thấy AN Thành về mặt khăn trương, nửa người trên đều là cơm cùng ít canh còn sót lại, mà Tĩnh Tri lại là không có chút nào dính trên người.

“Anh, anh không sao chứ An Thành?” Tình Tri thấy cánh tay hắn đều là nước canh, hoảng đưa hắn kéo đến, lại lấy khăn tay của mình lung tung chà lau cho hắn, hộp cơm giữ ấm công năng rất mạnh, cơm nước cơ hồ vẫn nóng, An Thành mặc dù không có trở ngại lớn. nhưng trên cánh tay cũng đổ một mảng lớn.

Tình Tri có chút nghĩ mà sợ, nhiều hơn là tự trách cùng cảm kích, nếu không phải cô phản ứng kịp thời, An Thành cũng không phải bị phỏng, cô nhìn một mảng hồng, có cái đã phồng lên...

Tình Tri cúi đầu, vẻ mặt chuyên chú cầm cánh tay An Thành, trước lau đi nước canh, xem kỹ vết thương một hồi, vừa nghiêm túc nói: “An Thành, anh không vội vàng đi bệnh viện, trời nóng, nếu xử lý không tốt, không phải đùa đâu, nhanh lên, chúng ta đi bây giờ...”

Tình Tri lôi An Thành đi, đem chuyện của mình liên quảng lên chín tầng mây, càng làm chuyện Mạnh Thiệu Đình tức giận đã quên không còn một mảnh.

An Thành bị cô kéo đi về phía trước, vừa quay đầu lại, nhìn thấy sắc mặt Mạnh Thiệu Đình cơ hồ nhỏ nước, đôi mắt như dao nhỏ nhìn chăm chăm bàn tay Tình Tri đang nắm cánh tay AN Thành, AN Thành cảm thấy toàn thân căng thẳng, bị Tình Tri nắm cổ tay so với bị phỏng còn nóng lợi hại hơn...

Hắn như bị điện giật, sống chết đem tay mình rút trở về, lắp bắp ứng phó mấy câu rồi chạy nhanh như làn khói, chỉ để lại Tình Tri ngơ ngác không hiểu ra sao đứng đó.

Mạnh Thiệu Đình giận đến tột cùng, ngược lại là sinh ra mấy phần cảm giác vô lực.

Hắn lửa giận tới mức danh kì diệu, mấy ngày qua, hắn luôn luôn chiều cô, cũng không nghịch ý cô, tựa hôm nay giận giữ như vậy, thật là đã lâu mới như vậy.

Lại nói tiếp, hắn thật đúng là không có cần phải phát hỏa, đứa bé này lưu lại, là chính miệng hắn đáp ứng, cô coi trọng sinh mệnh này hắn biết, lúc nào cũng bên miệng, một khắc đều không bỏ xuống được. Rõ ràng là sợ nóng như vậy, lại là trong bụng kia một đoàn thịt, không nói lạnh, cái quạt còn không dám bật, thực sự nóng không được mới lấy cái quạt tay đêm khuya phe phẩy mấy cái, làm hại hắn mọi người tháng năm đều bật điều hòa, còn hắn mỗi tối nóng quá đều phải thức dậy mấy lần, mỗi khi tỉnh lại ướt nhẹp như giới nước...

Thế nhưng hắn đều vui vẻ chịu đựng, thậm chí còn ngẫm tìm người bảo dưỡng thân thể cho cô.

Lúc nên phát giận, hắn cũng chưa từng phát quá, còn lần này, rõ ràng là phản ứng rất bình thường, cái gì cũng nói không sai, hắn lại tức giận muốn chết, chỉ nghĩ muốn đem cô đánh chết

Đứa nhỏ đứa nhỏ, trong mắt cô đều là Thiệu Hiền cùng đứa nhỏ, hắn đối với cô cho dù tốt, cô cũng nhìn không thấy.

Hắn bỗng nhiên có chút ỉu rù, giống như là vừa rồi, hắn nhìn cô tức khắc mồ hôi, vội vàng muốn kéo cô đi phòng nghỉ tắm rửa một hồi.

Đến cuối cùng, thế nhưng không nhìn hắn một cái xoay người đi, cuối cùng lại kéo tay An Thành về mặt yêu thương ấy náy cùng tự trách, ở trong mắt cô, hắn không bằng cả An Thành?

Càng nghĩ càng giận, lại đánh lên trước mặt cô gái vô tri lãnh đạm, như là đánh vào chần bồng, không có tác dụng...

Hắn cười lạnh một tiếng, đi tới trước mặt cô, hộp cơm đổ đầy đất, biến thành một đồng hồ độn, Mạnh Thiệu Đình trong lòng có chút hối hận, mặc kệ thế nào, đây là hắn đem cô giữ bên người, cô lần đầu tiên đối với hắn tốt như vậy.

“Có năng lực a, trước mặt tôi, cùng nam nhân khác liếc mắt đưa tình, em xem một chút em vừa như vậy, không phải là giúp em cản hạ sao, yêu thương muốn chết muốn sống, cầm lấy tay người khác cũng không buông...”

Hắn càng nói càng không tốt, lại thấy sắc mặt cô càng trắng, trái lại hờ giận trong lòng vui sướng hơn rất nhiều.

Đến cuối cùng, tỉnh Tri tức giận mặt đỏ bừng, cắn răng, Mạnh Thiệu Đình mới ngừng lại, đưa tay kéo cô hướng phòng làm việc: “muốn trở về, hôm nay phải chờ tôi, đợi một lúc nữa tôi họp xong sẽ cùng em tính sổ!”

Động tác của hắn rất thô lỗ, cổ tay Tỉnh Tri đều bị hắn bóp đau, bụng dưới một trận khó chịu, làm cho cô trong lòng run sợ, nhưng lại không dám chọc giận hắn, vạn nhất cô có gì không hay xảy ra, hắn vừa lúc ngồi yên không để ý đến, cô cùng đứa nhỏ không thể đùa.

“Thiệu Đình, anh, anh chậm một chút, bụng tôi đau, không thoải mái...”

mình edit hơi ẩu vì ko có thời gian và cũng lười tra lại mấy câu chữ khó nên thực sự chỉ là edit cho các bạn tạm đọc hiểu nội dung thôi, chữ cũng ko có thời gian và tâm tình đâu mà chau chuốt câu chữ, các bạn ủng hộ nhiệt tình thì mình cố gắng edit tiếp nếu ko mình cũng bận lắm

183. Chương 184 : Gần Cô Thêm Một Chút

Gần cô thêm một chút

“Thiệu Đình, anh, anh chậm một chút, tôi đau bụng, không thoải mái...”

Nói hai ba câu lời hay không hại chết được người. Thanh âm Tỉnh Tri ôn nhu, lúc ở âm cuối còn toát ra khẩu âm Giang Nam ngọt mềm, sức lực tay Mạnh Thiệu Đình không khỏi buông lỏng một chút, hắn xoay người, hung hăng đem tay cô kéo tới, cả người Tỉnh Tri như có một loại tư thế muốn đắm vào trong ngực hắn...

“Sớm ngoan ngoan, chuyện gì cũng không, em mà ngang tàng, đầu tiên vẫn là bản thân chịu khổ, đau bụng? Để anh bảo An Thành về lấy thuốc cho em, em vào bên trong nằm, lúc này về, một đường lại lặn qua lặn lại một chút, không chừng bệnh thật, đến lúc đó em không phải hận chết tôi, lại nương nhờ trên người tôi?”

Mặc dù hắn đang cười, nhưng nụ cười lại mang theo một điểm tự giễu, Tỉnh Tri ngẩng đầu liếc hắn một cái, lại nghe hắn chẳng đáng hừ lạnh một tiếng, quay mặt đi kéo cô hướng phòng họp cũng không thèm nhìn cô, trong miệng tựa như nói câu gì, mơ hồ nghe được, nhưng có chút nói không nên lời thê lương: “Tôi thật đúng...thật con mẹ nó, mang tâm tư đi lo lắng cho con của người khác...”

Tỉnh Tri cảm thấy trong cổ họng như bị nghẹn, khó chịu, đến cuối cùng, liền không chịu được ho khan thành tiếng, cánh tay ôm cô của Mạnh Thiệu Đình hơi căng thẳng, đem mặt cô đặt ở trước ngực, đẩy cửa đi vào...

Phòng làm việc riêng của hắn cũng có phòng nghỉ, thế nhưng bên kia mặt trời chiếu, cô không chịu nổi lạnh, nhất định hơi nóng chịu không nổi, vì thế dẫn cô tới phòng nghỉ bên trong phòng họp.

Một phòng tất cả mọi người đều nhìn hai người họ đi vào, mấy người lớn tuổi ho khan vài tiếng quay mặt đi, về mặt Mạnh Thiệu Đình không quan tâm, không ngừng cước bộ vừa ôm Tỉnh Tri vừa nói: “Cô ấy không thoải mái, tôi đưa cô ấy đi nghỉ ngơi, trước tạm thời tạm họp, hai giờ sẽ tiếp tục.”

“Thiệu Đình à, hội nghị quan trọng như vậy, đại gia hỏa đều cùng cho tới trưa, bữa trưa cũng không ăn, anh bây giờ khen ngược, vì cái nữ nhân...”

“Đừng, anh họp đi, tự tôi đi nằm một chút thì tốt rồi, không có chuyện gì.” Tỉnh Tri hoảng một phen đưa hắn đẩy ra, thấy phòng nghỉ ở phía trước mấy bước, cô mau chóng đi vài bước, đem Mạnh Thiệu Đình khóa ở bên ngoài.

Mạnh Thiệu Đình sợ run một chút, muốn đi gõ cửa, vừa nghĩ đến cô gái kia vừa then vừa giận gương mặt hồng như cánh hoa đào, cũng không khỏi mềm lòng một chút.

Dù sao Mạnh Thị đối với dự án này rất chú trọng, phương án đã chuẩn bị hết, cũng là một bước trọng yếu để hắn tiếp nhận xí nghiệp Mạnh Thị trong nước, từ trên xuống dưới đều nhìn hắn, mặc dù vạn sự đã chuẩn bị, nhưng Mạnh Thiệu Đình cũng không dám có chút thư giãn, không biết được ở phút cuối của thành công, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?

“Vậy cứ tiếp tục đi, Trần quản lý, anh đem phương án thuật lại một lần nữa, nếu như không có dị nghị, chúng ta cứ quyết định như vậy.” Mạnh Thiệu Đình ngồi xuống, đã khôi phục vẻ mặt nghiêm túc.

“Thiệu Đình à, hội nghị hôm nay quan trọng như vậy, anh mang cái râu ria đến, vụn vặt có gì sơ sót, làm sao được bây giờ?”

(Đoạn này hợp hành kể hoạch nọ kia bỏ qua nhé!)

“Được rồi, tam hợp đi, Đông Tuấn, cậu đợi lúc nữa đem giá thầu thấp nhất cùng bản kế hoạch đưa tôi, buổi tối tôi xem.”

Mạnh Thiệu Đình nói xong đứng lên đi thẳng hướng phòng nghỉ, Bùi Đông Tuấn gật đầu, mời mọi người nhất nhất đi ra.

Cửa phòng nghỉ vẫn đóng chặt như trước, Mạnh Thiệu Đình nhẹ nhàng gõ mấy cái, lại mấy lần kêu Tinh Tri, sau đó mơ hồ nghe được tiếng bước chân biêng biếc ngân thơ từ xa truyền đến, sau đó mới nghe được tiếng dép ma sát, mạnh Thiệu Đình chỉ cảm giác trái tim mình giống như bị người trong phòng kia dùng một sợi bông tinh tế mặc vào, nhịp tim hắn cũng nhảy lên theo tiếng bước chân...

Cửa mở ra, Tinh Tri còn buồn ngủ, hai gò má mang theo phấn hồng trong suốt, trên trán có mồ hôi làm ướt mái tóc, lúc này một tay mở cửa, còn ngáp nhỏ một cái, hiển nhiên là bộ dáng ngủ không được ngon giấc.

“Họp xong rồi sao?” Thanh âm Tinh Tri miễn cưỡng ôn nhu, cô vừa mở mắt, nhìn quét trong phòng họp không còn một bóng người, chỉ thấy ánh sáng bức người theo cửa sổ chiếu vào, đánh vào trên mặt hắn, khiến mặt hắn nửa sáng nửa tối.

Đáy mắt cô tựa như sương mù, bức hắn tâm tư dập dờn, hắn đưa tay lên vòng qua vòng eo đã có chút lớn hơn của cô, một đôi mắt đen nhìn chăm chăm hai tròng mắt cô, thanh âm lại thuần hậu mê người gãi gãi màng nhĩ Tinh Tri: “Ngủ ngon không? Vừa rồi họp có ầm ĩ đến em không?”

Tinh Tri ôn nhu đẩy hắn mấy cái, lại đẩy không có ra, cô cũng không tiếp tục, biêng biếc cau mày: “Ngủ đã lâu, quá nóng, vẫn là không an ổn, nhưng tôi cũng không nghe thấy các người ở bên ngoài la hét ầm ĩ cái gì.”

Mạnh Thiệu Đình đáy mắt lại càng phát ra ôn nhu dày đặc, khóe môi cũng vung lên một độ cung mềm mại, bàn tay đặt ở trên bụng cô nhẹ nhẹ vỗ: “Bụng còn đau hay không?”

“Ngủ một hồi, cũng đỡ hơn rồi, chính là thỉnh thoảng lại đau như vậy một lần, quái dọa người.” Tinh Tri lười nhác ngồi ở trên sofa, tay đưa vén một chút tóc ẩm ướt, đáy mắt có chút bức bối: “Tóc lại ướt, lại không dám gội, khó chịu quá.”

Cô như vậy thoát ra tính trẻ con, Mạnh Thiệu Đình cực thích, hắn ngồi xuống một tay ôm cô, một tay rót cho cô chén trà ấm đưa tới, Tinh tri cũng không cầm, thuận thể liền tay hắn uống vài hớp, liền quay đầu đi, Mạnh Thiệu Đình đáy mắt tiểu ý càng sâu, cô một khi nhu thuận, không chống cự hắn vô cùng thân thiết kì hảo, tâm tình của hắn cũng tốt vô cùng, nhện không được đã nghĩ đi thân cô...

Tinh Tri rút cổ một cái, thân thể cũng dựa về phía sau một chút, nhưng cánh tay Mạnh Thiệu Đình chăm chú ôm cô, cô vô pháp chống cự nhập đầu vào ngực hắn, môi của hắn nóng nóng, dán trên cằm cô, hắn như là hứng thú đang đùa lộng cô, hôn cô một chút, lại khe khẽ cắn, như vậy khiêu khích, lại càng làm cô tâm tình khó an, toàn thân không được tự nhiên.

“Chờ mấy ngày nữa hết bận, anh mang em đi giải sầu, bạn anh mới mở câu lạc bộ suối nước nóng, anh cũng nên đi ủng hộ, thuận tiện dẫn em đi tắm, cũng rất có lợi đối với thân thể.”

Tinh Tri xoay mình mất sáng ngời, cô xoay mặt về phía hắn: “Anh không phải bận nhiều việc sao? Trời nóng thế này còn có việc làm?”

Cô có chút bộ dáng vô tri, khiến hắn hài lòng cười ra tiếng, đưa tay xoa xoa tóc ướt của cô, liền thấy một đôi con ngươi sáng bóng đáng yêu như dự dồ hắn, hắn cúi đầu, hôn lên mí mắt mỏng, mạch máu xanh tinh tế như ẩn như hiện, khiến tim của hắn cũng mềm nhũn ra...

“Đừng...ngứa...” Tinh Tri bị đầu lưỡi hắn khiêu khích liên tiếp lui về phía sau, xúc cảm tê tê ngứa ngứa dường như chưa từng trải qua, cô có chút khó chịu, vẫn là chống cự nhiều hơn, nếu như là Thiệu Hiên, cô chắc hẳn, chắc hẳn sẽ cảm thấy vui vẻ đi.

Hãy like và share ủng hộ dịch giả và thic h nhé <3.>

184. Chương 185 : Cửa Sinh Tử

Cửa sinh tử

Thế nhưng người trước mặt này không phải Thiệu Hiền, là một người đàn ông mà cô hận không thể nhìn hẳn xuống địa ngục, mặc dù cô hận hẳn như vậy, nhưng không được ở trước mặt hẳn hư xà chu toàn, như vậy dần vật, thật đúng là không như năm năm kia không chịu nổi cuộc sống dễ chịu.

“Tình Tri...Anh nghĩ muốn em...” Hơi thở của hẳn có chút dồn dập lên, động tác hôn cô cũng dần dần thô bạo, Tình Tri cảm giác bàn tay trên lưng một chút nắm chặt, bụng dưới có chút đau, cô hốt hoảng, không nhận được liều mạng đẩy hẳn, hẳn lại một tay đè lại động tác của cô, lại hôn một đường xuống dưới, dần dần dao động đến ngực của cô...

Cô chỉ mặc một áo sơ mi rộng thùng thình, vừa rồi ngủ nóng, liền cởi hai ba nút, xương quai xanh suy nhược đều nhìn thấy rõ ràng, lại xuống phía dưới, da thịt trắng như sứ nhảy vào mắt, làm cho hẳn kìm nén không được, hai tay thẳng thắn buông cô ra, chuyển qua trước ngực cô muốn cởi nút, nửa ngày cởi được một cái, hẳn có chút bực, hai tay xé một cái, áo sơ mi chia làm hai nửa...

Tình Tri hét lên một tiếng, sống chết căn môi của mình, cô xấu hổ hai tay che lại, hẳn luống cuống đè xuống hai tay yếu ớt của cô, lập tức thành thạo đem hai tay cô cố định trên đỉnh đầu...

Cảnh xuân trước ngực cô, chỉ một thoáng nhảy vào mắt hẳn.

Vì mang thai, ngực của cô rõ ràng lớn hơn, da thịt trắng nõn động lòng người, cô mặc áo con che một phần, càng làm cho hẳn hết hồn, nơi đỉnh hồng nhạt cơ hồ muốn cùng da thịt đang nổi giận cùng một thể, Mạnh Thiệu Đình cảm thấy tim như nổi trống, chưa bao giờ từng nhìn thấy một màn hương diễm như vậy trên người cô, hẳn lâu không gần nữ sắc, lúc này lại càng khó nhận.

Cũng không muốn nhận nữa.

Cô là tình phụ của hẳn, chức trách lớn nhất của cô không phải là phụ trách hầu hạ hẳn việc này sao, có lửa phải dập tắt lửa sao?

Trông mắt Mạnh Thiệu Đình hồi lâu mới từ trước ngực cô lấy ra, dần dần xuống phía dưới, hông của cô tuy đã to hơn một chút, nhưng so với người thường vẫn nhỏ, bụng dưới mềm mại trắng nõn như ngọc, lại hơi lộ ra độ cong kiều mị, yết hầu hẳn hơi lẩn, nhận không được nghiêng người xuống, Tình Tri bị dọa muốn thét chói tai, thanh âm đến miệng lại như con mèo nhỏ nức nở, cô trừng một đôi con ngươi lớn đầy nước nhìn hẳn, nhìn hai con ngươi của hẳn cũng tựa như đỏ sẫm, chỉ hận không thể đem cô nuốt vào trong bụng mình, cô cực sợ!

“Thiệu Đình...Đừng, không được...”

Bụng dưới của cô tựa hồ như có một trận co quắp, sau đó liền đau kéo dài, cô vô pháp chống đỡ, chỉ ai ai cầu hẳn, trong lòng rõ ràng, chỉ cần cô ngoan ngoãn chịu thua, hẳn sẽ đối với cô ngoan ngoãn phục tùng.

“Thiệu Đình, bụng tôi không thoải mái, hôm nay không được, anh, anh tìm người khác, có được không?”

Thanh âm ai oán của cô nói ra lời khẩn cầu, nếu bình thường hẳn nhất định không nhận, nhưng hôm nay không được, hẳn nhận hồi lâu, một thân nóng như lửa, không biết là trời quá nóng, hay là hôm nay trong mắt của hẳn cô quá đẹp quá ngon miệng, nói chung, hẳn muốn cô, quyết không bỏ qua!

“Tôi không tìm người khác, bày đặt ở em, anh tội gì bỏ gần cầu xa?” Hẳn hơi đứng dậy, đem áo sơ mi của mình xả rụng, sau đó bắt đầu xé vấy Tình Tri, Tình Tri sắc mặt trắng bệch, liều mạng uốn éo người muốn tránh, nhưng không ngờ hai người họ gần quá, cô càng giãy giụa, trên người hẳn lại càng phát ra khô nóng, đến cuối cùng, một giây nhấc nài cũng không được, vấy của Tình Tri biến thành một khối vải rách bị hẳn ném xuống đất...

Cô lúc này hồn bay phách tán, bản thân rõ ràng thân thể mình, bình thường tình dục cẩn thận còn xảy ra cái trục trặc, căn bản không chịu nổi...

Cô biết là hần không để ý, nếu đứa nhỏ có chuyện không hay xảy ra, hần không chừng rất cao hứng, nhưng cô không được, cô vô luận như thế nào đều không chịu đựng chuyện như vậy phát sinh, đây là đứa nhỏ của cô và Thiệu Hiên, nếu như cô không bảo đảm, cô nên lấy cái mặt nào đi gặp Thiệu Hiên?

“Mạnh Thiệu Đình, anh đừng...A...Anh không được đụng vào, Mạnh Thiệu Đình...tôi mang thai, không được...a...”

Tĩnh Tri không khống chế được nữa hét chói tai, cô chỉ cảm thấy hạ thân bỗng nhiên tuôn ra một trận nóng hổi, sau đó liền nghe tiếng hần kiềm chế tức giận chửi một tiếng, trọng lượng áp chế thân thể cô đột nhiên biến mất, hần không tiếp tục, hần buông tha cô sao?

Cô muốn mở mắt xem chuyện gì xảy ra, nhưng mí mắt lại nặng như nghìn cân, trước mắt ánh sáng lóe lên, một trận tối một trận sáng, trong tai vù vù không ngừng, hạ thân như bị cái gì thấm ướt, đáy lòng cô dần dần minh bạch chuyện gì xảy ra, cô muốn đứng lên, nhưng lại không thể động đậy, nước mắt một chút chảy ra ngoài, hai tay cô lực lự lung tung, bắt được tay hần, ngón tay trắng bạch thoáng cái nắm chặt tay hần, Mạnh Thiệu Đình quả thật không thể tin khí lực lúc này của cô lại lớn như vậy, mặt của cô trắng như quỷ, hạ thân không ngừng chảy máu, thế nhưng cô nắm lấy hần, hần lại tránh không ra...

“Tĩnh Tri...” Hần hơi cúi người xuống, nhẹ nhàng gọi tên cô.

Thần trí cơ hồ sắp nghiền nát lại dần dần thu nạp, cô nắm lấy tay hần chặt hơn mấy phần, thanh âm lại đứt quãng, cô biết hần ước gì lúc này đứa con này không có, thế nhưng cô không thể cứ như vậy ngồi chờ chết...

“Thiệu Đình, giúp tôi một chút...” Cô không mở mắt ra được, lại dùng hết khí lực nói với hần: “Giúp tôi bảo vệ đứa nhỏ, tôi đáp ứng anh, từ nay về sau, tôi không nghĩ đến Thiệu Hiên nữa, toàn tâm toàn ý ở cạnh anh, nếu như đứa nhỏ không có...”

Tĩnh Tri toàn thân mồ hôi đầm đìa, nhưng cô mặc kệ, cô chỉ gắt gao nắm chặt tay hần: “Nếu như đứa nhỏ không còn, tôi sống cũng không được, tôi chết cũng không tha thứ cho anh, anh suy nghĩ một chút con của chúng ta, đứa nhỏ kia của chúng ta, Thiệu Đình, đây là điều thứ ba...Điều thứ ba, anh phải cứu nó...”

Cô cảm giác cánh tay dần dần cứng ngắc, cô sắp ngất, nhưng cô còn đang cố gắng chờ, bất quá chỉ mấy giây, nhưng tựa như vượt qua nửa thế kỷ, rốt cuộc nghe được thanh âm của hần, khàn khàn, không cam lòng, nhưng cũng mang theo sâu nặng bất đắc dĩ cùng đau tiếc: “Tôi đáp ứng em, yên tâm, đứa nhỏ không có việc gì.”

Cô mơ hồ mang theo nụ cười ngất đi, nhưng vẫn nắm chặt tay hần, Mạnh Thiệu Đình ngồi thẳng lên, nhìn cô, hần mặc dù nói không nên lời khó chịu cùng không cam lòng, nhưng vẫn lập tức gọi điện thoại, trước tiên đưa cô tới bệnh viện, thân thể của cô rất tệ, nhưng cho phép đứa nhỏ này thực sự là mạng lớn, có lẽ đứa nhỏ đã chết kia của họ phù hộ nó, vì thế hai mẹ con bọn họ ở quỷ môn quan một vòng, lại là song song còn sống.

Tĩnh Tri không biết chính mình ngủ bao lâu, lúc cô tỉnh giấc, lại thấy Triển Thanh Thu ngồi ở bên giường mình, vừa thấy cô mở mắt ra, Thanh Thu liền cười híp mắt bưng chén cháo ấm qua: “Tĩnh rồi sao, cô bắt tĩnh một ngày một đêm, nhị thiếu cũng theo cô mệt mỗi một đêm, buổi sáng bị tôi đuổi về nghỉ ngơi, phỏng chừng lúc nữa lại tới.”

Toàn thân Tĩnh Tri đau dữ dội, cũng không để ý Thanh Thu nói gì đến Mạnh Thiệu Đình, câu đầu tiên là hỏi đứa nhỏ, sắc mặt Thanh Thu hơi trắng, nhưng lại hài lòng thay cô: “Thực sự là phúc mệnh lớn, cô cùng đứa nhỏ đều tốt, nhưng sau này phải cẩn thận.”

Tĩnh Tri đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, cô nhắm mắt chấp tay hành lễ, trong lòng yên lặng cầu khẩn, cầu trời phù hộ cho cục cưng an toàn khỏe mạnh sinh ra, lớn lên, Phó Tĩnh Tri nguyện ý giảm thọ hai mươi năm, chỉ cần đứa nhỏ cả đời thuận lợi an khang.

Cô vì Thiệu Hiên, vì đứa nhỏ có thể không thêm để ý đến mệnh thọ, nếu cô để ý một mình cũng không thể sống, mình cô sống có ý nghĩa gì?

Thanh Thu thấy cô rơi lệ cũng không khỏi rơi nước mắt: “Tĩnh Tri, cô thật may mắn, con của tôi, con của tôi nếu không chết, hiện tại nhất định gặp cô đã biết cười rồi.”

Tĩnh Tri trong lòng chua ngọt đan cài, cũng có thể hiểu thật sâu nỗi khổ của Thanh Thu, cô chậm rãi vươn tay nắm tay cô ấy: “Cô cũng đừng khổ sở, tôi trước đây, cũng mất một đứa nhỏ, tự vị trong lòng như thế nào, thật sự khó chịu, thế nhưng cũng đã qua, hiện tại không lại có?”

“Cô thực sự khổ sở, chúng ta liền tái sinh cái đi.” Cửa phòng bệnh bỗng nhiên bị đẩy ra, Mạnh Thiệu Đình đứng ở cạnh cửa, một đôi con ngươi sâu đen, mơ hồ mang theo chút khát khao.

Thanh Thu xi thoáng cái cười rộ lên, Tĩnh Tri lại lạnh mặt xoay người kéo chăn lên, Mạnh Thiệu Đình cũng không để ý, mang mặt cười tiến vào: “Thanh Thu cô trở về nghỉ ngơi đi, tôi trông nom cô ấy là được rồi.”

Hôm nay ở nhà dưỡng thương, haizzz...mình bế con xuống xe sai tư thế bị treo cột sống, đúng là hàng mã mà!

Ai có sức khỏe gắng giữ gìn nhé, bị đau đầu mới thấy khổ nhục ở đó! cảm ơn mọi người đã ủng hộ thíchdoctruyen.com

185. Chương 186 : Tâm Cơ Mĩ Nhân

Tâm cơ mĩ nhân

Triển Thanh Thu nghe hắn nói như vậy, buông chén cháo xuống, đứng dậy, cô liếc nhìn Tĩnh Tri trằm đầu, lại nhìn Mạnh Thiệu Đình, đem hắn kéo qua một bên, nhỏ giọng nói: “Anh cũng nên khéo một chút, đã đem người ta lưu lại bên mình, phải đối với người ta tốt hơn một chút, ba lần năm lượt lần qua lần lại, cô ấy làm sao có thể có cảm tình với anh được?”

Thái độ của Mạnh Thiệu Đình khác thường, cực kì nghe lời gật đầu: “Tôi biết, Thanh Thu cô yên tâm đi.”

Thanh Thu nghe hắn nói như vậy, lại nói thêm cái gì, cầm túi xách chuẩn bị đi ra, Mạnh Thiệu Đình lại cất giọng nói một câu: “Thanh Thu, cô đừng về Tỷ vườn, Bắc Thành mấy ngày này trong lòng cũng không chịu nổi đâu, cô về thăm nhà một chút đi.”

Thanh Thu cầm túi xách hơi siết chặt, cô cười khổ một tiếng, xoay người lại, một đôi mắt to sáng sủa nhìn Mạnh Thiệu Đình, đôi má lúm đồng tiền nhàn nhạt, ánh mắt cô có chút thê lương, dần dần nhìn nơi cửa sổ trống trải, mặt trời sáng rực, ánh sáng ấm áp, thế giới này đẹp như thế, nhưng Triển Thanh Thu cô, cũng đã không có ngày mai.

Cô không muốn người khác nhìn thấy cô chật vật, cho nên cô cười cười: “Thiệu Đình, cảm ơn ý tốt của anh, thế nhưng, tôi không muốn trở về, cũng không thể trở lại.”

“Thanh Thu, Bắc Thành hắn rất quan tâm cô...”

“Anh ở với một người hồ đồ biểu hiện, chính là ở trước mặt cô ấy đối tốt với một người khác, sau đó cô ấy không ở trong cuộc sống của mình nữa, anh ngày ngày cùng phụ nữ khác ở trong tân phòng của cô ấy sao?”

Thanh Thu rất nhanh nói xong, liền xoay người đi ra ngoài: “Thiệu Đình, anh không nên nói giúp hắn, tôi sẽ không trở về.”

Cửa nhẹ nhàng đóng lại, Mạnh Thiệu Đình hơi run sợ, lại cũng không biết nói thêm cái gì, hắn đi tới trước giường bệnh Tĩnh Tri, khom lưng, vươn tay kéo chăn che mặt của cô xuống, tay cô nắm thật chặt chăn, nhưng vẫn không chống lại khí lực của hắn...

“Không sợ buồn phá hủy?” Hắn khẽ cười nhìn cô, vẻ mặt cô lại ửng hồng, cầm giận xoay mặt sang chỗ khác đối mặt với tường.

Mạnh Thiệu Đình nặng nề cười một tiếng, hai tay luồn qua nách cô, đem cô ôm lấy: “Lời nói hôm kia đều quên?”

Tĩnh Tri đang đỏ mặt chuyển sang trắng bệch, lông mi dài chớp chớp đầy mắt: “Chưa.”

“Vậy ngoan ngoãn, tôi thế nhưng từng câu từng chữ đều nhớ kĩ.” Hắn cười, tiểu ý ảm áp dạt dào, lại làm cho Tĩnh Tri lạnh đến tận xương tủy.

“Mở mắt ra nhìn tôi.” Ngón tay hần vuốt ve cằm cô, một chút một chút, muốn cở đem ánh mắt nhìn hần.

“Nói cho tôi biết, tôi là ai.” Lực đạo của hần gia tăng mấy phần, trên da thịt trắng nõn rõ ràng vết hồng, Tĩnh Tri cắn chặt khớp hàm, ánh mắt mơ hồ bất định, cuối cùng vẫn là rơi vào trên mặt của hần, thanh âm của cô hừ hừ như muỗi, nhưng thanh âm vẫn rõ ràng truyền đến: “Mạnh, Mạnh Thiệu Đình...”

Hần mặc dù không hài lòng lắm, nhưng vẫn bỏ qua cho cô, đáy mắt hiện lên ý cười đắc ý, mũi cao thẳng dè xuống, cơ hồ ánh mắt đều muốn cùng cô đụng vào nhau, Tĩnh Tri nghe được thanh âm bá đạo vang bên tai: “Từ hôm nay trở đi, em phải đem tôi để ở trong lòng, trước đây có ai, tôi mặc kệ, sau này, chỉ có thể là tôi.”

Tĩnh Tri ngơ ngẩn vài giây, nhẹ nhàng gật đầu.

Hần tiểu ý càng sâu, tựa như thưởng cho cô cái hôn: “Đến, uống chút cháo đi.”

Cô cũng rất nể tình uống hết một chén, mặc dù phân nửa bị hần làm rớt trên người hai người, nhưng đến cuối cùng, hần hiển nhiên thành thạo vô cùng, lại lấy nửa bát nữa bắt Tĩnh Tri ăn, Tĩnh Tri mặt mũi trắng bệch, chết sống cầu nửa ngày, hần mới có một chút không cam lòng buông chén cháo xuống, muốn hộ lý đến thay quần áo cho cô, Mạnh Thiệu Đình lại đợi một hồi, nhớ tới còn nhiều việc chưa xử lý, đang định quay về...

“Em nghỉ một chút đi, bác sĩ nói ngày mai em được xuất viện, tôi có chút việc, buổi tối trở lại.”

Tĩnh Tri vừa mới gật đầu, chợt lại nhớ tới cái gì, cô vội vàng ngồi dậy, ôm đồm ở tay hần: “Thiệu Đình, tôi cũng muốn trở về.”

Mạnh Thiệu Đình xoay người, thấy thần sắc cô hoảng loạn, điềm đậm đáng yêu giống như con mèo con bị vứt bỏ, hần liền cười, đưa tay sờ sờ má cô, ôn nhu nói: “Không nháo, bác sĩ nói em còn phải quan sát một ngày.”

“Tôi khỏe rồi, thực sự, tôi không muốn nằm viện, tôi muốn trở về nhà, hoa của tôi hai ngày nay chắc đều nở, tôi muốn nhìn chúng...” Cô lôi ống tay áo hần, giống như đứa nhỏ nhẹ nhàng phe phẩy: “Thiệu Đình, xin anh, đừng để tôi một mình đợi ở chỗ này...”

Ánh mắt của cô rưng rưng, hàm chứa hơi nước, tim hần mềm nhũn ra, không tự chủ được gật đầu đáp: “Có thể trở về, thế nhưng để bác sĩ đến kiểm tra một chút, nhìn nhìn cũng không thể được.”

Có lẽ là cô không có việc gì, tinh thần cùng sức khỏe cô cũn tốt lên rất nhiều, bác sĩ kê rất nhiều thuốc, dặn rất nhiều, lúc này mới đáp ứng cho cô xuất viện.”

Lúc đến biệt thự mai vườn, chính là hoàng hôn, bầu trời như là đổ thùng thuốc màu, ánh sáng như sợi tơ ngũ sắc chiếu xuống, trong vườn hoa vắng vẻ, mặt trời chiều đem vườn hoa nho nhỏ của cô đều bao phủ đỏ rực, Tĩnh Tri bị Mạnh Thiệu Đình ôm xuống xe, đi qua đường mòn, trực tiếp trở về phòng ngủ, hần đem cô an trí xong, liền chuẩn bị đi thư phòng, Tĩnh Tri kéo hần lại...

Mạnh Thiệu Đình có chút kì quái nhìn cô: “Thế nào nữa?”

Tĩnh Tri sắc mặt đỏ lên, nín hồi lâu rồi quanh co nói: “Anh, anh đừng đi...”

Mạnh Thiệu Đình mắt hơi cong lên, hần vỗ vỗ tay cô an ủi nói: “Anh ở thư phòng cách vách, có một chút việc phải xử lý, một hồi lại đến cùng em, nghe lời.”

“Vậy anh đem máy tính tới phòng này làm việc là được rồi, em, em sẽ không quấy rầy anh.” Tĩnh Tri mặt đỏ như máu, nếu là ngày xưa, cô tuyệt đối không chịu nói như vậy, thế nhưng lúc này, mặc dù trong lòng gang hăng hải lẫn lộn, Tĩnh Tri vẫn thật nhỏ nói ra...

Mạnh Thiệu Đình đứng ở bên giường nhìn cô, cô một tay lôi ngón tay của mình, một tay chống ở trên giường, tóc dài toán loạn trên vai, gương mặt hồng đến tận gáy, lại càng phát ra mê người, hần mặc dù không biết cô đột nhiên tại sao lại dính hần, thế nhưng cô rất rõ ràng “quần quýt”, làm cho hần thập phần hưởng thụ.

“Được, vậy em nằm nghỉ đi, anh đi lấy máy tính tới.” Hần đáp lời, đem tay của mình rút ra, đi hai bước, vừa quay đầu lại, nhìn thấy cô xấu hổ, khiến hần càng mềm lòng, còn chút đồ kị sót lại, liền tan thành mây khói.

Mạnh Thiệu Đình xách máy tính xách tay qua, hần mở máy vi tính, vào hòm thư có thư mới, nghĩ đến Tĩnh Tri đột nhiên xuất huyết té xỉu, hần còn chưa kịp xem bản kế hoạch cùng giá thầu thấp nhất.

Vừa mở thư ra xem, Tĩnh Tri nữa ngủ bỗng nhiên rên rỉ một tiếng, cô ôm bụng sắc mặt trắng bệch, trên trán đổ mồ hôi, Mạnh Thiệu Đình đang định xem thư, thấy cô như vậy liền hoảng sợ, hần ném chuột xuống chạy qua bên giường cô, hai tay ôm lấy cô: “Tĩnh Tri, Tĩnh Tri, có phải bụng lại đau hay không?”

Tĩnh Tri toàn thân đều run lên, môi trắng một mảnh, lòng bàn tay mồ hôi lạnh dính ướt, lại lạnh dọa người: “Thiệu Đình, thuốc của em...”

“Anh đi lấy cho em.” Mạnh Thiệu Đình lập tức buông cô, hần không kịp gọi người hầu, nhớ tới lúc xuống xe chỉ lo ôm Tĩnh Tri, thuốc vẫn để trên xe, có lẽ tài xế lấy thuốc để ở phòng khách, trong lòng nghĩ, liền đẩy cửa phòng, rất nhanh đi xuống lầu...

Bản kế hoạch trong mail vẫn đang mở, chuột lẩn rất nhanh, trượt xuống phía dưới, một hàng con số rõ ràng nhảy vào đáy mắt, Tĩnh Tri nhắm mắt mấy lần, liền ghi tạc trong bụng, động tác của cô nhanh nhẹn, đem tất cả quy về nguyên trạng, liền nghe thấy tiếng bước chân hần mơ hồ truyền đến, Tĩnh Tri vội vàng đến bên giường nằm xuống, nhắm mắt lại, tựa như đã bất tỉnh, sắc mặt như tro nguội một mảnh.

Mạnh Thiệu Đình cầm thuốc đẩy cửa tiến vào, liếc thấy hình như Tĩnh Tri đã ngất, hần sợ hãi, nhìn cô lúc này so với mấy hôm trước thực sự dọa người, tim hần đập nhanh hơn, chân tay cũng lạnh lẽo theo, hần đem thuốc đổ ra, nước cũng chuẩn bị, vừa cúi đầu gọi cô: “Tĩnh Tri, Tĩnh Tri?”

“Àn, Thiệu Đình...” Cô làm như nói mê nửa mở mắt, gọi tên hần thanh âm cực kì ai uểnh nhu nhược, Mạnh Thiệu Đình vội vàng nâng cô dậy, đem cô tựa vào trong lòng mình: “Thuốc đây rồi, uống luôn đi.”

Hần tự mình đưa thuốc vào trong miệng cô, lại cầm chén nước đưa tới.

Tĩnh Tri uống một hớp nước, ngửa mặt đem thuốc nuốt xuống, trong nháy mắt cô nhìn thấy trong con người hần độ thân thiết, như một hồ nước đen sâu thẳm, liền như vậy cực kì rõ ràng nhìn hần, hình như có khẩn trương, hình như có yêu thương...

Tĩnh Tri chỉ cảm thấy thuốc như mắc trong họng, vỏ bọc đường bên ngoài đã tan, rất đắng, Tĩnh Tri hơi nhắm mắt lại, nhóm nước mắt bỗng nhiên chảy xuống...

186. Chương 187: Cô Ban Tặng Một Dao

Chương 187: Cô ban tặng một dao

Hạ chí đã tới, ủa hạ ở thành phố A là gian nan nhất, toàn thành phố giống như bị bao phủ bởi ánh sáng trắng chói mắt, tiếng ve sầu kêu náo nhiệt, giữa trưa trên đường người rất ít, cơ hồ đều trốn ở trong phòng điều hòa, liếc mắt nhìn bên ngoài, đều cảm thấy nóng tới da thịt người.

Trong phòng hội nghị cực lớn mà cũng cực kì yên tĩnh, một phòng trầm mặc, cửa sổ đóng rất chặt, khí lạnh phun ra không ngừng nhưng trên mặt mọi người đều bị mồ hôi đổ thấm ướt.

Mạnh Thiệu Đình ngồi an vị sau chiếc bàn lớn, ống đựng bút, máy vi tính, điện thoại, chén nước, đều bị quăng xuống đất...

“Nói đi, là ai làm.” Một lát sau Mạnh Thiệu Đình phá vỡ trầm mặc trước, hần thông thả ngẩng đầu lên, một đôi mắt ưng lợi hại đảo qua mọi người, khóe môi hần căng thẳng, hai bàn tay đặt trên bàn nắm chặt, huyết thái dương không ngừng nhảy, bại lộ cơn giận của hần.

Không người nào dám lên tiếng trả lời, mấy nguyên lão cấp ban giám đốc thành viên đưa ánh mắt nhìn về phía Mạnh Chấn Tông đang nhắm mắt dưỡng thần, có người lấy hết dũng khí nói: “Những người biết giá thầu của công ty, đều là nguyên lão của công ty, làm sao không biết phân nặng nhẹ mà lại làm ra chuyện bỉ ổi mạo hiểm như vậy?”

“Đúng vậy, đúng vậy, mọi người đều tham gia công ty mười mấy năm, công ty luôn đối đãi với chúng tôi không tệ, ai sẽ làm ra chuyện vô liêm sỉ như vậy?”

“Vậy sao? Các người nói vậy, chẳng lẽ phó tổng tôi lại đem tiết lộ giá thầu thấp nhất cho đối phương?” Mạnh Thiệu Đình cảm giác lửa giận trong mình muốn nổ tung, nhưng hắn làm bộ rất nhẹ nhàng hiền hòa mở miệng.

Có người len lén liếc nhìn hắn cúi đầu miệng lầm bầm: “Nói không chừng, ngày đó Phó tiểu thư đến nghe được gì cũng nên, Phó tiểu thư kia ai biết chứa tâm tư gì...”

“Nói hươu nói vượn!” Mạnh Thiệu Đình bỗng nhiên vỗ mạnh xuống mặt bàn, mọi người hoảng sợ đều ngừng đầu nhìn hắn, hắn thoáng cái đứng lên, vòng qua bàn đi tới trước mặt người nọ, một bên khước môi nhếch lên một mặt cười lạnh lùng: “Ông nói là cô ấy, hãy cho tôi một lý do thuyết phục đi? Cô ấy là hạng người gì, tôi không biết sao? Lại nói, ngày đó cô ấy một mực trong phòng nghỉ ngủ, các người cũng biết, hiệu quả cách âm tốt như thế nào, cô ấy căn bản không có khả năng nghe được, còn có, chúng ta cũng chưa từng đề cập qua giá thầu tại đó, cô ấy từ đâu biết được?”

“Trần Quản lý đem bản kế hoạch cùng giá thầu thấp nhất gửi mail cho ngài, Phó tiểu thư ngày ngày cùng nhị thiếu một chỗ, chính là không cẩn thận thấy được, cũng là một khả năng...”

Lại có một người phụ họa nói thêm, câu này vừa nói ra khỏi miệng, mọi người không khỏi nhìn về phía Mạnh Thiệu Đình, mà Mạnh Chấn Tông cũng chậm rãi mở mắt ra, ông nhẹ nhàng ho một tiếng, trong phòng hội nghị lập tức im lặng, Mạnh Chấn Tông giương mắt nhìn Mạnh Thiệu Đình: “Thiệu Đình, anh đem Phó Tĩnh Tri đến công ty?”

“Là, Cha, ngày đó Tĩnh Tri tới công ty đưa cơm cho con...”

“Làm loạn! Cô ta tính cái thứ gì? Chạy tới đưa cơm, chẳng lẽ anh đường đường là Phó tổng của Mạnh Thị cơm trưa cũng không có mà ăn?”

Mạnh Chấn Tông tức giận hắng giọng, tay chống quai trượng run run không ngừng, “Đây là chuyện gì? Mạnh thị chúng ta từ trên xuống dưới đều luôn nghiêm cẩn, Tôi ngày ngày dặn anh, hành sự phải cẩn thận, anh là không nghe, đem nữ nhân không đứng đắn kia bên người, ta và mẹ anh khuyên không được, anh muốn cùng cô ta một chỗ, ngay cả vị hôn thê cũng bỏ rơi, anh móc tim móc phổi sủng cô ta đến tận trời, nhưng là nuôi sói cắn lại anh, anh thoái mái sao?”

“Cha, sự tình còn chưa làm rõ ràng, người thế nào nhất định nói là Tĩnh Tri làm? Cô ấy mỗi ngày cùng con một chỗ, thế nhưng Trần Quản lý gửi mail cho con, cô ấy không biết mật mã hòm thư làm thế nào xem được giá thầu...”

Mạnh Thiệu Đình nói đến đây bỗng nhiên dừng lại, hắn chợt nhớ đến ngày đó, trong đầu thoáng chốc một trận minh bạch, chỉ cảm thấy tim mình giống như bị nhéo một cái, một màn kia, như lóe lên trước mắt hắn, rõ ràng vô cùng...

Hắn ở trên thương trường mấy năm, lúc nào cũng cẩn trọng, không nghĩ đến người phụ nữ mình sống chết giữ bên người lại coi chính mình là kẻ thù.

Cô đột nhiên không thoải mái, đau chết đi sống lại, hắn vội vã xuống lầu lấy thuốc cho cô, hòm thư chưa đóng, cô chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấy...

Mạnh Thiệu Đình dần cảm giác như mình bị đông cứng nơi tầng sâu chót nhất của núi băng, toàn thân da thịt thoáng động khẽ, là cô, chẳng lẽ là cô thật? Là cô đem giá thầu thấp nhất, sau đó đem tiết lộ cho đối thủ lớn nhất của Mạnh Thị, nên Mạnh thị mới bị thảm bại như thế này?

Tại sao là cô? Hắn biết cô hận hắn, hắn biết cô thậm chí muốn nhìn hắn chết, thế nhưng mấy ngày này, hắn đối đãi cô chẳng lẽ còn không tốt sao?

Cô biết rõ, cô cùng đứa nhỏ của Mạnh Thiệu Hiền, khiến cho hắn có bao bực bội cùng sỉ nhục, thế nhưng cô cầu hắn lưu lại, hắn không muốn nhìn cô tìm cái chết, càng không muốn cô không có đường sống toàn vẹn, vì thế hắn nhẫn, cho cô lưu lại, thậm chí ba lần bảy lượt cứu cô cùng đứa nhỏ, nếu như hắn ích kỷ một chút, đứa nhỏ không còn, hắn không cần nhớ tới đứa bé này thì tâm như lửa đốt nghĩ tới cô cùng Thiệu Hiền quần quýt một chỗ, nhưng hắn vẫn cứu, thậm chí trông cô cả đêm, đơn giản là từ đầu chí cuối cô nắm tay hắn, chặt như vậy, gần kề như vậy.

Chặt chẽ như vậy khiến cho hắn một lần khuyên chính mình, quên đi, quên đi, từ nay về sau, sẽ không đem đứa nhỏ kia là khúc mắc trong lòng mình, hắn sẽ an bài cho đứa nhỏ thật tốt, không làm cô khó xử.

Hắn cho tới giờ chiều cô, cho dù có những lúc trong lòng không thoải mái phát sinh tức giận, thế nhưng mỗi lần như vậy lại mất vài lần tâm tư để dành khuyên nhủ cô.

Tóc của cô đã sớm mọc dài, thế nhưng hắn vẫn len lén đặt trên bàn trang điểm của cô một cây lược bằng gỗ đào, hắn không nhìn thấy cô ném đi, thế nhưng hắn nhìn thấy trong thùng rác ở phòng ngủ, hắn nhớ chính mình từng sốt hồi lâu, coi như là một đứa nhỏ cao hứng từng bừng một hồi đi, thế nhưng lại đem hắn phụng phịu mắng một hồi...

Hắn lúc ấy hận không thể bóp chết cô, thế nhưng ngày hôm sau hắn lại như bị ma sui quỷ khiến len lén mua một cái mới, sau đó cô lại ném xuống, hắn xích nhiên cười, vẫn là mua, cô vẫn ngày ngày như vậy.

Về sau có một ngày, hắn phát hiện cô không có mất lược, cô sớm đã rời giường, hắn nhìn thấy cô ngồi trước bàn trang điểm, cầm cây lược gỗ đào chải trên mái tóc dài ấy, hắn ngồi trên giường nhìn cô, chỉ cảm thấy nếu cô vẫn chịu dùng nó, hắn là cả đời đều đối với cô thật tốt, nét mặt hắn thờ ơ, nhưng nhìn cô, hắn ngày đó lại hài lòng như một tên ngốc.

Hắn cho rằng cô cũng thực sự muốn hắn đối tốt với cô, bởi thường những năm tháng cô phải chịu ủy khuất, hắn cho rằng cô cũng cảm nhận được khổ tâm của hắn...

Hắn phối hợp với cô đến một nhọc, phối hợp cùng cô đùa giỡn trả thù cha mẹ hắn, hắn nhìn cô ngẫu nhiên thực hiện được bộ dáng hài lòng, ai bảo mình lúc trước thiếu cô? Ai bảo mình phá hủy hạnh phúc của cô?

Hắn cho rằng, mấy ngày qua, cô vô cùng thân thiết, hai người thường thường chảy xuôi ở giữa ôn nhu cùng kiều diễm, ngay cả có bảy phần giả thì cũng có ba phần là thực đi.

Lúc hắn hạnh phúc nhất, vui sướng nhất, cô đối với hắn ôn nhu nhất, bỗng nhiên trong lúc đó, cô lại đâm hắn một dao.

Không chỉ như thế, cô thậm chí còn nhanh ý cười với hắn, đem dao nhỏ ở trong trái tim hắn hung hăng giảo một vòng.

187. Chương 188: Yên Lặng Chịu Đựng

Chương 188: Yên lặng chịu đựng

Editor: May

Mạnh Thiệu Đình chỉ cảm giác mình trở nên ngây ngốc, anh không biết làm sao để ngăn đầu lên, cũng không biết mình làm sao đối mặt với ánh mắt dò xét và nghi ngờ đánh giá kia, thậm chí anh không biết sao mình có thể run rẩy nhẹ nhàng mở miệng:

“Không phải cô ấy, tôi dám đảm bảo với các ngài, không phải Phó Tĩnh Tri làm.”

Ánh mắt anh rất dọa người, mặt lại trắng như tờ giấy, anh liếc mắt nhìn sắc mặt ám trầm của Mạnh Chấn Tông, lại nhìn vẻ mặt lóe lên của mọi người, nói từng câu từng chữ: “Tôi sẽ tra rõ chuyện này, cho mọi người một cái công đạo.”

“Thiệu Đình, chuyện đã đến nước này, con còn muốn che chở cho cô ta sao? Lần này chúng ta tổn thất lớn như vậy, nếu như không phải Thiệu Tiệm bàn thành một mối làm ăn, cho chúng ta cơ hội thở dốc, lần này Mạnh thị chúng ta ắt gặp phải tổn thất nặng! Tuy nói như thế, nhưng tổn thất lần này cũng khó có thể tính ra, chúng ta vì lần cạnh tranh này, đã đầu tư vào bao nhiêu nhân lực, vật lực, tài lực? Thiệu Đình con tới tính đi, con tới nói câu công đạo, hậu quả như thế, ai tới gánh?”

Mạnh Chấn Tông chỉ cảm thấy cực kỳ tức giận, vừa tức vừa đau, ông luôn luôn coi trọng đứa nhỏ này, nhưng hiện tại xem ra, nó thực sự bị người phụ nữ kia làm mê mẩn tâm hồn rồi!

“Ba, con đã nói không phải cô ấy, không có chứng cứ chứng minh là cô ấy, từ đầu chí cuối, Tĩnh Tri chưa bao giờ tiến vào thư phòng của con, vì thế không có khả năng nhìn thấy giá thầu thấp nhất! Con sẽ đi điều

tra, tiếp tục tra rõ chuyện này, con sẽ cho mọi người một cái công đạo, con sẽ cho mọi người một kết quả hài lòng!”

Trong đầu Mạnh Thiệu Đình loạn thành một đoàn, anh nói xong câu đó, bỗng nhiên đẩy người trước mặt ra, đi nhanh ra ngoài...

Tay vừa chạm tay vịn cánh cửa, chợt nghe một giọng nói già nua nhưng tràn đầy trung khí: “Lão nhị, cháu đứng lại.”

Mạnh Thiệu Đình dừng bước, chậm rãi xoay người lại, thấy một ông lão bên cạnh cha đang chậm rãi đứng lên. Anh không dám chậm trễ, đi nhanh hai bước qua đỡ lấy ông, rất cung kính nói: “Bác cả, bác có lời gì, chỉ cần phân phó Thiệu Đình.”

Mạnh Chấn Nghiệp nhẹ nhàng xua tay, nét mặt lại là nụ cười từ ái: “Không thể nói là phân phó gì, chỉ là có câu muốn dặn dò cháu, nếu chuyện này không tra ra được, cháu dự định làm sao?”

Mạnh Thiệu Đình hơi sững sờ, chợt thấy mọi người đều nhìn chằm chằm anh, hai hàng lông mày anh nhíu chặt, trầm giọng nói: “Nếu cháu không thể cho mọi người một cái công đạo, vậy tất cả trách nhiệm chuyện này liền do cháu đến gánh, đến lúc đó nên xử phạt như thế nào, Thiệu Đình sẽ không nói một chữ.”

Mạnh Chấn Nghiệp vỗ vỗ vai anh, cười nói: “Có trách nhiệm. Đàn ông có tâm huyết là chuyện tốt, nhưng quá mức xúc động lại là tối kỵ. Lão nhị à, cái gì nặng cái gì nhẹ, cháu phải phân biệt rõ ràng.” đọc nhanh nhất tại thích đọc truyện .com

“Cháu biết.” Mạnh Thiệu Đình cúi đầu, nửa ngày mới nhẹ nhàng mở miệng: “Bác cả, ý tốt của bác, Thiệu Đình vô cùng cảm kích, nhưng chuyện này, cháu tự có phán đoán suy luận...”

Mạnh Chấn Nghiệp lắc đầu thở dài một tiếng, xoay người nói với Mạnh Chấn Tông: “Con cháu tự có phúc của con cháu, chúng ta già rồi, cứ để cho bọn thanh niên làm theo suy nghĩ của chính mình đi. Có đôi khi ném chút mùi đau khổ và thiệt thòi, cũng chưa hẳn là chuyện gì xấu.”

“Đại ca, anh nói rất đúng, chỉ là Thiệu Đình...” Trong lòng Mạnh Chấn Tông vẫn có chút tức giận không cam lòng như trước, chức chủ tịch sớm đã thương lượng tốt với đại ca, chuẩn bị muốn để lại cho Thiệu Đình, nếu như nó không thể làm ra một kết quả hài lòng khiến cho mọi người tin phục, sau này làm sao có thể phục chúng?

Mạnh Chấn Nghiệp cười xua tay, “Nếu quả thật nó có thể gánh vác một gia nghiệp lớn như vậy, coi như con đường phía trước gặp ghềnh gian nan vạn phần thì cũng có một ngày có thể tự mình chống đỡ. Nếu thật nó là một Lưu A Đẩu(1) không chống đỡ nổi, dù chú có nhét cơ nghiệp thật tốt này vào trong tay nó, nó cũng khó mà giữ được. Thôi cứ chờ xem, đứa nhỏ này thông minh, nhưng vẫn phải học hỏi kinh nghiệm!”

Mạnh Chấn Tông trầm ngâm hồi lâu, mặc dù trong lòng vẫn không muốn gật bừa, nhưng vẫn gật đầu đáp: “Đại ca, anh nói rất đúng.”

“Thiệu Đình, cháu đi đi.” Mạnh Chấn Nghiệp lần nữa xoay người lại nhìn anh một cái: “Đàn ông nên có trách nhiệm, bác cả chỉ hi vọng cháu có thể nhất ngôn cửu đỉnh(2), nói được thì làm được. Bác cả cũng tin cháu, nhất định có thể cho mọi người một câu trả lời hài lòng.”

Mạnh Thiệu Đình nghe mọi người nói chuyện một hồi, đã là vô cùng xấu hổ, lại thấy bác cả luôn luôn ít giao du với bên ngoài, không hỏi thể sự mà lần này cũng bị kinh động. Một bố to tuổi còn bận rộn vì chuyện công ty của hậu bối, trong lòng anh lại hối hận một trận, chỉ đành phải hung hăng gật đầu, đáp: “Bác cả, bác yên tâm, Thiệu Đình nói được, nhất định làm được.”

“Đi đi.” Mạnh Chấn Nghiệp khoát khoát tay, thấy anh đi ra mới cười nói với mọi người: “Một đám người mặt ủ mày chau làm gì hả? Nhớ ngày đó tôi theo cha xông xáo, đã trải qua gặp ghềnh nhấp nhô, không biết nghiêm trọng hơn bây giờ gấp bao nhiêu lần, cũng không phải đều qua được sao? Chút ít sóng gió nhỏ như thế cũng chịu không được, còn dám xưng là tinh anh của Mạnh thị ư?”

Mọi người nghe ông nói như vậy, không dám oán thăm, liên tục cười khổ. Mạnh Chấn Nghiệp cũng không để ý nhiều, mang theo Mạnh Chấn Tông rời khỏi: “Chú cũng không cần như là trời sập, dù thật sự phá sản, cùng lắm thì Đông Sơn tái khởi...”

“Đại ca, đây chính là cơ nghiệp mà ông và cha chịu nhiều đau khổ mới tạo ra được...” đọc nhanh nhất tại [thích .com](#)

“Giàu có không quá ba đời, nên thấy đủ!” Mạnh Chấn Nghiệp liếc mắt nhìn ông ta một cái, kéo ông ta đi ra ngoài: “Gấp cái gì, hiện tại là thời gian chúng ta nên hưởng phúc, để cho bọn tiểu bối sút đầu mẻ trán đi. Đi thôi, hôm kia anh nhìn thấy một món đồ cổ tốt, theo anh thấy tám phần là đồ trước thời Minh, thực sự là đồ tốt, lên đó với anh, hai chúng ta pha trà ngắm cảnh?”

Mạnh Chấn Tông cười lắc đầu: “Đại ca, anh thực sự là càng sống càng trẻ tuổi, nhìn còn trẻ hơn em mười tuổi, Sanh Sanh nhìn còn lớn tuổi hơn anh, một thân bệnh tật...”

“Chú sớm ngày giao công ty của chú cho lão nhị, giống như anh thải cục đồng lý hạ, du nhiên kiến nam sơn(3), bảo đảm một năm thôi là chú liền cải lão hài đồng, sinh long hoạt hổ...”

Mạnh Chấn Nghiệp thao thao bất tuyệt, Mạnh Chấn Tông dở khóc dở cười bị ông nhét lên xe, thời gian không thể ít hơn một ngày để ông biểu diễn những thứ kỳ kỳ quái kia!

“Giao cho lão nhị? Hiện tại cả đầu nó đều là người phụ nữ kia, đâu còn để người cha là em đây và nhà họ Mạnh vào mắt?”

Mạnh Chấn Tông đóng sầm cửa xe, gương mặt tức giận.

“Hắc, lúc còn trẻ không phải chú cũng như vậy sao? Nói lão nhị làm gì? Còn không phải là giống chú, theo phụ nữ đến không cứu vãn được?”

“Đại ca... anh cũng không nói giúp em. Đối là một người phụ nữ khác, em sẽ không nói hai lời, nhưng người phụ nữ kia...”

“Không phải là có thù oán với nhà chúng ta sao? Nếu như lão nhị thật sự có bản lĩnh, liền có thể chinh phục cô nhóc kia, thật biến người hai nhà thành người một nhà, thù hận gì đó không phải đều có thể xóa bỏ sao?”

“Em không nói với anh, anh vẫn nói tiếp đồ cổ của anh đi.” Mạnh Chấn Tông thở dài, suy nghĩ lộn xộn một lúc lâu, vẫn than thở thật dài một tiếng. Mặc kệ thế nào, tuy con đường này là Thiệu Đình cố chấp tự mình chọn lựa, nhưng người làm cha như ông cũng không thể mắt mờ trừng trừng nhìn nó đi vào vách đá!

P/s: hãy để lại mail dưới cmt sẽ gửi cho các bạn khi có chương mới nhé và giờ ko có chuyện delay nữa nhóc :) tks

188. Chương 189: Không Hỏi Gì Cả.

Chương 189: Không hỏi gì cả.

Editor: May

“Ngày hôm qua, trận mưa kia thật sự là đủ nước, nhìn từng nụ hoa trĩu nặng hôm nay, em thấy một lát cũng sẽ nở ra. Trong vườn hoa này của chúng ta nhất định là mùi thơm nức mũi! Aizz, tiểu thư, chị qua nằm dưới bóng cây bên kia đi, mặt trời lên cao rồi mà người còn chạy tới phơi nắng, nếu như để nhị thiếu biết, lại muốn mắng chúng ta!”

Từ sau khi tỉnh dậy, thân thể bắt đầu nặng, chính quản gia tự mình chọn một cô bé - tên là Bình Bình ở một trấn nhỏ, ngoại ô thành phố A, vẫn ở bên cạnh chăm sóc cô. Hai người ngày ngày ở cùng một chỗ, chung đụng cũng không giống như chủ tớ, mà như là hai chị em không có gì giấu nhau. nguồn đọc nhanh nhất [thích_doc_truyen_com](#)

Tĩnh Tri nghe cô bé oán giận xong cũng không giận, ngược lại vẫn nhìn những đứa hoa nhỏ của mình, cô đi chưa tới hai bước, trên trán đã có mồ hôi, nhưng đáy lòng vẫn không ngừng vui sướng, một là những bông hoa này chút nữa sẽ nở, mà một nửa nguyên do kia... lại tạm thời không thể nói.

“Chị!” Bình Bình quỳnh lên, liền gọi ra xưng hô thường ngày hay gọi, Tĩnh Tri ngẩng đầu cười híp mắt liếc nhìn cô một cái, lau một chút mồ hôi trên trán: “Được rồi, chị lập tức đi qua, em yên tâm đi, không ai tố cáo em, nhị thiếu cũng sẽ không biết đâu.”

Cái miệng nhỏ nhắn của Bình Bình chu lên thật cao: “Chị không nói, nhưng nếu chị có mệnh hệ gì, nhị thiếu còn không lột da em sao?”

Tĩnh Tri cười nhíu mắt quỳnh rũ, hai gò má cô mang theo đỏ ửng, hai tròng mắt như là cây nho đen trong nước giềng, lấp lánh say lòng người. Mấy ngày nay nuôi thật tốt, trên má cũng có chút thịt, ngược lại thoát nhìn càng trở nên động lòng người.

Mạnh Thiệu Đình xa xa nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cách cây hoa hồng xanh xanh, loáng thoáng như vậy, mềm mại thướt tha, anh chậm rãi dừng bước chân, đứng ở phía sau một cây tùng nhìn cô.

Không biết cô và Bình Bình đang nói cái gì, thỉnh thoảng cong môi cười khẽ, răng trắng xinh xắn tinh tế như ngọc trai, tóc dài của cô dán sát, che một nửa lỗ tai, giống như cánh ve thật mỏng, trong đó lộ ra da thịt trắng nõn, óng ánh trong suốt, anh tràn đầy tức giận, nhưng lại bị bộ dáng của cô vào giờ phút này làm san bằng từng chút một.

Anh ở bên cạnh mấy tháng qua, chưa từng thấy bộ dáng cô cười rục rờ như vậy? Chưa từng thấy nụ cười của cô đạt đến đáy mắt? Chưa từng thấy cô vô tư như vậy, cả người giống như thay da đổi thịt, từ trong tới ngoài đều nhiễm vui vẻ và thoải mái không nói nên lời.

Bàn tay Mạnh Thiệu Đình siết chặt một ít nhánh cây, nhánh cây thô cứng khiến lòng bàn tay anh đau đớn từng trận, nét mặt của anh lại dần dần hiện lên một nụ cười tự giễu, nếu như cô bởi vì vậy mà vui vẻ như thế, không bằng anh không đi vạch trần, không bằng không đi hỏi, cứ xem như không biết gì cả là được rồi.

Không hỏi, không nói, không so đo, gánh chịu tất cả thay cô, nếu như cô cảm thấy làm như thế có thể khiến bản thân vui vẻ, nếu như cô cảm thấy làm như vậy có thể hóa giải một ít hận ý với anh và cha mẹ của anh, vậy thì anh nguyện ý không tính toán tất cả, nguyện ý xem mình như là một kẻ ngốc, bị cô đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Ai bảo anh, nợ cô?

Lòng bàn tay hơi dùng sức, nhánh cây kia ứng tiếng mà gãy nát, anh cất bước tiến lên, trên mặt đã khôi phục nụ cười ôn nhu ngày xưa. Vào một phút cô xoay người kia, nụ cười của anh giống như càng trở nên rục rờ.

“Anh đã về rồi?” Tĩnh Tri khác thường, có chút không kiềm chế nóng nảy đi nghênh đón. Đôi mắt cô sáng ngời, đảo qua đảo lại nhìn sắc mặt và biểu tình của anh. Sau một lát, thấy anh vẫn là bộ dáng cười nói xinh đẹp, giống như có chút thất vọng, ánh sáng nơi đáy mắt đều ảm đạm đi mấy phần.

“Làm sao vậy? Mới vừa rồi còn thấy bộ dáng em rất vui vẻ, tại sao lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn lại suy sụp xuống?” nguồn đọc nhanh nhất thich_doc_truyen.com

Mạnh Thiệu Đình đưa tay kéo cô qua, vừa sờ trán của cô, quả nhiên lại là một tầng mồ hôi, không khỏi nghiêng đầu nhìn Bình Bình. Cô nhóc kia cũng thông minh chạy đi, Mạnh Thiệu Đình bất đắc dĩ lắc đầu, cầm khăn tay lau mồ hôi cho cô: “Trời đang nóng, em còn chạy ra ngoài, Bình Bình cũng càng ngày càng vô pháp vô thiên, đều là do em nuông chiều!”

“Tôi tới nhìn hoa của tôi, hơn nửa ngày hôm qua vừa mới có mưa, hôm nay cũng không nóng chút nào!” Tĩnh Tri dứt lời, lại nhìn sắc mặt của anh, cuối cùng vẫn có chút không nhịn được. Rõ ràng cô đã thấy tin tức ti vi nói về sự kiện kia, tất cả đều giống như kết quả người kia nói với cô, sao anh lại giống như không phát sinh chuyện gì vậy chứ?

“Hôm... Hôm nay tâm tình anh thế nào?” Đột nhiên một câu hỏi của cô làm cho tim của anh lập tức rơi vào đáy cốc, đáy lòng anh trần trọc rất nhiều ý niệm, mà nụ cười trên mặt vẫn bảo trì bất động như cũ, chỉ là giọng nói có chút rã rời, anh buông thất lưng của cô ra, tùy ý đáp một câu: “Rất tốt, em đi nghỉ ngơi một chút đi, tôi đi tắm.”

Anh nói xong, lần đầu tiên không có chờ cô đi cùng, mà là một mình xoay người đi nhanh dọc theo đường mòn.

Anh đi rất nhanh, chỉ chốc lát sau, rẽ mấy vòng liền không nhìn thấy nữa. Tĩnh Tri đứng ở nơi đó nhìn bóng lưng đi xa của anh, trong lòng dần dần tuôn ra suy nghĩ nói không nên lời, anh sẽ đoán được, tất cả là do cô làm ư?

Bàn tay theo bản năng nắm lấy một nhánh hoa tường vi trước mắt, gai sắc bén đâm rách đầu ngón tay của cô, Tĩnh Tri đột nhiên thu ngón tay lại, trên ngón tay trắng như ngọc mài lạnh yên tụ ra một đóa hoa nhỏ đỏ bừng. Cô ngơ ngẩn nhìn, hồi lâu sau mới đưa ngón tay ngậm vào trong miệng. Mùi máu tươi nhàn nhạt dần dần tràn ngập trong khoang miệng, Tĩnh Tri lặng lẽ đứng ở nơi đó, nắng gắt như lửa, lòng của cô lại như là tuyết rơi, một mảnh thê lương.

Vốn cao hứng, vốn kích động, lại dần dần lạnh xuống vào giờ phút này, Tĩnh Tri không biết tại sao mình lại như vậy, cô hẳn phải hài lòng, hẳn phải kích động, nhưng lại không có cách nào duy trì liên tục hưng phấn của cô. Tĩnh Tri đứng thẳng một lúc lâu, vừa rồi cảm thấy hơi nóng cuộn cuộn kéo tới, trên lưng của cô toát ra mồ hôi, ướt dính khó chịu, bước đi đến căn nhà, đáy lòng lại dần dần dâng lên một chút tự giễu. Xem ra, cô thực sự không thích hợp làm một người đại gian đại ác. Từ khi sinh ra, trong xương đã có thiện lương, khiến cho sau khi cô cố lấy dũng khí làm chuyện xấu này lại bắt đầu chịu đựng sự dằn vặt của lương tâm.

Mặc dù nói bản thân cũng từng khuyên giải an ủi chính mình ở trong lòng, cô làm tất cả, đối với tất cả những gì nhà họ Phó đã trải qua mà nói, chỉ là chín trâu mất sợi lông. Những trả thù của cô đối với mấy mạng nhà họ Phó mà nói, quả thực không đủ để đánh đồng. Nhưng sau khi cô biết chuyện thành công, sau khi cô biết mình làm cho Mạnh thị tổn thất một khoản kinh người, sự vui thích kích động của cô nhanh chóng rơi đến đáy cốc, thậm chí còn dâng lên cảm giác tội ác buồn cười.

Thực sự là buồn cười mà nguồn đọc nhanh nhất thich_doc_truyen.com

Những người đó đã từng diễu võ dương oai, châm chọc khiêu khích ở trước người thân của mình, những người đó đã từng dùng một ít lời nói ác độc khiến cha mình tức chết tươi, mà sau khi nhà mình chịu đựng chuyện bị thảm như vậy, những người đó lại chưa từng có cảm giác áy náy? Chưa từng có chút bất an nào? Thậm chí, những người có từng cho rằng mình là đầu sỏ gây nên, có từng cảm giác mình sai lầm rồi không?

Bọn họ táng tận lương tâm, vẫn vênh váo đắc ý trôi qua từng ngày tiêu dao dâm nát người khác ở dưới chân. Mà cô thì sao, cô chối bỏ tất cả tốt đẹp mình từng có, cố gắng đẩy mình lên con đường tà ác mà mình không muốn đặt chân, cô chỉ làm chuyện mà bất kỳ người con gái nào cũng sẽ làm, chẳng qua là cô phải phản kháng bởi vì này bất công và cừu hận mà thôi, tại sao cô lại có cảm giác tội ác chứ?

Tĩnh Tri chỉ cảm thấy tim của mình đập dần dần nhanh hơn, những bi phần bị chính cô tận lực cố động ra ngoài lại chiếm thượng phong, cô đứng ở dưới nhánh cây um tùm, tim bắt đầu đập từ từ ổn định. Vừa ngẩng đầu, nhìn thấy dây thường xuân leo tới dưới bệ cửa sổ đang mở rộng trên phòng ngủ lầu hai của bọn họ, màu xanh tràn ngập ánh mắt của cô, cũng dần dần làm lòng cô trở nên thoải mái. Cô không có sai, nếu như nói thực sự sai lầm, cũng là bởi vì những người đó sai trước.

P/s: để lại gmail dưới comment để admin thích thông báo khi có chương mới nhé :)

189. Chương 190: Đưa Cô Ta Đi Đi (1)

Chương 190: Đưa cô ta đi đi (1)

Editor: May

Tĩnh Tri chậm rãi cong lên một nụ cười nhạt, bụng cô nhô lên có chút nặng nề, hình như cục cứng trong bụng cũng có chút bất an. Trời thật sự quá nóng, lúc Tĩnh Tri đi đứng đều cảm giác bước chân của mình nặng nề hơn lúc trước nhiều, cô vừa đi vào phòng khách, liền thấy Mạnh Thiệu Đình đi xuống từ trên lầu.

Anh vừa tắm rửa xong, tóc hơi ẩm. Sau khi tắm rửa, trên người mang theo mùi hương bạc hà mát lạnh, bởi vì ẩm ướt mà khiến mái tóc dãn sát vào gương mặt của anh, làm cho đường cong lạnh cứng thường ngày

của anh trở nên nhu hòa hơn rất nhiều. Anh không mặc chỉnh trang như bình thường, chỉ tùy ý mặc áo thun và quần thoải mái bằng bông vải, lại càng lộ vẻ tuấn mỹ thân thiết.

Anh thấy cô tiến vào, môi cong lên cười khê giống như vừa rồi, đi tới lôi tay cô, đỡ cô ngồi xuống trên sofa: “Sao bây giờ mới trở về, nóng không, có muốn dùng cái gì lạnh không?”

Tĩnh Tri hơi lắc đầu, máy điều hòa trong phòng khách mở có chút cao, cô nhìn thấy anh ngồi một lúc, trên trán có một tầng mồ hôi, không khỏi theo bản năng mở miệng nói: “Anh mở điều hòa lớn hơn một chút đi?”

Anh khoát khoát tay, chỉ là nhẹ nhàng cầm tay cô, cúi đầu nhìn, một lúc sau mới lên tiếng: “Có phải tay sưng lên một chút rồi không?”

Tĩnh Tri cũng nhìn tay của mình, chỉ cảm thấy giống như lúc trước, “Không có, cục cứng chỉ mới hơn năm tháng, còn chưa tới thời gian bắt đầu sưng phù.”

“Vậy là trong khoảng thời gian này có chút mập lên.” Anh nhẹ nhàng nắm lấy đầu ngón tay của cô, lại nghe thấy cô cúi đầu hô đau một tiếng. Mạnh Thiệu Đình liếc nhìn cô một cái, lại nhìn ngón tay của cô, trên ngón trở có một chấm đỏ nho nhỏ, là vết thương bị gai hoa đâm vào lúc nãy.

“Sao lại không cẩn thận như thế?” Anh nhíu nhíu mày, cúi đầu ngậm mút ngón tay của cô.

Đầu lưỡi của anh mang theo nhiệt độ nóng hổi quét qua phần đầu ngón tay của cô, Tĩnh Tri nhạy cảm, toàn thân run lên, theo bản năng muốn lui về, nhưng anh lại nắm chặt tay cô hơn, mà đầu lưỡi mềm mại kia lại trượt một đường xuống, lực đạo bá đạo mà mạnh mẽ, nhưng tốc độ lại rất chậm. Theo đầu ngón tay, đến vân tay, rồi đến các đốt ngón tay mảnh khảnh, anh hôn ngón tay của cô, đốt một mối lửa theo đầu ngón tay của cô tới trong lòng.

Cô giật mình ngẩn người tại chỗ, mà nụ hôn của anh lại vẫn tiếp tục, Tĩnh Tri cảm giác da thịt toàn thân đều bị thiêu cháy, gương mặt cô, ngón tay của cô đều phủ một tầng hồng phấn nhàn nhạt, mà vẻ mặt của anh lại mâu thuẫn nói không nên lời.

Có trầm mê, có lưu luyến, nhưng ở nơi mi tâm nhíu chặt đó lại chứa nỗi buồn không có lối thoát.

Không biết qua bao lâu, hơi nóng ngoài cửa sổ thổi vào từng trận, nhiệt độ trong phòng dần dần nóng đến mức làm cho người ta không kiên nhẫn, anh bỗng nhiên buông cô ra, đứng bật dậy.

Tĩnh Tri yên lặng ngồi ở chỗ đó, mà anh đứng nhìn cô không nhúc nhích.

Chịu đựng thời gian khó khăn ngắn ngủi này, lòng bàn tay cô nắm chặt đến gần như đều bị mồ hôi thấm ướt, vẻ mặt căng thẳng của anh chậm rãi buông lỏng...

Anh muốn hỏi, lấy lòng dạ sâu như vậy của anh, lấy kinh nghiệm và thủ đoạn của anh, sao lại không nghĩ ra là cô?

Chuyện tới lúc này, ngược lại Tĩnh Tri cảm giác tâm mình lần nữa trở nên yên tĩnh, cô cũng không luống cuống, nhưng thật ra cũng muốn nhìn một chút, anh thẹn quá hóa giận sẽ như thế nào? Sau đó diễn cái gọi là cương chiêu, cái gọi là trả giá, cái gọi là dung túng thành một trận cười nhạo như thế nào!

“Tĩnh Tri...”

Anh thực sự mở miệng, dưới đáy lòng Tĩnh Tri cười lạnh, lạnh nhạt đáp: “Làm sao vậy?”

Mạnh Thiệu Đình chậm rãi xoay người nhìn ngoài cửa sổ, giọng nói của anh giống như truyền đến từ nơi rất xa xôi, nhưng lại gần như vậy, phẳng phất như là một tia chớp đánh xuống cô.

Có gió nóng ồm nhẹ nhàng thổi tới, Tĩnh Tri nâng tay lên, mu bàn tay hơi lau trán, đều là mồ hôi.

“Không có gì, chỉ là muốn nói với em, công ty xảy ra một chút việc, mấy ngày nay tôi có thể sẽ bề bộn nhiều việc, thời gian ở cùng em cũng sẽ ít đi, em tự mình chiếu cố bản thân tốt một chút. Nếu có người đến, em đều không cần gặp, đợi đến tháng sau tôi hết bận, dẫn em đi Phượng Hoàng chơi mấy ngày.”

Anh cứ nhìn cô như vậy, lời nói ra khỏi miệng lại khiến cô sững sờ tại chỗ, cái miệng nhỏ nhắn dần dần mở lớn, trong mắt tràn đầy không dám tin.

“Chỉ... chỉ vậy thôi sao?” Cô không biết mình làm sao phát ra âm thanh, cũng không biết mặc dù bộ dáng mình lúc này xem như là đáng yêu, nhưng lại làm cho tim của anh vắng lặng mức nào.

Nhưng anh vẫn cười cười: “Lòng tham vật nhỏ chưa đủ ư? Được rồi, chúng ta nghỉ ngơi ở Phượng Hoàng một tuần, sau đó sẽ đi nơi khác nghỉ phép tiếp được không? Tôi chỉ lo lắng thân thể em ăn không tiêu mà thôi.”

Anh lại không nghi ngờ cô? Cho tới bây giờ, Tĩnh Tri mới xem như là nhận thức rõ tình hình, cô ngồi bên này trực tiếp khó khăn suy nghĩ nát óc, anh là hoàn toàn chưa từng suy đoán lên người cô sao?

Là cô lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử ư? Hay là, anh hoàn toàn không coi chuyện này thành đại sự, vì thế nên ngay cả nói cũng lười nói?

Bên này trong đầu cô loạn thành một đoàn, ngồi ở chỗ kia hồi lâu nhưng không nói được một chữ, anh bên kia, tâm lại đã trải qua tuyết lạnh và hè nóng, giày vò khó chịu.

Không thể đứng tiếp nữa, anh sợ hãi mình sẽ không khống chế được tâm tình của mình, thốt ra chất vấn cô một câu, tại sao phải làm như vậy, tại sao muốn ra tay độc ác như vậy.

“Tôi đưa em lên lầu nghỉ ngơi, bây giờ tôi có chút việc gấp muốn đi xử lý, buổi tối có thể không trở lại, em để Bình Bình coi chừng em.”

Anh xoay người, không đợi cô đáp lại, liền giúp đỡ cô đi lên lầu. Tĩnh Tri nhìn anh thay quần áo, thậm chí sau khi tiếng xe vang lên, khôi phục một mảnh yên lặng, cô vẫn ngồi ngây ra như phỗng, cô càng ngày càng đoán không ra anh, nhìn không thấu anh.

Tĩnh Tri đứng lên, đi tới tủ trước quần áo, nhưng không biết bản thân muốn lấy cái gì, cô ngây ngốc một lúc lâu, lại đi tới trước bàn trang điểm, liền nhìn thấy lược xếp đầy trên bàn trang điểm. Cô cầm lên, ngón tay sờ rằng lược từng chút một, phát ra tiếng vang kỳ quái. Cô đặt lược xuống, xoay người muốn đi bật điều hòa, nhưng lại đột nhiên xoay người, ôm đồng lược ném vào trong thùng rác, lúc này mới chậm rãi xoa ngực của chính mình, trong lòng giống như dễ chịu hơn một chút, lại giống như có chỗ nào dần dần trở nên đau nhức...

Cô không muốn lại tiếp nhận anh quá tốt với cô, cũng không muốn anh lại hèn mọn hoặc là ăn nói khép nép đến lấy lòng cô.

Mặc kệ thế nào, mặc kệ anh làm cái gì, cô không những không thể đáp lại anh bình đẳng, ngược lại anh làm những thứ kia chỉ sẽ trở thành gánh nặng với những chuyện cô muốn làm, giữa cô và anh không nên có bất kỳ áp lực nào, cũng không nên có thân thiết làm nhiều loạn tâm đề phòng lẫn nhau, khoảng cách đã vẽ xuống, không có cách nào san bằng.

Cô sẽ không quản anh làm gì, lựa chọn như thế nào, cô chỉ biết là, cô đã quyết định tự tay lựa chọn con đường kia, tiếp tục đi xuống, dù cho phía trước vĩnh viễn là bóng tối, là địa ngục, cô cũng sẽ không quay đầu lại, cũng không thể quay đầu lại.

Tĩnh Tri nhìn lược vô tội trong thùng rác kia một phen, cô biết anh mua không biết bao nhiêu, cô cũng biết cô đếm không hết chính mình đã vứt bỏ bao nhiêu. Có lẽ từ nay về sau, cô lại phải bắt đầu mỗi ngày mất một cây lược. Có lẽ từ nay về sau, sẽ không có người vui vẻ tặng lược cho cô mỗi ngày.

Cô không muốn để ý tới những thứ kia, giống như là người vĩnh viễn không biết ngày mai sẽ phát sinh chuyện gì, cô cũng không biết, thế nhưng trong xương cô luôn niêm phong một loại dũng khí cô độc, luôn luôn vào lúc người khác cảm thấy không có đường để đi, kiên trì đi ra một con đường.

Cô cũng không đoán tương lai sẽ có cái gì. Những chuyện cô đã trải qua, đã rất đủ.

Tĩnh Tri chậm rãi lôi một sợi dây chuyền từ trong quần áo ra, ánh sáng chiếu nhẵn của Thiệu Hiên sẽ làm chứng. Cô đặt nhẫn ở trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng vuốt ve. Một chiếc của cô, Mạnh Thiệu Đình không cho cô đeo, khóa trong hộp ở trên bàn trang điểm. Nhẫn không thành một đôi, có phải cũng rất cô độc hay không?

Em đeo xong chiếc nhẫn, lại thiếu người dắt tay em; em mặc áo cưới, người nào dẫn em đi, chỗ nào cũng tốt, chỉ cần không phải một mình.

Người nào dẫn em đi? Thiệu Hiên, anh có biết hay không, chúng ta có đứa nhỏ? Con của chúng ta, nó đã động, thậm chí đáng yêu không nhứt nhát? Thiệu Hiên, thời gian sinh đứa nhỏ ra, anh có thể nhìn thấy nó hay không?

190. Chương 191: Đưa Cô Đi Đi (2)

Chương 191: Đưa cô đi đi (2)

Editor: May

“A, lão tam còn chưa biết ư? Ái chà, chuyện lần này, lão nhị thật sự làm quá mức rồi, chuyện lớn như vậy, chú ấy lại không nói một tiếng nào với lão tam. Nói như thế nào, đó cũng là vợ và đứa nhỏ của lão tam mà!”

Mặt Mạnh Thiệu Tiệm mang theo hoài nghi và đồng tình, nhìn người đàn ông trước mặt, hắn càng ngày càng gầy yếu, sắc mặt lại có chút đen, có lẽ là thường xuyên đi bờ biển phơi nắng, khí sắc của hắn thoát nhìn cũng không tệ lắm.

Nhưng hắn vừa nói xong câu này, sắc mặt Mạnh Thiệu Hiên đều thay đổi, anh ngồi ở trên ghế gỗ, hai tay nắm lấy hai bên tay vịn, một đôi mắt mắt tiêu cự, chỉ trông rỗng nhìn về phía trước.

“Lão tam? Chú không sao chứ? Chú cũng không cần quá khó chịu, Phó tiểu thư và đứa nhỏ đều rất tốt, mặc dù lão nhị vô tình với chú, nhưng lại rất tốt với bọn họ. Chú yên tâm, Phó tiểu thư không chịu chút ủy khuất nào...”

Mạnh Thiệu Tiệm cúi người xuống, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai em trai, Mạnh Thiệu Hiên vẫn giống như một tượng gỗ, ngồi ở đó không phản ứng chút nào.

Mạnh Thiệu Tiệm thấy này giờ anh không nói gì, tựa hồ cũng có chút không thú vị, hắn cầm điều thuốc, đi tới trên ban công, châm lên, hít một hơi, hít khói vào phổi, toàn thân đều trở nên thoải mái.

Hắn cũng thật không ngờ, chuyện hồngбет tới trình độ này mà trưởng bối trong nhà vẫn không có vứt bỏ Thiệu Đình.

Tuy trong lòng Mạnh Thiệu Tiệm cực kỳ hận, nhưng nét mặt vẫn là nụ cười vô hại. Hắn không vội, tất cả đều phát triển theo kế hoạch của hắn, mặc dù có chút sai lệch nho nhỏ, nhưng tóm lại đã đạt tới hiệu quả trong dự tính. Xem ra, ngay cả ông trời cũng đang giúp hắn!

Một điều thuốc còn chưa hút xong, bên kia liền có động tĩnh.

Mạnh Thiệu Tiệm không nhanh không chậm xoay người lại, thấy Mạnh Thiệu Hiên như là điên rồi, không để ý chính mình không nhìn thấy, không để ý chính mình sẽ đụng bị thương hoặc là ngã bị thương, không biết anh ta đang lục lọi tìm cái gì, gian phòng bị anh ta làm cho lộn xộn,

sau đó anh ta liền lao đảo mò tới cửa phòng ngủ từ trên mặt đất bừa bãi kia, kéo cửa ra liền phóng xuống lầu...

Người ngã ngựa đổ, quần gia mang theo người hầu cũng không có ngăn cản anh. Từ mấy ngày hôm trước, Mạnh lão gia bởi vì chút chuyện xảy ra trong công ty liền chạy về nước, lúc này Mạnh Thiệu Hiên bỗng nhiên phát tác, trong khoảng thời gian ngắn, mọi người cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Muốn ngăn anh, nhưng lại sợ anh ta bị thương, dù sao thân phận tam thiếu gia bày ở nơi đó, ai cũng không thể trêu vào.

Nhưng nếu không ngăn cản anh, đợi lão gia về sẽ hỏi tội bọn họ, nên làm cái gì bây giờ?

Đang lúc do dự, Mạnh Thiệu Hiên đã chạy ra khỏi biệt thự, Mạnh Thiệu Tiệm đẩy cửa ra đi tới cầu thang, nhìn mọi người một phòng mắt to trừng mắt nhỏ, nghiêm nghị quát; “Mắt tam thiếu gia không nhìn thấy, các người còn không vội vàng tìm người trở về? Vừa rồi lão gia đã nói, không được để tam thiếu gia ra ngoài một mình, nếu như xảy ra sự cố gì, các người có mấy cái mạng để đền?”

“Đúng, đúng vậy. Đại thiếu, chúng tôi đi ngay! Mấy người các người, mau mời tam thiếu gia trở về, tay chân nhanh nhẹn một chút, cẩn thận một chút, đừng tổn thương tam thiếu gia!”

Quản gia cuống quýt phân phó, mấy người hầu lập tức chạy ra ngoài, Mạnh Thiệu Tiệm biết mắt Mạnh Thiệu Hiền không nhìn thấy, cũng không chạy được bao xa, tóm lại là sẽ được người mang về, hắn cũng không để ý. Vốn hắn cũng không muốn để Thiệu Hiền trở lại nữa, chỉ là hy vọng anh ta náo ra chút động tĩnh, để cho trường bối trong nhà đừng quên, ở nước Mỹ xa xôi này còn có đứa con trai muốn sống muốn chết nhớ thương “Họa thủy” kia!

“Đúng, mặc kệ mọi người nghĩ gì, chuyện chính là như vậy, là sai lầm của con, là sơ sẩy nhất thời của con, phạm phải sai lầm không thể bù đắp được như vậy, nếu như cha muốn xử phạt con, Thiệu Đình sẽ không nói một chữ nào!”

Trong phòng làm việc, cha con hai người ngồi đối diện nhau, Mạnh Thiệu Đình nói xong một câu nói kia, tay bưng chén trà của Mạnh Chấn Tông hơi dừng một chút, ông có chút già nua rủ mi mắt xuống một hồi lâu, cũng chưa từng mở ra, tựa hồ lão tăng ngồi thiền.

Mạnh Thiệu Đình cũng không nói chuyện, anh cúi đầu nhìn hoa văn ở trên mặt bàn, đường cong mỹ lệ này dần nổi lên thành mặt của cô, lúm đồng tiền của cô.

“Một sai lầm, một nhất thời sơ sẩy của con, con thật cho là có thể giấu giếm ta?”

Giọng nói già nua của Mạnh Chấn Tông có chút băng lãnh, lại có một chút trầm trọng, ông bình tĩnh nhìn Mạnh Thiệu Đình: “Ta tính sai, nhưng thật không nghĩ tới con dụng tâm với cô ta sâu như vậy, Ta nuôi hai đứa con trai, vì một người phụ nữ như vậy, các con một ở nước ngoài, một ở trong nước làm âm mưu không sống yên ổn, sớm muộn cơ nghiệp lập nên này đều sẽ bị các con làm suy sụp!”

“Cha, con cam đoan, loại chuyện này sẽ không xảy ra nữa, con cũng sẽ không tái phạm sai lầm ấu trĩ như vậy!”

Mạnh Chấn Tông hơi xua tay, “Con nói cái này thì có ích lợi gì nữa, người phụ nữ kia ở bên cạnh con, ai biết còn có thể xảy ra chuyện gì?”

“Cha, ngài tin con một lần...”

“Con muốn ta tin con, muốn ta không so đo thì xử lý đi.” Mạnh Chấn Tông cắt ngang lời của anh, “Con lập tức, cưới Mạn Quân.”

“Cha, hai chuyện này khác nhau...”

“Đây không phải là hai chuyện khác nhau, nếu con muốn ta không truy cứu trách nhiệm của cô ta, nếu muốn ta tha cho cô ta một lần, liền lập tức cưới Mạn Quân. Nếu không, con cũng nên biết rõ ràng, ác ý tiết lộ cơ mật thương nghiệp, tạo thành tổn thất lớn như thế cho chúng ta, nên bị phán xử hình phạt gì, nên trả giá cao bao nhiêu!”

“Cha, chuyện này là sai lầm của con, không hề có quan hệ với Phó Tĩnh Tri!”

“Con nghĩ rằng ta là người ngu sao? USB mất? Đúng lúc bị người của đối phương nhặt được? Thiệu Đình ơi Thiệu Đình, lấy cớ vụng về như vậy, ai sẽ tin tưởng?”

Mạnh Thiệu Đình không phản bác được, chuyện lần này, mấu chốt là tính giới hạn quá lớn, tất cả lý do hợp lý đều không dùng được, bởi vì chân tướng chuyện này đã quá rõ ràng, anh không có cách nào, chỉ phải kiên trì đen trắng lẫn lộn, cứng rắn nhận lấy tất cả sai lầm!

Chỉ cần cha không truy cứu, người phía dưới coi như là có dị nghị, cũng không dám nói thêm gì nữa, chuyện này cũng cứ trôi qua như vậy thôi!

Mạnh Chấn Tông đứng lên, lặp lại một lần: “Nếu như con đáp ứng, cuối tuần con liền tổ chức hôn sự với Mạn Quân, nếu như con không đáp ứng, để Phó Tĩnh Tri chờ nhận lệnh tòa án gửi tới đi! Ta nghĩ âm mưu đơn giản như thế, người điều tra tình tiết vụ án thương nghiệp không cần tốn nhiều sức là có thể tra ra manh mối chuyện này!”

“Con đồng ý.” Mạnh Thiệu Đình bỗng nhiên nện mạnh lên bàn, anh cúi đầu, khớp hàm cắn chặt, lại nhẹ nhàng lặp lại một lần nữa: “Con đồng ý, con cưới Mạn Quân.”

“Được, chuyện cứ định như vậy đi. Thiệu Đình, nếu như con lại nuốt lời, làm ra chuyện có lỗi với Mạn Quân, ngay cả người cha là ta đây cũng thật sự không có cách nào bao che con nữa. Con đã đáp ứng cưới Mạn Quân, vậy liền xử lý người bên cạnh đi, tóm lại tân hôn của các con, coi như là con còn luyến tiếc, cũng phải cho Mạn Quân mặt mũi. Thiệu Đình, đưa Phó Tinh Tri đi đi.”

191. Chương 192: Luyến Tiếc

Chương 192: Luyến tiếc

Editor : May

Mạnh Chấn Tông vừa nói những lời này xong, Mạnh Thiệu Đình lập tức ngẩng đầu lên, ánh sáng thừa thốt đổ xuống sau lưng anh giống như là ánh sáng màu hổ phách xinh đẹp, mà thần sắc trên mặt anh lại không thấy rõ, đều ẩn ở trong bóng mờ. Mạnh Chấn Tông thấy không rõ vẻ mặt của anh, chỉ tiếp tục tự nói: “Thời gian có chút gấp, nhưng tóm lại cũng sẽ không ủy khuất cô ta, hướng chi hiện tại thân thể cô ta cũng nặng nề, ở lại bên cạnh con cũng không làm được chuyện gì. Trước hết sắp xếp cô ta ở bên ngoài mấy tháng, chờ sau khi quan hệ của con và Mạn Quân ổn định, nếu con còn muốn cô ta trở về, ta cũng không ngăn cản con...”

“Cha, cha cảm thấy con đưa cô ấy đi theo lời cha nói, con và cô ấy, còn có sau này sao?”

Mạnh Thiệu Đình cười lạnh một tiếng, anh chậm rãi đứng lên từ sau bàn làm việc, không nhìn nổi cha mình thêm nữa. Mặc dù trong lòng vẫn tồn tại cảm giác không đành lòng, nhưng tóm lại càng có bất mãn mãnh liệt hơn.

“Phụ nữ chỉ qua là quần áo, Thiệu Đình, đối với một bộ quần áo mà nói, con không khỏi quá coi trọng rồi.”

“Phải không, nếu nói như vậy, Thẩm Mạn Quân kia cũng chỉ là một bộ quần áo, vì sao cha cứ sống chết không bỏ được?”

Mạnh Thiệu Đình vòng qua bàn, đứng ở trước mặt Mạnh Chấn Tông: “Hay là cha đã không tự tin tới trình độ này, muốn dựa vào phụ nữ tới chấn hưng gia nghiệp?”

“Ta chỉ là suy nghĩ cho nhà họ Mạnh, đi một con đường đơn giản và thu lợi nhiều nhất mà thôi.”

“Nhưng ngài không cảm thấy an bài như thế đối với con mà nói, càng giống như là một loại nhục nhã sao? Nếu như từ nay về sau, con làm ra một phen sự nghiệp, người đời sẽ nói, nhị thiếu chỉ ý lại thể lực nhà mẹ của vợ mà thôi. Nếu tương lai con là kẻ vô tích sự, người đời sẽ nói, nhìn đi, nhị thiếu chỉ là một Lưu A Đầu chống đỡ không nổi, sự nghiệp nhà mẹ vợ lớn như vậy cũng bị hấn làm thất bại. Có hậu quả như thế, đối với con trai yêu thương của ngài mà nói, quả thật tính là chuyện tốt sao?”

“Trên đời này chỗ nào cũng có quan hệ thông gia với nhà giàu, con không cần nghĩ chuyện này quá phức tạp. Được rồi, sau khi con và Mạn Quân cử hành hôn lễ, ta nên trở về nước Mỹ, lão tam kia của con cũng không để cho ta bớt lo, ta phải đi nhìn nó. Đứa nào cũng vì người phụ nữ đó, cái gì cũng không muốn, thật có tiền đồ mà!”

Mạnh Chấn Tông hơi hột mấy câu liền kéo chuyện lại quỹ đạo “Nói hôn luận giả”, ông run rẩy đứng lên, cũng không nhìn sắc mặt xanh mét của Mạnh Thiệu Đình, trực tiếp đi ra ngoài. Lúc đi tới cửa, ông bỗng nhiên dừng bước, quay đầu lại nói: “Đúng rồi, ngoại ô phía tây còn có một biệt thự để đó không dùng, hoàn cảnh không tồi, con có thể sắp xếp Phó Tinh Tri đến đó. Tóm lại vẫn cùng thành phố, lúc con muốn đi nhìn cô ta cũng tiện.”

Mạnh Thiệu Đình từ chối cho ý kiến, nghe được âm thanh đóng cửa vang lên, nét mặt xơ xác tiêu điều biến mất từng chút một của anh lại hiện lên nụ cười tràn ngập lệ khí. Hay cho một Thẩm Mạn Quân, cho tới

bây giờ còn chưa có một người phụ nữ nào nịnh nọt cha mẹ lại khiến anh nhớ kỹ đến trình độ này. Năm năm, cô ta còn chưa buông tha. Năm năm, cô ta còn có năng lực làm cho cha mẹ của mình cũng không buông tha cô ta. Chuyện cho tới bây giờ, càng mượn cơ hội bức hôn lần nữa, tốt!

Hai tay Mạnh Thiệu Đình chống trên bàn, anh cúi đầu nhìn bàn làm việc có vẻ hơi mất trật tự. Cô rất muốn gả phải không? Không bằng để tôi thành toàn cho cô.

Nếu chuyện cưới cô không có chỗ nào xấu, sao tôi lại không làm chứ, cùng lắm thì trên đời này lại có thêm một đôi vợ chồng bất hòa mà thôi.

Lại nói tiếp, cưới cô còn không bằng cưới Phó Tĩnh Tri, chí ít cô ấy còn có năng lực làm cho tôi nhớ mãi không quên cô ấy, luyến tiếc không bỏ xuống được. Mà cô ở bên cạnh tôi năm năm, năm năm, tôi chỉ có một ít áy náy và đồng tình với cô. Mạn Quân, cô không ngốc, vì sao lại không hiểu, kiên nhẫn của đàn ông luôn luôn có hạn, áy náy bởi vì mắc nợ mà ban cho, gió thổi nhẹ liền tiêu tán.

Cô không nên hận tôi vô tình, tôi không có sai, chẳng qua là không có cách nào yêu cô, thích cô.

Lúc Mạnh Thiệu Đình muốn Tĩnh Tri dọn nhà, Tĩnh Tri không hỏi gì hết, thậm chí ngay cả một chút hoài nghi và không hài lòng cũng không có biểu lộ ra, nguyên nhân duy nhất khiến tâm tình cô dao động chỉ là những bông hoa cô tự tay gieo trồng, sau này muốn nhìn thấy nữa, sẽ có chút khó khăn.

Ngược lại Bình Bình lo lắng không thôi, mấy ngày nay nhị thiếu không lộ diện, vừa lộ mặt là liền để Phó tiểu thư chạy tới biệt thự xa xôi giống như ở nông thôn kia. Ở trong mắt Bình Bình, chuyện này quá lớn rồi, nếu như quan hệ hai người càng ngày càng tốt, tiểu thư chỉ có thể

dời đến nơi có hoàn cảnh cao cấp hơn, không đạo lý ngược lại đi đến nơi quê nghèo nước bẩn kia.

Bình Bình vừa thu dọn đồ đạc, vừa ám ức thay Tĩnh Tri, đều đã bị dày vào lãnh cung, người nợ còn là một bộ dáng không đếm xỉa đến không buồn không lo, thực sự là không biết rốt cuộc trong lòng tiểu thư nghĩ gì!

Thời gian trời gần đến hoàng hôn, Tĩnh Tri thu dọn cũng gần xong, cô không có đồ quan trọng gì, những thứ trân trọng đều ở trên người, chưa bao giờ lấy xuống, trực tiếp đi tới chỗ xe. Lúc ra cửa vườn, Bình Bình là một bộ dáng lưu luyến, mà Tĩnh Tri ngay cả đầu cũng không quay lại.

Không có người cô hy vọng làm bạn ở bên cạnh, đặt mình trong thiên đường hay là địa ngục, có gì khác nhau chứ, chỉ là sống tạm, chờ đợi cuộc sống xuất hiện bước ngoặt mà thôi.

Hơn nữa, lần dọn nhà này, đối với Tĩnh Tri mà nói, cũng không coi là chuyện quá xấu. Mặc dù biểu thị cô thất sủng, những thủ đoạn nhỏ cô chuẩn bị kia không thể quang minh chính đại thực hiện nữa, thế nhưng nếu Mạnh Thiệu Đình dần dần hoàn toàn quên cô đi, có phải cô có thể mang theo đứa nhỏ lặng lẽ rời đi không?

Suy nghĩ này vừa xông tới, cô cũng có chút không khống chế được mà nhảy nhót, nhịn không được lại lòi dây chuyền nhẫn của Thiệu Hiên trên cổ ra nhìn, vuốt ve từng chút một. Hình ảnh Thiệu Hiên ở trong đầu càng ngày càng trở nên mơ hồ, chỉ là cách xa mấy tháng, cô lại nhớ không ra dáng vẻ của anh.

Trong khoảng thời gian ngắn, thần sắc của cô liền trở nên ảm đạm, Bình Bình thấy cô toát ra vẻ mặt như vậy, cái miệng nhỏ nhắn chu cao hơn. Mặc dù tính khí Tĩnh Tri “Không tốt”, không biết lấy lòng nhị thiếu, nhưng thật sự nhìn thấy bộ dáng khổ sở của cô ấy, trong lòng cô vẫn có chút đau lòng cho cô ấy.

“Tiểu thư, bây giờ chị khổ sở thì có ích lợi gì đâu? Trước đây nhị thiếu đối với chị tốt như vậy, thương chị đến tận trong xương, chị vẫn là một bộ dáng xa cách. Hiện tại nhị thiếu muốn mang chị đi, chị là đang hối hận rồi sao, aizz, nhị thiếu cũng thật là, sao lại không kiên trì như vậy chứ...”

Bình Bình lải nhải, Tĩnh Tri cũng không nghe vào tai, mà Bình Bình nhìn sắc mặt của cô càng ngày càng không tốt, cuối cùng không dám oán giận cô nữa, chỉ lặng lẽ cầu khẩn trong lòng, tốt xấu gì nhị thiếu cũng phải nhìn phân thượng đứa bé trong bụng, nhanh sớm một chút đón tiểu thư trở về mới tốt...

Lúc xe dừng lại ở bên ngoài biệt thự thành tây, trời đã gần tối.

Bình Bình nhảy xuống xe, kéo va ly quần áo của Tĩnh Tri, khuôn mặt nhỏ nhắn càng biến thành màu đen. Nhìn nhà này, nhìn hoàn cảnh này, nhìn mây mây dậm xung quanh đây không có người nào, tiểu thư đang có thai, sao có thể ở địa phương như vậy chứ!

Tĩnh Tri lại chưa từng chần chừ, chỉ là chậm rãi đi đến cửa khu vườn, sau khi vật lộn ở tầng dưới chót cuộc sống một thời gian, cô không sợ cực khổ gì hết.

Vừa vào vườn, hai mắt Bình Bình lại đột nhiên phát sáng. Cô vui vẻ không kìm hãm được kéo ống tay áo Tĩnh Tri: “Tiểu thư, chị nhìn đi, xe nhị thiếu! Là nhị thiếu! Em đã nói nhị thiếu thích chiếm lợi nhỏ của chị như thế, hoàn toàn không nỡ mặc kệ ném chị ở nơi này! Tiểu thư, chị mau vào đi, mau đi...”

Bình Bình đẩy Tĩnh Tri nhanh chóng vào nhà, tâm tư Tĩnh Tri còn chưa quay lại từ trên người Thiệu Hiên, mặc dù sắc mặt không khó coi như vừa rồi, nhưng cũng không khá hơn chút nào.

Bình Bình giúp đẩy Tĩnh Tri vào phòng khách, quả nhiên thấy Mạnh Thiệu Đình đang ngồi uống trà ở trên sofa phòng khách, Bình Bình hưng phấn gần như nói năng lộn xộn, cô cũng không quản Tĩnh Tri còn ở một bên, liền thao thao bất tuyệt báo cáo với Mạnh Thiệu Đình: “Nhị thiếu gia, mới vừa rồi Bình Bình còn đang suy nghĩ, sao tâm ngài lại độc ác như vậy, tiểu thư đã sắp sinh, ngài còn để chị ấy chạy tới nơi xa xôi như vậy chứ. Ngài không biết đâu, miệng tiểu thư không nói, nhưng lúc ở trên xe, sắc mặt tiểu thư rất khó coi, thiếu chút nữa đã khóc lên...”

“Thật sao?” Mạnh Thiệu Đình đặt chén trà xuống, trên mặt vốn có chút mệt mỏi cũng chậm rãi hiện lên ý cười, mặc dù anh không tin Tĩnh Tri sẽ vì mình đưa cô đi chỗ khác mà khổ sở, nhưng rõ ràng những lời này của Bình Bình khiến cho tâm tình tích tụ của anh tốt hơn nhiều.

“Em nào dám lừa ngài, nhị thiếu ngài cũng không biết, em nhìn biểu tình vừa rồi của tiểu thư mà rất đau lòng, nếu như ngài thấy, nhất định dù tức giận thế nào đều ném lên chín tầng mây. Tiểu thư là người rất tốt, em liền biết nhị thiếu hoàn toàn không nỡ đuổi tiểu thư đi!”

“Đương nhiên không nỡ.” Mạnh Thiệu Đình rất tự nhiên đáp lại lời Bình Bình, ánh mắt lại như nước chậm rãi bao phủ Tĩnh Tri. Hình như cô hơi giật mình, mà sắc mặt quả thật có chút không tốt, vui sướng trong lòng anh càng lớn hơn mấy phần, ánh mắt nhìn cô càng trở nên ôn nhu.

192. Chương 193: Anh Không Muốn Kết Hôn (1)

Chương 193: Anh không muốn kết hôn (1)

Editor : May

Bình Bình nghe anh nói không nỡ, trong khoảng thời gian ngắn lại đặc ý vênh váo, càng thối phồng hơn, lại miêu tả Tĩnh Tri thành một nữ chính đau đớn đáng thương yên lặng yêu nam chính trong tiểu thuyết, lúc bởi vì hiểu lầm bị nam chính đuổi đi, có miệng cũng khó mở lời, cô gái nhỏ mảnh mai đau lòng muốn chết...

Tĩnh Tri nghe không vô, cau mày mở miệng: “Bình Bình, em lại đang nói xằng nói bậy, cẩn thận chị phạt...”

“Aizz, tuổi Bình Bình còn nhỏ, có chút sai lầm cũng không nên phạt cô bé. Tĩnh Tri, em cũng mệt mỏi, tôi dẫn em đi nghỉ ngơi.”

Mạnh Thiệu Đình lại đứng lúc cắt ngang lời nói của Tĩnh Tri, anh thậm chí còn đặc biệt ôn nhu cười cười với cô nhóc kia, cũng dặn cô bé đi nghỉ ngơi.

Bình Bình càng đặc ý, lúc đi ra ngoài thiếu chút nữa không thấy đường đi, làm hại Tĩnh Tri nhìn không được cười ra tiếng.

Sau khi tắm xong, Mạnh Thiệu Đình hiển nhiên cũng không có tính toán rời đi, Tĩnh Tri cũng không để ý anh, tự đi ngủ. Chỉ chốc lát sau, Mạnh Thiệu Đình cũng đi đến trên giường, sau khi nằm xuống liền nhẹ nhàng ôm cô.

Tĩnh Tri nằm ra giường, thay đổi hoàn cảnh mới càng không hề buồn ngủ. Sau khi lật người mấy lần, cuối cùng cô chậm rãi mở miệng: “Có phải anh có chuyện gì muốn nói với tôi không?”

Dưới ánh trăng mờ lung, gò má của anh mờ mịt nhìn không rõ ràng lắm, Tĩnh Tri yên tĩnh nhìn anh trong bóng tối, sau một lúc lâu, đường nét của anh dần dần hiện ra, đặc biệt rõ ràng. Anh nhắm mắt, mà giữa trán lại nhíu chặt, mũi cao thẳng tắp của anh như được thước đo vẽ ra, anh dùng sức múm môi, cho dù lúc này đang nhắm mắt lại ngủ, cũng là một bộ dáng tâm sự nặng nề.

Nghe xong Tĩnh Tri nói, Mạnh Thiệu Đình cũng không có mở mắt ra. Hồi lâu sau, anh mới cúi đầu mở miệng: “Tôi phải kết hôn.”

“À.”

Một lúc lâu sau, Tĩnh Tri mới à một tiếng. Sau khi lên tiếng trả lời, lại không biết nên nói cái gì, cô cảm giác tim mình đập rất nhanh, nhưng phân không ra là mừng hay lo.

Anh muốn kết hôn, cũng là biểu thị cô sắp giải thoát. Cô nên cao hứng, nhưng sau khi cao hứng lại tồn tại chút cảm giác giống như không cam lòng. Không phải anh biểu hiện rất quan tâm cô, rất cưng chiều cô sao? Không phải anh hoàn toàn không muốn kết hôn, hoàn toàn không muốn cưới Thẩm Mạn Quân sao, vì sao sau mấy ngày ngắn ngủi anh liền thay đổi?

Có phải đàn ông đều bạc tình như vậy không? Thiệu Hiên cũng vậy ư.

Tĩnh Tri nghĩ đến Thiệu Hiên không có tin tức, đáy lòng cũng bắt đầu trở nên thấp thỏm, vì sao lâu như vậy mà không có một chút tin tức của anh, vì sao anh cũng không tới tìm cô?

Nếu như anh thực sự đủ quan tâm cô mà nói, không phải không nên quản trước mặt là núi đao hay là biển lửa, anh sẽ làm việc nghĩa không được chùn bước xông qua, đi tới bên cạnh cô, cứu vớt cô ư?

Cho tới nay, tâm không chút dao động của cô cũng hơi dao động. Diện mạo gia thế của Thiệu Hiên đều tốt như thế, anh trẻ tuổi như vậy, còn nhỏ hơn cô vài tuổi, cuộc đời của anh mới vừa bắt đầu, nên vô cùng đặc sắc, anh thực sự tình nguyện cứ như vậy buộc cả đời của mình ở trên người phụ nữ như cô sao?

Tinh thần cô hoảng hốt, ánh mắt mơ hồ không ổn định, mà Mạnh Thiệu Đình lại thừa dịp bóng đêm, đập vào mắt tất cả vẻ mặt của cô. Tuy cô biểu hiện ra cảm xúc khác thường, nhưng anh vẫn cảm thấy tâm tình kia không phải vì câu nói kia của anh.

“Sau này tôi không thể quấy rầy em mỗi ngày, có phải em rất vui không?” Anh nặng nề mở miệng, khi nói chuyện còn mang theo nụ cười thản nhiên.

Tĩnh Tri sững sốt, lại không biết nên đáp lại thế nào, cô dứt khoát buông mí mắt xuống, trầm mặc, anh thấy cô không nói lời nào, cũng mất hứng hái.

Có lẽ bản tính của anh không phải là một người chung tình, đối với Phó Tĩnh Tri mà nói, mỗi một chuyện anh làm đều vượt qua điểm mấu chốt của anh. Từng ấy năm tới nay, chính mình chưa bao giờ làm qua, mặc dù như vậy, nhưng người này lại không mấy may xúc động, kiên trì của anh cũng dần dần biến mất hầu như không còn.

“Ngủ đi.” Anh đưa tay sờ sờ mặt cô, ngón tay hơi thô ráp, Tĩnh Tri giật mình một cái liền thốt ra: “Ngày cưới là khi nào?”

“Thứ sáu tuần sau.”

“Thứ sáu tuần sau?” Tĩnh Tri bỗng nhiên giật mình hỏi ngược một câu!

Mạnh Thiệu Đình có chút nghi hoặc nhìn nét mặt của cô: “Làm sao vậy?”

“Tôi muốn nói với anh, tôi vốn quyết định thứ tư tuần sau đi Phượng Hoàng với anh, xem ra lại gần trùng với hôn lễ của anh, làm sao bây giờ?”

Tĩnh Tri nhíu lông mày, vẻ mặt có chút mất mát rơi vào đáy mắt anh, lặng yên đốt lên ánh sáng nơi đáy mắt anh.

“Em rất muốn đi?” Mạnh Thiệu Đình ôm cô vào trong ngực xong, vuốt ve tóc của cô hỏi.

Tĩnh Tri có chút khó xử, nhưng vẫn gật đầu: “Đúng thế, tôi rất muốn đi nơi đó xem một chút, nhưng cũng không có cơ hội đi rồi.”

“Tôi dẫn em đi.” Anh ôm lấy cô, hôn lên trên gáy của cô: “Thứ tư tuần sau chúng ta đi.”

“Anh phải kết hôn mà...”

“Mặc kệ.”

“Lại đào hôn? Thảm Mạn Quân phải làm sao bây giờ?”

“Kệ đi.”

“Vì sao?”

“Vì sao gì?”

“Vì sao muốn theo tôi, vì sao đáp ứng kết hôn lại nuốt lời?”

“... Em là mười vạn câu hỏi vì sao hả?”

“Anh nói cho tôi biết.”

“...”

“Anh nói cho tôi biết đi!”

“Ừ.”

Hãy G+ nhiều thích sẽ có nhiều chương hơn cho các bạn

193. Chương 194 : Anh Không Muốn Kết Hôn (2)

Chương 194 : Anh không muốn kết hôn (2)

Editor : May

Anh đứng dậy từ trong chăn, xoay mặt qua nhìn cô: “Tôi cũng muốn hỏi em, vì sao đột nhiên nói đi Phượng Hoàng vào thứ tư tuần sau, không phải em không muốn tôi kết hôn chứ?”

Tĩnh Tri ngẩn ra, chỉ cảm thấy bí mật giấu dưới đáy lòng sắp bị anh vạch trần, cô cắn môi một cái, trông mắt xinh đẹp trong suốt mở to nhìn anh chằm chằm: “Chính là không muốn, thế nào?”

Anh nhìn cô hồi lâu, thấy ảnh ngược trong con ngươi cô rõ ràng hiện ra khuôn mặt của anh, ánh mắt anh dần dần cong lên: “Đáp án của tôi cũng là như thế, chỉ là không muốn kết hôn, thế nào?”

“Nhưng anh đã đáp ứng muốn kết hôn với Thảm Mạn Quân!”

“Đúng không? Tôi đã đáp ứng?”

Anh trầm tư suy nghĩ, hồi lâu sau nhàn nhạt nói: “À, tôi quên tôi đã nói như vậy rồi.”

“Anh thật là có thể khiến người ta tức chết tươi.”

Tĩnh Tri nhìn dáng vẻ của anh, có chút hữu khí vô lực.

“Tôi không chọc tức em.” Bỗng nhiên anh không đầu không đuôi nói một câu, Tĩnh Tri sửng sốt, đáy lòng dần dần lại tuôn lên ôn nhu nói không nên lời, vẻ mặt nói chuyện lúc này của anh cực kỳ giống – Thiệu Hiên.

Cô thấy ánh mắt của anh dần dần ôn nhu, anh và Thiệu Hiên lớn lên có chút giống nhau, đặc biệt sau khi anh làm ra biểu tình thuộc về Thiệu Hiên, bọn họ càng giống.

Xuyên qua anh, tựa hồ liền thấy được Thiệu Hiên...

Cô đưa tay xoa mặt của anh, đầu ngón tay của cô hơi lạnh, giống như ngọc thạch trượt từng chút trên mặt của anh.

Anh nắm lấy tay cô, giữa viên mắt lại dần dần hiện lên hơi nóng, cô cũng sờ Thiệu Hiên như thế sao? Cô cũng toát ra biểu tình ôn nhu như vậy với Thiệu Hiên ư?

Đã từng phủ phục ở dưới chân anh, anh không chút do dự đá văng ra, mà giờ phút này lại trở thành trắng trong mây, không chạm vào được.

Vào lúc Phó Tỉnh Tri lớn bụng và Mạnh Thiệu Đình ngồi lên xe đến Phượng Hoàng liền tắt tất cả phương tiện thông tin, có lẽ sau hai ngày, thành phố A lại là một trận đại loạn, nhưng bọn họ giống như chưa từng đặt chuyện kia ở đáy mắt, chỉ là thích ý say mê với núi non.

Lúc đi ngang qua một trấn nhỏ trên thác nước, vượt qua mấy ngày mưa dầm liên tiếp, xe phải đi qua một cây cầu nhỏ, không thể không ngừng lại.

Nước đọng đến đầu gối, xe khó đi, Tỉnh Tri xuyên qua màn mưa ngoài cửa xe, nhìn thấy cô gái xinh đẹp tuyệt trần của vùng sông nước che dù cười như tiếng chuông bạc, tay nhấc váy lên cao, thành thạo đi qua chỗ nước chảy, có một chút đáng yêu của trẻ con, càng xem dòng suối nhỏ như đường đi, không ngừng nghịch nước. Còn có người già nằm trên lưng con cháu, vẻ mặt đầy ý cười được công đi qua, trong xe ngoài xe, cuộc sống trăm vẻ.

Cửa xe bỗng nhiên mở ra, Tỉnh Tri sững sốt, lại nhìn thấy Mạnh Thiệu Đình cởi giày, vén cao hai ống quần lên, trực tiếp nhảy vào trong nước, Tỉnh Tri nhìn bộ dáng của anh, nhin không được cười lên một tiếng, anh thật sự rất giống một nông dân trồng trọt!

“Tôi công em!” Anh chống cửa xe, một tay bung dù, cười cong mắt lộ ra hai hàng hàm răng trắng nõn với cô.

Tỉnh Tri ngẩn ra, chột cú đầu nhìn bụng của mình. Mạnh Thiệu Đình gãi gãi đầu, có chút xấu hổ: “Vây tôi ôm em đi qua cầu?”

Mặt Tỉnh Tri hơi đỏ, nhiều người như vậy, trời mưa không ngừng, mặc dù thỉnh thoảng có người qua sông, nhưng vẫn có rất nhiều người không chịu xuống nước, chờ ở ven đường, bị anh ôm đi qua trước đám đông sao?

Nhưng nếu không đi, trời sẽ tối, bọn họ còn chưa tới nơi!

Vào lúc cô đang do dự, anh chột khom người xuống, dù cũng bị nhét vào một bên, chỉ nắm mắt cá chân của cô. Tỉnh Tri kinh hãi, muốn né tránh, Mạnh Thiệu Đình lại nghiêm túc nắm chặt mắt cá chân của cô, gài lại móc khóa giày của cô. Anh cúi đầu, mặt mày bình tĩnh lại chuyên

chú, giọng nói rõ ràng ôn hòa truyền đến: “Không gài tốt giày, lát nữa ôm em đi qua thì giày sẽ rơi, chân của em không thể bị cảm lạnh, em quên ư?”

“Sao anh biết chân của tôi không thể bị cảm lạnh?” Tỉnh Tri thì thào mở miệng, chỉ cảm thấy lúc này ôn nhu lo lắng của anh với cô càng làm cho cô càng ngày càng nhìn không thấu anh, đoán không ra, giống như là một người thay da đổi thịt!

Anh chỉ nhẹ nhàng lướt qua mắt cá chân của cô, Tỉnh Tri rùng rợn, nhìn thấy trán anh toát ra một tia vui vẻ: “Chuyện em không biết, đâu chỉ có những thứ này?”

Trong lòng Tỉnh Tri có quỷ, có chút ngưng ngưng thấp giọng ho khan một tiếng, quay đầu đi. Cô chột thấy một dải cầu vòng ở nơi chân trời xa xa, mà mưa đã tạnh, chỉ là sau khi ánh mặt trời bao bọc tầng mây ướt, giống như muốn phá tan tầng mây, đám mây dày nặng như được gắn một viên vàng quanh co khúc khuỷu.

“Đi thôi.” Anh cười, đưa tay xuyên qua hai cánh tay cô, ôm vào trong lòng. Tỉnh Tri lo lắng bụng, luống cuống tay chân ôm lấy cổ của anh, bờ môi anh chậm rãi cong lên một nụ cười thần nhiên, lại cũng không nói thêm gì, chỉ là ôm cô chặt hơn, đi qua chỗ nước chảy trên cây cầu nhỏ kia.

Lúc đi lên tới chỗ cao nhất của cầu hình vòm, phong cảnh trấn nhỏ đã thu hết vào đáy mắt, xa xa nhìn thấy thuyền nhỏ giữa sông như là cá không ngừng qua lại, chạy rất nhanh. Sau cơn mưa, gió êm dịu thổi tới mùi bùn đất tươi mát dễ ngủ, hô hấp của anh dần dần có chút ồ ồ, nhưng anh chưa từng buông cô ra, mà cô coi như cũng quên mất mở miệng.

Anh ôm cô đi một đường xuống cầu đá, nước rất nhanh liền biến mất, bọn họ đứng ở dưới mái che một chỗ bán tạp nhỏ ven đường, chờ xe tới đón.

Tắm nhựa trên đầu chứa rất nhiều nước, đều rơi xuống giữa mái che, gần như đọng đến đỉnh đầu của bọn họ. Tĩnh Tri thường ngẩng đầu nhìn chỗ đó, càng nhìn càng cảm thấy có chút sợ hãi, tắm nhựa kia thoát nhìn như sắp không chịu được, cô rất sợ nước này tưới xuống đầu, xối cô ướt sũng liền rất xui xẻo rồi!

Mạnh Thiệu Đình nhìn nét mặt của cô đã cảm thấy buồn cười. Anh đưa tay kéo cô qua, bàn tay dán sát vào đỉnh đầu của cô: “Không phải là gan của em rất lớn sao?”

Tĩnh Tri rụt rụt cổ, “Cái đó có quan hệ gì với gan lớn hay nhỏ chứ?”

Anh cười không nói, đứng sóng vai với cô ở dưới mái che đơn sơ, địa phương ở trước mặt không tới nửa mét, nước chảy từ trên mái che xuống thành một màn mưa.

Anh cầm tay cô, nhìn trấn nhỏ xa xôi tắc nghẽn trên kia, người đi đường không khỏi chậm rì rì, vẻ mặt an tường. Từng quán nhỏ bên đường chống lên, bán đủ loại đồ chơi nhỏ đủ màu sắc hình dạng, phần lớn đều là bán cho du khách, có cắt giấy mang hơi thở dân tộc, có kẹp tóc đồ trang sức nhỏ, thậm chí còn có dây chuyền, lắc tay đá được chế tác thành hình khổng tước xanh biếc. Từ xa nhìn lại, lấp lánh rất là đẹp mắt.

P/s: Càng G+ thích càng nhiều thì chương mới ra càng nhanh và nhiều nhé :)

194. Chương 195 : Hoàn Toàn Náo Loạn

Chương 195 : Hoàn toàn náo loạn

Editor : May

Xe vòng đường xa qua đây, bọn họ cũng không vội, cuối cùng nhìn bầu trời càng ngày càng tối, dứt khoát đi ra khỏi màn che, đi dạo dọc theo con phố nhỏ này.

Dần dần có chút náo nhiệt, du khách đi đường giống như đột nhiên xông ra từ dưới đất, quây đảo chợ phiên đến khí thế ngất trời!

Những trang phục giản dị của người dân trong trấn và những người du khách trẻ tuổi, cứ như người của hai thế giới, nhưng lại hòa hợp cùng một chỗ, xuất hiện ở trên cùng một bức tranh sơn dầu, lại không lộ ra một chút đột ngột.

Có một cửa tiệm nhỏ buôn bán đặc biệt thịnh vượng, Mạnh Thiệu Đình và Tĩnh Tri đều bị hấp dẫn. Trong tiệm không lớn, nhưng lại chen lấn ồn ào, bọn họ không vào được, nhưng cũng không vội, dứt khoát đứng ở ngoài tiệm nhìn một vài đồ chơi nhỏ bán ở quây bên ngoài.

Trên kệ dựng một giấy các - tông cứng rắn, mặt trên dùng thuốc màu đơn sơ viết mấy chữ lớn xiêu xiêu vẹo vẹo, bán phá giá lắt tay tình nhân.

Mạnh Thiệu Đình kéo Tĩnh Tri qua, bọn họ nhìn thấy trên khung lưới sắt dưới giấy các-tông cứng rắn treo rất nhiều lắc tay đủ mọi màu sắc, đều là dùng sợi tơ đan thành, đủ loại kiểu dáng, ngược lại thoát nhìn cực kỳ đẹp dễ tình xảo!

“Chúng ta mua đi, bán phá giá lớn mà!” Mạnh Thiệu Đình cũng không ngẩng đầu lên, trong tay nắm cặp lắc tay tình nhân gọi là đồng tâm kết, chậm rãi nói.

Cảm xúc của anh cũng không có dao động quá lớn, như là rất tùy ý hỏi một câu.

“Mua cái này làm gì.” Tĩnh Tri từ chối cho ý kiến, lắc tay tình nhân, tên như ý nghĩa, đương nhiên là để tình nhân đeo, cô và anh tính là quan hệ gì? Quan hệ bao dưỡng và bị bao dưỡng sao?

Ngón tay Mạnh Thiệu Đình nắm cặp lắc tay kia thoáng chần chờ một chút, lại để xuống: “Vậy thì đi thôi.”

Anh xoay người kéo cô chuẩn bị đi, ông chủ vừa hết bận, thấy mới làm ăn chạy đi, luống cuống chạy qua, vẻ mặt đầy nhiệt tình cười: “Tiên sinh thật có ánh mắt, ngài có biết cặp đồng tâm kết ngài vừa cầm có lai lịch như thế nào không?”

Tĩnh Tri nghe ông hỏi như vậy, không khỏi cười nói: “Lại là truyền thuyết nam nữ si tình đi.”

Ông chủ cười sang sảng lộ lên: “Vị tiểu thư này có kiến thức, đồng tâm kết này cũng không phải truyền thuyết nam nữ si tình, mà là sự thật xảy ra vào hơn một trăm năm trước ở trong trấn nhỏ này của tôi!”

“A? Nói nghe một chút.” Tĩnh Tri hứng thú, ngừng bước chân, xoay người lại.

Ông chủ háng háng giọng, mặt mày hớn hở nói: “Thời gian đó nơi này của chúng tôi có một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, sống bằng việc bán đồ thêu thùa may vá trên trấn, nhưng không ngờ trong lúc vô tình bị một lão đại sơn tặc hung hãn nhìn thấy rồi coi trọng. Tuổi lão đại kia không lớn lắm, tướng mạo cũng đường chính, liền giả trang thành một người đứng đắn, ngày ngày đi qua gian hàng của cô gái kia, còn muốn mua một vài đồ thêu thùa may vá. Thời gian lâu dài, cô gái liền chú ý tới người này, chậm rãi, hai người hợp mắt nhau, nảy sinh tình cảm, nhưng có một ngày, lão đại kia lại tới trước quầy hàng của cô gái, do dự hồi lâu, bồi hồi từ khi mặt trời mọc đến khi mặt trời lặn, theo cô gái đi thẳng đến cửa nhà người ta, lúc này mới tiến lên...”

“Đúng là có ý đồ bất chính sao?” Tĩnh Tri nhíu mi, có chút gấp gáp hỏi.

“Chưa chắc đâu.” Mạnh Thiệu Đình tiếp nhận lời của cô: “Nếu người này muốn gây rối, đại khái có thể trực tiếp cướp cô gái này lên sơn trại trên núi trước, anh ta tốn công quanh co một phen, tự nhiên là thật lòng với cô gái.”

Ông chủ giơ ngón tay cái lên: “Vị tiên sinh này nói rất đúng! Lão đại kia ngăn cản cô gái, bày tỏ toàn bộ tâm ý của mình. Trong lòng cô gái tất nhiên là vui mừng, hai người ước định mười ngày sau, lão đại đến nhà cầu hôn, vì vậy đại ca sơn tặc kia liền tặng ngọc đồng tâm đeo trên người từ nhỏ cho cô gái, hai người lại nói chuyện hồi lâu, mới lưu luyến không rời chia tay nhau.”

“Về sau thế nào? Lão đại kia đi cầu hôn được không?” Trong lòng Tĩnh Tri đã mơ hồ có dự cảm chẳng lành. Cô thích xem sách, nhiều khi xem tiểu thuyết, nhìn mở đầu có thể đoán được phần cuối, hoặc là nghe một câu nói của nhân vật chính liền có thể suy đoán ra sắp phát sinh chuyện gì. Thời đại kia, thân phận hai người như vậy, muốn bình an vui vẻ cùng một chỗ, hoàn toàn là nằm mơ.

Ông chủ lắc đầu thở dài nói: “Đáng thương một đôi có tình! Sau khi lão đại kia trở về chuẩn bị chuyện hôn sự, nhưng không ngờ triều đình dốc toàn lực xuất động đại quân tiêu diệt, trong sơn tặc lại có người nhận hối lộ bán đứng tất cả huynh đệ. Sau khi lão đại kia chạy vào núi sâu ba ngày, nhưng vẫn là bị bắt giữ. Triều đình vì hận anh ta chiếm giữ nơi này một thời gian dài, ý đồ kiêu ngạo, còn có liên quan đến đảng cách mạng, xử anh ta hình phạt thiên đao vạn quả. Đến ngày hành hình, cô gái mới biết được người trong lòng luôn nhớ thương là sơn tặc, lại càng không ngờ tới, cảnh đẹp sau mười ngày cô mong chờ lại trở thành ngày ngăn cách hai người vĩnh viễn. Cô rưng rưng tặng quà trên pháp trường, hai người ôm đầu khóc rống, trời đất cảm động...”

“Thực sự bị lãng trì sao? Tại sao cô gái kia có thể chịu được loại đả kích này? Hai người bọn họ cũng quá đáng thương rồi...” Viên mắt Tĩnh Tri đã có chút đỏ rồi, so với đôi này, cực khổ của cô và Thiệu Hiên, hình như thực sự không coi vào đâu.

Mạnh Thiệu Đình lại nhướn mày cười, siết chặt tay Tĩnh Tri; “Các người thấy hai người đó khổ sở, tôi lại thấy hai người đó rất hạnh phúc, chỉ ít ở trong mười ngày này, ngày nào cô gái cũng vui sướng và thoải mái. Chỉ ít một phút ở trên pháp trường kia, người đàn ông đó có thể nhìn thấy người trong lòng liếc mắt một cái, biết cô cũng yêu thương sâu sắc anh ta như anh ta yêu cô vậy. Trong tim của anh ta, nhất định cũng rất vui sướng.”

Nói xong lời cuối cùng, ý cười nơi đáy mắt của anh tựa hồ phai nhạt một chút, trong một chỗ màu đen sâu thẳm dần dần hiện lên một chút thê lương. Tĩnh Tri có chút kinh ngạc nhìn anh, nhưng trong lòng thì rất

đồng ý với những lời này của anh. Cô chưa từng ngờ tới, anh luôn luôn bạc tình tàn nhẫn, lại thấy rõ chân lý tình yêu như vậy?

“Về sau, cô gái thu thập thi thể người yêu, sau khi an táng người yêu ở nơi núi sâu, tự tay nhuộm sợi tơ màu đỏ trên khăn voan đỏ, bên ngọc đồng tâm đeo lên cần cổ, rồi treo cổ ở trên cây ngay bên mộ.”

“A, sao cô gái này lại si tình như vậy?” Tĩnh Tri có chút giật mình, hai người bọn họ quen nhau cũng không tính là lâu, huống chi người đàn ông kia còn giấu giếm thân phận với cô, cô gái kia lại đồng ý chết vì anh ta, thật khiến cho Tĩnh Tri có chút giật mình.

“Trong tim đã có đối tượng, ý chí sống của cô ấy đã hóa thành hư ảo, cô ấy đương nhiên là sinh không thể yêu, như vậy cũng coi như bình thường.” Sắc mặt Mạnh Thiệu Đình lại không thay đổi, cúi đầu nói.

Ông chủ kia lại tiếp tục nói: “Hồi lâu sau, thi thể của cô mới được thợ săn đi ngang qua phát hiện, nghe nói mặt cô gái vẫn còn hồng hào, vẫn xinh đẹp động lòng người giống như khi còn sống. Dân chúng trong thành cảm động và nhớ thương thâm tình của hai người, tự động hợp táng hai người cùng một chỗ, mà đồng tâm kết đeo trên cổ cô gái bởi vì kiểu dáng tuyệt đẹp, mà lại ngụ ý tốt, liền được các cô gái học theo, đời đời lưu truyền đến nay. Nghe nói cả trai lẫn gái

trên trấn nhỏ này, một khi tặng đối phương đồng tâm kết định chung thân, liền không phân ra nữa. Hồn cô gái kia ngàn năm không tiêu tan, liền phù hộ cả trai lẫn gái mang theo đồng tâm kết này...”

“Thật như vậy sao?” Tĩnh Tri chìm đắm trong chuyện xưa này hồi lâu, thẳng đến khi nghe được câu nói sau cùng, cô mới ngơ ngẩn mở miệng hỏi.

“Nếu như cô bé không tin, liền đi chung quanh hỏi thăm một chút đi. Đồng tâm kết chúng tôi bán ở đây mới là chính tông nhất, đó là do bà cụ chín mươi tám tuổi ở trong trấn nhỏ này tự tay bện từng cái một. Vì tôi và bà ấy có chút quan hệ thân thích, bà ấy mới để tôi bán, không thể mua được ở nơi khác! Cụ bà kia và chồng bà ấy cũng tặng đồng tâm kết cho nhau, cả đời hai người chưa từng cãi nhau, hiện giờ cụ ông một trăm lẻ một tuổi, thân thể còn rất rắn chắc!”

“Chúng ta mua một cặp đi.” Mạnh Thiệu Đình ôn hòa mở miệng, ngón tay cầm đồng tâm kết màu đỏ kia: “Cái màu đỏ này đi.”

“Được rồi, tôi gọi lại cho hai người...”

“Không cần.” Mạnh Thiệu Đình cảm ơn trả tiền, sau đó nhận lấy cặp đồng tâm kết kia.

P/s: Càng G+ thích càng nhiều sẽ càng có nhiều chương mới nhé ^^~!

195. Chương 196: Bỏ Cô Xuống. (1)

Chương 196: Bỏ cô xuống. (1)

Editor: May

Anh mở giấy gói có chút thô ở bên ngoài ra, liền nhìn thấy hai lắc tay màu đỏ kia, quả nhiên cực kỳ tinh xảo, có phong cách cổ xưa. Anh đưa tay sờ sờ, nét mặt cũng không có quá nhiều biểu tình, chỉ là kéo tay Tĩnh Tri qua, đeo một lắc tay nhỏ hơn lên cho cô, sau đó đeo cái lắc còn lại vào trên cổ tay của mình. Nhìn trái nhìn phải, như là rất hài lòng gật gật đầu, lúc này mới kéo Tĩnh Tri: “Đi thôi, xe tới rồi.”

Giọng nói của anh nhàn nhạt, bước chân cũng chậm rì rì. Tĩnh Tri có chút sợ hãi, sau khi bị anh kéo đi ra ngoài một lúc lâu, cô mới phản ứng kịp. Một đôi mắt trong suốt hiện lên một tia giãy giụa, nhưng vẫn mở miệng: “Mạnh Thiệu Đình, anh đưa tôi vật này làm gì?”

Anh vừa nhíu mày, vẫn nhàn nhạt, “Cần gì biết rõ còn hỏi.” đọc truyện nhanh nhất tại [thich.com](#)

“Tôi không muốn.” Tĩnh Tri nói xong, đưa tay liền tháo lắc tay trên cổ tay ra, sắc mặt cô có chút trắng bệch, đáy lòng lại xông lên từng trận tức giận không hiểu. Dựa vào cái gì anh muốn như thế nào liền như thế ấy, anh muốn ly hôn liền ly hôn, anh muốn hòa hảo liền hòa hảo, anh muốn không cần cô thì sẽ không cần cô, anh muốn dây dưa với cô cả đời, cô nên nhận mệnh đợi ở bên cạnh anh cả đời sao?

Cô tuyệt đối không đeo đồng tâm kết này với anh! Cho dù muốn đeo, cũng là cô và Thiệu Hiên đeo một đôi chứ! Hai người bọn họ mới cần ở chung cả đời một chỗ không xa không rời, muốn cô và Mạnh Thiệu Đình anh quần quýt không rời cả đời? Nghĩ cũng đừng nghĩ!

“Em không muốn?” Sắc mặt anh lập tức vô cùng âm u, tiến lên một bước, thoáng cái nắm lấy tay cô.

“Đúng, không muốn, tôi không muốn!” Tĩnh Tri nhìn anh, đáy mắt cô vẫn quật cường trước sau như một, hao hết tâm tư như vậy cũng không hóa giải được quật cường và xa cách, vĩnh viễn không tiêu tan hận ý và chán ghét, như là gai sắc bén đâm anh một trận đau đớn khó nhin.

“Phó Tĩnh Tri! Con mẹ nó, em thử nói không muốn nữa đi!” Anh bỗng nhiên hung hăng nắm lấy cổ tay của cô, gần như túm cả người cô khỏi mặt đất, ánh sáng lạnh trong tròng mắt của anh cực kỳ dọa người. Anh nhìn gắt gao chăm chăm ánh mắt của cô, đôi mắt nhìn cô như muốn nứt ra, nhìn về mặt cổ chấp quật cường tới cực điểm của cô!

“Tôi không muốn, Mạnh Thiệu Đình, anh nghe rõ ràng đi. Tôi không muốn, tôi không muốn, tôi không...”

“Bốp!” Anh bỗng nhiên giơ tay lên, vô cùng hung dữ quăng ra một bạt tai.

Đầu Tĩnh Tri lệch qua một bên, tóc cũng mất trật tự rối tung xuống, che khuất khuôn mặt sưng đỏ của cô. Cô không nhúc nhích, nhưng thân thể của cô bắt đầu chậm rãi trở nên run rẩy, dần dần run rẩy đến không thể dừng lại. Tĩnh Tri không muốn khóc, cô tuyệt đối không muốn khóc vì anh đánh cô, cô tuyệt đối không muốn để anh biết cô rất đau, cô rất khó chịu, nhưng cô lại không khống chế được nước mắt của mình, giống như vòi nước bị hư, không thể ngừng lại.

“Phó Tĩnh Tri, em có tim không?” Anh buông cổ tay của cô ra, trên da thịt trắng nõn kia đột nhiên xuất hiện dấu tay rõ ràng. Anh chỉ liếc mắt nhìn, liền nhanh chóng quay mặt đi, anh không muốn mềm lòng với cô nữa, không bao giờ muốn mềm lòng với cô nữa, anh chịu đủ rồi!

“Em hoàn toàn không có tim, Phó Tĩnh Tri, tôi cho rằng con người của tôi thủ đoạn độc ác, tôi cho rằng từ trước đến nay con người của tôi ích kỷ vô tình, tôi cho rằng con người của tôi có lòng dạ sắt đá. Thế nhưng mãi cho tới hôm nay tôi mới hiểu được, em mới đúng là vô cùng tàn nhẫn, em hoàn toàn không có tim, vì thế em có thể không kiêng nể, làm bất cứ chuyện gì cũng không lo lắng đến hậu quả!”

Anh bỗng nhiên cười lạnh, hung hăng vung cánh tay một cái, ném đồng tâm kết màu đỏ buồn cười trên cổ tay xuống. Sắc mặt anh dữ tợn, môi mỏng mím chặt, nhưng khóe môi lại tà tứ nâng lên: “Vứt mẹ nó đồ chơi rách nát này đi! Phó Tĩnh Tri, cô cắt cho tôi, cắt – cô muốn như thế nào liền như thế đó, cô muốn như thế nào liền như thế đó đi. Con mẹ nó dù bây giờ cô có chết ở trước mặt tôi, mắt Mạnh Thiệu Đình tôi cũng không chớp cái nào!”

Chân Tĩnh Tri mềm nhũn vô lực, sau khi cô bị anh buông ra, lảo đảo lui về phía sau mấy bước mới đứng lại. Vốn cô không nên để ý mọi thứ về anh, bởi vì cô hoàn toàn không để ý người như anh, thế nhưng bây giờ nghe những lời chỉ trích này của anh, cô lại có chua xót khổ sở nói không nên lời.

Cô đứng bất động ở nơi đó, mà nước mắt lại chảy không ngừng như trước. Mặt cô sưng thật lớn, tóc rối tung, cô khóc đến vai cũng bắt đầu lay động kịch liệt, âm thanh cô nghẹn ngào rất khó nghe, thế nhưng cô không nín được, một tiếng đều cao hơn một tiếng...

“Cút! Phó Tĩnh Tri, cô cút cho tôi – ”

Tĩnh Tri nghe như không nghe, vẫn đứng ở đó cúi đầu khóc.

Tiếng khóc của cô khiến cho anh càng ngày càng bức bối, liền tiếp đập hai gian hàng nhỏ bên cạnh hai người, nhưng vẫn chưa hết giận, Mạnh Thiệu Đình quay đầu lại liếc mắt nhìn Phó

Tĩnh Tri, bỗng nhiên cười lạnh: “Được, được rồi, cô không cút đứng không, tôi cút, tôi con mẹ nó sau này không muốn nhìn thấy cô nữa, không phải là một người phụ nữ thôi sao, tôi con mẹ nó không quan tâm!”

Anh xoay người dùng một cước đá văng ghế trên mặt đất, bước mấy bước đi tới trước xe, mở cửa xe, lên xe, đóng sầm cửa xe một cái, giọng nói nặng nhọc khàn khàn: “Lái xe, đi! Thất thần cái gì!”

“Thiếu gia, Phó tiểu thư còn chưa lên...”

Tài xế có chút khúm núm nhìn sắc mặt âm trầm của Mạnh Thiệu Đình, từ trước đến nay Phó tiểu thư là bảo bối trong lòng thiếu gia, bình thường cũng không phải không có tức giận, không có náo loạn như vậy, nhưng cũng chỉ chốc lát nữa, thiếu gia lại điên cuồng đánh lên thôi?

“Mặt kệ cô ta? Cô ta chết rồi!” Mạnh Thiệu Đình trực tiếp rống lên, tài xế bị dọa sợ hãi, nhưng vẫn kiên trì nói: “Thiếu gia, xin ngài bớt giận, Phó tiểu thư còn đang mang thai, ngài bỏ cô ấy lại một mình sao được.”

“Sao không được? Hỏi tôi làm gì? Đâu có chuyện gì liên quan tới tôi? Tôi là gì của cô ta chứ?”

Mạnh Thiệu Đình giận dữ, “Anh còn nói lời vô ích, anh cũng cút cho tôi!”

“Thiếu gia... Vậy tôi lái đây!” Tài xế không dám nói thêm nữa, thấy Mạnh Thiệu Đình lại muốn phát hỏa, anh ta hoảng hốt khởi động xe, quay đầu xe.

Xe đi rất nhanh, chỉ trong chớp mắt, Tình Tri liền không nhìn thấy đuôi xe nữa. Cô đứng một mình ở đó, đột nhiên sợ hãi vô biên dần dần vọt lên từ trong đáy lòng, trên người cô không có gì cả, cô được anh ôm xuống xe, đến ví da cô cũng không đem theo. Cô không có di động, không có tiền, cô một thân một mình ở trên một trấn nhỏ xa lạ, mắt thấy trời sắp tối, cô phải làm sao bây giờ?

G+ càng nhiều thích sẽ tặng các bạn thêm nhiều chương nhé ^^

196. Chương 197: Bỏ Cô Xuống (2)

Chương 197: Bỏ cô xuống (2)

Editor: May

Cô chưa từng ngờ tới, anh lại có thể nhẫn tâm như vậy, thực sự có thể ném cô ở lại địa phương xa lạ này, chẳng lẽ anh thật sự mặc kệ sống chết của cô sao?

Trong ngày thường, cô cũng từng chọc giận anh, náo loạn mâu thuẫn như thế với anh, dù anh tức giận, nhưng chỉ một lúc sau anh liền bình thường lại. Không phải giống như chuyện gì cũng chưa phát sinh, dần cô đi ăn cơm, nên tặng cô vật gì thì sẽ tặng cho cô, dù cô đang mang thai đứa nhỏ của Thiệu Hiên, sống chết không cho anh đụng cô, dù trong lòng anh biết cô chỉ muốn Thiệu Hiên, nhưng không phải anh vẫn đối với cô tốt như trước sao?

Ngay cả khi trong lòng cô coi trọng đứa nhỏ của Thiệu Hiên và Thiệu Hiên mà anh cũng có thể nhin, tại sao chỉ vì một lúc tay tùy tiện lại không thể nhin?

Dù Tình Tri quật cường thế nào, hận anh như thế nào, lại lớn mật như thế nào, lúc này đáy lòng cũng trở nên hoảng loạn, vốn con người ở một nơi xa lạ trong một thời gian sẽ thiếu cảm giác an toàn nghiêm trọng, hướng chỉ tình cảnh hiện tại của cô không chịu nổi như vậy, còn mang thai đứa nhỏ, chẳng may gặp phải người xấu gì đó...

Tình Tri lau nước mắt lung tung, đứng ở nơi đó không dám động. Cô cảm thấy, đợi Mạnh Thiệu Đình hết giận, nhất định sẽ trở về tìm cô, nếu như cô chạy loạn, trên người cô không có mang di động, nếu anh trở về tìm cô, nhất định sẽ không tìm được.

Tình Tri đứng một hồi, cảm thấy có chút đứng không nổi, thân thể cô nặng nề, chịu không được dằn vò như vậy, lại dựa vào tường đứng một lúc. Trời đã dần dần có chút nhiễm xanh, hai chân đều đau xót, lại vẫn không thấy Mạnh Thiệu Đình trở về.

Sợ hãi trong lòng Tĩnh Tri tăng lên từng chút một, cô liên mạng nhìn chăm chăm phương hướng xe rồi đi, nhưng chưa từng nhìn thấy chiếc xe quen thuộc kia xuất hiện.

Thăng đến khi trời đã hoàn toàn biến thành đen, ánh đèn trong phòng hai bên trần nhỏ xuyên qua từ trong khe cửa sổ, yên lặng vắng vẻ, trên trần không có đèn đường, người trên đường phố cũng rất thưa thớt, Tĩnh Tri không đứng vững được nữa, cô cũng không thể tiếp tục ngu ngốc chờ đợi, Mạnh Thiệu Đình sẽ không trở về.

Kỳ thật cô nên sớm hiểu, lần này không giống với lúc trước. Trước đây anh tức giận hơn nữa, cũng không có ra tay nặng như vậy, cũng không có nói lời ngoan độc như thế. Mà bây giờ, anh nói rõ cô chết thì anh cũng sẽ không nháy mắt một cái!

Cô vẫn quá ngây thơ rồi, tin một người đàn ông có thể dung túng sủng nịch một người phụ nữ không có giới hạn, nhưng không biết, điểm mấu chốt của đàn ông rất dễ dàng bị chạm vào, hơn nữa đàn ông trở nên nhẫn tâm, thật sự là không hề có đường quay về.

Tĩnh Tri không biết nên đi nơi nào, cô kéo thân thể nặng nề chậm rãi đi về phía trước đường nhỏ tối đen không rõ ràng lắm. Thỉnh thoảng sẽ có vài người đi tới hỏi cô, có muốn dừng chân không, Tĩnh Tri muốn gạt đầu, lại nghĩ đến trên người mình không có tiền, chỉ đành lắc lắc đầu.

Cô đi thẳng, đi thẳng, trần nhỏ không lớn, chỉ chốc lát sau liền đi tới trên cầu nhỏ lúc đến, cô đứng ở dưới cầu, nhìn cầu hình vòm tĩnh lặng trầm mặc ở dưới ánh trăng.

Dưới cầu, nước chảy róc rách, đến thuyền nhỏ đêm không hết vào ban ngày đều không nhìn thấy, cây cối bên bờ ở trong bóng đêm bỏ đi xanh tươi đáng yêu vào ban ngày, có chút se lạnh quỷ mị, có chút đáng sợ, đêm lại rất yên tĩnh.

Thỉnh thoảng, cô có thể nhìn thấy đôi tình nhân ôm nhau đi xuống từ trên cầu, vô cùng thân thiết, làm nũng nói chuyện êm tai, cô dần dần cảm thấy có chút lạnh.

Ôm chặt hai cánh tay, đi lên cầu hình vòm. Từng bậc thêm đá, cô đi rất chậm, trong mọi âm thanh chỉ nghe tiếng nước và tiếng ếch, như là chỉ có một mình cô ở trên thế giới này.

Chưa bao giờ cảm giác được cô đơn và sợ hãi, chưa bao giờ trôi qua thê lương như vậy.

Tĩnh Tri cúi đầu thở dài một hơi, lúc đi tới nơi cao nhất của cầu đá, cô đứng lại, cột đầu tóc rối bởi lại, bụng cũng có chút đói, mà cục cứng trong bụng giống như cũng có chút bất an động dấy. Bàn tay Tĩnh Tri dán sát vào dưới bụng mềm nhẹ trấn an, nhưng mảy chậm rãi nhú lại. Cô thì không sao cả, thể nhưng cục cứng phải làm sao bây giờ?

Đói một đêm, đông lạnh một đêm như vậy, thân thể này của cô nhất định không được!

Đang trong lúc do dự, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân, trong lòng Tĩnh Tri lại không khống chế nổi lên mừng như điên, Mạnh Thiệu Đình!

Đúng, anh nhất định là tìm tới cô, anh luôn luôn đối tốt với cô, cưng chiều cô như vậy, làm sao sẽ cứ ném một mình cô lại chứ?

Hận và chán ghét anh trong ngày thường giống như hoàn toàn biến mất, Tĩnh Tri hoảng hốt quay đầu lại, trên mặt là vẻ chờ đợi lại dần dần rút đi.

Nhìn thân hình người nọ cũng không phải là Mạnh Thiệu Đình.

Vai Tĩnh Tri sụp xuống, đáy lòng cô cực kỳ thất vọng, không nhận được mà buồn nản một trận.

Vẫn ôm hi vọng với anh, thực sự là quá ngu ngốc!

Tĩnh Tri tựa ở trên lan can cây cầu, nhẹ nhàng cắn chặt đôi môi, trong hốc mắt của cô dần dần bắt đầu nhiễm chua xót, ủy khuất và khổ sở nói không nên lời, lại có chút hối hận kéo tới. Tại sao cô phải bướng bỉnh như vậy, coi như là không muốn cái đồng tâm kết kia, sau này len lén ném đi là được rồi, tội gì cứ muốn giằng co với anh...

197. Chương 198: Chuyện Cũ Năm Xưa Vs Thành Hôn

Chương 198: Chuyện cũ năm xưa VS thành hôn

Editor: May

Hảo hán không ăn thua thiệt trước mắt, huống chi dù sao cô cũng nên suy nghĩ cho con của mình.

Thế nhưng, sao cô có thể nghĩ đến anh lại đột nhiên trở mặt, cứ như vậy ném lại một mình cô ở nơi này chứ ? Đi đến đâu cũng không quay lại.

Nếu là Thiệu Hiên, nhất định sẽ không đối xử với cô như vậy. Buồn cười cho Mạnh Thiệu Đình luôn miệng nói sẽ đối tốt với cô, tất cả đều không chịu nổi một kích cười nhạo mà thôi.

Tĩnh Tri cúi đầu xuống, có chút buồn nản, đêm dần dần khuya.

Trên cầu gió mát, Tĩnh Tri không dám đợi nữa. Cô xoay người đi xuống cầu, lại đối diện với người đang đi tới.

Tĩnh Tri cũng không nâng đầu lên, chỉ chuyên tâm nhìn thềm đá dưới chân. Khi đi qua bên người người nọ, cô chợt nghe một tiếng gọi vui vẻ: “Tĩnh Tri? Em có phải là Phó Tĩnh Tri không?”

Tĩnh Tri theo bản năng quay đầu lại, liền nhìn thấy một người đàn ông đứng ở trên bậc thang cao hơn hai, ba bậc sau lưng cô, mặt mang vui vẻ và dò xét.

“Tĩnh Tri, thật là em sao! Anh chưa từng nghĩ đến, còn có thể gặp gỡ em!”

“Anh là – anh, anh là An... An Gia Hòa sao?” Tĩnh Tri kinh hãi, người nọ đến gần một bước, cô liền nhìn thấy rõ. Người đàn ông đứng trước mặt, lại có thể là An Gia Hòa chưa từng gặp hơn năm năm qua!

Lúc trước sau khi nhà cô đột nhiên gặp biến cố, đồ vật cầm được của cô đều bị bác gái lập tức bán tháo, mà khi đó cô bận kiếm sống, ngày ngày giãy giụa ở trong cực khổ, hoàn toàn không nhớ ra được An Gia Hòa này!

Lúc này đã trôi qua mấy năm, nhưng không ngờ gặp bạn cũ nơi đất khách.

“Tĩnh Tri, tại sao em lại ở chỗ này? Nhiều năm không gặp như vậy, em sống có tốt không? Sao em lại đột nhiên bán nhà, cũng không có một chút tin tức, anh tìm em một thời gian rất dài, lại chỉ biết là em dọn nhà. Anh cũng thử nghe ngóng địa chỉ mới của em, nhưng không có ai biết.”

An Gia Hòa rất kích động, anh cầm lấy tay Tĩnh Tri nói không ngừng, ánh mắt Tĩnh Tri lại dần dần trở nên mơ hồ.

An Gia Hòa vẫn giống như trước đây, diện mạo của anh gần như không có thay đổi. Giọng nói của anh, ngữ điệu nói chuyện của anh cũng không thay đổi. Trong nháy mắt, Tĩnh Tri cảm giác mình như trở về lúc chưa ly hôn, cô và An Gia Hòa ngồi ở trong nhà của cô, hai người pha trà, nghe nhạc, thấp giọng nói chuyện phiếm. Thời gian đó tốt đẹp như vậy, hiện tại nhớ tới lại cảm thấy xa không thể chạm.

Khi đó chưa từng cảm thấy đó là hạnh phúc, nhưng hiện tại nhớ lại, lại cảm thấy trải qua tất cả, lại quyến luyến từng chuyện như vậy.

“Đúng, nhà của em xảy ra một chút việc, đi rất gấp, cũng chưa kịp nói cho anh biết. Gia Hòa, bây giờ anh thế nào? Trôi qua tốt không? Kết hôn chưa?”

Tĩnh Tri dần dần dừng mạch suy nghĩ gần như thoát cương của cô, cô mỉm cười nhìn An Gia Hòa, chỉ cảm giác mình được một người nhớ mong nhiều năm như vậy, thực sự là hạnh phúc.

“Anh rất tốt, Tĩnh Tri, anh rất xin lỗi.”

Nét mặt An Gia Hòa dần dần hiện lên thương tiếc, anh nhẹ nhàng đưa cánh tay ra ôm lấy cô: “Anh rất xin lỗi Tĩnh Tri, anh là bạn của em, vào lúc em gặp chuyện, lại không thể đến giúp em.”

Nước nơi đáy mắt của Tĩnh Tri thoáng tuôn lên, cô cũng nhẹ nhàng ôm lấy anh: “Không, Gia Hòa, trong lòng anh còn nhớ kỹ người bạn là em, em đã rất cảm kích.”

“Không, Tĩnh Tri, em hãy nghe anh nói.”

An Gia Hòa buông cô ra. Anh cúi đầu, nhìn thấy bụng dưới của cô nhô lên, đáy mắt tuôn ra một chút đau đớn. Anh cắn hàm răng, cố gắng mấy lần, nhưng không cách nào để cho mình nói tiếp. Anh thực sự rất xin lỗi cô, rất xin lỗi, rất xin lỗi, anh áy náy với cô, cả đời cũng không thể xóa sạch.

Mà cô lại hoàn toàn không biết gì cả, thậm chí không biết, anh làm bao nhiêu chuyện độc ác với cô.

“Làm sao vậy?” Tĩnh Tri cảm thấy anh khác thường, nhin không được hỏi.

An Gia Hòa trầm ngâm hồi lâu, bỗng nhiên ngẩng đầu, “Tĩnh Tri, anh đã từng nói thích em, thế nhưng anh không có chờ em, anh đã kết hôn.”

Tĩnh Tri nghe anh nói như vậy, lại thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài, hài lòng cười rộ lên: “Thật là, anh dọa hổng em, em nên chúc phúc cho anh, Gia Hòa!”

Cô cười với anh, ánh mắt vẫn sạch sẽ trong suốt như trước. Thời gian đặc biệt thiên vị với cô, dung nhan của cô vẫn như trước kia, chẳng qua càng thêm xinh đẹp mấy phần. Cô vẫn ưu nhã thanh tú như cũ, bộ dáng cô cười rộ lên vẫn xinh đẹp như cũ, cô không có bị tàn phá, không có bị làm cho suy sụp, cô vẫn là Phó Tĩnh Tri đảm thi luận họa trước kia, là Phó Tĩnh Tri bụng đầy thi thư!

An Gia Hòa bị nụ cười của cô lấy nhiễm, cũng nở nụ cười, đáy lòng tự trách của anh tựa hồ thoáng rút đi rất nhiều. Cô không biết, cũng là một loại hạnh phúc, chuyện dơ bẩn đó vốn cũng không nên để cho cô biết.

Anh muốn thấy cô cười, vẫn cười xinh đẹp như vậy, một mình anh đứng ở nơi rất xa để nhìn, như vậy đủ rồi.

“Chúc mừng anh - Gia Hòa, nếu đến bây giờ anh còn chưa kết hôn, em nhất định sẽ rất áy náy. Hi vọng anh hạnh phúc, An Gia Hòa, nhất định phải hạnh phúc!”

“Anh sẽ.” Hốc mắt anh có chút ẩm ướt, mồ hôi trong lòng bàn tay rịn ra, mà thân thể lại nhẹ nhàng run rẩy.

“Ừ, em tin, người đàn ông tốt như anh, nhất định sẽ trôi qua rất tốt.”

Khen ngợi của cô làm anh thẹn thùng, anh rũ mắt xuống, không dám nhìn cô.

“Tĩnh Tri, nếu như anh đã từng làm sai một chuyện, em có thể tha thứ cho anh không?”

Tĩnh Tri cười nhàn nhạt một tiếng, cô chậm rãi nghiêng thân thể, nhìn trắng sáng trên trời: “Anh cũng nói là nếu như, là đã từng, em tội gì còn muốn tính toán chứ, Gia Hòa, chúng ta là bạn bè, không phải sao?”

“Đúng, chúng ta là bạn bè, Tĩnh Tri, anh hi vọng cả đời đều là bạn của em.”

“Em cũng hi vọng thế.” Tĩnh Tri cười tươi sáng, An Gia Hòa nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, nói không nên lời trong lòng là loại tư vị gì.

Năm đó anh cũng là không có đường có thể đi, bị buộc bắt đắc dĩ. Mà anh cũng hiểu cô, biết cô nhất định sẽ không hận anh, anh hành hạ chính mình tròn năm năm, đi đến khắp các địa phương cô từng nói thích đến nhất. Không có ngày nào anh không đang chuộc tội, cũng đủ rồi, thực sự đủ rồi.

Anh thật tâm thích cô, tận đến bây giờ anh vẫn còn thích cô. Thế nhưng, anh vĩnh viễn đều không xứng với cô.

G+ ủng hộ thích nhóe ^^

198. Chương 199: Hôn Lễ, Lần Lượt Thay Đổi Thời Gian (1)

Chương 199: Hôn lễ, lần lượt thay đổi thời gian (1)

Editor: May

Khi anh giao ra bức tranh cô khỏa thân do anh tự tay vẽ kia, linh hồn của anh đã không sạch sẽ, cũng không xứng với cô nữa.

Cả đời này, anh nợ cô, vì thế anh đã sớm quyết định chủ ý, muốn trả nợ cho cô cả đời.

Anh chưa bao giờ từng yêu đương, tại sao đã kết hôn được chứ?

Cần, chỉ là an tâm của cô.

Anh biết, anh chỉ có nói như vậy, cô mới có thể an tâm. Cho tới bây giờ cô đều thiện lương như vậy, mặc kệ cô làm cái gì, mặc kệ trong mắt người đời cô thế nào, ở trong lòng anh, cô vĩnh viễn đều là thiện lương như thế.

“Tôi biết, tôi lập tức chạy trở về!”

Mạnh Thiệu Đình cúp điện thoại, biểu tình trên mặt càng trở nên khó coi, anh nhìn thẳng phía trước, bóng đêm sắp phủ xuống.

“Tự tôi lái xe trở về thành phố A, anh ở lại tìm Phó Tĩnh Tri, dàn xếp ổn thỏa cho cô ấy, tôi trở về liền phái người tới đón hai người!”

Anh bỗng nhiên mở miệng, muốn tài xế ngừng xe ở ven đường, phân phó một câu.

Anh là đàn ông, nếu bỏ một phụ nữ yếu đuối như cô lại, thực sự xảy ra chuyện gì, lương tâm của anh cũng không bình an được. Hơn nữa anh cũng biết, trên người cô không có tiền, không có di động, trần nhỏ lại lớn như thế, cô không thể dừng chân, hiện tại trời cũng không tối, chắc hẳn cũng rất dễ tìm được cô.

Cha bệnh nặng, đây là chuyện anh không lường trước được. Vốn trong lòng vẫn không tin, sao tới ngày hôn lễ kia, ông ấy liền bệnh nặng? Nhất định là cố kéo chân anh, không muốn để anh chạy trốn, vì thế anh lại gọi điện thoại cho An Thành, lấy được tin tức lại là cha thật sự bị bệnh, buổi chiều đã đưa đi cấp cứu.

Anh không cách nào làm chính mình thờ ơ, vốn cũng không có thâm cừu đại hận gì không hóa giải được với cha mẹ. Trước đây mâu thuẫn khắc khổ, chỉ là bởi vì Phó Tĩnh Tri, mà bây giờ anh và Phó Tĩnh Tri đã náo loạn, vậy thì tất cả đều sẽ không có ý nghĩa.

Tính tình anh mềm yếu, vào lúc cha mẹ sinh bệnh mà không gặp được, kia quả thực chính là không bằng cảm thú, vì thế mặc dù anh không thể thực sự bỏ lại cô, nhưng cũng không cách nào tiếp tục trì hoãn thời gian.

Tài xế xuống xe, Mạnh Thiệu Đình ngồi ở chỗ tài xế. Anh nắm tay lái, trên mặt tuấn dật nghiêm túc dần dần hiện lên thần sắc kiên định.

Rất xin lỗi, anh thật không muốn chơi trò buồn chán này với cô, thật sự là không thú vị.

Hôn lễ không thể nghi ngờ là buổi tiệc long trọng nhất trong mấy năm qua ở thành phố A.

Thẩm Mạn Quân ngồi ở trong phòng nghỉ của cô dâu, đồ ửng trên mặt thật lâu không lui. Cô nhìn chính mình trong gương, không thể không cảm giác hôm nay mình thoát nhìn xinh đẹp hơn thường ngày.

Chẳng trách người khác nói phụ nữ trên đời xinh đẹp nhất là lúc làm cô dâu, hóa ra xinh đẹp không phải là nhan sắc, mà là một loại hạnh phúc toát ra từ trong xương, làm cho cả người cô đều giống như được mạ lên một tầng ánh sáng ngọc rực rỡ, vô cùng chói mắt.

Đây là giấc mộng tồn tại ở trong lòng cô bao nhiêu năm, rốt cuộc sắp thành hiện thực.

Thiệu Đình ở dưới lầu, rất nhanh sẽ đi lên mang cô xuống, nghi thức sẽ bắt đầu ngay.

Tối hôm qua lúc cô nhìn thấy Thiệu Đình, còn cho là mình đang nằm mơ, bởi vì cô đã sớm mơ hồ biết được, Thiệu Đình và Phó Tĩnh Tri cùng bỏ đi, không biết đi nơi nào. Mặc dù thời gian hôn lễ chưa tới, nhưng trong lòng cô đã rối loạn.

Anh có thể vứt bỏ cô lần đầu tiên, sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba, thậm chí Thẩm Mạn Quân bị quan chuẩn bị xong anh sẽ cho cô leo cây lần nữa.

Nhưng không ngờ tối hôm qua anh đột nhiên xuất hiện, thậm chí còn ôn nhu nói chuyện hồi lâu với cô, còn nói ra một chút ý kiến với lễ phục và trang sức của cô, Mạn Quân quả thực hài lòng đến sắp nổi điên, anh thực sự muốn kết hôn với cô, mà cô cũng thực sự muốn gả cho anh!

Cả đêm hôm qua, cô hoàn toàn không ngủ được. Đến bình minh liền không thể chờ đợi rời giường, thậm chí còn giống như nổi điên chạy tới nhà họ Mạnh. Lúc nhìn thấy anh ở nhà họ Mạnh, lòng của cô mới xem như là rơi xuống mặt đất, mà càng làm cho cô kinh hãi chính là, anh không rời giường, thậm chí còn kéo cô đến trên giường của mình...

Mạn Quân nhẹ nhàng bưng kín mặt, khóe môi không khỏi cong lên một chút. Từ khi anh mang Phó Tĩnh Tri đến bên cạnh tới nay, anh hoàn toàn chưa từng chạm qua cô một lần, ngay cả anh mà cô cũng ít khi nhìn thấy, càng không cần nói đến một vài hành động thân mật, quả thực là hi vọng xa vời!

Khi anh ôm lấy cô, Mạn Quân chỉ cảm giác tất cả ủy khuất của mình đều tan thành mây khói, toàn bộ oán hận với anh, oán trách tích tụ dần xuống đáy lòng, lại biến mất vô tung vô ảnh, cô gần như là lập tức hoàn toàn tha thứ cho anh.

Chỉ cần anh đồng ý muốn cô, chịu cưới cô, cô sẽ hoàn toàn không oán trách anh một chút xíu nào. Chỉ cần anh chịu chia cho cô chút quan tâm là được, cô có thể thật lòng thật dạ cho anh toàn bộ của mình!

Lúc đó, Mạn Quân nói mấy câu đó với anh, anh ôm cô, không ngừng lăn qua lộn lại, hôn cô, gọi cô từng tiếng Mạn Quân...

Anh muốn cô, thậm chí không hề cảm kỵ buông thả ở trong thân thể cô. Một phút kia, cô ôm anh, gần như hạnh phúc đến muốn ngất.

Cô may mắn như vậy, cô kiên định cố chấp chờ anh, vẫn luôn chờ đợi. Nếu cô buông tha, vậy thì anh làm sao có thể quay đầu lại nhìn cô? Cô lại làm sao có thể đạt được mong muốn của mình?

Hai gò má của Mạn Quân nóng lên, một màn trong phòng ngủ của anh lúc sáng quanh quẩn trong đầu cô một lần lại một lần, đốt cháy cả người cô đến đứng ngồi không yên.

Bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa ‘cốc cốc’, cắt ngang mơ màng của Mạn Quân. Cô bỗng ngẩng đầu, rằng mây đỏ bay lên má, một đôi mắt lấp lánh nhìn cửa. Tim của cô đập rất nhanh, là anh tới, là anh tới đón cô. Hôn lễ của bọn họ đã bắt đầu, chỉ cần một lát nữa thôi, cô sẽ là cô dâu của anh, cô có thể quang minh chính đại đứng ở bên cạnh, thành của riêng anh!

Mạn Quân nâng làn váy, chậm rãi đứng lên, tóc dài như mây của cô cao vút, gương mặt phác họa tình xảo mà lại quyến rũ. Cô chân thành đi tới cửa, tim đập như nổi trống, lúc tay đặt trên tay vịn, cô gần như cắn nát môi của mình...

Kéo cửa ra liền thấy được Mạnh Thiệu Đình dựa nghiêng trên vách tường, thậm chí trong miệng anh còn lưu manh ngậm một miếng thuốc, thế nhưng một tay khác lại cầm một bó hoa đứng ở ngoài cửa, trên mặt anh cũng không có quá nhiều biểu tình, thậm chí đuôi mắt còn không có chút thần sắc. Anh nhìn thấy cửa mở, tiện tay dập tắt miếng thuốc trên vách tường bên cạnh, sau đó ném vào trong thùng rác ở một bên, rồi mới liếc nhìn cô một cái, đưa bó hoa cho cô, sau đó đưa tay ra với cô.

Hãy G+ thích đọc truyện nhiệt tình sẽ có càng nhiều chương mới nhé

199. Chương 200 : Hôn Lễ, Thay Đổi Thời Gian (2)

Chương 200 : Hôn lễ, thay đổi thời gian (2)

Mạn Quân chỉ cảm thấy trong lòng như muốn nổ tung, ngón tay thon dài của cô không ngừng run rẩy ôm chặt bó hoa cô dâu, sau đó đưa tay cho anh, anh rất nhanh nắm tay của cô, cảm giác hạnh phúc đang dâng trào trong lòng của Mạn Quân, cô xoay mặt nhìn anh, nhưng anh chưa từng nhìn về phía của cô, cô cũng chẳng thèm quan tâm, chỉ là trong lòng bàn tay ướt ướt mồ hôi, Mạn Quân cúi đầu, chiếc nhẫn kim cương vô cùng sáng chói, đáy mắt cô dần dần nổi lên ý cười, cả gan chủ động nắm lấy tay anh

Mạnh Thiệu Đình sửng sốt, rút tay ra, Mạn Quân vẫn là nắm chặt hơn, cô cúi đầu đi về phía trước, không thèm nhìn về mặt của anh, cứ như vậy cố chấp nắm lấy tay của anh. Đến cuối cùng, anh cũng không cự tuyệt nữa, Mạn Quân nở nụ cười, tay cô dần dần đưa lên, vòng vào cánh tay của anh, hai người cùng nhau sánh bước, đi ra ngoài.

Đi đến cuối hành lang, nhìn thấy những bậc cầu thang được trang trí đầy những đóa hoa hồng trắng. Từ nơi này đi thẳng đến lễ đường, khi đến cửa, Mạn Quân và Mạnh Thiệu Đình dừng lại, cô hít một hơi thật sâu, quay mặt nhìn anh.

Anh phóng tầm mắt đi rất xa nhưng không xác định rõ mục tiêu, nhưng cô lại không nhìn ra được trong ánh mắt của anh lại đầy vẻ âm u, thậm chí khóe môi của anh còn mang theo một ý cười cứ như rằng anh đang rất vui.

« Thiệu Đình »

Mạn Quân khẽ gọi tên anh. Mạnh Thiệu Đình quay sang nhìn cô, mặc dù đáy mắt của anh đang nổi đầy sóng gió. nhưng vẫn trầm giọng hỏi : « Chuyện gì ? »

« Nếu hôm nay, từ nơi này anh giúp em đi xuống, tiến thẳng đến lễ đường, anh không thể từ chối em, từ này về sau, em là vợ của anh ».

Lời của cô, có chút nằm ngoài dự liệu của anh. Một lúc sau, Mạnh Thiệu Đình vẫn không lên tiếng, trầm mặc hồi lâu, anh đứng trước mặt Mạn Quân, chậm rãi nói : » Anh đồng ý với em, đương nhiên, anh sẽ xem cô là vợ của anh»

« Anh hiểu ý của em» Mạn Quân buông tay anh ra, cô cười mỉm, nụ cười vừa đơn thuần lại vừa mang theo sự ngây ngô đáng yêu của cô gái trưởng thành, cô có tâm sự, cũng sẽ u buồn, cũng như lúc này, khi cô đang mặc trên người chiếc áo cô dâu hết mực duyên dáng yêu kiều đứng bên cạnh anh, nghiêm túc nói với anh, xin anh đối xử với cô như vợ của mình.

Mạn Quân chưa bao giờ nghĩ rằng ý nghĩ đó trong mắt của anh là ngây thơ, ngu ngốc, hồ đồ đến cỡ nào. Anh không quen với thái độ nói chuyện nghiêm túc của cô, bởi vì cho tới ngày hôm nay, anh vẫn xem cô đơn thuần chỉ là một cô nhóc. Thậm chí, tới giờ phút này, đối với cô, anh có một chút nghi kỵ và căm ghét. Ấn tượng xấu của cô ở trong anh vẫn không thay đổi.

“ Mỗi quan hệ này không chỉ có trên danh nghĩa, mà anh còn có thể tùy ý khi dễ em. Em không chỉ là quân cờ, mà còn là bàn đạp. Anh nghĩ anh sánh bước cùng em, nắm tay của em bước lên lễ đài. Nếu như em không làm theo ý của anh, ngay bây giờ, em lập tức có thể quay về nhà mẹ của mình”

Mạn Quân bỗng nhiên cảm thấy mình như muốn nổi điên, cô đem lòng yêu anh bao nhiêu năm nay, nếu như có thể gả cho anh, cô sẽ là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới. Thế nhưng bây giờ, anh lại đồng ý với lời đề nghị của cô, bất giác, cô lại cần mong mỏi và ham muốn nhiều hơn.

Biết rõ, anh chưa bao giờ yêu cô, cho dù trong năm năm khi ở Mỹ, bọn họ cùng nhau sống chung, cuộc sống giống như những cặp vợ chồng bình thường. Nhưng cô hiểu rõ, trong lòng anh không có vị trí cho cô. Thế nhưng giờ phút này, cô lại không cách nào khống chế bản thân mình nói ra những lời này.

Dù có mắng cô có lòng tham vô đáy cũng được, mắng cô có ý nghĩ kỳ lạ cũng được, dù bất cứ giá nào, cô vẫn muốn được làm vợ của anh.

Mạnh Thiệu Đình tựa lưng vào lan can nhìn người con gái trước mặt, khuôn mặt được trang điểm rực rỡ và tinh xảo, đến nỗi không thể nhìn rõ được vẻ mặt mộc của cô. Bởi vì xúc động và khấn trương, mà trên mặt cô thoáng chút ửng đỏ. Hai tay nắm thật chặt, ánh mắt trong sáng nhìn anh, đôi môi cắn thật chặt.

“Mạn Quân, em không nên suy nghĩ nhiều, vì sao em lại mang cho mình nhiều phiền não như vậy? Chính vì mỗi ngày đều suy nghĩ lung tung, anh rất ghét phiền phức, cũng rất sợ phiền phức. Chuyện này vô cùng đơn giản, chỉ là giao dịch, em đạt được mục đích của em, anh làm cho phụ nữ của anh vui vẻ. Mạn Quân, anh chỉ có thể làm cho em được như vậy.

Anh đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô, đáy mắt mang theo chút thương tiếc, anh xoa người bước xuống phía dưới, bước chân vững vàng, giọng nói trầm thấp: “Kỳ thật, chúng ta không nên đi tới bước này, nếu nói là thích, đúng là anh đã từng thích em, thế nhưng chỉ là đã từng mà thôi. Bây giờ anh đi xuống, nếu em muốn gả đi thì đi theo anh, ngược lại nếu như em không muốn, cũng không ảnh hưởng tới anh...”

Mạn Quân cảm thấy bản thân mình như đang rơi vào một cái hồ sâu, cảm giác lạnh lẽo nhất đang bao trùm lấy cô, cô không cách nào trốn khỏi, không còn đường để đi. Anh trao cho cô danh phận người vợ, nhưng chỉ có danh phận, ngoài ra những thứ khác, một chút cũng không cho cô.

Mạn Quân cảm thấy bản thân không có sức lực, trông đầu chỉ nhớ tới những lời nói của anh. Chỉ là đã từng thích. Không nên đi tới bước này.

Đúng vậy, khi ở Mỹ mấy ngày, anh đúng là đã từng quan tâm, ôn nhu chăm sóc cô, chẳng lẽ không chút nào là thật lòng? Chính vì lý do gì cô và anh lại đi tới bước đường

này? Rõ ràng lúc đó, cô cùng anh còn có thể bàn bạc về cuộc sống lương lai, thế nhưng bây giờ, hoàn toàn không thể nữa.

Cô đã sai ở chỗ nào? Trong thời gian anh và Phó Tĩnh Tri yêu thương nhau, chính là vì cô xen vào, phá hủy tình cảm giữa bọn họ sao?

Cô cái gì cũng chưa từng làm, bất quá chỉ là bị người khác thúc giục đi đến nơi ở của hai người họ làm loạn qua hai lần, nhưng cô chưa từng nói một lời khó nghe nào với anh, cô là vị hôn thê của anh, chẳng lẽ lại không quan tâm chuyện anh cùng người phụ nữ khác có tình cảm?

Hướng chi, cô im lặng tới mức này còn chưa đủ hay sao? Ngày qua ngày, anh ở cùng một chỗ với Phó Tĩnh Tri, còn cô? Anh đặt cô ở vị trí nào?

Nhưng bây giờ, anh lại muốn cùng cô kết hôn, cô chỉ muốn nhân cơ hội này giành lại chút ít tôn nghiêm, danh dự và quyền lợi cho bản thân, chẳng lẽ lại làm anh không vui, làm anh khó chịu hay sao?

Bóng lưng của anh dần dần mờ nhạt, nước mắt dường như che mờ tầm mắt của cô, Mạn Quân đứng ở nơi đó hồi lâu, nhìn thấy phía dưới lầu có rất nhiều quan khách và bạn bè. Ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về phía cô, cô không nghe rõ mọi người đang bàn luận xôn xao về chuyện gì, cô chỉ biết bước xuống từ nơi này. Nuốt ngược nước mắt vào trong, khẽ nhếch nụ cười khổ, đi tới bên cạnh anh, vòng tay mình vào tay anh, ưỡn ngực, ưu nhã cùng anh tiến vào lễ đường, trao đổi nhẫn cưới.

Anh luôn là như vậy, lúc nào cũng nắm quyền chủ động trong tay, giống như vừa rồi, rõ ràng phải là anh khó xử, cuối cùng lại đẩy cô vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Mạnh Thiệu Đình chỉ mất khoảng 30 giây để đi xuống lầu, Mạn Quân cũng tiếp bước theo sau, anh xoa người lại nhìn cô. Về ngoài như đang cầm tay chăm sóc chu đáo, nhiệt tình, nhìn thấy đôi mắt cô ửng đỏ, anh thậm chí còn cười nhạt giải thích với mọi người xung quanh: “Mạn Quân luyện tiếc không muốn rời xa ba mẹ, khóc nhè thôi”

Mạn Quân giận dữ liếc anh một cái: “Thiệu Đình, em đâu có khóc nhè...”

“Mạn Quân, sao con lại khóc? hôm nay là ngày vui của con, phải thật vui vẻ mới đúng chứ. Ba mẹ đâu phải ở nơi xa xôi quá, nếu con muốn về thăm, chỉ cần ngồi xe một lát là về đến, không phải sao?” – bà Thẩm đúng lúc nói, mọi người xung quanh đều cười phụ họa, đứng lên. Mạnh Thiệu Đình cầm tay Mạn Quân, bước trên thảm đỏ, hôn lễ sẽ bắt đầu rồi. Không khí chung quanh dần trở nên im lặng, không khí

trần ngập mùi vị của sâm banh cùng hoa hồng như hòa quyện vào mùi vị của sự hạnh phúc. Khắp nơi trên sân cỏ đều là hoa hồng trắng và những quả bong bóng màu hồng nhạt, những ly sâm banh được chồng lên nhau thành hình kim tự tháp, phản xạ ánh mặt trời càng trở nên chói mắt. Tất cả đều rất hoàn mỹ.

Bài hát quen thuộc mừng hôn lễ vang lên, Mạnh Quân kéo tay Mạnh Thiệu Đường đi đến lễ đường, nơi có vị mục sư làm chứng cho hôn lễ của họ, làm chứng cho giây phút anh và cô trở thành vợ chồng, nói lên lời thề nguyện sẽ chung thủy và ở cạnh nhau suốt đời suốt kiếp.

Nhưng cả anh và cô đều hiểu rất rõ, chỉ là người ngoài nhìn vào nghĩ rằng họ đang rất hạnh phúc. Chỉ là trong lòng cả anh và cô đều biết rõ, cả cuộc đời này, lời tuyên thệ kia sẽ chẳng bao giờ được thực hiện.

Ít nhất là anh sẽ không, anh sẽ không bao giờ cho cô sự chung thủy, không bao giờ.

“ Anh có nguyện ý lấy cô gái này? Sẽ Yêu cô, chung thủy với cô, bất kể cô có nghèo khó, bệnh tật hay ốm đau, từ bây giờ cho tới khi chết không?”

Giọng mục sư vang lên vừa trang trọng vừa nghiêm túc. Trong giáo đường hết sức yên tĩnh, không khí tràn ngập sự trang nghiêm, Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về đôi vợ chồng trẻ. Mạnh thái thái có chút khấn trương, trong khi đó Mạnh Thiệu Tiệm lại vô cùng ung dung, hai chân của ông bắt chéo, một tay để trên đầu gối, khóe miệng lại khẽ nhếch lên. Chỉ là nếu nhìn kỹ trong đáy mắt của ông lóe lên tia u tối, nhưng lại được che giấu rất kỹ trước vẻ ngoài điềm đạm kia.

Hãy ủng hộ G+ thích doct ruyen nhé các tùm iêu ^^

200. Chương 201: “tình Nhân” Gặp Nhau, Thủy Hỏa Bất Dung. (1)

Chương 201: “Tình nhân” gặp nhau, thủy hỏa bất dung. (1)

Editor: May

Mạnh Thiệu Đình cúi đầu trầm mặc, chiếc nhẫn nhỏ chói lọi trong tay trái của anh, nhưng đáy mắt anh lại rất lạnh lùng. Anh vốn cho là anh đã hoàn toàn buông xuống, vì thế kết hôn chỉ là một việc dễ dàng, thế nhưng bây giờ anh phát hiện mình không có sức lực nói ra ba chữ tôi nguyện ý.

Đúng vậy, anh chưa từng nói qua, chưa từng nói qua ba chữ tôi nguyện ý.

Lúc cử hành hôn lễ với Phó Tĩnh Tri vào mấy năm trước, từ đầu chí cuối cả người anh không nói được một lời, bầu không khí xấu hổ còn muốn ngưng đọng hơn lúc này. Nhưng anh lại đặc biệt nhớ, anh hoàn toàn nhớ bộ dạng khi đó của cô là như thế nào. Vẫn nhớ rõ rằng trong năm tháng thật dài sau này, cô mặc áo cưới đơn giản nhất, nắm hai tay với nhau, lưng rất thẳng, im lặng đứng ở nơi đó, từ đầu chí cuối cười ưu nhã mà lại rất ôn nhu.

Anh trầm mặc ở trong thời gian tuyên thệ, cô không tức giận chút nào, định lực dứt khoát khiến anh giật mình. Thậm chí anh đã chuẩn bị kỹ càng, Phó Tĩnh Tri đại náo một trận ở trong hôn lễ, sau đó hôn sự của bọn họ thất bại, anh bị cha chửi mắng một trận.

Nhưng chưa từng nghĩ đến, Phó Tĩnh Tri không lộ ra một chút không hài lòng nào. Thậm chí đến cuối cùng, mục sư bắt đầu đi bỏ qua lời tuyên thệ của anh, để cho cô tuyên thệ. Cô rất nghiêm túc nhẹ nhàng mở miệng, nói một câu tôi nguyện ý kia.

Sau đó thì trao đổi nhẫn, anh tùy tiện nhét nhẫn cưới vào trong lòng bàn tay của cô, nhưng cô vẫn nhẹ nhàng mỉm cười như vậy. Tự cô đeo nhẫn cưới xong, sau đó đeo nhẫn cho anh, thần sắc của cô dần dần trở nên vô cùng trang trọng, thậm chí là mang theo thái độ thành kính thật sâu, đeo nhẫn lên ngón tay của anh.

Anh lập tức rút tay của mình ra, bỏ lại một mình cô ngay trước mặt mọi người, nhưng mà khách mời cũng không nhiều, là anh cố ý cho cô một hôn lễ đơn sơ gần như có chút không chịu nổi.

Bởi vì bị định đoạt cưới một phụ nữ dựa dẫm vào người quyền thế như vậy, bất luận là người đàn ông nào mà nói, cũng không phải là chuyện đáng phải cao hứng!

Anh cố chấp mà lại tàn nhẫn làm nhục nhã và lạnh nhạt vào giờ phút quan trọng nhất với một người phụ nữ, khiến cho cô cả đời khó quên, mà khi đó anh chưa từng biết, sau này lại có lúc cô hành hạ anh?

Anh nhớ tới những chuyện và anh và cô đã trải qua, bây giờ trong lòng hơi có chút chua xót. Khi đó anh không chút do dự đi ra khỏi lễ đường, ném một mình cô lại trước mặt mọi người, trên mặt cô còn có thể là biểu tình mỉm cười như trước không? Cô sẽ khóc, hay sẽ thống khổ bất tỉnh giống như những người phụ nữ trên ti vi?

Anh không có cơ hội biết, thời gian sẽ không quay lại, giống như cũng không có cách nào trở lại thời gian anh hối hận nhất.

Bởi vì khi đó cô yêu anh thật sâu, cho nên cô chịu đựng tất cả nhục nhã, gả chính mình cho anh. Cũng bởi vì yêu anh thật sâu, cho nên cô dung túng anh tất cả, cũng bởi vì đã từng yêu anh sâu đậm, vì thế thời gian cô buông tha anh, đã quyết định sẽ không quay đầu lại, vĩnh viễn sẽ không quay đầu lại

Anh đã sớm mất đi cô, không phải ở trên trần nhỏ Phượng Hoàng, cũng không phải khi ly hôn đó, không phải.

Sớm hơn, vào thời gian cô yêu anh mà anh không biết, cô đã sớm không thuộc về anh.

“I do.” Mạnh Thiệu Đình cười tự giễu, anh ngẩng đầu lên, ánh mắt chậm rãi dao động đến Jesus trên thập tự giá. Anh nhắm mắt, ở trong lòng lại nhẹ nhàng nói lần nữa, tôi nguyện ý.

Mặc dù ý tứ như nhau, thế nhưng anh vẫn không muốn dùng tiếng Trung nói ra tôi nguyện ý với Mạn Quân.

Tĩnh Tri, anh nghĩ, anh thật sự thích em, thế nhưng hình như thật sự đã muộn.

Nếu như, anh nói nếu như, nếu như thời gian có thể quay ngược trở lại, anh nghĩ lúc cử hành hôn lễ với em, anh sẽ rất nghiêm túc nói một câu, tôi nguyện ý.

Tĩnh Tri, anh nghĩ, anh thích em thật không đủ sâu, vì thế anh có thể lui bước dứt ra, anh có thể kết hôn với Mạn Quân. Về phần em, anh không biết anh có thể hoàn toàn buông tha không? Anh cũng không biết anh còn có thể giống như chưa từng phát sinh chuyện gì, giống như lúc trước sau khi cãi nhau, mặt dày mày dạn làm lành với em, tiếp tục đòi hỏi vui vẻ từ em. Có lẽ, chúng ta thật không có biện pháp tiếp tục ở cùng một chỗ.

Kỳ thực, cho tới bây giờ em đều chưa từng nghĩ muốn tiếp tục ở chung một chỗ với anh đi.

Lời của anh rơi xuống, bà Mạnh lập tức thở phào nhẹ nhõm, tay cầm cùng một chỗ với bà Trầm, hai người nhìn nhau cười, đều là ánh mắt an ủi và hài lòng.

Chỉ cần Thiệu Đình và Mạn Quân kết hôn, Phó Tĩnh Tri kia còn có thể nhắc lên sóng gió gì?

Suy nghĩ biện pháp lừa Thiệu Đình đi, suy nghĩ biện pháp không muốn Thiệu Đình và Mạn Quân kết hôn, ai biết lần này Thiệu Đình lại rất khôn khéo, lại nhét người phụ nữ kia ở trên trần nhỏ xa xôi, để tự cô ta sinh con. Chẳng lẽ cô ta còn không rõ ràng sao, nếu Thiệu Đình đã quyết định thì sẽ không theo sắp xếp của người phụ nữ kia, trừ phi mặt trời mọc từ hướng tây!

Mục sư nghe được câu trả lời của anh, liền đưa mắt nhìn Mạn Quân, lại trang trọng hỏi:

“Con nguyện ý gả cho người đàn ông này không? Yêu anh ta, chuy thủy với anh ta, dù anh ta nghèo khó, bị bệnh hoặc là tàn tật, cho đến chết. Con có đồng ý không?”

Mạn Quân theo bản năng quay sang nhìn Mạnh Thiệu Đình, vẻ mặt anh giống như vừa rồi, chỉ là mi mắt khẽ rũ xuống, thấy không rõ lắm biểu tình của anh. Cửa sổ giáo đường rất cao, ánh mặt trời xuyên qua, rơi trên đỉnh đầu của anh, nhưng anh giống như tuyết đọng ngàn năm, vĩnh viễn không thể tan ra.

Mạn Quân thu hồi ánh mắt, cúi đầu đáp: “Tôi nguyện ý.”

Cô nghe được tiếng vỗ tay của toàn trường, cô nghe được tiếng hô sung sướng và tiếng nhạc động lòng người. Cô mơ mơ màng màng trao đổi nhãn với anh, sau đó được người thúc giục đi đổi từng bộ lễ phục, sau đó

mời rượu mọi người với anh. Đến cuối cùng, hai người gần như đều say, bọn họ được người đưa đến trong phòng tân hôn. Lúc Mạn Quân nằm ở trên giường, chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân giống như đều nát, cô mệt mỏi rã rời, mắt mở không ra, cũng không có khí lực mở miệng nói chuyện.

Trong phòng rất yên tĩnh, đột nhiên cô nghe được tiếng điện thoại reo, sau đó có tiếng người nói chuyện, dần dần giọng nói liên biến mất. Ý thức cô lộn xộn, lúc này tai lại rất tốt, tiếng bước chân qua đi, chính là âm thanh đóng cửa, sau đó trong phòng liền yên tĩnh trở lại.

Mạn Quân nằm ở trên giường, cô khẽ hô hấp, nín hơi ngưng thần dựng thẳng tai nghe. Không biết qua bao lâu, cô mới dần dần thả lỏng mình, cô trở mình chôn mặt ở trong gối mềm mại, nước mắt không ngừng trượt xuống, lạnh lẽo che phủ mặt của cô.

Anh đi, cô biết, nhưng lại không có dũng khí đứng lên gọi anh, ngăn cản anh lại.

P/s: thích đọc truyện Đang tích cực thuê dịch giả rồi B| ^^ các bạn ko được vội vàng :))

201. Chương 202: « Tình Nhân » Gặp Nhau, Thủy Hỏa Bất Dung (2)

Chương 202: « Tình nhân » gặp nhau, thủy hỏa bất dung (2)

Editor : May

“Chị Tinh Tri, em đã nói quản gia gọi điện thoại cho nhị thiếu, nói chuyện chị không thoải mái muốn đưa chị đi bệnh viện kiểm tra.”

Bình Bình đẩy cửa thư phòng ra, liền thấy Tinh Tri tựa ở trên bệ cửa sổ, cầm trong tay một quyển sách, ánh mắt lại có chút không tập trung, nhìn ngoài cửa sổ. Bụng của cô càng ngày càng lớn, có thể thấy một tháng nữa sẽ sinh, mà sau khi trở về từ Phượng Hoàng, Tinh Tri và Bình Bình ở biệt thự phía tây này. Mấy tháng qua, ngoại trừ lúc đầu nhị thiếu tới mấy lần, liền chưa từng xuất hiện nữa.

“Ừ.” Tinh Tri đáp một tiếng, nhìn lá cây đã bắt đầu rụng ở ngoài cửa sổ, sắc mặt cô càng trở nên tái nhợt, mà chút thịt nuôi được vào lúc trước đã rút đi, lại càng gây lợi hại hơn.

Bình Bình nhìn Tinh Tri đau lòng như vậy, cô lấy một tấm mềm qua, khoác lên trên người Tinh Tri, thấy chị ấy vẫn sưng sờ như cũ, mặc dù không đành lòng, nhưng vẫn không thể không nói: “Chị Tinh Tri, nhị thiếu bảo hôm nay công ty bề bộn nhiều việc, ngài ấy không rảnh qua đây, dặn tài xế và An Thành đưa chị đi bệnh viện kiểm tra, còn muốn em chăm sóc chị thật tốt.”

Lông mi Tinh Tri khẽ run, đáy mắt lại bình tĩnh như vừa rồi, cô đặt sách trong tay xuống, sắc mặt giống như lại trắng thêm một chút: “Bình Bình, em rót chén nước cho chị, nóng một chút.”

“A, chị chờ một chút, em lập tức mang tới.” Bình Bình thấy chị muốn nước, cuống quýt đáp lời đi đến chỗ bình nước, rót nước cho Tinh Tri.

Tinh Tri uống mấy ngụm nước, cảm thấy cả người tốt hơn một chút, cô tập trung chút khí lực, rồi quay mặt lại nhìn Bình Bình, chậm rãi nói: “Bình Bình, chị từng dặn em rất nhiều lần, mặc kệ chị sống hay chết, không nên gọi điện thoại cho Mạnh Thiệu Đình nữa, vì sao em không nghe?”

Bình Bình nghe giọng nói nghiêm khắc của cô, viền mắt đau xót, nhưng lại gắt gao cắn môi, có chút ủy khuất nói: “Chị, chị cũng không biết tối hôm qua chị dọa chết người ta, hiện tại cục cưng đã lớn như vậy, chẳng may chị xảy ra chuyện ngoài ý muốn... Em phải làm sao bây giờ, nhị thiếu không đến, người hầu ở đây lại lưỡi biếng, ngày hôm trước chị nói muốn ăn chút cháo nhừ, phòng bếp chỉ ứng phó lung tung...”

“Bình Bình, em đừng nói nữa.” Tinh Tri thấy cô một lòng muốn tốt cho mình, chung quy không đành lòng trách móc cô bé quá nặng nề. Cô kéo tay Bình Bình, muốn cô bé ngồi xuống

bên cạnh mình, “Cuộc sống yên tĩnh như bây giờ, chị thực sự rất thỏa mãn, so với những việc phải làm vào trước kia, chân vội đến không chạm đất, ngày ngày đều phải phát sầu vì kiếm sống, ngày hiện tại thật là

thiên đường. Bình Bình, chị rất thích đợi một mình như vậy, thật sự. Anh ta không đến, chị cũng không để ý chút nào. Nói thật, chị còn ước gì sau này anh ta cũng dừng đến, hoàn toàn quên chị đi...”

“Chị, vậy con của chị phải làm sao bây giờ? Cục cưng không thể không có cha, em biết, em biết nhị thiếu kết hôn khiến chị không vui, thế nhưng việc này cũng do chị, vốn nhị thiếu thích chị, quan tâm chị như vậy...”

“Bình Bình, tuổi em còn nhỏ, còn nhận thức không rõ về tình yêu, hôm nay chị nói cho em biết một câu, nếu như tương lai em cũng gặp phải một người đàn ông, nếu anh ta cũng đối với em như vậy, em ngàn vạn không nên động tâm. Đây không phải là yêu, thậm chí có thể nói, đây cũng không thể gọi là quan tâm hay thích, không có tình yêu nào lại khiến người ta cảm thấy khổ và dằn vặt, không có an tâm và vui sướng.”

Bình Bình có chút nghi hoặc nhìn dung nhan ôn hòa trầm tĩnh của Tĩnh Tri, cô ngơ ngẩn hỏi: “Thế nhưng chị Tĩnh Tri, nhị thiếu ngài ấy thực sự đối với chị rất tốt, người khác không biết, Bình Bình đều nhìn ở trong mắt. Em cảm thấy, một người đối xử như vậy còn không gọi là thích và quan tâm, em thực sự nghĩ không ra còn phải làm như thế nào mới tính là thích.”

“Bình Bình, chúng ta không nói đến anh ta được không? Không phải muốn đi bệnh viện kiểm tra sao, em chuẩn bị một chút, chúng ta đi thôi.”

Tĩnh Tri chuyển đề tài, mặc dù Bình Bình có chút thất vọng, nhưng vẫn chịu khó thu dọn đồ đạc.

Bình Bình đi tới đi lui thu dọn ở trong phòng, Tĩnh Tri lại lâm vào trong trầm tư của mình. Cô nghĩ không ra, thật sự có nhiều người đều nói Mạnh Thiệu Đình quan tâm cô, thích cô, đối với cô thật sự rất tốt, thế nhưng vì sao cô đều cảm thấy thống khổ và nhục nhã?

Bình Bình nói như vậy, Triển Thanh Thu nói như vậy, thậm chí có một ngày Văn Tương Tư - bạn gái Hà Dĩ Kiệt cũng nói như thế.

Nhưng Tĩnh Tri lại không nghĩ như vậy, cô cho rằng thích là nhất định phải xây dựng ở trên cơ sở tôn trọng, thoải mái. Nói ví dụ như, cô gả cho một người, nếu anh ta thật tâm thích cô, sẽ không nên dùng biện pháp chia rẽ bọn họ. Nói ví dụ như cô hoàn toàn không thích anh ta, anh ta không phải nên tôn trọng ý nguyện của cô mà rời xa cô ư?

Mà sự thật lại là, anh không từ thủ đoạn phá hủy toàn bộ hạnh phúc của cô, đây hoàn toàn không gọi là thích và quan tâm, chỉ là ích kỷ và tham muốn giữ lấy của anh ta mà thôi!

Tĩnh Tri lắc lắc đầu, ném ba chữ Mạnh Thiệu Đình ở trong đầu cô ra.

Lại nói tiếp, sau khi anh ta đón cô trở về từ Phượng Hoàng, bọn họ chỉ gặp hai ba lần, nhưng cũng là chuyện mấy tháng trước. Hiện tại cục cưng đều sắp ra đời, cô không thể không lo lắng cho tương lai của cục cưng, cô còn nhớ rõ Mạnh Thiệu Đình từng nói, đáp ứng cho cô sinh hạ đứa nhỏ, thế nhưng lúc đứa nhỏ ra đời, anh sẽ đưa đứa nhỏ đi.

Tình huống bây giờ có thay đổi, nghe nói anh ta và Thẩm Mạn Quân coi như là có thể ở chung với nhau, nhưng lại có niềm vui mới ở bên ngoài, lại rất cưng chiều niềm vui mới kia. Có mấy lần còn vì niềm vui mới kia mà chọc tức Thẩm Mạn Quân đến bị bệnh một trận, ông Mạnh và bà Mạnh hung hăng trừng phạt anh ta, nhưng vẫn không chịu sửa, hiện tại hình như là dứt khoát chuyển ra ở chung với người phụ nữ kia.

Xem ra anh ta nhất định rất thích người phụ nữ kia, đàn ông đúng là giống như anh ta vậy, không thể thiếu được phụ nữ ôm ấp yêu thương. Những phụ nữ kia thiên hình vạn trạng, giống như là bông hoa đang nở trong vườn, anh ta tự nhiên sẽ động tâm. Cô mang thai đứa nhỏ, thiếu phụ luồng tuổi có chồng khiêng bụng bự, sớm muộn gì cũng phải bị anh ta quên sạch.

Trong lòng Tĩnh Tri không để ý, anh ta náo thế nào, xằng bậy ở bên ngoài ra sao thì có quan hệ gì với cô đâu? Thậm chí cô còn ước gì anh ta quên cô sạch sẽ, không chừng khi cô sinh cục cưng liền có biện pháp rời đi. Mấy ngày qua cô và Triển Thanh Thu ở chung không tồi, nói gần nói xa, cô tiết lộ mấy phần ý tứ trong lời nói của mình. Cô cảm thấy, đến lúc đó nếu Triển Thanh Thu có thể giúp cô một phen, nói không chừng cô im hơi lặng tiếng liền rời khỏi thành phố A, đi không chút tin tức, từ nay về sau đã có thể núi cao nước xa không gặp nhau với anh ta nữa.

Tĩnh Tri lại nghĩ đến An Thành, mặc dù người đàn ông này theo Mạnh Thiệu Đình mười mấy năm, nhưng thật sự không học một thân tật xấu, trái lại tâm địa coi như là thiện lương. Mấy tháng này đến, cô chưa gặp Mạnh Thiệu Đình, lại thường xuyên nhìn thấy An Thành tới nơi này. Nếu không phải như vậy, chắc hẳn những người giúp việc kia vẫn còn lười biếng đấy.

Nếu là cô cầu xin An Thành, không chừng An Thành mềm lòng, cũng len lén thả cô ra.

Nghĩ đến lát nữa có thể An Thành sẽ qua đây đi bệnh viện với cô, Tĩnh Tri liền chống bệ cửa sổ ngồi dậy. Chờ sau khi Bình Bình tiến vào, cô để Bình Bình cầm một cái hộp nhỏ đi ra, là đồ chơi ngày đó cô và An Gia Hòa đi dạo mua được ở trên trấn nhỏ Phượng Hoàng, để cho An Thành đặt ở trong xe thì rất đẹp.

Lại đợi một lúc, An Thành quả nhiên lái xe tới, Tĩnh Tri để Bình Bình đưa đồ chơi nhỏ kia cho An Thành. An Thành thoát nhìn rất thích, vội vàng đặt ở trong xe, trên đường đưa Tĩnh Tri đi bệnh viện, thỉnh thoảng trong miệng An Thành sẽ nói ra tên Mạnh Thiệu Đình, Tĩnh Tri chỉ quay mặt nhìn ngoài cửa sổ, làm bộ không nghe thấy.

An Thành thấy cô vẫn lãnh đạm như vậy, bắt đầu dĩ thử dài. Phó tiểu thư này thoát nhìn ôn nhu yếu ớt, nhưng trong xương lại rất quật cường. Nhưng nhị thiếu cũng thật là, vốn quan hệ hai người đã cứng nhắc như vậy, ngài ấy lại thật sự kết hôn với Thẩm Mạn Quân. Không kết hôn còn có thể nói Phó tiểu thư là bạn gái của ngài ấy, hiện tại lại là “Tình nhân” danh xứng với thật nuôi dưỡng ở bên ngoài. Nhị thiếu cũng không nghĩ, Phó tiểu thư là hạng người gì, lại có tính tình gì? Ngài ấy và Thẩm tiểu thư thực sự kết hôn, như vậy cũng chính là hoàn toàn chặt đứt khả năng ở chung một chỗ của ngài ấy và Phó Tĩnh Tri. Tính tình Phó tiểu thư như vậy, bằng lòng nói ít hay nhiều thêm hai câu mới là chuyện lạ

Danh tiếng như vậy, có người phụ nữ nào sẽ không tức giận?

Thực sự là không biết trong lòng nhị thiếu nghĩ gì, rõ ràng để ý muốn sống muốn chết mà còn giả bộ. Nếu để An Thành anh nói, thì ngài ấy không giống đàn ông chút nào. Nếu như là anh, thật sự thích người phụ nữ nào, chắc chắn sẽ không che giấu, ít nhất mình làm cái gì, cũng nên nói rõ cho cô ấy biết!

Bằng không, mình làm nhiều như vậy, không phải đều là làm không công sao? Có đôi khi ngẫm lại, cảm thấy nhị thiếu thật không có chỉ số thông minh...

Sau khi Tĩnh Tri đi bệnh viện kiểm tra, thật ra cũng không có trở ngại gì lớn, thế nhưng bác sĩ vẫn dặn cô mấy câu, nói thể chất cô quá kém, tốt nhất một tuần trước khi dự tính sinh liền nằm viện để ngừa rủi ro, lại kê một ít thuốc an thai. Bình Bình rất nghiêm túc viết trên giấy ghi nhớ, rồi mới để An Thành đưa bọn họ trở về.

P/s: oán bùn ngủ tóa :3

202. Chương 203 : Tĩnh Tri Tức Giận

Chương 203 : Tĩnh Tri tức giận

Editor: May

Tĩnh Tri trở lại liền cảm thấy cả người mệt mỏi, cũng lười ăn cơm, nhưng Bình Bình cũng khuyên húp chút cháo rồi hãy ngủ. Thân thể cô nặng nề, mỗi buổi trưa đều phải ngủ một giấc. Bình Bình thấy cô mệt mỏi như vậy, cũng không nhẫn tâm ép cô ăn nữa, liền giúp cô vào phòng ngủ nằm xuống, chờ cô ngủ an ổn, Bình Bình mới xuống lầu bận rộn.

Rèm cửa sổ thật giống như không có kéo chặt, lộ một khe hở, ánh sáng mặt trời liền vụng trộm chiếu vào. Tĩnh Tri nửa tỉnh nửa mê, cảm thấy ngủ cực kỳ không an ổn, trong lúc ngủ cô thay đổi tư thế mấy lần, vẫn cảm thấy trên người khó chịu. Mà trong lúc ngủ mơ, giống như nghe được giọng nói của rất nhiều người, âm ỉ khiến cô nhíu mi ngay cả khi ở trong giấc mộng, kéo căng lung tung, nhưng lại nghe được một tiếng nổ ầm, rõ ràng như ở ngay bên tai. Tĩnh Tri bị giật mình tỉnh giấc từ trong mộng, thoáng cái liền mở mắt ra...

Lại thấy cửa phòng ngủ bị người đẩy ra, bóng lưng gầy yếu của Bình Bình đập vào mi mắt, Tĩnh Tri ngủ không ngon, lại thêm thân thể không thoải mái, có chút phiền, khẩu khí cũng không tăng thêm mấy phần: “Bình Bình, em đang âm ỉ cái gì? Có biết chị đang ngủ không...”

“Chị, chị nằm đi, đừng ngồi dậy. Được rồi... Ái chà, sao cô lại đẩy tôi! Tiểu thư đang ngủ, nói cô chờ ở dưới lầu, cô không nên đi lên... Aizz... Sao cô lại như vậy hả...”

Bình Bình bỗng nhiên lão đảo ngả sang bên, Tĩnh Tri cả kinh, lại thấy một cô gái vô cùng trẻ tuổi, có một chút kiêu ngạo đi vào.

“Cô đừng đi vào, tiểu thư của chúng tôi đang mang thai, không thể quấy nhiễu...”

Bình Bình vừa mới đứng vững, lại qua đây ngăn cô gái kia, nhưng không ngờ cô gái kia dựng mày liếc lên, giơ ngón tay nói: “Tôi chính là đến xem, cô gấp cái gì, tôi cũng sẽ không ăn thịt người!”

Tĩnh Tri chậm rãi ngồi dậy, nhìn cô gái kia càng chạy càng gần. Cô hơi hé mắt quan sát cô ta, lại thấy làn da trắng nõn chói mắt của cô ta, tóc lại đen nhánh sáng sủa. Lớn lên không tính là đẹp, nhưng thật sự có chút thanh tú. Nhìn mấy lần nữa, lại phát hiện mặt mày cô gái này giống mình một hai phần, đáy lòng Tĩnh Tri lộ một tiếng, có chút ngáy người.

“Cô chính là Phó Tĩnh Tri? Cô cũng là phụ nữ của Thiệu Đình?” Cô gái kia vén rèm đi tới bên cạnh giường của cô, nhìn chằm chằm cô, ngữ khí có chút kiêu căng, lại mang theo ủy khuất nói không nên lời...

“Đúng, cô là ai? Chạy tới chỗ của tôi làm gì.” Tĩnh Tri gọi Bình Bình qua đây, chỉ là nhìn nhàn nhạt

Liếc nhìn cô gái kia một cái, liền tự mình cố gắng bắt đầu mặc quần áo rời giường.

Cô gái kia thấy bộ dáng lạnh nhạt của Tĩnh Tri, trong lòng càng tức hơn, cô ta dứt khoát đi tới, đến bên cạnh Tĩnh Tri, nhìn cô rửa mặt chải đầu trang điểm.

Ngủ trưa không được ngon giấc, tinh thần Tĩnh Tri có chút chưa đủ, sắc mặt thoát nhìn cũng có chút tệ. Bình Bình đứng ở sau lưng chải tóc cho cô, mà trên bàn trang điểm bày mấy hộp trang sức, có mở ra, cũng có cái đang đóng. Cô gái ghé mắt nhìn, vẻ mặt không khỏi giật mình, có chút không dám tin liền nhìn sang, đáy mắt có một chút ghen ghét. Cô ta thu hồi ánh mắt, chuyển dời đến khuôn mặt Tĩnh Tri trong gương, khóe miệng hơi hạ xuống: “Dáng dấp cũng chẳng có gì đặc biệt.”

Bình Bình tức giận trừng mắt liếc nhìn cô ta một cái, đang muốn há mồm phản bác, Tĩnh Tri lôi kéo ống tay áo của Bình Bình, ý bảo cô bé đừng lên tiếng. Cô cười cười, có chút biếng nhác nói: “Đúng vậy, phụ nữ mang thai đứa nhỏ, cũng không có gì để nhìn, không giống như cô, tuổi còn trẻ như một nụ hoa vậy.”

Cô gái kia nghe cô nói như vậy, không khỏi cười một tiếng. Trong gương, da thịt mình tươi ngon mọng nước, thần thái sáng láng, xác thực nhìn đẹp hơn cô ta nhiều.

“Cô ngược lại tự hiểu rõ mình.” Cô ta đưa tay vỗ vỗ mặt mình, lại nhìn về phía Tĩnh Tri trong gương, “Cô và nhị thiếu đã bao lâu rồi? Sao tôi không biết nhị thiếu còn có một tình nhân như cô?”

“Tôi không phải tình nhân của anh ta.” Tĩnh Tri vuốt ve cằm nhàn trên châu trong hộp trang sức, cô nghe câu hỏi của cô gái xa lạ, động tác tay liền dừng lại một chút.

“Không phải tình nhân? Không phải cô còn đang nằm mơ muốn gả cho nhị thiếu làm vợ chứ!” Cô gái kia đột nhiên cười lạnh một tiếng, có chút cấp bách đi qua lại đi hai vòng quan sát gian phòng của cô: “Sao cô lại ở một nơi tệ như vậy.”

“Cô tới đây, rốt cuộc là có chuyện gì?” Tâm Tĩnh Tri càng phiền muộn, lúc này cô cũng có chút hiểu. Rõ ràng không biết cô gái này nghe được từ đâu sự tồn tại của cô, tìm tới cửa náo loạn, cô ta thật là khờ, cô cũng không muốn gì, Mạnh Thiệu Đình đã kết hôn, cô ta cũng chính là tình nhân của anh ta, chẳng qua chỉ là một thân phận, cô ta có tư cách gì đến chất vấn cô?

“Không có chuyện gì, chỉ nghe người ta nói tôi lớn lên giống cô mới được nhị thiếu nhìn trúng, cho nên mới tới xem một chút.”

Bộ dáng cô gái kia rõ ràng không phục lắm. Cô ta nghiêng mắt nhìn nhìn Tĩnh Tri, có chút mập mạp ngốc nghếch, sắc mặt cũng u ám, hơi sưng phù, cô có điểm nào giống cô ta chứ?

“Coi trọng đến thế sao.” Tĩnh Tri không muốn tranh chấp với cô, cũng không muốn nói gì nhiều, cô đóng hộp trang sức, xoay người lại, bình tĩnh hỏi một câu.

“Coi trọng, tôi cảm thấy, đáng đáp tôi đẹp hơn cô nhiều.” Cô gái kia cao ngạo ngửa đầu, trên mặt còn hơi hiện ra vẻ trẻ con. Cô ta nhìn Tĩnh Tri, như là đứa nhỏ ngốc nghếch khoe khoang khoác lác nói muốn chinh phục vũ trụ, lớn tiếng ra lệnh: “Tôi khuyên cô vẫn là không nên quần lấy nhị thiếu, cô nhìn một chút, cô cũng đã mang thai, nhị thiếu vẫn hồ hững với cô, người ta không thích cô, cô tội gì cứ cố chấp ở lại bên cạnh anh ấy chứ?”

Bình Bình nghe xong lời này, tức giận đến toàn thân run rẩy, một tay cô xắn tay áo tiến lên, Tĩnh Tri nháy mắt với cô, trên mặt mang theo vẻ buồn cười nhìn cô gái thao thao bất tuyệt trước mặt: “Tôi cũng rất muốn rời đi.”

“Cô nói cái gì? Cô nghĩ rằng tôi là người ngu sao? Sẽ tin tưởng những lời này của cô? Cô sẽ nở rời khỏi nhị thiếu - người đàn ông tốt như vậy ư?”

“Là mật đường với cô, nhưng là thạch tín với tôi.”

Tĩnh Tri giương khóe môi lên, bên môi cô nổi lên ý cười nhợt nhạt, một đôi mắt giống như là thủy tinh đen trong suốt nhất, xuyên thấu vào lòng của người khác.

Trên mặt cô gái kia có mấy phần hoài nghi: “Nói như vậy, cô không thích nhị thiếu? Nhưng cô đã có con của anh ấy...”

“Chuyện của tôi, hình như không có quan hệ gì với cô, cô chạy tới chỗ của tôi náo loạn lâu như vậy, cũng đủ rồi chứ. Cô đi đi, lúc này tôi muốn đi xuống tầng bộ, xin lỗi không tiếp được.”

Tĩnh Tri nói xong, liền gọi Bình Bình qua đỡ cô đứng lên, trực tiếp ra khỏi phòng ngủ.

“Không cho phép cô đi!” Đột nhiên cô gái kia đuối qua đây, một phen kéo lại cánh tay của Tĩnh Tri. Tĩnh Tri không đề phòng, dưới chân không ổn định, bị cô kéo lão đảo, may mà Bình Bình nắm chặt cô mới không có té ngã. Náo loạn như vậy, Tĩnh Tri không khỏi có chút tức giận.

Cô hất tay cô gái kia ra, đáy mắt rõ ràng mang theo chán ghét. Phụ nữ không có giáo dục lại ngu xuẩn như vậy, may mà được Mạnh Thiệu Đình thối ai đến cũng không cự tuyệt, đều giữ ở bên người!

“Mời cô lập tức rời khỏi đây, nếu không tôi liền để cho người ta báo cảnh sát, báo cô quấy rầy nhà dân!”

Tĩnh Tri trầm giọng mở miệng, ngón tay chỉ cửa, vừa tức giận nói: “Đi ra ngoài.”

Cô không phải một người thích tức giận với người khác, nhưng một khi nổi giận cũng có vài phần khí thế nghiêm nghị. Bình Bình cũng có chút sợ, kinh ngạc nhìn cô không dám nói ra tiếng, mà cô gái kia cũng có chút giật mình, trong khoảng thời gian ngắn cũng không nói ra lời.

Hãy like fanpage thích đọc truyện để cập nhật chương mới ra liên tục nhé ^^

203. Chương 204: Cô Không Cần Quan Tâm Tôi!

Chương 204: Cô không cần quan tâm tôi!

Editor: May

Trong không khí trầm mặc làm cho người ta có chút không thoải mái, Tĩnh Tri thấy cô ta không đi cũng không mở miệng, trong lòng chỉ cảm thấy phiền chán, cô dứt khoát xoay người lại, tự mình đi ra ngoài: “Cô thích ở đây thì ở, đừng tới cản mắt tôi.”

Sắc mặt cô gái kia cũng hơi đỏ lên, cô ta vừa tức vừa hận, đạp đạp mấy bước chạy đến trước mặt Tĩnh Tri, ngón tay chỉ mũi của cô nói: “Cô kéo cái gì mà kéo? Không phải là lớn bụng thôi sao? Tôi cho cô biết, nhị thiếu nói anh ấy thích tôi! Cô tính là gì? Dám nói chuyện như vậy với tôi?”

“Còn cô tính là gì?” Tĩnh Tri hoàn toàn bị cô ta làm tức giận, cô nhìn ngón tay chỉ ở trước mặt mình, chỉ cảm thấy ghê tởm. Dùng tay hất ra, cất giọng gọi: “Bình Bình, em lập tức gọi điện thoại bảo Mạnh Thiệu Đình qua đây!”

Cô gái kia vừa nghe, sắc mặt không khỏi khê biến, nhưng vẫn kiên trì nói: “Cô giả bộ cái gì? Cô gọi nhị thiếu đến, nhị thiếu sẽ đến sao? Cất, cô thật sự cho là mình rất giỏi ư?”

“Vậy cô liền nhìn xem tôi có khả năng này hay không.”

Tĩnh Tri lạnh lùng mở miệng, nhưng lửa giận trong lòng đã cuộn cuộn. Mạnh Thiệu Đình, anh muốn như thế nào liền như thế ấy đi, đâu có chuyện gì liên quan tới tôi? Anh nghĩ xằng bậy với bao nhiêu phụ nữ, liền xằng bậy với bấy nhiêu phụ nữ, lại đâu có chuyện gì liên quan tới tôi? Chẳng sợ anh một ngày đổi mười phụ nữ, Phó Tĩnh Tri tôi cũng sẽ không nhìn anh nhiều thêm một cái, chỉ dừng để những thứ bẩn thỉu này chạy tới quấy rầy thanh nhàn của tôi!

“Được, tôi thật sự muốn nhìn một chút, nhị thiếu không để ý cô mấy tháng, không chừng đến giọng nói của cô còn nghe không ra, chẳng qua là tình nhân không thể lộ ra ngoài ánh sáng, còn là một quả khí cầu, thật cho là mình có thể lên đài diễn vô dương oai sao?”

“Bình Bình, bây giờ em liền gọi điện thoại cho Mạnh Thiệu Đình, hãy nói chị muốn gặp anh ta, chị chỉ chờ hai mươi phút!”

Tĩnh Tri tức giận đến toàn thân cũng bắt đầu phát run, tình nhân, còn là quả khí cầu? Mặc dù cô biết bên ngoài truyền những lời đồn nhảm kia, nhưng cũng thật không ngờ mình lại có một ngày bị người chỉ vào mũi mắng, huống chi còn mắng cô là phụ nữ của anh ta!

Anh ta làm loạn ở bên ngoài, đó là chuyện của anh ta, không có chút quan hệ nào với cô. Tại sao phụ nữ của anh ta đi tranh giành tình nhân lại đến gây sự với cô? Lúc nào thì Phó Tĩnh Tri cô nghĩ tới tranh giành người đàn ông mà cô hoàn toàn không thích với các cô chứ?

Bình Bình nghe Tĩnh Tri nói như vậy, không khỏi ngẩn người, một lúc lâu sau mới phản ứng kịp, chạy xuống dưới lầu lấy điện thoại. Đây chính là lần đầu Phó tiểu thư chủ động nói ra tìm nhị thiếu, nhị thiếu biết được, còn không mừng như điên sao?

“Nhị thiếu, em là Bình Bình, bây giờ ngài đang bận sao?”

Lúc Mạnh Thiệu Đình nhận được điện thoại của Bình Bình, không thể nghi ngờ là rất giật mình. Anh biết Phó Tĩnh Tri chưa bao giờ cho phép Bình Bình gọi điện thoại cho anh, có mấy lần cô bị bệnh hoặc là một vài chuyện cần thiết, nhưng lúc này vốn là thời gian Tĩnh Tri ngủ trưa, Bình Bình gọi điện thoại tới làm cái gì?

“Có chuyện gì, em nói đi.”

Mạnh Thiệu Đình phát tay ý bảo mấy quản lý cấp cao ra ngoài, trong phòng làm việc khôi phục yên tĩnh, anh mới cầm điện thoại đi tới trước cửa sổ, lên tiếng trả lời nói.

“Nhị thiếu, là tiểu thư nói em gọi điện thoại cho ngài...”

Bình Bình còn chưa có nói xong, Mạnh Thiệu Đình cũng không dám tin tưởng mở miệng: “Em nói Tĩnh Tri bảo em gọi điện thoại cho tôi?”

Nghe được Bình Bình ở bên kia nói vậy, nét mặt Mạnh Thiệu Đình chậm rãi hiện lên một tầng vui mừng. Anh hơi cúi thấp đầu, ánh mặt trời chiếu lên trên khuôn mặt nghiêng của anh. Dưới ánh sáng nồng đậm, khuôn mặt của anh có chút nhìn không rõ, vẫn vô cùng tuần dật, khóe môi nâng lên một độ cong hơi nhu hòa. Đã bao lâu rồi, đã bao lâu chưa được gặp cô. Mấy tháng qua, anh chưa từng nhìn thấy cô một lần, anh không đi tìm cô, mà cô cũng đương nhiên là sẽ không chủ động liên hệ với anh.

Cứ giằng co như vậy, thời gian lại như là nước chảy, lặng yên không một tiếng động liền trở thành sông chảy xuyên qua núi.

Vốn cho là chính mình chịu đựng mười ngày nửa tháng không gặp cô, chậm rãi sẽ thành thói quen, chậm rãi liền quên đi, nhưng không ngờ đáy lòng trống rỗng càng lúc càng lớn, khó có thể xóa bỏ, giày vò khiến

toàn thân anh đều khó chịu.

Anh trầm mặc một hồi, lúc mở miệng lần nữa, giọng nói đã bình tĩnh: “Tiểu thư nhà em có chuyện gì? Không phải tôi đã nói, cô ấy có bất kỳ chuyện gì, em cũng có thể trực tiếp tìm An Thành...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bình Bình ở bên đầu điện thoại kia lập tức suy sụp, giọng nói nhíu thiếu thật đúng là lạnh lùng, cô nghe xong thì toàn thân đều phát run. Vốn còn tưởng rằng nhíu thiếu nghe xong tiểu thư muốn tìm ngài ấy, nhất định là vui vẻ không thôi, nhưng không ngờ người ta lại lạnh lùng như vậy. Xem ra, vẫn là tiểu thư nói rất đúng, đàn ông một khi tuyệt tình, đó chính là thật sự tuyệt tình, tuyệt không có chút đường sống!

Mạnh Thiệu Đình vừa nói xong câu nói kia, liền giơ tay lên che ánh mắt trời một chút, thầm mắng mình một tiếng. Anh buồn nản hơi thở dài, nghe thấy bên kia điện thoại trầm mặc, nghĩ thầm Bình Bình nhất định nói lại với cô câu anh vừa nói, đáy lòng không khỏi càng ngày càng ảo não. Nhưng lại biết tính tình của cô, anh nói như vậy, cô nhất định lại không chịu để ý đến anh rồi.

Khó khăn lắm cô mới chịu chủ động liên lạc với anh, lại bị sĩ diện của anh làm mất đi cơ hội thật tốt. Mạnh Thiệu Đình hồi hận hồi lâu, lại có chút nản lòng thoái chí chuẩn bị cúp điện thoại...

“Nhíu thiếu, là như vậy, là tiểu thư chị ấy nói, chị ấy muốn gặp anh, muốn anh trở về trong vòng hai mươi phút...”

Giọng khấp đảm của Bình Bình lại đúng lúc vang lên, tay Mạnh Thiệu Đình chuẩn bị cúp điện thoại liền dừng lại. Anh sững sốt một chút, một lúc lâu sau mới phản ứng được, đáp: “À, biết rồi.”

Anh nói xong liền cúp điện thoại, Bình Bình cầm điện thoại đã cúp, nhíu chặt hai hàng chân mày lại, biết là có ý gì? Là tới, hay là không tới?

Cô gái kia liếc nhìn vẻ mặt của Bình Bình, trong lòng liền đoán được hơn phân nửa. Trong lòng cô biết Mạnh Thiệu Đình là một người đàn ông như thế nào, tuyệt sẽ không giống đàn ông thường bị phụ nữ bày ra dáng vẻ xinh đẹp liền mềm lòng đối ý. Trong khoảng thời gian cô và Mạnh Thiệu Đình ở chung một chỗ, mặc dù anh đối với cô không tồi, nhưng cũng không có nhiều hành động hơn. Thỉnh thoảng đưa cô đi uống trà, ăn một bữa cơm, cũng không có nói nhiều. Thời gian lâu dài, cô liền lo lắng lẽ hờn thăm một chút tin tức, mới biết được bởi vì dáng dấp cô có chút giống một người phụ nữ tên là Phó Tĩnh Tri, Mạnh Thiệu Đình mới có thể chú ý tới cô.

Tin tức này quả thật khiến cô có chút đứng ngồi không yên, hôm nay tới tìm Phó Tĩnh Tri, cô cũng muốn đến xem tiếng gió, nhìn người phụ nữ này có ba đầu sáu tay gì, làm cho nhân vật như nhíu thiếu cũng nhớ mãi không quên.

Nói thật, lúc nhìn thấy Phó Tĩnh Tri, cô có chút đắc ý. Thoạt nhìn người phụ nữ này thật sự không có gì xuất chúng, nhưng nói chuyện xong, cô lại bắt đầu sợ hãi.

Dáng dấp cô ta không tính rất đẹp, vẻ mặt, khí chất đều là nhàn nhạt, thế nhưng lời nói cử chỉ toát ra khí chất, không giống với những người phụ nữ tình nhân khác mà cô từng gặp.

Bên này cô ta thỉnh thoảng quan sát Phó Tĩnh Tri, trong lòng đang phỏng đoán, mà Phó Tĩnh Tri chỉ ngồi ở trên sofa, im lặng không lên tiếng uống trà. Vẻ mặt cô giống như vừa rồi, không tự ti cũng không kiêu ngạo, không sợ hãi không vui mừng, không giận không buồn, giống như hoàn toàn không để chuyện này ở trong lòng, giống như hôm nay Mạnh Thiệu Đình không đến mới là chuyện lạ!

Trong lòng cô ta lại bắt đầu sợ hãi, nếu một lát Mạnh Thiệu Đình thật sự tới, cô ta nên làm cái gì bây giờ? Cô ta không nắm chắc Mạnh Thiệu Đình một chút nào, bởi vì anh cũng không có quá tỏ vẻ gì với cô ta, lời nói vừa rồi với Phó Tĩnh Tri, chỉ là do cô ta nói bậy, cố ý chọc giận cô mà thôi!

===== Like fanpage thichdoc truyện cập nhật chương mới nhieu hơn nhé ^^ =====

204. Chương 205: Đỗ Dành (1)

Chương 205: Đỗ dành (1)

Editor: May

Phó Tĩnh Tri càng yên tĩnh như mặt nước phẳng lặng, trong lòng cô ta lại càng dờn sông lấp biển, thật ra hai mươi phút trôi qua rất nhanh, ngay khi cô ta chuẩn bị tức giận, trong vườn đúng lúc vang lên tiếng xe.

Bình Bình lập tức vui mừng kêu lên thành tiếng: “Nhị thiếu, là xe của nhị thiếu, chị Tĩnh Tri, nhị thiếu tới...”

Tĩnh Tri đặt ly xuống, chậm rãi nâng mi mắt lên, cô liếc mắt nhìn Bình Bình không ngừng cao hứng một chút, trầm giọng mở miệng: “Bình Bình, em ra nói cho anh ta biết, bảo anh ta lập tức mang theo phụ nữ của anh ta rời khỏi đây, sau này đừng đến nữa. Cũng đừng để phụ nữ của anh ta tới chỗ của chị, nếu không lần sau chị liền trực tiếp báo cảnh sát.”

“Chị...” Bình Bình nghe Tĩnh Tri nói như thế, không khỏi há miệng thật to. Cô bé muốn nói gì đó, nhưng Tĩnh Tri đã đứng lên, xoay người đi lên lầu...

Một thân ảnh cao lớn dần dần tới gần, ánh sáng nơi cửa chợt lóe, ánh mặt trời tối sầm một chút. Bình Bình quay đầu lại, thấy Mạnh Thiệu Đình đứng ở nơi đó, trong lòng cô cả kinh, thấy vẻ mặt anh tối đen, đưa lưng về phía ánh sáng, mặc dù nhìn không rõ thần sắc nơi đáy mắt của anh, nhưng Bình Bình ở khoảng cách xa như vậy mà vẫn cảm giác được ẩn nhẫn phẫn nộ của anh.

Những lời Tĩnh Tri vừa mới nói, từng câu từng chữ đều bị anh nghe vào tai được.

“Nhị thiếu...” Sắc mặt cô gái có chút trắng bệch, cô ta liếc mắt nhìn Mạnh Thiệu Đình. Muốn tới gần, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng tại chỗ. Ở chung vài lần với anh, cho tới bây giờ anh đều là thân sĩ mà lại nho nhả, chưa bao giờ bộc lộ vẻ mặt như lúc này, khiến cô ta nhịn không được liền sợ hãi.

Mà trong lòng cô ngoài sợ hãi, thì càng khiếp sợ nhiều hơn. Anh lại thực sự chạy đến đây trong vòng hai mươi phút, chỗ này rất xa, sao anh tới được? Vì một câu nói của cô ta, thậm chí còn không phải chính miệng cô ta nói, anh lại cứ như vậy tới rồi. Đối với cô, đây là chuyện nghĩ cũng không dám nghĩ.

Càng kỳ quái hơn chính là, Phó Tĩnh Tri kia lại to gan bày sắc mặt cho anh nhìn, thậm chí còn dám chặn anh từ ngoài cửa?

“Ai bảo cô tới đây.” Mạnh Thiệu Đình cất bước tiến vào, sắc mặt của anh vô cùng âm trầm, lời nói ra càng lạnh đến đáy lòng. Cô gái này không dám nói, Bình Bình vội vàng chen miệng: “Hôm nay cô ta đột nhiên chạy tới, còn mang tiểu thư một trận, lời nói rất khó nghe!”

Bình Bình nói đến đây, liền nhìn sắc mặt Mạnh Thiệu Đình, thấy anh không có mở miệng ngăn cản, cô lại thêm sức lực nói: “Nhị thiếu, tiểu thư của chúng tôi thật đáng thương, thân thể không tốt, mới vừa ngủ thôi, vị tiểu thư này liền trực tiếp xông vào trong phòng ngủ. Tiểu thư rất sợ hãi, tiểu thư khách khí với cô ta, nhưng cô ta mở miệng liền mắng, nói tiểu thư tính là thứ gì, còn nói tiểu thư là tình nhân, quả khí cầu không thể lộ ra ngoài ánh sáng. Đúng rồi đúng rồi, cô ta còn kéo tiểu thư một phen, nếu không phải là em đỡ, tiểu thư đã té ngã rồi...”

Trong lòng Bình Bình ghen một cổ khí, trực tiếp nói một hơi sạch sẽ!

Cô vừa nói xong, liền thấy mặt Mạnh Thiệu Đình càng lạnh hơn mấy phần, mà cô gái kia lại càng run lấy bầy. Trong lòng Bình Bình đắc ý, hung hăng trừng mắt với cô ta một cái, mới cảm thấy toàn thân vui sướng.

Mạnh Thiệu Đình theo bản năng nhìn Tĩnh Tri, lại thấy cô đã lên lầu. Từ lúc anh tiến vào cho tới bây giờ, cô nghe được giọng nói của anh, đến đầu cũng không quay lại một chút, càng không hề dừng bước. Lúc này cô chạy tới ngoài phòng ngủ, Mạnh Thiệu Đình cứ như thế mà nhìn theo bóng lưng của cô, mà cô lại trực tiếp kéo cửa ra đi vào...

Cô đến nhìn cũng không có nhìn anh một cái.

Anh cảm thấy trong lòng như là đổ bình ngũ vị, nói không nên lời tứ vị đó là gì, lại cảm thấy ở trong lòng ngực vọt lên từng trận bức bối và uất giận. Vừa nhấc mắt nhìn thấy cô gái kia, nghĩ đến chính mình bởi vì cô ta có vài phần tương tự với Tĩnh Tri nên mới thân cận mấy phần, không khỏi chán ghét một trận, nhìn không được mở miệng: “Cô tính là cái quái gì? Cô có biết người cô mắg là ai không?”

Cô gái bị dọa đến toàn thân phát run, miệng không thể nói, ấp úng một lúc lâu cũng nói không ra lời...

Mạnh Thiệu Đình ngược lại cười một tiếng, nhưng nụ cười nhìn thế nào cũng có chút tái nhợt. Anh đưa tay kéo cánh tay cô gái kia, đẩy cô ta ra ngoài, giọng kiêu ngạo lên, ngữ điệu lạnh nhạt: “Cô nghe rõ ràng cho tôi, cô ấy không phải tình nhân của tôi, tôi cũng không có mệnh tốt mà muốn cô ấy làm tình nhân của tôi. Tôi con mẹ nó thích cô ấy, nhưng cô ấy không quan tâm tôi, là cô ấy không quan tâm tôi – cô nghe hiểu chưa?”

Toàn thân cô gái run rẩy, gật đầu lung tung: “Dạ, dạ, em hiểu được...”

“Nghe rõ liền rút, sau này đừng để tôi nhìn thấy cô lần nào nữa, nhớ kỹ?”

Cô gái hoảng sợ gật đầu, Mạnh Thiệu Đình lười biếng để ý, tiện tay ném cô ta ra. Thấy chân cô ta mềm nhũn, lảo đảo đi ra ngoài, Mạnh Thiệu Đình càng chán ghét không thôi. Bây giờ anh nhìn cô ta lần nữa, lại cảm thấy cô ta hoàn toàn không giống Tĩnh Tri chút nào!

Chỉ cho cô ta hai, ba màu sắc, thật đúng xem mình thành một nhân vật, chạy tới nơi này tìm Tĩnh Tri gây phiền phức, cô ta cũng không nhìn một chút cô ta có xứng hay không!

Cô ta có thể có được sắc mặt tốt của anh, còn không phải do cô ta giống Tĩnh Tri hai, ba phần sao?

Cô ta không hơn gì một thể thân, còn chạy đến tìm chính chủ gây phiền phức, ngu xuẩn!

Ngu xuẩn chính là phế vật! Quạ đen vĩnh viễn cũng không thể biến phượng hoàng!

Mạnh Thiệu Đình ngẩng đầu nhìn cửa sổ lầu hai đang đóng thật chặt, anh lặng lẽ đứng một hồi, đốt điếu thuốc, hút một hơi, lại nghĩ tới cái gì liền bóp tắt.

Anh nhìn đầu mẫu thuốc lá trên mặt đất, không nhìn được cười khổ một tiếng, gọi Bình Bình lại: “Bình Bình, tôi đi về trước, em đi nhìn chị Tĩnh Tri của em một cái. Nói với cô ấy, tôi muốn sau này cô ấy an tâm dưỡng thai, loại chuyện này sẽ không phát sinh lần thứ hai.”

“Nhị thiếu, ngài chờ một chút, ngài tự nói với chị Tĩnh Tri đi...” Bình Bình nghe xong những lời này của anh, đã có chút động lòng. Lại thấy thần thái cô đơn lúc này của anh, càng không đành lòng, cô cắn cắn môi, cổ lầy dưng khí hỏi: “Nhị thiếu, ngài mới vừa nói ngài thích chị Tĩnh Tri, nhưng sao ngài lại kết hôn với người khác? Ngài bảo chị Tĩnh Tri phải làm sao?”

Mạnh Thiệu Đình nghe Bình Bình hỏi như vậy, ngược lại cười cười. Anh cúi thấp đầu, ở bên môi nổi lên một nụ cười tự giễu: “Bình Bình, em theo cô ấy lâu như vậy, chẳng lẽ còn không nhìn ra sao?”

“Cái gì?” Bình Bình có chút ngây thơ nhìn Mạnh Thiệu Đình.

“Em cảm thấy cô ấy để ý tôi kết hôn sao?” Mạnh Thiệu Đình bỗng nhiên hỏi lại, Bình Bình sửng sốt, theo bản năng lắc đầu.

Mặc dù biết đáp án này, nhưng lúc nhìn thấy cử động của Bình Bình, trong lòng nhiễm chút chua xót. Tất cả mọi người có thể nhìn thấy anh đối tốt với cô, mọi người cũng đều có thể nhìn thấy cô không thềm để ý tới anh.

Anh là người sợ phiền phức, giằng co lâu như vậy mà vẫn còn quấn chặt lấy nhau, đã coi như là kỳ tích. Ngay cả Thẩm Bắc Thành cũng liên tục cảm thấy kỳ lạ, còn mấy lần chạy tới hỏi anh có phải thật sự yêu Phó Tĩnh Tri rồi không?

Anh không biết cái gì là yêu, từ nhỏ đến lớn anh đều biết thân phận của mình, từ nhỏ đến lớn anh đều là tiêu điểm chú ý của mọi người. Không biết bao nhiêu danh môn khuê tú theo đuổi anh, anh có thích, cũng có động tâm, có ở chung một chỗ nghiêm chỉnh nói yêu đương, cũng có mấy lần lên giường liên ném sang một bên, nhưng anh không có yêu.

Anh không biết yêu một người sẽ là biểu hiện gì, cũng không biết cái gì là tình yêu, nhưng mặc dù từ trước đến nay anh không để ý đến tình cảm, nhận thức không sâu, nhưng cũng biết hiện tại tâm tư anh có chút thay đổi. Ngoại trừ Phó Tĩnh Tri, anh không thể nhắc lên hứng thú với người phụ nữ khác. Cô và anh ở chung tốt một chút, toàn thân anh đều khoan khoái. Cô và anh bực bội cãi nhau, hoặc là cô lại len lén nhớ Thiệu Hiên, hoặc là cô vì đứa nhỏ không thèm để ý mà làm tổn thương anh, anh sẽ không cách nào không chế được tức giận, thậm chí có thời gian còn muốn động thủ với cô!

P/s : Like fanpage thích đọc truyện sẽ cập nhật chương mới nhanh nhất cho các bạn nhé

205. Chương 206: Khuyên Giải (2)

Chương 206: Khuyên giải (2)

Editor : May

Người biết Mạnh Thiệu Đình đều biết, từ trước đến nay anh đối với phụ nữ luôn ưu nhã mà lại thân sĩ, không bao giờ động thủ. Dù chia tay hoặc là bị phụ nữ dây dưa phiền lòng, cũng là khách khí bảo trì lễ phép. Anh luôn luôn cho là mình đủ bình tĩnh, nhưng một biểu tình, một câu nói của cô lại có thể dễ dàng khơi dẫn ra toàn bộ lửa giận của anh!

Tính ra, cô là người phụ nữ đầu tiên đánh thắng anh, cũng là người phụ nữ duy nhất.

“Cô ấy hoàn toàn không để ý tôi làm cái gì, tôi kết hôn hay không kết hôn, không hề ảnh hưởng tới cô ấy. Vì thế, tôi cũng không sao cả, hơn nữa tôi đồng ý kết hôn...”

Mạnh Thiệu Đình đang nói liền dừng lại, anh bóp ngón tay vài cái, lông mày dài hơn giãn ra, nét mặt dần dần hiện lên ý cười vắn đạm phong khinh: “Tôi đồng ý kết hôn, cũng chỉ là sợ hãi phiền phức, muốn thanh tĩnh mà thôi.”

Bình Bình có chút đồng tình nhìn anh: “Nhị thiếu, ngài thích chị Tĩnh Tri của em sao?”

Mạnh Thiệu Đình nhìn Bình Bình một cái, thấy đôi mắt cô nhóc kia trông mong nhìn anh, không khỏi đưa tay vỗ vỗ đầu cô: “Em là một đứa bé, hỏi cái này làm gì?”

“Nhị thiếu, theo em thấy, ngài thích chị Tĩnh Tri của em!”

“À? Sao em thấy được?” Nhìn bộ dáng hứng trí dạt dào của Mạnh Thiệu Đình khiến Bình Bình rất có cảm giác thành tựu. Cô cười đắc ý, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng như quả táo, giảm thấp giọng nói: “Ngài tặng tiểu thư rất nhiều lược, tiểu thư đều ném đi, thế nhưng ngài lại nhặt trở về, còn giấu ở...”

“Sao em biết?” Mạnh Thiệu Đình đúng lúc cắt ngang lời của cô, trên mặt có một chút thần sắc khó xử.

Bình Bình chu cái miệng nhỏ nhắn: “Nửa đêm ngài chạy trong vườn hoa, đúng lúc em thức dậy uống nước nên thấy được, còn làm em giật cả mình, tưởng là ăn trộm chứ!”

“Bình Bình, một mình em biết là được rồi, đừng nói cho người khác biết được không?”

“Cũng bao gồm chị Tĩnh Tri sao?”

“Đúng, đừng nói với cô ấy.” Mạnh Thiệu Đình cười khổ một tiếng: “Cho là giữ cho tôi chút mặt mũi được không?”

Bình Bình chần chờ một chút, vẫn nghiêm túc gật gật đầu: “Em không nói.”

“Tôi đi đây, em đi thăm cô ấy một chút đi, nói cô ấy đừng nóng giận.” Sau khi Mạnh Thiệu Đình lại dặn một câu, anh mới ngẩng đầu nhìn cửa sổ lầu hai. Rèm cửa sổ vẫn kéo chặt như cũ, đều không nhìn thấy được gì. Mạnh Thiệu Đình xoay người lại, anh hơi chần chờ một chút, vẫn quyết định không quay đầu lại, đi ra ngoài.

“Nhị thiếu... Ngài đã tới, cứ đi nhìn tiểu thư đi. Kỳ thực, kỳ thực mấy ngày qua, trong lòng tiểu thư cũng không dễ chịu, dù chị ấy vẫn không nói, nhưng Bình Bình có thể nhìn ra, trong lòng chị ấy rất khổ sở...”

Bình Bình một lòng muốn Tình Tri hòa hảo với nhị thiếu, chỉ ít thì nhị thiếu thường tới nơi này, ngày tháng của chị Tình Tri cũng có thể dễ chịu hơn một chút. Nếu không, chỉ dựa vào một mình cô, làm sao cũng không thể chăm sóc chu toàn cho chị Tình Tri.

Bước chân của Mạnh Thiệu Đình dừng một chút, kỳ thực anh rất muốn đi nhìn cô, thế nhưng hiện tại cô càng trở nên lạnh lùng và xa cách, khiến cho anh không thể lại đi tiếp cận, anh cũng có mặt mũi, cũng có tôn nghiêm, cự tuyệt một lần lại một lần, dù sao cũng làm cho anh mất đi nhiệt tình.

“Nhị thiếu, ngài đi nhìn tiểu thư đi, em nói đều là thật, từ sau khi ngài không đến đây nữa, tiểu thư càng ngày càng gầy hơn. Ngài thấy bây giờ cũng sắp sinh cục cưng rồi, nhưng vẫn là bốn mươi lăm kg, mỗi ngày đều là mặt ủ mày chau, còn không bằng lúc ở bên Mai Viên đâu. Trồng đủ loại hoa cỏ, mỗi ngày ngài đều đến, khí sắc của tiểu thư còn tốt hơn một chút!”

“Sợ rằng cô ấy cũng không nguyện ý nhìn thấy tôi thôi...” Mạnh Thiệu Đình nghe cô nói như vậy, trong lòng càng động tâm.

“Nhị thiếu, ngài nói chuyện thật tốt với tiểu thư, đừng tức giận, cũng đừng nóng giận, dụ dỗ thật tốt. Tiểu thư rất mềm lòng, bình thường em phạm sai lầm, chỉ làm nũng mấy câu, tiểu thư đều không đành lòng trách em ...”

“Được, tôi không gặp cô ấy mấy tháng rồi, cục cưng cũng sắp sinh, tôi đi nhìn cô ấy. Em gọi điện thoại cho An Thành, nhờ anh ta qua đây đón tôi một chút, lúc này tôi bị đụng xe, đoán chừng lát nữa không lái được.”

“Nhị thiếu, ngài xảy ra tai nạn xe cộ sao?” Bình Bình giật mình, hoảng hốt nhìn Mạnh Thiệu Đình, anh lại quay đầu đi, khoát tay ngăn cô tiến lên, nói: “Không có việc gì, không có việc gì, xe chỉ sượt qua một chút, em đi gọi điện thoại đi, tôi lên lầu.”

Anh nói xong liền quay vào nhà, lúc đi vào phòng khách, Mạnh Thiệu Đình sờ sờ trán của mình. Vết thương vẫn có chút đau, anh cũng không băng bó, may là bị thương không nặng, máu cũng dừng lại. Anh rút một tờ khăn giấy, lau sạch sẽ chút máu bị thấm ra, cũng may tóc che khuất, không nhìn kỹ thì sẽ không nhìn ra.

Lúc tới tốc độ xe quá nhanh, thiếu chút nữa tông vào đuôi xe, thắng xe không kịp, cho nên đụng vào kính chắn gió. May là anh phản ứng nhanh, nếu không khuôn mặt đã bị hủy.

Mạnh Thiệu Đình hít một hơi, nâng bước lên lầu.

Anh đứng ở ngoài phòng ngủ, do dự hồi lâu, rồi giơ tay lên gõ cửa.

“Bình Bình sao?” Giọng Tình Tri còn có chút khàn khàn trầm thấp, hình như mơ hồ mang theo khóc nức nở, Mạnh Thiệu Đình căng thẳng trong lòng, hai tay vô thức nắm chặt một chút, cô khóc sao? Bị ủy khuất như thế, bị người tìm tới cửa nhục mạ, đối lại là anh cũng sẽ tức giận chết, huống chi là tâm tư luôn luôn tinh tế nhạy cảm như cô.

“Là tôi, Tình Tri, mở cửa đi.”

Sau khi tiếng nói Mạnh Thiệu Đình rơi xuống, một lúc lâu sau bên trong cánh cửa cũng không có một chút âm thanh. Anh đứng cách một cánh cửa, hình như mơ hồ nghe được âm thanh nức nở trong phòng, gần như có thể tưởng tượng được bộ dáng lúc này của cô, nhất định là khóc đến mắt đều sưng. Kỳ thực cô rất thích khóc, kỳ thực cũng không kiên cường một chút nào, thế nhưng cô lại thích giả bộ thành bộ dáng rất kiên cường, bộ dáng không sợ gì cả, thoát nhìn giống như rất không sợ hãi, nhưng anh biết, cô thật sự rất nhát gan, rất thích khóc.

Tình Tri nằm ở trên giường, kéo chăn che kín mặt, cô không muốn nghe giọng nói của anh, cũng không muốn nhìn thấy anh, càng không muốn để anh nhìn thấy bộ dáng khóc thút thít của cô.

“Tình Tri, mở cửa ra được không? Tôi có mấy lời muốn nói với em...”

Anh lại kiên nhẫn, cách mấy phút liền gõ cửa một lần, ngữ điệu không hề bức bối và không kiên nhẫn, ôn hòa như lần đầu mở miệng.

Tĩnh Tri không muốn để ý tới, liền nhắm mắt lại, lấy chăn che kín lỗ tai, làm bộ không nghe thấy.

Cách hồi lâu, không có tiếng gõ cửa của anh nữa, Tĩnh Tri nhẹ nhàng kéo chăn, dựng thẳng tai nghe động tĩnh ngoài cửa. Thật sự rất im ắng, nhất định là anh không chờ được liền tự mình đi xuống, Tĩnh Tri chậm rãi ngồi dậy, một đôi mắt khóc sưng đỏ như quả đào nhìn cửa sổ sát đất thật lớn.

Hiệu quả che ánh sáng của rèm cửa sổ rất tốt, trong phòng rất tối. Cả thân thể nhỏ nhỏ của cô vùi lấp ở trên giường mềm mại thật lớn, ôm chăn ngồi ở chỗ kia không nhúc nhích, tóc ngắn ngắn dán sát vào hai má, đen nhánh và trắng nõn ở chung một chỗ trở nên rất nổi bật, rõ ràng rất đẹp mắt.

Hai tay cô vô thức nhéo góc chăn, chậm rãi, cô nghe được tiếng trái tim dần dần nhảy nhanh hơn, mà đáy lòng dâng lên một loại cảm giác khiến cô sợ hãi. Cô nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay của mình, lại giống như không thể bình tĩnh nhìn bụng nhô cao, cục cứng trong bụng nhẹ nhàng giật mình, trên mặt tái nhợt của Tĩnh Tri tràn ra một nụ cười nhu hòa. Cô dần dần ổn định tâm tư có chút loạn của mình, xoay người xuống giường, đi tới cạnh cửa, kéo cửa ra, cúi thấp đầu nhìn bước chân dưới đất, trong miệng hô: “Bình Bình, chị đối...”

“Tĩnh Tri...” Mắt Mạnh Thiệu Đình vừa thấy cửa mở, đáy mắt không khỏi vọt lên một chút thần sắc vui mừng, anh vội vàng đi tới, nhẹ nhàng gọi tên của cô.

P/s: Hiện có gần 30 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : ttukidmh@gmail.com nhé :)

206. Chương 207: Được, Tôi Buông Tay, Tôi Thành Toàn Hai Người.

Chương 207: Được, tôi buông tay, tôi thành toàn hai người.

Editor: May

“Sao anh còn chưa đi?” Tĩnh Tri vừa ngẩng đầu, lại nhìn thấy Mạnh Thiệu Đình vẫn đang đứng ở ngoài cửa. Cô nhú mày, sắc mặt liền ảm đạm xuống, cô lạnh nhạt liếc anh một cái, quay mặt trực tiếp đi xuống lầu.

Thái độ của cô khiến vui sướng mờ mờ của anh lập tức biến mất vô tung vô ảnh, Mạnh Thiệu Đình cố nén không hài lòng trong lòng, đi tới trước mặt cô, giữ cô lại: “Sắc mặt em không tốt lắm, không nên xuống lầu, tôi nói Bình Bình lấy cháo cho em.” ba xa anh chỉ thương em

Tĩnh Tri đẩy tay anh ra, cũng không xuống lầu nữa, mà là xoay người đi tới phòng ngủ; “Nhị thiếu, anh đi đi.”

“Tĩnh Tri, tôi biết em giận tôi...”

Tĩnh Tri bỗng nhiên quay mặt lại, cô vẫn mang theo nụ cười nhìn anh, nhưng nụ cười này lại lạnh đến xương: “Ai nói tôi tức giận với anh?”

“Tĩnh Tri... tôi, tôi cam đoan sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa...”

“Đừng nói nữa.” Tĩnh Tri mở miệng cắt ngang, cô xoay người không hề nhìn anh, nhưng khó dập tắt lửa giận trong lòng, “Mạnh Thiệu Đình, anh có biết hay không, bộ dạng này của anh làm cho tôi cảm thấy anh thực sự rất ngu xuẩn, rất ngây thơ, rất buồn cười.”

Hai tay Tĩnh Tri nhẹ nhàng vỗ về bụng dưới nhô lên, cô không muốn chọc giận anh, không muốn lại phát sinh chuyện gì nữa. Nhưng hôm nay phát sinh chuyện đó, khiến cô thật sự khó có thể nuốt xuống cục tức này. Nếu cô quả thật gánh chịu hư danh đó, thật sự là tình nhân của anh, bị chửi mắng cũng không sao. Nhưng cô không phải, cô hoàn toàn không muốn ở bên cạnh anh, là anh cứng rắn giam cầm cô ở trong này, cô cũng không làm gì, dựa vào cái gì cô lại bị người ta chỉ vào mũi mắng?

Anh nói cô giận anh, thực sự là buồn cười! Mạnh Thiệu Đình chơi trò non nớt như vậy, thật là làm cho người xấu hổ. Anh cho là anh tìm mấy người phụ nữ thân mật một chút, Phó Tĩnh Tri cô liền luống cuống, sẽ dịu dàng nói lại tình xưa với anh sao? Anh cho rằng kích thích cô như vậy? Cô sẽ ngoan ngoãn để bảo làm người phụ nữ của anh, sau đó lấy lòng anh sao?

Tĩnh Tri nghĩ tới đây, bất giác cười lạnh: "Tôi nói rõ cho anh biết, tôi sẽ không tức giận, bởi vì tôi hoàn toàn không quan tâm. Anh muốn tìm phụ nữ nào, muốn làm gì cũng được, muốn

tìm bao nhiêu cũng tùy ý anh, chỉ cần đừng để những người đó đến quấy rầy thanh nhàn của tôi. Dù sao, tôi chưa bao giờ nghĩ tới làm tình nhân của anh, tội gì cứ giữ lấy tôi không buông? Nói thật, phụ nữ của anh nhiều hơn nữa thì có quan hệ gì với tôi. Không cần dùng thủ đoạn vụng về như vậy, tôi hoàn toàn sẽ không để ý, cũng sẽ không bởi vì anh có niềm vui mới mà thấp thỏm lo âu hồi tâm chuyển ý đâu."

Cô nói xong, nhưng một lúc lâu sau cũng chưa từng nghe được giọng nói của anh. Tĩnh Tri đứng đưa lưng về phía anh, trong hành lang vắng vẻ im lặng, cô cũng không mở miệng. Lại chờ một lúc, cô liền nhắc chân đi tới phòng ngủ, mà bây giờ giọng nói của Mạnh Thiệu Đình mới chậm rãi vang lên.

"Nếu như tôi nói, tôi không có phát sinh bất kỳ quan hệ thân mật gì với những người phụ nữ kia, thậm chí cũng không có nắm tay, em có tin hay không? Nếu như tôi nói, tôi hoàn toàn không biết tại sao cô ta lại biết em, sao lại chạy tới nơi này náo loạn, em sẽ tin chứ?"

Giọng nói của Mạnh Thiệu Đình dần dần đề cao, anh tiến nhanh tới một bước, hai tay dè lại hai vai của cô từ phía sau. Anh cúi thấp đầu, hô hấp dần dần có chút gấp, mà giọng nói lại là mang theo u ám mơ hồ: "Bởi vì tôi đã từng vô ý phạm phải sai lầm, tạo thành kết quả không thể vãn hồi, vì thế em hận tôi, oán tôi, những thứ này tôi đều biết, tôi đều không để ý. Thế nhưng Phó Tĩnh Tri, em cũng không thể đứng ở góc độ của tôi suy nghĩ cho tôi một chút sao? Lúc trước anh cả đào hôn, tôi bị buộc cưới em, mà khi đó tôi hoàn toàn không nhận ra em, không biết em là ai lại phải cưới em làm vợ, trong lòng tôi vô cùng oán hận, càng chán ghét lạnh nhạt với em. Vì thế sau khi cưới, tôi chưa bao giờ cho em chút sắc mặt tốt, kể cả đến khi chúng ta ly hôn. Tôi không sợ nói thật với em, khi đó trong lòng tôi ngoại trừ một chút áy náy, cũng không có cái gì khác."

Anh cảm giác được vai Tĩnh Tri dưới lòng bàn tay dần dần cứng ngắc, anh vốn chưa bao giờ nghĩ tới nói chuyện này với cô, thế nhưng lúc này anh không biết mình làm sao, anh muốn nói tất cả đè nén trong lòng của anh với cô.

"Lúc tôi đi công tác ở nước Mỹ, mẹ gọi điện thoại nói cho tôi biết một số chuyện. Bà ấy nói em và anh cả, lão tam..."

Giọng nói Mạnh Thiệu Đình đột nhiên nhỏ lại, cảm giác được thân thể Tĩnh Tri run rẩy bầy, anh không khỏi ôm lấy cô chặt hơn: "Bà ấy nói em cấu kết với anh cả và lão tam, còn nói em không rõ ràng với họa sĩ An Gia Hòa kia, thậm chí còn nói hấn về tranh lụa thể của em. Trong cơn giận dữ, tôi lại nghe thấy tin tức nhà họ Phó phá sản, liền chuẩn bị thừa dịp này kết thúc hôn nhân của tôi với em. Mà khi đó tôi gặp Thẩm Mạn Quân quen biết từ nhỏ, vì muốn em chết tâm, từ đó đáp ứng ly hôn với tôi, nên tôi để Mạn Quân cùng nhau về nước với tôi, làm một buổi kịch kia cho em xem. Sau đó nữa, tôi nghe được từ chỗ mẹ, em đã từng chạy tới nhà náo loạn một trận, còn nói mang con của tôi trở về nhà họ Mạnh. Mẹ tôi tự nhiên không chịu, đã nói

chỉ cần em bỏ đứa nhỏ liền cho em năm trăm vạn. Em nghe xong lời này, quả nhiên không chút do dự phá bỏ đứa nhỏ, đổi lấy năm trăm vạn..."

"Nói vậy! Bà ta nói vậy..." Nước mắt Tĩnh Tri lăn xuống không dứt, sắc mặt cô tái nhợt một mảnh, cô chưa bao giờ biết, bà Thái giống như người tốt kia lại vô sỉ tới trình độ như vậy!

"Khi đó tôi đi tìm em, thấy thật sự không còn đứa nhỏ, nên đã tin lời mẹ tôi. Tôi không muốn đợi ở trong nước nữa, liền đi nước Mỹ, mà Mạn Quân cũng đi theo, tôi và cô ta thuận lý thành chương đính hôn, sống ở nước Mỹ. Không ai nhắc tới em với tôi, tôi cũng tận lực không muốn biết tin tức của các người. Tĩnh Tri... tôi không biết sau khi chúng ta ly hôn, cha của em liền mất, tôi cũng không biết đứa nhỏ không còn vào đêm đó. Tôi bị người ta lừa, vẫn luôn chẳng hay biết gì, nếu nói là tôi có lỗi, chính là lỗi chẳng phân biệt được thị phi. Mà em phải biết rằng, từ đầu chí cuối, tôi chưa từng nghĩ tới làm những chuyện kia với em.

Mặc dù khi đó tôi hận em đây chưa rõ với anh cả, lão tam, thế nhưng tôi cũng chỉ là muốn ly hôn với em ngay thôi, cũng chưa từng có ý định gì khác.”

“Em tan nhà nát cửa, gặp phải nhiều chuyện như vậy, em hận tôi, tôi không hề oán hận một câu. Nếu lúc trước tôi biết được hết thấy, nhất định sẽ không để cho những chuyện kia phát sinh. Thế nhưng Tĩnh Tri, người không biết không có tội, em cũng giày vò tôi lâu như vậy, chẳng lẽ còn chưa đủ?”

Tĩnh Tri nghe câu cuối cùng này của anh, dần dần dừng nước mắt lại. Cô đẩy anh ra, xoay người nhìn anh: “Được, coi như người không biết không có tội, như vậy tôi hỏi anh, anh có biết tôi và Thiệu Hiên ở cùng một chỗ hay không? Có biết tôi và Thiệu Hiên từng lĩnh giấy hôn thú hay không?”

Mạnh Thiệu Đình sững sốt, nhưng vẫn nặng nề gật đầu: “Đúng, tôi đều biết.”

“Thế nhưng anh cường bạo tôi ở trong hôn lễ của tôi và Thiệu Hiên, Thiệu Hiên bị anh bức ép đi, con của tôi không thể nhìn thấy cha. Những tội lỗi này, anh nên trả hết nợ như thế nào?”

Cô kích động đến hơi phát run: “Mạnh Thiệu Đình, tôi thực sự là nghĩ không ra! Không quan tâm tôi là người của anh ấy, buộc tôi ở lại bên cạnh anh cũng là anh, anh thực sự cho rằng mình là thượng đế có thể không có gì là không làm được sao? Đúng, anh có thể giam cầm tôi ở trong này, anh có thể thần thông quảng đại đẩy Thiệu Hiên chạy tới nước Mỹ, không thể gặp mặt với tôi. Nhưng tôi vẫn muốn nói với anh, trái tim của tôi vĩnh viễn đều ở chỗ Thiệu Hiên, anh đừng mơ lấy được!”

Anh nghe những lời này của cô, sắc mặt lập tức trắng bệch, anh nói không ra lời, chỉ nhìn cô chằm chằm. Đáy mắt anh như là lộ một tầng sương lạnh, ánh mắt của anh cũng như là trắng

lạnh thánng mười một, mười hai. Anh nhìn cô, nhìn người phụ nữ khiến anh biến thành người điên.

Từng câu từng chữ của cô nói cho anh biết, tim của cô cho người khác, anh đừng mơ lấy được.

“Phó Tĩnh Tri, tôi cũng muốn hỏi em một câu. Nếu như tôi nói, nếu như tôi thừa nhận với em, tôi không từ thủ đoạn giữ lấy em, đề tiện chia rẽ em và lão tam, chỉ là bởi vì tôi thích em, muốn một lần nữa ở cùng một chỗ với em, em có tin hay không?”

Anh thông thả mở miệng, từng câu từng chữ đều giống như là cố sức suy nghĩ hồi lâu.

“Dựa vào cái gì anh nói thích liền có thể chia rẽ vợ chồng nhà người ta? Mạnh Thiệu Đình, anh làm như vậy có khác gì với ác bá bại hoại đâu? Huống chi, anh có từng hỏi qua tôi có nguyện ý tiếp nhận tình yêu của anh, có nguyện ý ở cùng một chỗ với anh một lần nữa không?”

Anh không nói, chỉ là đáy mắt đen băng lãnh càng phát ra ngưng trọng thâm trầm. Anh nhìn cô, giống như là muốn khắc cô thật sâu vào trong đáy lòng. Anh nhìn cô, rồi khẽ cười, “Được, tôi hiểu rồi.”

Nụ cười của anh càng ngày càng sâu, dần dần tràn ngập đến đáy mắt. Anh tiện tay lau máu trên trán, máu tươi trên trán dần dần nhiều hơn, anh cảm thấy hai mắt của mình có chút đau nhói. Thời gian ở cùng một chỗ với cô, giống như lửa mình đối người ở trong mộng, mà bây giờ cũng nên tỉnh rồi.

P/s: Hiện có gần 30 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tttukidmh@gmail.com nhé :)

207. Chương 208: Tôi Sẽ Không Nuốt Lời.

Chương 208: Tôi sẽ không nuốt lời.

Editor: May

Cô nói rất đúng, anh là một ác ma tội ác tày trời, là tội nhân không thể tha thứ. Anh khốn kiếp như vậy, không xứng với linh hồn thanh cao sạch sẽ như cô. Được, anh buông tay.

“Tôi thành toàn cho em, tôi rời khỏi.” Anh cười cười, hốc mắt lại cảm thấy có chút chua xót khổ sở. Vết thương trên trán bắt đầu đau, anh không khỏi đưa tay sờ sờ, lại sờ trúng máu tươi sền sệt, anh cũng không để ý, tiện tay vẩy ra: “Chờ em sinh đứa nhỏ xong, em liền đi nước Mỹ tìm Thiệu Hiên đi.”

“Anh nói cái gì?” Tĩnh Tri không dám tin tưởng nhìn người đàn ông trước mặt, máu tươi trên trán anh một đường lướt qua mũi cao thẳng của anh, lại lướt qua bờ môi của anh. Cô nhìn anh sững sờ, không thể tin được lỗi tai của mình.

“Chờ sinh đứa nhỏ ra, tôi để em rời đi, rời khỏi đây, đi – ”

Hàm răng của Mạnh Thiệu Đình có chút ê ẩm, anh hơi híp mắt, cảm thấy hơi nghẹn cổ họng, nhưng vẫn cười tự giễu, giả vờ thoải mái nói: “Đi đoàn tụ với Thiệu Hiên.”

“Anh nói thật sao?” Cho tới bây giờ, Tĩnh Tri vẫn không thể tin cô còn có thể nghe được lời nói như vậy từ trong miệng anh. Anh nói để cô rời đi, anh nói muốn cô đoàn tụ với Thiệu Hiên!

Tĩnh Tri cảm thấy trong lồng ngực đang vọt lên thứ gì đó, lúc thì mừng như điên, lúc lại chua chát nói không nên lời. Cô sợ hãi ôm ngực, có chút mờ mịt nhìn anh.

Cô nghe được tin tức này, lại kích động tới trình độ như vậy. Trong lòng Mạnh Thiệu Đình dâng lên đủ loại mùi vị khó tả, anh đứng không nổi nữa, cũng không muốn tiếp tục đứng ở trước mặt cô, như là một vở hài kịch bị cô xem nhẹ, cười nhạo.

“Là thật, hai người vốn chính là người một nhà, hơn nữa...”

Một tay Mạnh Thiệu Đình nắm chặt ở phía sau, anh hít ngược một hơi, lông mày dài giương lên, trong ánh mắt chậm rãi tràn ra thần sắc phóng túng có chút không sao cả: “Em có con của anh ta, mà tôi cũng kết hôn rồi. Người đã lớn, không có đạo lý vẫn nháo loạn như vậy nữa, mệt mỏi...”

“Thời gian dài như vậy, mọi người đều không vui. Tôi cũng suy nghĩ cẩn thận, chỉ là từ trước đến nay con người tôi quen thuận buồm xuôi gió, nhưng lại bị thất bại trên người em, vì thế nên không đặt mặt mũi xuống được, không cố đoạt lấy em liền không thể. Mà bây giờ, trôi qua thời gian dài như vậy, mà em cũng đã nói, tôi làm chuyện đó với em ở trong hôn lễ của hai người... Coi như là, coi như là đã được đền bù mong muốn, thắng được một phen. Nếu chúng ta ở cùng một chỗ cũng chỉ là dần vật, không bằng thôi đi, chờ sinh đứa nhỏ ra, em liền đi đi...”

Anh nhún nhún vai, thờ ơ cười cười, chỉ là ánh mắt có chút mơ hồ, từ đầu chí cuối cũng không có rơi vào trên mặt Tĩnh Tri.

“Mạnh Thiệu Đình, không cho anh nuốt lời.” Tim Tĩnh Tri đập nhanh đến dọa người, chờ đợi lâu như vậy bỗng nhiên sắp sửa biến thành sự thật, cô lại có một loại cảm giác đứng không vững. Thậm chí cô cho là mình đang nằm mơ, sau khi anh nhiều lần khẳng định sự thật này, cô vẫn không thể tin.

Đáy mắt đen của anh giống như màu mực đậm, mà độ cong khóe môi lại càng ngày càng cong lên. Cơ thịt bên môi có chút hơi co quắp, nhưng vẫn cúi đầu nói: “Đương nhiên là thật, lần này tôi sẽ không dối ý.”

Tĩnh Tri lập tức nắm vạt áo trước ngực mình, cô có chút vô lực tựa ở trên tường, nước mắt lập tức lăn chã xuống. Cuối cùng cô có thể rời đi, có thể trở về bên cạnh Thiệu Hiên, mang theo con của bọn họ, một nhà ba người ở cùng một chỗ, không bao giờ tách ra nữa...

Anh nhìn thấy nước mắt của cô, chỉ cảm thấy trái tim giống như bị người khoan một cái lỗ thủng, rồi vẩy muối lên. Trong cổ họng giống như lấp than đốt lửa, đốt cháy khiến toàn thân anh khó chịu. Anh muốn lập tức rời đi, rời khỏi đây, nhưng bước chân của anh lại như bị đóng đinh. Anh không muốn nhìn cô, nhưng dưới đáy lòng vẫn còn sót lại một chút ảo tưởng, muốn nhìn thấy một chút mất mát và không muốn từ trên mặt của cô.

Thế nhưng không có, không có như mong muốn của anh, không có chút gì giống ảo tưởng kia của anh.

Cô quá vui mà khóc, ánh mắt sáng trong giống như chấm nhỏ, mà nước mắt kia nhất định là ngọt ngào, là nước mắt vui vẻ đi.

Anh tính là cái gì chứ, anh ngu ngốc phát điên mới sẽ làm ra chuyện đê tiện như vậy, anh cũng điên rồi mới có thể để mình rơi vào trong lưới do cô dệt.

Tiếng khóc của cô như là gai đâm vào tim, làm mỗi một tác da thịt trên toàn thân anh đều đau dữ dội. Cuối cùng thì anh vẫn không cách nào đứng nữa, thu hồi ánh mắt trên mặt cô, xoay người rời đi.

“Mạnh Thiệu Đình – ”

Bỗng nhiên cô gọi tên của anh, giọng nói thật thấp, mang theo ghen ngào, cứ như vậy truyền vào màng nhĩ của anh. Anh và cô cách nhau gần như vậy, anh xoay người đi hai bước liền có thể lần nữa ôm lấy cô, thế nhưng anh đã không muốn xoay người lại.

Anh tiếp tục đi xuống dưới, mắt cứ nhìn về phía trước. Anh nhìn thấy tranh chữ thật lớn treo ở trong phòng khách lầu một, rất cũ kỹ, phiêu dật mà lại sâu sắc như vấy mực. Mà một hàng chữ kia, bỗng nhiên đánh trúng ý thức hỗn loạn của anh, khiến anh dần dần rõ ràng lòng của mình.

Có nhẫn thì sẽ thành, không yêu sẽ không lo.

Có nhẫn, sẽ thành, không yêu, sẽ không lo...

Không yêu, sẽ không lo!

Mạnh Thiệu Đình lập tức đứng lại, bàn tay anh chậm rãi nắm tay vịn cầu thang sáng bóng kia. Vốn giống như bị bao phủ ở sương mù nặng nề, sau đó tất cả dần dần rõ ràng.

Vì sao anh lại bởi vì vui giận của cô mà vui giận? Vì sao nhất cử nhất động của cô thao túng tâm tư của anh như là sợi tơ điều khiển tượng gỗ? Vì sao quanh đi quẩn lại, đến cuối cùng tâm tư của anh sẽ rơi ở trên người cô. Nếu như anh thật sự không quan tâm, mọi thứ của cô sẽ hoàn toàn không lọt vào trong mắt của anh, sau đó liền dần dần khắc vào trong tim của anh.

Nếu lúc đầu mình thật sự suy nghĩ như vậy ở trong lòng, chỉ là không cam lòng cô theo Thiệu Hiên, đánh mất mặt mũi của anh, chỉ là bởi vì cô cự tuyệt cho nên mới muốn giữ chặt lấy cô, vậy thì tại sao trong lòng anh lại có nhiều phiền não như vậy chứ?

Anh chậm rãi rũ mí mắt xuống, tâm lại hơi trầm xuống. Anh biết, sau những lời anh vừa nói ra kia, anh đã hoàn toàn mất đi cô.

Anh cũng biết, anh không thể lật lọng. Thậm chí anh có thể hèn hạ ác độc giống như lúc trước, muốn cô sinh hạ đứa nhỏ xong, sau đó sẽ đưa đứa bé đi, để cho cô chết tâm muốn đoàn tụ một nhà với Thiệu Hiên, liền an tâm đợi ở bên cạnh mình.

Thế nhưng lần này không biết vì sao, anh không mở miệng được.

P/s: Hiện có ~ 30 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé :)

208. Chương 209 : Săn Sàng Rời Đi

Chương 209 : Săn sàng rời đi

“Mạnh Thiệu Đình...”

Giọng nói của cô càng gần anh hơn, muốn anh từ từ không cách nào khống chế.

“Làm sao vậy.” Anh hơi nghiêng mặt, cúi đầu nói. Biết rất rõ ràng không có cách nào xoay chuyển nhưng trong lòng vẫn vui vẻ mong ước.

Tĩnh Tri không nhìn rõ khuôn mặt của anh, nhưng lại nhìn thấy được những vết máu sắp đông lại. Cổ họng của cô rất đau, ngực cũng nhói, cô kinh ngạc nhìn anh, do dự một lát, nhưng vẫn cắn răng hỏi :

« Tại sao phải sinh em bé xong mới có thể li hôn ? »

Máu trên con người anh dường như đông lại, anh lặng lẽ đứng đó, trong đầu nhớ về nụ cười của cô.

Giọng nói của cô ôn nhu, cử chỉ, điệu bộ điềm đạm. Nhưng câu nói của cô lại như một chiếc búa nện vào trái tim anh khiến anh đau nhói, cái rét lạnh giá đang bao phủ cơ thể của anh, làm toàn thân khẽ run.

Vậy mà cô lại không thể chờ đợi, gấp rút muốn rời đi. Thậm chí bất chấp cả đứa con đang ở trong bụng cũng không ngại đường xa phải ở bên cạnh Thiệu Hiền.

Cô yêu Thiệu Hiền thật lòng sao ?

Từng có người nói rằng : phụ nữ chỉ cam tâm tình nguyện sinh con cho người đàn ông mình yêu.

Cô quan tâm đứa bé này, quan tâm hơn cả bản thân cô, điều này chứng minh rằng cô yêu anh thật lòng sao ?

« Nếu cô không muốn cả cô và đứa nhỏ này gặp điều gì bất trắc thì hãy ngoan ngoãn ở lại nơi này cho tới lúc sinh đứa nhỏ ra »

Bỗng nhiên, anh tức giận nói, lập tức quay đầu lạnh nhạt nói với cô :

« Em yên tâm, đối với người phụ nữ mang thai không còn quyến rũ bằng những cô gái bên ngoài, anh đã không còn hứng thú. Từ nay về sau, anh sẽ không đến nơi này nên em cứ yên tâm ở lại đây. »

Anh nói xong, cũng không thèm nhìn cô, xoay người bước đi, rất nhanh đã đi ra khỏi cửa. Nghe rất rõ tiếng bước chân của anh đang bước đi trên những bậc thang gỗ. Tĩnh Tri thấy tim mình đau nhói, ánh mắt không chủ động tìm kiếm bóng hình anh nhưng không thấy.

Tĩnh Tri cảm thấy bản thân căng cứng như sợi dây cung có thể đứt ra bất cứ lúc nào. Cô yếu ớt ngồi dựa vào lan can, ủy khuất nhìn vào bóng lưng của anh, khẽ nở nụ cười đau khổ, không hiểu vì sao nước mắt không ngừng chảy xuống

Sau khi được bù đắp như mình mong muốn, vì sao lại phải quan tâm tới cảm giác của mình, lo được lo mất chứ ?

Một người đàn ông cao lớn trong tay đang cầm một cây gậy đánh golf, ông giao gậy cho người bên cạnh, cầm chiếc khăn màu trắng lau mặt, lau tay. Đôi mắt lé liếc nhìn xem sắc mặt của người đàn ông 60 tuổi bên cạnh, cười hỏi. « Ah...ông Trần, ông nhìn xem tôi đánh thế nào ? »

« Chuyện đã tới nước này, thiếu gia Ngài còn có tâm tư chơi bóng sao ? Tôi thật sự rất hâm mộ Ngài ». Lúc ông nói chuyện, vẻ mặt thể hiện sự trí thức, dường như môi cũng không hề di chuyển, mắt vẫn luôn nhìn phía dưới, dáng vẻ hiện rõ sự buồn bã.

« Ừ, hôm nay thời tiết rất tốt nên hẹn ông Trần chơi bóng một lát »

Mắt ông Trần khẽ nhìn hẩn ngay sau đó lại trở về dáng vẻ như trước : » Thiếu gia thấy hứng thú, nhưng tôi lại không có chút hứng thú nào đến đây chơi bóng »

Mạnh Thiệu Tiệm cười, tiện tay ném chiếc khăn lau mặt cho người phục vụ đang đứng kế bên, hẩn xoay người lại, không thể nhìn ra được trong đáy mắt kia chứa đựng ý nghĩ sâu xa gì : « Được rồi, không đánh bóng nữa, chúng ta qua bên kia trò chuyện »

Mạnh Thiệu Tiệm rót một ly trà cho ông Trần, hẩn cũng tự rót cho mình một chén, nhẹ nhàng ngửi, thoải mái hít một hơi thật sâu rồi uống một ngụm trà. Lúc này, hẩn chậm rãi nói : « Lão Trần, lúc này ông thật không phải đối với tôi, tôi cái gì cũng chưa làm, sao ông lại có ý kiến ? »

« Tôi không dám, thiếu gia suy nghĩ khác hẳn với người thường, tâm tư của thiếu gia, tôi đương nhiên không thể nào suy đoán được »

« Ha ha ». Mạnh Thiệu Tiệm cười lớn, đặt chén trà xuống bàn. Hẩn tựa lưng vào ghế salon, cái cổ có hơi xoay xoay. Hẩn nói : « Lão Trần đừng khen tôi như vậy. Không phải tôi không muốn làm, mà cho tới bây giờ, tôi không thể làm được gì khác hơn. Nói thật với ông, cho dù em trai của tôi không cưới Mạn Quân, vị trí chủ tịch vẫn thuộc về hẩn »

Hắn cúi xuống nhìn lòng bàn tay của mình. « Không còn cách nào khác, nó là đứa con trai được thương yêu nhất. Dù cho nó làm gì, thì đối với ông ấy, nó vẫn là tốt nhất. Tôi tội gì phải vì cái lợi nhỏ trước mắt này mà làm cho ông ấy nhìn thấu được suy nghĩ của tôi, ảnh hưởng lớn đến kế hoạch của tôi »

« Bây giờ, gạo đã nấu thành cơm, Nhị thiếu gia cũng không phải người bình thường. Đợi tới lúc cậu ta ngồi vững ở vị trí này, chúng ta sẽ càng khó khăn hơn. Không bằng hiện tại, để người của chúng ta ra tay... »

Mạnh Thiệu Tiệm, ánh mắt của hắn xẹt qua người lão Trần, mi mắt chậm rãi khép lại, giọng nói thản nhiên như là đã dự đoán trước được chuyện đang xảy ra : » Không cần phải gấp gáp, làm như vậy rất mạo hiểm, không phải là cách tốt nhất. Hơn nữa đối với Mạnh thị sẽ bất lợi. Phải biết rằng, đấu tranh nội bộ sẽ tổn thương nguyên khí »

« Vậy, Đại thiếu người có chủ ý nào khác ? »

Mạnh Thiệu Tiệm khẽ nhú mày, trầm ngâm suy nghĩ rất lâu, hắn mở miệng nói : » Ông nên biết rằng trên đời này, dù là người có lợi hại thế nào cũng sẽ có điểm yếu. Muốn uy hiếp em trai của tôi, để tôi suy tính kĩ. »

« Đại thiếu, có phải cậu đang nói tới cô gái họ Phó kia không ? »

Lão Trần khẽ nhú mày : » Người của chúng ta đã điều tra kỹ, Nhị thiếu đã mấy tháng không tới tìm cô ấy, bên ngoài cũng có niềm vui mới, vậy... »

« Ai...nói thế là ông sai rồi, nói thế nào đi nữa, tôi và nó cũng là anh em ruột, cùng một mẹ sinh ra, nó là người như thế nào, tôi còn không hiểu rõ hay sao ? »

Mạnh Thiệu Tiệm hơi nghiêng người, đầu quay về phía lão Trần, nói : » Càng như vậy, chứng tỏ càng quan tâm, như vậy mà ông không nhận ra sao »

« Xin đại thiếu gia chỉ dạy cho ? Tôi vẫn có điều không rõ, người đàn bà kia có thật là có khả năng đó ? »

Khuôn mặt của Mạnh Thiệu Tiệm dần ra, đáy mắt đột nhiên lóe lên tia sáng nhạt, hắn không lên tiếng, trong lòng đột nhiên hiện lên tình cảnh lúc hắn và cô gặp nhau lần đầu tiên.

P/s: Hiện có ~ 30 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé :)

Hắn không giống với em trai mình, từ trước đến nay đều rất yêu thích phụ nữ, giống như những người đàn ông khác muốn thư giãn, giải tỏa bản thân. Hắn cũng chỉ có một, hai người bạn gái là ổn định. Ngoài ra, đối với những người phụ nữ khác đều không có hứng thú. Từ thời trẻ đến nay, bắt quả cũng chỉ có nắm tay thôi.

209. Chương 210: Sinh Con

Chương 210: Sinh con

Editor: May

Mà Phó Tĩnh Tri giống như là một người ngoại lệ. Những ngày đó, hắn ở một bên thờ ơ nhìn gút mắt giữa Thiệu Đình và cô, lại không đề phòng dần dần bị tính tình của cô hấp dẫn. Nếu như cô đặt mình ở bên ngoài chuyện nhà họ Mạnh, nói không chừng hắn sớm đã đưa tay ra thu cô vào tay.

Thế nhưng một buổi tối trước khi Thiệu Đình đi công tác, hắn phát hiện Mạnh Thiệu Đình đột nhiên trở về nhà cũ của nhà họ Mạnh, cũng theo dõi cô. Hơn nữa sau khi lấy đi nút áo trên người tuyết Tĩnh Tri lưu lại, trong đầu hắn chợt lóe linh quang, đó là một sơ đồ kế hoạch mới.

Hắn có cảm tình với cô, nhưng vẫn chưa tới trình độ vì cô mà có thể buông tha cho tài sản.

Hắn thận trọng, càng nhận thêm nhiều mũi nhọn, âm thầm vẩn vơ. Quả nhiên bị hắn đoán đúng, tâm tư Thiệu Đình đối với cô hoàn toàn không đơn giản như anh ta nói.

Tất cả đều thực hiện từng bước một dựa theo suy nghĩ của hắn, duy chỉ có một điểm, vượt ra khỏi dự đoán của hắn.

Hắn phát hiện thời gian Phó Tĩnh Tri ở trong lòng hắn càng ngày càng dài, năm năm cô chịu đau khổ kia, hắn đều biết rõ ràng. Mặc dù có chút không đành lòng, nhưng cũng không từng nhúng tay làm cái gì. Chỉ vì hắn đã lên kế hoạch hết tất cả, rút giây động rừng, hắn không đành lòng, lại không có cách nào làm chính mình kéo cô lại một phen, chỉ đành phải ở một bên mở mắt nhìn trừng trừng.

Sau đó nữa, cô và Thiệu Hiền dần dần lưỡng tình tương duyệt. Đó là nụ cười hạnh phúc mà hắn chưa từng thấy ở trên mặt cô vào năm năm qua, khiến lòng dạ luôn luôn sắt đá của hắn chấn động. Hắn thậm chí có một chút do dự muốn không làm tiếp nữa, nhưng sau khi lưỡng lự, vẫn không chút do dự lựa chọn đường đi mình đã lập.

Hắn thân là con trưởng trong nhà, nhưng từ nhỏ đến lớn chưa từng được cha mẹ ưu ái. Dù cho bây giờ thành tích có xuất sắc hơn, hay kinh doanh xí nghiệp gia tộc trở nên phong sinh thủy khởi thì cho tới bây giờ trong mắt cha mẹ cũng chỉ có Thiệu Đình.

Lúc ban đầu hắn suy nghĩ là do mình còn chưa đủ ưu tú, vì thế cha mẹ mới có thể thiên vị Thiệu Đình hơn. Thế nhưng dần dần, hắn phát hiện chỉ cần là chuyện Thiệu Đình làm, dù là không tốt bằng phân nửa hắn, cha mẹ đều không chút keo kiệt từ ngữ ca ngợi khen tặng. Mà hắn, dù là nhận được tán thưởng của mọi người từ trên xuống dưới, nhưng cũng chỉ nhận được vài lời khích lệ từ chỗ cha mẹ.

Trên đời này, cha mẹ có xử lý sự việc công bằng không thiên vị, nhưng cũng có thể không hề lý do thiên vị một người trong đó, không hề để tâm đến người còn lại. Đến cuối cùng Mạnh Thiệu Tiệm cũng biết được, nhưng mặc dù hắn nhận những thứ đãi ngộ không công bằng đó, lại không hề vì vậy mà dừng tay. Ngược lại giấu tài, coi như không thấy những thứ vốn luôn để ý ở trong lòng. Chỉ toàn tâm toàn ý rèn luyện chính mình, dần dần gộp trên dưới Mạnh thị vào trong lòng bàn tay mình.

Chức chủ tịch thuận lý thành chương nên do con trai trưởng có thành tích nổi bật như hắn thừa kế, nhưng không ngờ cha mẹ thao túng khắc khe, hắn liền mất đi quyền lợi hạng nhất này.

Mà Thiệu Đình có cái gì? Mặc dù nó có tiếng kinh doanh đất đai, nhưng không biết mấy lần thành công của nó cũng chỉ vì Mạnh Thiệu Tiệm âm thầm nhường nhịn. Nhưng như vậy thì như thế nào, chỉ bởi vì cha thiên vị nó, vì thế tất cả tương lai nhà họ Mạnh đều là của nó!

Không thể oán hắn, cũng không nên oán hắn. Không có ai sinh ra liền thích tính toán mưu kế, không có ai thích tranh đấu đao quang huyết ảnh, hắn chỉ là không có biện pháp mặc cho người ta coi thường và xấu xí.

Huống chi, hắn không chỉ coi trọng gia sản của nó, còn coi trọng phụ nữ của nó. Từ xưa đến nay, đều là người thắng làm vua người thua làm giặc, một ngày nào đó hắn sẽ thắng, nhưng ngày đó lại không có cách nào đạt được mong muốn.

Mạnh Thiệu Tiệm chậm rãi cười, nói với người bên kia: “Thứ này như nước uống, ấm lạnh tự biết, có đôi khi nhìn người đó tầm thường, nhưng lại làm cho người ta không thể nào bỏ xuống được, vậy thì có biện pháp nào đâu?”

“Mấy ngày này, Thiệu Đình cũng không đến sao?” Thanh Thu gạt xong quả táo, cắt thành một vài miếng, đặt ở trong đĩa đựng trái cây, lại ghim cây tăm bằng trúc lên rồi mới đưa tới trước mặt Tĩnh Tri. Cô nữa nằm ở trên giường, tóc ngắn, mặt giống như mọt mà hơn một chút, cả người thoát nhìn cũng rất có tính thần.

Nhận miếng táo cắn một ngụm nhỏ, mắt Tĩnh Tri khê cong, vuốt ve bụng dưới nói: “Không có tới.”

Giọng nói của cô lạnh nhạt, thậm chí còn giống như mang theo một chút vui sướng, Thanh Thu có chút giật mình. Hồi lâu sau, cô cúi đầu thờ dài: “Tĩnh Tri, cô thật muốn rời đi sao?”

Tĩnh Tri hơi ngừng lại, gật gật đầu: “Ừ, chờ sinh cục cưng ra, ở cữ xong tôi liền đi.”

Vành mắt Thanh Thu có chút ửng đỏ: “Mấy ngày này tôi đều ngóng trông cục cưng sinh ra, thế nhưng cô lại mang cục cưng đi nhanh như vậy, tôi nhớ nó thì làm sao bây giờ?”

“Cô có thể đi nước Mỹ tìm tôi nha, tôi cũng có thể mang cục cưng tới thăm cô. Thanh Thu, cô rất tốt, cô cũng sẽ hạnh phúc.” Tĩnh Tri nhẹ nhàng cầm tay Thanh Thu, đáy mắt là ánh sáng rực rỡ, cô dường như nhìn thấy cuộc sống hạnh phúc đang vẫy tay với cô.

“Tĩnh Tri, cô thật sự cứ như vậy rời đi sao? Chỗ Thiệu Đình ...”

“Thanh Thu, không nên nhắc đến anh ta, tôi và anh ta hoàn toàn không có chút khả năng nào. Mặc kệ thế nào, tôi có đứa nhỏ của Thiệu Hiên. Nhà họ Phó chúng tôi là dòng dõi thư hương, mặc dù tôi không phải phụ nữ gia giáo cứng nhắc, nhưng trong xương vẫn rất truyền thống. Tôi không thể có đứa nhỏ của Thiệu Hiên mà còn quần quýt không rõ với người khác.”

“Cô đã lựa chọn con đường như vậy, tôi cũng không thể nói thêm cái gì, thế nhưng Tĩnh Tri, mặc dù chúng ta quen biết không lâu, nhưng tôi xem cô trở thành bạn tốt của mình, có mấy lời, tôi vẫn muốn nói với cô...”

“Nếu như là về Mạnh Thiệu Đình thì đừng nói, mặc kệ thế nào, tôi đã quyết định rời đi. Mọi chuyện của anh ta, tôi không muốn biết nữa.”

Tĩnh Tri dừng lại, đợi một hồi, cô bỗng nhiên yếu ớt hỏi: “Thanh Thu, tôi không biết tôi bị làm sao, tôi hận anh ta, vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho anh ta, thế nhưng trong lòng tôi lại cảm thấy áy náy với anh ta. Thanh Thu, nếu như là cô, cô sẽ làm sao?”

Triển Thanh Thu dần dần sững sốt, đôi mắt dịu dàng như nước của cô chậm rãi rơi vào ngoài cửa sổ. Cô không biết, cô thật không biết, cô và Thẩm Bắc Thành đi tới trình độ không chịu nổi giống như hôm nay, cô đã sớm nản lòng thoái chí, nhưng vẫn không muốn cứ như vậy mà rời đi.

“Tĩnh Tri, cô còn yêu anh ta sao?”

Tĩnh Tri để tấm trức cầm trong tay xuống, kẹp quả táo dần dần chuyển vàng. Cô lạnh nhạt nhìn, cúi đầu, ánh sáng đáy mắt không rõ ràng. Hồi lâu sau, cô mới ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Thanh Thu: “Không yêu.”

“Thật sự, không muốn yêu.”

“Như vậy, áy náy của cô là bởi vì cái gì? Bởi vì anh ta thích cô, mà cô không có cách nào đáp lại tình cảm của anh ta, hay là cô cũng mềm lòng với anh ta?”

Lời nói của Thanh Thu khiến Tĩnh Tri ngược lại giật mình, dần dần, đáy mắt cô có chút mê mang nhẹ nhàng lắc đầu; “Tôi không biết, Thanh Thu, tôi thật không biết. Anh ta từng đối xử không tốt với tôi, tôi đã sớm chết tâm với anh ta. Hơn nữa, tôi có đứa nhỏ với Thiệu Hiên, càng là không thể nào với anh ta. Thế nhưng không biết vì sao, có đôi khi tôi nhìn vẻ mặt cô đơn như vậy của anh ta, có đôi khi tôi nhìn anh ta ngu ngốc đối tốt với tôi, ngốc nghếch đòi niềm vui từ tôi, cứ dung túng tôi làm tất cả, trong lòng tôi lại không dễ chịu chút nào.”

“Tĩnh Tri, có lẽ, có lẽ trong lòng cô vẫn có vị trí của anh ta...”

P/s: Hiện có ~ 30 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé :)

“Không, không phải như thế.” Tĩnh Tri lại nhẹ nhàng lắc đầu, cô cúi đầu, giọng nói rõ ràng vang lên: “Tôi nhìn anh ta như vậy, giống như là thấy được tôi vào sáu năm trước. Khi đó tôi chính là cẩn thận từng li từng tí đợi ở bên cạnh anh ta như vậy, cố gắng đòi niềm vui của anh ta, nhưng anh ta luôn luôn mặc kệ tôi, giống như là hôm nay tôi không ngừng lạnh nhạt với anh ta.”

210. Chương 211: Xa Nhau

Chương 211: Xa nhau

Đoàn Hiếu

Thanh Thu dần hiểu rõ, nhưng không nhận được hoảng hốt, bây giờ Thẩm Bắc Thành thương cô, rồi sẽ có một ngày, phong thủy có thể luân chuyển không? Anh cũng muốn giống như Mạnh Thiệu Đình, đã nhận hết mặt lạnh nhưng cũng không đạt được mong muốn đúng không?

Cô cười bản thân mình, vì sao lại có ý nghĩ đó, Mạnh Thiệu Đình và Thẩm Bắc Thành hoàn toàn không phải cùng một loại người, anh rất tàn nhẫn và nhẫn tâm, nếu không phải là người phụ nữ của anh, vốn sẽ không hiểu rõ được.

“Thanh Thu, cô biết không? Bởi vì tôi đã nếm trải nhiều gian nan, khó khăn, bởi vì tôi hiểu rõ cảm giác bị người mình thương yêu đối xử lạnh lùng là đau khổ thế nào, cho nên, tôi hận anh ta, tôi vừa giầy vò anh ta không thể nào đồng cảm với anh ta, đôi khi, tôi nhìn anh ta ngồi một mình lặng lẽ, không nói chuyện với tôi, tỉ mỉ quan sát nét mặt của tôi. Đôi lúc, anh ta muốn nổi giận với tôi, nhưng vì tôi không quan tâm nên tức giận bỏ đi. Cảnh tượng này làm cho tôi như thấy được chính mình, trước đây Phó Tĩnh Tri yêu Mạnh Thiệu Đình, không phải cũng là tình huống này sao? Thanh Thu, tôi không còn cách nào ở lại bên cạnh anh ta, tôi chỉ muốn bỏ đi, không bao giờ trở lại đây, vĩnh viễn không muốn trở về, vĩnh viễn không nhìn thấy anh ta, không muốn nhìn thấy người của nhà họ Mạnh !”

“Tĩnh Tri, tôi biết trong lòng cô đau khổ, mọi chuyện đều đã qua, anh ta không phải đã đồng ý cho cô đi sao? Cô sẽ nhanh chóng nhìn thấy Thiệu Hiền, gia đình các người sẽ đoàn tụ, đừng khóc, đừng khóc, ...”

Thanh Thu đưa khăn tay cho cô, Tĩnh Tri nhận lấy lau nước mắt. Dưới ánh mặt trời ấm áp, Thanh Thu nhìn thấy nước mắt của cô đã làm ướt cả chiếc khăn tay màu trắng, cô nghĩ đến hoàn cảnh hiện tại của chính mình, không nhận được chua xót, Phó Tĩnh Tri đã được toại nguyện, còn cô ? Cô phải làm gì bây giờ?

“Đúng vậy, anh ta chịu thả tôi đi, vốn dĩ tôi không nghĩ là anh ta sẽ đồng ý để tôi ra đi, tôi rất vui. Tôi nên vui mừng vì rốt cuộc cũng thoát khỏi người đàn ông xấu xa này, thế nhưng Thanh Thu, không biết tại sao tôi muốn khóc, tôi cảm thấy dường như số phận đang muốn đùa giỡn với tôi, vì sao tôi lại yêu anh ta sâu sắc đến vậy, nhưng anh ta lại đối xử như thế với tôi. Vì sao tôi lại không nhận ra, lại dây dưa mơ hồ lâu như vậy... Thanh Thu, có phải tôi nhu nhược, rất đáng bị mắng không ? Cả nhà bọn họ đối xử với tôi như vậy, bọn họ nợ nhà họ Phó của tôi, thế mà tôi lại dây dưa với họ lâu như vậy...”

“Tĩnh Tri, cô không nên tự trách mình, chuyện tình cảm vốn dĩ không thể khống chế, nếu như cô có thể điều khiển tình cảm của mình, như vậy trên đời này làm sao lại có nhiều nam nữ si tình như vậy? Cô là người tốt, mà người tốt thì luôn chịu thiệt thòi, thế nhưng một ngày nào đó, cô sẽ có hạnh phúc. Tin tôi, Tĩnh Tri, cô sẽ hạnh phúc !”

Thanh Thu nhẹ nhàng nắm tay cô, ngón tay của cô rất lạnh, lòng bàn tay hơi run. Các cô cùng cảnh ngộ, nhưng Phó Tĩnh Tri may mắn hơn cô, có hai người đàn ông ưu tú yêu cô như vậy, có người nguyện ý chờ cô cả đời, hứa hẹn cả đời mình là của cô, có người vì yêu cô mà không màng đến bản thân, còn cô Trần Thanh Thu, cô không có gì cả, không có gì cả.

Cô kìm nén không cho nước mắt chảy xuống, cố gắng mỉm cười, may là, cô còn có thể ở trong Tĩnh Viên, ở trong vườn có một hồ nước nhỏ, dường như hiểu tất cả những đau khổ và thiệt thòi của cô.

” Tôi sẽ hạnh phúc sao? Thanh Thu, tôi cũng không tin, người ta sẽ không xui xẻo cả đời sao? Tôi cũng sẽ không đau khổ cả đời, Thiệu Hiền đang chờ tôi, rất nhanh chúng tôi sẽ ở bên cạnh nhau !”

Tĩnh Tri dần dần ngừng khóc, cô nhẹ nhàng ôm Thanh Thu, ánh mắt sáng, cô chậm rãi mở miệng, nhìn vào Thanh Thu, cúi đầu nói: ” Thanh Thu, cô cũng sẽ hạnh phúc, tin tôi, cô và anh Thẩm cũng sẽ hạnh phúc như tôi và Thiệu Hiền .”

Thanh Thu biết cô đang an ủi mình, nhưng cũng cố gắng cười, nói: ” Ừ, tôi tin cô, tôi không làm phiền cô lâu nữa, cô có thai, phụ nữ có thai là quan trọng nhất, nên nghỉ ngơi thật tốt, cũng sắp tới ngày sinh rồi, cô phải chuẩn bị tinh thần thật tốt, tôi ở bên ngoài, khi nào không thoải mái thì hãy gọi tôi.”

“Tôi biết rồi, tôi sẽ không ngại làm phiền cô đâu, cô là chị em tốt của tôi.”

Tĩnh Tri cười đơn thuần, Thanh Thu cũng cười, cô ôm lấy Tĩnh Tri, ngưng trọng nói; ” Đúng, cô cũng là chị em tốt của tôi.”

Các cô nhìn nhau cười, lại thấy thế giới này không hoàn toàn chỉ có tuyệt vọng.

Thanh Thu xoay người đi ra ngoài , Tĩnh Tri từ từ nằm xuống, tiểu bảo bối trong bụng của cô thật sự quá nghịch ngợm , cô luôn luôn cảm thấy làm mẹ nó quá cực khổ, Tĩnh Tri ngọt ngào oán giận , cẩn thận xoay người...

Cô muốn kéo chăn, bỗng nhiên cảm thấy phía bụng dưới lại co quắp, phía dưới lại có một dòng nước ấm chảy ra dữ dội, sắc mặt của Tĩnh Tri trắng bệch. Mặc dù cô đã biết nhiều kiến thức , biết đây là hiện tượng vỡ nước ối, cô sắp sinh, nhưng cô vẫn rất sợ hãi, từng cơn, từng cơn đau lần lượt kéo tới. Sắc mặt cô càng ngày càng trắng bệch, nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh lại, mồ hôi trên trán rất nhiều, tay cô run rẩy, nhưng vẫn cố gắng ấn cái chuông phía trên đầu giường...

Lấy toàn bộ sức lực còn lại để ấn chuông, Tĩnh Tri cảm giác toàn thân mình như bị ngấm trong nước sôi, đau không chịu nổi, cô co rúc ở trên giường. Ngón tay cô vô thức chạm đến chiếc nhẫn được đeo trên cổ, là tín vật của cô và Thiệu Hiên. Cảm giác lạnh buốt đã kéo cô về với thực tại, cô nghe được âm thanh cửa bị phá, nghe được giọng nói sợ hãi của Thanh Thu, nghe giọng nói của bác sĩ, còn có âm thanh của máy móc phẫu thuật va chạm vào nhau, nhưng mắt cô vẫn nhắm chặt không tài nào mở ra nổi...

Cô ôm lấy bụng của mình, cảm giác được tiểu bảo bối đang ngo ngoáy muốn ra đời, không thể chờ đợi được muốn mở mắt nhìn thế giới này. Trong lòng cô vừa đau nhưng lại tự an ủi mình. Cuối cùng cũng đợi được ngày này , con của bọn họ ,con của cô và Thiệu Hiên, thật là sung sướng...

Tĩnh Tri cảm giác mình đã ngủ rất lâu rất lâu, lúc cô tỉnh lại, cảm giác cả người không có sức, ngay cả nhúc nhích ngón tay cũng không có khí lực, chỉ có con người có thể đi

chuyển. Tầm mắt của cô dừng lại ngoài cửa sổ, trời đất mênh mông, ngoài cửa sổ, lá trên cây rụng gần hết, tạo thành một thảm màu xanh của lá...

Ở trong lòng Tĩnh Tri thì thảo, trong nháy mắt cô nghĩ đến, lúc mùa đông cô ở cùng một chỗ với Thiệu Hiên. Buổi tối tuyết rơi rất nhiều, anh và cô đứng ở dưới lầu, hai người đứng như hai người tuyết, anh thật là khờ còn cô thật là ngốc.

Trong lòng cô vô cùng sung sướng, mà sung sướng kia đột nhiên lại biến thành kinh ngạc, trước mắt cô là một em bé sơ sinh, nó rõ ràng là đang nhìn cô, bỗng nhiên, liền cười...

“Tĩnh Tri, cô tỉnh rồi! Tiểu bảo bối của chúng ta rất đẹp, tiểu bảo bối thật đáng thương , mấy ngày nay, đều không được bú sữa mẹ, đều phải bú sữa bình...”

Giọng nói của Thanh Thu tràn đầy sung sướng cùng tiếc nuối, cô cẩn thận đặt đứa bé nằm bên cạnh Tĩnh Tri, biết Tĩnh Tri lúc này nhất định là rất muốn ôm đứa nhỏ, Thanh Thu đặt đứa nhỏ đặt ở gần khuỷu tay của Tĩnh Tri, sau đó kéo tay Tĩnh Tri nhẹ nhàng đặt trên tã lót.

Tĩnh Tri kích động, toàn thân đều đang run rẩy, cô bắt đầu phục hồi hơi sức, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của con mình, cảm giác thật mềm mại, trong lòng cô vô cùng vui sướng, vô cùng thương yêu, cô nhìn khuôn mặt của tiểu bảo bối thật kĩ, cảm thấy chỗ nào cũng giống với Thiệu Hiên, rất dễ nhìn ra, họ là quan hệ máu mủ. Đấy lòng vui mừng khôn xiết, cô ôm tiểu bảo bối đứng lên, đây là ruột thịt của cô, cô có thể mất tất cả, nhưng tuyệt đối không thể mất tiểu bảo bối...

Chúng ta sẽ sinh hai đứa con, tốt nhất là sinh đôi, một trai một gái, con trai thì giống anh, con gái thì giống em , con của Mạnh Thiệu Hiên, đương nhiên không thể tầm thường! Thế nào Tri Tri, như thế được chứ?

Gương mặt phấn khởi của anh hiện ra trước mặt, Tĩnh Tri nhẹ nhàng cúi đầu, hôn lên trán cục cưng, tóc trẻ sơ sinh thật mềm mại , hai má phồng lên, ửng hồng thật đáng yêu, Tĩnh Tri không kìm được tình cảm thương yêu, lại liên tục cúi đầu hôn xuống ...

P/s: Hiện có ~ 30 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé :)

Ở bên cạnh, Thanh Thu đứng nhìn, nước mắt không kiềm được rơi xuống, nếu con của cô còn sống, có phải cũng đáng yêu như vậy? Nếu con trai của cô còn sống, cô thà mất đi tất cả, chỉ cần có thể ôm đứa nhỏ ở trong lòng của cô, trong lòng thoáng chút ý cười...

Nhưng khi bé cưng của cô sắp chào đời, Lạc Tương – người mà Thẩm Bác Thành thương yêu đã nhẹ nhàng đẩy cô, bé cưng liền hóa thành một vũng máu

211. Chương 212:

Chương 212:

Editor: May

Cô không dám nghĩ, mỗi lần nhớ tới liền cảm giác tâm mình đều co rút đau. Nỗi đau kia giống như là ánh trăng trong băng tuyết ngập trời, lạnh đến cả người cô đều không thể nhúc nhích.

Mà càng đau, lại là thái độ của anh.

Thẩm Bác Thành đã từng mừng rỡ vì bọn họ có đứa nhỏ, đã từng quý trọng đứa bé kia như vậy, sau khi đứa nhỏ mất đi, chỉ hơi hột một câu, không phải Lạc Tương cố ý.

Đúng, một câu vô tâm, con của cô đã chết một cách vô ích. Cô mua nhiều quần áo trẻ em như vậy, giấc mộng hạnh phúc này của cô đã bị cô khóa lại, không dám liếc mắt nhìn một cái. Mà anh thì sao, luôn miệng bảo vệ Lạc Tương, rồi nói với cô là lại sẽ có đứa con khác.

Thanh Thu nhin không được cười lạnh, anh cho rằng cô có thể vẫn nhin tiếp sao? Anh đã luyến tiếc Lạc Tương, cô cũng chỉ có thể vẫn ở lại Tỷ Quy Viên, cô không muốn trở về, không muốn nhìn thấy Lạc Tương, cô không có cách nào không hận cô ta.

Lúc này cô nhìn đứa nhỏ kia, thật giống như đều trút hết tâm tư với con của mình xuống. Cô thích đứa bé mềm mại nho nhỏ này, trong mấy ngày nó sinh ra, ngày nào cô cũng ôm nó, cô là người đầu tiên tiếp xúc với nó.

“Dáp dập Tiểu Phi rất giống Thiệu Hiên.” Thanh Thu chậm rãi mở miệng, cô mỉm cười từ đáy lòng, cúi người xuống xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Phi: “Khuôn mặt nho nhỏ phình phình thịt, giống như một bánh bao nhỏ mập mập?”

Tĩnh Tri cười đến mắt đều cong lên: “Thực sự giống sao, Tiểu Phi tròn tròn...”

“Thực sự rất giống Thiệu Hiên sao? Tôi chỉ thấy lỗ mũi và cằm rất giống...” Tĩnh Tri chuyển mắt nhìn đứa bé nhỏ mập mập kia, ánh mắt ôn nhu đến cực điểm.

Mạnh Thiệu Đình đứng che nửa cửa, bước chân chậm rãi ngừng lại.

Trong tay anh mang theo mấy cái túi, có thuốc bổ quý và một ít quần áo trẻ con. Anh nghĩ muốn vào xem một chút, bởi vì nghe nói hôm nay cô tỉnh.

Cô sinh Phi Đồng chịu nhiều đau khổ, nhưng may mắn là cô vẫn nửa tỉnh nửa mê, thống khổ này cũng đã bớt đi rất nhiều.

“Tôi cảm thấy mắt và khuôn mặt cũng rất giống đó?” Thanh Thu phụ họa nói.

Tĩnh Tri hơi nhếch khóe miệng lên: “Dáng dập Thiệu Hiên nhà tôi cũng không tròn tròn như Phi Đồng...”

“Người ta đây là mập mập của trẻ con, chờ trưởng thành, nhất định là giống rồi!”

“Đây chẳng phải là một tiểu tai họa khác sao, một đám cô gái theo đuổi ở phía sau ...”

“Nếu như một lòng giống như Thiệu Hiên thì tốt rồi, bớt hại con gái nhà người ta...”

Giọng nói của cô như là rót mật, chậm rãi truyền vào màng nhĩ của anh. Anh cảm giác trong lồng ngực của mình có chút bị đè nén, khí lạnh giống như tràn ngập bàn chân, dần dần truyền vào lục phủ ngũ tạng của anh, sao anh còn có thể đi vào. Anh không cách nào hòa nhập vào trong thế giới của bọn họ, dù Thiệu Hiên không ở đây, anh cũng không đến gần được một bước. Anh xoay người sang chỗ khác, lung tung nhét đồ cầm trong tay vào tay của An Thành: “Đi, trở về thôi...”

An Thành không hiểu, cũng không nói thêm gì, anh ta cầm đồ theo anh đi ra ngoài, cách hơn hai mét xa, nhìn bóng lưng của anh.

Áo gió màu nâu nhạt, tóc ngắn ngắn, thân hình thon gầy, từng bước chân của anh đi rất nhanh mà lại rầy rềnh rềnh, tuyết bay lả tả, dần dần lớn hơn. An Thành nhìn thấy vài đóa hoa tuyết trên vai anh, lẻ loi rơi ở đó, cô đơn nói không nên lời.

Anh ta đi nhanh vài bước, mở cửa xe cho anh.

Mạnh Thiệu Đình im lặng không lên tiếng ngồi vào trong xe. Xe khởi động, anh vẫn luôn chưa từng nói chuyện, ánh mắt lại là chậm rãi rơi vào trên đồ chơi nhỏ đặt trước xe của An Thành.

An Thành nhìn theo ánh mắt của anh, bất giác có chút xấu hổ. Anh ta nhìn lên vẻ mặt của anh, thấy sắc mặt anh âm trầm, mà đáy mắt lại có ánh sáng hơi lóe ra, ngón tay thon dài lại chậm rãi nắm chặt, An Thành cảm thấy yết hầu có chút kéo căng, ngưng ngưng nói: “Nhị thiếu, đây là ngày đó Phó tiểu thư cho tôi... Nói là, nói là cảm tạ tôi chăm sóc cô ấy, không đáng giá bao nhiêu tiền...”

“À.” Anh nhẹ nhàng à một tiếng, lại cảm thấy trong lòng dần dần dâng lên bức bối và đố kỵ không hiểu. Cô nhớ kỹ một chút việc tốt của An Thành ở trong lòng, thậm chí còn biết tặng quà cho anh ta. Thế nhưng ở chung với anh lâu như vậy, đến cả một sợi tóc của cô mà anh cũng chưa từng được nhận...

Trong lòng anh cực không thẳng bằng, nhìn thế nào cũng không vừa mắt vật nhỏ trang trí kia, nhíu mi xoay mặt đi. Tuyết rơi ào ào ngoài cửa sổ, gần như không nhìn thấy người.

An Thành nghe được giọng nói nhàn nhạt của anh, tựa hồ mang theo chút biếng nhác không để ý: “Thứ này khó coi lại không đáng giá, anh bày ở đây, người khác thấy được còn tưởng rằng tôi đối đãi với nhân viên không tốt đấy.”

“Dạ, tôi trở về liền đổi ngay.”

Mạnh Thiệu Đình nhàn nhạt nhíu mày, đưa tay lên lấy đồ chơi nhỏ kia. Anh cũng không nhìn An Thành, chỉ là tiện tay xoay hai cái: “Cũng đừng ném, tôi cầm cho Bình Bình, cũng có một kỷ niệm, sau này cũng không thấy được cô bé.”

An Thành không dám lên tiếng, gật gật đầu.

Anh lại cúi đầu, nhìn vật trong tay. Một cặp tượng điêu khắc gỗ, hai đứa bé mặc quần áo và trang sức dân tộc phía Hồ Nam, đứng dựa lưng vào nhau, cười đến mắt đều cong.

Anh đưa tay ra, nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt cô gái nhỏ kia, một chút một chút, dịu dàng mà lại chấp nhất.

Không biết xe đi đến nơi nào, có một cửa hàng đang mở một bài nhạc không biết tên. Anh loáng thoáng nghe được một câu, tôi rất muốn yêu em, thế nhưng mắt đang nói dối, giấu giếm tương đối dễ dàng, tránh để tình cảm trở nên phức tạp...

Ngón tay của anh chậm rãi dừng lại, tim của anh tựa hồ cũng ngừng đập theo, ánh mắt của anh dừng lại trên tượng gỗ điêu khắc nho nhỏ. Rất lâu sau đó, anh bỗng nhiên quay kính xe xuống, giương lên tay, ném tượng gỗ điêu khắc cô bé kia ra ngoài.

Gần như không nghe được âm thanh rơi xuống đất, bàn tay anh trống không, tâm giống như cũng từ từ trống không.

Mà khóe môi lại chậm rãi cong lên, không có gì là không được, không có gì là không làm nổi.

Anh cũng không có thích cô như vậy, không có.

An Thành hoảng sợ, theo bản năng liền giảm phanh lại, Mạnh Thiệu Đình liếc anh ta một cái, lạnh lùng nói: “Dừng lại làm gì?”

“Nhị thiếu...” An Thành quay đầu lại nhìn nhìn con đường trắng xóa kia, có thể thấy được rõ ràng tượng gỗ điêu khắc nho nhỏ trên mặt tuyết.

Mạnh Thiệu Đình xuyên qua nửa cửa sổ mở nhìn ra phía ngoài, bỗng nhiên có chút hối hận. Anh nhìn nhìn đứa bé trai còn lại trong tay, đã cảm thấy nụ cười vốn xán lạn kia cũng trở nên cô đơn. Bọn chúng vốn là một đôi, lúc này lại bị anh ác ý tách ra, thật giống như là cô và anh?

Anh chuẩn bị mở cửa xuống xe, lại bỗng nhiên có mấy đứa bé chạy tới, có một cô bé lượm tượng gỗ điêu khắc, vui vẻ ra mặt khoe khoang với đám bạn, nhảy cười chạy đi. Cả người anh đều co quắp ngồi ở trên ghế xe, bàn tay còn trên tay vịn cửa xe, quên bỏ xuống.

P/s: Hiện có ~ 30 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé :)

Năm năm trước anh cũng đã bỏ lỡ cô, như là lúc này bỏ lỡ tượng gỗ điêu khắc cô mua. Lỡ mất dịp tốt, lại trở thành cô đơn suốt đời.

212. Chương 213: Mạnh Thiệu Đình Muốn Luôn Ở Chung Với Phó Tĩnh Tri.

Chương 213: Mạnh Thiệu Đình muốn luôn ở chung với Phó Tĩnh Tri.

Editor: May

Cô đợi ở biệt thự phía tây tròn một ngày, chờ điện thoại của An Thành. Anh nói tuần trước anh đã đi công tác, hôm nay không trở lại được, sẽ không tiễn cô. Nếu như cô có cái gì cần nói, có thể nhờ An Thành chuyển lời.

Tĩnh Tri cười lắc đầu, nói không cần, sau đó cúp điện thoại.

Mắt Bình Bình đỏ hồng thu thập đồ của cô và một ít quần áo của trẻ con, sữa bột, bình sữa. Tĩnh Tri lặng lẽ ngồi ở chỗ kia, biệt thự lớn như vậy, cô nhẹ nhàng nhìn khắp bốn phía, ngón tay mềm nhẹ lướt qua tấm kính trước mặt.

Phải rời đi, phải rời đi.

Giọng nói kia ở trong lòng cô một lần lại một lần nhắc nhở cô, nhắc nhở cô phải cao hứng. Cô vui vẻ, vui vẻ đến cả đêm không ngủ yên, nhưng sau khi vất vả ngủ đi, đột nhiên lại có một cơn ác mộng.

Giấc mộng kia khiến cô sợ hãi nói không nên lời, cô mơ thấy Thiệu Hiên.

Ánh mắt của anh vẫn không nhìn thấy, anh đứng cách rất xa trước mặt cô, bên người lại có một cô gái không thấy rõ mặt lắm.

Cô vui vẻ gọi tên anh, nhưng anh lại lạnh lùng nhìn cô.

Cô bổ nhào tới gọi anh, Thiệu Hiên, em là Tri Tri, em là Tri Tri...

Anh lại lui ra, cười nhạt nhìn cô, ôm chặt cô gái kia, nói từng câu từng chữ. Tránh ra, Tri Tri của tôi ở bên cạnh tôi, cô ấy mới đúng là Tri Tri, cô ấy mới đúng!

Anh nói xong liền đi, lưu lại hai hàng dấu chân ở trên mặt tuyết, Tĩnh Tri ở trong mộng nói không ra lời, cô chỉ thấy cô gái trong lòng anh quay đầu, cười trào

phúng với cô. Cô dần dần nhìn rõ dung mạo của cô ấy, dần dần đề lên dung mạo của cô...

Cô không nhớ rõ khi tỉnh dậy từ trong giấc mộng kia, trong lòng mình đang suy nghĩ gì. Đó là sáng sớm mùa đông, sắc trời âm u như là buổi tối, cô ôm lấy chăn ngồi ở trên giường, trên người là lạnh lẽo thấu xương.

Cô có thể nghe được âm thanh bông tuyết cô đơn bay xuống vào sáng mùa đông đó? Khi nhắm mắt lại, thính lực thật giống như càng trở nên linh mẫn.

Tĩnh Tri khoác áo bước xuống giường, một mình yên lặng xuống lầu, đi ra ngoài. Cô nhắm mắt, làm cho cả người cô đều nhập vào trong bóng tối, giống như là Thiệu Hiên vậy, cô cũng không nhìn thấy.

Cô chậm rãi bước từng bước về phía trước, là ai nói rằng tuyết không có âm thanh? Cô rõ ràng nghe được hoa tuyết đang tích tụ nở rộ, cô rõ ràng có thể cảm giác được nó như là yên hoa nở rộ ngấn ngùi, nhưng lại động lòng người. Nhưng cô lại không cách nào dùng ngón tay nắm lấy cái đẹp của nó.

Cô khép chặt áo khoác, ở phía đông dâng lên ánh sáng màu lam, hơi ngửa mặt nhìn ánh sáng yếu ớt kia, trong đầu dần dần hiện lên lúc cô và Thiệu Hiên chia ly. Anh nói ở bên tai cô rằng cả đời của anh đều là của em, đều là của em, anh nói với cô rất nghiêm túc.

Cô lấy nhẫn đeo trên cổ xuống, chậm rãi nắm chặt ở trong lòng bàn tay, mà gò má lại dần dần nổi lên nụ cười nhợt nhạt. Em không thể tin ai, duy chỉ có anh - Thiệu Hiên, anh là nguồn sống ấm áp của em, là chỗ dựa cuối cùng của em.

Cô cũng không có ép buộc chính mình đi ngủ, mà đi nhìn con của bọn họ. Hai mươi bốn tiếng đồng hồ một ngày, Tiểu Đoàn Tử ngủ hết mười bảy, mười tám tiếng. Lúc cô đi vào phòng, nhìn thấy nó đang đắp chăn nhỏ, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn phấn hồng, một cái tay nhỏ bé của nó tạo thành quyền giò ở bên mặt mình, mà cái miệng nhỏ nhắn trong suốt như thạch hoa quả lại ngậm ngón tay của mình, ngủ rất say sưa. Cô cảm giác toàn thân cao thấp của mình đều mềm nhũn, cứ lưu

luyến nhìn nó như vậy. Cô tin nếu như không ai cắt ngang cô, cô có thể nhìn bảo bối của cô cả ngày cũng không dời mắt đi.

Bình Bình chạy tới chạy lui, hận không thể chuẩn bị tốt cho cô tất cả. Tĩnh Tri yên tĩnh ngồi ở trước cửa sổ, nhìn bộ dáng tức giận buồn cười của cô bé. Cô biết Bình Bình tức cái gì, Bình Bình là toàn tâm toàn ý ủng hộ nhị thiếu, coi như là sau khi biết cục cưng không phải của anh ta, cô bé vẫn nói nhị thiếu xứng với cô nhất.

Đơn giản là cô bé chưa từng thấy qua Thiệu Hiên thôi, nếu cô bé gặp qua Thiệu Hiên, nhất định sẽ không nói như vậy.

Đàn ông có tính cách như Mạnh Thiệu Đình, hoàn toàn không phải cùng thế giới với cô, tam quan của bọn họ hoàn toàn khác nhau, hoàn toàn không thích hợp ở chung một chỗ.

Tĩnh Tri bưng chén trà, nghe được tiếng xe dưới lầu, Bình Bình lập tức đánh rơi đồ trong tay, chạy vội tới trước cửa sổ. Một giây sau, ánh sáng đầy mắt liền rút đi, cô bé phồng miệng lên, lòi một cái ghế ngồi xuống, trừng mắt nhìn Tĩnh Tri: “Chị, chị thật muốn đi?”

“Ừ, đã quyết định.”

Bình Bình xoay mặt đi: “Vậy chị bảo nhị thiếu phải làm sao bây giờ?”

Cô bảo Mạnh Thiệu Đình làm sao chứ? Vì sao cô bé không hỏi cô, bảo cô bé nên làm cái gì bây giờ?

Vẫn là tuổi còn quá trẻ, như là cô lúc trước, điên cuồng mê luyến thứ không thuộc về mình, đợi sau khi lớn lên mới biết được, hạnh phúc mình có khả năng nắm chặt mới là hạnh phúc thật sự.

“Bình Bình, nói thật, cái đó có quan hệ gì với chị đâu?” đọc nhanh nhất tại thich.doc.truyen.com

Cô cười lạnh nhạt, đặt cái chén xuống, lông mi dài chậm rãi rũ xuống, che khuất ánh sáng nơi đáy mắt của cô: “Khác đường, không thể nào đi cùng nhau, cuối cùng cũng phải rời đi, người đi trà lạnh.”

“Rõ ràng không nên như vậy, hoàn toàn không nên như vậy! Em nghĩ không thông, vì sao hai người đều phải cố chấp như vậy. Chị, em biết chị quyết định muốn đi, thế nhưng em vẫn muốn nói một câu, chị quả thật muốn tuyệt tình như vậy sao?”

Tĩnh Tri cười không nổi, ngón tay lại nắm chặt cái chén đã lạnh từng chút một, cô nói rõ từng câu từng chữ: “Bình Bình, nước uống như người, ấm lạnh tự biết, em không phải là chị, em không biết vì sao chị không thể lưu lại. Cũng giống như vậy, em không phải chị, em cũng không biết vì sao chị không chịu lưu lại. Chuyện quá khứ, chị đã niêm phong chúng nó, cất vào kho. Cả đời này, không thể cứ nhớ về quá khứ, chị cũng không muốn nhớ lại, chị nên nhìn về phía trước. Bình Bình, em không cảm thấy, chỉ cần chính chị vui vẻ trôi qua, không phải đã đủ rồi sao?”

Bình Bình đỏ mắt nhìn cô, ngón tay xoắn chặt: “Nhưng em vẫn cảm thấy nhị thiếu thật đáng thương, thực sự rất đáng thương...”

Trước đây cô còn tưởng rằng đứa nhỏ của Tĩnh Tri là của nhị thiếu, chỉ cần bọn họ có đứa nhỏ, cả đời liền đều chém không đứt liên quan. Thế nhưng bây giờ cô mới biết được, ngay cả đứa bé này cũng không phải là của nhị thiếu, ngài ấy nhất định đã sớm biết, thế nhưng ngài ấy đều nhin xuống, cô thực sự là cảm thấy ngài ấy thật đáng thương.

Cô không đọc nhiều sách, nhưng cũng tự có logic của mình, cô chỉ cho rằng một người đàn ông đều có thể nhin đến mức này, nhất định là yêu rất sâu. Thế nhưng cô không rõ, vì sao chị Tĩnh Tri vẫn luôn không chịu thừa nhận điểm này.

Tĩnh Tri không muốn nghe đến cái tên kia nữa, cô đã quyết định đi một con đường như vậy, cũng sẽ không để tìm của mình lắc lư không ổn định.

Tiếng đập cửa ‘cốc cốc’ vang lên, An Thành đi đến, tuyết đọng trên vai anh còn chưa tan hết, lọn tóc hơi ướt. Bình Bình không lên tiếng đi lấy khăn mặt sạch sẽ, An Thành liếc nhìn cô một cái, mới chậm rãi đi tới trước mặt Tĩnh Tri.

Trong tay anh cầm một cái thẻ màu đen .

“Nhị thiếu muốn tôi đưa cái này cho cô.”

213. Chương 214: Treo Non Lợi Suối Đến Bên Cạnh Anh, Anh Còn Ở Đó Hay Không?

Chương 214: Treo non lợi suối đến bên cạnh anh, anh còn ở đó hay không?

Editor: May

Tĩnh Tri nâng mi mắt lên, hình như có một chút không hiểu: “Cho tôi? Tôi không cần.”

Cô không cần, chờ cô và Thiệu Hiên ở cùng một chỗ, hai người sẽ tự làm việc kiếm tiền nuôi gia đình. Tiền của anh ta, cô không muốn một phân.

“Nhị thiếu nói, đây là một khoản tiền bà lớn đưa cho cô vào mấy tháng trước, tiểu thiếu gia sinh ra, coi như làm là ông bà cho cháu trai...”

Tĩnh Tri bỗng nhiên cười lạnh, cô giương cằm lên, quật cường mở miệng: “Phi Đồng không có ông bà, nó chỉ có cha mẹ. À không, bà của nó đã qua đời.”

An Thành không giỏi nói chuyện, thấy cô không nhận, mồ hôi đều toát ra, “Phó tiểu thư, cô nhận lấy đi, nếu không nhị thiếu sẽ lại mắng tôi.”

“An Thành, anh chuyển lời cho anh ta, tôi sẽ không nhận. Bắt đầu từ giờ phút này, ân oán giữa tôi và anh ta hoàn toàn tiêu tan, tôi sẽ không trở về nữa. Cả đời này, tôi và anh ta sống không vui vẻ, cắt đứt oán hận, một mình tôi rời đi, đến chết không gặp.”

Tĩnh Tri nhớ tới tiểu thuyết cổ đại từng đọc lúc trước, Bạch Phi Phi nói câu đó với Thẩm Lăng, lúc này lại bị cô buột miệng nói ra.

Thời gian như là nhẹ nhàng trôi, đột nhiên nhẹ buông tay, cả đời này đã trôi qua rồi.

An Thành thấy sắc mặt trắng như tuyết của cô, mà đôi mắt lại đen nhánh trong suốt, sạch sẽ bức người. Đáy lòng anh than thở một tiếng, thu thẻ về, lại lấy ra một phong thư lớn, “Thủ tục xuất ngoại của cô đã chuẩn bị xong, cô có thể ở nước Mỹ nghỉ ngơi hai tuần lễ. Hai tuần lễ sau đến kỳ hạn vi sa, cô và tam thiếu gia có thể lựa chọn ở lại nước Mỹ hoặc là rời đi.”

Tĩnh Tri đột nhiên cảm giác được yết hầu nghẹn lại khó chịu, cô giấu bàn tay đã bóp chặt đau đớn ở trong tay áo, cô biết người đàn ông kiêu ngạo tự phụ như anh ta chịu làm đến một bước này, xác thực là rất khó. Nếu cô muốn nói mình không có một tia động lòng thực sự quá khác người, mặc dù hết thấy sai lầm do anh tạo nên, nhưng cô vẫn muốn chân thành nói một tiếng cảm ơn với anh.

“Giúp tôi chuyển lời cho anh ta, nói tôi rất cảm tạ.” Giọng nói của cô có chút khàn, cô đưa tay tiếp nhận phong thư, giống như phong thư anh đưa cho cô vào sáu năm trước, chặt đứt lòng dây tơ tình của cô với anh, từ đó cách xa chân trời, sửa đổi vận mệnh của anh. Sau sáu năm, lại là anh để cô tự do, cho cô cuộc sống mới, thành toàn tâm nguyện của cô.

Đây là số mệnh.

An Thành nói không ra lời, Bình Bình vừa mới đi ra, Tĩnh Tri muốn Bình Bình dẫn anh xuống lầu, đóng kỹ cửa.

Cô đứng lên, đi tới trước bàn trang điểm, đặt phong thư xuống. Trong lòng dao động liên tục, vẫn kéo ngăn tủ dưới cùng của bàn trang điểm ra. Cô nâng hộp gỗ thô ráp nho nhỏ lên, mở ra, nhìn thấy cây lược gỗ đào nằm yên tĩnh ở bên trong. Cô lấy lược ra, xoay nửa người, giơ lược về phía ánh sáng xuyên qua cửa sổ.

Không có ánh sáng mặt trời, nhưng ánh mặt trời phản xạ từ tuyết kia lại chói mắt như vậy. Hốc mắt cô ảm một trận, dần dần chảy nước mắt xuống.

Trên cây lược gỗ đào tinh xảo kia, nơi tay cầm khắc hai hàng chữ nhỏ xiêu vẹo. Nếu cô giống như lúc trước, nhìn cũng không nhìn liền ném lược ở một bên, nếu hôm nay cô không tâm huyết dâng trào lấy lược ra, nếu cô không tỉ mỉ đi nhìn mỗi một chỗ trên cây lược kia, nếu cô cứ quên lãng đồ anh tặng cho cô, cứ như vậy cô độc rời đi, có lẽ cả đời cô đều không nhìn thấy, không nhìn thấy đích thân anh vì cô mà khắc chữ lên cây lược gỗ.

Giống như là lúc chưa ly hôn, sinh nhật của anh, cô mua cho anh áo lông cừu, cô tỉ mỉ thêu lên trên đó tên của hai người bọn họ. Giống như là một đêm trước khi

anh đi công tác kia, cô viết xuống trên mặt tuyết một hàng chữ lớn. Mà nay, anh lặng lẽ học theo cô, dùng phương thức như thế nói cho cô biết, anh thật sự động lòng với cô.

Một chải đến đuôi, hai chải đến răng long đầu bạc.

Mạnh Thiệu Đình muốn luôn ở chung với Phó Tĩnh Tri.

Cô cứ ngây người như vậy, hai hàng nét chữ kia rất khó coi, thật sự khó coi, nhưng cô thật sự nghiêm túc nhìn một lần lại một lần. Cô cất lược xong, đóng ngăn kéo lại một lần nữa. Cô muốn đứng lên chuẩn bị rời đi, nhưng đột nhiên cô ngã ngồi trên ghế. Cô cứ ngốc lăng nhìn chính mình trong gương ở trên bàn trang điểm, không ngừng rơi lệ. Cả đời này trải qua tất cả khổ sở, nhưng là lần thứ hai cô rơi lệ mãnh liệt như vậy. Cô nhớ lại Tĩnh Viên của cha, cô nhớ lại ngày Tĩnh Viên hóa thành đất bằng, cô chỉ cảm thấy lúc này cô bị thương giống như ngày đó, cô rất muốn hung hăng khóc một trận.

Cô chậm rãi nằm lên bàn trang điểm, vai dần dần bắt đầu rung động, cuối cùng không nhịn được nữa, khóc rống thất thanh.

Ngoài cửa sổ, tuyết rơi bay lả tả, mọi âm thanh trở nên yên tĩnh.

Màu trắng này che lại tất cả dơ bẩn trên thế giới, làm cho hôm nay thoát nhìn sạch sẽ giống như thiếu nữ.

Tĩnh Tri khóc thật lâu, cô chỉ cảm giác nước mắt cả đời này của mình cuối cùng đã chảy hết.

Cô thật sự chuẩn bị tha thứ cho anh, thế nhưng cũng thật quyết định cứ rời đi như vậy. Đúng, rời đi, vĩnh viễn rời đi.

Tình thâm, từ trước đến nay đều không thọ.

Đón xe xuất phát từ biệt thự phía tây, trên đường đi đến sân bay có thể xa xa nhìn thấy nhà cũ của nhà họ Mạnh. Đã đi thăm mộ cha mẹ, cáo biệt, nhờ An Thành đến tiết thanh minh không quên thay mặt cô tới thăm cha mẹ một chút.

Tiếc nuôi duy nhất, cô không có cách nào nhìn Tĩnh Viên lần nữa, cho dù là đã hoàn toàn thay đổi, biến thành khách sạn hoặc là biệt thự, hoặc là sân gôn Tĩnh Viên, cô cũng không thể nhìn thấy.

Tĩnh Tri ngồi ở trong xe, ôm thật chặt Phi Đồng của cô. Tiểu gia hỏa kia vẫn ngây ngốc ngủ, chảy nước miếng ở trước ngực của cô, Bình Bình thu dọn cho cô một đồng lớn đồ gì đó, nhưng cô cũng không có mang. Hành lý của cô rất đơn giản, chỉ có một cái va ly và một túi xách.

Trong túi xách có một hộp gỗ, trong hộp gỗ đựng lược anh tặng. Sau khi cô xuống lầu, lại quay lại mang theo nó.

Cô cũng không biết vì sao mang theo nó, chỉ là bước chân không chịu không chế quay trở lại. Một phút đi ra biệt thự, Tĩnh Tri nhận không được quay đầu lại, biệt thự dần dần nhỏ đi, dần dần không nhìn thấy nữa. Cô nhắm mắt, ở trong lòng yên lặng nói với anh. Mạnh Thiệu Đình, tôi không hề hận anh, tôi sẽ thử tha thứ cho anh.

Anh hãy đối xử tốt với Mạn Quân, anh đáng giá được cô ấy yêu sâu sắc, giống như tôi mặc dù không tốt, nhưng Thiệu Hiền cũng đã yêu thương tôi sâu sắc, cô ấy sẽ yêu thương anh sâu sắc, mãi mãi yêu anh.

Ở trên đời này, luôn có một người vô điều kiện yêu một người khác. Thiệu Đình, tôi học được quý trọng, anh cũng phải từ từ học được, học được quý trọng hạnh phúc bên cạnh anh.

Lúc đến sân bay, Thanh Thu và Tương Tư đã ở đó, Tĩnh Tri ôm Phi Đồng, Bình Bình kéo va ly của cô. Cô vừa đi vào phòng chờ, Thanh Thu liền chạy mấy bước tới, ôm lấy cô, trong giọng nói mang theo khóc nức nở: “Tôi luyến tiếc cô, luyến tiếc bánh bao nhỏ. Tĩnh Tri... cô đừng đi, tôi luyến tiếc các người...”

P/s: Hiện có ~ 40 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé :)

Tĩnh Tri nhận không được cũng rơi lệ, “Thanh Thu, cô đừng như vậy, chúng ta còn có thể gặp lại ...”

214. Chương 215: Bắt Quá Thì Chia Tay. (1)

Chương 215: Bắt quá thì chia tay. (1)

Editor: May

Tương Tư đỏ mắt: “Chị lại gạt người, chị mới sẽ không quay về...”

Tĩnh Tri chớp chớp mắt, kìm nén nước mắt trở lại: “Em có thể để Hà tiên sinh mang em đến tìm chị mà?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tương Tư hồng hồng, mắt to đảo qua đảo lại, kiêu ngạo nói: “Ai cần anh ta chứ!”

Tĩnh Tri bật cười, Thanh Thu cũng vui vẻ cười, ba người các cô ngồi ở trong phòng chờ, Thanh Thu ôm Phi Đồng không muốn buông ra.

“Chị, chị vẫn muốn đi sao?” Tuổi Tương Tư nhỏ nhất, hai má còn chưa mất đi vẻ ngây thơ, cô nâng cằm nhìn Tĩnh Tri, mắt mang theo luyến tiếc.

Tĩnh Tri ừ một tiếng, sờ sờ tóc Tương Tư: “Em và Hà tiên sinh tốt rồi, chị đang chờ tin tức tốt của các người...”

Tương Tư bĩu môi: “Ai muốn gả cho anh ta? Em còn muốn tiếp tục học, học vị pháp luật của em còn chưa có cầm được đâu.”

Tĩnh Tri nhìn thần sắc phấn khởi tuổi trẻ của cô, trong lòng nhin không được hâm mộ một trận. Cô sẽ không còn có biểu tình phấn khởi linh động như vậy nữa, tuổi còn trẻ thật tốt, tuổi còn trẻ có thể không kiêng nể giầy vò, tóm lại còn có thể thất bại, không giống cô, động một tí chính là đau gân động cốt.

Lúc cô tiến vào kiểm tra an ninh, Bình Bình và Thanh Thu khóc đến không ngừng được, cô lại vẫn mỉm cười, chỉ là nhẹ nhàng phát tay, xoay người rời đi. Thẳng đến khi kéo va ly đi vào, thẳng đến lên cầu thang, thẳng đến khi ngồi ở chỗ ngồi của mình, cô ôm Phi Đồng, cô chôn mặt ở trên tã lót của Phi Đồng, cô im lặng khóc, lại không có nước mắt .

Cô trả nước mắt lại cho Mạnh Thiệu Đình, xem như là bồi thường cho phần tình cảm kiên trì này của anh. Từ nay về sau, cô không có nước mắt .

“Tôi nói đại thiếu gia, là ai lúc trước lời thề son sắt nói người phụ nữ kia là xương sườn mềm của nhị thiếu? Nhị thiếu thả cô ta đi, hiện tại lên máy bay đi nước Mỹ, một nhà ba người của người ta sắp đoàn tụ, nhị thiếu thu tâm nên vợ chồng tôn trọng nhau với Thẩm tiểu thư. Đại thiếu gia của tôi ơi, ngài còn có tâm tư chơi cờ? Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ hả?”

Mạnh Thiệu Tiệm dựng thẳng ngón trỏ, hơi thở dài một tiếng. Ngón tay hần kẹp một viên cờ đen óng ánh, trán nhúu chặt, ánh sáng nơi đáy mắt không ngừng u ám, trầm ngâm hồi lâu, rồi nhẹ nhàng đặt xuống.

Lo lắng giữa lòng mây lập tức quét sạch, chỉ thấy quân cờ đen vừa rơi xuống trên bàn cờ, thế trận đột nhiên biến đổi. Cờ đen nổi thành một hàng, giống như hắc long xoay vòng trực tiếp đâm vào tim đối thủ, thắng bại đã định!

“Gấp cái gì, nhìn thấy quân cờ tôi vừa đặt xuống không?”

Người nọ không ra tiếng, sắc mặt tái xanh, trong lòng thầm hận chính mình sai lầm với chủ tử rồi!

Mạnh Thiệu Tiệm thấy bộ dáng anh ta như vậy, ngược lại cười ha ha, chỉ vào quân cờ nói: “Anh xem, vừa rồi tôi chưa đặt quân cờ này xuống, có phải anh cũng cho là tôi thua không?”

Người nọ liếc mắt nhìn, lạnh mặt gật đầu.

“Quân cờ quan trọng còn chưa đặt xuống, là lợi thế quan trọng nhất còn chưa có sử dụng, vậy mà anh liền cho rằng chúng ta thất bại thảm hại sao?”

Hoàn toàn không nhìn ra vẻ lo lắng trên mặt Mạnh Thiệu Tiệm, ngược lại đáy mắt là vẻ sói đói đánh hơi được thức ăn nên lóe ra ánh sáng.

“Đại thiếu? Chẳng lẽ ngài còn có đòn sát thủ gì sao?”

Mạnh Thiệu Tiệm cười, bóp một tiếng mở một hộp tinh xảo ra. Ở trong đó đặt ngay ngắn một điều xì gà Cuba, khói rất mạnh, anh cầm lên, đốt điều thuốc, có hơi sặc, nhưng mùi vị rất tuyệt!

Vòng khói lượn lơ ở trong không khí, con người đẹp của anh chậm rãi tràn ra ý cười: “Cũng không biết cô nhóc kia ở nước Mỹ thế nào rồi...”

“Cô nhóc nào?” Người nọ nhúu mày, suy nghĩ hồi lâu, cũng không biết là ai.

Mạnh Thiệu Tiệm đặt tắt khói, đứng lên. Hần tiện tay cầm áo khoác đi ra ngoài, giọng nói thờ ơ ; “Tuyệt rồi thật đúng là lớn, cũng không biết ánh mặt trời ở California như thế nào? Mấy ngày nữa tôi nên bớt thời giờ đi xem, thuận tiện thăm cha một chút, còn có lão tam.”

Tĩnh Tri siết chặt tờ giấy viết địa chỉ trong tay, cô mất chút sức lực mới lấy va ly ra được. Trước tìm khách sạn ở gần sân bay, kéo va ly vào. Sau đó muốn khách sạn gọi taxi giúp cô, liền chạy thẳng tới chỗ của Thiệu Hiền.

Theo địa chỉ Mạnh Thiệu Đình cho cô, Thiệu Hiên là ở biệt thự bên bờ biển, mà ông Mạnh cũng ở đó. Cô ngồi trên xe nhủ mi, nếu như cô trực tiếp đến tìm, có thể đến cửa lớn cũng đừng nghĩ vào được liền bị người đuổi đi, Mạnh Chấn Tông sẽ tuyệt đối không cho phép cô gặp Thiệu Hiên!

Thiệu Hiên không có điện thoại, cô không thể liên lạc với anh, vậy thì cô chỉ có một con đường. Thử thời vận, xem xem có thể nhìn thấy Thiệu Hiên ở bên ngoài biệt thự hay không? Anh có thể sẽ đi ra tản bộ, dù sao khí hậu California rất

ấm, ánh mặt trời nổi tiếng rất tốt. Tình Tri vừa đến khách sạn, liền thay áo sơ mi và quần dài.

Cô thanh toán tiền xe, đứng ở trên con đường của một thành phố xa lạ. Nơi này rất nhiều biệt thự, cô nhìn đến hoa mắt, lại cảm thấy trong lòng dần dần xông lên thỏa mãn và kiên định. Cũng may cô đến gần anh từng một bước, chỉ cần tiếp tục kiên trì chờ đợi.

Cô không có quá nhiều thời gian lãng phí ở chỗ này, bởi vì Phi Đồng vẫn còn đang ở trong khách sạn. Bất quá nó rất tham ngủ, luôn luôn muốn ngủ hết buổi chiều, Tình Tri nhìn thời gian, cô còn có ba giờ, có thể ở chỗ này chờ Thiệu Hiên.

Biệt thự cách biển rất gần, mà trên bờ biển gần như không có người, ánh mặt trời rất ấm, thậm chí có chút chói mắt. Tình Tri đứng một hồi liền cảm thấy toàn thân bắt đầu đổ mồ hôi, cô đi tới nơi gần bờ biển, nhưng không ngờ đã có người rất khách khí ngăn cản cô, dùng tiếng Anh lễ phép nói cho cô biết, bãi biển này là của tư nhân, nếu như cô là bạn bè của chủ nhân bãi biển thì mới có thể đi qua.

Tình Tri sững sốt một chút, mới dùng tiếng Anh trả lời đối phương. Cô chỉ là một du khách đến từ Trung Quốc, người nọ rất xin lỗi nhún nhún vai với cô. Thấy tâm tình cô xuống thấp, lại chỉ cho cô một vịnh nhỏ cực kỳ xa, nói cô có thể đi nơi đó hóng gió một chút, hưởng thụ tắm nắng, Tình Tri sợ run một hồi, nếu như cô đi qua bên kia, cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ lắc đầu nói cảm ơn rồi rời đi.

Khí trời rất nóng, cô đứng ở trên đường xi măng, chỉ cảm giác mình như trứng tôm đặt ở trong chảo dầu. Áo sơ mi của cô ướt đầm, thế nhưng gió biển thổi qua, dần dần lại hong khô, lặp đi lặp lại mấy lần như vậy, liền bị thổi mạnh khiến cho phía sau lưng của cô trở nên có chút thô ráp. Tóc dài đến tai, lúc này hoàn toàn ướt sũng dán ở trên cổ và mặt.

Cô có thể tìm một bóng cây để đứng phía dưới đó, thế nhưng đi tới liền phát hiện tầm mắt cực kỳ không tốt. Đi thông đến bãi biển chỉ có một con đường này, mà cô đến đường cái cũng không thể tới gần, chỉ có thể đứng chờ ở trên đường này.

Mặt trời đã ngã về tây, hoàng hôn California cực kỳ xinh đẹp, khô nóng rút đi, đáy lòng của Tình Tri lại bắt đầu dần dần nảy sinh buồn bực.

Trong lòng cô biết ngăn cách giữa cô và Thiệu Hiên còn có rất nhiều rất nhiều, cô cũng biết muốn gặp được anh, ở cùng một chỗ với anh là khó như lên trời. Thế nhưng không thử một lần, ai sẽ biết chờ đợi mình phía trước là cái gì?

P/s: like và share thích đọc truyện nhiều hơn nữa nhé các từ iu

215. Chương 216: Bất Quá Thì Chia Tay (2)

Chương 216: Bất quá thì chia tay (2)

Editor: phat

Cô xoay người đi, đón xe về khách sạn, quang cảnh mỹ lệ dọc đường làm rung động lòng người, cô sốt ruột, chỉ đang lo lắng cho con trai, mặc dù cô đã thanh toán gấp đôi tiền bo cho cô phục vụ, nhờ cô ta thỉnh thoảng vào trông nom, nhưng dù sao vẫn không yên tâm như tự mình trông coi.

Khi mở cửa phòng ra, đứa nhỏ còn đang ngủ, cô thở phào một hơi, sức lực toàn thân nhất thời không còn, liền tựa lưng vào cánh cửa ngồi xuống, cởi đôi giày ra, hai chân bước đi trên sàn nhà mát lạnh, mặt chôn ở giữa đầu gối, cô vừa muốn khóc, cô không phải người kiên cường, thế nhưng cuộc sống bức bách không thể không kiên cường.

Cô mang theo con trai còn trong tả lót nghìn dặm xa xôi tìm anh, việc này gần như làm dũng khí của cô cạn kiệt, tương lai của cô đều đặt tại đây, cô nhất định phải tìm được Thiệu Hiền, cô thua không nổi.

Thế nhưng, đã qua hơn nửa năm, cô không biết có phải bàn thạch chưa từng dời đi hay không.

Lần đầu tiên bốn ba ở California, lúc này mới cảm thấy khó chịu vì sự chênh lệch múi giờ, tắm rửa đi ra, con trai đã tỉnh, cô vội vàng ôm lấy, duy trì tinh thần dỗ đứa nhỏ, thân thể cô không tốt, sữa cũng không đủ, vì thế đứa nhỏ luôn cùng bú sữa mẹ và sữa bột.

Ăn no rồi, tiểu gia hỏa lại bắt đầu hí mắt buồn ngủ, Tinh Tri nhẹ nhàng ôm đứa nhỏ, thân thể đứa nhỏ thơm mềm bị cô ôm vào trước ngực, cô dần dần cảm thấy an tâm, nghiêng người qua hôn đứa nhỏ, người được hương sữa trên người, cô dần sung sướng

Còn có Phi Đồng, còn có Phi Đồng.

Trên đời này sẽ không vứt bỏ cô, ở cùng cô mãi mãi, còn có Phi Đồng của cô, chỉ có Phi Đồng của cô

Không thể không nói khách sạn nước ngoài phục vụ cực kỳ tốt, ngày hôm sau tỉnh dậy, có điện thoại phục vụ gọi tới, Tinh Tri ngồi dậy tiếp máy, mới biết được, đúng là khách sạn tìm được người giữ trẻ tạm thời, giá cả tương đối có lợi, Tinh Tri liên tục nói cảm ơn, sau đó rời giường rửa mặt chải đầu mặc quần áo, cô nhân giữ trẻ trẻ tuổi hòa ái đứng gần quầy lễ khách sạn cùng đi xuống, người quản lý Đại Hồ Tử mặt mày hơn hờ nói với cô một trận, Tinh Tri nghe hiểu, đây là người giữ trẻ tốt nhất mà ông biết!

Tinh Tri cảm ơn chân thành, sau đó nói rõ một số điều khoản, tiện thể xuống phòng ăn dưới lầu dùng bữa sáng, gọi xong xe taxi, chờ ở bên ngoài khách sạn, cô ngồi lên, đi về phía biệt thự.

Bởi vì không cần lo lắng cho đứa nhỏ, cô có thể đợi ở đó cho đến hết ngày, đến cuối ngày, khi mặt trăng xuất hiện trên bầu trời, một mình đứng ở ven đường, âm thanh thủy triều rất xa mà lại rõ ràng, cây dừa khê hát trong gió, cô đứng ở nơi đó tròn một ngày, đến cuối cùng đã không còn cảm giác mệt mỏi.

Cô có chút thất lạc xoay người sang chỗ khác, đi dọc theo con đường về phía trước, vẫn là không có người, hồi lâu sau, mới có một chiếc xe đi tới, cô men theo đường đi, đếm bước chân của mình.

Cô nhớ rõ rất lâu trước kia cũng từng đếm bước chân của mình, dường như là ở khu vườn Tinh Viên? Hay là đang ở trong nhà cũ của nhà họ Mạnh? Cô nhớ không rõ ...

Cô ngẩng đầu nhìn trời, màu xanh da trời thật đẹp đẽ, làm cho cô cũng muốn khóc, cô cảm giác mình cần phải quay trở lại nhìn một chút, khi hoàng hôn nhiệt độ không cao, rất thích hợp dạo mát.

Một mảnh bãi biển cách cô rất xa, cô cố gắng đến gần một chút, nhìn thấy trên bờ cát trắng trải có hai người vai kề vai khi thủy triều rút khỏi.

Cách quá xa, hai người kia thoạt nhìn chỉ lớn như ngón tay của cô vậy, nhưng lòng của cô bắt đầu điên cuồng, cô biết, nhất định là anh, cô có thể cảm ứng được!

Cô ra sức kêu tên của anh, nhảy vẫy tay, thế nhưng cách xa một làn sóng, như là vỗ vào mồm núi đá ngầm trên cao, truyền đến tiếng âm vang, chính cô đều không nghe được âm thanh của mình.

Tinh Tri quên mất tất cả, cô điên cuồng lao về phía trước, không ngờ, vừa mới chạy đi mấy bước lại bị người ngăn cản: “Thưa cô, rất xin lỗi, nơi đó là bãi biển tư nhân, cô không thể đi qua!”

“Tôi biết anh ấy, tôi biết người đó, tôi là bạn tốt của anh ấy, ngài nói cho anh ấy biết tên của tôi, tôi là Phó Tinh Tri, Phó Tinh Tri, nhớ kỹ? ngài đi nói với anh ấy, anh ấy sẽ gặp tôi!”

Tinh Tri nắm lấy cánh tay người đó, dùng sức lay mạnh, ánh mắt cô tràn ngập tình cầu bi thương, như đá quý màu đen sáng óng ánh nhìn người đàn ông trước mặt.

Người đàn ông nước ngoài nhìn lại cô, hồi lâu sau, vẫn lạnh lùng lắc đầu: “Xin lỗi cô, chúng tôi không có nhận được mệnh lệnh, tuyệt đối không thể để bất luận kẻ nào đi vào!”

“Xin ngài! Xin ngài nể mặt giúp tôi một chút, tôi muốn thấy anh ấy, anh ấy là chồng của tôi, tôi là vợ của anh ấy, tôi muốn thấy anh ấy!”

Tĩnh Tri không để ý người nọ đẩy cô ra, cô lại một lần đuổi theo, khi nói ra những lời này, hầu như không thể kiềm chế mà run rẩy

“Xin lỗi cô, nếu cô còn tiếp tục ở lại đây, tôi sẽ giao cô cho cảnh sát tuần tra an ninh California .”

Tĩnh Tri chậm rãi buông tay ra, trong phút chốc bầu trời liền biến thành màu đen, nơi cô đang đứng gió biển thổi càng mạnh , bóng dáng hai người kia đến gần một chút, dù không thấy rõ, nhưng dựa vào trực giác của cô, bằng vào thân hình cùng dáng đi, cô dám khẳng định đó là Thiệu Hiên.

Nhưng mà, cô gái bên cạnh anh là ai.

Tĩnh Tri nhìn về hướng hai người mà vẫn không nhúc nhích, trước mặt cô là cây cối nhiệt đới rậm rạp, cô có thể nhìn thấy hai người, nhưng anh không thấy cô.

Cô không biết, trên đời này còn có một loại tuyệt vọng như vậy.

Người cô muốn tìm ngay trước mắt, nhưng cô không thể chạy tới.

Giống như khi nằm mơ, có lúc muốn đi một nơi, hoặc là muốn gọi điện thoại, luôn không đi tới, luôn gọi nhầm số, cuối cùng, ngay lập tức tỉnh lại trong lòng là từng mảnh trống rỗng, sự trống rỗng làm người ta tuyệt vọng.

Cô nhớ giấc mơ khi tới California, chân mày cô cau lại, nhưng cô không có khổ sở.

Cô tin tưởng Thiệu Hiên, tin tưởng tâm ý anh đối với cô, khi ra đi chính miệng anh nói với cô, anh sẽ chờ cô, anh sẽ không nuốt lời, Đúng vậy, anh là Thiệu Hiên , Thiệu Hiên yêu cô như vậy, trên đời này ai cũng có thể lừa cô, nhưng anh thì không !

Cô tin tưởng anh, cô tin tưởng, cô tin tưởng chính mình sẽ không tiếp tục xui xẻo, giống như trời mưa dầm vừa lâu, vừa âm ỉ, nhưng ánh mặt trời vẫn xuất hiện.

Cô tin tưởng mặt trời sẽ không biến mất, cũng tin tưởng anh sẽ không có lỗi với cô.

Người đàn ông ngoại quốc tận tụy với công việc lấy đi động ra, cuối cùng nhìn cô cảnh cáo, cô nhẹ giọng nói xin lỗi, lại có chút không cam lòng: “Thưa ngài, nếu ngài không phiền, có thể giao tờ giấy này cho người đó được không?”

P/s: Hiện có ~ 40 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé :)

Cô chỉ tay về phía bãi biển xa xa, lấy ra giấy ghi chép và bút đánh dấu từ trong túi, viết nhanh số điện thoại khách sạn và địa chỉ, sau đó là tên của mình.

Người nọ chần chờ một chút, nhận lấy, lại nhìn cô: “Thưa cô, hôm nay may mắn gặp được tôi , sau này đừng liều lĩnh như vậy, từ trước đến giờ người giàu có đều đối xử lạnh nhạt với người khác, nếu cô không may xúc phạm tới bọn họ, e rằng không may mắn như lần này đâu.”

“Cám ơn ngài, thượng đế sẽ phù hộ cho ngài.”

216. Chương 217: Nhìn Không Thấy, Nghe Không Được.

Chương 217: Nhìn không thấy, nghe không được.

Editor : May

Tĩnh Tri nói cảm ơn rất nghiêm túc, sắc mặt người đó liền dễ nhìn một chút, “Tôi sẽ tận lực giúp cô, nhưng tôi vẫn muốn nói sớm cho cô biết, người bình thường rất khó tiếp cận vị tiên sinh kia, bao gồm cả tôi. Tôi chỉ là được thuê đến tuần tra ngăn cản những du khách vô tình liều lĩnh xông tới như cô, tôi nghĩ muốn đến gần bãi biển sẽ rất phiền phức.”

Đôi mắt đen Tĩnh Tri xoay động, chợt nhớ tới cái gì, cô mở ví tiền của mình, lấy ra một tờ đô la có mệnh giá không nhỏ đưa tới: “Vậy làm phiền ngài!”

Người nọ nhận lấy, nở nụ cười: “OK, tôi sẽ làm hết sức! Nhưng hôm nay khẳng định không được, có những người khác ở đây.”

Tĩnh Tri nhẹ nhàng cười một tiếng: “Vậy thì nhờ cậy ngài, sắc trời không còn sớm, tôi phải đi về.”

Cô xoay người rời đi. Có lẽ, có lẽ ngày mai, ngày mai sẽ có thể nhìn thấy anh!

Nghĩ tới đây, trong lòng cô lại tràn đầy vô hạn dũng khí và chờ đợi, cô cũng không phải là một phụ nữ thiện lương đến ngu xuẩn. Thời gian ở bên cạnh Mạnh Thiệu Đình, anh cho cô rất nhiều tiền, cô cũng không có xài hết, thế là cô dồn hết số tiền kia vào trong một cái thẻ, nhưng mà Mạnh Thiệu Đình hoàn toàn không biết. Lúc đến nước Mỹ, cô đổi gần năm vạn đô la, đủ chống đỡ thời gian không ngắn.

Dù sao cô có đứa nhỏ, cô có thể chịu khổ, nhưng cô tuyệt đối không để cục cưng của cô chịu một chút ủy khuất.

Tĩnh Tri trở về khách sạn, ngày hôm sau cô tỉnh dậy rất sớm, sau khi rửa mặt chải đầu xong liền bắt đầu chờ điện thoại.

Đến bữa sáng cô cũng không có ăn, vẫn đợi đến buổi chiều, lại vẫn không có điện thoại, mà cũng chưa từng có người tìm cô ở chỗ lễ tân.

Tĩnh Tri lại đón xe đi đến nơi đó, cô không biết là mình may mắn hay là bất hạnh, cô nhìn thấy Thiệu Hiên, nhưng cũng nhìn thấy người phụ nữ kia.

Hôm qua người phụ nữ mặc váy trắng, hôm nay mặc chính là bikini. Ánh mặt trời rất tốt, tầm mắt cũng rất tốt, quan trọng nhất là hôm nay không có gặp được người đàn ông giống như ngày hôm qua, vì thế Tĩnh Tri lớn gan lại gần mấy bước.

Thế nhưng Thiệu Hiên không nhìn thấy, mắt của anh không nhìn thấy.

Tĩnh Tri nhìn thấy người phụ nữ kia ngồi bên cạnh anh rất gần, nói gì đó, nhưng cô hoàn toàn không nghe được. Dù hiện tại cô la to, người bên kia cũng không có khả năng nghe được.

Tĩnh Tri cười lạnh ở trong lòng, Thiệu Hiên hoàn toàn không thích phụ nữ dạn dĩ như vậy, hoàn toàn không phải món ăn của anh!

Thế nhưng vì sao anh lại dung túng cô ta ngồi bên cạnh anh?

Không biết Tĩnh Tri nắm chặt cành cây trước mặt từ lúc nào, trên cành cây không biết tên kia, gai nhỏ dài bén nhọn đâm vào ngón tay của cô, nhưng cô không cảm giác được.

Bởi vì cô nhìn thấy người phụ nữ mặc bikini kia đang hôn Thiệu Hiên, cô ta lại dám hôn anh, mà anh vẫn để cho cô ta hôn anh.

Ánh mặt trời nóng rực, cô lại cảm giác tay chân mình lạnh lẽo, giống như ngay cả trong lỗ chân lông đều bốc lên khí lạnh. Cô đứng không nổi, cô buông cành cây thô ráp trong lòng bàn tay ra, cô muốn đi qua hỏi cho rõ ràng!

Mạnh Thiệu Hiên, nếu anh thật sự thay lòng đổi dạ, liền thành thật nói cho tôi biết, đừng giấu diếm ở nước ngoài lén lút làm hành động gì đó, Phó Tĩnh Tri tôi cũng sẽ không bị anh quăng mà vẫn còn dây dưa với anh không buông!

Cô nhắc chân xông tới, nhưng lại dừng lại. Cô nhìn thấy người đàn ông mặc trang phục giống như ngày hôm qua đi tới, vừa lấy điện thoại vừa bước nhanh đi về phía cô. Tĩnh Tri phản ứng nhanh nhẹn, xoay người liền chạy về dọc theo đường lúc tới...

Cô chạy một hơi rất xa, chặn xe taxi, ngồi lên mới cảm giác tim mình đập đến sắp phá khoang ra rồi...

Quay đầu lại nhìn nhìn con đường kia, không có người đuổi theo, cô lập tức ngồi tê liệt trên ghế, nhắm mắt lại thở dốc từng ngậm lớn. Cô không có bị bắt được, không có bị đưa đến trạm cảnh sát giam lại, không có bị cảnh ngộ trực xuất, là thượng đế phù hộ, cô không thể để cho bánh bao nhỏ của cô mất cả mẹ...

Trở về khách sạn, bánh bao nhỏ vẫn ăn ngủ ngủ ăn, Tĩnh Tri nhìn bộ dáng ngơ ngác của nó, trong lòng có chút lo lắng.

Đứa nhỏ này cũng quá ngoan đi, không phải là... không phải là bởi vì thời gian cô mang thai nó thân thể không tốt, chịu dày vò nên thằng bé có bệnh gì sao?

Phi phi! Rõ ràng bác sĩ nói, bánh bao nhỏ rất khỏe mạnh, cục cưng béo nặng 7,3 kg!

Tĩnh Tri thu hồi suy nghĩ lung tung của mình, (đúng là nghĩ ngợi lung tung, bánh bao của chúng ta rất khỏe mạnh, yên tâm đi.) cô tùy tiện tắm rửa một chút, nằm ở trên giường bắt đầu nghĩ đến cảnh tượng thấy vào ban ngày.

Cô hiểu rõ Thiệu Hiên, từ trước đến nay tính tình của anh không bị gò bó, người lại rất bá đạo. Đối với người anh thích thì thế nào cũng được, sủng lên tận trời. Đối với người anh không thích, đừng mơ tưởng nhìn thấy được một chút sắc mặt hòa nhã của anh.

Cho nên nói, người phụ nữ kia có thể ở chung với anh mỗi ngày, thậm chí còn có hành động hôn, có phải liền biểu thị trong lòng Thiệu Hiên cũng thích cô ta không?

Tĩnh Tri nghĩ tới đây, lập tức ngồi dậy. Cô xoay người xuống giường, chân trần đi lục túi xách của mình. Tìm được nhẫn của anh, cô nắm chặt nhẫn ở trong lòng bàn tay mới cảm thấy dễ chịu một chút, như là người chết bắt được cây gậy nổi.

Cô không phải một người đa nghi, nhưng cô vẫn nên tin vào hai mắt của mình đi.

Chỉ là, một người sẽ thay đổi nhanh như vậy ư? Hay vẫn là một người đàn ông yêu mình như vậy, yêu khiến tâm tuyệt vọng đóng băng của cô đã động lòng, tin trên đời này còn có người đàn ông chân thành thật sự.

Tĩnh Tri đi tới trước cửa sổ, ‘rẹt’ một tiếng kéo rèm cửa sổ ra. Ánh trăng bên ngoài trút xuống như là nước chảy, cô lẳng lặng đứng, không biết trong lòng đang suy nghĩ gì.

Lại có chút cô đơn.

P/s: Hiện có ~ 40 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé :)

“Tổng Cảnh!”

Anh vốn đang đi nhanh, bỗng nhiên dừng lại, xoay người lại, đáy mắt cô gái phía sau có chút nước mắt nhìn anh.

“Không nên tiến thêm một bước nữa, dừng ở đó đi.”

Mạnh Thiệu Hiên cúi đầu mở miệng, thấy người hầu đang bận rộn cách đó không xa, anh không muốn làm cho cô quá đau khổ. Mấy ngày qua, anh xem cô như bạn bè, thậm chí anh còn nói một số chuyện của anh và Tĩnh Tri với cô gái đó.

217. Chương 218: Một Chuyện Tình Tịch Mịch.

Chương 218: Một chuyện tình tịch mịch.

Editor : May

Thế nhưng, những thứ này cũng không có nghĩa là anh tiếp nhận cô lấy thân báo đáp.

“Nhưng anh để cho em hôn anh!”

Tổng Cảnh kéo chặt cổ áo sơ mi, có chút buồn bã nhìn anh.

“Tổng Cảnh, trong mắt của tôi, đây chẳng qua là nụ hôn chúc phúc giữa bạn bè.”

Anh có chút hối hận, hối hận đáp ứng để cho cô hôn trán của anh vào lúc sinh nhật của cô. Anh luôn luôn cho là mình rất đàn ông, không câu nệ tiểu tiết. Anh xem Tổng Cảnh như là Lâm Thi, cảm thấy không nên kiểu cách chuyện nhỏ như vậy!

Thế nhưng con mẹ nó, từ trước đến nay Mạnh Thiệu Hiên anh là một người thô lỗ, sao đang êm đẹp mà anh lại phát thiện tâm với một người phụ nữ thích mình làm gì hả?

“Thế nhưng trong mắt của em lại không phải...”

“Đừng nói nữa.” Anh đưa tay ngăn cản cô nói tiếp, lần nữa mang kính râm lên, mới chậm rãi mở miệng; “Anh nói với lão già họ Mạnh kia, ngày mai tôi phải đi ra ngoài một chuyến.”

“Tam thiếu...”

“Đừng kiếm lý do với tôi. Yên tâm, tôi là một người mù, ngay cả hộ chiếu mà tôi cũng không có, tôi không bay đi được đâu!”

Anh đóng mạnh cửa lại, cự tuyệt Tổng Cảnh ở ngoài cửa.

Tĩnh Tri nhận được một cuộc điện thoại xa lạ vào lúc nửa tỉnh nửa mê, cô cố gắng phân biệt hồi lâu, mới nhớ tới người đàn ông mà cô đã đưa tờ giấy ghi nhớ kia. Anh ta gọi điện thoại tới, cho cô một tin tức, hôm nay Mạnh thiếu gia sẽ ra khỏi cửa, xe sẽ đi qua một đường cái duy nhất. Nếu cô muốn tìm anh, có thể ở ven đường chờ lúc xe anh qua đây liền liên lạc trực tiếp ngăn cản.

Tĩnh Tri đợi đến gần buổi trưa mới nghe được tiếng xe, cô lên tinh thần, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy một chiếc xe nổi tiếng lái tới. Tĩnh Tri nhìn bảng số xe, không chút nghĩ ngợi liền vọt tới giữa đường. Tiếng phanh chói tai vừa vang lên, tiếng giày đạp trên mặt đất vô cùng hỗn loạn, cô giật mình nhìn những người xuất hiện trước mắt, rất giống vệ sĩ trên ti vi.

Trong lòng cô lộp bộp một tiếng, nhưng vẫn nắm lấy cơ hội lúc những người đó qua đây giữ chặt cô, liền mạng gọi một tiếng – Thiệu Hiên!

Buổi trưa, nóng giống như không có gió, cách chiếc xe này mười mấy mét có một xe Bentley màu xám bạc cũng chậm rãi ngừng lại.

“Phía trước xảy ra chuyện gì?” Mạnh Thiệu Hiên tháo tai nghe điện thoại trên tai xuống, có chút kinh ngạc hỏi, hình như anh mơ hồ nghe được tiếng hét chói tai của một người phụ nữ.

“Em đi nhìn một chút.” Tổng Cảnh lập tức mở cửa xe, đi xuống xe.

Dưới ánh nắng chói chan, cô ta bước từng bước một đi tới trước mặt Phó Tĩnh Tri, bên môi dần dần có nụ cười mỉa mai.

Miệng Tĩnh Tri bị che chặt gắt gao, chỉ là phát ra tiếng ưm ưm rất nhỏ.

“Phó Tĩnh Tri?” Cô ta cười híp mắt nhìn cô.

Tĩnh Tri chậm rãi trừng lớn mắt, cô liền mạng giẫy giụa, cô không quan tâm muốn thoát ra, cô đã nhìn thấy xe của Thiệu Hiên.

Tổng Cảnh cười càng ngọt ngào hơn, cô ta bấm điện thoại. Một đôi mắt ngập nước nhìn Tĩnh Tri, giọng nói của cô ta rất ôn nhu, chậm rãi nói từng câu từng chữ: “Tam thiếu, là một gái gọi người Trung Quốc tới, có thể là cô ta ảo tưởng tới nơi này làm một cuộc buôn bán lớn thôi!”

Sắc mặt Tĩnh Tri dần dần trắng bệch, cô liền mạng muốn hô to, thậm chí cắn hàm răng sắc nhọn của mình lên bàn tay người đàn ông đang che miệng mình.

Ánh mắt của cô càng trừng lớn, gân xanh trên trán đều phình lên, tiếng cô phát ra như là một con mèo nhỏ gần chết.

Cô nhìn xe anh chậm rãi lái qua, sau đó lại dần dần đi tới nơi cách cô năm mét liền dừng lại.

Cửa sổ xe hạ xuống, tim cô đập rất nhanh, cô càng ra sức cắn tay người đàn ông kia. Thế nhưng cảm của cô đột nhiên truyền đến đau nhức, giống như cảm của cô bị người ta tháo xuống vậy, cô không phát ra được chút âm thanh nào.

Cô chỉ có thể sững sờ nhìn người trong cửa sổ xe kia, anh mang kính râm, môi kiêu ngạo, cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt cô, nhưng anh không cảm nhận được cô.

Mất anh mùi, nhưng tâm của anh cũng điếc.

“Tổng Cảnh, cô còn đứng ngây ra đó làm gì, đuổi cô ta đi, lên xe.”

Là giọng nói của anh, là của anh.

P/s: Hiện có ~ 40 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé :)

Lạnh nhạt truyền đến, trước sau vẫn giống như Mạnh Thiệu Hiên trong trí nhớ, keo kiệt một chút ảm áp với người anh chán ghét.

Giọng nói kia gần như vậy, nhưng lại xa như thế, trước mắt cô lúc sáng lúc tối, đầu đau như muốn nứt ra, cô không hình dung được cảm giác vào một phút kia của cô là gì.

Thân thể người bóp chặt miệng cô dán chặt ở sau lưng cô, cánh tay trắng kiện rắn chắc nằm ở trước mặt cô, khí trời cực nóng, Tĩnh Tri rõ ràng ngửi được mùi lạ nói không nên lời truyền đến từ sau lưng. Cô chỉ cảm giác mình càng ngày càng khó chịu, giống như bị cảm nắng, chỉ muốn nôn khan, hai chân cô không ngừng run lên, có mấy lần cô cố gắng muốn há mồm phát ra âm thanh, lại phát hiện hình như cảm không phải của mình.

Cô mở to hai mắt nhìn anh, thế nhưng anh hờ hững xoay người sang chỗ khác. Cửa sổ xe nâng lên rồi, anh không biết người phụ nữ anh yêu nhất vào kiếp này đang đứng ở trước mặt của anh, anh không biết người phụ nữ anh ngày nhớ đêm mong bị chính mệnh lệnh từ trong miệng anh đuổi đi. Cô bị người ta nói thành một gái gọi người Trung Quốc, cô bị người nhục nhã quang minh chính đại trước mặt anh.

Nhưng anh lại không có một chút cảm giác.

Tĩnh Tri nhìn thấy người phụ nữ đứng trước mặt cô chậm rãi nở nụ cười.

Người phụ nữ kia cười rất đẹp, mặt mày giống cô một, hai phần. Cô ta, có phải cảm thấy an ủi vì những điều này không?

À, anh vẫn yêu em, anh tìm phụ nữ, đều tìm dựa theo hình dáng của em sao.

Thế nhưng, cô đã hai mươi tám, cô không phải mười tám tuổi, còn có thể cả ngày đều sống trong ảo tưởng.

Vậy thì rất buồn cười, không phải sao? Đúng vậy, vậy thì rất buồn cười.

Cô không quan tâm ôm theo dũng khí đến nước ngoài tìm anh, cô chuẩn bị xong phải đối mặt với vô số khó khăn và trở ngại. Cô không sợ, cô đều không sợ, thế nhưng cô thật không ngờ, cô tới, mà anh đã không còn ở đây.

218. Chương 219:

Chương 219:

Editor : May

Nhưng cô không hận anh, không hận anh chút nào. Mắt anh không nhìn thấy, anh ngay cả tự do cũng không có, cả ngày anh bị giam ở chỗ này, mà cô lại ở trong nước trải qua cuộc sống cảm y ngọc thực, ở bên cạnh anh hai của anh.

Cô có thể, vì sao anh không thể?

“Cô nghe được chứ? Thiệu Hiên muốn cô nhanh chóng rời đi.”

Tổng Cảnh nhìn cô, đổ kị trong lòng lại rục rịch góc đầu dậy như lưỡi của rắn độc, thoát nhìn cô thật sự có chút xấu xí, rất không xinh đẹp.

Thế nhưng mỗi một ngày, Thiệu Hiên đều muốn nhắc tới tên Phó Tĩnh Tri với cô ta.

Anh yêu thương cô sâu sắc, mà cô ta đổ kị anh yêu cô như vậy.

Dựa vào cái gì chứ, người theo bên cạnh anh là cô ta, người móc tim móc phổi cho anh là cô ta, dựa vào cái gì cô lại thay thế vị trí của cô ta?

Tĩnh Tri không nói lời nào, cô đóng mí mắt lại, nửa mặt dưới của cô đau dữ dội, cảm của cô bị người đó bóp đến trật khớp. Dù cô muốn nói, cũng không phát ra được chút âm thanh nào.

Tổng Cảnh lại cười cười, đưa tay vén sợi tóc rối bời trên trán Tĩnh Tri, cô ta nhìn thấy vết thương màu hồng nhạt nhô ra trên trán của cô, ý cười càng sâu: “Cô yên tâm, tôi sẽ giúp cô chăm sóc anh ấy thật tốt.”

Cô ta ghé vào bên tai Tĩnh Tri, dùng âm thanh chỉ có hai người bọn họ nghe được, nói: “Thiệu Hiên đang đợi tôi, Phó tiểu thư cứ tự nhiên. Cô cũng đừng đến

nữa, tự rước nhục nhã... Nếu như tôi nhớ không lầm, Phó tiểu thư đã không sạch sẽ rồi đúng không?” đọc nhanh nhất tại thich.doc.truyen.com

Cô ta kéo dần khoảng cách với cô, mỉm cười nhìn cô, sau đó ưu nhã lấy ví tiền của mình ra, rút hai tờ đô la nhét vào cổ áo của cô, rồi lớn giọng nói: “Xin lỗi tiểu thư, cô đến lộn chỗ rồi, ở đây không phải làng chơi, không phải nơi cô nên tới. Cầm số tiền này, mượn một chiếc taxi đi phố người Hoa đi, việc làm ăn của cô sẽ không tệ đâu.”

Cô ta phong tình liếc nhìn cô một cái, xoay người thướt tha rời đi, lên xe, đóng cửa xe.

Sau đó chiếc xe kia gần như là lập tức dứt khoát rời đi.

Dần dần, liền không nhìn thấy.

Tĩnh Tri cảm giác mình giống như miếng vải rách bị người ta ném xuống đất, binh lính Mỹ xuất ngũ được người thuê làm vệ sĩ kia hung hăng hứ một tiếng, thuận tay lấy tiền mặt trước ngực cô đi. Giày quân nhân bước qua trên người cô, mấy người đó lên xe, khởi động xe ầm ầm. Vào lúc xe chạy đi, cô rõ ràng nghe được một câu chữ bới.

“SHIT! Kỹ nữ Trung Quốc!”

Cô vẫn luôn không chảy nước mắt, thế nhưng khi nghe một câu nói kia, cô không nhịn được rơi nước mắt như mưa.

Cô không phải ủy khuất vì mình, cũng không phải vì Thiệu Hiên cứ rời đi mà không nhận ra cô, cô chỉ vì bốn chữ – “kỹ nữ Trung Quốc”, cảm thấy thống khổ và phẫn nộ nói không nên lời. Cô quỳ rạp trên mặt đất, cô không khóc được, cảm của cô bị trật khớp, cô phải đi tìm bệnh viện, chỉnh sửa chính mình một chút, cô không thể tiếp tục mất mặt như vậy.

Cô là một người phụ nữ Trung Quốc sạch sẽ, cô có gia thế thanh bạch. Nếu như không trải qua tất cả biến cố kia, cô sẽ là một bà chủ lớn có thân phận, kinh doanh một cửa hàng đàn nho nhỏ, sống hạnh phúc và tự do. Cô không phải một kỹ nữ Trung Quốc, nếu như cô có thể nói ra lời được, cô nhất định sẽ dùng tiếng Nhật hỏi người kia một câu: “A, tiên sinh, ngài sai rồi, tôi là kỹ nữ của đế quốc Nhật Bản!”

Lúc trước ở trên tivi hoặc là diễn đàn nhìn thấy học sinh Trung Quốc hoặc là Hoa kiều ở nước ngoài nói những lời và hành động yêu nước làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào, cô còn từng cảm thấy bọn họ quá

khoa trưởng. Thế nhưng bây giờ đứng ở nơi đất nước xa lạ, cô mới cảm nhận được rõ ràng, lúc tổ quốc của mình bị chửi bới, máu của mình đều muốn tức giận đến nổi tung!

Tĩnh Tri bò dậy, cô muốn đưa tay sờ mặt mình. Ngón tay vừa mới đụng đến, đã đau đến mức làm cho cô mãnh mẽ hút một ngụm khí lạnh.

Cô cố gắng kéo tốt quần áo của mình, gắng gượng phỉu sạch sẽ bụi bẩn, hai chân cô mềm đến gần như không thể bước đi. Nhưng cô vẫn cường ngạnh chống đỡ, cô phải nhanh chóng đi bệnh viện, bánh bao nhỏ của cô còn đang chờ cô.

May là rất nhanh liền đón được xe taxi, Tĩnh Tri viết giấy ghi nhớ nói cho tài xế biết, xin đưa cô đến bệnh viện gần đây, cô bị thương.

Ở bệnh viện xử lý tốt vết thương, cầm của cô vẫn đau, nhưng cũng may có thể nhẹ nhàng nhúc nhích mấy cái. Lúc lần nữa đón xe, cũng có thể nói đứt quãng mấy từ đơn.

Lúc trở về khách sạn, trời đã hoàn toàn đen.

Người giữ trẻ lo lắng chờ cô, bánh bao nhỏ khóc không ngừng, không biết là làm sao. Bình thường nó luôn luôn rất ngoan, Tĩnh Tri vào phòng, liền ném túi cuống quít ôm lấy thằng bé. Vừa mới vỗ hai cái, đã hai tiếng, thằng bé liền mau chóng nín khóc. Một đôi mắt to xoay tròn dùng sức nhìn cô, nhìn nhìn đến khi mệt nhọc, mắt to lim dim, cái miệng nhỏ nhắn mở lớn đánh ngáp đáng yêu, hai tay nhỏ bé vung nắm giữa không trung, lập tức liền ngủ say.

A, bánh bao nhỏ, con thật sự rất ngây ngô đó.

Tĩnh Tri ôm thằng bé, cảm giác được uể oải lúc trước đều bị quét sạch. Bánh bao ngủ say, cô để bánh bao ở trên giường, đắp kín chăn nhỏ, rồi nằm vào trong bồn tắm.

Cô suy nghĩ thật kỹ kế tiếp nên làm sao bây giờ.

Nói thật, cô vẫn quá đơn thuần. Mặc dù đã làm xong chuẩn bị đối mặt với khó khăn, lại nghĩ mọi chuyện rất đơn giản.

Lúc tắm rửa xong đi ra, trong đầu của cô vẫn rối loạn.

Bọc áo choàng tắm thật mỏng đi tới ban công ngoài trời, tóc ướt sũng dán sát vào hai má, giọt nước tròn nhuần lạnh leo rơi ở trên vai của cô.

Đối với chuyện của người phụ nữ kia, trong lòng cô vẫn duy trì thái độ hoài nghi, nhưng cũng không thể không chế được mà suy nghĩ lung tung ở trong lòng.

Vi sa chỉ có thời hạn hai tuần lễ, cô không có nhiều thời gian ở lại đây.

Tốt nhất cô có thể gặp được Thiệu Hiên, làm rõ ràng tất cả. Nhưng nếu như người phụ nữ kia thực sự ở cùng một chỗ với anh, có tiếp xúc da thịt, vậy cô có thể chịu được sao?

Cô cảm thấy trong lòng bàn tay có chút lạnh, trong ngực cũng dần dần nổi lên chua xót.

Vốn cực kỳ hào hứng chạy vội tới bờ bên kia đại dương, tất cả ảo tưởng đều hoàn mỹ như vậy, nhưng không ngờ chờ cô lại là cục diện như thế.

Cô muốn thoát khỏi, không dám đối mặt, ủy khuất lấy lòng.

Cô muốn gặp được, ở cùng một chỗ, nhưng làm sao cũng không gặp được.

Nếu như là em, Thiệu Hiên, nếu như là em ngồi ở trong xe, em nhất định có thể đoán được người kia là anh, khoảng cách gần như vậy, gần như vậy.

Vì sao anh lại bỏ lỡ em.

Tĩnh Tri ngồi ở trên ghế ngoài ban công, cô ngược mặt nhìn mặt trăng California.

Trong cuộc đời cô, chỉ thấy qua ánh trăng thê lương như vậy hai lần, mà tâm tình lại hoàn toàn không giống nhau.

219. Chương 220: Giày Vò Nhau.

Chương 220: Giày vò nhau.

Editor: May

Vào buổi tối ly hôn kia, cô từng nhìn ánh trăng của thành phố A, giống như là sương bạc trải đầy đất, cũng yên tĩnh như vậy. Cô đếm bước chân đi ra cửa lớn nhà họ Mạnh, từ nay về sau, không bao giờ đặt chân vào nữa.

Tĩnh Viên hóa thành một mảnh phế tích, mà hiện tại tòa nhà xinh đẹp của nhà họ Mạnh là bộ dạng gì?

Mà giờ phút này, ánh trăng California lại sáng như vậy, chiếu lên sắc mặt trắng bệch của cô.

Những hạnh phúc và ảm áp mà cô ước ao khát vọng, ước mơ hy vọng một nhà bọn họ đoàn viên cũng chỉ hóa thành ánh trăng bạc giữa trời đất.

Cô cảm thấy mệt mỏi, vì sao vẫn luôn như vậy? Vì sao vẫn luôn là cô đuổi theo.

Lúc còn trẻ cô cố gắng đuổi theo bước chân Mạnh Thiệu Đình, kết quả đổi lấy là bị vứt bỏ.

Mà bây giờ, lại là cô ngàn dặm xa xôi đuổi theo bóng dáng một người đàn ông khác.

Vì sao không có người nào cố gắng yêu cô, đuổi theo bóng dáng của cô. Lúc cô tuyệt vọng thống khổ, cô phải dựa vào đâu đây?

Đúng, Mạnh Thiệu Hiền vẫn luôn chờ cô, vẫn luôn chờ cô.

Thế nhưng chờ đợi và theo đuổi, thực sự không giống nhau.

Nếu như không phải tình cờ gặp được bọn họ, Mạnh Thiệu Hiền sẽ tìm cô ở khắp thế giới sao?

Tĩnh Tri đoán không được đáp án, cô vẫn không cách nào đạt được mong muốn. Mỗi một lần cảm giác sắp chạm vào hạnh phúc, hạnh phúc kia liền cười lạnh đi xa.

Sáu năm trước là như thế, sáu năm sau vẫn là như vậy.

Vận mệnh của cô, đánh một vòng, lại trở về tại chỗ.

Cô có thể làm gì? Cô không khóc được, không cười nổi, cô chỉ có thể nhìn ánh trăng đẹp như vậy, trở nên tịch mịch giống như cô.

Cầm Tĩnh Tri khỏi hần, đã có thể nói chuyện lưu loát. Đã qua một tuần, cô chưa từng đi tìm Mạnh Thiệu Hiền lần nữa. Vì tìm cũng vô dụng, cô hoàn toàn không thể làm gì, nhưng cô vẫn bướng bỉnh đến ngày hết vì sa mới bằng lòng cam tâm rời khỏi.

Có lẽ, có lẽ sẽ xuất hiện bước ngoặt thì sao?

Nhưng không ngờ, bước ngoặt thật sự đến vào ngày thứ chín, có bưu phẩm gửi đến khách sạn của cô.

Tĩnh Tri nhìn địa chỉ, là cùng thành phố, cô có chút hiếu kỳ. Lúc ký tên, tay đều run rẩy.

Trở về phòng, mở hộp nhỏ ra, phát hiện là một đĩa CD.

Lúc nhìn thấy đĩa CD, Tĩnh Tri liền bắt đầu cười lạnh. Cô đọc rất nhiều sách, cũng có đọc lướt qua ngôn tình, không cần bật lên thì cô cũng biết, chuyện cầu huyết nhất đã thật sự phát sinh ở trên người của cô.

Nếu như cô không có đoán sai, đĩa CD này nhất định tràn ngập hình ảnh hoan ái của nam nữ, mà người đó hẳn là Mạnh Thiệu Hiền và người phụ nữ ngày đó.

Cô ngồi trên ghế, nhìn đĩa CD óng ánh trong tay.

Lật qua lật lại, ánh mắt tựa hồ muốn đọc ra một cái lỗ trên đó. Xem, hay không xem?

Lỡ không phải thì sao?

Nhưng chẳng may là sự thật thì sao?

P/s: Hiện có ~ 40 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Cô còn chưa có kiên cường đến mức có thể chịu đựng đả kích như vậy.

Lúc năm nhất trung học, cô bị ngôn tình cuốn hút, xem vô số sách, thậm chí cô có thể ở trong lòng nói chuyện giúp Thiệu Hiên. Nếu anh không có thay lòng đổi dạ, như vậy nhất định là nữ xấu số hai hạ thuốc anh, sau đó mới sẽ phát sinh chuyện như vậy. Nữ xấu số hai cầm đĩa CD tới cho cô xem, sau khi nữ chính xem xong hoàn toàn tan vỡ, đi xa tha hương, một đôi có tình cách xa chân trời, sau mấy năm gặp lại... hóa giải hiểu lầm. Trong nháy mắt, nữ chính tha thứ những tổn thương kia, hai người hạnh phúc ở cùng một chỗ, vương tử công chúa trải qua cuộc sống mỹ mãn...

Lúc đó xem, trong lòng cũng không dám gật bừa. Đến hôm nay, lý trí của cô càng trưởng thành hơn lúc trước, càng không cách nào tiếp nhận quan điểm và tình tiết như vậy.

Nếu như Thiệu Hiên thật sự bị hạ được nên xảy ra quan hệ với người phụ nữ khác, Phó Tĩnh Tri mà nên đối mặt như thế nào đây?

Làm người không thể có hai tầng quy tắc được, lúc này và Mạnh Thiệu Đình chưa có ly hôn, phụ nữ của anh ta nhiều như sao, thậm chí còn cùng Tĩnh Ngôn...

Tĩnh Tri chỉ cảm thấy cổ họng căng thẳng, trái tim hình như cũng hơi co rút. Cô cúi đầu, không phải mà đều nhận xuống được sao?

Vì sao, không thử tha thứ cho Thiệu Hiên một lần?

Thế nhưng, người luôn luôn thay đổi? Không phải sáu năm trước anh chàng ngốc nghếch nhiệt tình không sợ trời không sợ đất kia đi yêu Phó Tĩnh Tri mà sao? Còn oanh oanh liệt liệt theo đuổi một trận, yêu một hồi, ngấm lại đều quá mệt mỏi.

Còn có bánh bao nhỏ, đó là con của anh, không phải nên vì bánh bao nhỏ mà tha thứ một lần ư?

Trong lòng cô càng lo lắng, nếu như Mạnh Thiệu Hiên không phải bị thiết kế, mà là quả thật ở cùng một chỗ với người phụ nữ khác, đến lúc đó mà nên làm cái gì bây giờ?

Tâm cô loạn như ma, đến cuối cùng, vẫn mở CD lên.

Cô đã đoán sai, bên trong không có hình ảnh dơ bẩn không chịu nổi, chỉ có hình ảnh trắng đen lóe lên, sau đó là giọng nói rõ ràng.

Cô nghe được tiếng của Mạnh Thiệu Hiên và người phụ nữ kia, còn kèm theo tiếng thở dốc và rên rỉ dày đặc.

220. Chương 221: Một Năm Sau.(1)

Chương 221: Một năm sau.(1)

Editor: May

“Thiệu Hiên, anh yêu em sao?”

“Ừ... anh yêu em...”

Giọng nói của anh rất gợi cảm, ở âm cuối còn thở hổn hển nóng bỏng, khiến Tĩnh Tri nghe rõ ràng được tiếng nhiệt tình va chạm và âm thanh nỉ non.

Cô yên lặng đứng lên, tắt ti vi. Cô cố gắng tự rót đầy tràn ly nước lạnh lớn, trên cơ bản người nước ngoài đều uống nước lạnh tinh khiết.

Cô uống một ly nước lớn này vào trong bụng, bụng dưới của cô có chút đau, dần dần lực phủ ngũ tạng đều giống như vụn lại với nhau.

Anh nói anh yêu em với người phụ nữ khác.

Giấc mộng của cô vỡ nát. Cô không nên tới ở đây, cô hoàn toàn không nên sinh hạ con của anh, đau khổ chờ anh.

Chuyện chó má bị bỏ thuốc, đều con mẹ nó cút sang một bên đi, mày muốn giống như Tống Hạo yêu Hứa Hoan Nhan(1), dù trúng thuốc cũng không chạm vào phụ nữ khác, đó mới gọi là yêu sao!

Cô đã sớm nói, Tống Như Mi cũng đã nói, người nhà họ Mạnh không phải thứ tốt. Cô trêu chọc một người, không biết rút ra bài học kinh nghiệm, còn đi trêu chọc một người khác. Cô đúng là điên, đáng đời, cô hoàn toàn xứng đáng!

Cả ngày nay Tĩnh Tri không có ăn chút gì, đến tối, cô đã cảm thấy dạ dày đau không chịu nổi. Miễn cưỡng gọi điện cho phục vụ, nhờ khách sạn mua thuốc dạ dày giúp cô. Chưa đến nửa giờ, liền có phục vụ đưa thuốc và một ly sữa nóng tới.

Tĩnh Tri uống thuốc, cũng uống sạch sữa mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Nửa đêm cô đút sữa cho bánh bao nhỏ một lần, ngủ đến trưa mới rời giường. Sau khi thu dọn xong, bánh bao nhỏ cũng tỉnh, nằm ở trên giường phồng khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào lên, vui vẻ nhìn cô.

“Bé ngốc.” Cô nhéo nhéo khuôn mặt nó, lại chưa xót một trận. Cha con còn không biết con đã sinh ra đâu, nếu như anh ta biết sự tồn tại của con thì như thế nào chứ?

Bảo bối, sau này liền đi với mẹ đi, chúng ta không cần cha, không cần ai hết. Cách xa người cả nhà bọn họ, có được không?

Phi Đồng chớp mắt một cái, tiếp tục cười ngây ngô. Tĩnh Tri lắc lắc đầu, ôm con trai đi ra cửa: “Con thật là ngốc nha, chẳng lẽ là giống cha của con, tương lai cũng là một người không học vấn không nghề nghiệp sao?”

Vi sa của cô còn chưa hết thời gian, cô còn chưa xài hết năm vạn đô la đã đổi, cô còn chưa có tìm được chồng của mình, con trai của cô cũng chưa nhìn thấy cha, nhưng cô đã lên máy bay, sau mười mấy tiếng đồng hồ, cô sẽ đáp xuống đất Trung Quốc.

Sẽ không đi thành phố A, có thể cách bọn họ càng xa càng tốt. Trên tay cô còn có tiền, từ từ tìm việc làm, thực sự không được nữa thì cứ tiếp tục nghề ban đầu của cô đi. Tài chính cũng gần đủ, mở cửa hàng bán đàn, cô và bánh bao nhỏ ở cùng một chỗ, sẽ rất vui vẻ?

Cô ngồi ở trên máy bay nhìn thấy mây cuộn mây tan, tâm lại dần dần bình tĩnh lại.

Người sống cả đời, chuyện sẽ không hoàn toàn được như ý, cô có thể tha thứ cho Mạnh Thiệu Đình, vậy cũng có thể tha thứ cho Mạnh Thiệu Hiên.

Tuổi càng lớn, cái nhìn đối với yêu hận càng lúc càng mờ nhạt. Cô không nên dựa vào đàn ông nữa, cô chỉ sống nương tựa với bảo bối là được rồi.

P/s: Hiện có ~ 40 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

“Thiệu Đình, em có thể không uống những thuốc này không?”

Mạn Quân khoác áo ngồi ở trên giường, trong tay cô nắm chặt hộp thuốc nho nhỏ kia, khẩn thiết mở miệng với Mạnh Thiệu Đình đứng trước gương.

“Thắm Mạn Quân, là cô tự mình lựa chọn con đường này, cô dựa vào cái gì mà nói điều kiện với tôi?”

“Cô ta đã đi rồi, đã đi tìm lão tam. Thiệu Đình, chúng ta là vợ chồng, sớm muộn gì chúng ta cũng phải có con, cha mẹ cũng đang chờ ôm cháu trai...”

“Tôi không muốn nghe những thứ này, tôi chỉ nhớ rõ khi đó cô sống chết khóc nháo, đến trước mặt cha mẹ tôi giả bộ đáng thương không muốn tôi chuyển ra ngoài. Cô nói với tôi thà rằng uống thuốc tránh thai không muốn có đứa nhỏ cũng muốn tôi và cô ngủ trên một cái giường. Mạn Quân, lúc đó cô đáp ứng rất êm tai, hiện tại muốn đổi ý sao?”

Anh xoay người lại, thờ ơ thất cả vạt, một đôi mắt hẹp dài nhiễm lên ý cười nhạt lãnh đạm.

Không phải cô muốn ngủ với tôi, không muốn phòng không gối chiếc sao? Tôi thành toàn cho cô, không ngờ cô còn không biết thỏa mãn? Còn muốn đòi lấy nhiều hơn? Cô cho là cô ấy đi rồi, cô liền đại công cáo thành sao? Thắm Mạn Quân, cô sai rồi!

“Khẩu vị của cô càng lúc càng lớn, nhưng tôi muốn nói cho cô biết, cho dù cô ấy đi rồi, cũng không tới phiên cô tới sinh con cho tôi. Tôi không cần, vĩnh viễn cũng không cần.”

“Thiệu Đình... Anh còn đang nhớ cô ta sao, cô ta đã ở chung một chỗ với Thiệu Hiên! Cô ta hoàn toàn không để ý đến anh, mà em yêu anh, em yêu anh!”

“Nhưng tôi không yêu cô.”

Mạnh Thiệu Đình lạnh nhạt nhìn cô, nước mắt cô đã không thể kích thích anh nữa. Anh biết cô vô tội, giống như Phó Tĩnh Tri yêu anh năm đó. Cô không có sai, nhưng không có cách nào, trong lòng anh không có vị trí của cô, mắt liền không nhìn thấy cô.

Mạn Quân lập tức cúi đầu xuống, cô cường ngạnh nuốt nước mắt, lại ngơ ngác nhìn anh, muốn nói lại thôi, đáy mắt tràn ngập một mảnh hơi nước.

“Như vậy, anh yêu cô ta, anh yêu Phó Tĩnh Tri sao?”

Mạn Quân níu chặt vạt áo trước ngực, lời vừa ra khỏi miệng, nước mắt cũng đã lặn xuống. Cô mở to hai mắt nhìn anh, lại nhìn thấy anh cúi đầu, động tác trên tay ngừng lại, cứ đứng an tĩnh không nhúc nhích như vậy.

Buổi sáng mùa đông mang theo lạnh lẽo khô ráo, có một chút ánh mặt trời chiếu vào từ ngoài cửa sổ, rơi vào trên gò má của anh. Mạn Quân xuyên qua nước mắt nhìn thấy trên mặt anh hiện lên một tầng cô đơn, lòng của cô lập tức rút chặt. Cô không nên hỏi, cô biết rất rõ ràng, đã sớm biết.

“Mạn Quân, cô cần gì phải hỏi những thứ không có chút quan hệ với cô.”

“Tại sao không có quan hệ? Thiệu Đình, em là vợ của anh, dù cho anh không muốn gặp em, thế nhưng em vẫn là vợ của anh. Cô ta đã đi rồi, trong lòng cô ta không có anh, vì sao anh không bỏ xuống được chứ? Cô ta không nhìn thấy tất cả chuyện anh làm, anh yêu cô ta như vậy...”

“Cô câm miệng!”

Mạnh Thiệu Đình bỗng nhiên giận dữ, anh cầm bình nước hoa trên bàn lên, ném lên người Mạn Quân. Mạn Quân muốn trốn, lại không thể nhúc nhích, bình nước hoa nện ở trên trán của cô, rồi rơi xuống đất vỡ tan. Mùi thơm ngào ngạt dần

dần tràn đầy cả phòng ngủ, hương vị kia khiến anh càng bức bối, lại không thể nói một câu nên lời.

221. Chương 222: Một Năm Sau (2)

Chương 222: Một năm sau (2)

Mạn Quân ngồi thần thờ ở nơi kia, cô bị cú ném vô cùng tàn nhẫn đó làm đau đớn không nhịn được, nhưng đau đớn vẫn không áp chế được chua xót và oán giận trong lòng, cô rốt cuộc nên làm thế nào? Nếu như tốt bụng nhượng bộ, dễ dàng tha thứ chỉ nhận được kết quả như vậy, cô tội gì còn muốn chấp nhất ?

“Tôi không muốn nghe đến tên của cô ấy, Thẩm Mạn Quân, nếu như cô không muốn cút ra khỏi căn phòng này, lập tức câm miệng cho tôi!”

Mạnh Thiệu Đình nắm chặt hai tay đến trắng bệch, anh không muốn nhìn nhưng lại vô tình liếc cô một cái, anh cũng không cần cô phải nhắc nhở Mạnh Thiệu Đình anh là một tên ngốc, làm chuyện ngu xuẩn như vậy!

“Tôi nói đúng tâm sự của anh , đúng hay không? Mạnh Thiệu Đình, anh là người nhu nhược! Anh thích cô ấy cũng không dám nói, anh muốn giữ cô ấy lại cũng không dám nói, anh cũng chỉ có thể mở mắt nhìn cô ấy và em trai anh ở cùng một chỗ, ngay cả đứa nhỏ cũng đã sinh, anh thật giống đà điểu, tôi thực sự khinh thường anh!”

Bỗng nhiên, Mạn Quân như người điên nhảy xuống giường, tóc tai cô bù xù đâm vào trên người Mạnh Thiệu Đình, mất hết lý trí la hét to hơn: ” Anh yêu cô ấy, cần gì phải đồng ý lấy tôi? Tại sao cho tôi hi vọng?”

Mạnh Thiệu Đình cực kỳ chán ghét bộ dáng bây giờ của cô, anh trở tay đẩy cô ra, không ngờ Mạn Quân nhanh chóng đứng dậy, đưa tay cào lên mặt của anh, cố gắng kìm nén nước mắt nước mũi trên mặt, cô đã không còn ngây thơ và yếu đuối như ngày xưa, quần áo cô xốc xếch kéo đánh anh, trong miệng không ngừng mắng: ” Anh hủy hoại tôi, Mạnh Thiệu Đình! Anh hủy hoại tôi, tôi theo anh nhiều năm như vậy, tôi lại rơi vào kết cục như vậy ?”

Mạnh Thiệu Đình tức giận sắc mặt tái nhợt, cuối cùng anh không thể nào nhịn được nữa, vào lúc móng tay cô cào đến sắp hủy diệt mặt của anh, một bạt tay vung ra, anh nổi giận đùng đùng, gần như không chế không được bản thân muốn đẩy cô ra, hàm răng cắn chặt thậm chí phát ra tiếng vang khanh khách, anh tức giận tới cực hạn, ngược lại chỉ về phía cô cười lạnh lùng: ” Tốt, rất tốt! Thẩm Mạn Quân, bây giờ cô chạy tới chỗ vãn tôi, thật ra tôi cũng muốn hỏi cô một chút !”

Anh càng cười càng âm trầm hung ác, đôi mắt đen hẹp dài tràn đầy hàn ý dày đặc, Mạnh Thiệu Đình chậm rãi đi tới trước mặt cô, anh vươn ngón tay thon dài ra, thoáng bóp chặt cằm của Mạn Quân, cô run rẩy, nhưng anh lại không lưu tình chút nào.

“Nếu như tôi nhớ không lầm, lúc trước khi tôi chuẩn bị ly hôn với Phó Tĩnh Tri, không muốn cô ấy liều chết quấy rối, nên cô phải về nước giúp tôi diễn một tuồng kịch.”

Khóe môi anh ngoan lệ cong lên, bóp chặt cằm của cô đến ra vết hồng, cười lạnh chậm chọc mở miệng: ” Sau khi tôi và cô ấy ly hôn, cô thuận lợi cùng tôi về Mỹ, tôi vốn dĩ không nghĩ ở một chỗ cùng cô, bởi vì từ đầu chí cuối tôi không có một chút tình cảm nào đối với cô, nhưng tôi nhớ rõ ràng, là cô chủ động theo đuổi tôi, thậm chí không tiếc rẻ lấy thân báo đáp. Khi đó tôi cũng đã nói rõ ràng với cô, tôi không thể nào yêu cô, thế nhưng cô nói cô không để ý, coi như là tôi không yêu cô, cô cũng muốn làm bạn gái của tôi, Thẩm Mạn Quân, tất cả lúc trước là do chính cô gieo gió gặt bão, tại sao lại nói tôi hủy hoại cô?”

“Tôi cho là nếu chúng ta ở bên nhau trong thời gian dài sẽ phát sinh tình cảm, tôi cho là thời gian lâu dài anh nhất định có thể nhìn thấy điểm tốt của tôi , dần dần thích tôi, vì thế tôi mới nói tôi không quan tâm chuyện anh có yêu tôi hay không...”

” Cô cho là? À... Như vậy, hủy hoại chính là cô , chẳng qua là cô tự cho mình đúng, có liên quan gì tới tôi?”

Anh buông cô ra, nhìn cô chật vật quỳ rạp trên mặt đất, giống như con thú nhỏ mới vừa lộ ra nanh vuốt sắc nhọn không phải là cô.

Mạnh Thiệu Đình nhìn xuống cô từ trên cao, anh vốn dĩ không muốn tuyệt tình với cô như vậy, đơn giản vì Thẩm Mạn Quân và anh đã quen biết từ nhỏ, anh biết cô không phải là một người con gái xấu, cũng không có giống như những phụ nữ trang điểm lộng lẫy tồn tại tâm địa gian xảo nói không rõ vây quanh anh

Nếu như không phải xảy ra hàng loạt biến cố, có lẽ anh thật sự có thể bình tĩnh sống như vậy cả đời , mặc dù anh không cách nào yêu cô.

Thế nhưng hiện tại, anh chợt phát hiện, anh không có cách nào chịu đựng được nữa.

Nhìn thấy nước mắt của cô, trong lòng chẳng những không có thương tiếc, ngược lại cảm thấy bức dọc nói không nên lời, một cô gái lúc nào cũng khóc suốt suốt, rất dễ khiến cho người đàn ông bất mãn, huống chi người đàn ông kia hoàn toàn không hề yêu cô.

Hôm nay, cô lại hảo huyền muốn có một đứa nhỏ, cô muốn đứa nhỏ là vì cái gì? Còn không phải là vì bảo vệ vị trí của chính mình, suốt đời trói chặt anh?

Nếu cô đã có tâm tư như thế, cũng không thể trách anh vô tình.

“Mạnh Thiệu Đình, đến bây giờ tôi mới biết, anh vốn dĩ không có trái tim, đối với người phụ nữ mà anh không thương, anh có thể không hề kiêng nể gì giẫm nát nhục nhã dưới chân, ngay cả một chút tôn trọng cũng không có, trước đây Phó Tĩnh Tri như vậy, hiện tại Thẩm Mạn Quân cũng như vậy, là tôi quá ngốc, hôm nay tôi đi tới bước này, bắt quá đi trên vết xe đổ của Phó Tĩnh Tri, nhưng tôi muốn hỏi anh một câu, nếu như tôi ly hôn với anh, có khi nào anh phát hiện ở trong lòng của anh, tôi cũng có một chút vị trí?”

” Cô và cô ấy, vĩnh viễn không thể nào giống nhau.”

Anh tàn nhẫn cho cô một đáp án, anh không chút mảy may đã cự tuyệt và triệt để đập tan khao khát duy nhất trong lòng Thẩm Mạn Quân.

Một người phụ nữ cố chấp, là một chuyện đáng sợ nhất.

Cô không nhớ rõ mình đã xem qua ở đâu một câu chuyện, kể về một người đàn ông rất hoang mang trước tình cảm của một người bạn nữ dành cho anh, lại nói đến người con gái đó đã thầm yêu mến anh ta suốt bảy tám năm, trong bảy năm đó hai người họ không có cơ hội gặp mặt nhau, chỉ thỉnh thoảng nói chuyện phiếm trên mạng, bạn bè kinh ngạc hỏi anh, có người thầm yêu mến anh trong suốt bảy năm, anh sợ cái gì? Anh ta trả lời, kỷ ức về cô vẫn còn mới mẻ.

Anh nói, chính vì cô thầm yêu mến tôi bảy năm, tôi mới sợ, cô nghĩ, suốt bảy năm không gặp mặt, cô vẫn chung tình, vậy nếu như tôi kết hôn, người phụ nữ kia không chịu nổi đi tự sát hoặc làm hại đến vợ của tôi, thì sao?

Phụ nữ luôn luôn cho rằng tình yêu của mình vĩ đại, thậm chí có đôi khi tự mình bị cảm động si tình này của mình làm cho lệ nóng doanh tròn, không biết rằng trong mắt đàn ông, cố chấp và ái mộ kéo dài không thôi của họ hoàn toàn là gánh nặng và khủng bố, đúng là làm trò cười.

“Mạnh Thiệu Đình, nếu như nói, từ đầu chí cuối, tôi chưa bao giờ nghĩ tới cùng cô ấy tranh giành vị trí trong lòng anh, từ đầu chí cuối, tôi không có làm bất kỳ điều gì bất lợi đối với cô ấy, tôi khoan dung, tôi có thể dễ dàng khoan dung tất cả, anh tin hay không tin?”

” Cô nói những điều này, thì có ích lợi gì, tôi và cô kiếp này là không có khả năng, cô đương nhiên không cần tranh giành, cô đã là vợ của tôi không phải sao.”

“Tôi tình nguyện là cô ấy.” Mạn Quân cười thống khổ, cô chậm rãi đứng dậy từ trên mặt đất, trên trán sưng đỏ, khuôn mặt cũng sưng lên, cô sờ hai má đang đau của mình, cười khổ một tiếng: ” Ôn ào như vậy, có lẽ mẹ nghe được, bộ dạng tôi thế này, không thể xuống lầu, anh nói với mẹ một tiếng, nói tôi không khỏe, không thôi bà lại lo lắng cho hai chúng ta.”

Mạnh Thiệu Đình nghe cô nói như vậy, có chút cảm động, anh khẽ gật đầu: ” Chuyện này cô không cần lo lắng, tôi sẽ xử lý.”

” Tôi hơi mệt, muốn ngủ một lát, anh đi ra ngoài trước được không?” Mạn Quân ngồi ở trên giường, cúi mặt không có nhìn anh, giọng nói của cô rất nhỏ, lại mang theo tuyệt vọng khắc đến trong xương.

Mạnh Thiệu Đình liếc nhìn cô một cái, nói: ” Cô cũng không cần cả ngày nghĩ ngợi lung tung, nếu tôi đã lấy cô, cũng sẽ không quá phận với cô. Sau này, không nên nhắc tới Phó Tĩnh Tri, tôi và cô ấy sẽ không ở bên nhau.”

Mạn Quân bỗng ngẩng đầu lên: “Chẳng lẽ anh không yêu cô ấy sao?”

“Chẳng lẽ tôi có yêu cô ấy sao?” Mạnh Thiệu Đình bỗng nhiên cười, trong mắt anh thoáng qua một chút bi thương: ” Cho tới bây giờ, cô ấy cũng không cần tôi, tôi không cần phải da mặt dày tiếp tục để tâm đến cô ấy, chẳng qua là một người phụ nữ, không có gì nghiêm trọng. »

” Anh luôn luôn lừa mình dối người.”

” Nếu cô muốn cho là như vậy, tôi cảm thấy cũng không phải là không được.”

222. Chương 223: Có Thể Không Gặp Hay Không...

” Nếu cô muốn cho là như vậy, tôi cảm thấy cũng không phải là không được.”

Chương 223: Có thể không gặp hay không...

Editor : May

Mạnh Thiệu Đình chần chừ một chút, lại nói thêm: “Có lẽ tôi có một chút suy nghĩ phức tạp với cô ấy, nhưng đều đã qua rồi. Tôi đã buông tay, cũng sẽ không quay đầu lại. Từ nay về sau, cô ấy sống thế nào, không có quan hệ gì với tôi.”

Anh nói xong, xoay người ra. Lúc đóng cửa, Mạn Quân nghe được giọng nói của anh: “Mấy ngày nay tôi có hơi bận, không trở về.”

Cô à một tiếng, tiếp tục ôm đầu gối ngồi ở trên giường, mà ánh mắt lại dính trên lưng anh. Anh vừa đi, cả căn phòng hình như cũng trống không theo, trong không khí còn tràn ngập mùi nước hoa ngào ngạt. Cô hít sâu vài hơi, cảm thấy lồng có chút đau. Mạn Quân xuống giường, kéo cửa sổ ra, gió lạnh thổi vào. Cô run rẩy một cái, nước mắt lạnh lẽo của cô cũng rơi xuống.

Xe của anh lái ra ngoài, biến mất không dấu vết trên mặt tuyết trắng xóa.

Cô cứ đứng ở đó nhìn, hai tay siết chặt song cửa sổ đến đau đớn.

Cô yêu anh nhiều năm như vậy, kết quả thì như thế nào, cho mình một kết quả hơi viên mãn thôi sao?

Một năm sau.

Thành phố C không được coi là thành phố tuyến hai quá lớn, vật giá đắt hơn thành phố tuyến hai phát triển rất nhiều, tiết tấu cuộc sống người thành phố này hình như cũng nhanh hơn người ở thành phố khác vài phần. Ở trên đường cái, gần như khó có thể nhìn thấy người đi đường thong thả dạo bước, khắp nơi đều là cảnh tượng người đi đường vội vã giành giật từng giây.

Năm giờ chiều, Tỉnh Tri khóa cửa hàng đàn lại. Cô đi chợ gần đó mua một ít thịt và rau dưa mới, lúc này mới ngồi lên xe buýt công cộng về nhà. Thuê nhà ở một tiểu khu không lớn, thế nhưng rất ngăn nắp sạch sẽ, trị an cũng vô cùng tốt. Vì cô độc thân mang theo bánh bao nhỏ, cho nên lúc ban đầu thuê phòng, yêu cầu quan trọng nhất chính là nhất định phải an toàn.

Cô thuê căn nhà có hai phòng, cô ở một phòng, bảo mẫu của bánh bao nhỏ ở một phòng.

Bây giờ bánh bao nhỏ đã hơn một tuổi, mỗi khi Tỉnh Tri nhìn thấy nó sẽ có hơi buồn. Đứa bé cùng tuổi sẽ biết gọi cha mẹ rồi, nó lại chỉ biết bò, bò rất nhanh, còn thích xem ti vi, mỗi ngày kiên trì xem bút màu Tiểu Tân với bảo mẫu. Đứa bé khác học được từ đầu tiên là cha mẹ, từ đầu tiên mà nó học được lại là – Tiểu Bạch

~

Lúc đó Tĩnh Tri gần như sắp khóc, thậm chí còn đang lo lắng trí lực hoặc là sức khỏe của bánh bao nhỏ có thể có vấn đề không? Thế nhưng ôm đi bệnh viện kiểm tra, lại không có bệnh gì. Tĩnh Tri không thể làm gì, bò liên bò đi, bò nhanh như vậy cũng không phải chuyện đơn giản đâu...

Lúc cục cưng ở trong bụng, cô cũng muốn sinh cục cưng thiên tài vô địch siêu cấp, giống như là cục cưng cực kỳ thông minh kỳ lạ ở trong những tiểu thuyết ngôn tình. Thế nhưng hiện tại nhìn thấy bánh bao nhỏ của mình luôn luôn là bộ dáng ngốc nghếch đáng yêu, trong lòng cô ngược lại cũng cảm thấy thỏa mãn. Nếu đứa nhỏ quá thông minh, mỗi ngày trưởng thành quần quýt lấy cô hỏi cha ở nơi nào thì sẽ rất phiền toái. Tĩnh Tri đã có dự cảm, bánh bao nhỏ của cô ngốc nghếch, chỉ cần cho ăn no rồi thì mọi chuyện đều tốt, hoàn toàn không nghĩ ra chuyện của cha!

Lúc cầm túi đi tới dưới lầu tiểu khu, mấy bác gái trong tiểu khu đang tập thể dục rung tay rung chân, vừa thấy cô đi qua, nhiệt tình chào hỏi với cô. Tĩnh Tri cũng cười nói chuyện với các bà, đứa bé Tô Mộc ở nhà hàng xóm lại vui vẻ nhào tới, ôm lấy cô không buông. Tĩnh Tri chơi với nó một lát, liền thấy chị hàng xóm qua đây, cười híp mắt nhìn cô: “Tĩnh Tĩnh, bánh bao nhỏ nhà em còn chưa có nhập hộ khẩu ư? Mất nhìn qua mấy tháng nữa nên đi nhà trẻ rồi...”

Trong lòng Tĩnh Tri lộp bộp một tiếng, mặt cũng có chút trắng. Nói một cách thẳng thừng, kỳ thực bánh bao nhỏ chỉ có thân phận là con riêng, con riêng nhập hộ khẩu không phải là chuyện đơn giản. Cô vừa không có chỗ dựa, cũng không có tiền dư để tạo quan hệ, thế nhưng bánh bao nhỏ đi học là chuyện quan trọng, hộ khẩu càng là chuyện lớn, vậy phải làm sao bây giờ?

“Chị Tần... Không có cha đứa nhỏ, có thể nhập hộ khẩu không?”

“VẬY... vậy thì có hơi khó, nhưng cũng không phải là không thể được. Đúng rồi, em có giấy khai sinh không?”

Tĩnh Tri có chút nhức đầu, cô cũng không rõ chuyện này lắm. Lúc trước sinh bánh bao nhỏ, ở cũ xong là cô đi ngay, khi đó chỉ lo hào hứng đi tìm Mạnh Thiệu Hiên, tìm cha của bánh bao, nên không giải quyết vấn đề hộ khẩu của bánh bao. Cô cũng là lần đầu tiên sinh con, hoàn toàn không biết phải làm mấy thứ này như thế nào?

Thấy vẻ mặt cô như vậy, chị Tần kia lại nói: “Nói một cách thẳng thừng, cũng chính là vấn đề tiền. Thói đời này, có tiền không có chuyện không làm được. Tĩnh Tĩnh, em đi làm hộ tịch một chút đi, tốn chút tiền, trước để bánh bao nhỏ nhập hộ khẩu, đây chính là chuyện lớn nghiêm trọng.”

Tĩnh Tri luôn miệng đáp ứng, ngày hôm sau liền đi đến chỗ giải quyết hộ tịch. Sau khi được tư vấn, Tĩnh Tri có chút buồn nản trở về. Cô nhất định phải có giấy khai sinh kia thì mới có thể để bánh bao nhỏ nhập hộ khẩu, mà cô hoàn toàn không biết cái đó ở đâu.

Cuối cùng vẫn là chị Tần nói cho cô biết, đi hỏi bệnh viện sinh bánh bao nhỏ, bình thường bệnh viện đều viết hóa đơn rõ ràng cho cái đó, không phải không có đâu.

Tĩnh Tri nhân lúc chủ nhật nên đóng cửa hàng đàn. Thành phố C cách thành phố A cực xa, cô tính toán một chút, đi qua lại cần gần hai ngày là đủ rồi. Bảo mẫu và chị Tần như là thân thích, tương đối tin cậy, cô cũng là không lo lắng vấn đề bánh bao.

Thẳng đến khi ngồi trên xe, thẳng đến khi chiếc xe cách thành phố A càng ngày càng gần, Tĩnh Tri mới phát hiện mình bắt đầu trở nên khẩn trương. Cô đã từng nói cả đời cũng sẽ không trở về nơi này, thế nhưng hiện tại lại lần nữa bước vào thành phố này, trong lòng lại là có chút tư vị nói không rõ.

Hình như có mong đợi, lại hình như vô cùng thấp thỏm, thẳng đến khi xe dừng lại, Tĩnh Tri xuống xe, đứng ở trong nhà ga lớn, cô vẫn cảm thấy có hơi choáng váng.

Ổn định tinh thần, cô mua một chai nước khoáng ở ven đường, đón xe taxi trực tiếp đi bệnh viện, khi tới đó là hơn bốn giờ chiều. Lúc trước Tĩnh Tri sinh bánh bao nhỏ ở bệnh viện này, trước đây khi ở bên cạnh Mạnh Thiệu Đình, có hơi đau đầu cũng sẽ tới nơi này, cũng có quen biết với vài bác sĩ.

Cô trực tiếp đi tìm bác sĩ Lâm đỡ để giúp cô, bác sĩ Lâm rất nhiệt tình tiếp đãi cô, còn hỏi thăm rất nhiều chuyện của bánh bao nhỏ, bảo y tá đi tìm giấy khai sinh.

“Tôi nhớ lúc đó đã đưa giấy khai sinh cho mọi người rồi mà, sao bây giờ lại tới tìm?”

Tĩnh Tri sững sốt, chợt lắc đầu: “Tôi chưa từng thấy qua giấy khai sinh.”

Bác sĩ Lâm nhớ lại một chút, gật đầu nói: “Chính là Mạnh tiên sinh cầm đi, cô không có hỏi tiên sinh sao? Hay là anh ta vớt rồi?”

Mặt Tĩnh Tri hơi hồng, lắc đầu nói: “Tôi không ở cùng với anh ấy.”

Bác sĩ Lâm sững sốt một chút, chặc chặc than thở, “Đáng tiếc, thực sự là đáng tiếc.”

Bà ấy thật giống như cực kỳ tiếc hận, luôn miệng nói nhiều lần. Chỉ chốc lát sau y tá đi tới, nói là không tìm được. Nơi đó nói lúc trước đã đưa cho Mạnh tiên sinh, bọn họ còn có ghi chép lập hồ sơ.

Tĩnh Tri vừa nghe liền có chút nóng nảy, cô cuống quýt kéo tay bác sĩ Lâm: “Bác sĩ Lâm, bà có thể giúp tôi khai một lần nữa không? Nhờ cậy bà...”

“Nếu như là trước đây, thật ra có thể giúp một chút, nhưng bắt đầu tháng ba năm nay, đã đổi tất cả con dấu rồi. Giờ làm giấy khai sinh mới, chỉ sợ sẽ có phiền phức.”

223. Chương 224: Sắc Tâm Không Thay Đổi, Tà Tâm Cũng Không Chết.

Chương 224: Sắc tâm không thay đổi, tà tâm cũng không chết.

Editor : May

Sắc mặt Tĩnh Tri càng trắng bệch, cô lập tức ngã ngồi ở trên ghế, trong mắt to trắng đen rõ ràng tràn đầy lo lắng, trên chóp mũi vênh cao cũng rịn ra mồ hôi. Cô mím chặt môi, trong lòng lại là một mảnh hỗn loạn, chẳng lẽ thật muốn cô đi tìm Mạnh Thiệu Đình sao?

Lúc trước cô bất chấp rời đi như vậy, hiện tại lại không đạt được mong muốn. Nếu anh thấy cô, nhất định sẽ cười nhạo châm chọc cô. Cái đó còn không quan trọng, quan trọng hơn là, cô thật không muốn dây dưa với anh. Hơn nữa cô vẫn lo lắng, nếu Mạnh Thiệu Đình biết cô không ở cùng một chỗ với Thiệu Hiền, có thể lại có ý đồ với cô không?

“Bác sĩ Lâm, bà giúp tôi gọi điện thoại cho Mạnh tiên sinh, nói bệnh viện cần dùng đến giấy khai sinh này, để anh ấy đưa cho bà, bà lại đưa cho tôi, tôi đi sao chép một bản rồi mang đi có được không?”

Dưới cơn lo lắng, bỗng nhiên Tĩnh Tri lại có một chủ ý, cô có thể nhờ bác sĩ Lâm ra mặt giúp một tay. Chỉ cần bác sĩ Lâm lấy được giấy khai sinh, cô cũng không cần chạm mặt với Mạnh Thiệu Đình, cũng khỏi cần xấu hổ.

“Vậy... Được rồi, vậy tôi thử xem.” Bác sĩ Lâm nhìn cô thật sự có nỗi khổ khó nói ở trong lòng, cũng sáng khoái đáp ứng.

Lúc này Tĩnh Tri mới nhẹ nhàng thở ra, thiên ân vạn tạ nói cảm ơn một phen. Hai người hẹn ngày mai liên lạc điện thoại, Tĩnh Tri lưu lại số điện thoại di động, lúc này mới rời khỏi bệnh viện, tùy tiện tìm một khách sạn.

Tới khách sạn, lập tức gọi điện thoại cho bảo mẫu, nghe được giọng bi ba bi bô ở bên kia của bánh bao nhỏ, Tĩnh Tri dần dần cảm thấy an lòng. Trong lòng cô, bảo bối của cô mới là quan trọng nhất, còn cái khác, nếu như quả thật muốn cô đi đổi mặt, không thể không đi đổi mặt, cô cũng chỉ có thể kiên trì đi gặp.

Vì con của mình chịu một chút ủy khuất, tính là chuyện đáng ngại gì chứ?

Một đêm trần trọc, lúc nắng sớm bình minh, cô lại không thấy buồn ngủ, rửa mặt chải đầu một chút, ngồi ở trước kính, cô tỉnh táo quan sát mặt mình.

Rèm cửa sổ khách sạn là màu xanh lá, mà hôm nay trời nắng, sáng sớm lại có ánh mặt trời. Ánh nắng xuyên qua rèm cửa sổ, trông rất đẹp mắt. Mà cô nhìn mình trong gương, có chút thất thần trong khoảng thời gian ngắn.

So với sáu năm trước, lúc vừa lấy chồng, trên mặt cô có chút tang thương, mà ở chỗ khóe mắt hình như có tơ máu nhàn nhạt. Nhưng cũng may, đôi mắt cô vẫn trong suốt như nước, đặc biệt lộ ra ngượng ngùng và mùi hương thiếu nữ. Trời cao vẫn thiên vị cô, da thịt của cô vẫn trắng nõn như ngọc như năm đó, vóc người của cô cũng không vì sinh bánh bao nhỏ mà biến dạng, vẫn tinh tế mà lại gầy nhỏ, chỉ là bởi vì mang thai sinh con mà càng có lỗi có lỗm một chút.

Ngón tay thon dài xanh nhạt khẽ vuốt xuống theo đuôi lông mày của mình, xúc cảm da thịt vẫn dần chắc và bóng loáng như năm đó. Cô đánh giá chính mình, nhưng dần dần cảm thấy mắt đục đỏ ngầu, làm cách nào cũng không nghĩ đến, làm cách nào cũng không nghĩ ra, sao cô lại đi tới mức độ này.

Trước hai mươi hai tuổi, cô ở Tĩnh Viên. Khi đó chỉ là sâu sắc mà lại buồn chán, đáng dấp như là con ve mùa hè kêu trên ngọn cây, đáng dấp giống như là ánh trăng kéo dài dưới cửa sổ, khi đó tuổi của mình vẫn còn trẻ, tinh thần lại phần chán bồng bột, chưa từng nghĩ tới trải qua sáu năm, bên cạnh cô chỉ có một đứa nhỏ không có cha.

Cô nhìn mình trong gương, khí sắc không tốt lắm, bởi vì tối hôm qua ngủ không ngon nên chỗ hốc mắt có hơi xanh. Cô đánh chút phấn, chỉ hơi tốt hơn một chút. Cô thở dài, từ trước đến nay cô không thích trang điểm, nhưng lần này ngay cả mình cũng có chút nhìn không được. Xem ra phụ nữ lớn tuổi, đúng là đến bản thân cũng không thể tự gạt mình rồi.

Bên này vừa mới sửa soạn cho mình gần xong, điện thoại liền vang lên. Tĩnh Tri cuống quýt chạy đến bên giường, cầm lấy điện thoại bên gối, vừa nhìn là số của bác sĩ Lâm, cô hoảng hốt nhận máy; “Alo, bác sĩ Lâm sao? Tôi là Tĩnh Tri.”

“A, được, bây giờ tôi đi qua ngay. Ừ... khoảng nửa giờ là có thể tới.”

Tĩnh Tri nói xong, cúp điện thoại, cầm túi liền vội vàng ra cửa. Cô đón xe đi qua, nửa giờ là đủ rồi.

Tới bệnh viện, thang máy vừa tới, có một y tá nhỏ ló đầu ra. Nhìn thấy cô xuất hiện, ánh mắt sáng lên, vẫy tay kêu lên: “Phó Tĩnh Tri tiểu thư sao? Bây giờ bác sĩ Lâm có một cuộc phẫu thuật nhỏ, muốn cô chờ bà ấy ở phòng nghỉ bên cạnh.”

Tĩnh Tri đi tới, mỉm cười gật đầu đáp: “Được, làm phiền mọi người.”

“Đừng khách khí, tôi mang cô đi qua đó.” Tuổi y tá rất nhỏ, nhìn cô liên tục. Tĩnh Tri bị cô bé nhìn đến ngượng ngùng, đành phải tìm đề tài nói: “Hôm nay bác sĩ Lâm bận nhiều việc sao?”

“Cũng không bận lắm, chỉ là đột nhiên có một sản phụ đến, bác sĩ Lâm liền đi. Không quá hai mươi phút sẽ trở lại, cô uống tách trà đợi một lát.”

Y tá nhỏ đưa cô đến trước cửa đóng chặt thì đứng lại, nói: “Chính là chỗ này, Phó tiểu thư cô tự nhiên, tôi còn phải đi thăm phòng bệnh, không nói chuyện với cô nữa.”

“Cảm ơn, cô đi nhanh đi.” Tĩnh Tri lễ phép nói cảm ơn, thấy y tá nhỏ rời đi, liền xoay người lại, cúi thấp đầu đẩy cửa ra.

Tĩnh Tri đi hai bước mới ngẩng đầu lên, vừa ngẩng lên, bước chân của cô liền dừng lại, cả người cũng dừng sờ tại chỗ. Trong phòng còn có một người, chính xác mà nói, là một người đàn ông mà cô rất quen thuộc, đang đứng ở trước cửa sổ, đưa lưng về phía cô.

Mặc dù ánh nắng mùa đông ấm áp, nhưng cũng không quá nóng, cả người anh dung nhập ở giữa ánh nắng, chiếu vào đáy mắt cô chính là phác họa hình dáng cao to và tuấn đạt.

Một năm, kì thực chớp mắt liền trôi qua. Bởi vì có bánh bao nhỏ làm bạn, cô cũng không cảm thấy khó khăn, cũng không có thời gian thương xuân thu buồn. Mặc dù thỉnh thoảng sẽ nhớ tới quá khứ, thỉnh thoảng nhớ tới anh, nhưng cô vẫn không cho anh tồn tại ở trong đầu mình hơn ba giây.

Lúc này gặp lại, cô chỉ cảm giác mình đứng ở nơi đó, tiến lùi đều không được, trong tai liên nổ vang, mà tim đập lại dần dần bình ổn lại.

Cô nhớ lúc rời đi từng nói, cô không hề hận anh, cũng sẽ thử tha thứ cho anh, như vậy hôm nay gặp lại, vì sao không thể như là đối mặt bạn bè cũ, nói với anh một tiếng xin chào?

Cô muốn mở miệng, há miệng mấy lần, nhưng ngay cả một chữ cũng nói không nên lời. Cô đứng bất động, anh cũng không động, thời gian giống như dừng lại, yên lặng trôi qua.

Mạnh Thiệu Đình nhìn cảnh tượng vào đông ở ngoài cửa sổ, cành cây rơi hết lá, bày ra các loại tư thế tịch liêu. Nhánh cây vươn về phía bầu trời, thỉnh thoảng sẽ có chim bay qua dừng ở nơi này hót vang. Ánh mặt trời mặc dù ấm áp, lại mang theo ý vị cô độc, anh đứng ở nơi đó, bỗng nhiên không dám xoay người sang chỗ khác vào lúc này.

Ngày hôm qua lúc nhận được điện thoại của bác sĩ Lâm, anh có hơi giật mình, ngược lại cũng hiểu được, cô về nước, cũng không có ở cùng với Thiệu Hiên.

Kỳ thực nếu muốn biết chuyện của cô cũng không khó chút nào, nhiều lần An Thành đều muốn nói với anh nhưng lại thôi, là chính anh không muốn biết mà thôi.

224. Chương 225:

Chương 225:

Editor : May

Một năm trước, lúc cô hào hứng chạy đi nước Mỹ, anh liền biết chỉ có một kết quả như vậy. Nét mặt cha nhìn có vẻ nhàn nhạt với Thiệu Hiên, nhưng thật ra trong xương lại cực kỳ coi trọng, bởi vì lúc trước người phụ nữ tên là Lê Lê kia gần như là thiếu chút nữa dụ dỗ cha ly hôn với mẹ. Vì thế cho tới nay, anh và anh cả cũng không có quá quan tâm tới Thiệu Hiên, mà mẹ càng ước gì Thiệu Hiên hồ nháo thành một kẻ vô tích sự.

Đã có cha ở nước Mỹ làm bạn, đừng nói Phó Tĩnh Tri ở cùng một chỗ với Thiệu Hiên, dù chỉ gặp mặt cũng đã khó như lên trời.

Chỉ là, tuy anh biết kết quả, nhưng vẫn thành toàn cô, thả cô đi nước Mỹ.

Tờ giấy khai sinh kia đúng là ở trong tay của anh, chẳng qua từ đó tới nay, trong lòng anh bức bối với chuyện cô rời đi, hoàn toàn không để ý việc nhỏ như vậy. Cô không đề cập tới, anh cũng quên mất đưa giấy khai sinh cho cô.

Mà anh cũng chưa từng có con, nhập hộ khẩu hoặc những việc vặt khác, đại thiếu gia như anh hoàn toàn là một đầu óc tương hồ, dốt đặc cán mai.

Nhưng hôm nay anh lại muốn cảm tạ dốt đặc cán mai của mình, còn có thể có lý do quanh mình chính đại nào để gặp cô tốt hơn sao?

Anh không muốn lại để cô biết sự quan tâm và tâm ý của mình, anh cũng không có tâm tư xấu xa nào. Đúng, anh không muốn dây dưa với cô nữa. Chỉ là, chỉ là muốn đến liếc nhìn cô một cái mà thôi.

“Phó tiểu thư, một năm không gặp, vẫn khỏe chứ?”

Anh xoay người lại, giọng nói lạnh nhạt, ánh sáng ở trên mặt của anh dẹt ra một tầng rục rờ kỳ lạ động lòng người, mà áo khoác gió màu đen kia tôn lên vẻ thon dài và tuấn mỹ của anh. So với một năm trước, hình như anh gầy đi một chút,

nhưng đường cong gương mặt lại càng trở nên kiên nghị rõ ràng. Tóc vẫn ngắn như trước, lộ ra ôm trọn cái trán đẹp mắt. Đôi mắt của anh nửa hé, tựa như đang nhìn cô, nhưng lại mang theo chút thờ ơ. Môi của anh lại treo nụ cười nhợt nhạt, mà bờ môi lãnh đạm lại làm cho nụ cười của anh thoát nhìn có chút xa cách.

Anh cứ đứng ở nơi đó như vậy, dùng giọng nói độc nhất vô nhị của anh nói ra một câu đạo đầu bình thường.

Tĩnh Tri nhẹ nhàng cắn môi dưới, cúi thấp nửa đầu. Tóc dài của cô trượt xuống theo vai, rũ xuống trên áo lông tuyết trắng. Cô vốn đã rất trắng, lại mặc một áo lông màu trắng, càng tôn lên làn da như tuyết. Cả người gần như đều hòa chung một chỗ với màu trắng kia, rất nhiều tóc đen thật dài và màu trắng kia đối lập rõ ràng nên càng nổi bật hơn. Thoạt nhìn tóc đen như thác nước, da thịt như ngọc, mà hệ thống sưởi trong phòng hơi ấm áp lại làm cho hai gò má của cô nhiễm chút sắc hồng. Cứ nhìn qua như vậy, chỉ cảm thấy cô xinh đẹp trong veo như nước, thoạt nhìn còn như là cô gái nhỏ hơn hai mươi.

Lòng anh hơi buộc chặt, ngón tay nắm mở mấy lần, đầu ngón tay có hơi run rẩy. Anh hơi đưa mắt tránh đi, yết hầu lại kéo căng, tay nắm chặt thành quyền đặt ở bên miệng, cúi đầu ho hai tiếng.

Tiếng ho của anh kinh động đến cô, Tĩnh Tri có chút bối rối giương mắt nhìn anh một cái, lại gắt gao cúi thấp đầu. Cô cắn chặt môi, giọng nói gần như là muỗi kêu: “Mạnh tiên sinh, đã...đã lâu không gặp.”

Mạnh Thiệu Đình nghe được cô hơi nói lấp, không khỏi cười, đáy mắt lóe ra gợn sóng nhàn nhạt. Anh tiến nhanh tới một bước, lại mở miệng: “Phó tiểu thư về nước rồi ư?”

Một câu nói vốn vô tâm của anh lại làm cho Tĩnh Tri lập tức cảnh giác, mặt cô càng hồng hơn, cảm thấy có chút mất mặt, nhưng vẫn cứng ngắc gật đầu: “Ừ.”

Mạnh Thiệu Đình thấy gương mặt cô đột nhiên treo đầy sương lạnh, bỗng nhiên có chút không biết phải làm sao. Vui sướng nhìn thấy cô dần dần giảm đi, bị

anh cường ngạnh chặn lại. Anh thu hồi nụ cười, khách sáo mở miệng: “Phó tiểu thư muốn giấy khai sinh của Phi Đồng sao?”

Tĩnh Tri bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn anh, mắt to trắng đen rõ ràng sáng ngời giống như hắc diệu thạch. Trong lòng cô âm thầm phỏng đoán, dựa theo tính tình và thủ đoạn trước sau như một của anh, anh nhất định lại muốn đến áp chế cô, hoặc là đưa ra yêu cầu không chịu nổi gì đó!

Mạnh Thiệu Đình nhìn thấy thần sắc từ đáy mắt cô, trong lòng đã sáng tỏ hơn phân nửa. Trên mặt anh vẫn không thay đổi biểu tình, nhưng trong lòng thì dần dần băng lãnh. Ở trong lòng của cô, từ trước đến nay anh đều là một người đàn ông có tâm tư xấu xa, không có một điểm tốt nào. Nếu như thế, anh càng không muốn để cô nhìn thấy chính mình vẫn còn lưu luyến cô.

Mạnh Thiệu Đình nghĩ tới đây, đưa tay lấy ra một tờ giấy mỏng từ túi trước. Anh đi vài bước, đứng ở trước mặt cô.

Mùi hương trên người cô thay đổi, không còn là mùi hoa sơn chi quen thuộc trong giấc mộng kia, nhưng vẫn mát mẻ dễ ngủ, trong lúc mơ hồ, hình như còn mang theo hương sữa đặc biệt của trẻ con. Anh cũng có chút hoảng hốt, ánh mắt dần dần không thu lại được. Anh tinh tế nhìn mặt của cô, lại nhìn xuống dọc theo đường cong của cằm, hình như nơi đó của cô cũng có thay đổi...

Nhớ lần cuối cùng chạm vào cô, cũng không có lớn giống như vậy...

Mạnh Thiệu Đình chỉ cảm thấy tim đập nhanh một trận, trong cổ họng giống như bị người đốt một cây đuốc, hai tròng mắt cũng dần dần sáng rực.

“Mạnh tiên sinh! Ngài đang nhìn cái gì?” Tĩnh Tri có thể thấy ánh mắt của anh càng ngày càng không thích hợp, bỗng lui về phía sau một bước. Theo bản năng ôm lấy hai cánh tay, về mặt đề phòng và chán ghét trừng anh.

Ánh mắt này của anh là gì? Giống như cô là con dê đợi làm thịt, anh gần như dùng ánh mắt ăn sống nuốt tươi cô!

Về mặt Mạnh Thiệu Đình xấu hổ không thôi, anh hạ mi mắt che khuất thần sắc nơi đáy mắt của mình, trực tiếp đưa giấy khai sinh cầm trong tay cho cô. Nhìn cũng không nhìn cô một cái, mở miệng nhàn nhạt nói: “Đây là giấy khai sinh của Phi Đồng, em cầm lấy, tôi đi đây.”

Anh nói xong, lại thật sự lướt qua cô, trực tiếp đi đến cửa. Trong khoảng thời gian ngắn, Tĩnh Tri có chút trở mắt. Không đúng đâu, đây hoàn toàn không phù hợp với tác phong trước sau như một của Mạnh Thiệu Đình?

Cơ hội tốt để bức bách uy hiếp cô như vậy, anh lại không lợi dụng sao?

Ngược lại thoát nhìn, giống như là chạy trốn chết.

Tĩnh Tri hoài nghi ánh mắt rơi vào trên cánh cửa, anh đi thật, cô gần như là không cần tốn nhiều sức liền lấy được giấy khai sinh của Phi Đồng, mà anh cũng không có làm khó dễ cô!

P/s: Hiện có ~ 40 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Cô một mình ngăn người hỏi lâu, mới nhớ tới mở giấy khai sinh trong tay ra. Anh sẽ không buông tha cô đơn giản như vậy, nhất định động tay động chân gì đó trên giấy khai sinh của bánh bao nhỏ rồi!

Lật qua lật lại nhìn tờ giấy kia, lại không có nhìn ra chỗ nào không ổn. Đúng lúc bác sĩ Lâm trở về, Tĩnh Tri lại đưa cho bà ấy xem, bà ấy cũng nói không có vấn đề. Lúc này Tĩnh Tri mới yên lòng, sau khi tạm biệt với bác sĩ Lâm liền trở về khách sạn. Trần trọc ngẫm nghĩ hồi lâu, nhưng vẫn cảm thấy không đúng. Mạnh Thiệu Đình là người đàn ông có tính tình âm hiểm, sẽ thành toàn cô đơn giản như vậy sao?

Dù sao cô cũng không tin.

Tĩnh Tri hạ quyết tâm, vội vàng thu dọn đồ đạc của mình, đi trả phòng khách sạn trước, rồi chạy thẳng tới nhà ga.

Sau khi cô ngồi lên xe về thành phố C, An Thành lập tức gọi điện thoại cho Mạnh Thiệu Đình. Sau khi báo cáo một phen, giọng nói của Mạnh Thiệu Đình lại chậm chạp không có vang lên trong loa.

An Thành không dám cúp, cũng không dám nhiều lời, liền nín thở ngưng thần chờ Mạnh Thiệu Đình mở miệng.

Không quá mấy phút, giọng nói của Mạnh Thiệu Đình mới lại vang lên trong tai nghe: “Tôi biết rồi, anh cũng đừng hành động gì, nên làm gì liền làm cái đó đi.”

Nói xong, điện thoại liền bị cúp, An Thành có chút không hiểu, sau đó mới à một tiếng, lại nghĩ tới cái gì, vội vàng gọi một cú điện thoại cho Bình Bình.

225. Chương 226: Anh Cố Ý!

Chương 226: Anh cố ý!

Editor : May

Mạnh Thiệu Đình cúp máy, thân thể tựa về phía sau. Ghế to như vậy xoay chuyển nửa vòng, liền chậm rãi dừng lại. Ngón tay thon dài của anh gõ nhẹ một cái lên tay ghế, mà một đôi tròng mắt đẹp lại nheo lại thật sâu, cảm hơi kiêu ngạo giờ lên, trong lòng lại trống rỗng.

Đáy lòng tựa hồ bắt đầu rục rịch, nhưng ba lần bảy lượt lại bị anh đè ép xuống. Nhớ tới biểu tình buổi sáng của cô, trong lòng anh liền khó chịu một trận.

Người phụ nữ kia nhìn anh giống như là nhìn lũ lụt, thú dữ, giống như rất sợ anh bỏ nhào tới. Anh hoàn toàn không có ý định làm gì, cũng không muốn quần quýt không rõ với cô, cô sợ cái gì?

Mạnh Thiệu Đình càng nghĩ càng giận, nhịn không được dùng một cước đá vào bàn trà. Choang một tiếng, tách trà trên bàn rơi vỡ đầy đất. Đúng lúc này cửa phòng làm việc mở ra, mặt Mạnh Thiệu Tiệm mang ý cười đi tới, phía sau còn theo mấy người đàn ông khá lớn tuổi.

“Này lão nhị, chú làm sao thế? Phát tính tình lớn như vậy?” Mạnh Thiệu Tiệm hơi nhướn mày, thấy đồng lõa xộn đầy đất, không khỏi mỉm cười mở miệng nói.

Mạnh Thiệu Đình liếc hắt một cái, chậm rãi đứng lên: “Sao anh cả lại tới đây vào lúc này? Tôi nhớ lão già cho anh đi Pháp nói chuyện làm ăn mà, thế nào, chuyện thuận lợi không?”

“Cùng nhờ may mắn của lão nhị, tất cả coi như là thuận lợi, Thiệu Tiệm không làm Mạnh thị hổ thẹn.”

“Đại thiếu gia cũng quá khiêm nhường, từ trên xuống dưới người nào không biết năng lực của đại thiếu gia. Dù cho Chiêm Mỗ Tư kia xảo quyệt hơn nữa, còn không phải cũng cam bái hạ phong sao?”

Hai người đàn ông đi theo vào với Mạnh Thiệu Tiệm không hề dè dặt liên tục tán thưởng, sắc mặt Mạnh Thiệu Đình khẽ biến, nhưng vẫn bất động thanh sắc: “Thủ đoạn của anh cả, Thiệu Đình luôn luôn bội phục. Thế nào, hiện tại qua đây là có chuyện gì sao?”

Mạnh Thiệu Tiệm trực tiếp đi qua ngồi trên sofa bên cạnh, hất đưa tay thưởng thức vật giống như trang trí. Không nâng mí mắt, ngữ điệu nhẹ nhàng, trêu chọc nói: “Lão nhị làm chủ tịch, ngược lại càng ngày càng xa lạ với người anh cả như anh.”

Mạnh Thiệu Đình nghe vậy cười ha ha, đưa tay rót một tách trà nóng, đưa tới nói: “Nhưng lời này của anh cả là đang trách cứ em trai sao? Thực không phải Thiệu Đình muốn xa lạ với anh cả, mà là xưa nay anh cả bận rộn, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ từ trên xuống dưới công ty này đều không thể thiếu anh cả, Thiệu Đình nào dám đi quấy rầy anh cả chứ?”

Mạnh Thiệu Tiệm khẽ gật đầu, vỗ nhẹ một cái trên vai anh, ý bảo anh trước ngồi xuống, thành khẩn nói: “Lão nhị nói như vậy, làm cho tâm anh cả sinh bất an. Lão nhị mới là đầu rỗng của công ty, anh cả trời sinh chỉ là mệnh chân chạy vật, nhưng xưa nay lão nhị được cha mẹ thương yêu, không muốn để lão nhị bôn ba bên ngoài, lúc này anh cả mới làm nhiều một chút. Nếu lão nhị mất hứng, người anh cả như anh đây tự nhiên cũng muốn chăm sóc anh em, hiện giờ lão nhị làm chủ tịch đã hơn một năm, thành công của công ty liên tiếp kéo lên, đây đương nhiên đều là công lao của lão nhị, ngay cả cha đều khen lão nhị không dứt miệng. Mặc dù anh cả có vài phần công lao ít ỏi, nhưng cũng không dám kể công. Huống chi, mấy ngày nay ngược lại cảm thấy thân thể có chút không thoải mái, vì thế từ nay về sau, chuyện của công ty vẫn muốn lão nhị tốn nhiều tâm tư một chút ...”

Những lời này nói của Mạnh Thiệu Tiệm xác thực rất khéo léo, hắt bất động thanh sắc quan sát sắc mặt Mạnh Thiệu Đình, thấy anh vẫn trước sau như một cười như không cười, không khỏi có chút sờ không được tâm tư của anh. Hắt nói cái đó, bất quá là thăm dò một phen, không ngờ hắt vừa dứt lời, Mạnh Thiệu Đình liền cười nói, vẻ mặt áy náy: “Tôi biết xưa nay anh cả vất vả, vẫn muốn anh cả không bôn ba như vậy nữa, chỉ là lo lắng miệng lưỡi người ngoài, hôm nay nghe anh cả nói thân thể không tốt, Thiệu Đình thực sự là lo lắng trong lòng. Tôi vốn nên gánh vác trọng trách, lại cứ để anh cả gánh, tôi thật sự không phải. Kể từ hôm nay, anh

cả tính dưỡng một khoảng thời gian đi, đợi thân thể anh cả tốt hơn, em trai là tôi đây vẫn muốn ý lại sự chăm sóc của anh cả đây.”

“Nhị thiếu, anh – ”

Một lời của anh vừa thốt ra, sắc mặt người nọ liền thay đổi, nhin không được tiến lên một bước, chỉ Mạnh Thiệu Đình mắng to...

Mạnh Thiệu Tiệm lại khẽ nhất tay ngăn lại, nét mặt vẫn đậm phong khinh: “Như vậy, anh cả cảm ơn sự chăm sóc của lão nhị. Công việc của lão nhị bề bộn, anh cả cũng không ở lại nữa, đi trước.”

Mạnh Thiệu Đình đưa tay cầm tay Mạnh Thiệu Tiệm, đưa đến cạnh cửa. Lại tha thiết dặn hắt mấy câu, muốn hắt yên tâm tính dưỡng, sắc mặt Mạnh Thiệu Tiệm càng trắng bệch. Đến cuối cùng, gương mặt gần như tái mét, mang theo đoàn người bước nhanh rời đi.

“Đại thiếu, nhị thiếu gia cũng khinh người quá đáng. Ngài chỉ là thăm dò mấy câu, ai ngờ anh ta lại không biết xấu hổ như vậy, ngay cả anh ruột của mình mà cũng muốn tính toán!”

“Chuyện cho tới bây giờ cũng phải trách tôi, tính tình Thiệu Đình sớm đã không còn giống như lúc trước. Là tôi xem nhẹ nó, nhưng như vậy cũng được, chúng ta ăn nhiều thiệt thòi trước mặt nó, cũng khiến nó buông lỏng cảnh giác, như vậy chúng ta có thể làm tốt chuyện đó hơn.”

Mạnh Thiệu Tiệm đi vào thang máy, mặc dù mi tâm hấn nhú chặt, nói chuyện lại vẫn cẩn thận không quan tâm hơn thua, mà mấy người theo bên cạnh hấn lại là biểu tình cau có, rõ ràng không có bình tĩnh như hấn.

“Nhưng đại thiếu có tính toán gì không?” Người đàn ông nhỏ gầy vẫn chưa từng mở miệng kia, lúc này mới nhẹ giọng hỏi một câu.

Chân mày Mạnh Thiệu Tiệm nhướng lên, ngược lại cười híp mắt với những người kia, nói: “Mấy người đều nghe nói món ăn thôn quê ở thành phố C nổi danh cả nước chứ. Nơi đó núi kề biển, đúng lúc hiện tại chúng ta nhàn rồi, tôi mời các vị tiền bối đi tiêu dao một phen? Chúng ta đi tụ họp, nếm thử món ăn thôn quê dân dã một lần đi, rồi đi ngâm suối nước nóng, thực sự là thần tiên cũng không tiêu dao bằng!”

P/s: Hiện có ~ 80 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Mấy người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng biết từ trước đến nay khó có thể phỏng đoán tâm tư đại thiếu, một đám người chỉ đành miễn cưỡng cười cười đáp ứng.

Mạnh Thiệu Tiệm lại là một bộ dáng mong mỏi, lại kéo mấy người liên tục nói rất nhiều phong cảnh danh thắng và một ít tiệm ăn đặc sắc. Dẫn người đi trước đặt vé máy bay và khách sạn, bảo là bọn họ muốn xuất phát vào hôm sau, mọi người đi chơi đùa thỏa thích một lần.

Xuống lầu đi ra ngoài, mấy người đưa Mạnh Thiệu Tiệm lên xe, lại cảm thán mấy câu, từng người đều rời đi.

Mạnh Thiệu Tiệm khởi động xe, nụ cười trên mặt lại dần dần dừng lại. Đôi mắt của hấn dần dần trở nên âm trầm, mà ở trong đó giống như đã giăng đầy mây đen, dần dần nhìn không ra thần sắc cũ của hấn. Mà đôi tay cầm tay lái lại nắm chặt từng chút một, ở các đốt ngón tay nổi lên màu xanh trắng.

Mặc kệ hấn vẫn vương hơn nữa, mất nhiều tâm lực hơn nữa, nhưng vẫn ở dưới Thiệu Đình. Dựa lưng vào đại thụ, quả nhiên là hóng gió tốt

Đáy lòng hấn tức giận cuộn cuộn, trước đó hấn thỉnh thoảng có chút quá phận, hoặc là cố ý ngáng chân Thiệu Đình ở bên ngoài, nhưng nó vẫn là một bộ dáng không sao cả. Có đôi khi hèn dỗi chịu thiệt một chút, cũng không để ở trong lòng chút nào, mà nay nghĩ lại, mới biết được nó hoàn toàn không phải lòng dạ rộng lượng. Nói không chừng nó sớm xem thấu tâm tư của hấn, giả vờ như vậy, cho tới bây giờ mới hung hăng cho hấn một kích.

Vừa rồi hấn giả vờ trong lòng thoải mái, kì thực nội tâm đã căm thù đến tận xương tủy. Mạnh Thiệu Đình chỉ là hơi hợm nói một câu muốn hấn nghỉ ngơi thật tốt, kì thực chính là chờ thời cơ đoạt quyền của hấn.

226. Chương 227:

Chương 227:

Editor : May

Cho tới bây giờ, Mạnh Thiệu Tiệm hấn có cái quyền gì ở Mạnh thị chứ? Nếu nói lúc trước, hấn còn tồn tại mấy phần tình nghĩa anh em, không muốn đuổi tận giết tuyệt, nhưng chuyện cho tới bây giờ, đã bị một câu nói của nó làm cho không hề có đất đặt chân. Nếu hấn còn chần chừ nữa, sớm muộn gì cũng sẽ bị Mạnh Thiệu Đình đuổi tới nước ngoài thôi. Một phần gia nghiệp thật tốt, hấn lại chỉ có thể coi chừng một phần đất đai sống qua ngày thôi sao. Cùng là con cháu nhà họ Mạnh, hấn còn là con trai trưởng, dựa vào cái gì lại bị nó đè ở phía dưới chứ?

Mạnh Thiệu Tiệm nghĩ tới đây, lệ khí nơi đáy mắt càng sâu. Nếu không dựa vào từ trên xuống dưới công ty còn cho hấn mấy phần thể diện, cũng có mấy tâm phúc cực kỳ trung thành đi theo lời Mạnh Thiệu Đình xuống ngựa. Qua ít ngày nữa, khi nó thành công thu mua lòng người, hấn càng không có đất đặt chân rồi!

Nghĩ một chút, không khỏi nghĩ đến tin tức tâm phúc nằm vùng ở chỗ Mạnh Thiệu Đình của hắn đưa tới. Phó Tĩnh Tri trở về thành phố C lâu như vậy, mới vừa gặp mặt Mạnh Thiệu Đình một lần. Nên đi thành phố C một chuyến, hơn nữa nói không chừng sau này sẽ phải đi nhiều thêm mấy lần.

Tình cảnh của Thiệu Hiền ở nước Mỹ càng ngày càng không tốt, ngược lại có thể tạm thời ném ở một bên. Hơn nữa thời gian trôi qua lâu như vậy, hình như cha đã không còn đề phòng hắn như lúc trước. Mà từ lần sự kiện kia, mặc dù Tổng Cảnh cũng chưa hoàn toàn làm theo phân phó của hắn, nhưng cũng không có tính sai chuyện. Có lẽ qua không bao lâu nữa, hắn cũng nên tạo một cơ hội để cho Thiệu Hiền về nước, nhưng phải nắm tốt thời gian lần trở về nước này của nó.

Muốn để khi mầm móng si tình của lão nhị làm sao cũng không nở buồng tay, sẽ lần nữa thả ra một con sói khác, đến tranh con dê con này.

Một năm không thấy, còn không biết hiện tại Phó Tĩnh Tri có bộ dáng gì rồi.

Hắn còn nhớ rõ một năm trước lúc cô rời đi, hắn đang xử lý chuyện khó giải quyết kia, chưa từng gặp mặt cô lần cuối cùng. Mà một năm này, hắn lại vội vàng

tranh ngoài sáng trong tối với Thiệu Đình, có mấy lần lại muốn mang quân cờ Tĩnh Tri này ra, nhưng nghe tâm phúc kia nói, Mạnh Thiệu Đình thật giống như thực sự không có gì lưu luyến với Phó Tĩnh Tri. Từ trước đến nay, hắn làm việc đều cẩn thận, không có chuẩn bị chu đáo thì hắn tuyệt đối không chịu tùy tiện ra tay.

Biết Mạnh Thiệu Đình này khoảng ba mươi năm, từ trước đến nay hắn biết người em trai này của mình có bao nhiêu duyên tốt với phụ nữ, mà trong xương lại có bao nhiêu bạc tình. Nếu nó quả thật yêu sâu đậm Phó Tĩnh Tri, lúc trước chắc chắn sẽ không chịu buông tay, coi như là nhịn đau bụng ra, cũng lập tức tìm tới cửa sau khi Phó Tĩnh Tri bị vấp ngã trở về nước từ California. Nhưng nó chưa bao giờ hao tổn một chút tâm tư nào trên người cô, quả thật khiến hắn có chút hoang mang.

Đồn ép chuyện đến nóng nảy, không chừng sẽ làm phản tác dụng. Hắn án binh bất động, nhưng ngược lại để cho hắn nghĩ được một chút gió thổi cỏ lay.

Thiệu Đình không chủ động, hắn làm anh cả, chẳng phải là nên chế tạo chút cơ hội chủ động cho nó sao?

Nghĩ thế, đôi mắt hắn dần dần tràn ngập ý cười thâm thúy. Xem ra trời cao đóng một cánh cửa của hắn, nhưng lại mở ra một cánh cửa sổ cho hắn, cô thật đúng là phúc tinh của hắn.

Chỉ là, nếu hai người bọn họ lại quần quýt cùng một chỗ, tránh không được thân mật da thịt. Thỉnh thoảng hắn nhớ tới, vẫn sẽ cảm thấy tâm có chút đau nhói. Nhưng đại trượng phu làm việc, không nên câu nệ tiểu tiết. Đợi đến cuối cùng, thắng làm vua thua làm giặc, hắn muốn một phụ nữ, không phải sẽ dễ như trở bàn tay sao?

Về phần hiện tại, cô vẫn nên tiếp tục phát huy tác dụng quân cờ của cô đi.

Sau khi Tĩnh Tri trở về từ thành phố A, ngày hôm sau liền mang giấy khai sinh của bánh bao nhỏ nhập hộ khẩu. Kỳ thực tình huống của bánh bao nhà cô

cũng không phải là rất nghiêm trọng, theo cảnh sát nhân dân hộ tịch giải thích, bánh bao nhỏ nhà cô không tính là con riêng. Bởi vì cô ly dị, nên nhiều nhất cũng chính là đứa bé gia đình đơn thân. Lúc này Tĩnh Tri mới thở dài một hơi, lại âm thầm xấu hổ vì sự ngu ngốc của mình. Nhưng dù sao cô là một thiên kim đại tiểu thư, từ nhỏ chưa từng tiếp xúc đến mấy thứ này, mặc dù cô ở nhà họ Phó cũng không phải là được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay, nhưng ít ra cũng là sống an nhàn sung sướng, không biết khó khăn của dân gian, chưa từng hiểu được sinh đứa nhỏ sẽ có nhiều chuyện phiền phức như vậy?

Giải quyết xong vấn đề hộ khẩu của bánh bao nhỏ, Tĩnh Tri liền cảm giác tảng đá lớn trong ngực mình hoàn toàn rơi xuống. Chỉ là lần này gặp Mạnh Thiệu Đình, ánh mắt của anh rất kỳ quái, làm cho Tĩnh Tri không an tâm. Người này luôn luôn xuất quỷ nhập thần, chẳng may tà tâm lại không chết đuối tới cửa, cô và bánh bao nhỏ là cô nhi quả phụ, còn không phải để mặc anh chà đạp bóp tròn ư?

Ngẫm lại, trong lòng Tĩnh Tri liền chua xót khổ sở một trận. Mắt nhìn thấy cô cũng hai mươi tám, qua năm nữa sẽ là hai mươi chín rồi, khẩu vị của anh không nặng như vậy chứ?

Không ngờ bên này Tĩnh Tri chờ đợi lo lắng qua một tháng, nhưng hoàn toàn không thấy được bóng dáng của Mạnh Thiệu Đình. Cô dần dần an tâm, nhưng lại nhịn không được tự giấu chính mình đa tình. Một năm trước người ta đã nói buông tay, không dây dưa với cô nữa, cô dựa vào cái gì còn muốn cố chấp cho rằng Mạnh nhị thiếu gia người ta còn nhớ mãi không quên cô chứ?

Cô cũng không phải là mỹ nữ gì đó! Cô còn nhớ rõ khi Mạnh Thiệu Đình mắng cô, nói thật sự không có một chút hứng thú nào với người phụ nữ như cô.

Tĩnh Tri thở dài, nhưng nhịn không được nhìn nhìn chính mình trong gương. Vóc người của cô chưa biến dạng, trên mặt cũng không có tàn nhang, thoát nhìn vẫn như là khoảng hai mươi tuổi, cũng không có tệ như anh nói đâu.

Thu thập thỏa đáng ra cửa đón xe đến cửa hàng đàn. Còn chưa xuống xe buýt, liền nhìn thấy một đám người bên ngoài cửa hàng đàn của mình. Ngực Tĩnh Tri căng thẳng, xe còn chưa có dừng hẳn, cô liền nhảy xuống, chen vào giữa đoàn

người. Lại thấy được mấy người nam nữ mặc đồng phục đang nhìn ngó cánh cửa đang khóa của cô.

Tĩnh Tri giật nảy mình, vội vàng chen qua hỏi. Những người đó liếc nhìn cô một cái, trực tiếp móc thẻ ngành ra: “Cô là bà chủ nơi này?”

“Đúng, là tôi. Xin hỏi có chuyện gì không?” Trên trán Tĩnh Tri đổ mồ hôi, trong đầu rất nhanh xoay quanh, nghĩ hình như mình chưa từng làm chuyện phạm pháp mà.

“Chúng tôi là cục công thương, ngày hôm qua nhận được điện thoại tố cáo, nói nơi này của cô có hành vi giao dịch không hợp pháp. Mời cô mở cửa, để chúng tôi đi vào kiểm tra một chút.”

“Hành vi giao dịch không hợp pháp? Mọi thủ tục tôi đều có đầy đủ hết, vẫn thành thật buôn bán, lúc nào thì có hành vi giao dịch không hợp pháp chứ?”

Tĩnh Tri vừa nghe liền giận, cô chưa từng trốn thuế, thủ tục nên làm thì cô cũng đã làm toàn bộ. Từ trước đến nay việc buôn bán của cô luôn công bằng, danh tiếng ở đây cũng không tồi, lúc nào thì xảy ra chuyện không giải thích được như vậy?

“Cô họ Phó đúng không? Phó tiểu thư, ngày hôm qua có một vị Triệu tiên sinh gọi điện thoại tố cáo, nói là mấy tháng trước mua một cây đàn dương cầm ở đây, nói là hàng nước ngoài tốn khoảng mười vạn. Thế nhưng lúc này mới qua hai tháng, liền xảy ra một đồng vấn đề. Tìm người trong ngành tới coi, đàn dương cầm kia hoàn toàn đều là đàn làm từ phế phẩm, sau khi làm mới lại, dán thương hiệu để bán ra giá cao. Phó tiểu thư, cô đã cấu thành tội lừa gạt với người tiêu thụ, chúng tôi có quyền cưỡng chế kiểm tra đàn của cô, mời cô phối hợp với công việc của chúng tôi.”

Những lời này nói xong, cả người Tĩnh Tri gần như đều bối rối. Cô là đại lý hai thương hiệu nổi tiếng, đều là cung cấp từ con đường chính quy, làm sao sẽ xuất hiện tình huống như vậy?

P/s: Hiện có ~ 80 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Cô nói ra mấy loại trường hợp, nói đến miệng đắng lưỡi khô, nhưng vẫn không thể không mở cửa hàng đàn ra. Những người đó sau khi kiểm tra một phen, mới xác định dương cầm trong cửa hàng của cô đều là chính phẩm, thế nhưng hàng phế phẩm xuất ra từ cửa hàng của cô lại là chuyện vẫn đã đóng thuyền.

Vì người mua đàn đồng ý bồi thường giải quyết riêng, Tĩnh Tri bồi thường một khoản tiền lại bồi thường một cây dương cầm mới, lúc này mới ép chuyện này xuống. Chi phí cục công thương phá hoại ngược lại khiến đầu của cô kéo căng, từ khi chuyện này truyền ra ngoài, sinh ý của cô xuống dốc không phanh. Ngay cả thương hiệu cung ứng lấy lý do cô bồi nhọ thương hiệu, hủy bỏ quyền đại lý của cô. Tĩnh Tri chống đỡ nửa tháng, bắt đầu dĩ đành phải đóng cửa. Sau khi về nhà tính toán một phen, mới phát hiện làm chuyện buôn bán này hơn nửa năm, không chỉ không kiếm được tiền, ngược lại còn mất một khoản không nhỏ.

Không có nguồn kinh tế, Tĩnh Tri lập tức cảm thấy có chút trứng chọi đá. Cô có thể ứng phó một chút, nhưng bánh bao nhỏ lại không thể ủy khuất theo cô.

Mua hơn mười mấy tờ báo, cũng chẳng có bao nhiêu nghề cùng ngành của cô. Đi phỏng vấn mấy lần, người ta nghe nói cô có con mới hơn một tuổi, đều ưu tiên chuyển cự tuyệt cô.

Sau khi bên ba tròn một tuần, cả người Tĩnh Tri đều gầy một vòng, cũng không tìm được công việc thích hợp.

Lại là một ngày không công mà lui, Tĩnh Tri kéo hai chân, mặt ủ mảy chau. Đến Tô Mục mà cô rất thích nhào tới ôm cô, cô cũng không có hứng thú đùa giỡn. Chị Tần hàng xóm thấy bộ dáng cô như vậy, trong lòng biết cô phiền não chuyện công việc, tới gần hỏi: “Không bằng em đi tới siêu thị bên ngoài tiểu khu chúng ta thử một chút? Chị có cháu họ làm quản lý ở nơi đó, dù sao vẫn tốt hơn em cứ ở trong nhà. Tĩnh Tĩnh, không bằng em suy nghĩ một chút đi?”

227. Chương 228:

Chương 228:

Editor : May

Tĩnh Tri nhú mi, cô có chút không tình nguyện. Nghĩ đến cô học hành nhiều năm như vậy, kết quả là đi làm việc ở siêu thị. Đến công việc tốt hơn một chút cũng không tìm được, điều này thực làm cô có chút đả kích.

Đương nhiên trước đây không phải cô chưa từng làm những công việc khổ cực hơn, nhưng khi đó vì thanh danh của cô vấn đề, không có đơn vị nghiêm chỉnh nào nguyện ý muốn cô, nên cô mới làm. Thế nhưng bây giờ, muốn cô tốt nghiệp đại học danh tiếng, nhưng chỉ bởi vì có con mà đến công việc cũng không tìm được sao?

Chị Tần thấy bộ dáng rất không tình nguyện của cô, vẫn nói thêm: “Mấy lần trước em nói, người ta nghe xong em có đứa nhỏ liền không muốn em. Vậy lúc nộp đơn, em dứt khoát nói mình độc thân. Dù sao bánh bao nhỏ có bảo mẫu trông chừng, em cũng không có phiền phức, vậy không được sao?”

Tĩnh Tri khẽ nhú mày, tròn mắt trong suốt như nước lộ ra mấy phần nghi hoặc: “Vậy không phải là lừa dối người ta sao?”

Chị Tần liền đá lông nheo: “Hắc! Đây sao lại coi là lừa dối được. Em không nhìn thử đi, đầu năm nay cười lên lưu hành nhiều như vậy? Bà già lạc hậu như chị đây cũng biết, em không biết ư?”

Tĩnh Tri vẫn trầm ngâm, lại nghĩ đến bánh bao trắng trẻo mập mạp của cô, nếu như dói gầy, không phải sẽ thành bánh nướng ư? Trong đầu cô biến ảo bộ dáng bánh bao biến thành bánh nướng giòn, chân mày nhíu chặt hơn.

Ba ngày sau, Tĩnh Tri nộp đơn thành công, vào một công ty ngoại thương quy mô không nhỏ làm phiên dịch. Thử việc một tháng, nhưng chỉ sau một tuần đã thành công chuyển thành chính thức. Vì tiếng Anh, tiếng Pháp của cô cũng không tệ, tiền lương tháng thứ nhất liền đạt tới tám ngàn đồng. Mặc dù không được gọi là thu nhập cao ở thành phố này, nhưng ít ra cũng đủ nuôi sống ba người.

Tâm tình Tĩnh Tri vui vẻ, phấn kích và đầy sức sống giống như người vừa lên làm trụ cột, tràn đầy tinh thần. Tuy là mỗi ngày bận rộn không ngừng, nhưng cũng may người tràn đầy hăng hái nên tinh thần rất tốt, khí sắc cũng tốt, hai gò má cũng mướt mà thêm mấy phần, càng trở nên trong veo như nước.

Chỉ làm việc ở công ty mới chưa tới hai mươi ngày, lại gặp Mạnh Thiệu Đình vào một lần Tĩnh Tri theo thủ trưởng đi công tác.

Vốn chuyện này không thuộc chức trách của cô, nhưng trợ lý thủ trưởng đang nghỉ phép, nên tạm thời ủy nhiệm cho cô. Tĩnh Tri không muốn đánh mất phần công việc vô cùng hài lòng này, người mới sẽ phải tinh thông các kỹ năng, quyết định theo cấp trên đi thành phố A.

Chỉ là sau khi ở trên xe, biết được lần này phải gặp chính là người chịu trách nhiệm bên xí nghiệp lớn nổi danh Mạnh thị, cô cảm giác mình rùng mình một cái. Nhưng chuyện cho tới bây giờ, cô muốn lâm trận lùi bước là hoàn toàn không có khả năng, đành phải nhắm mắt theo cấp trên vào cao ốc Mạnh thị.

Cũng không phải cô chưa từng tới đây, tất cả đều hết sức quen thuộc, Tình Tri một đường tinh thần khẩn trương cao độ, trong đầu đột nhiên thay đổi suy nghĩ chẳng may gặp được Mạnh Thiệu Đình thì nên làm cái gì bây giờ.

Khi cô đi thang máy đến tầng 68, liền hoàn toàn bình tĩnh lại. Mấy tháng trước bọn họ đã gặp mặt, mặc dù ánh mắt anh chút kỳ quái, nhưng cũng không có hành động vượt rào và lời nói không chịu nổi nào, vẫn coi như là nhơ nhĩ lễ độ. Nếu anh thật sự buông xuống tất cả trước đây, cũng không đánh chủ ý với cô, cô tự nhiên cũng nên thoải mái đối mặt với anh, tội gì sợ đầu sợ đuôi, ngược lại lộ vẻ cô hẹp hòi.

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, sống lưng Tình Tri lập tức thẳng lên. Hôm nay cô trang điểm hết sức chín chắn, vì thời tiết ẩm lại, cô chỉ mặc một áo gió vải nỉ mỏng màu vàng nhạt. Cổ áo hơi mở hai cúc áo, lộ ra áo sơ mi cùng màu ở bên

trong. Tóc dài cũng búi lên, nhưng vẫn chãi vài sợi tóc mái xuống, để che khuất vết thương trên trán kia.

Đã qua lâu như vậy, vết sẹo kia vẫn như là vừa khép lại, lộ ra vết hồng sáng trên trán trắng nõn trơn bóng của cô. Thời gian dài, Tình Tri nhìn cũng quen, thậm chí còn may mắn vết thương kia là ở trên trán của cô, dùng tóc là có thể che lại.

Lúc cửa phòng làm việc của tổng giám đốc mở ra, mặc dù cô cố gắng làm mình bình tĩnh, nhưng vẫn nhẹn không được siết chặt ngón tay.

Dáng dấp thư ký của anh rất đẹp, rất trẻ tuổi, khí chất cũng rất sạch sẽ, như là một sinh viên vừa mới tốt nghiệp. Hai mắt Tình Tri nhìn cô gái kia, thấy cô ta trang điểm trang trọng khéo léo, để ý đến cả những chi tiết nhỏ, nhẹn không được oán thăm một chút, anh quả nhiên vẫn trên hoa ghẹo nguyệt khắp nơi.

Nhưng mà cái đó không có chút quan hệ gì với cô, tốt nhất là anh vẫn tiếp tục trên hoa ghẹo nguyệt đi.

Lúc theo thủ trưởng đi vào, Tình Tri lén liếc mắt nhìn, rồi đứng ở phía sau thủ trưởng, cũng không ngẩng đầu lên.

Mạnh Thiệu Đình gần như phát hiện sự tồn tại của cô ngay khi cô vừa bước vào cửa, nhưng thấy bộ dáng cô như vậy, khéo miệng anh cũng chỉ hơi cong lên. Giống như thật sự không có xảy ra chuyện gì lớn, đứng lên từ sau bàn làm việc, lễ phép nhưng không quá nhiệt tình mỉm cười nghênh đón, vươn một tay bắt lấy tay đã sớm đưa ra của người nọ; “Trần tổng, thực sự là may mắn, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

“Đâu có đâu có, đại danh của Mạnh tổng mới là như sấm bên tai, kẻ hèn này ngưỡng mộ đã lâu!”

Có chút xu nịnh, lại không có biểu hiện làm cho người ta không thoải mái. Hai mắt Mạnh Thiệu Đình không khỏi nhìn người này, cảm thấy coi như giải giang, liền khách khí nói: “Trần tổng, mời ngồi.”

P/s: Hiện có ~ 80 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Tình Tri thấy thủ trưởng và Mạnh Thiệu Đình cùng đi tới khu tiếp khách, cũng cuống quýt đi theo. Không biết là cô hoa mắt, hay là ánh sáng trong phòng không quá sáng, cô giống như nhìn thấy Mạnh Thiệu Đình quay đầu lại liếc xéo cô một cái, lại giống như anh hoàn toàn không có nhìn cô.

Sau khi thủ trưởng và Mạnh Thiệu Đình ngồi xuống, mới thấy vị nữ thư ký trẻ tuổi kia đưa nước trà lên. Tình Tri nhận lấy liền nói cảm ơn, hình như nữ thư ký kia nhìn cô một cái, sau đó ánh mắt liền dính lên trên mặt Mạnh Thiệu Đình.

Tình Tri thấy ánh sáng đầy mắt cô ta bắn ra bốn phía, trên gương mặt lại dần dần ửng đỏ, trong lòng liền hiểu rõ ràng. Đây cũng là nợ hoa đào do người nào đó trên choker ra nha, nhưng cô chỉ giả ngu cầm tách uống trà, vẫn không nâng đầu lên.

Mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không khó chút nào. Nhưng trà luôn luôn có lúc phải uống hết, Tình Tri cảm giác mình không thể vẫn cầm một cái tách không đi.

Cô ngưng ngưng đặt cái tách xuống, lại phát hiện hình như thủ trưởng và Mạnh Thiệu Đình đã nói chuyện xong, mà hai người kia đều đang cười híp mắt nhìn mình.

Cô sửng sốt, theo bản năng sờ mặt mình, không phải là lá trà dính lên mặt chứ?

Mạnh Thiệu Đình nửa tựa ở trên sô pha, anh mặc rất ít, chỉ một cái áo sơ mi màu đen, cổ áo buông thả mở ba cái nút áo, mà vạt áo sơ mi lại có chút mất trật tự, nhưng lại buộc ở trong dây nịt. Tư thế ngồi như vậy, nếu như đối thành trên người thủ trưởng của Tỉnh Tri, nhất định là ba tầng bơi lội rõ ràng, nhưng thất lưng của anh rất gầy và đầy sức lực, đường cong mạnh mẽ lưu loát, hoàn toàn không có một chút thịt dư.

Tỉnh Tri không dám ngắt đầu, ánh mắt vẫn quanh quẩn ở phía trên đai lưng và dưới ngực của Mạnh Thiệu Đình. Nhìn nửa phút như vậy, mới đột nhiên cảm giác được có chút thất lễ, cô hoảng hốt dời ánh mắt đi. Mặt có chút đỏ, trên trán cũng toát ra một ít mồ hôi.

Tỉnh Tri cười xấu hổ, che giấu nên vén vén tóc, tim đập lại ‘thình thịch’ nhanh hơn.

“Hình như vị tiểu thư này rất nóng?” đọc nhanh nhất tại thích .com

Mạnh Thiệu Đình bỗng nhiên mở miệng, vốn hai mắt anh đã giống như đầm sâu, giờ lại có thêm chút ý cười, mà môi lạnh nhạt cũng có một chút độ cong mềm mại.

228. Chương 229: Đùa Giỡn

Chương 229: Đùa giỡn

Editor: May

Thủ trưởng nhìn cô, mi tâm hơi nhíu lại. Tỉnh Tri cố gắng ổn định tinh thần, lưng thẳng tắp lễ phép đáp: “Vừa rồi uống trà hơi vội, không có gì đáng ngại.”

Mạnh Thiệu Đình lại quang minh chính đại liếc nhìn cô một cái, thấy hai gò má cô ửng đỏ, ngay đến vành tai cũng đỏ lên theo. Không, hình như là cổ cũng đỏ, ánh mắt của anh hơi xuống phía dưới, xuyên qua hai nút áo cô cởi ra nhìn thấy da thịt trắng như pho mai của cô. Lòng bàn tay anh bỗng nhiên căng thẳng, chỉ cảm thấy có khô nóng nói không nên lời chậm rãi dâng lên từ đáy lòng. Mạnh Thiệu Đình quay mặt qua chỗ khác, phân phó với thư ký nhỏ có sắc mặt hơi không tốt: “Tiểu Như, còn không thêm trà cho vị tiểu thư này?”

Thư ký nhỏ cười tươi như hoa thêm trà cho Tỉnh Tri, rồi đi tới đứng bên cạnh Mạnh Thiệu Đình, ngắt đầu ưỡn ngực như chim cú nhỏ, càng phô bày thân hình lồi lõm của mình ra.

Mạnh Thiệu Đình bưng cái tách, hơi thổi một hơi, sau khi khê nhấp hai ngụm, lại chậm rãi ngắt đầu lên. Thấy Tỉnh Tri lại bắt đầu ôm tách trà ngốc nghếch uống, không khỏi bật cười. Một ngón tay chỉ Tỉnh Tri, cười nói với thủ trưởng bên cạnh Tỉnh Tri: “Thư ký này của ngài thật có ý tứ.”

Tỉnh Tri vừa nghe, một ngụm nước chưa nuốt xuống, thiếu chút nữa bị sặc. Cô liều mạng nhịn xuống không để mình thất lễ, mà cả người đã trở nên chật vật không chịu nổi.

Thủ trưởng thấy cô như vậy, cũng chỉ xấu hổ cười hai tiếng. Thấy Mạnh Thiệu Đình cũng không có cảm xúc không hài lòng, mà ánh mắt luôn thảnh thơi rơi vào trên người Tỉnh Tri, ông liền cân nhắc một chút nói: “Phó tiểu thư vốn là phiên dịch trong công ty của tôi, lần này là tôi chuyển tạm cô ấy. Bởi vì thư ký của tôi nghỉ sinh con, tạm thời còn chưa tuyển dụng được.”

“A? Vị tiểu thư này họ Phó?” Mạnh Thiệu Đình giả vờ kinh ngạc nhíu mi hỏi, Tỉnh Tri lại hận nghiêng rằng. Mạnh Thiệu Đình, anh tìm đường chết sao, tôi cũng không tin mới gặp vào mấy tháng trước, anh lại không biết tôi là ai!

Anh muốn diễn trò, tôi liền xem anh diễn đi.

Cô có chút tức giận, dứt khoát đặt cái tách xuống, nhìn bồn hoa trước mặt cách đó không xa, giả vờ một bộ dáng rất hứng thú, không có chút xúu phản ứng với lời nói của anh.

“Trùng hợp nha, tôi vốn có một bạn gái rất thân cũng họ Phó. Họ Phó cũng không thường gặp, bởi vậy tôi hiểu kỳ hởi một chút, tên của Phó tiểu thư là gì?”

Mạnh Thiệu Đình hơi nghiêng thân thể, làm ra bộ dáng hiểu kỳ hởi.

Tĩnh Tri chỉ làm bộ không nghe thấy, ngược lại cấp trên của cô cuồng quít đáp; “Tên của cô ấy chỉ có một chữ Tĩnh. Ở trong công ty, chúng tôi đều gọi cô ấy là Tĩnh Tĩnh.”

“Tĩnh Tĩnh? Ngược lại rất xứng với Phó tiểu thư, chỉ không biết, sau này tôi cũng có thể xưng hô Phó tiểu thư như vậy không?”

Mạnh Thiệu Đình thấy vẻ mặt suy sụp của cô, hàm răng cắn môi dưới, cường ngạnh cắn ra một loạt dấu răng. Không đành lòng để cô chịu đựng nữa, có chút tiếc nuối nói: “Trần tổng, tính tình nhân viên này của ngài ngược lại rất điềm tĩnh...”

Thủ trưởng vừa nghe Mạnh Thiệu Đình nói như vậy, nghĩ Tĩnh Tri làm mặt lạnh với anh khiến anh tức giận, hoảng hốt đẩy Tĩnh Tri một cái, thấp giọng nói; “Tĩnh Tri, Mạnh tổng đang nói với cô đấy!”

Tĩnh Tri nhăn mặt, một đôi tròng mắt dập dờn nước nhìn lại Mạnh Thiệu Đình. Nhìn nụ cười như dịu dàng, kì thực chỉ có Mạnh Thiệu Đình biết, cô hận không thể dùng mắt giết anh.

Nhưng anh không tức giận, nhưng vẻ mặt cố ý âm trầm: “Hình như Phó tiểu thư không muốn, cũng là tôi mạo phạm Phó tiểu thư. Nếu như thế, Tiểu Như, giúp tôi...”

Tĩnh Tri thấy anh chuẩn bị đứng lên, trong lòng biết anh đang cố ý lấy chuyện hợp tác đến ép buộc cô, cô cực kỳ coi trọng phần công việc này, không muốn vì vậy mà đánh mất, chỉ đành đè ép tức giận trong lòng. Nhưng vẫn nhịn không được liếc mắt nhìn anh một cái, nghiêng răng nghiêng lợi “Chậm rãi” nói: “Nếu Mạnh tổng nói như vậy, thì sau này tự nhiên có thể xưng hô như vậy.”

Khóe môi Mạnh Thiệu Đình hơi cong lên một chút, lại thấy cô ngồi ở chỗ kia, gương mặt giống như là băng sơn vạn năm. Biết cô bị chọc tức, cũng không trêu chọc cô nữa, gật đầu đáp: “Như vậy rất tốt.”

P/s: Hiện có ~ 80 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Dứt lời, cũng không để ý cô nữa, tiếp tục nói chuyện với thủ trưởng.

Tĩnh Tri ngồi chỉ lo sinh hờn dỗi, anh lại âm hiểm như vậy, cố ý làm bộ không biết cô, nói lời đùa giỡn cô! Thậm chí còn cố ý ngầm bức bách cô nhận lời anh gọi cô là Tĩnh Tĩnh!

Tĩnh Tĩnh! Ngẫm lại anh vừa gọi tên cô như vậy, Tĩnh Tri đã cảm thấy phát run một trận, giống như là nổi da gà rớt đầy đất.

Tĩnh Tri vừa tức vừa giận ngồi nửa giờ, vất vả lắm chờ hai người nói xong. Hai bên đều hài lòng, cô đứng lên đi ra theo thủ trưởng, lại không ngờ Mạnh Thiệu Đình cũng theo ra.

Tĩnh Tri vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy anh, không khỏi sửng sốt, mà cô cũng lập tức cảm giác được một ánh mắt sắc bén chói mắt như tuyết bắn tới từ bên cạnh anh. Tĩnh Tri theo bản năng nhìn sang, lại thấy vẻ mặt Tiểu Như - thư ký Mạnh Thiệu Đình đang phần hận trừng cô.

Tĩnh Tri không khỏi cười lạnh trong lòng, cô ta xem cô là quân địch rồi!

Nếu như cô ta biết một đoạn chuyện cũ quá khứ của cô và Mạnh Thiệu Đình, chẳng phải sẽ tức đến lỗ mũi lệch sang bên sao?

Bên này ánh sáng điện của hai người phụ nữ bắn ra ‘xẹt xẹt’ bốn phía, Mạnh Thiệu Đình lại chỉ làm bộ không thấy được, rất tùy ý nói: “Tĩnh Tĩnh, Tiểu Như, hai người đều cực khổ. Hôm nay tôi làm chủ, cùng nhau ăn cơm đi?”

Tĩnh Tri âm thầm tức giận, vừa ngẩng đầu liền thấy thủ trưởng nháy mắt ra hiệu, cô chỉ đành phải nhịn xuống dục vọng thổ huyết, lễ phép gật gật đầu, làm ra bộ dáng thụ sủng nhược kinh(1) nói: “Mạnh tổng quá khách khí, vậy cảm ơn ý tốt của Mạnh tổng rồi!”

“Có thể cùng nhau ăn tối với Tĩnh Tĩnh tiểu thư, mới xem như là đặt cọc được một chuyện tốt!” Mạnh Thiệu Đình giả vờ ái muội liếc nhìn cô một cái, Tĩnh Tri quay đầu tránh đi, lại nhìn thấy sắc mặt Tiểu Như càng đen thêm mấy phần. Tĩnh Tri không khỏi thở dài, trong lòng nhịn không được thầm mắng, Mạnh Thiệu Đình anh lại đang chơi thủ đoạn quỷ quái gì hả!!!

Trong lòng Tĩnh Tri âm thầm tức giận, dưới tình thế cấp trên liên tiếp nháy mắt ra hiệu, chỉ đành phải bày ra một khuôn mặt tươi cười. Thậm chí lúc Mạnh Thiệu Đình nói lời mập mờ như vậy, Tĩnh Tri cũng chỉ có thể khiến mình mỉm cười chống đỡ.

Sau khi vào thang máy, Mạnh Thiệu Đình tự nhiên đứng ở bên cạnh Tĩnh Tri. Cô theo bản năng né sang bên cạnh một chút, Mạnh Thiệu Đình cũng không có cố gắng đi tới gần nữa, chỉ là hơi quay đầu nhìn cô một cái.

Thoạt nhìn bộ dáng cô sống rất tốt.

Chú thích:

(1) Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ

229. Chương 230: Lấy Lòng.

Chương 230: Lấy lòng.

Editor: May

Sau khi trong lòng Mạnh Thiệu Đình có nhận thức này, không khỏi có chút chua xót.

Anh thu hồi ánh mắt có chút lưu luyến, bắt mình từ từ bình tĩnh trở lại. Mặc kệ thế nào, cô chưa từng có yêu cầu xa vời về sự hiện hữu của anh, cũng chưa từng có khát vọng sự tồn tại của anh. Lạnh lùng và xa cách của cô, khiến anh chỉ có thể dùng bộ dáng không sao cả của mình để ngụy trang.

Hoàn cảnh phòng ăn rất tốt, âm nhạc cũng rất êm tai, chỉ là mùi vị đồ ăn bình thường. Bốn người ngồi mặt đối mặt, lại ôm tâm tư khác nhau.

Tĩnh Tri chỉ yên tĩnh ăn, tâm tư trong lòng Tiểu Như đều đặt ở trên người Mạnh Thiệu Đình, gấp thức ăn, rót nước, lấy khăn giấy. Một loạt động tác nước chảy mây trôi nhưng lại không đột ngột, làm cho thủ trưởng Tĩnh Tri nhìn mà không khỏi bất mãn trong mắt với Tĩnh Tri.

Nhìn thư ký người ta đi, rồi nhìn lại người bản thân mang tới, lúc trước nhìn Tĩnh Tĩnh này cũng rất thông minh nhanh nhẹn, sao vừa đến chính sự thì lại thành một khối đầu gỗ?

Tĩnh Tri chỉ vùi đầu dùng bữa, làm như không thấy ánh mắt như dao của cấp trên của mình. Dù sao cô cũng không phải thư ký chuyên nghiệp, làm không tốt cũng không nên trách móc cô quá nặng nề.

“Thoạt nhìn khẩu vị của Tĩnh Tĩnh tiểu thư rất tốt.”

Mạnh Thiệu Đình thấy cô chỉ lo ăn, nhịn không được lại mở miệng nói ghen cô.

Chiếc đĩa của Tĩnh Tri hơi dừng một chút, gấp một đĩa cần tây đặt ở trong đĩa nhỏ của mình, nâng mặt lên, khẽ cười nói: “Ừ, ở đây nấu không tệ.”

“Tôi gọi cho Phó tiểu thư một vài món ăn nữa nhé. Tôi thấy bộ dáng Phó tiểu thư... giống như ăn chưa đủ no, đúng không?”

Tiểu Như bỗng nhiên nhẹ nhàng ôn nhu mở miệng, rất săn sóc gọi phục vụ: “Cho vị tiểu thư này một phần cơm tẻ loại một đi.”

Sắc mặt Tĩnh Tri trắng bệch, cô cũng không phải heo!

Mới vừa giả ngu, đã ăn sạch một chén cơm của mình, hiện tại lại cho cô một phần...

Dù sao phụ nữ vẫn không muốn người khác cho rằng lượng cơm của mình rất lớn .

Thấy sắc mặt cô không tốt, Tiểu Như càng đặc ý: “Khẩu vị Phó tiểu thư thật tốt, tôi rất hâm mộ cô. Không giống như tôi vậy, dạ dày không tốt, cơm tẻ cứng một chút cũng không thể ăn, hơi ăn nhiều một chút liền khó chịu. Ái chà, nếu tôi ăn nhiều được giống như Phó tiểu thư thì tốt rồi, mẹ tôi nhất định rất vui vẻ!”

Tĩnh Tri nghe được ý tứ nói gần nói xa trong lời nói của cô ta, không nhịn được liếc mắt nhìn Mạnh Thiệu Đình một cái. Thấy anh chỉ tự mình uống nước, bộ dáng vân đạm phong khinh, Tĩnh Tri không khỏi có chút tức giận. Cô trực tiếp gấp một miếng thịt kho tàu đặt ở trong chén của mình, nhướng mi lên, cười nói: “Ái chà, ăn uống điều độ là chuyện rất thống khổ, mỗi ngày ăn không đủ no sẽ rất khó chịu nha. Tôi thích nhất là thức ăn ngon, nếu vì bảo trì vóc người tốt mà làm hư thân thể, có khi cái được không bù đủ cái mất đâu. Hơn nữa, tôi ăn thế nào cũng không mập, vì thế nên ăn mà không thêm để ý nhiều!”

Tĩnh Tri nói, lại bắt đầu vui đùa ăn. Tiểu Như há miệng, muốn phản bác mấy câu, lại thấy vóc người Phó Tĩnh Tri thật sự không tồi, thoát nhìn còn gầy hơn cô ta một chút. Cô ta chỉ đành chu mỏ, một bộ dáng không tình nguyện xoay mặt không nhìn cô nữa.

Mạnh Thiệu Đình chậm rãi buông cái chén, ưu nhã cầm lấy khăn ăn lau sạch sẽ khóe miệng, rồi giương mắt nhìn Phó Tĩnh Tri trước mặt. Đáy mắt anh có một ý cười nhàn nhạt, rất săn sóc mở miệng: “Tĩnh Tĩnh, nếu cô ăn chưa no, có thể gói mang về.”

Tĩnh Tri nắm chặt chiếc đũa trong tay đến khớp xương trắng bệch, cô ngược mắt nặng nề liếc mắt nhìn Mạnh Thiệu Đình một cái, “Tôi - ăn - no - rồi.”

“Bây giờ chúng ta đều là bạn bè, Tĩnh Tĩnh không cần quá khách khí!”

Mạnh Thiệu Đình vẫn là bộ dáng rất ân cần, Tĩnh Tri âm thầm cắn răng im lặng, lực đạo để đũa xuống cũng có chút mạnh. Cảm giác được ánh mắt cảnh cáo của thủ trưởng bắn tới, Tĩnh Tri cố nén tức giận lộ ra một nụ cười: “Đa tạ Mạnh tiên sinh quan tâm, tôi thật sự ăn no rồi.”

“Vậy thì đi thôi.”

Anh nói, nghiêng người đứng lên, hơi thở hơi lướt quá khuôn mặt của Tĩnh Tri, hơi thở còn mang theo mùi rượu đỏ ngào ngọt dễ ngủ. Tĩnh Tri bình tĩnh hô hấp, tiện tay rút khăn tay lau tay lung tung một chút, cũng đi ra ngoài theo thủ trưởng.

Bên ngoài phòng ăn.

Tĩnh Tri và Tiểu Như kia đứng chung một chỗ, thủ trưởng và Mạnh Thiệu Đình thân thiết trò chuyện gì đó với nhau, Tĩnh Tri cũng không chú ý nghe. Chỉ tính toán trong lòng, sau này cô tuyệt đối không đến nữa, người đàn ông này thật sự là quá ghê tởm, cô thật sự nghĩ không ra, sao da mặt của một người lại dày tới trình độ như vậy!

“Tôi cảnh cáo cô, Mạnh tổng của chúng tôi đã kết hôn, tốt nhất cô chết tâm đi, đừng đánh chủ ý lên anh ấy!”

Tiểu Như bỗng nhiên tới gần, cúi đầu nói một câu ở bên tai Tĩnh Tri.

Tĩnh Tri vừa ngẩng đầu, chạm phải đôi mắt gợn nước của cô ta, cô chỉ cảm thấy hô hấp hơi chậm lại, trong miệng không khỏi tức giận: “Mạnh tổng đã kết hôn sao, nhìn tình hình vừa rồi, tôi còn tưởng rằng cô và Mạnh tổng có quan hệ gì chứ...”

“Cô – tôi và Mạnh tổng trong sạch – ”

Sắc mặt Tiểu Như tức giận hắng giọng, không ngờ Tĩnh Tri nhàn nhạt nhìn cô ta một cái, đưa tay lên cắt ngang lời của cô ta, nhẹ nhàng cười nói một câu: “Tôi cũng không nói hai người không trong sạch nha, sao cô lại vội vàng giải thích như thế? Hay là, cô ước gì người ta đều cho rằng hai người không trong sạch?”

Cô nói xong, nhắc chân liền đi. Một câu chưa nói ra của Tiểu Như bị nghẹn ở trong họng, gương mặt đều tím lại. Dư quang khỏe mắt Tĩnh Tri nhìn thấy Mạnh Thiệu Đình hình như nhìn sang phía các cô, cô cũng không để ý, trực tiếp ngồi vào xe.

Chỉ chốc lát sau thủ trưởng qua đây, mắt Tĩnh Tri nhìn thấy mặt mày thủ trưởng hớn hở, không ngờ vừa lên xe liền bắt đầu giáo huấn cô; “Tĩnh Tĩnh, sao cô lại vậy? Tại sao cô có thể bày ra thái độ như thế với Mạnh tổng? Người ta chính là khách hàng lớn của chúng ta, chẳng may Mạnh tổng mất hứng, việc buôn bán của chúng ta có thể ngậm nước nóng, lúc đó mọi người đều không có trái cây ngon để ăn đâu!”

Trong lòng Tĩnh Tri cực kỳ bất mãn, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu: “Xin lỗi Trần tổng, sau này tôi không dám như vậy nữa.”

“Còn có sau này sao? Mấy ngày nữa ký hợp đồng, cô đừng tới, chẳng may đắc tội Mạnh tổng, tôi cũng không thể báo cáo kết quả công tác!”

Tĩnh Tri vừa nghe, hai mắt lập tức tỏa ánh sáng, lo lắng trong đáy lòng đều bị quét sạch. Cô vui vẻ không thôi gật đầu lia lịa: “Vậy thật tốt quá, tôi chính là cảm thấy vốn không thể đảm nhiệm được chức vụ thư ký này đâu.”

P/s: Hiện có ~ 80 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

“Coi như cô có chút ánh mắt.” Tổng giám đốc Trần nhìn cô một cái, cuối cùng vì tâm tình rất tốt khi bàn thành việc làm ăn, nên cũng không nói gì thêm. Chỉ yên lặng tính toán ở trong lòng, lần này bàn thành chuyện lớn này, ông sẽ được thăng mấy cấp, tiền lương sẽ tăng thêm bao nhiêu?

Không nghĩ tới tổng giám đốc Mạnh thị này vừa trẻ tuổi lại ôn hòa như thế, sau này công ty leo lên đại thụ Mạnh thị này, vậy thì sẽ không còn gì lo lắng nữa rồi!

Tĩnh Tri ngồi ở trong xe nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, đột nhiên điện thoại di động trong túi lại vang lên. Cô vội vàng lấy ra, lại nhìn thấy tin nhắn gửi tới từ một dãy số có chút quen thuộc. Suy nghĩ đầu tiên của Tĩnh Tri, đây là Mạnh Thiệu Đình gửi tới. Cô không muốn xem, nhưng lại hiếu kỳ hôm nay người đàn ông này diễn như vậy, rốt cuộc là muốn làm gì? Cẩn rằng một cái, mở tin nhắn ra.

Chỉ có vài chữ.

Em không có tức giận chứ?

230. Chương 231: Tin Nhắn Lấy Lòng

Chương 231: Tin nhắn lấy lòng

Editor: May

Tĩnh Tri có chút ngây ngẩn cả người, anh có ý gì chứ? Anh nhìn ra mình tức giận, còn cố ý làm bộ diễn trò? Cố ý chọc giận cô, cố ý gây khó khăn cho cô sao?

Tĩnh Tri tức giận tắt di động, cô thề sau này còn để cô nhìn thấy Mạnh Thiệu Đình, đừng mơ cô liếc mắt nhìn anh nhiều thêm một lần!

Một lát sau, di động lại vang lên, Tĩnh Tri làm bộ không nghe thấy. Ngược lại người lãnh đạo của cô trực tiếp nhìn nhìn cô, lại chọc chọc cô: “Cô có tin nhắn.”

Tĩnh Tri vừa quay đầu lại, đối diện ánh mắt vừa hiếu kỳ lại có chút kinh ngạc của thủ trưởng, trêu chọc hỏi: “Bạn trai sao?”

Mặt Tĩnh Tri trắng bệch, tùy tiện qua loa mấy câu. Mở di động ra nhìn, vẫn là tin nhắn của Mạnh Thiệu Đình.

Tĩnh Tĩnh, cuối tuần em có tới không? Tôi dẫn em đi ăn ngon .

Tĩnh Tri cũng nhịn không được nữa, đi ăn ngon gì chứ? Có phải anh chê thư ký nhỏ của anh chưa cười nhạo tôi đủ đúng không?

Thấy vẻ mặt cô liên tục thay đổi, thủ trưởng lại mở miệng: “Lửa giận của người trẻ tuổi thật lớn, khai thông cho tốt đi...”

Tĩnh Tri lười để ý, trong lòng suy nghĩ liên tục, vẫn thật sự trả lời lại, ngón tay rất nhanh bay múa đánh một chữ: Cút.

Sau khi tin nhắn gửi đi, di động yên tĩnh lại. Tĩnh Tri thở dài một hơi, lần nữa thả điện thoại về trong túi, tiếp tục nhìn phong cảnh ngoài cửa xe.

Thủ trưởng của cô không nói một lúc lâu, bỗng nhiên mở miệng nói: “Đàn ông thôi, cũng là muốn mặt mũi. Cô xem anh ta cũng dễ dàng cô rồi, thôi thì cô cho anh ta bậc thang đi xuống.”

Mặt Tĩnh Tri dần dần đỏ lên, có chút bất mãn nói: “Trần tổng, ngài nói vậy bực bực gì đấy, tôi còn chưa quen bạn trai.”

“Tôi thấy cô cũng nên quen bạn trai đi...”

Tĩnh Tri không muốn tiếp tục đề tài này, vội vàng nói: “Ừ, bây giờ tôi vẫn lấy công việc làm trọng, tạm thời không muốn suy nghĩ vấn đề này...”

Thủ trưởng đang muốn nói cái gì nữa, di động Tĩnh Tri lại vang lên, cô có chút oán hận tổn hơi thừa lời. Mạnh Thiệu Đình anh vẫn chưa thôi sao!

Mở vừa nhìn, lại là tin nhắn của bảo mẫu gửi tới. Lúc đi cô đã nói với cô ấy, muốn cô ấy có việc thì gửi tin nhắn cho cô, không nên gọi điện thoại. Dù sao cũng là theo thủ trưởng đi công tác, chẳng may đang họp thì không tốt lắm, hơn nữa lúc cô nộp đơn hoàn toàn nói dối chuyện có con, càng sợ để lãnh đạo bắt được nhược điểm của cô!

Tĩnh Tri mở tin nhắn xem, không khỏi nóng lòng như lửa đốt. Bảo mẫu nói hôm nay bánh bao nhỏ ăn không nhiều, còn hơi phát sốt, hỏi cô lúc nào thì trở về.

Tĩnh Tri cuống quýt gửi tin nhắn lại, tỉ mỉ hỏi thăm tình huống bánh bao nhỏ. Lại dặn cô ấy trước mang bánh bao nhỏ đi bệnh viện, nói là buổi chiều có thể về đến nhà, đến lúc đó cô trực tiếp đi bệnh viện tìm bọn họ.

Cúp điện thoại, lòng Tĩnh Tri đều tràn ngập con trai của cô, liền ném Mạnh Thiệu Đình lên chín tầng mây. Anh không có gửi tin nhắn tới nữa, Tĩnh Tri tự nhiên cũng sẽ không chủ động đi trêu chọc anh.

P/s: Hiện có ~ 80 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Trở về thành phố C, tâm tình thủ trưởng rất tốt, lại nghe nói nhà cô có việc gấp, liền rất hào phóng cho cô nghỉ hai ngày. Tĩnh Tri lập tức đón xe chạy tới bệnh viện. Lúc đến bệnh viện, bánh bao nhà cô đã gấp bác sĩ rồi, đang truyền dịch. Tĩnh Tri đẩy cửa phòng bệnh ra, liền nhìn thấy thân thể nhỏ nhỏ của nó

nằm ở trên giường bệnh tuyết trắng, trên đầu còn ghim ống tiêm. Tĩnh Tri nhịn không được, lập tức che miệng khóc lên.

Một đôi mắt to của bánh bao nhỏ nhìn chăm chăm, trên mặt còn hiện ra vài giọt nước mắt. Vừa nhìn thấy Tĩnh Tri, nó lập tức vươn tay nhỏ bé, cái miệng nhỏ nhắn méo một cái, oa một cái lập tức khóc lên. Tĩnh Tri chạy nhanh mấy bước tới, nhẹ nhàng ôm bánh bao nhỏ vào trong lòng; “Bảo bối ngoan, không khóc, còn đau hay không? Mẹ đã trở về, không khóc nha...”

Bánh bao nhỏ rất uất ức, nhào vào trong lòng Tĩnh Tri khóc đến thở không ra hơi. Tĩnh Tri sợ hãi nó khóc kịch liệt quá khiến kim không ổn định, liền cố nén nước mắt buông nó ra, vừa lau khô nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, vừa đỏ vành mắt dụ dỗ nói: “Con ngoan, mẹ ở nơi này trông chừng con được không?”

Bánh bao nhỏ lại nghẹn ngào mấy tiếng, một đôi mắt to tội nghiệp nhìn Tĩnh Tri. Bỗng nhiên đưa tay lên ôm cánh tay Tĩnh Tri, làm nũng mở miệng: “Mẹ đừng đi...”

Tĩnh Tri sưng sột một chút, cô không nghĩ tới con trai luôn luôn chỉ biết xem ti vi gọi Tiểu Bạch lại đột nhiên mở miệng nói chuyện!

Hiện tại cũng không biết cục cưng thông minh bao nhiêu. Mấy đứa bé cùng tuổi với bánh bao nhỏ trong tiểu khu sẽ nói chuyện không rõ, bánh bao nhỏ nhà cô luôn luôn ngây ngô. Ai biết không lên tiếng thì thôi, vừa lên tiếng liền rất kinh người! Thế nhưng nói liền ba chữ, hơn nữa còn lần đầu tiên gọi mẹ...

Trong lòng Tĩnh Tri hạnh phúc đến nổ tung, cô ôm con trai hung hăng hôn vài cái, không bao giờ nguyện ý buông ra nữa.

“Mấy ngày này mẹ đều ở với con có được không?” Tĩnh Tri nghĩ đến sau khi mình tìm được việc làm đều đi sớm về trễ, thời gian chơi với bánh bao ít đến đáng thương. Buổi sáng lúc cô thức dậy đi làm thì bánh bao còn đang ngủ, chỉ có buổi tối ăn bữa tối với nó, sau đó chơi một lát.

Lại nghĩ đến bạn nhỏ như bánh bao đều có cha dẫn ra ngoài chơi, nhưng bánh bao nhà cô chỉ có thể xem phim hoạt hình với bảo mẫu, Tĩnh Tri cảm thấy càng có lỗi với nó.

Bánh bao nhỏ vui vẻ không thôi, sau khi vùi trong ngực mẹ một lát liền ngủ mất. Tĩnh Tri vẫn ôm nó, không muốn buông nó ra.

Dáng dấp bánh bao nhỏ của cô thực sự là vừa đáng yêu vừa đẹp mắt, hiện tại cô càng may mắn chính mình lúc trước liều mạng muốn giữ lại nó, liều mạng muốn sinh nó ra. Nếu như không có nó ở với cô, mười Phó Tĩnh Tri cũng không có cách nào chống đỡ.

Tĩnh Tri nhẹ nhàng cúi đầu, hôn trán con trai một cái. Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy tin tưởng của nó dán ở trước ngực của cô, ngủ rất say. Tĩnh Tri chỉ cảm thấy hạnh phúc bao vây cô từng chút một. Cô không khỏi hôn hôn khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp của nó, ở trong lòng yên lặng nói với nó, mẹ vĩnh viễn cũng sẽ không rời khỏi con...

Chỉ hai người chúng ta cũng có thể trôi qua rất tốt. Mẹ có con, sẽ không sợ hãi gì cả, không sợ gì hết!

231. Chương 232: Bạn Trai

Chương 232: Bạn trai

Editor: May

Bánh bao nhỏ bị bệnh liên tục một tuần, sau đó mới xem như là bắt đầu bình phục. Tĩnh Tri cũng dứt khoát xin nghỉ một tuần, mặc dù thủ trưởng không quá cam tâm tình nguyện, nhưng cũng không có làm khó cô. Chuyện đi công tác ở thành phố A không tới phiên cô, Tĩnh Tri mừng rỡ mỗi ngày ở nhà chăm sóc bánh bao nhỏ.

Thẳng đến buổi trưa hôm nay, Tĩnh Tri chuẩn bị đỡ bánh bao nhỏ ngủ trưa, liền nhận được điện thoại khẩn cấp của thủ trưởng.

“Tôi không đi, tôi xin nghỉ. Lại nói, đó vốn cũng không phải là chuyện của tôi.” Tĩnh Tri nắm điện thoại, trong lòng cực kỳ bất mãn. Không cần đoán cũng biết, Mạnh Thiệu Đình lại thay đổi biện pháp ức hiếp cô, nhưng cô không muốn nhúng tay vào những chuyện này nữa. Nếu như anh thật sự bởi vì cô không đi mà không ký hợp đồng với công ty, cô chỉ có thể xem thường anh từ đáy lòng.

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc hồi lâu, lại giống như mơ hồ nghe được một ít âm thanh ầm ĩ. Một lát sau, ngay lúc Tĩnh Tri chuẩn bị cúp máy, giọng nói của Mạnh Thiệu Đình bỗng nhiên vang lên ở bên trong.

“Tĩnh Tĩnh, em làm sao vậy? Tôi nghe Trần tiên sinh nói em xin nghỉ một tuần, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Giọng nói của anh thực sự rất êm tai, đặc biệt lúc đang nói lời quan tâm người khác, Tĩnh Tri hơi hạ mi mắt, nhẹ nhàng nắm ngón tay: “Tôi không sao, tôi chỉ là có chút không thoải mái, không muốn ngồi xe đi xa nhà...”

Mạnh Thiệu Đình nghe được giọng nói thật thấp của cô truyền đến, có chút nhỏ nhẹ, lại đặc biệt ôn nhu dễ nghe, anh không khỏi nhẹ giọng: “Vậy em nghỉ ngơi cho tốt đi, chuyện bên này không cần em bận tâm.”

Anh nói xong, không đợi cô mở miệng liền cúp điện thoại. Tĩnh Tri nắm di động, phát ngốc một hồi. Cô bỗng nhiên cười tự giễu một tiếng, ném sạch một chút xú xức động trong lòng. Dù cho anh nói chuyện ôn nhu như thế nào đi nữa, lại giả vờ thân thiết như thế nào đi nữa, cô cũng không muốn tiếp xúc gần với anh, sẽ có bất kỳ dây dưa gì với anh nữa.

Đợi sau khi Tĩnh Tri bắt đầu đi làm, lập tức nghe nói công ty bàn thành một cuộc buôn bán lớn, từ trên xuống dưới đều tràn đầy hài lòng. Ông chủ còn nói cuối năm nay ai cũng sẽ được phát hai phần tiền thưởng cuối năm, mặc dù Tĩnh Tri biết nguyên do trong đó, nhưng cũng tràn đầy cao hứng. Mặc kệ thế nào, anh không có bởi vì cô làm anh tức giận mà giận chó đánh mèo với người khác. Điểm này, trong lòng cô vẫn tán thưởng từ đáy lòng.

Buổi trưa lúc ăn cơm, thủ trưởng đột nhiên gọi Tĩnh Tri lại. Sau khi nói chuyện một phen, Tĩnh Tri mới hiểu được. Hóa ra từ lần trước sau khi thủ trưởng nghe nói cô không có bạn trai, liền bắt đầu giúp mình giặt dây bắc cầu. Lần này ông ta gọi cô lại, chính là nói cho cô biết, mọi mặt điều kiện của một đồng nghiệp họ Trương ở phòng kế hoạch trong công ty đều rất tốt. Hơn nữa ông còn đi dò xét ý, người đàn ông trẻ tuổi tên Trương Dương kia có ấn tượng rất sâu với cô, nói gần nói xa là rất có cảm tình.

Tĩnh Tri vừa nghe liền nóng nảy, cô còn mang theo đứa nhỏ đấy, nói chuyện yêu đương gì chứ?

“Trần tổng, hiện tại tôi không muốn suy nghĩ chuyện đó...”

“Tĩnh Tĩnh, công ty chúng ta không có khác khe với nhân viên như những nơi khác. Cô xem tuổi của cô cũng không nhỏ, các điều kiện của Trương Dương đều coi như không tệ, cũng có thể tình là nòng cốt trong công ty chúng ta. Công việc thì phải làm cho tốt, thế nhưng cũng không thể không để ý đến chung thân đại sự đúng không?”

“Trần tổng...”

“Cô cho tôi chút thể diện đi, nếu như cô và anh ta ở chung một chỗ mấy ngày mà thật sự không thích, vậy thì thôi. Dù sao cũng phải cho người ta một cơ hội đúng không? Ai ai, Trương Dương đã tới, hai người trò chuyện đi, tôi đi ăn cơm trước...”

Tổng giám đốc Trần thấy Trương Dương qua đây, liền vui tươi hơn hớn đẩy Tĩnh Tri, bản thân thì xoay người bước nhanh đi.

Tĩnh Tri thấy Trương Dương đi tới trước mặt mình, thực sự không có biện pháp quay đầu bỏ đi, chỉ đành kiên trì cười cười. Không ngờ tính tình Trương Dương lại rất cởi mở, vài ba câu liền xóa bỏ xấu hổ của cô. Hai người cùng nhau ăn cơm trưa, ngược lại không có tế nhị, cũng coi như là chơi thân với nhau.

Chỉ là Tĩnh Tri sớm đã quyết định chủ ý ở trong lòng, cô đã trải qua nhiều trắc trở trên tình cảm như vậy, thật sự không muốn lại yêu đương hoặc là lập gia đình. Huống chi, nếu cô chỉ một mình, có lẽ còn có thể, nhưng bây giờ cô có bánh bao nhỏ, cô cũng không thể không suy nghĩ cho bánh bao nhỏ. Nếu sau này gả cho người không đối tốt với bánh bao nhỏ, cô vạn lần không thể dễ dàng tha thứ cho mình, vì thế trong lòng cô đã sớm âm thầm hạ quyết định, kiếp này chỉ sống nương tựa với bánh bao nhỏ.

Bởi vì Trương Dương cũng không có tỏ vẻ theo đuổi cô rõ ràng, vì thế Tĩnh Tri thỉnh thoảng cũng cùng anh ta ăn cơm trưa ở căn tin công ty, hoặc là có lúc buổi tối anh ta hẹn cô và đồng nghiệp cùng nhau ca hát, cô cũng cũng không có tỏ vẻ quá mức chống cự. Không ngờ đồng nghiệp trong công ty quay xe lại thấy hai người bọn họ liên tục ghẹo, trong lòng Tĩnh Tri âm thầm suy nghĩ, cô không thể mất nhìn chuyện tiếp

tục phát triển như vậy nữa. Bởi vì mặc dù cô không ghét Trương Dương, nhưng cũng chưa bao giờ nghĩ tới muốn ở cùng một chỗ với anh ta.

Hơn nữa, cô cũng không ngốc, mấy ngày nay ánh mắt Trương Dương nhìn cô càng ngày càng nóng bỏng. Dù cô là người ngu ngốc cũng có thể nhìn ra, anh ta có ý tứ với cô.

Bởi vậy sau khi tan tầm vào chiều hôm đó, Trương Dương qua đây hẹn cô đi ăn cơm, Tĩnh Tri không chút do dự liền đồng ý. Cô cũng nên nhân cơ hội này nói

ra, cũng không thể chính mình rõ ràng không thích, lại muốn tiếp tục làm trẻ nãi người ta.

Lúc xuống lầu, thỉnh thoảng chạm mặt đồng nghiệp công ty, Trương Dương ngược lại rất thoải mái. Bởi vì trong lòng Tĩnh Tri có tâm sự, có vẻ có chút không yên lòng, hình như Trương Dương nhìn ra tâm tình cô không tốt, bởi vậy cũng không dám nói nhiều với cô, chỉ là rất khách khí trưng cầu ý kiến của cô ở trên vấn đề đi nơi nào ăn cơm.

Tĩnh Tri chọn một quán ăn có ghế dài nhỏ độc lập, bầu không khí bữa ăn của hai người bọn họ cũng có chút yên tĩnh.

Trương Dương nhìn Tĩnh Tri trước mặt, trong lòng mơ hồ có chút bất an. Cô rất đặc biệt, cho tới nay cũng không ăn nói phách lối với Trương Dương như những cô gái khác trong công ty, ngược lại hết sức trầm ổn nội liêm. Anh ta vốn thích cô gái thanh tú văn tĩnh, lúc nhìn thấy cô liền có cảm tình với cô, sau khi ở chung mấy lần, càng cảm thấy tính tình rất phù hợp với nhau. Anh ta muốn nghiêm túc theo đuổi cô, tìm một cơ hội thích hợp nói cô làm bạn gái của anh ta, nhưng cho tới nay Tĩnh Tri ôn hòa nhưng lại xa cách rõ ràng, làm cho anh ta có chút mất mát nói không nên lời.

P/s: Hiện có ~ 80 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

“Tĩnh Tĩnh, cô có tâm sự gì sao?”

Trương Dương vẫn không kháng cự được, mở miệng trước.

Tĩnh Tri khẽ nhấp một ngụm nước chanh, mi tâm hơi nhíu lại. Từ trước đến nay cô rất mềm lòng, không giỏi cự tuyệt người khác. Thế nhưng lần này, cô nhất định phải nói rõ ràng với Trương Dương, cô sẽ không tiếp nhận anh ta.

“Trương Dương, hôm nay tôi có vài lời nói với anh, hi vọng sau khi anh nghe, không nên giận tôi. Tôi...tôi nghĩ, chúng ta vẫn nên giống như bây giờ, làm bạn bè bình thường thôi, như vậy cũng rất tốt đúng không?”

232. Chương 234: Tôi Cấn Anh.

Chương 234: Tôi cấn anh.

Editor: May

Tĩnh Tri ngẩn ra, vừa ngẩng đầu nhìn thấy đáy mắt tràn đầy tức giận của anh, cô ngược lại càng phản kháng kịch liệt, thậm chí nóng ruột cúi đầu cấn lên cổ tay anh!

“Ừm!” Mạnh Thiệu Đình bị đau, lập tức buông lỏng Tĩnh Tri ra, cúi đầu vừa nhìn, trên cổ tay đã có hai hàng dấu răng chính tề!

“Em – ”

“Tôi thế nào? Anh - cái người điên này!” Tĩnh Tri trừng đôi mắt to tròn lên, lại né tránh anh hai bước, về mặt đề phòng nhìn anh: “Anh đừng tới đây, anh còn tới, tôi sẽ cấn anh!”

Mạnh Thiệu Đình vốn còn đang tức giận, nghe được những lời này của cô ngược lại cười nhẹ một tiếng. Anh không thèm để ý chút nào tới gần từng bước, đưa cổ tay khác của mình tới, nhướn mi lên, khiêu khích nói: “Em cần đi, cần đi!”

“Anh – anh vô sỉ!” Tinh Tri tức giận, mặt đỏ bừng, toàn thân cũng bắt đầu run lên!

“Tĩnh Tĩnh, em không sao chứ? Người kia là ai? Em quen không?” Trương Dương bị đẩy ở một bên bỗng nhiên cảm điện thoại đi tới. Anh ta vừa nói, Mạnh Thiệu Đình ở bên cạnh không quên hung hăng trừng mắt nhìn anh ta, anh ta càng che chắn Tinh Tri ở phía sau.

Mạnh Thiệu Đình vẫn không thèm nhìn tới Trương Dương, ánh mắt của anh vững vàng dính ở trên người Tinh Tri. Thấy bộ dáng tức giận không ngừng của cô gái nhỏ kia, trong lòng anh liền cảm thấy thoải mái.

“Tĩnh Tĩnh, nếu em không ngoan ngoãn trở về với tôi, tôi sẽ đi tìm bánh bao nhỏ.”

Mạnh Thiệu Đình nhân nhả ôm hai cánh tay, cảm hơi nâng lên, bên môi cũng lộ ra nụ cười đắc ý.

Tĩnh Tri vừa nghe ba chữ bánh bao nhỏ, sắc mặt lập tức trắng bệch. Cô gắt gao cắn môi, thấy vẻ mặt bình tĩnh của Mạnh Thiệu Đình, cô liền cảm thấy một cơn tức giận va chạm ở trong lồng ngực của mình.

Thế nhưng, chuyện bánh bao nhỏ là bí mật của cô, nếu như bị tên đàn ông đáng chết này vạch trần, việc làm của cô sẽ ngấm nước nóng!

Nghĩ tới đây, Tinh Tri gần như là dùng ánh mắt giống như ăn thịt người gắt gao trừng Mạnh Thiệu Đình một chút, mới đi tới ra từ sau lưng Trương Dương. Cô cúi đầu đi rất nhanh, lúc đi qua bên người Mạnh Thiệu Đình, gần như lấy hết khí lực toàn thân, dùng một cước giẫm lên lưng bàn chân của Mạnh Thiệu Đình!

Nụ cười của Mạnh Thiệu Đình cứng đờ, nhưng vẫn miễn cưỡng chống đỡ. Thấy cô nổi giận dùng dùng chỉ lo đi về phía trước, bên môi anh dần dần nổi lên ý cười, cũng xoay người đi theo Tinh Tri về phía nhà trọ.

Dương Trương đứng ngốc lảng ở nơi đó, anh ta muốn đi qua, nhưng không biết nên nói cái gì, nên lấy thân phận gì để đi qua. Nghe ý tứ Tĩnh Tĩnh nói chuyện, hẳn là quen biết người này, rốt cuộc hai người bọn họ có quan hệ gì?

Mắt Mạnh Thiệu Đình nhìn thấy Tinh Tri vọt vào trong thang máy, mà cửa thang máy sẽ đóng lại trước mắt mình, anh đi nhanh một bước, đưa tay lên ngăn cản, cũng vào thang máy.

“Anh theo tới đây làm gì?” Tinh Tri tức giận mở miệng, gương mặt tức giận đến trắng bệch, trong mắt to trắng đen rõ ràng tràn đầy tức giận và oán hận: “Anh có ý gì? Không phải chúng ta nói xong rồi sao, anh cũng đáp ứng buông tha tôi, sao còn chạy tới nơi này làm gì?”

“Tôi chưa nói không buông tha em mà.” Mạnh Thiệu Đình giống như rất vô tội nhìn cô, nói hơi hột một câu.

Tĩnh Tri lập tức nổi đóa, “Anh – anh!”

“Tĩnh Tĩnh, em đừng suy nghĩ nhiều, tôi chỉ là đến nhìn một chút...”

Mạnh Thiệu Đình bỗng nhiên dừng lại, Tinh Tri có chút giật mình xoay mặt nhìn anh. Lại thấy hình như nụ cười trên mặt anh có chút chua xót, mà một đôi mắt vốn xinh đẹp lại giống như hiện lên một chút thần sắc thống khổ.

“Tôi chỉ đến nhìn cháu trai của tôi mà thôi.”

Ngón tay Mạnh Thiệu Đình nhanh chóng nắm chặt cổ tay áo, trái tim buộc chặt cũng bắt đầu trở nên đau đớn.

Đầu ngón tay đâm vào lòng bàn tay, đau đớn kia giống như bắt đầu từ dọc theo ngón tay rồi tràn ngập khắp thân, anh cảm giác mình thật sự có chút khổ sở.

Hai người bọn họ, sẽ không cách nào quay lại.

Nếu như không có đứa nhỏ, nếu như cô không sinh đứa bé này với Thiệu Hiên, anh nhất định sẽ không buông tay, nhưng bây giờ anh không biết mình nên dùng thân phận gì đứng ở bên cạnh cô.

Hơn nữa, không phải anh đã sớm nghĩ kỹ, sớm quyết định hoàn toàn buông tay sao?

Huống chi, ai sẽ đưa cho anh một lý do tiếp tục giữ lấy cô không buông?

P/s: Hiên có ~ 80 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Trong nhà anh còn có một người vợ, mặc dù anh không thích, nhưng không phải anh đã kết hôn, đã kết hôn rồi ư?

Tĩnh Tri chợt nghe thấy anh nói như vậy, cả người đều ngây ngẩn. Cô nhin không được muốn quay đầu lại nhìn anh, nhưng lúc này thang máy ‘đing’ lên một tiếng, cửa thang máy chậm rãi mở ra, bên ngoài còn đứng một người lạ.

Mạnh Thiệu Đình cười tự giễu một tiếng, liếc mắt nhìn Tĩnh Tri một cái, nói: “Đi thôi, tới rồi.”

Anh nói xong liền đi ra ngoài trước, Tĩnh Tri sửng sốt một chút, đợi cho người vào thang máy kia nhìn cô mấy lần, cô mới vội vàng đi ra ngoài.

Gian phòng của cô ở ngay bên ngoài, cách đây vài mét, nhưng làm sao cũng không muốn đi qua.

Đã trễ thế này, chẳng lẽ anh còn muốn vào nhà của cô?

Chỉ là, anh cũng nói anh chỉ là đến nhìn cháu trai của anh, cô cũng không thể chặn anh ở ngoài cửa?

“Em thất thần cái gì?” Mạnh Thiệu Đình đã đi tới nơi, anh nhìn mắt, thấy Tĩnh Tri đứng ngốc lảng bất động ở phía sau, nhin không được đưa tay gõ một cái lên đầu cô, cười hơi lưu manh: “Đi đi, có người chiêu đãi khách khứa như em sao?”

“Quá trễ rồi. Mạnh Thiệu Đình, anh vẫn là đi đi, bánh bao nhỏ cũng ngủ rồi, anh đánh thức thằng bé, nó sẽ khóc.”

Tĩnh Tri bị anh gõ một cái, bị đau nên lông mày hơi nhíu lại, cô đưa tay đẩy tay anh ra, hít sâu một hơi mới làm cho mình tỉnh táo lại. Tĩnh Tri chậm rãi ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn anh.

233. Chương 235: Cảm Giác Khó Chịu

Chương 235: Cảm giác khó chịu

Editor : May

Ngay lúc cô chuẩn bị mở miệng, bóng đèn trong hành lang tắt ngúm, hai người lập tức rơi vào trong bóng tối. Mất dần dần thích ứng với bóng tối, Tĩnh Tri liền nhìn thấy đường nét của anh, chìm trong bóng tối như ẩn như hiện.

Cô chậm rãi nắm chặt ngón tay, cảm giác mình như đang sa vào trong ảo mộng vô biên vô hạn.

Đã đây đưa nhiều năm như vậy, tới khi nào mới có thể hoàn toàn buông tha? Cô đã buông tha, nhưng vì sao anh lại không chịu buông tha cho cô?

Lúc người ta ở trong bóng tối, luôn luôn dễ cảm thấy yếu đuối, mà giờ phút này anh không nói lời nào, chỉ yên tĩnh đứng ở đối diện cô. Cô nghe được tiếng hít thở của anh, nhợt nhạt, quen thuộc. Cô đã từng cố gắng đuổi theo, người kia giống như giống mộng xa xôi, rốt cuộc lúc chịu quay đầu lại, cô đã không còn chờ đợi .

Mà qua thời gian này có hận anh, có yêu anh, đều giống như là dấu vết đinh dính trên tường lưu lại, ở bên ngoài bịt kín một tầng giấy tường đẹp đẽ, thế nhưng bên trong vẫn có vết thương thật sâu, thoáng đụng chạm một chút, liền đau đớn khắc khoải.

Lúc ký thỏa thuận ly hôn, vào thời gian bất lực sắp sụp đổ, vào thời gian tan cửa nát nhà, ngay cả đứa nhỏ cô mong đợi đã lâu cũng bị mất, cô không chỉ một lần gọi tên của anh dưới đáy lòng, thế nhưng anh chưa từng xuất hiện bao giờ.

Lúc cô trải qua cuộc sống không bằng heo chó, lúc cô đối mặt với vô số ánh mắt lạnh lùng khinh bỉ của mọi người, anh lại ở nước Mỹ trải qua cuộc sống ăn ngon mặc đẹp với Thẩm Mạn Quân, cô đã từng hận anh, rất hận anh!

Hận vì sao nhà họ Mạnh bọn họ bức bách cô đến trình độ như vậy, hận vì sao anh lãnh huyết như vậy, thế nhưng dần dần, thời gian chảy qua giữa kẽ tay, tình

yêu và thù hận của cô với anh cùng nhau biến mất, tình yêu và thù hận của cô với anh vĩnh viễn bị chôn vùi.

Chuyện cho tới bây giờ, anh chịu quay đầu lại, nhưng cô thực sự không muốn.

Yêu một người thật sự là quá mệt mỏi, đặc biệt khi cô yêu một người không yêu cô. Tịch mịch và thống khổ kia như là mặt trời mọc mặt trời lặn mỗi ngày, vĩnh viễn đều xoay vòng, cô không muốn quay lại, không bao giờ nguyện ý để mình nhớ lại chuyện cũ khuất nhục không chịu nổi đó.

Nước mắt không biết rơi xuống từ lúc nào, đập xuống đất, lặng yên không một tiếng động. Tĩnh Tri gắt gao cắn môi, không để cho mình phát ra một chút âm thanh.

Mạnh Thiệu Đình vẫn trầm mặc đứng ở nơi đó, không khí yên tĩnh giống như sắp nổ tung. Anh cố gắng khắc chế mới không để cho mình đi tới trước mặt cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Trong lòng anh có chút khó chịu nói không nên lời, khó chịu này như là chất độc gặm cắn trái tim của anh. Ngón tay của anh hơi run, trong cổ họng anh lại chỉ cảm thấy nghẹn lại, không có cách nào nói ra một chữ.

Đến cuối cùng.

Mạnh Thiệu Đình nhìn thân ảnh nho nhỏ, đơn bạc, yên tĩnh trước mặt. Gần như vậy, nhưng lại xa như thế.

Cô đứng ở nơi đó không nhúc nhích, vai lại đang hơi rung động. Nếu như không phải nhìn kỹ, hoàn toàn không biết được cô đang khóc.

Trong lòng Mạnh Thiệu Đình dần dần lạnh lẽo một trận, trong lòng anh giãy giụa hồi lâu, rốt cục vẫn phải xoay người, đi đến cửa cầu thang.

Anh đi vài bước, đèn liền sáng lên, anh chần chừ một chút, nhưng không quay đầu lại. Bước từng bước đi xuống dưới dọc theo cầu thang, phía sau không có tiếng bước chân đuổi theo, cô cũng sẽ không mở miệng gọi anh lại. Không, cô vĩnh viễn sẽ không giữ anh lại, giống như là cô vĩnh viễn đều không thuộc về anh nữa, giống như là cô chịu kết hôn hoặc là ở chung một chỗ với bất kỳ người đàn ông nào đối tốt với cô, nhưng lại sẽ vĩnh viễn không tiếp nhận anh.

Anh không sao cả, vốn anh sẽ không yêu bất kỳ người phụ nữ nào, anh cũng không còn quan tâm cô. Đúng, có thể buông tha, đều chỉ là bởi vì yêu không sâu mà thôi.

Nếu anh có thể buông tay, như vậy liền chứng minh, cô đối với anh mà nói, còn chưa có quan trọng đến không bỏ xuống được.

Nhưng bước chân xuống lầu lại càng ngày càng nặng, anh thậm chí mơ hồ chờ mong, thang lầu này có thể vĩnh viễn không có điểm cuối.

Tĩnh Tri đứng tại chỗ, đối diện cửa thang lầu, thân ảnh của anh không khỏi có chút tiêu điều trong ánh sáng ảm đạm. Cô lại mắc phải bệnh cũ, lại bắt đầu sinh ra cảm giác áy náy, nhưng vẫn không có mở miệng gọi anh lại.

Gọi anh lại thì có ích lợi gì đâu? Cô sẽ không để cho anh đi vào nhà uống chén trà, cũng sẽ không tiếp nhận bất kỳ ý tốt nào của anh. Hai người bọn họ gặp mặt, nhiều nhất vẫn là xấu hổ.

P/s: Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Tĩnh Tri hít sâu một hơi, cố gắng ép buộc chính mình xoay người lại. Cô bước từng bước đi tới trước cửa phòng, lấy một cái chìa khóa từ trong túi ra, âm thanh mở khóa cửa truyền đến rất rõ ràng trong đêm tối yên tĩnh, bước chân Mạnh Thiệu Đình chậm rãi dừng lại. Anh cúi nửa đầu, vì thế không thấy rõ biểu tình lúc này của anh lắm.

Nhưng bên môi của anh lại lướt qua một nụ cười vô cùng lạnh nhạt, lạnh nhạt như là rất nhanh sẽ biến mất. Thật ra anh sớm nên biết, từ trước đến nay cô đối xử với anh có bao nhiêu nhẫn tâm, có thể rất nhẫn tâm...

Cửa mở ra, sau đó liền đóng lại, âm thanh nhẹ nhàng khóa cửa làm cho anh lập tức thanh tỉnh.

Anh đây là đang làm gì? Ngần dậm xa xôi bên ba chạy tới nhìn người ta, người ta lại hoàn toàn không cảm kích. Mạnh Thiệu Đình, anh còn ngại chính mình chưa đủ mất mặt sao?

Anh không chần chừ nữa, mấy bước xuống lầu, một hơi đi ra ngoài nhà trọ, lại kỳ quái phát hiện, người đàn ông vừa đưa Tĩnh Tri trở về kia vẫn đứng ở nơi đó.

Anh hơi run sợ một chút, nhưng không có liếc mắt nhìn nữa, trực tiếp đi đến xe của mình.

Trương Dương thấy anh hoàn toàn không nhìn tới mình, cũng có chút nhịn không được tiến lên. Anh ta quan sát anh mấy lần, có chút tức giận mở miệng: “Anh là gì của Tĩnh Tĩnh? Anh không khi dễ cô ấy chứ?”

Trong lòng Mạnh Thiệu Đình bực bội, không muốn quá để ý tới anh ta. Anh đưa tay đẩy anh ta ra, lạnh lùng bỏ lại một câu: “Không liên quan tới anh, tránh ra!”

Trương Dương lại muốn đi qua, Mạnh Thiệu Đình liền kéo cửa xe ra, đúng lúc đánh lên cánh tay Trương Dương, anh ta lập tức chật vật ngã xuống trên mặt đất. Mạnh Thiệu Đình hừ lạnh một tiếng, vẫn không nhìn tới anh ta, chỉ là lúc đóng cửa xe, Trương Dương rõ ràng nghe được anh nói một câu: “Cách Tĩnh Tĩnh xa một chút, nếu như anh không muốn chọc phải phiền phức!”

Trương Dương che cánh tay đau nhức, nhìn xe của anh đi xa, lại nhịn không được quay đầu lại nhìn nhìn nhà trọ của Tĩnh Tri, Anh ta nhìn thấy đèn một nhà ở lầu sáu còn sáng, hình như có người đứng ở phía trước cửa sổ, Trương Dương chỉ cảm thấy vừa thẹn vừa giận, che cánh tay lên xe của mình.

Hai người dưới lầu đều đi rồi, Tĩnh Tri lại đứng trước cửa sổ nhìn hồi lâu, mới chậm rãi kéo rèm cửa sổ lại. Vừa rồi cô chỉ là muốn nhìn thử anh đã đi hay chưa? Nhưng không ngờ nhìn thấy anh và Trương Dương động thủ. Trong lòng Tĩnh Tri không có chút mùi vị, nghĩ đến Trương Dương nhất định là lo lắng cho mình mới chờ ở chỗ này, chịu đòn cũng là bởi vì Mạnh Thiệu Đình trưởng mắt đi. Cô cố tình gọi điện thoại cho anh ta hỏi một chút, nhưng lại sợ anh ta lại tồn tại tâm tư khác, trái lo phải nghĩ, chỉ cảm thấy tâm phiền ý loạn, nắm di động hồi lâu, cuối cùng vẫn để xuống.

Tắm rửa xong nằm ở trên giường, Tĩnh Tri đưa tay tắt đèn bàn trên đầu giường. Cả người cô đều chìm vào trong bóng tối, bóng cây ngoài cửa sổ lấp lờ, ánh trăng nhàn nhạt, trong nháy mắt cô cảm giác mình như là về lại Tĩnh Viên.

Nghĩ đến Tĩnh Viên liền không nhịn được nhớ đến cha, nhớ đến mẹ. Tĩnh Tri cuộn thân thể, nhẹ nhàng ôm chặt chần, cô dán mặt trên chăn mềm mại, nhịp tim dần dần bình tĩnh.

Hi vọng lần này anh rời đi, có thể hoàn toàn buông tay. Sau này, sau này không bao giờ xuất hiện ở trước mặt cô nữa, cũng không cần tới quấy rầy cuộc sống của cô.

234. Chương 236: Người Đàn Ông Điên Cuồng

Chương 236: Người đàn ông điên cuồng

Tĩnh Tri lặng yên suy nghĩ tâm sự, bỗng nhiên giật mình trong lòng, từ trước tới giờ Mạnh Thiệu Đình thủ đoạn độc ác có thù tất báo, hẳn đối với anh em ruột thịt đều không hề chùn tay, chứ đừng nói đến một người xa lạ như Trương Dương.

Vừa rồi, hai người rõ ràng có xung đột, chắc hẳn sẽ không ra tay với Trương Dương chứ? Nếu như hẳn thực sự làm gì, cô nhất định sẽ không tha thứ cho hẳn!

Đúng vậy, nếu vì Trương Dương đưa cô trở về mà muốn trả thù, cô càng thêm khinh thường hẳn! đây không phải tác phong của đàn ông!

Tĩnh Tri nghĩ tới nghĩ lui, vẫn thấy bất an, nhưng giờ đã tối, Mạnh Thiệu Đình không chừng cũng không để ý người như Trương Dương, cô khuyên giải an ủi chính mình mấy câu, lại muốn ngày mai đi làm gặp Trương Dương, âm thầm căn dặn hẳn mấy câu, mới dần dần yên lòng.

Sau khi Mạnh Thiệu Đình lái xe ra ngoài nhanh chóng trở về thành phố A, qua thu phí đứng chỉ chốc lát sau, điện thoại di động của hẳn liền vang lên, Mạnh Thiệu Đình lấy ra vừa nhìn, là Mạn Quân gọi, hẳn có chút phiền lòng, nhưng vẫn nghe.

“Thiệu Đình, anh đã đi đâu? Tối như thế còn chưa về...”

“Tôi đi đâu, cần phải báo với cô sao?”

Vừa nghe giọng nói ôn nhu yếu ớt đầy ủy khuất của Mạn Quân, hẳn liền bực bội, không nhịn được muốn nổi cáu với cô, trước giờ hẳn không làm chuyện gì có lỗi với cô, dựa vào cái gì Thảm Mạn Quân cho rằng cô là người đáng thương nhất trên đời?

Chỉ ít cô còn lấy được người mình yêu say đắm, mà hẳn, Mạnh Thiệu Đình thích một người phụ nữ đều không được như thế, hẳn không đáng thương hơn cô gấp mấy lần ư?

Cuối cùng bình tĩnh nói, sau giây phút im lặng điện thoại bên kia lảng máng vang lên tiếng khóc, Mạnh Thiệu Đình không ngừng bực bội: “ cô khóc cái gì mà khóc? Tôi nói cô biết, cô còn như vậy, liền cút cho tôi...”

“Thiệu Đình! Không phải, em, em có việc, em có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh...”

Tiếng của Mạn Quân truyền đến đứt quãng, càng thêm thêm đậm đặc yêu, Mạnh Thiệu Đình lại không động đây, mi tâm hẳn nhăn rất chặt, mắt vẫn nhìn thẳng phía trước, lạnh nhạt nói: “Nói.”

Mạn Quân nắm điện thoại tay có chút trở nên trắng, trong lòng bàn tay cô toát ra mồ hôi, ngay cả trên lưng đều toát mồ hôi ẩm ướt, trong lòng do dự trần trở rất lâu, cô cắn chặt khớp hàm một chút: “Thiệu Đình, em hơi khó chịu... em...”

“Khó chịu? Cô khó chịu thì gọi điện thoại cho bác sĩ đi.” Mạnh Thiệu Đình nghe cô ấp a ấp úng hồi lâu, sớm phiền muộn trong lòng, bây giờ nghe cô muốn nói chuyện quan trọng là mình khó chịu, hẳn bỗng vô cớ nổi giận lên, vừa dứt lời chế giễu lạnh nhạt, hẳn không do dự cúp điện thoại.

Mạn Quân giật mình khi nghe âm thanh ở đầu dây bên kia, cô chậm rãi buông tay, quãng điện thoại xuống đất, cô không có phản ứng, bụng từ từ quặn đau, ngồi ở trên sàn nhà trơn bóng, cô nhẹ nhàng ôm chính mình, liền cảm giác nước mắt cũng không có.

Cô không phải là không nghĩ tới việc buông tay, mà còn nghĩ tới buông tha tất cả, coi như không hề yêu hẳn, thế nhưng, mọi chuyện cho tới bây giờ, ngay cả mẹ biết cô và Mạnh Thiệu Đình chung sống với nhau cực kỳ tệ, nhưng vẫn dứt khoát không cho cô nhắc tới việc ly hôn.

Nhà họ Thảm không có con trai, sau này tất cả đều là của cô, mà mấy năm nay cha cô và nhà họ Mạnh vẫn hợp tác tốt đẹp, đặc biệt là sau khi bọn họ đính hôn sau, hai nhà tựa như một, phần lớn việc làm ăn của nhà họ Thảm do Thiệu Đình bận tâm quản lý, nếu như hiện tại cô nhắc đến việc ly hôn, đối với nhà họ

Mạnh không có ảnh hưởng quá lớn, nhưng sẽ là đả kích nặng nề với nhà họ Thẩm, ba mẹ nhất định không đáp ứng .

Mạn Quân luôn nghe lời, thấy cha mẹ khó xử, cũng không đành lòng nhắc tới việc ly hôn, tự mình gieo xuông rồi nhận lấy quả đắng, không có ai giúp nàng.

Nhưng mà, cô cứ như vậy cả đời ư? Thiệu Đình sẽ không bao giờ thay đổi , dù cô có cố gắng thế nào thì hẳn vẫn không thích cô.

Cô yêu hắn, thì có cách nào đâu?

Giống như là cô rất thích hoa hồng, nhưng cho tới giờ hẳn thích là hoa cây dành dành.

Sàn nhà thật lạnh, nàng nhìn thấy trong phòng bày ra bán thất ánh trắng, trong suốt lạnh lùng, trên đời này, nàng đau khổ tìm kiếm mà người khác lại quăng đi như đôi giày rách, có đôi khi, cô không thể không thừa nhận, cô thật thực sự rất đố kỵ Phó Tĩnh Tri, có đôi khi, cô thấy Tĩnh Tri đối xử tàn nhẫn lạnh lùng với Thiệu Đình, cô rất muốn tát cô ta !

Vì sao cô ta có thể trắng trợn chà đạp mọi thứ còn cô muốn mà không được, vì sao cô ta có thể hạnh phúc như vậy? Vì sao cô ta có thể nhận lấy mọi vận may ?

cô hận, đố kỵ, hâm mộ cô ta, mà lại cứ bất lực, Thiệu Đình thích cô ta, mà cô Thẩm Mạn Quân, có thể có biện pháp gì?

Cô rõ ràng không có làm gì, không dùng thủ đoạn và tâm tư nào với Phó Tĩnh Tri, vì sao Thiệu Đình ngày càng chán ghét cô? Bây giờ nghĩ lại, năm năm ở California, quả thực như là cuộc sống thiên đường, hẳn không cho cô cơ hội có được một đứa con...

Đúng vậy, đứa nhỏ, nếu như ông trời cho cô một đứa con, thì tốt biết bao nhiêu? Chỉ ít cô còn hi vọng mỏng manh, chỉ ít, cô cũng không cô độc như vậy.

Ngày hôm sau khi Tĩnh Tri làm việc, đặc biệt chú ý Trương Dương, thì phát hiện hôm nay anh không đi làm, cô hỏi thăm đồng nghiệp, mới biết hôm nay anh xin nghỉ , có lẽ hai ngày nữa sẽ đi làm lại, Tĩnh Tri thăm nghĩ như vậy cũng tốt, hai người tránh gặp mặt sẽ xấu hổ.

Có lẽ, Trương Dương cũng cảm thấy xấu hổ nên mới cố ý tránh đi hai ngày, suy nghĩ tới đây, Tĩnh Tri liền yên lòng .

làm việc như trước, ở bên cạnh con nhỏ, đứa nhỏ ngày càng đáng yêu, từ từ sẽ nói nhiều hơn, có đôi khi Tĩnh Tri giúp đứa nhỏ bước đi loạng choạng, cô chẳng hề trách móc nặng nề đứa nhỏ, chỉ cần con khỏe mạnh , cho dù không có ưu tú cô cũng vui mừng .

Cô muốn con trai ngoan, không cần thiên tài trưởng thành sớm.

Một đứa nhỏ ngốc nghếch đáng yêu, tràn đầy ngây thơ chất phác, không như người đàn ông sành đời khôn khéo mà đứa nhỏ đáng yêu làm người ta thích hơn?

235. Chương 237: Sự Hiểu Lầm Sâu Như Vậy, Ủy Khuất Sâu Như Thế.

Chương 237: Sự hiểu lầm sâu như vậy, ủy khuất sâu như thế.

Editor : May

Cô tình nguyện tuổi thơ của bánh bao nhỏ luôn là vui vẻ, không hề có một chút phiền não. Có thể có một tuổi thơ vui vẻ tự do, là một chuyện rất hạnh phúc?

Cô không có được, vì thế liền muốn cho cục cưng của cô.

Qua nửa tháng, Tĩnh Tri gần như đã quên lãng Trương Dương, anh ta lần nữa tới công ty, lại có chút chật vật.

Vết thương trên mặt anh ta còn chưa có kết vảy, bước đi còn có chút chân cao chân thấp, mà chỗ lông mày còn may mười mấy mũi. Tĩnh Tri vừa thấy liền ngây ngẩn cả người, đợi tất cả mọi người thân thiết hỏi thăm một lúc lâu, Tĩnh Tri mới gọi Trương Dương.

Ánh mắt anh ta nhìn cô có chút kỳ quái, vừa né tránh vừa không được tự nhiên, trong lòng Tĩnh Tri càng hoài nghi, trầm giọng hỏi: “Trương Dương, là ai đánh anh sao?”

“Không, không có ai đánh tôi, tôi đụng xe...”

Trương Dương có chút ấp a ấp úng, cũng không dám liếc mắt nhìn Tĩnh Tri một cái.

Nghi hoặc trong lòng Tĩnh Tri càng sâu, cô tiến lên một bước, liếc nhìn từng khối máu ứ đọng ở trên mặt anh ta, cô chỉ cảm thấy lòng bàn tay lạnh lẽo, đến giọng nói đều có chút phát run: “Là anh ta đúng không? Là người mà anh nhìn thấy hôm đó đánh anh đúng không? Anh chỉ cần nói cho tôi biết. Trương Dương, anh không cần sợ hãi, anh chỉ cần nói thôi!”

Trương Dương nhìn bộ dáng kích động của cô, lại có chút luống cuống, anh ta liên tục xua tay, cổ họng ập a ập úng nói: “Tĩnh Tĩnh, không phải anh ta. Chính xác mà nói, tôi cũng không biết là ai...”

“Anh không biết là ai?” Tâm Tĩnh Tri lạnh như băng, ngược lại nhẹ nhàng cười một tiếng, thần sắc trong con ngươi của cô dần dần thả trôi, đến cuối cùng liền lộ ra thất vọng nói không nên lời.

“Ngoại trừ anh ta, còn có ai vào đây, còn có thể là ai chứ?”

Từ trước đến nay anh chính là dễ tiện như vậy, từ trước đến nay chính là tàn nhẫn như vậy, anh giở trò mảnh khảnh sau lưng, số lần còn ít sao?

Vả lại, không phải là cô không thấy một màn tối hôm qua. Anh là người độc ác và ích kỷ, tham muốn giữ lấy lại mạnh như vậy, cô và Thiệu Hiền cùng một chỗ, anh trăm phương ngàn kế chia rẽ, cô và Trương Dương trong sạch, anh lại âm thầm đả thương người ta, rốt cuộc anh còn muốn vô sỉ đến mức nào?

“Tĩnh Tĩnh, em làm sao vậy? Đúng rồi, người kia là ai, anh ta và em có quan hệ gì?”

Trương Dương thấy sắc mặt cô thực sự khó coi, có chút bận tâm hỏi thăm.

“Tôi không sao.” Tĩnh Tri chậm rãi thở ra một hơi, cô cười khổ sở nhìn nhìn Trương Dương một chút: “Đều là lỗi của tôi, Trương Dương, thật xin lỗi.”

“Tĩnh Tĩnh, sao có thể trách em chứ? Hơn nữa, tôi hoàn toàn không biết người đánh tôi ngày đó là ai. Có lẽ, có lẽ hoàn toàn không phải tiên sinh ngày đó ra tay đâu...”

Trương Dương vội vàng giải thích, Tĩnh Tri lại là càng cảm thấy áy náy, trong lòng cô chỉ cảm thấy khó chịu nói không nên lời, “Trương Dương, đêm hôm đó hai người đã phát sinh tranh chấp đúng không?”

“Tĩnh Tĩnh... làm, làm sao em biết?”

Trương Dương ngây ngẩn cả người, có chút giật mình nhìn cô: “Đúng, tôi và tiên sinh kia nói mấy câu, nhưng chúng tôi cũng không đánh nhau...”

Giọng nói Trương Dương càng ngày càng nhỏ, đến cuối cùng, Tĩnh Tri nhịn không được ngắt lời anh ta: “Anh đừng nói nữa, tôi đều thấy được, tôi còn nhìn thấy anh ta đẩy anh ngã xuống đất.”

“Tĩnh Tĩnh, tiên sinh kia không cố ý, chỉ là cửa xe đụng phải tôi...”

“Anh đừng nói nữa, cửa xe đụng phải anh, anh sẽ lâu như vậy mà còn đứng lên không nổi ư?”

Tĩnh Tri lập tức cắn khớp hàm, thấy thần sắc Trương Dương rõ ràng có chút sợ hãi, mà ánh mắt né tránh rõ ràng cho thấy có nỗi khổ trong lòng. Trong lòng cô không khỏi càng khẳng định thêm mấy phần, “Trương Dương, anh yên tâm, nếu như tôi biết rõ là anh ta làm, tôi nhất định sẽ cho anh một cái công đạo!”

“Tĩnh Tĩnh, thực sự, không có chuyện gì, tôi đã tốt hơn rồi...”

Trương Dương thấy cô hình như muốn đi, hoảng hốt muốn kéo cô. Không ngờ Tĩnh Tri lại lập tức né tránh, nét mặt của cô có chút nghiêm túc, cùng với bộ dáng nhu nhược lúc trước của cô, giống như là hai người khác nhau.

“Trương Dương, tôi không biết anh đang sợ cái gì, chuyện nghiêm trọng giống như thế này, anh nên báo cảnh sát! Đúng rồi, lúc đó vì sao anh không báo cảnh sát?”

Tĩnh Tri nghiêm nghị chất vấn, lại làm cho Trương Dương có chút trở mắt. Anh ta ấp úng một lúc lâu, nhưng hình như trên mặt có mấy phần xấu hổ, mà trong ánh mắt vẫn giãy giụa, đến cuối cùng, anh ta vẫn thật sự nói không ra miệng được.

“Lúc đó tôi không biết là ai ra tay, sau đó hôn mê một lúc lâu. Khi tỉnh lại thì đã sớm không thấy tăm hơi người đó, báo cảnh sát cũng vô ích thôi. Hơn nữa đều là bị thương ngoài da, tôi đã nghĩ tự nhận xui xẻo rồi...”

Trương Dương cúi đầu, ngữ điệu nói chuyện của anh ta chậm rãi, ôn hòa và bình tĩnh như thường ngày. Tĩnh Tri thì ngược lại càng tức giận hơn: “Sao anh lại nghĩ như vậy? Vô duyên vô cớ, tại sao muốn đánh người? Chẳng lẽ còn không có luật pháp, tôi không tin. Thói đời này, nếu như ai muốn làm gì liền làm, muốn đánh người liền đánh người, muốn giết người liền giết người, lấy tiền giải quyết, vậy dân chúng nhỏ như chúng ta phải sống như thế nào đây?”

Trương Dương nghe mấy câu nói đó của cô, bỗng nhiên sững sốt, thần sắc trên mặt anh ta lập tức có chút không ổn định, lại có chút khó bình tĩnh. Đợi sau khi Tĩnh Tri thở phà phì nói một trận, anh ta chỉ qua loa hai câu, liền mượn cớ mình có việc vội vã rời đi.

Tĩnh Tri cảm giác có chút kỳ quái, chỉ nghĩ lời nói vừa rồi của mình làm cho anh ta rất mất mặt, không khỏi áy náy thêm mấy phần.

Nhìn tình hình này, có thể đánh người không gây ra động tĩnh lớn, sau đó một chút tiếng gió cũng không có, trong số người cô quen biết, cũng chỉ có Mạnh Thiệu Đình có năng lực này. Hơn nữa, nhân duyên của Trương Dương rất tốt, sớm không chịu đòn trễ không chịu đòn, hết lần này tới lần khác lúc anh chạy tới thành phố C thấy bọn họ ở chung một chỗ liền bị ai đó đánh hung hăng một trận. Muốn cho người ta không nghĩ đến anh, thật đúng là có chút nói không thông!

Tĩnh Tri càng nghĩ càng giận, lại nghĩ đến đêm hôm đó nhìn thấy anh cô đơn đi một mình, trong lòng cô lại có cảm giác khó chịu và đồng tình, không khỏi thầm hận chính mình không tốt. Từ nhỏ đến lớn, cô đều dễ mềm lòng, đến bây giờ ăn nhiều thua thiệt như vậy, còn không sửa được tật xấu này!

236. Chương 238:

Chương 238:

Editor : May

Đàn ông không có tâm, tàn khốc vô tình giống như anh, hoàn toàn không đáng để người khác đồng tình một chút nào.

Tĩnh Tri nghĩ tới đây, liền chuẩn bị gọi điện thoại chất vấn anh, không ngờ vừa mới lấy di động ra, thủ trưởng cho người gọi cô lập tức đi qua, nói là fax gửi tới từ nước ngoài, muốn cô lập tức phiên dịch ngay.

Tĩnh Tri quýnh lên, cũng không kịp gọi điện thoại nữa, vội vàng đi về phòng làm việc của mình.

Bận rộn như vậy đến hơn nửa buổi chiều, chờ cô phiên dịch xong một đồng giấy tờ đó, sau khi đóng dấu sửa sang lại, chỉ còn một tiếng là tan tầm .

Tĩnh Tri cầm cái ly, chuẩn bị pha cho mình một ly trà xanh. Cô mới vừa đi tới ngoài phòng giải khát, liền nghe được bên trong có người đang nói chuyện. Cô cũng không để ý, nhấc chân muốn đi vào, lại nghe được giọng nói của một cô gái: “Trương Dương đang làm tốt, sao lại từ chức chứ?”

Trương Dương từ chức? Tĩnh Tri hoảng sợ, Trương Dương được cho là nhân tài số một, số hai ở trong phòng kế hoạch của công ty. Hơn nữa anh ta đi làm ở trong này từ khi mới tốt nghiệp, thời gian làm việc cũng coi như khá lâu, tiền lương cao hơn cô rất nhiều, tương lai còn có thể thăng chức, anh ta lại buông tha công việc tốt như vậy, trừ phi là đầu óc vào nước?

P/s: Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

“Ai biết được? Nói không chừng là leo lên chức cao hơn thì sao?”

“Anh ta xem như là phát triển không tệ ở công ty chúng ta, đi chỗ khác bắt đầu một lần nữa, anh ta không gốc như thế chứ?”

“Tôi nghĩ, thật đúng là có chút kỳ quặc. Các cô nói đi, có phải có liên quan đến chuyện anh ta bị đánh không?”

Tĩnh Tri vừa nghe được câu này, đột nhiên run rẩy một chút. Chẳng lẽ sau khi Mạnh Thiệu Đình tìm người đánh Trương Dương, còn uy hiếp anh ta không thể nói ra, lại buộc anh ta từ chức, không được ở cùng công ty với cô?

Đúng, nhất định là như vậy, trừ cái đó ra, không có lý do khác để giải thích nguyên nhân Trương Dương từ chức. Cho dù là đổi vị trí suy nghĩ một chút, nếu như cô là Trương Dương, không phải vạn bất đắc dĩ, cô tuyệt sẽ không buông tay công việc tốt như vậy!

Tay nắm cái ly của Tĩnh Tri đều run rẩy đến sắp không thể cầm chế, cô cắn răng một cái, xoay người đi tới chỗ làm việc của mình, để cái ly lên bàn, lấy điện thoại di động liền xông ra ngoài.

Ngồi thang máy tới ban công tầng cao nhất, gió thổi tới có chút mãnh liệt, làm cô nhịn không được rung mình một cái. Tĩnh Tri làm mình tỉnh táo hồi lâu, rồi mới tìm kiếm được số điện thoại của anh từ trong danh bạ.

Cô nhìn dãy số kia, trong đầu lại không chịu khống chế nhớ lại hai tin nhắn anh gửi cho cô vào ngày trở về thành phố C đó.

Ở trong ấn tượng của cô, anh chưa bao giờ là một người nói ra lời ầm ập, nếu tin nhắn như vậy xuất phát từ Thiệu Hiền, cô sẽ cảm thấy thuận lý thành chương, thậm chí cảm thấy đáng yêu, nhưng là Mạnh Thiệu Đình...

Cô chỉ cần nghĩ đến anh, hoặc là nhìn thấy tên anh sẽ nhịn không được cả người phát run. Anh ở trong trí nhớ của cô, ngoại trừ tàn nhẫn vô tình, chính là thủ đoạn độc ác...

Cô sợ, thực sự sợ, khi đó mang theo bánh bao nhỏ rời khỏi anh, cô cũng đã thề sẽ không để cho mình có bất kỳ quần quýt không rõ gì với anh nữa. Những ngày đó như là một cơn ác mộng, tỉnh liền không muốn nhìn thấy nữa.

Tĩnh Tri nhẹ nhàng lắc lắc đầu, cô không thể để mình tiếp tục nghĩ như vậy nữa. Mặc kệ bây giờ thái độ của anh với cô như thế nào, đó đều là chuyện của anh, cô không muốn để ý tới nữa, cũng không muốn lại để ý tới nữa.

Bấm số điện thoại của anh, Tĩnh Tri nghe trong ống nghe truyền đến tiếng gọi điện thoại tút tút, chỉ cảm giác tâm mình cũng nhảy ‘thình thịch’ nhanh hơn.

Bên kia gần như là vào lúc sắp tự động cắt đứt mới nhận máy, Tĩnh Tri nghe được giọng nói thật thấp của anh truyền đến, phảng phất thơm ngát như mùi quế. Cô hơi cúi đầu, nhìn thấy người đi đường trên đường phố như con kiến, dòng người vội vàng như nước chảy, nhưng cô chỉ cảm thấy thế giới lớn như vậy, náo nhiệt như vậy, mà chỉ có cô là cô độc

“Tĩnh Tri, là em sao? Chuyện gì...”

Tĩnh Tri cảm giác trong cổ họng tắc nghẽn như là nhét bông vải, cô nói không ra lời, giống như mình là con vịt bị kẹt cổ.

“Tĩnh Tri?” Mạnh Thiệu Đình hơi nhíu mày, anh đặt bút xuống, kéo cái ghế ra đứng lên. Không để ý tới không khí yên tĩnh dọa người ở trong phòng họp, hơn mười đôi mắt tràn ngập nghi hoặc và bất mãn nhìn anh, anh lại cúi đầu gọi tên Tĩnh Tri.

Có người thì mi tâm hơi nhảy nháy, có người thì trong ánh mắt đột nhiên sáng lên một cái, còn có người, không tiếng động nổi lên nụ cười thần nhiên.

Chưa bao giờ từng nghe thấy anh nói giọng điệu ôn nhu như vậy với ai.

“Mạnh Thiệu Đình, tôi hỏi anh một việc, anh phải thành thật trả lời tôi, không được gạt tôi, không cho nói dối, không được ngụy biện. Anh chỉ cần nói cho tôi biết là đúng không thôi, có được không?”

Một tay Tĩnh Tri siết điện thoại di động, một tay chăm chú nắm lấy lan can ban công.

Trong con người vốn trong suốt của cô giống như nổi lên một ít sương mù, mà tóc dài của cô lại bị gió thổi đến mất trật tự, bay phất phới đánh vào trên mặt, rất đau.

Anh bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, bản thân cũng không có cảm giác lúc mình nói chuyện, trong giọng nói lại tràn đầy sùng nịch như vậy: “Được, em chỉ cần hỏi, tôi sẽ không lừa em, sẽ không nói dối.”

“Như vậy, anh hãy nghe cho kỹ.”

Tĩnh Tri hít sâu một hơi, nặng nề mở miệng từng câu từng chữ: “Có phải đêm hôm đó anh xảy ra tranh chấp với Trương Dương ở dưới lầu nhà tôi, anh còn ra tay với anh ta đúng không?”

Ngón tay cầm tay vịn cửa của Mạnh Thiệu Đình bỗng nhiên cứng đờ, nụ cười trên mặt anh ngưng trệ, cả sống lưng đều trở nên cứng ngắc.

Hồi lâu sau, hồi lâu sau.

Anh cố gắng khống chế mắt mác và oán khí của mình, tận lực khiến mình nhẹ nhàng mở miệng.

“Đúng, tôi và Trương Dương kia, xác thực xảy ra một chút tranh chấp, tôi còn đẩy anh ta một cái, cuối cùng lúc mở cửa xe...”

“Anh không cần phải nói nhiều như vậy!”

Tĩnh Tri bỗng nhiên lên tiếng cắt ngang, cách ống nghe, hình như anh cũng cảm nhận được sự tức giận của cô, trái tim của anh vẫn liên tục rơi xuống phía dưới, nhưng lòng mày lại không sao cả nhướng lên: “Được, tôi trả lời em. Đúng.”

Tĩnh Tri nhẹ nhàng gạt đầu, “Được, rất tốt, anh thật sự không có gạt tôi. Còn có, Mạnh Thiệu Đình, tôi lại hỏi anh, có phải anh từng tìm người đi đánh Trương Dương, còn buộc anh ta từ chức rồi đi?”

“Em đang nói bây bạ gì đó?” Mạnh Thiệu Đình thật sự có chút chấn kinh rồi! Rốt cuộc là chuyện gì vậy? Anh tìm người đánh Trương Dương? Còn buộc anh ta từ chức?

Trời đất chứng giám, anh hoàn toàn không có để Trương Dương này vào mắt, anh cũng vừa mới biết được tên anh ta là Trương Dương, đến diện mạo của anh ta mà anh còn không có một chút ấn tượng! Anh tìm người đánh anh ta sao?

237. Chương 239: Không Bằng Thử Yêu Tôi.

Chương 239: Không bằng thử yêu tôi.

Editor : May

Đây quả thực là lời nói dối lớn nhất thiên hạ! Lời nói buồn cười, vô căn cứ!

“Anh không cần giả vờ kinh ngạc, anh chỉ cần nói cho tôi biết, có đúng hay không!”

Phản ứng của anh, làm cho Tĩnh Tri cảm thấy thực sự buồn cười, cô cũng không phải đứa bé ba tuổi, có thể bị hành động vụng về như vậy lừa gạt!

Mạnh Thiệu Đình nghe lời nói lạnh như băng của cô, tức đến toàn thân đều run lên. Anh gắt gao cắn khớp hàm, chợt lấy tay kéo cửa ra, ngay sau đó lập tức nặng nề đi ra ngoài. Cửa đánh vào trên tường, phát ra một tiếng vang dọa người thật lớn. Mọi người trong phòng hội nghị kinh hãi ngẩng đầu nhìn qua, Mạnh Thiệu Đình lại hoàn toàn không để ý, anh chỉ cảm giác mình đầy phần nộ, khiến cả người anh đều muốn nổ tung!

Cô chủ động gọi điện thoại tới, anh cao hứng, kinh ngạc biết bao nhiêu. Anh không hi vọng xa vời cô nói chuyện dễ nghe với anh, anh không hi vọng xa vời cô cho anh sắc mặt tốt để nhìn, anh biết mình không có vận khí tốt như vậy, anh cũng chưa từng lừa mình dối người ảo tưởng qua!

Thế nhưng anh chẳng thể nghĩ tới, cô sẽ chất vấn mình vấn đề ngu xuẩn như vậy! Sẽ trực tiếp không chút do dự hắt nước bắn lên trên đầu của anh, thậm chí không để cho anh một con đường sống.

“Trong lòng em đã nhận định tôi sẽ làm như vậy, có đúng không?”

Anh cố gắng ổn định cơn giận của mình, làm cho giọng nói của mình nghe không trở nên kích động và phần nộ.

Mà anh yên lặng, nghe vào trong tai Tĩnh Tri lại thành chứng thực anh đã làm chuyện này.

Anh đã sớm làm xong chuẩn bị cô sẽ chất vấn anh, cho nên mới yên lặng như vậy sao.

Tĩnh Tri không muốn sẽ nhiều lời với anh, cô cúi thấp đầu, lông mi dài tạo ra bóng mờ nhàn nhạt trên gương mặt của cô. Giọng nói của cô rất thấp, lại quật cường và cố chấp: “Tôi nói, anh chỉ cần trả lời là có đúng hay không thôi...”

“Phó Tĩnh Tri! Em đừng đối xử với tôi như vậy được không? Coi như là giết người, pháp luật còn cho phép mời luật sư biện hộ, vì sao em không cho tôi cơ hội giải thích cho mình?”

Anh nện một quyền ở trên tường, nhưng vẫn cảm thấy không hết hận, trong giọng nói thở gấp liền mang theo mấy phần uẩn giận và run rẩy.

“A, giải thích? Anh luôn luôn có năng lực nói đen thành trắng, tôi không muốn nghe. Mạnh Thiệu Đình, tôi không muốn nghe lời giải thích của anh một chút nào! Không có ý nghĩa, thực sự.”

“Đúng, đúng, ở trong lòng em, tóm lại là ở trong nhận thức của em, từ đầu đến cuối, Mạnh Thiệu Đình tôi đều chỉ là một tiểu nhân không hơn không kém, tôi dè tiện, tôi vô sỉ, tôi con mẹ nó đã làm chuyện thật có lỗi với em, tôi con mẹ nó nên xuống địa ngục, tôi vĩnh viễn không có cơ hội xoay người, có đúng không? Phó Tĩnh Tri, rốt cuộc trong lòng em đang suy nghĩ gì? Rốt cuộc em xem tôi là cái gì? Dù cho tôi ăn nói khép nép, muốn tìm vui vẻ ở trước mặt em, nhưng em cũng không thể làm nhục người khác như vậy chứ?”

“Tôi làm nhục ai? Mạnh Thiệu Đình, chính anh tự hỏi chính mình một chút, từ khi tôi và anh kết hôn cho đến bây giờ, từng chuyện anh làm, có chuyện nào có thể đường đường chính chính phơi bày cho người khác xem không? Lúc chưa ly hôn, không biết anh lêu lổng với bao nhiêu người phụ nữ, thậm chí Tĩnh Ngôn, Tĩnh Nghi mà anh cũng không buông tha. Lúc tôi mang thai, lúc nhà họ Phó chúng tôi phá sản, anh lập tức mang theo người phụ nữ khác điếu võ dương oai trở về buộc tôi ly hôn. Lúc cha tôi chết, đứa nhỏ của tôi không còn, tôi không có gì cả, anh và vị hôn thê của anh tiêu dao tự tại ở nước Mỹ. Tôi gần như đã chết một lần, Mạnh Thiệu Đình! Tôi gần như đã chết rồi!”

Nước mắt Tĩnh Tri ‘tách tách’ rơi xuống, cô lau lung tung một phen, toàn thân run rẩy như là lá cây trong gió, cô gần như là dùng sức lực toàn thân rống với anh, giọng nói run rẩy khàn khàn: “Thế nhưng anh đã làm cái gì? Tôi khó khăn tìm được người thật lòng với tôi, tôi đã muốn kết hôn, nhưng anh nhục nhã tôi

thế nào? Anh làm những chuyện kia với tôi, lấy ra từng chuyện kia cũng không sánh bằng hôm nay tôi lên án anh?”

Anh nói không ra lời, mỗi khi cô nhắc tới lỗi mà anh từng phạm phải, dù anh tức giận hơn nữa, cũng không cách nào tiếp tục phát giận với cô. Anh biết tổn thương kia có bao nhiêu sâu nặng, cho nên lúc cô phát tiết, anh chưa bao giờ cãi lại một chữ.

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Kỳ thực không phải anh cũng là một người bị hại ư? Chỉ vì anh sợ ý, chỉ vì anh nghe lời lệch lạc, nên tạo ra thảm kịch như vậy, nhưng anh hoàn toàn không vô tâm!

“Anh không còn lời để nói đúng không? Mạnh Thiệu Đình, tự anh nói xem. Từ lúc tôi gả cho anh đến bây giờ, anh có làm chuyện gì khiến tôi cảm thấy thoải mái không?”

Tĩnh Tri che mắt, nhưng nước mắt vẫn tranh nhau tràn ra từ trong kẽ tay: “Mạnh Thiệu Đình, tôi nói những chuyện trước kia, tôi thử tha thứ cho anh, anh cũng buông tay ra. Tôi trải qua cuộc sống mới của tôi, anh và Thẩm tiểu thư, các người cũng nên ở cùng một chỗ thật tốt. Thế nhưng vì sao anh lại tới nhúng tay vào cuộc sống của tôi chứ? Trương Dương sai chỗ nào? Sao anh phải đánh người ta thành như vậy?”

Cô cứ nhắc tới Trương Dương, Mạnh Thiệu Đình không thể kiềm được, anh gần như muốn cúp điện thoại ngay. Trong lòng anh lạnh đến sắp kết băng, cô là một người phụ nữ cố chấp, cô cố chấp đến mức làm cho anh hận không thể đánh cô một trận, đánh tỉnh cô!

”Tôi biết lúc trước tôi có lỗi với em, tôi biết nhà họ Mạnh chúng tôi nợ em, cả đời cũng trả không hết. Thế nhưng Phó Tĩnh Tri, tôi cho em biết, đây là hai chuyện khác nhau. Tôi đã từng là tên khốn kiếp, thế nhưng tôi cũng không có vô sỉ đến

trình độ như vậy. Chuyện tôi chưa từng làm, em muốn tôi thừa nhận thế nào đây? Hay là em muốn buộc tôi thừa nhận hả?”

” Mạnh Thiệu Đình, chuyện cho tới bây giờ, tôi đều biết hết, anh cần gì còn phải ngụy biện như vậy...”

“En đừng nói nữa.” Giọng nói của Mạnh Thiệu Đình bỗng nhiên thấp xuống, anh giống như có chút tổn sức nói ra bốn chữ này.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trở nên yên tĩnh, Tĩnh Tri tựa hồ cảm thấy được anh khác thường, cô ngừng thở, không hề nói nữa.

Sau khi trầm mặc một lúc lâu, anh rốt cuộc mở miệng, giọng nói kia như là già đi rất nhiều lần, kinh sợ màng nhĩ của cô từng chút một. Anh gọi tên của cô, vẫn mang theo chút biếng nhác ôn nhu: “Tĩnh Tri...”

Tĩnh Tri không hé răng, thế nhưng lại cố gắng khiến mình bình tĩnh lắng nghe.

“Là tôi làm, tôi đổ kị anh ta tiếp xúc với em, đổ kị anh ta đưa em trở về. Em hiểu tôi như vậy, đương nhiên là biết được trong mắt của tôi không chứa được một hạt cát. Em là người phụ nữ của tôi, là người phụ nữ mà tôi muốn lấy được, tự nhiên không cho phép người khác nhúng chàm. Vì thế tôi tìm người đánh anh ta, sau khi rời khỏi nhà trọ của em vào tối hôm đó, tôi còn uy hiếp anh ta từ chức, không cho anh ta gặp lại em...”

“Đủ rồi!” Cô bỗng nhiên hét to một tiếng bén nhọn!

Mạnh Thiệu Đình tùy ý tựa vào trên tường, anh thậm chí còn sờ soạn một điều thuốc, nhàn nhã đốt lên, hít sâu một hơi, khàn giọng ngả ngón hỏi: “Em hài lòng với đáp án này chưa? Tĩnh Tri... Hiện tại có một Trương Dương, sau này không chừng còn xuất hiện Lý Dương, Trần Dương, chỉ cần em tiếp xúc với ai, thì tôi sẽ đánh người đó...”

“Mạnh Thiệu Đình, anh vô sỉ! Anh thật làm cho tôi buồn nôn!”

Tĩnh Tri nghe không vô, cô nhanh chóng cúp điện thoại, xoay người ghé vào trên lan can. Gió thổi kịch liệt, trong bụng của cô đều là lạnh lẽo, trong bụng bắt đầu dờn sóng lấp ló, Tĩnh Tri che dạ dày, thân thể chậm rãi trượt ngồi xuống đất. Nước mắt của cô không ngừng chảy xuống, trong lòng khó chịu đến gần

như muốn xé tim mình ném xuống đất...

238. Chương 240: Không Thấy Bánh Bao Nhỏ.

Chương 240: Không thấy bánh bao nhỏ.

Editor : May

Sao anh có thể vô sỉ, đê tiện như vậy? Thậm chí còn dùng giọng điệu càn rỡ nói ra lời không biết xấu hổ như thế!

Anh dựa vào cái gì muốn khống chế cuộc đời của cô! Dựa vào cái gì muốn xen vào cô và ai ở cùng một chỗ?

Mạnh Thiệu Đình, kiếp này anh đừng mơ tưởng tôi tha thứ cho anh. Tôi thật sự hoàn toàn, hoàn toàn chán ghét anh!

Tĩnh Tri gần như ới ra cả mặt, cô không biết mình ngồi ở trong này bao lâu, cho đến khi mặt trời ngã về tây, toàn bộ thành phố đều đắm chìm trong hoàng hôn tuyệt đẹp, cô mới kéo hai chân mệt mỏi đứng lên, chỉnh sửa lưng tung tóc của mình một chút. Nước mắt trên mặt đều bị gió thổi khô, may là hiện tại đã tan tầm, cô không cần lo lắng người khác nhìn thấy cô chật vật.

Quả nhiên mọi người đều đi về gần hết, cầm túi ra khỏi công ty, cô không muốn chờ xe buýt, liền đón một chiếc taxi, dựa vào chỗ ngồi, nhìn phong cảnh bên ngoài.

Xe phóng đi, sắc trời liên tối, từng chiếc đèn đường sáng lên, mắt nhìn thành phố xinh đẹp.

Tĩnh Tri chỉ cảm thấy hai mắt của mình bỗng nhiên trở nên mơ hồ. Cô giơ tay lên sờ sờ mặt, không biết nước mắt đã chảy xuống mảnh liệt từ lúc nào.

Di động trong tay gần như sắp bị anh bóp nát, anh đứng ở trong hành lang không một bóng người, trên mặt đất đầy đất đầu mẩu thuốc lá. Thảm quý báu đều

bị cháy rụi, anh lại không liếc mắt nhìn một cái, giơ tay lên lại sờ hộp thuốc lá, đã trống không.

Mạnh Thiệu Đình giật mình cười khổ một tiếng, anh dứt khoát tựa ở trên tường, trực tiếp ngồi xuống, một chân duỗi ra, một chân nâng lên. Nếu để cho cha mẹ thấy được động tác và tư thế này, lại sẽ mắng anh không có quy củ, nhưng bây giờ anh thực sự muốn để mình phóng túng một lần như vậy.

Đây thì tính là chuyện gì chứ, anh không làm gì hết, lại bị người áp xuống tội danh như vậy. Hóa ra tư vị bị oan uổng, bị ủy khuất thật sự không dễ chịu chút nào.

Cảm giác nói cũng vô dụng, giải thích cũng uổng phí khí lực, đối phương đã nhận định anh chính là người bị tình nghi, thực sự làm cho anh muốn điên cuồng giết người!

Anh ôm lấy đầu của mình, xoa xoa tóc lung tung, bỗng nhiên thở phào một hơi. Quên đi, quên đi.

Anh đã nói qua vô số lần quên đi, thế nhưng chỉ có lần này, từ thân đến tâm đều cảm giác mệt mỏi.

Anh có thể chống đỡ cho tới hôm nay, thực sự đã là một kỳ tích.

Thế nhưng tạo ra kỳ tích thật sự cũng không phải chuyện thoải mái gì, hơi không chú ý một chút, không chừng liền suy bại đến trở thành trò cười.

Giống như bây giờ, chính anh cũng khinh thường chính mình. Anh không phải như thế, trạng thái muốn sống muốn chết vì một người phụ nữ không nên xuất hiện ở trên người của anh?

Từ trước đến nay, anh và Hà Dĩ Kiệt, Thẩm Bắc Thành đều nhất trí thái độ, đàn ông muốn làm chuyện gì cũng không thể thay đổi vì một người phụ nữ! Lại càng không nên, để cho một người phụ nữ ảnh hưởng tâm tình của mình mới đúng!

Trong lòng anh nghĩ như vậy, nhưng trong ngoài toàn thân đều không có chút sức lực. Thẳng đến khi trước mặt xuất hiện thân ảnh của một người, anh mới buông tha tiếp tục chà đạp tóc của mình.

“Thiệu Đình, anh làm sao vậy?”

Mạn Quân có chút giật mình nhìn anh, kinh ngạc mở lớn mắt. Cô che miệng, tựa hồ không tin cảnh tượng mình đã thấy, Thiệu Đình luôn luôn thân sĩ khéo léo, cũng sẽ có thời điểm như vậy sao?

“Sao cô lại tới đây?” Ngữ điệu của anh không có lạnh lùng như thường ngày, thậm chí Mạn Quân còn cảm giác giọng nói của anh nhu hòa một chút. Cô đưa tay, nắm cánh tay anh kéo lên, cúi đầu nhẹ nhàng phủi quần áo của anh: “Em chỉ vừa đi ngang qua, đến nhìn một chút. Thuận tiện hỏi anh, buổi tối có trở về hay không? Bởi vì... Mẹ nói, muốn anh trở về dùng cơm.”

Mạn Quân có chút thấp thỏm bất an, cô cúi thấp đầu, trước sau như một nhu nhược thuận theo, bộ dáng nhút nhát làm cho người ta thực sự không thể phát giận hoặc là nói ra lời lạnh nhạt với cô.

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

“Đi thôi, tối nay tôi muốn đi về.”

Anh không có tức giận với động tác thân thiết của cô, thậm chí ngữ khí nói chuyện với cô cũng hòa hoãn rất nhiều. Mạn Quân lập tức kích động ngẩng đầu lên, trong đôi mắt tròn của cô đều là kinh hỉ, ngây ngốc nhìn anh, thậm chí quên hết tất cả.

Mạnh Thiệu Đình nhìn Thẩm Mạn Quân như vậy, đáy lòng giống như than thở thật thấp một tiếng. Anh tội gì đi ném mùi thất bại trên người phụ nữ đó, không phải phụ nữ dịu dàng nhu thuận đợi bên người như vậy sẽ bớt lo hơn sao?

Nghĩ tới đây, Mạnh Thiệu Đình lại đưa tay lên, kéo cánh tay Mạn Quân lại, bên môi cũng có lúm đồng tiền nhàn nhạt: “Em ngốc lằng cái gì? Đi thôi...”

Mạn Quân bị anh kéo đi ra ngoài, cô như rơi vào trong mây mù, phân không rõ đây là mộng cảnh hay là hiện thực.

Thẳng đến khi vào thang máy, anh vẫn kéo tay cô, lúc này Mạn Quân mới tỉnh ngộ lại. Cô không phải đang nằm mơ, anh thật sự đang cầm tay cô.

Cô cúi thấp đầu, kích động chỉ muốn khóc, nhưng lại sợ anh chán ghét cô luôn luôn khóc suốt suốt. Nhưng nước mắt của cô rất không tốt, vẫn không khống chế được mà lăn xuống: “Thiệu Đình, anh... em, em không phải đang nằm mơ chứ?”

Hai mắt cô đắm lệ mông lung nhìn anh, cô cũng biết mình như vậy, khẳng định có chút ngốc. Thế nhưng cô không khống chế được hưng phấn và mừng rỡ của mình, cô thật sự rất vui!

Mạnh Thiệu Đình thấy cô như vậy, lại cảm thấy có chút mất hết hứng thú. Anh không yêu cô, dù cô tốt hoặc là không tốt, anh thậm chí cũng chưa từng để vào mắt.

“Mạn Quân...” Môi của anh có chút nhàn nhạt .

“Cô đã là người lớn, cũng nên học trưởng thành, không nên hơi một tí liền khóc.”

Mạn Quân ngẩn ra, có thể thấy anh thả tay của mình, mà đáy mắt hình như cũng có không kiên nhẫn. Cô không khỏi có chút ảo não, biết rõ anh không thích chính mình như vậy, vì sao vẫn không biết khống chế tâm tình của mình chứ?

“Ừ, em nhớ kỹ. Thiệu Đình anh yên tâm, sau này em sẽ không còn động một chút là khóc.”

Cô dùng sức gật đầu, Mạnh Thiệu Đình nhìn cô một cái, đưa tay vỗ nhẹ ở trên đầu cô một chút, giống như đang trấn an.

239. Chương 241: Tôi Không Muốn Nhìn Thấy Cô Nữa. (1)

Chương 241: Tôi không muốn nhìn thấy cô nữa. (1)

Editor: May

Trái tim Mạn Quân đều mềm nhũn ra, cô đánh bạo nhẹ nhàng dán lên người Mạnh Thiệu Đình, thậm chí còn len lén ôm hông của anh.

Cảm giác được anh thoáng giật mình, Mạn Quân cho là anh muốn đẩy mình ra, thế nhưng lần này anh không hề động.

Bên môi Mạn Quân nổi lên lúm đồng tiền nhàn nhạt, cô nhẹ nhàng ôm anh, dán mặt mình trên cánh tay anh. Có lẽ, mộng tưởng của cô sẽ nở hoa rồi.

Sắc mặt Mạnh Thiệu Đình lại ảm đạm xuống từng chút một, Mạn Quân hạnh phúc ôm anh như vậy, anh gần như là liều mạng không chế mới khiến mình không đẩy cô ra.

Có lúc suy nghĩ một chút, kỳ thực Mạn Quân cũng rất đáng thương. Xét đến cùng, vẫn là oán anh, nếu như lúc trước không có trêu chọc cô, không chừng hiện tại Mạn Quân sớm đã lập gia đình sinh con, cũng không đến mức tiến thoái lưỡng nan như hôm nay.

Anh nghĩ tới những thứ này, quay đầu đi nhìn cô một cái, thấy vẻ mặt ngọt ngào vui vẻ của cô, trong lòng anh lại càng thêm trầm trọng. Những thứ này rất tốt, nhưng anh thực sự không muốn.

Trương Dương thật sự từ chức, lúc đầu Tinh Tri còn muốn liên lạc với anh ta, tự mình xin lỗi anh ta, nhưng anh ta thay đổi số điện thoại. Lại hỏi thăm đồng nghiệp địa chỉ của anh, lúc đi tìm lại phát hiện anh chuyển đi!

Tinh Tri gõ cửa một lúc lâu, là một bà lão sát vách mở cửa nói cho cô biết, nhưng có một câu nói của bà ta khiến cô có chút kỳ quái.

“Tên nhóc sát vách này nha, đi ở biệt thự lớn rồi. Nghe nói là phát tài, cũng không cần gì hết, lạng lẽ đi, cũng không nói một tiếng với hàng xóm già như chúng tôi...”

Tinh Tri ngồi xe trở lại công ty, còn có chút nghi hoặc không ra, Trương Dương phát tài? Dời đến trong biệt thự lớn sao?

Thế nhưng đang êm đẹp, anh ta vẫn luôn làm việc cẩn thận ở trong công ty, sao mọi người lại không biết anh ta phát tài?

Cô vừa ra thang máy, liền có một cô gái bình thường có quan hệ không tệ, mắt sắc nhìn thấy cô liền gọi cô lại.

“Tinh Tinh, cô có nghe nói chưa? Chính là Trương Dương của phòng kế hoạch chúng ta, người có ý với cô, hẹn cô mấy lần ấy. Nghe nói... anh ta phát tài lớn rồi!”

Về mặt cô gái hâm mộ, lại có một chút đồng tình nhìn Tinh Tri.

Tinh Tri thấy ánh mắt cổ quái của cô, trong lòng vừa chuyển, liền nghĩ đến người ta đây là đang thương hại cô để mất một con cá lớn!

“Thực sự?” Cô giả vờ bộ dáng hiếu kỳ, kỳ thực trong lòng cũng thật sự hiếu kỳ muốn chết!

“Thực sự, là Tiểu Vương gặp anh ta ở trên đường, gọi anh ta. Ai biết anh ta nhìn thấy Tiểu Vương như là thấy ân thần, chạy vào trong xe liền lái đi. Giỏi thật, anh ta lái Maybach đó! Cô nói anh ta có thể lái được xe tốt như vậy, không phải phát tài thì còn là gì nữa?”

Trong lúc nhất thời, Tinh Tri có chút trở mắt, trong đầu xoay chuyển.

Tại sao đột nhiên Trương Dương xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất như vậy chứ?

“Tĩnh Tĩnh... Có phải cô hối hận không?” Cô gái kia thấy bộ dáng không nhúc nhích của cô, không khỏi đẩy cô, có chút cẩn thận từng li từng tí hỏi.

“Nói cái gì đó? Dù anh ta lái phi cơ, tôi không thích anh ta thì cũng không có cách nào, làm việc thôi!”

Tĩnh Tri cười, đẩy cô bé kia ra, cô gái lè lưỡi chạy đi. Tĩnh Tri cũng mang theo bụng đầy nghi vấn đi vào phòng làm việc, buổi trưa cũng có chút tâm thần không yên. Khó khăn đến lúc tan việc, nghĩ đến sắp gặp bánh bao nhỏ, Tĩnh Tri mới có một chút tinh thần.

Hiện tại bánh bao nhỏ chính là rất đáng yêu, mẫu chốt chính là, đứa nhỏ nhà cô đặc biệt ngoan, chưa bao giờ “hư” giống bé trai khác. Mỗi ngày Tĩnh Tri về nhà, bánh bao nhỏ đều xách băng ghế nhỏ chơi cát với bảo mẫu ở trong tiểu khu.

Đứa bé khác xây lô-cốt, đào đất nói đùa bắt diệp nhạc hồ. Thậm chí lớn hơn chút nữa, sẽ đuổi theo bé gái nhỏ. Nhưng bánh bao nhỏ nhà cô giống như là một bé ngoan, ngồi một mình ở chỗ kia, thực sự nghiêm túc dùng xẻng nhỏ múc đầy cát vào xô nhỏ, lại đổ ra, lại múc từng xẻng đổ đầy, nhưng lại có thể chơi cả ngày...

Tĩnh Tri xuống xe buýt, nghĩ đến một ngày không gặp bánh bao trắng trẻo mập mạp, giờ có thể ôm ở trong tay chà đạp, liền cảm thấy bước chân nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Cô đến gần tiểu khu, theo bản năng nhìn sang đồng cát, băng ghế nhỏ của bánh bao ở đó, thế nhưng không thấy bánh bao! Tĩnh Tri cuống quýt tìm ở chỗ khác, nhưng lúc này trong tiểu khu rất ít người, vừa nhìn liền thấy ngay không có bóng dáng của bánh bao nhỏ!

Tĩnh Tri chỉ cảm giác trong lỗ tai mình oanh một tiếng, túi trong tay cô lập tức rơi trên mặt đất, mà trước mắt bắt đầu xuất hiện từng tảng đá lớn

Không thấy bánh bao, cả đầu Tĩnh Tri đều quanh quẩn một suy nghĩ như vậy, nhưng không biết bây giờ nên làm cái gì mới tốt, cả người giống như bị choáng váng, không nhúc nhích được chút nào.

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Không biết qua bao lâu, có người xa xa gọi tên của cô, Tĩnh Tri mới dờ dẩn đáp một tiếng. Cô phục hồi tinh thần lại, lập tức chạy về phía đồng cát. Những thứ này đều là của bánh bao, ghế nhỏ này cũng là chính nó chọn. Còn có một bộ dụng cụ chơi cát này, đều là của bánh bao nhỏ, thằng bé đi đâu? Bảo mẫu đâu...

Tĩnh Tri như là điên rồi, tìm kiếm xung quanh. Đến cuối cùng, cô thậm chí còn quỳ trên mặt đất đào lung tung đồng cát kia, nước mắt như là trời mưa bay lả tả rơi xuống. Cô không biết mình đang làm cái gì, thậm chí không biết nên làm cái gì mới tốt. Đó là sinh mạng của cô, là mạng của cô!

“Tĩnh Tĩnh, sao bây giờ cô mới trở về. Tôi đang muốn nói với cô, bảo mẫu nhà cô xoay người hàn huyền với người khác mấy câu, bánh bao nhỏ liền không thấy tăm hơi, cô ta vội vàng đi báo cảnh sát rồi...”

Người trong tiểu khu vừa thấy cô trở về, đều vội vàng chạy tới. Có bác gái tốt bụng kéo Tĩnh Tri từ dưới đất lên, rất đồng tình và yêu thương khuyên giải an ủi cô: “Nói không chừng là đứa nhỏ ham chơi, trốn ở đâu đó rồi. Lúc ấy chúng tôi đều ở đây chơi mặt chược, không chú ý những đứa bé này. Cũng mới trong chớp mắt thôi, sao lại không thấy tăm hơi nữa chứ?”

“Đúng vậy, đúng vậy, Tĩnh Tĩnh cô đừng quá sốt ruột, trị an nơi này của chúng ta rất tốt. Đúng rồi, bảo vệ của tiểu khu cũng nói không thấy có đứa bé nào đi ra, hơn nữa đứa bé muốn chạy ra ngoài một mình, bảo vệ nhất định sẽ không cho đâu!”

Tĩnh Tri nghe xong lời này, tựa hồ cảm giác mình lập tức sống lại. Cô ôm cánh tay người đang nói chuyện, như là người chết đuối nắm được cây gỗ, vốn mắt khóc sưng đỏ cũng trở nên lấp lánh ánh sáng. Cô dùng sức gạt đầu, trong miệng thì thào: “Cô nói đúng, cô nói đúng. Nếu bánh bao nhỏ đi ra, bảo vệ nhất định sẽ nhìn thấy, cũng sẽ giữ lại ... Khẳng định nó còn đang trong tiểu khu, tôi phải nhanh đi tìm nó, nó sợ ở một mình. Hơn nữa nó còn nhỏ như vậy, chẳng may dụng cụ đầu thì

làm sao bây giờ, chẳng may ngã sắp xuống thì làm sao bây giờ? Tôi phải nhanh đi tìm nó...”

“Đừng nóng vội, đừng nóng vội. Chuyện mới mấy phút thôi, mọi người chúng ta cùng đi tìm!”

240. Chương 242: Tôi Không Muốn Nhìn Thấy Cô Nữa (2)

Chương 242: Tôi không muốn nhìn thấy cô nữa (2)

Editor : May

Mọi người nói xong, vội vàng chia nhau đi tìm. Lòng Tĩnh Tri nóng như lửa đốt, gần như không bỏ qua một góc nhỏ nào trong tiểu khu. Cô ở tiểu khu không coi là nhỏ, trước sau cũng có bảy tám tòa nhà, mỗi tòa mười mấy tầng lầu, vườn hoa cũng phân bố xen lẫn vào khắp nơi. Tốn sức tìm một phen, liền mất hơn một tiếng đồng hồ, nhưng sau khi mọi người gặp nhau, tinh thần đều có chút sa sút, bánh bao nhỏ không ở trong tiểu khu.

Tĩnh Tri tìm đến cuối cùng, gần như cũng nản lòng. Chị Tần đỡ cô ngồi xuống ghế đá ở một bên, sắc mặt cô trắng bệch, người khác đỡ cô ngồi thì cô liền ngồi xuống, như là một tượng gỗ, mà ánh mắt nhìn cũng giống như có chút ngốc trệ. Mọi người liếc mắt nhìn, cũng không dám nói thêm gì nữa.

Trong lòng Tĩnh Tri khó chịu gần như sắp nổi điên, nhưng giọng nói lại như bị một miếng vải rách chặn lại, khóc cũng khóc không được. Trên ti vi và Internet nói, sau khi đứa bé bị bắt cóc, bị người đánh thành tàn phế đi ăn xin, hoặc là trực tiếp huấn luyện thành ăn trộm. Nếu không nữa thì cũng không biết bị bán tới chỗ nào chịu khổ. Tĩnh Tri chỉ cảm giác mình giống như bị người đặt ở trên lửa nướng, cô hận không thể là mình, là mình chịu đựng tất cả thống khổ, cô muốn bánh bao nhỏ của cô bình yên ở bên cạnh cô!

“Có thể là người quen biết ôm bánh bao nhỏ đi chơi không? Tĩnh Tĩnh, em có bạn thân nào không...”

Chị Tần suy nghĩ một lúc, nhẹ nhàng nói hỏi...

Tĩnh Tri sững sốt, con người hơi giật giật. Trong đầu cô giống như hiện lên một suy nghĩ, nhớ tới người kia vào lúc bánh bao nhỏ chưa sinh ra liền chuẩn bị giết chết nó, nhớ tới người kia từng nói sinh bánh bao nhỏ xong sẽ đưa nó đi, trong lòng của cô giống như hiểu cái gì.

Anh vẫn không chịu buông tha cô, chưa từng có một chút nào. Nhất định là anh, chỉ có anh mới có năng lực như vậy, im hơi lặng tiếng bắt bánh bao nhỏ từ

trong tiểu khu đi. Ngoại trừ anh, cô nghĩ không ra còn có ai sẽ đánh chủ ý lên con cô!

Nghĩ đến anh làm chuyện vô sỉ hèn hạ đó với Trương Dương, Tĩnh Tri chỉ hận đến toàn thân phát run. Anh làm cái gì, cô cũng có thể không nhìn, duy chỉ không thể làm vậy với tâm can của cô!

Tĩnh Tri bỗng nhiên đứng lên, cô đẩy mọi người ra, lấy điện thoại di động bắt đầu tìm số điện thoại của anh. Toàn thân cô đều đang run rẩy, ấn quay số điện thoại mấy lần thì điện thoại mới đổ chuông. Âm thanh vang lên thật lâu, không có người tiếp, Tĩnh Tri cúp máy, gọi lại. Không biết cô gọi mấy lần, điện thoại rốt cuộc tiếp nối, giọng nói của Mạnh Thiệu Đình mang theo khàn giọng dày đặc, có chút vô lực truyền đến: “Chuyện gì?”

“Mạnh Thiệu Đình, có phải anh mang Phi Đồng đi không? Anh giấu nó đi nơi nào? Anh trả nó lại cho tôi, trả lại cho tôi! Anh - tên khốn kiếp này!”

Lúc đầu Tĩnh Tri còn kìm nén muốn làm cho mình ổn định tâm tình để nói, không muốn kích động nổi đóa với anh. Không ngờ chưa nói được mấy chữ, cô liền không nhịn được rống lên với điện thoại.

Mạnh Thiệu Đình tựa ở trên sofa, sắc mặt có chút tái nhợt, mà bờ môi của anh cũng khô đến nứt nẻ. Không dễ dàng sinh bệnh, thể tới của lần bị bệnh này rất mãnh liệt, hôm nay anh đi làm cũng cảm thấy có chút không chống đỡ nổi, lúc này đến sức lực lái xe trở về cũng không có.

Mạn Quân bùng ly nước, cầm thuốc đứng ở một chỗ xa xa. Cô không dám tiến lên, nhưng lại có chút lo lắng nhìn anh. Là điện thoại của ai? Sắc mặt của anh thoát nhìn không tốt lắm.

“Chuyện không liên quan đến tôi. Phó Tĩnh Tri, cô tốt nhất biết rõ ràng, tôi không làm gì hết!”

Anh cũng không có sức lực giải thích, nhắm mắt lại dựa vào nơi đó. Sốt cao làm cho tinh thần anh không tốt, anh không muốn nói chuyện, cũng không muốn

âm ỉ với cô. Thậm chí, nếu như mỗi lần cô gọi điện thoại tới đều là chất vấn anh “Phạm vào tội nghiệt”, như vậy anh thà rằng vĩnh viễn cũng không cần nhận được điện thoại của cô, vĩnh viễn cũng đừng để cho anh nghe được giọng nói của cô.

“Mạnh Thiệu Đình, trừ anh ra, sẽ có ai làm ra chuyện như vậy? Sẽ có ai có thể mang Phi Đồng đi mà không bị ai phát hiện như vậy chứ? Anh đối phó Trương Dương, còn chưa đủ sao, Phi Đồng phạm lỗi làm gì? Sao anh cũng không tha cho nó...”

“Phó Tĩnh Tri! Cô đừng khinh người quá đáng!” Mạnh Thiệu Đình bỗng nhiên không thể nhịn được nữa. Anh hung hăng vỗ một chưởng lên bàn trà trước mặt, nhưng không ngờ bàn tay rơi xuống lại đánh ngã một ly thủy tinh. Anh quá tức giận, khí lực quá lớn, lại đánh bể cái ly kia. Máu tươi nhanh chóng tuôn ra từ trong tay anh, Mạn Quân bị dọa hét ầm lên một tiếng. Cô ném cái ly trong tay, nhào tới nhìn tay anh, lại bị Mạnh Thiệu Đình dùng một cước đá văng ra, vẻ mặt của anh rất đáng sợ, gần như có chút dữ tợn ...

“Cút, cút ra ngoài!”

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Mạn Quân ngã trên mặt đất, toàn thân bị dọa đến đang phát run. Cô trợn to mắt nhìn Mạnh Thiệu Đình, đến sức lực bò dậy cũng không có...

“Tôi nói cô cút, cô không nghe thấy sao, hả?” Anh không để ý máy tươi chảy trên tay mình, rống giận nhét cái gạt tàn thuốc lên, ném tới Mạn Quân. Mạn Quân bị dọa lại thét chói tai mấy tiếng, ôm đầu né tránh đồ anh ném tới, lao đảo chạy ra ngoài...

An Thành đứng ở bên ngoài phòng làm việc, nhìn Mạn Quân chật vật chạy ra. Anh ta có chút bận tâm nhìn sang phòng làm việc, nhưng lại không dám đi vào. Anh ta hiểu rõ tính tình nhị thiếu nhất, anh phát hỏa lớn như vậy, anh ta mà đi vào, quả thực là tự tìm đường chết!

Tĩnh Tri ở điện thoại kia nghe được anh nổi giận rít gào, đáy lòng nhịn không được cười lạnh, “Anh không còn lời có thể nói sao? Mạnh Thiệu Đình, làm là làm, vì sao anh không thừa nhận? Lấy người khác trút giận thì tính là cái gì...”

“Phó Tĩnh Tri...” Mạnh Thiệu Đình nghe được từng câu từng chữ châm chọc khiêu khích của cô, chỉ cảm giác tâm mình lập tức bị cô tàn nhẫn xé thành hai nửa. Cô không chỉ xé rách tim của anh, còn không chút khách khí giẫm mấy cước! Còn châm chọc khiêu khích anh có bao nhiêu ngu xuẩn và ngu ngốc!

“Chuyện của con cô, đừng lại đến phiền tôi. Đúng, dù cho tôi đã từng thích cô, có chút tâm tư với cô, thế nhưng đã lâu như vậy, cũng đã phai nhạt rồi. Tôi không muốn ở cùng một chỗ với cô nữa, cũng không muốn cô tiếp tục lưu ở bên cạnh tôi. Phi Đồng không ở chỗ của tôi, nếu cô lo lắng con trai của cô, vẫn là đừng chậm trễ thời gian ở trên người tôi, tìm cảnh sát đi.”

Anh nói xong, bỗng nhiên liền khẽ cười một tiếng. Không đợi cô mở miệng, anh lại nói một câu, giọng nói kia rất thấp, lại mang theo quyết tuyệt; “Đừng gọi điện thoại cho tôi nữa, tôi đã kết hôn, đừng đến ảnh hưởng cuộc sống của tôi.”

Anh nói xong liền cúp điện thoại, Tĩnh Tri nắm di động, có chút trố mắt. Anh nói anh không có làm, anh nói Phi Đồng không phải anh mang đi. Cô biết anh sẽ không thừa nhận, nhưng nếu như không phải anh, thì là ai? Cô tự hỏi chưa từng đắc tội ai, quan hệ của người trong tiểu khu và cô đều vô cùng tốt, mọi người đều thương bánh bao nhỏ, ai sẽ hại cô chứ?

“Tĩnh Tĩnh, em không sao chứ? Đồn công an đã phái cảnh sát tới, em nhanh đi xem một chút...”

Chị Tần thấy cô đứng ở chỗ này phát ngốc, liền nhẹ nhàng kéo cô, lại chỉ chỉ một xe cảnh sát lái vào tiểu khu.

Tĩnh Tri mờ mịt à một tiếng, cô cắt điện thoại, đi tới trước xe cảnh sát. Nói thời gian bánh bao nhỏ thất lạc, bộ dáng bánh bao nhỏ, chiều cao, tuổi tác. Cảnh sát lại hỏi thăm người trong tiểu khu một phen, làm xong ghi chép mới nói với cô, bảo cô không nên quá sốt ruột, một khi bọn họ tra được đầu mối sẽ nói cho cô biết.

Cảnh sát tới chỉ hơn mười phút liền đi, trong lòng chị Tần rõ ràng, tám phần là không có hy vọng quá lớn. Đứa bé nhỏ như vậy, nói còn không rõ, ngay cả mình

ở đâu cũng không biết. Trừ phi vận khí tốt, bọn buôn người bị cảnh sát bắt, bằng không hi vọng trở về cũng thực sự là quá nhỏ.

Cô thấy bộ dáng tinh thần hoảng hốt của Tĩnh Tri, trong lòng cũng khó chịu, bảo mẫu còn là họ hàng xa với cô, cô càng cảm giác mình không còn mặt mũi đối mặt với Tĩnh Tri.

“Con nhóc Tiểu Thu chết tiết kia chạy đi nơi nào? Cho rằng trốn đi sẽ không có chuyện gì ư? Nếu không phải là nó quá sơ ý, sao có thể không thấy bánh bao nhỏ. Con bé chết tiết kia, chị cần phải thu thập nó thật tốt mới được!”

Chị Tần tìm Tiểu Thu ở trong đám người, nhưng không thấy bóng dáng của cô ta. Trong lòng biết cô ta nhất định không dám gặp Tĩnh Tri nên trốn đi, cô cũng chỉ bất đắc dĩ mắng mấy tiếng.

Người chung quanh an ủi, Tĩnh Tri đều không nghe được. Cô đẩy mọi người ra, đi về nhà, cảm giác không có cách nào gỡ một đoàn rối loạn trong lòng mình. Bảo vệ không thấy bánh bao nhỏ đi ra, Tiểu Thu chỉ là xoay người nói mấy câu với người khác liền không thấy bóng dáng bánh bao nhỏ. Mặc dù lúc ấy bánh bao nhỏ chơi một mình ở chỗ đông cát, nhưng mọi người đang chơi mệt chợp ở mười mấy mét bên ngoài tiểu khu. Nếu thật bị người bắt đi, sẽ không thể không có chút động tĩnh nào?

241. Chương 243: Muốn Thấy Anh. (1)

Chương 243: Muốn thấy anh. (1)

Cô càng nghĩ càng không rõ manh mối, thăm hận tại sao mình không sớm trở về mấy phút, lại hận Mạnh Thiệu Đình thực sự làm việc quá dễ tiện. Tĩnh Tri cho rằng chuyện này, dù như thế nào đều không thoát khỏi liên quan tới anh!

Cô một mình trở về phòng, mới cảm thấy trong cổ họng đau như bị lửa thiêu. Đi rót một ly nước từ trong bình, vẫn lạnh, nhưng cô lại uống xuống một hơi, nước dưới bụng lạnh lạnh, cô dần dần cảm giác mình coi như đã bình tĩnh lại từ trong tối ngoài.

Tĩnh táo nghĩ lại người Mạnh Thiệu Đình này, cô biết anh lâu như vậy, cũng có chút hiểu biết với anh. Lần này anh phản ứng lớn như vậy, xác thực làm cô có chút giật mình. Tuy nói người như anh luôn luôn không thể nào ngay thẳng, thích lật lọng, nhưng cũng không phải người đàn ông thích nói dối và không có trách nhiệm...

Chẳng lẽ chuyện lần này có ẩn tình khác? Đầu tiên là Trương Dương bị đánh, sau đó từ chức, rồi chính là bánh bao nhỏ vô cớ mất tích, đều phát sinh sau khi Mạnh Thiệu Đình tới nơi này tìm cô. Rất tự nhiên, cô sẽ nghi ngờ ở trên người Mạnh Thiệu Đình, nhưng nếu đổi góc độ, có phải là có người âm thầm làm gì đó không?

Tĩnh Tri nghĩ tới đây, giật mình một chút.

Cô xem không ít sách, có đôi khi xem một ít tiểu thuyết trinh thám, người phạm tội nào cũng dùng qua thủ đoạn như vậy. Ví dụ như Trương Tam muốn giết chết Lý Tứ, mà mọi người đều biết Lý Tứ và Triệu Ngũ có thù oán, vì thế Trương Tam liền thừa dịp sau khi Lý Tứ phát sinh tranh chấp với Triệu Ngũ trước mặt mọi người, theo đuôi giết chết Lý Tứ. Vậy mọi người tất nhiên đều sẽ cho rằng là Triệu Ngũ giết chết Lý

Tứ, ban ngày hai người bọn họ vừa mới đánh một trận, nhất định là Triệu Ngũ ghi hận trong lòng nên giết Lý Tứ, cho dù là ai cũng sẽ không nghĩ đến trên đầu Trương Tam!

Tĩnh Tri dần dần làm rõ suy nghĩ, nhưng vẫn mang thái độ bán tín bán nghi. Nhưng ai lại sẽ phí lớn sức lực như vậy, chỉ vì để giữa cô và Mạnh Thiệu Đình phát sinh hiểu lầm và cãi vã?

Chẳng lẽ là Thẩm Mạn Quân? Thẩm Mạn Quân sợ hãi Mạnh Thiệu Đình sẽ phát sinh gút mắc gì với cô, cố ý chế tạo tất cả?

Tĩnh Tri nghĩ tới đây, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy có vài phần khả năng. Cô trầm tư một chút, lấy điện thoại di động chuẩn bị báo đầu mối này cho cảnh sát. Ai ngờ cô vừa mới cầm điện thoại di động, di động liền vang lên. Tĩnh Tri nhìn thấy số điện thoại lạ, không khỏi có chút hoài nghi, nhưng vẫn nhanh chóng nhận điện thoại.

“Alo, là Tĩnh Tri sao?”

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Giọng nói bên kia điện thoại rất quen thuộc, Tĩnh Tri ở trong lòng nhớ xem là ai, chợt nghe giọng nói vui vẻ và non nớt: “Mẹ, con ở đây, mẹ mau tới nha...”

“Bánh bao nhỏ!” Tĩnh Tri lập tức giật mình mở to hai mắt nhìn, sau đó là kinh hỉ nói không ra lời. Tim của cô giống như lập tức rơi xuống, còn có cái gì, còn có cái gì có thể so sánh với hạnh phúc trân bảo quý giá nhất mất đi mà tìm lại được chứ?

“Con đang ở đâu? Con - đứa bé hư này, có phải muốn mẹ chết không? Mau nói cho mẹ biết, con đã đi đâu, con ở chung với ai?”

Tĩnh Tri nắm di động, vừa mừng vừa sợ, hận không thể tiến vào trong điện thoại, ôm lấy tâm can của cô!

“Con ở chung với bác cả, bác cả mang con đi ăn ngon, mẹ cũng tới đi.”

Bánh bao nhỏ đã sắp một tuổi rưỡi, từ sau khi có thể nói, thằng bé tiến bộ cực nhanh. Tĩnh Tri càng vô cùng tự hào, bây giờ nghe đến giọng nói vui vẻ không thôi của con trai, cô lại kích động đến nước mắt trực tiếp rơi xuống.

“Bác cả?”

Tĩnh Tri có chút giật mình, điện thoại lại bị cầm đi, giọng Mạnh Thiệu Tiệm nhẹ nhàng vang lên: “Tĩnh Tri, là lỗi của tôi. Hôm nay tôi cố ý đến xem bánh bao nhỏ, lúc ấy thấy một mình nó chơi ở cửa tiểu khu, tôi đi qua nói chuyện với nó. Nó nói cô còn chưa có tan tằm, tôi trước dẫn nó đi ăn cái gì đó. Tôi thấy nó thật sự là rất vui, cũng đã quên tìm cô nói một tiếng. Cô nhất định rất lo lắng đi, thực sự là ngưng ngưng...”

“Sao anh mang nó ra ngoài được? Bảo vệ nói không nhìn thấy đứa bé nào đi ra...”

Mạnh Thiệu Tiệm cúi đầu cười mấy tiếng: “Lúc tôi mang bánh bao nhỏ đi, bảo vệ hoàn toàn không ở đó. Anh ta nói như vậy, chỉ là vì trốn tránh trách nhiệm thôi. Cô nghĩ đi, nếu anh ta thừa nhận mình có sai sót trong giờ làm việc, chẳng phải anh ta muốn đánh mất công việc ư?”

“Thế nhưng, anh vẫn nên tìm người nói cho tôi biết một tiếng chứ? Anh âm thầm mang thằng bé đi như vậy là muốn làm gì? Anh có biết tôi sắp điên rồi không?”

Tĩnh Tri thở gấp, vừa lung tung cầm túi xách ra cửa, vừa hỏi trong điện thoại: “Bây giờ hai người ở nơi nào, tôi lập tức đi qua!”

Mạnh Thiệu Tiệm liếc mắt nhìn bánh bao nhỏ, thấy một mình nó chơi vui vẻ trong cầu trượt, vừa la vừa đập, ánh mắt của hắn cũng không khỏi ôn nhu mấy phần: “Ở một sân chơi gần tiểu khu của cô.”

“Tôi lập tức tới ngay. Mạnh Thiệu Tiệm, anh giữ tốt bánh bao nhỏ. Nếu thằng bé mất một sợi tóc, tôi không để yên cho anh đâu!”

Tĩnh Tri cúp điện thoại, xuống lầu thấy mọi người còn đang nghị luận sôi nổi, cô có chút không có ý tứ giải thích với mọi người một phen. Lại nhờ chị Tần đi

đồn công an xóa án, mọi người nghe xong ngược thì đều yên lòng, từng người rời đi, không đề cập tới nữa.

Lúc Tĩnh Tri chạy tới sân chơi, liếc mắt liền thấy được bánh bao nhỏ. Thằng bé chơi đến đầu đầy mồ hôi, thân thể nhỏ mũm mĩm uốn éo chạy tới chạy lui, làm cô nhìn mà hận không thể giấu đứa bé này ở trong túi, che chở trong lòng, không bao giờ buông tay ra nữa.

“Bảo bối... Qua đây, mẹ ở đây...”

Tĩnh Tri ngồi xổm xuống cách bánh bao nhỏ không xa, đưa cánh tay ra. Vốn Phi Đồng đang muốn trèo đến trên phi thuyền nhỏ, kêu oa một tiếng, lập tức như là bom nhỏ nổ nhào tới, “Mẹ...”

Thân thể vừa thơm vừa mềm của bánh bao nhỏ được cô ôm chặt vào trong lòng, cảm giác hạnh phúc thật sự là quá mạnh liệt. Nước mắt Tĩnh Tri chảy không ngừng được, cô ôm con trai một phen, đứng lên muốn đi, Mạnh Thiệu Tiệm lại nhẹ giọng gọi cô lại: “Tĩnh Tri...”

Tĩnh Tri cắn chặt hàm răng, không thêm để ý đến, tiếp tục đi nhanh về phía trước.

“Cô không muốn biết, bây giờ lão tam thế nào sao?”

Mạnh Thiệu Tiệm không nhanh không chậm nói một câu, liền thấy bước chân Tĩnh Tri dần dần chậm lại. Hẳn đầu tiên là ung dung cười một tiếng, ngược lại có chút âm thầm uẩn giận, cô ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn hắn một cái sao.

“Mạnh tiên sinh, người họ Mạnh, chuyện nhà họ Mạnh các người đều không hề quan hệ với tôi, tôi không muốn biết.”

Tĩnh Tri mở miệng nói, lại ôm chặt Phi Đồng hơn. Cô không dám cúi đầu nhìn nó, không dám cúi đầu nhìn mắt màu hổ phách giông Thiệu Hiên như đúc của Phi Đồng.

Cô cũng không muốn biết hiện tại anh thế nào, anh ruồng bỏ lời thề của bọn họ. Mặc dù cô không hận anh, nhưng từ nay về sau cô và anh cũng không thể trở về như lúc trước được. Anh tốt hay xấu, thì có quan hệ gì với cô đâu?

242. Chương 244: Muốn Thấy Anh (2)

Chương 244: Muốn thấy anh (2)

Editor : May

“Một mình Thiệu Hiên ở California, ngày ngày muốn về nước tìm cô, nhưng không biết, tâm của cô thật giống như đã thay đổi.”

Ngữ khí Mạnh Thiệu Tiệm có chút tiếc nuối, Tĩnh Tri lại xoay người lại. Cô cười trào phúng một tiếng, nhìn lại Mạnh Thiệu Tiệm: “Một mình? Sợ là sớm sẽ không phải một mình đi!”

“Cô nói như vậy là có ý gì? Lão tam thật sự ở một mình, lúc trước tôi đi California, nó còn hỏi thăm tin tức của cô...”

“Anh đừng nói nữa, hóa ra anh đến làm thuyết khách giúp anh ta sao!”

Tĩnh Tri thay đổi tư thế ôm bánh bao nhỏ, xoay người muốn đi, nhưng lại dừng lại, cô tận lực làm cho lòng mình tỉnh táo lại: “Mạnh tiên sinh, hôm nay ngài làm như vậy, thật sự là rất quá đáng. Ngài có biết lúc tôi không thấy được bánh bao nhỏ liền trở thành bộ dạng gì không? Xin ngài sau này đừng xuất hiện ở trước mặt tôi và bánh bao nhỏ nữa, cũng đừng tới quấy rầy cuộc sống yên tĩnh của tôi và bánh bao nhỏ! Cầu xin ngài!”

Tĩnh Tri nói xong, xoay người rời đi. Mạnh Thiệu Tiệm muốn nói gì đó, tâm tư vừa chuyển, ngược lại chậm rãi cười một tiếng, vẫn không nói thêm gì nữa.

Hắn nhìn thấy bóng dáng cô dần dần chìm ngập ở trong biển người, đến cuối cùng cũng không nhìn thấy nữa.

Hắn đã không gặp cô gần hai năm, thế nhưng chỉ cần vừa nhìn thấy cô, hắn liền phát hiện, hắn vẫn là một người đàn ông bình thường. Tim của hắn vẫn nóng, vẫn sống. Hắn còn có thể vì bộ dáng nói chuyện, biểu tình, giọng nói của một người phụ nữ mà động lòng. Hắn còn có thể cẩn thận cảm giác được mỗi một chút biến hóa của cô, vì cô liếc hắn một cái mà mừng rỡ, vì cô lạnh lùng với hắn mà cảm thấy thống khổ.

Coi như là vì có thể để cô ở bên cạnh mình cả đời, hắn cũng không thể nhân từ nương tay nữa. Người cản đường hắn, dù là người thân, cũng chỉ có chết.

Tắm rửa cho bánh bao nhỏ, lại xoa phần thơm ngào ngạt bảo vệ da trẻ con, rồi mới dỗ nó ngủ.

Thằng bé chơi đùa mệt mỏi, rất nhanh liền vểnh mõng nhỏ ngủ mất. Tĩnh Tri ghé vào bên giường nhìn nó, mắt không nỡ nháy một cái, thẳng đến sau khi cực kỳ lâu, cô mới lưu luyến trở lại trên giường của mình.

Suy nghĩ tỉ mỉ chuyện phát sinh trong những ngày qua một lần, hoài nghi trong lòng Tĩnh Tri càng ngày càng sâu.

Đầu tiên là anh đột nhiên tìm đến cô, sau đó liền nhìn thấy Trương Dương đưa cô trở về, sau đó Trương Dương bị đánh, từ chức, rồi bánh bao nhỏ bị lạc. Sau khi cô gọi điện thoại đi mắng anh, chất vấn anh, chỉ trong nửa tiếng, Mạnh Thiệu Tiệm liền gọi điện thoại tới. Nói cách khác, Mạnh Thiệu Tiệm biết số điện thoại của cô, vậy thì kỳ quái, cô đã đổi số mới, chỉ có lần trước đi thành phố A, có thể là thủ trưởng tiết lộ cho Mạnh Thiệu Đình, vì thế anh sẽ biết. Nhưng mặt và tâm của Mạnh Thiệu Đình đều không hợp với Mạnh Thiệu Tiệm, anh không có khả năng cho hắn số điện thoại của mình.

Từ trước đến nay, Mạnh Thiệu Tiệm này không để lộ tài năng, chỉ là thăm dò số điện thoại của một người, cũng không phải việc khó gì đi. Nhưng nếu hắn biết số điện thoại của mình, vì sao mang bánh bao nhỏ đi lại không gọi điện thoại nói với cô một tiếng? Tĩnh Tri có chút nghi hoài không ra.

Nhưng có thể khẳng định là Mạnh Thiệu Đình không có bắt bánh bao nhỏ đi. Cô nghĩ tới đây, không khỏi có chút áy náy, nghĩ đến lúc xế chiều, mình rối loạn thần trí, như là người đàn bà chanh chua kêu to với anh, càng vô cùng xấu hổ.

Chỉ là chuyện của Trương Dương, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Bị đánh, từ chức, phát tài, rất rõ ràng chính là dụ dỗ vừa đấm vừa xoa. Người có lập trường làm như vậy, vẫn chỉ có Mạnh Thiệu Đình.

Tĩnh Tri cảm thấy trong lòng càng ngày càng loạn, cố tình gọi điện thoại xin lỗi Mạnh Thiệu Đình, lại không có mặt mũi. Lúc xế chiều anh đã nói rõ ràng, không muốn cô gọi điện thoại cho anh nữa, cũng không muốn có bất kỳ liên quan gì với cô. Nếu như bây giờ cô gọi qua, không chừng sẽ nghe được lời nói châm chọc khiêu khích gì đó...

Tĩnh Tri cảm giác mặt mình nóng lợi hại, trong lòng cũng lộn xộn, sau này cô gặp chuyện như vậy nữa, cũng không thể xúc động như thế. Nếu có người hiểu lầm cô như vậy, cô nhất định cũng sẽ rất ủy khuất. Mạnh Thiệu Đình là người tâm cao khí ngạo, bị cô mắng một trận như thế, không có trả thù cô, coi như là cô may mắn.

Tĩnh Tri lật qua lật lại ngủ không được, vừa nhắm mắt lại, liền nhớ tới bóng lưng tiêu điều anh rời đi vào buổi tối hôm đó.

Cô biết cô không nên như vậy, coi như là hiểu lầm anh, cô chân thành xin lỗi, hoặc là để anh mắng mấy câu cũng không phải là không thể được, thế nhưng cô thực sự không bằng lòng để mình nhớ tới anh.

Nhưng hình như tất cả tối nay đều không giống bình thường, anh ở trong đầu cô, không xua đi được, thậm chí nhiều lần đều nhịn không được muốn gọi điện thoại cho anh. Chỉ là lúc ấn dây số, cô liền dừng lại.

Tĩnh Tri lắc lắc đầu, để đầu óc mình không nghĩ đến anh nữa. Cô lại muốn tiếp tục làm rõ những chuyện phát sinh vào những ngày qua, nhưng nghĩ đến lời nói cuối cùng của Mạnh Thiệu Tiệm.

Thiệu Hiền anh...

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Tĩnh Tri nhìn không được ngồi dậy nhìn bánh bao nhỏ trên giường nhỏ. Nó ngủ rất ngon, lông mi dài như là quạt nhỏ, nổi bật ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tròn trịa. Nó không chỉ có màu mắt giống Thiệu Hiên, mũi lớn lên cũng giống,

đều vừa cao vừa thẳng, trưởng thành nhất định cũng người gặp người thích như là Thiệu Hiên.

Mặc dù cô nhìn thấy Thiệu Hiên và người phụ nữ khác cùng một chỗ, mặc dù cô nghe được anh nói anh yêu em với người khác, nhưng trong lòng cô lại không có cách nào hận anh. Thời gian cô bắt lực nhất, Thiệu Hiên giải cứu cô ra, cho cô nhiều ấm áp và ý lại. Một phụ nữ được người yêu chân thành và mãnh liệt như vậy, sao có thể hận anh chứ?

Mặc kệ những chuyện kia là thật hay giả, hình tượng của anh trong lòng cô chưa bao giờ thay đổi. Có lẽ là từ đầu chí cuối, cô đều không tự tin với tình cảm của bọn họ. Có lẽ là cô không tin tưởng từ trong xương, một phụ nữ có quá khứ không chịu nổi như vậy, không có cách nào giữ lại một người đàn ông tốt như thế.

Vì vậy, cô mới có thể tha thứ cho anh, buông tha anh.

Chỉ là không biết, mắt của anh tốt hơn chưa? Nếu như anh không nhìn thấy bánh bao nhỏ, hẳn sẽ rất tiếc nuối? Mặc kệ nói như thế nào, anh là cha của bánh bao nhỏ, đây cũng là sự thật cả đời này đều không thay đổi được.

Dù cho hai người bọn họ không thể cùng một chỗ, cô vẫn sẽ cho anh trở thành người đáng tin cậy nhất.

Tĩnh Tri không biết mình ngủ từ lúc nào, mà vừa cảm thấy ngủ rất say rất trầm, cô liền bị chuông điện thoại di động đánh thức. Trong cơn buồn ngủ, nhìn thấy trên màn ảnh lóe ra một dãy số xa lạ, cô không muốn tiếp, đưa tay cúp máy. Nhưng điện thoại lập tức kiên nhẫn vang lên lần nữa, Tĩnh Tri bực bội ôm gối đầu che ở trên mặt, đưa tay nhận máy, mang theo giọng nói khi rời giường: “Alo, là ai đó?”

“Phó tiểu thư, là tôi. Tôi là An Thành, tôi có việc gấp tìm cô!”

“An Thành? Là anh sao, anh có chuyện gì?” Tĩnh Tri xoa xoa mắt ngồi dậy. Nhìn thấy con mình đang cố gắng phấn đấu với một cái áo lông, thân thể nhỏ và đầu nhỏ của nó đều chôn ở trong quần áo. Mắt Tĩnh Tri thấy nó xoay vặn vẹo, như

là một sâu lông nhỏ muốn lấy đầu mình ra từ áo lông trong tay, cô không nhìn được liền nở nụ cười...

Nhưng lời nói kế tiếp của An Thành lại làm cho nụ cười của cô đọng lại ở trên mặt.

“Phó tiểu thư, không biết ngày hôm qua thiếu gia xảy ra chuyện gì, vốn ngài ấy phát sốt cao, kết quả sau khi nhận điện thoại liền cố ý muốn uống rượu. Tôi ngăn cũng không ngăn được, nếu không phải là cuối cùng bà chủ phát hỏa, không chừng anh ấy muốn uống thành cái dạng gì nữa. Nhưng giằng co cả đêm như vậy, thân thể liền ăn không tiêu, bây giờ còn đang hôn mê ở trong bệnh viện...”

Tĩnh Tri ngẩn người, nhận điện thoại, đó không phải là cú điện thoại cô gọi qua sao? Bây giờ suy nghĩ một chút, chẳng trách giọng hét to của anh khàn khàn như vậy, hóa ra anh đang phát sốt...

243. Chương 245: Nói Xin Lỗi.

Chương 245: Nói xin lỗi.

Editor : May

Cô chỉ cảm thấy trái tim mình bỗng nhiên co rút một chút, giống như bị thứ gì đó ghim chặt, mơ hồ có chút đau...

Trong điện thoại, An Thành còn đang nói gì đó, nhưng đột nhiên cô cảm giác chính mình nghe không vào. Cô siết chặt di động, nhìn thấy bánh bao nhỏ phần đầu hồi lâu, rốt cục đã tìm được cổ áo lông, thuận lợi chui đầu nhỏ đầy tóc ra. Thằng bé giống như một mồi, thở dài ra một hơi ngời liệt trên giường nhỏ của nó, khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn đỏ bừng, thật sự giống như đào mừng thọ!

Tĩnh Tri nhìn thấy vậy, trong lòng giống như lập tức hiểu ra chuyện gì đó.

Không thích hợp, thì dù cố gắng thế nào cũng là uổng phí khí lực, giống như tay nhỏ bé vĩnh viễn phải vươn ra từ trong tay áo, giống như đầu nhỏ vĩnh viễn chỉ có thể chui ra từ cổ áo.

Đi lầm đường, nhất định phải quay đầu lại, không thể tiếp tục đi sai.

Mà tâm đã sai lệch? Còn có thể quay đầu lại không?

Cô không biết, giống như cô vĩnh viễn cũng không cách nào biết...

“Phó tiểu thư? Phó tiểu thư?”

An Thành không đúng lúc gọi tên cô mấy tiếng, Tĩnh Tri mới phản ứng được. Cô hơi nhếch môi, vừa muốn mở miệng, lại nghe được An Thành nói: “Phó tiểu thư, cô có thể đến thăm thiếu gia không? Sáng sớm hôm nay, thiếu gia còn gọi tên của cô...”

Tĩnh Tri đột nhiên cảm giác ngực giống như hơi chua xót một chút, cô theo bản năng xoa ngực của chính mình, hạ mi mắt nói không ra lời, nhưng trong lòng thì lộn xộn một mảnh.

Cô nên đi thăm anh, cũng nên chính miệng nói xin lỗi một cách chân thành. Là lỗi của cô, cô tuyệt đối sẽ không phủ nhận, cũng sẽ không giải thích.

Nhưng cô lại sợ không nói ra được, nhìn thấy anh sẽ phát sinh chuyện gì? Xin lỗi xong, lại nên nói cái gì đây?

Anh nói không muốn nhìn thấy cô, cũng không muốn nghe thấy giọng nói của cô. Cô chạy đến như vậy, có thể có chút mất mặt không?

Nhưng ngày hôm qua anh nói không nên làm phiền anh, vì sao hôm nay trong cơn hôn mê lại gọi tên của cô? Chẳng lẽ là An Thành đang nói dối?

Trong lòng cô loạn như ma, nhưng không biết mặt mình đã đỏ rực lên. Mắt to của bánh bao nhỏ nhìn chăm chăm cô, bỗng nhiên bò xuống từ trên giường nhỏ, lại lăn lên giường của cô, chui vào trong ngực của cô, hiếu kỳ kéo lay áo ngủ của cô: “Mẹ, mặt mẹ đỏ bừng... giống con khi...”

“Hả?” Tĩnh Tri kinh ngạc, theo bản năng dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn con trai bảo bối.

“Mông con khi cũng là màu đỏ...”

“Con là đứa bé hư!” Tĩnh Tri lập tức cười rộ lên, nhấc tay đánh lên mông nhỏ của nó... Bánh bao nhỏ nhanh như chớp lăn khỏi ngực của cô, dương dương đắc ý uốn éo cái mông bò xuống giường...

“Phó tiểu thư?” An Thành nghe được bên kia nói giỡn, mi tâm không khỏi nhú một chút. Phó tiểu thư nghe được tin thiếu gia sinh bệnh mà còn cười được, chẳng lẽ trong lòng cô thật sự không có chỗ nào dành cho thiếu gia?

“Tôi, tôi suy nghĩ một chút...” Tĩnh Tri nghĩ đến mình vừa thất thố, không khỏi tự trách. Nhưng bây giờ cô luôn luôn rất dễ bị bánh bao nhỏ hấp dẫn tâm mắt, có lẽ đây là bản năng của người mẹ đi...

“Phó tiểu thư, tôi thật hi vọng cô có thể tới. Thiếu gia ngài ấy, trong lòng ngài ấy vẫn luôn rất quan tâm cô.”

An Thành nói không giống như đang diễn trò nói dối, Tĩnh Tri cảm thấy mặt nóng khó chịu, tim giống như đập nhanh hơn, cô nói quanh co một tiếng, “An Thành, anh chớ nói lung tung. tôi suy nghĩ một chút, rồi trả lời với anh...”

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

An Thành chần chừ một chút, vẫn gật đầu đáp: “Được rồi, tôi đợi tin tức của cô.”

Tĩnh Tri cúp điện thoại, sau khi rửa mặt xong, chị Tần tới đón bánh bao nhỏ. Vì Tiểu Thu trốn không dám trở về, trong lòng chị Tần băn khoăn, xung phong nhận việc muốn giúp Tĩnh Tri trông bánh bao nhỏ mấy ngày, thẳng đến khi cô tìm được bảo mẫu thích hợp mới thôi.

Tĩnh Tri ra cửa, đứng một hồi ở trạm xe buýt, mắt thấy chiếc xe buýt muốn ngồi đang lái tới, cô vẫn không có quyết định được chủ ý. Thẳng đến khi thời gian đã không còn sớm, Tĩnh Tri hạ quyết tâm, gọi điện thoại cho thủ trưởng, xin nghỉ một ngày, trực tiếp nhảy lên xe buýt đến trạm xe.

Đến trạm xe mua vé xong, bỗng nhiên Tĩnh Tri lại hối hận. Da mặt cô rất mỏng, nếu như bị Mạnh Thiệu Đình trách móc một trận, cô nhất định sẽ không nhịn được gây gổ với anh. Đây không phải là chủ ý của cô, cô chỉ muốn đến thăm anh, thật tâm xin lỗi.

Quên đi, Tĩnh Tri cắn răng một cái, bất luận thế nào, lần này cũng phải đi!

Lúc tới thành phố A, Tĩnh Tri gọi điện thoại cho An Thành, hỏi vị trí bệnh viện. An Thành rất vui vẻ, lập tức nói anh ta sẽ đích thân tới đón, Tĩnh Tri cũng không cự tuyệt, chờ ở trạm xe.

Tốc độ An Thành rất nhanh, chỉ chốc lát sau, Tĩnh Tri liền thấy được xe của anh ta. Sau khi lên xe, dọc theo đường đi An Thành đều rất hưng phấn. Một lúc thì nói thiếu gia nhất định rất vui vẻ, một lúc lại nói khẳng định Bình Bình cũng cao hứng!

Trong lòng Tĩnh Tri cũng cảm động, hỏi tình hình gần đây của Bình Bình. Thấy bộ dáng An Thành có chút ngượng ngùng, trong lòng cô đã hiểu mấy phần, nhưng chỉ cười cười, cũng không có hỏi nhiều.

Chỉ chốc lát sau, xe chạy đến ngoài bệnh viện. Tĩnh Tri xuống xe, nghĩ nghĩ, cảm thấy tay không thăm người bệnh cũng không tốt, liền đề nghị đi qua siêu thị bên cạnh mua ít đồ. An Thành tự nhiên mừng rỡ vì cô như vậy, sau khi đưa cô đến siêu thị, liền đi dạo với cô.

Tĩnh Tri vòng vo vài vòng, mua chút đồ bổ dưỡng, lại mua chút hoa quả ngon. Lúc tính tiền, lại xảy ra chút vấn đề nhỏ.

“Xin lỗi tiểu thư, hiện tại không có tiền lẻ thối cho cô, đưa cô quà tặng nhỏ này được không?” Cô thu ngân rất nhiệt tình giơ một móc khóa con gấu đáng yêu cho cô xem.

Tĩnh Tri vừa nhìn, là một móc khóa con gấu thủy tinh có chút ngốc nghếch. Trong lòng cô biết đây là hàng khuyến mãi, nhưng cũng không muốn nói nhiều, liền gật đầu đáp ứng. Cô thu ngân rất nhanh gói xong đồ của cô, lại đưa chìa móc khóa cho cô, Tĩnh Tri tiện tay đặt ở trong túi, liền đi ra theo An Thành.

“Tôi cầm nhầm Phó tiểu thư.” An Thành cầm lấy túi trong tay Tĩnh Tri. Vì mấy thứ này rất nặng, Tĩnh Tri cũng không khách khí, sau khi gật đầu nói cảm ơn, liền đi ra siêu thị.

244. Chương 246: Tĩnh Tri Đứng Đi.

Chương 246: Tĩnh Tri đứng đi.

Editor : May

Vào bệnh viện, đi qua hai tòa nhà, mới vừa dừng lại trước một tòa biệt thự độc lập, An Thành không đợi Tĩnh Tri mở miệng hỏi liền nói: “Bệnh viện này dưới danh nghĩa của Thẩm tiên sinh, trước đây cũng chuẩn bị cho thiếu gia phòng bệnh cao cấp độc lập. Hiện tại vừa mới xây xong mấy tòa nhà này, chính là vì đặc biệt phục vụ cho bạn của Thẩm tiên sinh, tòa nhà này là khi thiếu gia cần dùng. Phó tiểu thư, tôi dẫn cô đi vào, thiếu gia đang ở tầng hai.”

Tĩnh Tri hơi chần chừ một chút, chân mày thanh tú hơi nhíu lại, cô đứng ở trước tòa nhà, đáy lòng lại bắt đầu do dự.

Hoàn cảnh ở đây rất tốt, trước tòa nhà có một mảnh đất trống nhỏ, trồng một gốc cây táo và vườn hoa nhỏ bé. Mà phía sau tòa nhà cũng có một khu vườn không nhỏ, mặc dù không nhìn thấy toàn cảnh, nhưng cũng có màu xanh tươi đập vào mắt. Giờ phút này, mùi hoa táo lượn lờ nhàn nhạt ở chóp mũi, Tĩnh Tri cố gắng làm cho mình trấn định lại, nhưng vẫn không nhận được toát mồ hôi ở trên trán.

Cô có chút muốn nửa đường bỏ cuộc, vốn hai người bọn họ đã nói xong, cũng đã tách ra, mấy ngày hôm trước lại náo thành như nước lửa. Nếu cô không muốn dây dưa không rõ với anh nữa, nên nhân cơ hội tốt này hoàn toàn đoạn tuyệt lui tới với anh, từ đó sống chết không gặp, cắt đứt sạch sẽ.

Nhưng gia giáo từ nhỏ lại nói cho cô biết, cô làm chuyện sai lầm, nếu như ngay cả nhận sai cũng không dám, vậy thì thật là một chuyện hết sức đáng xấu hổ, ngay cả cửa ải này mà cô cũng không vượt qua! Hơn nữa, từ nhỏ cha dạy dỗ tư tưởng cho cô, đều là lấy ơn báo oán, nghiêm khắc với bản thân, đối đãi khoan dung với người khác, hun đúc hai mươi mấy năm như vậy, muốn cô thay đổi ngay bây giờ, cũng thực là quá khó.

Rốt cuộc là đi, hay là không đi? Nếu như chỉ là nói xin lỗi một lần thì được thôi, cô chỉ sợ Mạnh Thiệu Đình quần quýt không ngừng với cô. Đến lúc đó, nên làm cái gì bây giờ?

“Phó tiểu thư, sao cô không đi? Thiệu gia nhìn thấy cô đến, nhất định rất vui vẻ. Đúng rồi, cô xách đồ đi. Thiệu gia thấy được, nhất định càng vui vẻ hơn!”

An Thành thấy cô đứng ngẩn người ở chỗ đó, sợ cô thực sự bỏ cuộc nửa đường, vội vàng đưa đồ, ân cần nói với cô.

Tĩnh Tri thấy vẻ mặt mong đợi của An Thành, lại nhìn đồ trong tay. Rốt cuộc vẫn quyết tâm, cô thề, cô phải đi nói xin lỗi. Cầm đồ lên, lập tức đi ngay, cô sẽ không ở bên trong phòng nghỉ ngơi quá mười phút đồng hồ.

“Ừ, đi thôi.”

Tĩnh Tri nghĩ xong tất cả, ngược lại rất quyết tâm. Cô xách đồ đi theo sau An Thành lên lầu, không ngờ mới vừa đi tới chỗ quẹo cầu thang, bỗng nhiên nghe được âm thanh ‘bịch bịch’ xuống lầu, tiếp theo là một giọng nữ cố gắng đè thấp, có chút kích động run rẩy vang lên; “Phó Tĩnh Tri, cô còn có mặt mũi đến đây? Thiệu Đình sắp bị cô hại chết, cô còn tới làm gì?”

Gương mặt Thẩm Mạn Quân đầy nước mắt, cô ta vịn lan can nhanh chóng xuống lầu, vọt tới trước mặt Tĩnh Tri, một ngón tay chỉ chóp mũi Tĩnh Tri liên mắng.

Sao cô ta có thể không tức được? Cô ta và Thiệu Đình vừa mới hâm nóng lại, thái độ của Thiệu Đình đã quay về với cô ta, vì sao cô còn muốn xuất hiện, làm hại Thiệu Đình đuổi cô ta đi, thậm chí còn làm hại Thiệu Đình bệnh thành như vậy?

Chính cô ta chịu chút ủy khuất thì thôi đi, nhưng cô ta quyết không thể nhìn người phụ nữ này làm hỏng Thiệu Đình!

Đó là chồng của cô ta, cô ta có quyền lợi bảo vệ anh, có quyền kéo anh trở về khi anh lầm đường lạc lối!

Tĩnh Tri bị những lời tức giận này của Thẩm Mạn Quân làm mặt tái xanh, cô làm cái gì? Cô chỉ hiểu lầm anh, cố ý đến xin lỗi, sao lại là muốn hại chết Mạnh Thiệu Đình?

An Thành không ngờ Mạn Quân đột nhiên tới, cũng hoảng sợ. Còn nghe Mạn Quân nói lời không chịu nổi, cũng có chút tức giận: “Thiếu phu nhân, Phó tiểu thư là có ý tốt mới đến thăm thiếu gia ...”

“Phi! Ý tốt gì chứ? Tôi biết, Thiệu Đình thích cô ta, quan tâm cô ta, cho nên cô ta liền ý vào thích và quan tâm này nên muốn làm gì thì làm. Trước đây lúc cô ta ở bên cạnh Thiệu Đình, làm hại Thiệu Đình bất hòa với mẹ, làm hại Thiệu Đình thiếu chút nữa thân bại danh liệt. Hiện tại rốt cuộc Thiệu Đình buông tay, cô ta lại tới trêu chọc anh ấy, năm lần bảy lượt gọi điện thoại tới, không biết nói cái gì, xúi giục những gì. Phó tiểu thư, trước đây tôi còn kính trọng cô, lại không nghĩ tới cô sẽ là người không chịu nổi như vậy...”

Con mắt Mạn Quân nhìn cô như muốn nứt ra, bỗng nhiên đưa tay lên, tát một cái lên mặt Tĩnh Tri, “Đây là tôi đánh cô thay Thiệu Đình...”

“Thiếu phu nhân! Cô rất quá đáng!”

An Thành sợ hãi, hoảng hốt đưa tay ngăn cản, lại nghe được âm thanh thanh thúy. Anh ta giật mình, theo bản năng nhìn cửa tầng hai đóng chặt.

Tức giận giấu ở trong lòng Mạn Quân rất lâu, lúc này bạo phát toàn bộ vào cái tát này. Cô ta chỉ lo chính mình hả giận, lại hoàn toàn quên mất những lời này chắc chắn phạm vào kiêng kỵ của Thiệu Đình. Nhưng cô ta còn chưa phát hiện, sắc mặt An Thành đã rất khó coi.

Tuy Tĩnh Tri không kịp đề phòng một bạt tai này, nhưng nghe những lời này của cô ta, tức giận đến toàn thân phát run. Cô cười lạnh chỉ chỉ Thẩm Mạn Quân, rồi nói với An Thành: “Anh cũng nhìn thấy, không phải tôi không muốn tự mình xin lỗi Mạnh tiên sinh, chỉ là Nhị thiếu phu nhân nói những lời này thực sự quá khó nghe. Xin lỗi An Thành, tôi trở về đây...”

“Tĩnh Tri đừng đi.”

Tĩnh Tri vừa xoay người, liền nghe lầu hai truyền đến một tiếng, mặc dù giọng nam suy yếu nhưng cực kỳ uy nghiêm. Bước chân Tĩnh Tri dừng một lúc, lập tức tiếp tục từng bước xuống lầu.

An Thành thấy cô cố ý đi, liền nóng nảy. Anh ta không để ý kiêng kỵ, lập tức tiến lên chặn đường đi của Tĩnh Tri, giảm thấp giọng nói cầu xin: “Phó tiểu thư, cầu xin cô, chuyện này không liên quan đến thiếu gia. Thiếu gia vẫn luôn hôn mê, sẽ không sai thiếu phu nhân nói như vậy. Hơn nữa, trong lòng thiếu gia đối với cô như thế nào, chẳng lẽ cô thực sự không biết sao? Dù gì, dù gì cô cho An Thành tôi mấy phần mặt mũi, bớt giận một chút, vào thăm thiếu gia...”

Mạnh Thiệu Đình lôi kéo lung tung vạt áo trước ngực, đẩy cửa liền đi ra ngoài. Anh liếc mắt nhìn Mạn Quân, đáy mắt đã có mấy phần vắng lặng và chán ghét, chỉ là ánh mắt rất nhanh lướt qua cô ta, rơi lên trên người ở dưới lầu kia.

Anh rầu rĩ ho khan hai tiếng, đầu còn choáng váng lợi hại, lại nỗ lực chống đỡ.

Mạn Quân thấy Mạnh Thiệu Đình đi ra, biết anh chắc chắn đã nghe được lời nói vừa rồi của cô ta. Đáy lòng cô ta thầm buồn bực, chính mình luôn luôn hiểu rõ đạo lý, sao tức giận công tâm liền nói bừa rồi hả?

Cô ta biết Phó Tĩnh Tri rất quan trọng với anh, cô ta nói vũ nhục cô, anh chắc chắn chán ghét cô ta. Sau này cũng tuyệt đối không sẽ cho cô ta nhìn thấy sắc mặt tốt, muốn ở lại đây, Mạn Quân lại có một chút nản lòng thoái chí. Cô ta ngơ ngẩn nhìn đầu ngón chân mình, ngay cả lời giải thích cũng không có lực nói ra khỏi miệng.

“Cô ngừng đầu lên.” Giọng nói Mạnh Thiệu Đình lạnh lạnh, không có một chút nhiệt độ. Mạn Quân bị dọa đến toàn thân run lên, nhưng vẫn nhút nhát ngừng đầu lên. Trong mắt cô ta đều là ủy khuất, đôi môi hé mở đang muốn mở miệng, Mạnh Thiệu Đình bỗng nhiên giơ tay lên cho cô ta một bạt tai.

Lực đạo của anh không nặng, nhưng cũng đánh Mạn Quân có chút hoa mắt. Mạn Quân che mặt, nước mắt rơi ào ào; “Thiệu Đình...”

“Cô trở về đi, Phó tiểu thư là khách ở xa tới, nhà họ Mạnh chúng tôi không có quy củ đối xử bất kính với khách khứa như vậy. Cô nói lời đả thương người, ra tay đánh người, chính là đánh mặt mũi nhà họ Mạnh, trở về tự kiểm điểm lại mình đi!”

Nói xong một câu cuối cùng, lời của anh đã tràn đầy nghiêm khắc. Nước mắt Mạn Quân đột nhiên chảy xuống, ghen ghét mãnh liệt chưa bao giờ xuất hiện, cứ như vậy bò ra từ trong đáy lòng. Lòng bàn tay Mạn Quân bị chính mình bóp đau, cô ta liều mạng ấn nhấn muốn xức động một trận bằng bất cứ giá nào của mình, chỉ bày ra thần sắc tràn đầy nhu nhược và ủy khuất, xoay người khóc đi xuống lầu...

“An Thành, tôi bệnh nên hơi bất tiện. Anh mời Phó tiểu thư đi lên, thứ cho tôi chiêu đãi không chu toàn ...”

Mạnh Thiệu Đình nói xong, lại nhìn cô một cái. Vốn anh ở trong phòng nghe được động tĩnh bên ngoài, chỉ muốn mắt nhắm tay nhắm như không nghe thấy. Nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được, chịu không được người khác nhục mạ cô chủ bối cô... còn ra tay đánh cô như vậy.

245. Chương 247: Người Đàn Ông Xấu Xa Khẩu Thị Tâm Phi.

Chương 247: Người đàn ông xấu xa khẩu thị tâm phi.

Editor: May

Từ trước đến nay, cô không thích tranh chấp với người khác. Lần này bị thua thiệt, trở lại cũng sẽ không tìm người giải quyết, chỉ biết đè nén ở trong lòng. Lúc anh nghĩ tới đây, người đã giãy giụa đứng lên, đẩy cửa ra.

Người của anh, anh mắng được, đánh được, đổi thành người khác, nghĩ cũng đừng nghĩ!

Ngay tối hôm qua, lúc chuốc say mình đến không còn biết gì, còn hận nghĩ rằng kiếp này không muốn nhìn thấy cô nữa, sống hay chết cũng không hề liên quan. Thế nhưng chỉ nghĩ đến nhìn thấy cô, tim của anh sẽ trở nên nhu hòa.

Anh xoay người vịn tường đi trở về phòng, dưới lầu mơ hồ truyền đến giọng nói của cô và An Thành. Anh chỉ hờ hững đứng ở trước cửa sổ, nếu cô chịu tiến vào, anh sẽ nói với cô một vài lời nói ở trong lòng. Nhưng nếu cô đi, từ nay về sau, anh chỉ đành buông tay, không nhìn, không thấy cũng tốt.

Thời gian chờ đợi dài đằng đặc giống như con sông chảy xuôi.

Lúc nghe tiếng bước chân của cô, chờ đợi này dường như biến thành bụi bặm không quan trọng.

Tĩnh Tri mang đồ tiến vào, vẫn đứng ở cạnh cửa không hề động. Cô hạ nửa mi mắt, nhìn chằm chằm hoa văn thêu trên giày, không nhúc nhích.

An Thành nhẹ thở dài một hơi, nhẹ nhàng đóng cửa, trong lòng âm thầm cầu xin. Nhị thiếu gia, lần này trong lòng ngài cũng đừng khó chịu nữa, dù gì cũng nói mấy câu tốt đẹp với Phó tiểu thư đi...

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Cô không động, anh cũng không dám tùy tiện mở miệng. Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng rất yên tĩnh.

Trong bình hoa sứ men xanh ở góc tường cắm hai cành hoa đào mới chiết, rất xinh đẹp, quyến rũ động lòng người. Gió cuốn rèm cửa sổ, nhẹ phát phơ, hơi lướt nhẹ trên vai Mạnh Thiệu Đình, giống như gãi động tim của anh, có chút ngứa ngáy...

Anh đứng một hồi, đã cảm thấy có chút không nhận được. Tay nắm thành quyền để ở bên miệng, lại ho khan vài tiếng, mặt cũng ngẹn đỏ lên.

Âm thanh ho khan của anh kinh động Tĩnh Tri, cô cắn cắn môi, ngẩng đầu lên. Nửa bên gò má hơi sưng, tóc cũng có chút rối loạn, lại càng lộ vẻ diễm đam đáng yêu chọc người yêu thương.

“Anh, anh không sao chứ?” Cổ họng Tĩnh Tri có chút ấp úng hỏi một câu. Mạnh Thiệu Đình lại nghiêng mặt ho khan vài tiếng, mới khoát khoát tay, cẩn thận nhìn về mặt của cô từng li từng tí đáp: “Không có gì đáng ngại, em đừng sợ, chỉ hơi phát sốt, tôi nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi...”

Anh vừa thốt ra một câu, có chút buồn nản nhú mi, ý tứ lời này của anh, chẳng phải là biến thành đuổi cô đi sao? Quả nhiên...

“À, nếu là như vậy, tôi sẽ không quấy rầy anh nữa. Tôi để đồ ở đây, anh nghỉ ngơi cho tốt.”

Tĩnh Tri cúi đầu, đưa tay đặt mấy cái túi lên bàn trà. Cô nghĩ nghĩ, lại ngẩng đầu nhìn anh thành khẩn nói: “Đã tìm được Phi Đồng, xin lỗi, là tôi hiểu lầm anh. Ngày hôm qua tôi cũng là quá nóng lòng nên mới có thể nói bừa, anh đừng để ở trong lòng.”

Tĩnh Tri nói xong một hơi, lập tức cảm thấy toàn thân thoải mái hơn rất nhiều. Cô thấp đầu xoay người liền đi ra ngoài. Mạnh Thiệu Đình thấy cô kéo cửa ra, lòng anh nóng như lửa đốt, nhưng lại không biết gọi cô lại như thế nào? Dưới tình thế cấp bách, chỉ cảm thấy một trận choáng váng kéo tới. Anh dứt khoát nhắm mắt lại, bỗng ngã mạnh xuống đất...

Tĩnh Tri chỉ nghe một tiếng vang long trời lở đất ở phía sau lưng, dọa trái tim cô nhảy loạn, vội vàng quay đầu lại, không khỏi ngây ngẩn cả người...

Mạnh Thiệu Đình... ngã sấp xuống?

Cô có chút không tin nổi hai mắt của mình. Ở trong ấn tượng của cô, anh luôn luôn không có gì là không làm được. Ngã sấp xuống? Động tác bánh bao nhỏ lặp đi lặp lại mười tám lần mỗi ngày lại xuất hiện ở trên người anh? Nhìn thế nào cũng không được tự nhiên...

Tĩnh Tri lại đứng ngốc một hồi, mới phản ứng được nên đến kéo anh lên. Cô vội vàng chạy tới, sau khi mất sức của chín trâu hai hổ, cuối cùng nâng anh dậy, đặt ở trên sofa bên cạnh. Tĩnh Tri mệt đến thở gấp, lại thấy Mạnh Thiệu Đình chặt nhắm hai mắt, vẻ mặt thống khổ. Cô không khỏi oán thăm, chẳng lẽ... ngã nặng, bất tỉnh nhân sự?

“Mạnh Thiệu Đình? Mạnh Thiệu Đình?”

Tĩnh Tri đẩy đẩy anh, lại gọi tên anh mấy lần, nhưng thấy anh vẫn nhắm hai mắt, không có một chút phản ứng. Ngược lại trên mặt đỏ ửng kỳ quái, mà gân mạch chỗ huyết thái dương giống như nhảy không ngừng.

Cô không khỏi càng hoài nghi, lại cẩn thận từng li từng tí đưa tay kiểm tra trán của anh, còn hơi nóng.

Tĩnh Tri nhú mày lâu bầu một tiếng: “Nên đi tìm bác sĩ thôi...”

Cô nói xong, xoay người liền đi ra ngoài. Đột nhiên cổ tay lại bị người nắm lấy ...

Mạnh Thiệu Đình chỉ cảm giác mặt mũi của mình đã vút xuống đảo Java(1), anh nghiêng mặt ho mấy tiếng che giấu bối rối của mình, giọng nói có chút khàn khàn trầm thấp vang lên; “Tĩnh Tri, tôi không sao, em rót cho anh ly nước đi...”

Anh chần chờ một chút, nhưng vẫn buông cổ tay cô ra. Chỉ cảm thấy trên đầu ngón tay còn lượn lờ xúc cảm trắng mịn, thật lâu vẫn không tiêu tan.

Tĩnh Tri ngạc nhiên liếc anh một cái, thấy anh quả nhiên thoát nhìn không phải bộ dáng rất tệ, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù đẩy lòng không được tự nhiên, nhưng vẫn đi rót cho anh một ly nước trước.

Cô đưa cái ly cho anh, anh yên lặng uống sạch. Môi hơi nứt tựa hồ cũng mướt mà hơn một chút, anh uống hết nước, trong tay còn nắm cái ly, thật lâu vẫn không buông ra. Mà cô đứng đưa lưng về phía cửa sổ, ánh sáng mùa xuân ấm áp như ngọc bao phủ lên cô.

Cô cách anh gần như thế, gần đến mức anh không muốn buông tay ra nữa.

“Tĩnh Tri...”

Anh rốt cuộc ngẩng đầu, dùng hết dũng khí của mình nhìn cô, mà trong con ngươi trắng đen rõ ràng của cô rõ ràng chiếu ra bộ dáng của anh.

Chú thích:

(1) Java (tiếng Indonesia: Jawa) là một đảo tại Indonesia. Với 135 triệu người, Java là đảo đông dân nhất thế giới, và là một trong những vùng có mật độ dân số cao nhất toàn cầu. Java là nơi sinh sống của 60 phần trăm cư dân Indonesia. Thủ đô Jakarta của Indonesia nằm ở tây bộ của Java. Phần lớn các sự kiện lịch sử của Indonesia diễn ra tại Java. Hòn đảo là trung tâm của một số đế quốc Ấn Độ giáo-Phật giáo, vương quốc Hồi giáo hùng mạnh, và là hạch tâm của Đông Ấn Hà Lan. Java là trung tâm của Chiến tranh giành độc lập Indonesia|cuộc đấu tranh giành độc lập cho Indonesia vào thập niên 1930 và 40. Java chiếm ưu thế về chính trị, kinh tế và văn hóa tại Indonesia.

Java hình thành chủ yếu là từ kết quả của những vụ núi lửa phun trào, với diện tích lớn thứ 13 thế giới và lớn thứ 5 tại Indonesia. Một chuỗi các núi lửa tạo thành xương sống của đảo theo chiều đông-tây. Trên đảo có ba ngôn ngữ chính, trong đó tiếng Java chiếm ưu thế, và là ngôn ngữ bản địa của khoảng 60 triệu người tại Indonesia, hầu hết trong số họ sống tại Java. Hầu hết cư dân trên đảo là

người song ngữ, tiếng Indonesia là ngôn ngữ thứ nhất hoặc thứ hai của họ. Phần lớn cư dân Java là người Hồi giáo, tuy nhiên hòn đảo vẫn có sự hòa trộn đa dạng từ các niềm tin tôn giáo, dân tộc, và văn hóa.

Java được chia thành bốn tỉnh, Tây Java, Trung Java, Đông Java, và Banten, cùng với hai khu đặc biệt là, Jakarta và Yogyakarta.

246. Chương 248: Chỉ Vì Nhìn Em Cười Một Lần.

Chương 248: Chỉ vì nhìn em cười một lần.

Editor : May

Bộ dáng của cô vẫn giống như lúc trước, thời gian luôn luôn thiên vị cô. Thậm chí nhanh chóng cởi bỏ thuần khiết của tuổi trẻ, thoát nhìn cô tăng thêm mấy phần trầm tĩnh quyến rũ.

Nhưng anh thích cô không phải nhìn cô có bao nhiêu xinh đẹp, anh luôn luôn không cho rằng cô là mỹ nữ, hiện tại anh cũng sẽ không bởi vì muốn lấy lòng cô mà khen nhiều hơn.

Nhưng bộ dáng này của cô, hoàn toàn hợp với yêu thích của anh, như vậy đủ rồi.

Cô chỉ im lặng đứng, liền khiến anh không thể kiềm chế.

“Tĩnh Tri, đừng tức giận, có được không?”

Anh thử thăm dò giữ ống tay áo của cô. Lại nghĩ, cảm thấy mình ăn nói khép nép trước mặt người phụ nữ mình thích cũng không phải chuyện quá mất mặt.

“Tôi không tức giận.” Tĩnh Tri kéo ống tay áo về, lại lui về phía sau một bước. Cô cúi đầu, nét mặt lại hơi đỏ ửng.

Mạnh Thiệu Đình thở dài, lời muốn nói lại bị nghẹn trở về.

Anh nhẹ quay đầu đi, liền thấy được mấy túi đồ cô mang đến trên bàn trà, đáy mắt bỗng nhiên sáng ngời, “Tĩnh Tri, em mang gì tới cho tôi vậy?”

Đáy lòng Tĩnh Tri lập tức thở phào nhẹ nhõm, rất nhanh đáp: “Chỉ là chút hoa quả và thuốc bổ.”

“Em lấy cho tôi xem.” Đáy lòng Mạnh Thiệu Đình tràn ngập mong được, anh đã cực kỳ lâu chưa từng nhận lễ vật của cô.

Mặc dù mấy thứ này, còn không thể gọi là lễ vật...

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Tĩnh Tri không nhúc nhích, trong lòng lại cảm thấy không được tự nhiên nói không nên lời. Cô chỉ khách khí mang theo chút lễ vật, anh còn muốn kiểm tra ngay trước mặt sao?

Thấy cô không động, Mạnh Thiệu Đình dứt khoát đứng lên, tự mình mang túi qua.

Anh lục lọi mấy cái, ánh mắt liền bị một đồ chơi nhỏ trong suốt hấp dẫn.

“Đây là cái gì? Là em mua tặng tôi sao?” Mạnh Thiệu Đình lấy móc khóa ra, giơ lên trước mặt Tĩnh Tri, đáy mắt là một mảnh ánh sáng chói mắt.

Tĩnh Tri ngẩn ra, “Không, đây là tôi đi siêu thị...”

“Lúc em đi siêu thị cố ý mua cho tôi đúng hay không?” Mạnh Thiệu Đình lại lập tức cắt ngang lời của cô, cứ thế cất móc khóa con gấu thủy tinh kia vào trong túi quần của mình, khóe môi cũng chứa ý cười nói: “Tôi trước cất đã, về nhà liền móc tất cả chìa khóa của tôi lên. Tĩnh Tri, tôi rất thích món lễ vật này. Lại nói tiếp, đã bao nhiêu năm tôi không nhận được đồ em tự tay tặng, tôi rất hài lòng...”

Anh nói, bỗng nhiên vươn tay kéo tay Tĩnh Tri lại. Lúc cô ngây ngốc chưa kịp phản ứng lại, anh đã kéo cô đến trước mặt của mình.

Tĩnh Tri cực không quen cách anh gần như vậy, mặt mày anh đều giống như phóng đại vài lần, rơi vào đáy mắt cô. Mà tay anh nóng như vậy, đốt đến cô bất an.

“Tĩnh Tri, đừng giận tôi được không? Lời nói tối hôm qua của tôi đều là nói lúc tức giận, kỳ thực em gọi điện thoại cho tôi, tôi không biết có bao nhiêu vui vẻ. Sau này, em sẽ tiếp tục liên lạc với tôi đúng không?”

Anh tha thiết nhìn cô, ăn nói khấp nép như vậy, làm cho Tĩnh Tri càng sợ hãi. Không phải như thế, vốn cô không phải muốn như thế, sao tất cả đều rối loạn rồi!

“Mặt còn đau hay không?” Tay anh phủ lên gò má hơi sưng của cô, đầu ngón tay như là mang theo dòng điện, mà ánh mắt ôn nhu kia khiến máu của cô trở nên sôi trào.

Tâm Tĩnh Tri loạn như ma, cuối cùng đưa tay lên đẩy anh ra, “Mạnh Thiệu Đình, tôi, tôi chỉ là tới thăm anh một chút, nói xin lỗi với anh. Tôi, bây giờ tôi cần phải trở về... Phi Đồng không ở nhà một mình được... Tôi đi đây...”

Cô nói xong, vội vàng đi ra ngoài. Cửa mở ra, An Thành có chút sợ hãi liếc nhìn cô một cái, nắm nắm tóc: “Phó tiểu thư, tôi đã phái người đi thành phố C đón tiểu thiếu gia tới. Cô yên tâm, Bình Bình cũng đi theo, không có chuyện gì đâu...”

“Anh, An Thành, anh đây là muốn gì?”

“Phó tiểu thư, cô đừng nóng giận, đây đều là tự tôi chủ trương. Đơn giản vì ngày mai là thứ bảy, mới để cho cô và tiểu thiếu gia ở trong này chơi hai ngày. An Thành là muốn để cô ở cùng với tiểu gia...”

“An Thành, anh cần quấy!” Mạnh Thiệu Đình lại bỗng nhiên mở miệng mắng: “Anh còn biết anh tự chủ trương sao? Nếu như vậy, bây giờ anh chuẩn bị xe đưa Phó tiểu thư trở về. Lập tức gọi điện thoại cho người kia, không để bọn họ đón Phi Đồng!”

Anh mắng An Thành xong, lại hơi áy náy nhìn vẻ mặt lo lắng của cô, muốn nói nhưng vẫn không có nói ra. Anh đè nén khổ sở trong đáy lòng xuống, cười một chút: “Tĩnh Tri, em trở về đi, là thuộc hạ của tôi cần quấy. Em yên tâm, sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa...”

“Tiểu gia!” An Thành gấp đến xoa quanh, lại nhìn về phía Phó Tĩnh Tri: “Phó tiểu thư, tiểu thiếu gia lớn như vậy, còn chưa gặp Phó tiên sinh. Cô cũng nên nhân cơ hội này để cho tiểu thiếu gia đi gặp ông bà ngoại chứ...”

Tĩnh Tri vừa nghe lời này, vành mắt lập tức đỏ lên. Là cô bất hiếu, chỉ vì né tránh nhà họ Mạnh, liền đi xa tha hương. Mộ của cha mẹ, cô đã không đi cúng bái gần hai năm rồi.

Mạnh Thiệu Đình vừa nghe An Thành nói, nhịn không được cho anh ta ánh mắt tán thưởng, nhưng vẫn giả vờ uẩn giận hung dữ trừng mắt với anh ta một cái, mới xoay người nói với Tĩnh Tri: “Mặc dù An Thành tự chủ trương trước, nhưng anh ta nói cũng đúng. Không bằng em mang Phi Đồng ở trong này hai ngày, chờ thứ hai, tôi để An Thành tự mình đưa các người trở về được không?”

Lòng Tĩnh Tri treo trên cha mẹ, cuối cùng gạt đầu lia lịa, lại nghẹn ngào nói không ra lời. Trong lòng cô vô cùng tự trách, nhớ tới lâu như vậy, chính mình lại chưa từng đi liếc mắt nhìn cha mẹ một lần. Bánh bao lớn như thế, còn chưa gặp ông ngoại bà ngoại. Nếu không phải An Thành nhắc tới, cô vẫn còn muốn tiếp tục tránh né tiếp, chẳng lẽ liền vứt bỏ cha mẹ, không để ý tới nữa sao?

247. Chương 249: Chỉ Vì Nhìn Em Cười Một Lần

Chương 249: Chỉ vì nhìn em cười một lần

Editor: May

Cô là đứa con gái duy nhất ở trong nước không biết tận tâm. Cũng không biết lúc trước mộ cha mẹ có người trông nom quản lý, có người dâng hương cúng bái bọn họ vào tiết thanh minh không?

Tĩnh Tri vừa nghĩ như thế, tim không khỏi như bị dao cắt. Cô không muốn khóc ở trước mặt Mạnh Thiệu Đình, nhưng vẫn không nhịn được quay lưng che mặt khóc thút thít...

Mạnh Thiệu Đình thấy cô khóc, nhất thời không khống chế được. Anh giật mình nhìn bóng lưng không ngừng run rẩy của cô, trong khoảng thời gian tâm trở nên mềm nhũn, lại không cách nào khống chế đưa tay ôm cô. Bàn tay anh vuốt ve tóc của cô, cẩn thận từng li từng tí nhẹ nhàng mở miệng khuyên bảo: “Tĩnh Tri, em muốn khóc thì khóc đi, đều là lỗi của tôi. Là tôi có lỗi với cha mẹ vợ, là tôi có lỗi với em, là tôi có lỗi với Phi Đồng, đều là lỗi của tôi. Tĩnh Tri, nếu như em oán tôi, liền đánh tôi, mắng tôi đi...”

Tĩnh Tri vừa nghe lời này, vốn không giận anh, nhưng lại xuất hiện ba phần cơn giận không đầu. Khuỷu tay cô đung về phía sau, hung hăng đánh anh. Quay mặt lại, một đôi mắt sưng đỏ như quả đào trừng anh, giọng nói khóc mang theo khàn khàn, cô ghen ngào mắng: “Phi, anh còn có mặt mũi gọi cha mẹ vợ? Bây giờ cha mẹ vợ của anh là nhà họ Thẩm, có liên quan gì với nhà họ Phó chúng tôi? Nghĩ đến chắc cha mẹ tôi cũng không muốn nghe anh nói như vậy. Huống chi, vốn anh đã nói, anh đều không biết chuyện này, sao bây giờ lại nói là lỗi của anh hả? Vốn do người nhà họ Phó chúng tôi xui xẻo, nhìn người không rõ nên mới có kết quả như vậy, lại có liên quan gì với người ”Không biết chuyện” như anh chứ? Sao tôi có thể oán anh, hận anh, đánh anh, mắng anh hả? Thực sự là buồn cười!”

Mạnh Thiệu Đình nghe cô nói như vậy, nhin không được nở nụ cười khổ. Anh tiến lên một bước, Tĩnh Tri lại nhanh chóng tránh ra. Mạnh Thiệu Đình chỉ đành đứng tại chỗ, thấy cô khóc lợi hại, cũng không nhẫn tâm tranh chấp với cô, xoay người cầm khăn tay đưa cho cô; “Trước lau nước mắt một chút...”

Tĩnh Tri đoạt lấy, che lên mắt, xoay người không để ý đến anh.

“Mặc dù tôi đúng là không biết chuyện, nhưng chuyện này làm sao thoát khỏi quan hệ với tôi? Đó là cha mẹ vợ của tôi, tôi cũng gọi một tiếng cha mẹ, sao có thể thực sự không quan hệ với tôi? Còn nữa, em nói hiện tại cha mẹ vợ của tôi là nhà họ Thẩm, tôi nhận. Chuyện này vốn là tôi có lỗi với em, bây giờ tôi cũng không muốn giấu giếm em, lúc trước...”

Mạnh Thiệu Đình khẽ cắn môi, hạ quyết tâm, vẫn thật sự nói ra: “Lúc trước em đưa giá thầu thấp nhất cho đối thủ của Mạnh thị, cha tra được chuyện này, liền muốn lấy chuyện tố giác em tới uy hiếp tôi. Vì chứng cứ vô cùng xác thực, nếu quả thật tố cáo em, tôi cũng không bảo vệ được em, bởi vậy chỉ đành đáp ứng yêu cầu của cha, cưới Mạn Quân...”

Tĩnh Tri ngẩn ra, ngón tay che mắt lập tức dời đi. Cô ngây ngốc nhìn Mạnh Thiệu Đình, nhưng trong lòng đang xoay chuyển. Anh đều biết? Anh biết cô lấy giá thầu thấp nhất, anh biết cô làm những chuyện kia?

“Anh đều biết? Anh biết tôi trộm giá thầu thấp nhất của anh?”

Sắc mặt Tĩnh Tri dần dần rút đi ửng hồng, phủ lên trắng bệch dày đặc, chẳng biết tại sao đáy lòng cô dần sinh ra mất mát và tuyệt vọng.

Một cho cô còn tự nhận mình làm không còn chút dấu vết, còn mừng thầm không thôi vì tạo thành một tổn thất lớn cho Mạnh thị, nhưng hóa ra anh đều biết tất cả. Trong lòng anh biết rõ ràng, nhưng lại cố ý không nói, nhìn hành động vụng về nhảy nhót trên đài của cô như là vở hài kịch, sao tâm cơ của anh lại sâu như vậy!

Mạnh Thiệu Đình thấy thần sắc cổ quái của cô, cũng không dám giấu giếm nữa: “Đúng, lúc trước kỳ thực em không tốt... Vì thế...”

“Anh đã biết, vì sao không vạch trần tôi? Tôi làm chuyện đê tiện như vậy, khiến anh đối mặt với quần cảnh bị kéo xuống đài, anh có thể tố tôi vào trạm cảnh sát, vì sao giả bộ không biết gì?”

“Tôi, tôi...” Mạnh Thiệu Đình còn chưa nói ra khỏi miệng, Tĩnh Tri lại bỗng nhiên cắt lời anh.

Cô đứng ở nơi đó, lạnh nhạt chế nhạo nhìn anh, giọng nói của cô vô cùng nhẹ, lại mang theo cổ chấp quật cường làm cho không ai có thể bỏ qua: “Tôi đánh không lại anh, đấu không lại nhà họ Mạnh các người, tôi ngốc, tôi không có năng lực, tôi nhận. Nhưng Mạnh Thiệu Đình, dù tôi nhỏ bé như vậy, dù tôi vô năng, cũng sẽ không quên những cừu hận kia, cũng sẽ không quên cha mẹ anh đã làm chuyện gì. Nếu như tôi quên, cha mẹ tôi ở dưới cửu tuyền cũng sẽ không nhắm mắt.”

“Nhưng tôi làm ra chuyện như vậy, nếu cha còn sống, tất nhiên sẽ đau lòng lắm tôi dùng thủ đoạn như vậy, tôi bôi đen mặt của ông. Mấy năm nay mặc dù đột nhiên nhớ tới, nhưng vẫn mừng thầm trong lòng vì làm Mạnh thị bị tổn thương nặng, đè ép cảm giác áy náy và chịu tội sinh sôi xuống. Mà bây giờ, nếu anh đã biết, tôi cũng không muốn giấu giếm nữa. Giá thần thấp nhất là tôi trộm, cũng là tôi cho đối phương, tôi không phủ nhận, tôi chính là muốn nhìn nhà họ Mạnh các người không tốt. Nói tôi ích kỷ cũng tốt, nói lòng trả thù của tôi quá mạnh cũng được, tôi chỉ muốn cho các người nếm thử tư vị rơi từ thiên đường xuống địa ngục!”

Tĩnh Tri nói đến đây, dứt khoát lau đi nước mắt. Cô hơi dương cầm, quật cường làm mình ngừng nước mắt: “Anh đi tố giác tôi đi, cũng không cần anh gánh chịu tội danh vô ích, chịu đựng ủy khuất lớn như vậy, phải cười người khác, bị cha mình cản trở... Tôi biết, lúc trước anh thấy tôi làm như vậy, nhất định như là nhìn một đứa bé không biết trời cao đất dày chơi tâm kế, vì thế anh mới giả vờ không biết, chính là muốn nhìn tôi có thể xấu mặt đến bộ dạng gì”

“Em đang nói bậy gì đó!” Mạnh Thiệu Đình càng nghe càng tức, thấy cô xuyên tạc tâm tư của mình đến trình độ này, nhin không được tiến lên một bước, lập tức nắm lấy bả vai của cô! Tựa hồ muốn lay tỉnh cô!

“Tôi giả vờ không biết là muốn nhìn em xấu mặt ư? Tĩnh Tri, nếu tôi quả thật có tâm tư như thế, tôi sẽ lấy tiền đồ nhà họ Mạnh đến đánh cược một lần, chỉ vì muốn nhìn em xấu mặt sao?”

“Vậy vì sao anh không nói? Rõ ràng là tôi làm, vì sao khi đó anh muốn nói là lỗi của anh?”

Tĩnh Tri có chút mờ mịt nhìn anh, chẳng lẽ hết thấy đều là bởi vì cô ư? Cô không tin anh sẽ như vậy, cô biết người đàn ông có xuất thân giàu có như vậy, sẽ có bao nhiêu quan tâm tiền đồ của mình. Cô cũng sinh ở gia đình như thế, trong nhà không có bé trai, chỉ mấy người chị em đều tranh đến đầu rơi máu chảy, càng không cần nói đến nhà họ Mạnh có ba đứa con trai!

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

“Khi đó em mang thai, cả ngày tâm tình đều không tốt. Trong thời gian dài như vậy, cho tới bây giờ tôi cũng không thấy em cười vui vẻ, ngay cả lúc ngủ, mi tâm đều nhíu chặt không thả. Bình thường tôi phí tâm lấy lòng em, lại chưa từng có tác dụng. Nhưng sau lần đó, trở về thấy khẩu vị ăn cơm của em cũng khá hơn nhiều, mấy ngày đều là cười cười nói nói, tôi liền nghĩ ở trong lòng, nếu tôi có lỗi với em trước, nếu tôi thích em, muốn tâm tình em tốt một chút, nếu em làm chuyện này có thể vui vẻ được mấy phần, tôi cần gì phải đi tính toán? Chỉ là một ít tiền tài, tôi cũng không phải phế vật vô dụng không kiếm được, không có thì không có, vì thế tôi mới vờ như không biết...”

Anh nói đến đây, gương mặt nhìn về mặt của cô. Thấy cô hình như có một chút choáng váng, giật mình nhìn anh, trong mắt lại là không dám tin tưởng, trong lòng anh không nhin được dâng lên khổ sở

Cho tới bây giờ đều biết đạo lý này, ấn tượng xấu lưu lại vào lúc ban đầu đều sẽ thâm căn cố đế. Vì thế sau khi anh bắt đầu làm sai, lúc bù đắp lại, luôn luôn phải hao hết tâm tư, nhưng vẫn chưa có tác dụng.

An Thành nghe anh nói như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy an ủi, anh ta cuống quýt lạng lẽ lui ra ngoài, đóng cửa lại, liền canh giữ ngoài cửa.

248. Chương 250: Ở Lại.

Chương 250: Ở lại.

Editor: May

An Thành nghe anh nói như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy an ủi. Anh ta cuống quýt lạng lẽ lui ra ngoài, đóng cửa lại, canh giữ ở ngoài cửa.

“Tôi muốn giấu diếm giúp em, nhưng tôi đã dễ dàng tra được, sao cha lại có thể không biết? Hơn nữa ngày đó họp, em cũng xuất hiện, đã có người liên tưởng đến trên người của em. Tôi phí mấy ngày nghỉ giúp xóa bỏ chuyện này như thế nào, nhưng đã bị người của cha tra ra chứng cứ. Phải biết rằng lần đó Mạnh thị tổn thất số tiền không coi là nhỏ, nếu để cho người đến điều tra vụ án thương nghiệp, một khi chứng minh thật là em, tất nhiên sẽ không bỏ qua cho em. Mà cha luôn luôn kín đáo phê bình em với tôi, tự nhiên sẽ không dễ dàng dừng tay. Mặc dù tôi ra mặt nhận tội, nhưng người sáng suốt đều biết chân tướng của sự tình. Lúc đó tiền thoái lưỡng nan, tôi chỉ có thể đáp ứng cha cưới Mạn Quân, mới chặn được miệng của ông ấy...”

Đáy mắt Tĩnh Tri ngưng tụ một chút nước mắt, cuối cùng hóa thành trân châu trong suốt rơi xuống. Cô có chút khiếp sợ nhìn anh, thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh, ngữ khí nói chuyện êm tai, bình thản trấn định, không giống bộ dáng nói dối. Cô chỉ cảm giác tâm mình giống như bị xúc động, một chỗ nào đó ẩn ẩn đau.

“Tĩnh Tri đừng khóc, đều đã qua. Mặc dù, mặc dù tôi cưới Mạn Quân, nhưng từ đầu chí cuối, trong lòng tôi, tôi.... trong lòng tôi...”

Anh nhìn nước mắt của cô càng tụ càng nhiều, chớp mũi ửng đỏ, nước mắt lăn trên mặt, chỉ hận không thể ôm cô vào trong ngực, hung hăng an ủi một phen. Nhưng sợ cô lại giận anh, cho nên ngay cả một câu lỗi mắng cũng không dám nói ra khỏi miệng...

“Tại sao anh phải làm những thứ này? Tôi nhớ từ trước đến nay anh chán ghét người khác ép buộc anh nhất, không thích người khác điều khiển chuyện của anh nhất. Mà ban đầu tôi gả cho anh, chọc giận anh chán ghét cũng bởi vì anh bị buộc kết hôn. Vậy lần này, anh có thể nói ra sự thật, cũng không cần bị người bắt chẹt gắt gao ...”

Cô né tránh ánh mắt của anh, không dám nhìn ôn nhu rõ ràng nơi đáy mắt của anh. Trong lòng cô có thể mơ hồ đoán được một chút gì, nhưng cô không dám đi đối mặt, cũng không muốn đối mặt.

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

“Đúng, tôi luôn luôn không thích người khác điều khiển chuyện của tôi, thế nhưng tôi càng không thể nhìn thấy em gặp chuyện không may. Em tin cũng được, không tin cũng được, tôi đều muốn nói với em một câu, Từ nhỏ đến lớn, tôi đều được người tâng bốc thành cao cao tại thượng, từ trước đến nay đều là người người vây quanh tôi, tôi chưa từng để ai vào mắt? Tôi không có nghiêm chỉnh nói yêu đương. Có rất nhiều cô gái chủ động theo đuổi, tôi chưa từng thích người phụ nữ nào, nhiều lắm là ham mới mẻ hoặc là giải buồn. Vì thế tôi luôn luôn không hiểu, cũng phân không rõ, cái gì gọi là quan hệ nam nữ, cái gì là thật tâm thích không bỏ được. Thậm chí trước đây, tình yêu ở trong lòng tôi hoàn toàn là một từ buồn cười...”

Anh càng nói, mặt Tĩnh Tri lại càng lạnh, thẳng đến cuối cùng, cô đẩy anh ra, lạnh mặt mở miệng; “Anh và tôi nói những cái này để làm gì? Lại đâu có chuyện gì liên quan tới tôi?”

Mạnh Thiệu Đình thấy cô tức giận, cũng có chút lưu manh đuổi theo kéo tay cô. Trên mặt lại nhiễm ý cười lầy lợm, trong con ngươi màu đen lộ ra mấy phần cấp bách, liền nói: “Sao lại có chuyện không liên quan tới em, tôi còn chưa nói hết đâu...”

“Tôi không nghe, thời gian không còn sớm, tôi phải đi. Còn ở đây nữa, người khác sẽ nói xấu ...”

“Ai dám nói? Tôi đánh người đó!”

Mạnh Thiệu Đình lập tức nghiêm mặt, nhưng vẫn kéo tay cô không buông.

Tĩnh Tri hừ lạnh một tiếng, hất tay anh ra, giọng mỉa mai cười một tiếng nói: “Anh cũng đừng kéo tôi, tránh để Thẩm tiểu thư thấy được, không biết còn chính tôi như thế nào. Vốn tôi cũng không phải vì muốn theo đuổi mới gọi điện thoại cho

anh, nếu không phải là chuyện của Phi Đồng, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không để ý anh. Nhưng lại không nghĩ bị người nói thành là tôi quấn chặt lấy, không hiểu sao bị người mắng, còn bị đánh một cái tát, tự nhiên gánh chịu hư danh này!”

“Em để ý cô ta làm cái gì, tôi tự có phán đoán suy luận về chuyện này, cũng sẽ không làm em buồn bực. Bây giờ nhà họ Thẩm càng ngày càng náo loạn, chỉ là bởi vì tôi cưới con gái nhà bọn họ, em cứ xem...”

“Thế nào? Anh lại muốn ly hôn lần nữa, lợi dùng xong liền ném qua một bên?”

Tĩnh Tri nghĩ đến lúc trước nhà họ Phó sa sút, bị bà Mạnh chê cười thành vậy, trong lòng không khỏi thâm hận, khẩu khí nói chuyện cũng mang theo mấy phần không tốt.

Mạnh Thiệu Đình ngược lại cười xấu xa nhìn cô, nhìn bộ dáng tức giận của cô cũng cảm thấy đẹp mắt, “Sao em biết tôi muốn ly hôn? Sao tôi lại phải dùng tới ly hôn chứ?”

Tĩnh Tri vừa nghe lời này, tức mà không có chỗ trút, lời này có ý gì? Chẳng lẽ anh vừa không muốn ly hôn, vừa muốn bắt đầu quần quít lấy cô một lần nữa? Anh lấy ở đâu ra tự tin cô còn có thể ở cùng một chỗ với anh?

“Em lại hiểu lầm tôi...” Mạnh Thiệu Đình đưa tay kéo cô, hơi vén tóc trên trán cô lên, mơ hồ nhìn thấy vết sẹo trên trán, ánh mắt liền hơi nhảy một chút, nhưng vẫn giả vờ giống như không có việc gì, thu hồi ánh mắt.

“Lúc trước tuy tôi bị buộc không đường để đi, nhưng cũng không phải tùy ý người khác tính toán. Chuyện này em không cần phải xen vào, không có chuyện gì đáng ngại, em đừng phí tâm tư. Hiện tại em chỉ nói cho tôi biết, em không giận tôi, có được không?”

Tĩnh Tri thấy anh nghiêm chỉnh chưa tới ba phút, lại bắt đầu động tay động chân nói ngả ngớn, nhin không được hất bàn tay có hạnh kiểm xấu của anh ra, cười

lạnh nói: “Vậy thì kỳ quái, tôi không tức giận là chuyện của tôi, có liên quan gì tới anh?”

Mạnh Thiệu Đình nhú mày trừng cô: “Sao tính tình vẫn bướng bỉnh như vậy? Cũng làm mẹ rồi, sao vẫn giống như đứa bé...”

“Tôi vốn chỉ nhỏ hơn anh vài tuổi, tự nhiên không phải là lão quái vật!”

Tĩnh Tri không biết vì sao, hóa ra mình cũng không phải là người am hiểu cải vã với người khác, nhưng không ngờ vừa nói chuyện với anh, lại luôn không nhịn được khắc khe với anh.

“Tôi là lão quái vật ư?” Mạnh Thiệu Đình có chút không nói gì, lại thấy miệng cô hình như có nếp nhăn trên mặt khi cười, cũng chỉ lắc đầu thôi.

“Được rồi, lão quái vật thì lão quái vật đi, ai bảo tôi lớn hơn em, anh trai nhường em gái cũng là chuyện đương nhiên ...”

“Ai là anh trai, em gái với anh? Anh cũng không ngại nói như vậy sẽ không có mặt mũi ư?”

Tĩnh Tri vừa tức vừa muốn cười, sao người này thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn thời tiết vậy chứ? Vừa rồi bộ dạng còn nghiêm chỉnh đau khổ, hiện tại lại biến thành đức hạnh dịu dàng như vậy.

Mạnh Thiệu Đình nghe cô nói, chỉ là cười nhìn cô một cái, vẫn không lên tiếng phản bác.

Tĩnh Tri thấy anh đột nhiên không nói lời nào, nhất thời cũng bình tĩnh lại. Bỗng nhiên nghĩ đến, chính mình vừa rồi lại giống như liếc mắt đưa tình với anh, không khỏi giật mình. Đây là xảy ra chuyện gì? Mục đích ban đầu của cô cũng chỉ là đến xin lỗi mà thôi, ngoại trừ như vậy, cô quả thật không muốn gì hết. Nếu trong lòng cô chứa tâm tư như thế, chẳng phải đã bị Thẩm Mạn Quân nói trúng rồi ư? Cô sẽ thành hạng người gì chứ?

249. Chương 251: Khoảng Cách

Chương 251: Khoảng cách

Editor : May

Con gái nhà họ Phó bọn họ vốn nên giữ lễ nhất, tất cả chuyện phát sinh giữa cô và Thiệu Hiên vốn đã vượt ra khỏi điểm mấu chốt của cô. Mặc dù hiện tại cô không ở cùng một chỗ với Thiệu Hiên, nhưng không có đạo lý lại dây dưa không rõ với Mạnh Thiệu Đình, truyền ra sẽ giống bộ dạng gì chứ.

Vừa nghĩ như thế, liền cảm giác mình không thể đợi ở chỗ này nữa. Lại nhìn sắc trời dần tối ngoài cửa sổ, trong lúc vô tình lại ở trong hơn nửa buổi chiều.

“Tôi, tôi đi trước. Chờ Phi Đồng tới, anh bảo Bình Bình cho tôi biết một tiếng, tôi tới đón thằng bé.”

Tĩnh Tri nói, cúi đầu liền đi. Mạnh Thiệu Đình tất nhiên không thể mở mắt trừng trừng nhìn cô đi, đứng dậy liền ngăn chặn đường của cô. Anh và cô nói chuyện một lúc lâu, thân thể cũng có chút không chịu nổi, nhưng đúng lúc lấy lý do này làm cô mềm lòng, bắt chẹt cô một phen.

“Tĩnh Tri, em xem An Thành không ở đây, tôi còn đang bệnh, em cũng không thể ném một mình tôi ở trong này chứ?”

“Tôi gọi y tá giúp anh...”

“Em ngồi với tôi một chút, tôi sẽ quy củ nói chuyện với em. Đợi lát nữa Phi Đồng trực tiếp tới nơi này, em liền đi với thằng bé, có được không? Bằng không một lát em còn phải chạy tới chạy lui ...”

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Tĩnh Tri nghĩ thầm cũng đúng, người An Thành phái đi nhất định là trực tiếp đưa Phi Đồng đến nơi này. Cô vốn lo lắng Phi Đồng ở một chỗ với người lạ sẽ sợ, trong lòng cũng muốn sớm nhìn thấy con trai một chút, nhưng cô lại không tình nguyện đơn độc đợi cùng một chỗ với anh...

“Em đừng lo lắng, tôi thề, chỉ ngồi nói chuyện với em, tuyệt không có gì khác, được không Tĩnh Tri?”

Anh thấy ánh mắt giãy giụa của cô, vừa nặng nề ho khan mấy tiếng, suy yếu nói với Tĩnh Tri: “Tĩnh Tri, tôi tới giờ uống thuốc rồi, em rót giúp tôi ly nước đi.”

Tĩnh Tri nhìn sắc mặt anh thật sự không tốt, lại không biết nên cự tuyệt thỉnh cầu người bệnh như thế nào, chỉ đành đứng lên rót nước cho anh.

Anh uống thuốc xong, còn nói đói bụng rồi. Tĩnh Tri chỉ đành phải gọi điện thoại đặt cơm cho anh, đặt cơm xong anh còn nói muốn ăn hoa quả cô mang đến. Tĩnh Tri bị anh sai khiến xoay quanh, liền ném chuyện muốn đi lên chín tầng mây.

Chờ cô rảnh rồi, trời đã tối hẳn. An Thành lại gọi điện thoại tới, nói Phi Đồng cũng sắp tới, Tĩnh Tri chỉ đành bỏ đi suy nghĩ rồi đi.

“Tĩnh Tri, em ngồi ở đây.” Một ngón tay Mạnh Thiệu Đình chỉ ghé tựa bên giường, nói với Tĩnh Tri ngồi ở trong góc xa xa.

“Không được, ở đây được rồi.”

“Tôi ngay cả khí lực nhúc nhích cũng không có, em còn sợ hãi tôi sao?”

Tĩnh Tri không để ý tới anh, Mạnh Thiệu Đình cũng có chút sa sút tinh thần, đưa tay chạm đến móc chìa khóa trong túi. Tâm tư Mạnh Thiệu Đình khẽ động, để móc chìa khóa ở trong lòng bàn tay thường thức. Nghĩ đến đã lâu như vậy, vẫn luôn là anh tặng cô vật này vật nọ, nhưng cô ngay cả một tờ giấy cũng không cho anh. Mặc dù đồ chơi nhỏ này không đáng giá, anh cũng không khó chịu, dù sao đây cũng là quà tặng đầu tiên có được từ trong tay cô, lòng anh vẫn tràn đầy vui vẻ.

Chẳng biết Tĩnh Tri đứng ở trước mặt anh từ lúc nào, đưa tay lấy móc chìa khóa: “Anh đưa tôi đi... Đây, đây không phải là tôi mua...”

“Mặc kệ em làm sao có được, tóm lại đã tặng tôi. Đồ đã tặng cho tôi, lại muốn lấy trở về, nghĩ cũng đừng nghĩ, không có cửa đâu!”

Anh liếc mắt nhìn cô một cái, trực tiếp thả lại móc chìa khóa vào trong túi quần của mình, còn vỗ mấy cái, mới ngẩng đầu lên. Đáy mắt hiện lên một tia giảo hoạt, thấy vẻ mặt suy sụp của cô, anh lại vội an ủi cô: “Tĩnh Tri, em đừng mất hứng, tôi cũng có lẽ vật lớn muốn tặng em. Đến lúc đó, em nhất định sẽ vui vẻ.”

“Anh đừng tặng tôi đồ, tôi không muốn, chỉ lãng phí tiền vô ích.” Tĩnh Tri liếc anh một cái, bước chân lại muốn di chuyển. Anh dứt khoát kéo lấy cô, ấn cô ngồi ở bên giường của mình, đường cong gò má của cô cực kỳ ôn nhu, lông mi hơi run, hạ nửa mi mắt. Anh nhìn thật sâu mấy lần, lại ở trong lòng an ủi mình còn nhiều thời gian, mới nói: “Lần này không giống, món quà vốn là của em, chỉ là vật về nguyên chủ mà thôi. Hơn nữa, Phó tiên sinh ở dưới cửa tuyền có biết, cũng sẽ rất vui vẻ.”

Tĩnh Tri có chút giật mình, cha cũng sẽ rất vui vẻ?

“Là cái gì?” Tĩnh Tri nhin không được mở miệng hỏi. Mạnh Thiệu Đình thấy bộ dáng cô có chút chờ đợi, cũng không muốn thừa nước đục thả câu. Nhưng lại nghĩ đến, chuyện này còn cần thời gian rất dài mới có thể làm tốt, không bằng đợi sau khi chuyện hoàn thành lại nói cho cô biết, như vậy chẳng phải coi là một kinh hỉ lớn sao?

Anh đưa tay kéo một luồng tóc của cô, quấn ở trên ngón tay thưởng thức. Trong con ngươi lại nhấc lên một ý cười thản nhiên, môi lạnh nâng lên độ cung mê người. Anh muốn càng tới gần cô một chút, trong lòng biết trong xương cô là một người phụ nữ bướng bỉnh và bảo thủ, muốn cô tiếp nhận anh một lần nữa, không thể nghi ngờ là còn khó hơn lên trời.

Nghĩ tới đây, trong lòng không khỏi lại có chút buồn bã. Anh còn có cơ hội đợi ngày cô hồi tâm chuyển ý sao?

Vất ngang ở giữa bọn họ, còn có một Thiệu Hiên, vĩnh viễn đều chỉ có một Thiệu Hiên. Nói thật, tất cả đàn ông trên đời này cũng sẽ không đáng làm đối thủ của anh, chỉ có Thiệu Hiên, trong tiềm thức anh rất sợ hãi.

“Chờ một chút, đợi làm xong chuyện, tôi sẽ tặng cho em. Hiên tại nói với em, cũng chỉ là vui vẻ vô ích, còn chưa có hoàn thành được một phần nửa đâu.”

Anh thấy đáy mắt cô hình như có chút lơ mờ, nhin không được lại mở miệng: “Em đã không trở về lâu như vậy, không bằng ở chỗ này thêm mấy ngày. Phi Đồng cũng nên đi thăm ông bà ngoại, Phó tiên sinh và bà Phó ở dưới cửa tuyền có biết, nhất định sẽ rất vui vẻ. Đúng rồi, nhà họ Mạnh đã đổi chỗ ở, nhà cũ liền trống không. Trước đây em cũng ở quen, mấy ngày này em liền ở tạm nhà đó đi, thế nào?”

250. Chương 252: Bởi Vì Là Của Em, Vì Thế Tôi Yêu Ai Sẽ Yêu Cả Đường Đi.

Chương 252: Bởi vì là của em, vì thế tôi yêu ai sẽ yêu cả đường đi.

Editor : May

Đáy lòng Tĩnh Tri lại mâu thuẫn không ngừng. Nói thật, cô cũng không có quá nhiều lưu luyến với nhà cũ của nhà họ Mạnh. Mặc dù nơi đó từng lưu lại cho cô vô số tốt đẹp, thế nhưng cũng từng là nỗi đau của cô. Đến bây giờ cô cũng không có quên, tình cảnh cô độc đi ra từ trong nhà họ Mạnh vào bảy năm trước.

Đoạn đường ngắn kia, cô đếm bước chân đi ra ngoài của mình, cũng chưa từng muốn quay đầu lại nhìn.

“Tôi, tôi vẫn là ở khách sạn thôi.” Tĩnh Tri xê dịch thân thể, kéo ra khoảng cách giữa mình và anh. Trong phòng mở một ngọn đèn, vì là phòng bệnh, ánh đèn không phải rất sáng, lúc này lại có không khí mập mờ.

Mạnh Thiệu Đình nửa nằm ở trên giường nhìn cô, mặc dù cô trải qua cuộc sống dằn vặt, hay vẫn là thời điểm trầm lặng như nước, cuộc sống gian khổ có thể thay đổi bề ngoài một người, nhưng không cách nào thay đổi thứ ở trong xương, Tĩnh Tri vẫn là Tĩnh Tri, mặc kệ cô làm cái gì, mặc kệ hiện tại cô như thế nào, cô vẫn luôn là Tĩnh Tri yên tĩnh đọc sách dưới cửa sổ phía tây.

“Phòng sách của em, tôi vẫn giữ tốt cho em, em không muốn đi xem sao?”

Mạnh Thiệu Đình bỗng nhiên mở miệng, đáy mắt anh dần dần chảy ra ôn nhu như mật, giống như là một chất độc làm cho người ta không thể né tránh và kháng cự.

Tĩnh Tri chột cả kinh, đáy lòng dần dần lại vọt lên mềm mại và chua xót khổ sở. Phòng sách của cô... vẫn giữ lại rất tốt sao?

Lúc trước ly hôn, cô không có mang gì đi cả, về sau cũng từng thỉnh thoảng nhớ tới lúc ở nhà họ Mạnh, lại luôn rất nhanh liền bị áp lực nặng nề của cuộc sống ném đến không còn tung tích. Cô còn nhớ rõ, gian phòng sách kia rất lớn, lấy ánh sáng vô cùng tốt, có một cửa sổ rộng lớn, là nơi cô thích nhất.

Chỉ là sau khi rời khỏi nhà họ Mạnh, cô không còn có thời gian yên lặng pha một ly trà, xem một quyển sách hay, tiêu phí một buổi trưa.

Sinh mệnh giống như một con sông dài, lên xuống pháp phòng, nhưng sẽ không quay đầu lại, cũng không có cơ hội quay đầu lại.

Tĩnh Tri chột cúi đầu xuống, bên môi cô có nụ cười cay đắng nhợt nhạt. Đúng vậy, cô chưa bao giờ nghĩ tới quay đầu lại, chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày anh hồi tâm chuyển ý. Có chấp và tính tình quật cường trong xương cô đã thật sự nhận thức một chuyện nào, sẽ không thay đổi nữa.

Ngày lúc cô và anh ly hôn, kết cục đã định, không phải sao?

Mặc kệ lúc này trong lòng anh muốn cái gì, làm cái gì, hoặc là thật lòng với cô, hoặc là thật muốn quay đầu lại, nói lại tình xưa, cô đều sẽ không đáp ứng.

Nếu như trước khi cha gặp chuyện không may, anh hiểu được tất cả, hiểu được cô chưa bao giờ từng ham tiền tài của nhà họ Mạnh bọn họ, hiểu được cô không phải lấy đứa nhỏ trong bụng đổi lấy một khoản tiền mặt, nếu như trước khi bị kịch phát sinh, anh đứng ở bên cạnh cô, có lẽ cô sẽ hồi tâm chuyển ý.

Thế nhưng bây giờ, bây giờ, cô nhà tan cửa nát, thậm chí cô còn gả cho em trai của anh, có đứa nhỏ, anh lại dùng lập trường nào yêu cầu cô quay đầu lại?

“Không được, Mạnh tiên sinh, tôi vẫn nên ở khách sạn thôi.” Cô ngẩng đầu lên, vẻ mặt lạnh nhạt như nước. Lúc nhìn anh, dường như giữa bọn họ cách ngàn năm vạn năm.

Trong lòng Mạnh Thiệu Đình dâng lên thất vọng nói không nên lời, nhưng anh vẫn cố nén mất mát kia, không có bức bách cô.

“Cũng được, để An Thành sắp xếp cho các người.”

Anh nói xong, cô nhẹ nhàng gật đầu, đứng lên đi qua ngồi xuống ở sofa bên cạnh.

Mạnh Thiệu Đình nhìn cô bỏ đi, chỉ cảm thấy đáy lòng cuộn cuộn từng trận chua xót khổ sở và khó chịu. Cô đợi hơi gần ở bên cạnh anh một chút cũng cảm thấy khó chịu, nếu anh muốn cô quay đầu lại, sao có thể được đây?

Anh không cách nào làm cho chính mình nhìn cô nữa, chỉ cảm thấy liếc nhìn cô một cái, suy nghĩ giữ lấy cô ở trong lòng sẽ càng mãnh liệt hơn mấy phần.

Anh không phải đồ ngốc, thời điểm này anh càng rấn, sẽ chỉ làm lòng của cô càng chạy càng xa, càng ngày càng ghét bỏ anh. Anh chỉ có chờ, chờ đợi một cơ hội làm cho cô hồi tâm chuyển ý, chờ đợi một khởi đầu cô tiếp nhận anh một lần nữa.

Không nóng nảy, thời gian còn dài, bên người cô luôn luôn cần một người đàn ông.

Trong phòng yên tĩnh lại, bầu không khí trở nên có chút lúng túng. Tĩnh Tri ngồi ở chỗ kia, dần dần cảm thấy có chút khó an. Cô lấy điện thoại di động ra, lung tung tìm một trò chơi nhỏ, lại luôn luôn không thể qua cửa ải thứ nhất. Đáy lòng có chút bức bối không giải thích được, cô nhìn không được ngẩng đầu nhìn anh.

Anh vẫn là tư thế vừa rồi, chỉ là nửa nhắm mắt lại, lông mày nhíu chặt, không biết đang suy nghĩ gì.

Tĩnh Tri đột nhiên cúi đầu, nắm chặt di động. Cô lại hối hận, cô không nên lưu lại, coi như là nửa giờ, cô cũng nên rời đi, cách anh xa xa.

Tâm tư khê động, liền nghĩ muốn đứng lên. Cửa lại bị người mở ra, sau đó liền nghe được một tiếng nức nở như là mèo nhỏ: “Mẹ...”

Tĩnh Tri ném điện thoại di động, xoay người bỏ nhào tới. Nhanh chóng ôm bánh bao nhỏ đang đưa hai tay nhỏ bé, khuôn mặt đầy nước mắt vào trong lòng, “Bảo bối, mẹ ở trong này, sao lại khóc thành như vậy? Không cần sợ?”

Ngắm lại thằng bé lớn như vậy, chưa từng rời khỏi mình lâu như thế, chưa từng ở cùng một chỗ với người lạ lâu như vậy. Dù Bình Bình từng dỗ nó khi bé, nhưng khi đó nó chỉ là một đứa nhỏ, sao có ấn tượng được!

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Là sơ sót của cô, người mẹ như cô luôn luôn không làm xứng chức. May là bánh bao nhỏ của cô luôn luôn nhu thuận, nhu thuận đến làm cho người ta đau lòng.

“Mẹ, con nghĩ đến mẹ không cần con, con nghĩ bị bọn họ bán mất...”

Trong lòng bánh bao run sợ, chỉ chỉ mấy người đàn ông thô kệch ở phía sau, lại sợ rụt về trong lòng Tĩnh Tri. Tĩnh Tri đau lòng đến muốn khóc, chỉ có thể ôm chặt thằng bé lần đỡ lần nữa: “Bảo bối, mẹ sẽ không không cần con, con không nên loạn tưởng?”

“Thế nhưng cái chú cao cao kia...” Bánh bao nhỏ lấy một ngón tay lên lên chỉ chỉ vệ sĩ râu quai nón đứng ở cạnh cửa, lại lùi về trong lòng Tĩnh Tri, lẩm bẩm “Chú cao cao đó, dáng dấp chú ấy rất giống bán trẻ con. Trong chuyện xưa mẹ kể, bán trẻ con đều là như thế này...”

Tĩnh Tri vừa đau lòng vừa buồn cười, mà mặt vệ sĩ kia đã biến xanh, Mạnh Thiệu Đình cũng nở nụ cười. Đôi mắt to của bánh bao nhỏ đảo quanh nhìn đến Mạnh Thiệu Đình, liền có chút hiếu kỳ nhìn anh không hề chớp mắt.

Mạnh Thiệu Đình thấy bánh bao nhỏ nhìn anh, anh cũng có chút hiếu kỳ quan sát nó, nhưng trong lòng đang oán thăm. Lúc trước anh cố ý để bác sĩ kiểm tra tỉ mỉ rất nhiều lần, đều nói đứa nhỏ này là của lão Tam, nhưng hôm nay anh nhìn thấy, liền cảm thấy đứa nhỏ này giống anh. Nhưng màu sắc đôi mắt kia rõ ràng giống như lão tam, anh và anh cả đều là đôi mắt nhỏ, lão tam giống mẹ nó, một đôi mắt dài màu hổ phách. Màu sắc con ngươi của đứa nhỏ này, trăm phần trăm đã nói lên thực sự là của lão tam ...

Anh cũng có chút ảo não, nếu không phải bởi vì có đứa nhỏ là con, mẹ con sớm là người của tôi rồi!

Hiện tại có con, làm mẹ con hồi tâm chuyển ý, chẳng phải là khó càng thêm khó sao?

251. Chương 253:

Chương 253:

Editor: May

Nghĩ tới đây, ánh mắt nhìn chằm chằm bánh bao nhỏ lập tức trở nên hung dữ. Bánh bao nhỏ vừa thấy, xoay mình run rẩy một chút, thoáng cái nhào vào trong lòng Tĩnh Tri, nhắm nghiền hai mắt, toàn thân đều run lên...

Tĩnh Tri thấy con trai đột nhiên như vậy, cuống quýt cúi đầu nhìn. Bánh bao nhỏ rất ủy khuất, vì sao mỗi một người ở nơi này đều đáng sợ như vậy. Vừa rồi chú cao cao kia vốn còn đang cười, đột nhiên liền trừng nó... Hu, chẳng lẽ là dáng dấp nó không đáng yêu sao?

“Mẹ, về nhà... Không ở trong này...”

Bánh bao nhỏ đáng thương len lén liếc mắt nhìn Mạnh Thiệu Đình, vội vàng chui vào trong lòng mẹ lần nữa.

“Được, bảo bố, hiện tại mẹ liền mang con đi được không?” Tĩnh Tri nói, cũng không quản cái khác, lung tung cầm túi xách của mình đi ra ngoài.

Lòng Mạnh Thiệu Đình nóng như lửa đốt, không khỏi lại giận tên nhóc thối kia thêm mấy phần. Một câu nói của nó thực sự là còn linh nghiệm hơn thánh chỉ! Tức chết anh!

An Thành thấy Tĩnh Tri ôm bánh bao đi ra ngoài, có chút nóng nảy nhìn Mạnh Thiệu Đình. Lại thấy anh ngồi bất động ở chỗ kia, cũng không lên tiếng, không khỏi gấp gáp. Đẩy Bình Bình một chút, ý bảo cô nhanh mở miệng.

“Chị Tĩnh Tri...” Bình Bình bị An Thành đẩy lảo đảo một chút, sau khi đứng vững liền vội vàng nắm cánh tay Tĩnh Tri, lại nặn ra một khuôn mặt tươi cười; “Chị Tĩnh Tri, chị lâu như vậy mới trở về, em rất nhớ chị, chị đừng đi ra ngoài ở có được không? Em cũng nhớ bánh bao nhỏ ...”

Trên đường tới, An Thành liền nói rõ với Bình Bình, nhất định phải chế tạo cơ hội tốt cho hai người này ở cùng một chỗ, Bình Bình tự nhiên biết nên nói như thế nào.

“Bình Bình... Chị cũng rất nhớ mọi người, nhưng mà...nếu không em cũng ở khách sạn với chị đi...”

“Chị Tĩnh Tri, chị đã tới nơi này, nói như thế nào nhị thiếu cũng là chủ nhân, phòng ở trong nhà nhiều như vậy, cần gì ở bên ngoài lãng phí tiền. Hơn nữa, bây giờ khách sạn cũng không an toàn, chị mang theo bánh bao nhỏ ở trong nhà sẽ tốt hơn. Mỗi một căn phòng của chị, nhị thiếu đều giữ lại rất tốt, đều là sắp đặt theo yêu thích của chị...”

Tĩnh Tri cúi thấp đầu, cô luôn luôn không am hiểu cự tuyệt người khác, nhất là người vẫn móc tim móc phổi đối tốt với cô.

Bình Bình thấy biểu tình cô như vậy, đầu óc rất nhanh đảo quanh, lại giựt giây nói: “Chị không muốn ở nhà cũ của nhà họ Mạnh, cũng nên đi Mai Viên và biệt thự phía tây nhìn một chút. Tốt xấu gì chúng ta cũng ở nơi đó lâu như vậy, dù sao cũng đi nhìn một chút, là một kỉ niệm đúng không? Phòng ở đều giữ lại cho chị đấy. Chị Tĩnh Tri, nói thật, sau khi chị đi, em cũng không đi qua Mai Viên và biệt thự phía tây, em cũng muốn đi xem thử. Huống chi, Phi Đồng còn ở biệt thự phía tây đó mấy ngày, một ít tã lót nhỏ và đồ dùng khi còn bé của nó vẫn còn ở đó...”

Tĩnh Tri vừa nghe cô nhắc tới con trai, trong lòng cũng có chút mềm nhũn, lại nghĩ đến nghĩa trang cha mẹ đều ở ngoại ô phía tây, cũng có chút động tâm. Dù gì cũng không cần đi nhà họ Mạnh, ở nơi đó thăm cha mẹ cũng tiện, cô liền gật gật đầu: “Vậy cũng tốt, vậy chị liền đi biệt thự phía tây nhìn một chút, cách nghĩa trang của cha mẹ cũng gần.”

“Chị Tĩnh Tri, vậy thì quá tốt rồi. Em có rất nhiều chuyện muốn nói với chị đấy! Đêm nay em cũng ở nơi đó, em cũng không quay về nhà cũ!”

Bình Bình vui vẻ không thôi, An Thành cũng thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù Mạnh Thiệu Đình không hài lòng lắm, nhưng dù gì cô cũng chịu ở trong nhà của anh, so với ở khách sạn xa lạ thì tốt hơn nhiều.

Ban đêm, Tĩnh Tri và bánh bao nhỏ được An Thành và Bình Bình bảo vệ đi xuống biệt thự phía tây.

Ngày hôm sau, Tĩnh Tri dẫn theo bánh bao nhỏ đi nghĩa trang cha mẹ để tế bái. Bánh bao nhỏ rất ngoan, Tĩnh Tri muốn nó đập đầu với ông bà ngoại, tuy nó quỳ không ổn định, nhưng vẫn nhu thuận đập đầu.

“Mẹ, ông bà ngoại là ai?” Bánh bao nhỏ nhìn ảnh chụp trên bia mộ, không nhận được hỏi.

“Chính là cha và mẹ của mẹ con đó.”

Bánh bao nhỏ lập tức mở to hai mắt nhìn, “Cha và mẹ của mẹ con, có phải cũng thương mẹ giống như mẹ thương con không?”

Lòng Tĩnh Tri chua xót gật gật đầu, ôm chặt bánh bao: “Đúng, ông bà ngoại tốt nhất, là người đối tốt với mẹ nhất trên đời, người yêu mẹ nhất.”

“Bánh bao cũng yêu mẹ nhất!”

Bánh bao nhỏ nắm lấy quả đấm nhỏ, nhìn thấy mẹ rơi nước mắt, nó cũng rơi nước mắt theo; “Mẹ, có phải ông bà ngoại không ra ngoài nữa không?”

“Ông bà ngoại mệt mỏi, vì thế liền nằm xuống nghỉ ngơi.”

“Vậy con cũng không thể đánh thức bọn họ sao?”

“Được chứ, bánh bao nhỏ con lớn tiếng gọi, bọn họ sẽ nghe được.”

Tĩnh Tri muốn khóc lại muốn cười, thấy con trai thật sự đưa tay hợp lại thành cái loa nhỏ, dán ở bên miệng, dùng sức lớn tiếng hô lên: “Ông ngoại – bà ngoại – hai người không nên ngủ tiếp – bánh bao nhỏ cùng nhau chơi đùa với hai người – mau dậy đi – ông ngoại – bà ngoại – ”

Tĩnh Tri bỗng nhiên ngồi chồm hổm trên mặt đất, nước mắt giống như không cách nào dừng được, cuộn cuộn rơi. Cha, mẹ, nếu hai người còn sống, nếu có thể nhìn thấy Phi Đồng thì thật tốt?

Ít nhất con cũng không phải một thân một mình, ít nhất con cũng có nhà có thể trở về, ít nhất con có ủy khuất cũng có ôm ấp đang chờ con. Cha, mẹ... hai người nói cho con biết, con nên làm cái gì bây giờ? Bánh bao cũng sẽ lớn lên, nếu như nó hỏi con cha ở nơi nào, con nên trả lời như thế nào?

Con đã hạ quyết tâm, cả đời này sẽ không tái hôn. Thế nhưng con không biết con có thể kiên trì không? Con cũng không biết tương lai có còn dự hoặc hay không? Nếu như lại xuất hiện người giống Thiệu Hiên, đối xử tốt với con như vậy, con sẽ có thể khống chế được chính mình không động tâm không? Cha mẹ, cả đời này con sống mệt như vậy? Lúc nào thì con mới có thể thật sự sống vì mình một lần? Lúc nào thì cuộc sống mới có thể cho con một chút công bằng và ấm áp?

Nếu như hai người còn sống, ít nhất con sẽ không cảm thấy mình bất lực như vậy. Nếu như không phải có Phi Đồng ở cùng, mười Phó Tĩnh Tri cũng đã chết rồi.

Tất cả niềm tin và chỗ dựa của con đều là Phi Đồng.

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

“Mẹ, vì sao ông bà ngoại không để ý đến con?” Bánh bao nhỏ hô một mình, ghé vào trong lòng mẹ hỏi.

“Bọn họ rất lớn tuổi, tai nghe không tốt, vậy để cho bọn họ nghỉ ngơi thật tốt, chúng ta không âm ỉ bọn họ nữa được không?”

”Thế nhưng... Bánh bao có mẹ thương, nhưng mẹ không có ai thương. Mặc dù bánh bao thương mẹ, thế nhưng bánh bao còn nhỏ như vậy, mẹ luôn luôn thích

khóc, lúc khóc không có ai ôm mẹ... Nếu như ông bà ngoại tỉnh dậy, mẹ khóc nữa, mẹ có thể được mẹ của mẹ ôm rồi...”

“Mẹ khóc nữa, con nói cho chú, chú ôm mẹ có được không?”

Đỉnh đầu bỗng nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc, theo sát rơi vào thẳng bé trong ngực Tĩnh Tri. Bánh bao nhỏ đầu tiên là hoảng sợ, sau đó lại làm như có thật, cau mày suy nghĩ tâm sự.

252. Chương 254: Cầu Không Được (1)

Chương 254: Cầu không được (1)

Editor: May

Mặc dù thoát nhìn chú này không tốt lắm, thế nhưng hình như bộ dáng chú ấy đối với mẹ rất tốt. Hơn nữa, dưới tay chú ấy quản nhiều chú lợi hại như vậy, nếu như chú ấy chiếu cố mẹ, sau này ai còn dám khi dễ mẹ?

“Em nhìn em đi, ở đây gió lớn như vậy, em còn khóc, cũng không sợ gió lạnh thổi sinh bệnh.” Mạnh Thiệu Đình kéo tốt áo khoác cho cô, lại cúi đầu, rất tùy ý kéo khóa trên áo cô, quần lại từng vòng khăn quàng cổ bị lỏng ra ở trên cổ cho cô. Sau đó cũng không nhìn cô, đưa tay ôm lấy bánh bao nhỏ: “Lời nói lúc nãy của chú, con có đáp ứng không?”

“Con nói cho chú biết? Mẹ luôn len lén khóc vào nửa đêm...”

“Ừ... con có thể gọi điện thoại cho chú, mẹ vừa khóc, con liền gọi cho chú được không?”

“Con không có di động.” Con người bánh bao nhỏ vừa chuyển, giọng nói non nớt làm cho Mạnh Thiệu Đình nở nụ cười.

“Nếu như con nguyện ý hợp tác với chú, chú liền mua cho con một cái điện thoại di động được không?”

Bánh bao suy tính một hồi, trước khi mẹ lên tiếng liền gật gật đầu; “Được rồi, chúng ta ngoéo tay.”

Bánh bao rất nghiêm túc vươn bàn tay nhỏ bé mang theo thịt nhỏ của mình ra, Mạnh Thiệu Đình chau mày, khóe môi nhếch một chút. Ở trong ánh mắt trừng lớn của Tĩnh Tri, đưa ngón tay của mình ra, ghé vào lấy tay nhỏ bé của bánh bao.

“Mạnh Thiệu Đình, anh cũng hồ nháo với bánh bao sao? Thằng bé mới bảy lớn, còn chưa tới hai tuổi, mua di động gì chứ! Mạnh Phi Đồng, bình thường mẹ nói với con thế nào? Không được tùy tiện lấy đồ của người khác!”

Tĩnh Tri nghiêm mặt, có chút buồn bực, sao con trai ở trước mặt mình ngoan như vậy, vừa đến trước mặt Mạnh Thiệu Đình liền giống như thay đổi thành người khác!

Khuôn mặt béo mập của bánh bao lập tức xụ xuống, nó rút ngón tay của mình về, lông mi thật dài chớp chớp, che con người xinh đẹp lại: “Mẹ, con không cần di động, mẹ đừng giận con.”

“Con biết sai rồi là được rồi, chờ con trưởng thành, nghĩ muốn cái gì mẹ đều cho con, nhưng không thể nhận đồ của người khác.”

“Tĩnh Tri, hình như tôi không tính là người khác chứ. Ít nhất...”

Mạnh Thiệu Đình nhún nhún vai, cúi đầu hôn bánh bao; “Ít nhất, tôi cũng là bác của Phi Đồng.”

Đáy mắt anh hiện lên một tia tự giễu, nhưng vẫn cười sang sảng. Đại trượng phu, hà tất câu nệ tiểu tiết?

“Mạnh Thiệu Đình...”

“Đi thôi, ở đây nhiều gió, chúng ta về nhà đi.” Mạnh Thiệu Đình thấy vẻ mặt giãy giụa của cô, đáy lòng âm thầm than thở một tiếng, dứt khoát cầm tay cô rời đi.

“Em yên tâm, tôi sẽ đối tốt với thằng bé. Mặc dù nó không phải con của tôi, nhưng bởi vì em, tôi cũng sẽ đối tốt với nó.”

Một tay anh ôm bánh bao nhỏ, một tay dắt tay cô thật chặt, lúc nói ra những lời này, biểu hiện trên mặt của anh đậm đặc, cũng không có nhìn cô.

Ở trong gió có chút lạnh, vạt áo gió mỏng màu đen của anh bay phất phới trong gió, nhưng ngón tay của anh lại ấm áp. Ấm áp truyền dọc theo ngón tay của

anh đến lòng bàn tay của cô, cô chỉ cảm thấy ở trong gió lạnh đầy trời này, vốn giống như tuyệt vọng không có đường ra, dường như thấy được thuyền cứu giúp.

Nhưng thuyền này lại giống như phù thủy trong nước, bà ta vừa hát ca khúc tuyệt vời hấp dẫn bạn đi tới, nhưng vừa cho bạn nhìn thấy giây phút tử vong đầy xinh đẹp kia.

Sau khi giây phút ấm áp ngăn ngừa tốt đẹp nắm được bị mất đi, sẽ dứt khoát né tránh ở xa xa, để cho mình trước sau như một giây giụa ở trong bể khổ vô biên?

Tĩnh Tri thở dài một hơi, cô đón gió mở to hai mắt, tựa hồ gió này có thể thổi đi tất cả mâu thuẫn giây giụa của cô.

Bánh bao nhỏ ghé vào trên vai Mạnh Thiệu Đình, cảm thấy cái ôm này không giống như của mẹ. Ôm áp của mẹ mềm mại ấm áp, nhưng ôm áp của chú này lại rất lớn, rất rắn chắc, cũng rất ấm.

Bánh bao nhỏ len lén nghĩ ở trong lòng, cảm giác không giống này, có phải là cảm giác của cha không?

Nó cắn ngón tay đầy thịt của mình, chớp chớp hai mắt thật to, lại chạm chạm vào ngực Mạnh Thiệu Đình, cánh mũi hơi mấp máy, tựa hồ nghĩ thấy mùi hương trên người chú ấy.

Lúc đi tới xe, Tĩnh Tri rút cuộc dừng bước. Cô đưa tay, mở miệng với con trai: “Bảo bối, qua với mẹ.”

Mặc dù bánh bao nhỏ có chút lưu luyến cái ôm ấm áp như là thuyền lớn của Mạnh Thiệu Đình, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe mẹ nói.

Tĩnh Tri ôm bánh bao nhỏ, nhẹ nhàng vuốt ve tóc mềm mại của nó. Lúc này mới mỉm cười, ngẩng đầu lên, lại không nhìn Mạnh Thiệu Đình, chậm rãi nói: “Mạnh tiên sinh, tôi nghĩ, tôi và bánh bao nhỏ cần phải trở về.”

Mạnh Thiệu Đình đột nhiên nghe những lời này, đầu tiên là sửng sốt một chút, mắt đen của anh chợt nhuộm lên ý cười không sao cả. Anh nghiêng thân thể, nửa dựa vào trên xe, cầm kiên nghị hơi giơ lên, ngắm nhìn mặt của cô.

Tóc của cô bay lượn trong gió, gió thổi tóc mái trên trán cô lên. Vết thương cũ kia đập vào mắt, anh cứ nhìn cô như vậy, sau đó nghe được giọng nói của mình: “Được.”

Đáy mắt Tĩnh Tri chảy qua một tia kinh ngạc, cô cho rằng dựa theo tính cách của anh, nên vừa đắm vừa xoa hoặc quần quít chặt lấy, nhưng chưa từng nghĩ đến, anh cứ thả cô đi như vậy.

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

“Tôi nói là, hiện tại liền đi.”

Tĩnh Tri ôm bánh bao nhỏ chặt hơn một chút, nhẹ nhàng cắn môi dưới. Một đôi mắt trắng đen rõ ràng giống như lưu ly, trong suốt rõ ràng nhìn phía anh.

“Được, bây giờ còn chưa tới giữa trưa, thời gian sẽ kịp. Tôi để An Thành đưa các người trở về, nếu không tôi cũng không yên lòng.”

Ý cười của Mạnh Thiệu Đình sâu hơn một chút, anh đưa tay nhéo nhéo mặt bánh bao nhỏ, bóp nó đến nhe răng trợn mắt oa oa kêu to. Anh cười càng vui vẻ hơn, thân thể hơi nghiêng về phía trước, dán ở bên tai bánh bao nhỏ, nhẹ nhàng nói; “Đừng quên những lời chú đã nói với con.”

253. Chương 255: Cầu Còn Không Được (2)

Chương 255: Cầu còn không được (2)

Editor : May

Bánh bao nhỏ lập tức mở to hai mắt nhìn, cũng nằm úp sấp ghé vào lỗ tai anh, nhẹ nhàng nói: “Mẹ khóc còn phải nói cho chú ư?”

Mạnh Thiệu Đình nhẹ nhàng gạt đầu, lại nhéo nhéo một nửa khuôn mặt khác của nó. Xúc cảm mủm mĩm này thật là làm cho anh có chút luyến tiếc, một ngày nào đó, dù sao cũng phải có một ngày, anh và Tĩnh Tri nhất định cũng sẽ có một đứa nhỏ, đứa nhỏ đáng yêu như là bánh bao nhỏ vậy.

“Lên xe đi, bên ngoài lạnh.” Mạnh Thiệu Đình mở cửa xe, thấy Tĩnh Tri ôm bánh bao nhỏ đi vào, anh mới đóng kỹ cửa xe. An Thành lái xe, anh cũng ngồi ở phía sau.

Xe ra nghĩa trang, lại thay đổi phương hướng ra khỏi thành phố, sau đó lại lên đường cao tốc về thành phố C. Cho đến lúc này, Tĩnh Tri mới nhận không được quay đầu liếc anh một cái, sao anh còn không xuống xe?

Tựa hồ biết cô muốn hỏi cái gì, Mạnh Thiệu Đình nửa hé mắt thấp giọng nói: “Không có bận việc, sẽ đưa các người trở về luôn.”

Tĩnh Tri xoay người lại, nhìn màu xanh lướt nhanh ngoài cửa sổ. Cảnh trí một đường đều lặp lại, tất cả đập vào mắt đều là thực vật màu xanh lục, cô vẫn luôn nhìn, không cảm thấy không thú vị.

Cô nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, mà anh nhìn cô.

Lộ trình này rất dài, anh lại cảm thấy có chút ngán. Đã từng cười nhạo người khác quá ấu trĩ, đến bây giờ đến trên người mình, mới biết được không phải anh thành thực hơn người khác, mà là anh còn chưa tìm được người khiến anh ấu trĩ.

Sắc trời dần dần tối sầm, trong xe lại không có mở đèn. Bánh bao nhỏ đang ngủ, ngoan ngoãn ở trong lòng Tĩnh Tri.

Ánh sáng vàng của đèn đường ngoài cửa sổ chiếu qua đây, liền cho hai người bọn họ thêm một chút ánh sáng ấm áp. Mạnh Thiệu Đình vừa khỏi bệnh, lúc này lại cảm thấy có chút khó chịu. Anh quay đầu sang cúi đầu ho khan mấy tiếng, An Thành liền quay đầu nhìn anh: “Nhị thiếu, có phải ngài lại không thoải mái không?”

Mạnh Thiệu Đình nhẹ khoát tay chặn lại: “Không có gì đáng ngại, anh lái xe đi.”

Anh nói xong, lại nặng nề ho khan mấy tiếng. Tĩnh Tri vốn muốn mắt diếc tai ngơ, lúc này lại có chút mềm lòng, cô xoay mặt nhìn anh một cái: “Anh về nên gặp bác sĩ, họ lâu không tốt.”

Mạnh Thiệu Đình cười cười không sao cả, biếng nhác tựa ở ghế trước. Anh kéo cà vạt lung tung, để hô hấp của mình thông thuận một chút, mới yếu ớt đáp: “Không có việc gì, thân thể của tôi, tôi tự mình biết.”

Tĩnh Tri muốn nói lại thôi, cuối cùng thấp đầu không nói nữa.

Ra khỏi đường cao tốc, chỉ hơn mười phút liền vào nội thành. Lại đi một lúc, xe liền lái đến tiểu khu của Tĩnh Tri.

Tĩnh Tri mở cửa xe, lúc chuẩn bị xuống xe, cô mới xoay người lại, khẽ cười với anh một chút: “Cảm ơn mấy ngày nay anh chiều đãi, cảm ơn anh đưa tôi trở về. Trời đã khuya, tôi sẽ không mời anh uống ly nước, Mạnh Thiệu Đình...”

Anh cho cô một ánh mắt hỏi thăm, Tĩnh Tri cắn chặt môi, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, đáy mắt mang theo vẻ quyết tuyệt, từng câu từng chữ của cô như là đâm vào tim của anh.

“Chuyện của Trương Dương, qua rồi thì thôi, tôi không truy cứu nữa, hi vọng sau này anh... đừng đến đây nữa, cũng đừng đến can thiệp cuộc sống của tôi và bánh bao nhỏ. Tôi đi đây... anh bảo trọng.” Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tttukidmh@gmail.com nhé

Cô nói xong, nhìn anh, ánh mắt lạnh lạnh như là ánh trăng.

Mạnh Thiệu Đình khẽ gật đầu, ánh mắt lại đen kịt một mảnh sâu không thấy đáy. Tĩnh Tri đóng cửa xe rồi đi, anh ngồi trên xe không động, nhưng ánh mắt vẫn đuổi theo cô xuống xe. Sau đó nhìn cô từng bước một, rồi đi, chưa từng quay đầu lại.

Cô đã sớm vào thang máy, đã sớm không nhìn thấy, nhưng Mạnh Thiệu Đình vẫn duy trì tư thế ngồi kia, ánh mắt của anh dừng ở nơi đó, một lúc lâu vẫn chưa dời đi.

“Nhị thiếu...”

An Thành thấy anh bất động thật lâu, có chút lo lắng gọi anh.

Lúc này Mạnh Thiệu Đình mới hơi giật giật như là còn sống, giọng nói của anh rất khàn, cũng rất mệt mỏi, khiến người ta nghe mà cảm thấy khổ sở.

“An Thành, cho tôi điều thuốc.”

Anh nhanh chóng hút xong một điếu, lại tiếp tục muốn một điếu, anh vừa hút thuốc vừa dùng sức ho. Lòng An Thành nóng như lửa đốt, muốn đi lấy nước cho anh, bỗng nhiên anh ngẩng đầu lên, một đôi mắt hàm chứa chút đỏ đậm, cứ nhìn An Thành như vậy.

“Nhị thiếu?”

“Anh nghe thấy không An Thành?”

“Cái gì...”

“Ồ trong lòng cô ấy, tôi vẫn là người vô liêm sỉ, tội ác tày trời. Cô ấy nói chuyện của Trương Dương qua thì thôi, cô ấy nói sau này bảo tôi đừng xuất hiện nữa, cô ấy không muốn nhìn thấy tôi, cô ấy vẫn không muốn gặp tôi. An Thành, anh nói cho tôi biết, rốt cuộc trong lòng người phụ nữ này đang suy nghĩ gì? Tôi đã ăn nói khép nép đồ dành cô ấy, sao cô ấy còn không hài lòng? Tôi chưa từng đối diện với người phụ nữ nào như vậy? Cô ấy còn muốn như thế nào nữa...”

Mạnh Thiệu Đình nói rất nhanh, nói xong lời cuối cùng, anh có chút thở dốc, ho kịch liệt, làm cho mặt của anh chợt đỏ bừng. Anh cúi người xuống, dùng sức nín chặt lồng ngực của mình, giống như ngũ tạng lục phổi sẽ ho ra ngoài...

“Thiếu gia, tôi đưa ngài đến bệnh viện, ngài ho quá mãnh liệt!”

An Thành thấy anh gần như thở không nổi, trong lòng hoảng hốt. Anh ta khởi động xe, quay đầu xe liền chuẩn bị đi tìm bệnh viện. Mạnh Thiệu Đình lại dần dần bình ổn hô hấp, anh đưa tay ngăn anh ta lại, có chút mệt mỏi lắc lắc đầu: “Trở về đi, tôi muốn trở về.”

An Thành không dám cãi lại ý tứ của anh, anh ta yên lặng lái xe. Qua kính chiếu hậu, anh ta nhìn thấy Mạnh Thiệu Đình cứ ngồi như vậy, không nhúc nhích. Anh chưa từng quay đầu lại liếc mắt nhìn, ánh mắt đậm đặc như là người ở đây hoàn toàn không quan hệ gì với anh.

Tĩnh Tri vẫn đứng ở trước cửa sổ, thẳng đến khi xe rời đi, cô mới yên lặng kéo rèm cửa sổ lại. Cô lấy áo ngủ, lặng lẽ đi tắm, sau đó rót cho mình một ly trà. Cô cảm thấy không buồn ngủ, liền lấy quyển sách đi tới trước cửa sổ, mở một đèn bàn yên lặng xem.

Nhìn nhìn, nước mắt cô bắt đầu tùy ý chảy xuôi xuống phía dưới, làm ướt mấy hàng nét chữ rõ ràng trên trang sách –

254. Chương 256: Hồi Phục Thị Lực.

Chương 256: Hồi phục thị lực.

Editor: May

Vì sao lúc nhìn thấy anh, đáy lòng không thể yên lặng như mặt hồ không gợn sóng? Vì sao lúc nói chuyện với anh, vẫn không nhận được miệng lưỡi bén nhọn giống như cô gái nhỏ đầu vô mồm với anh? Vì sao lúc đứng ở bên cạnh anh thì luôn muốn rời đi, nhưng lúc rời đi rồi, lại bắt đầu nhớ nhung? Vì sao nhìn bóng lưng cô đơn của anh, tôi sẽ cảm thấy không thể khống chế chua xót trong lòng vọt lên cổ họng.

Có lẽ tôi còn yêu anh. Không, có lẽ tôi chỉ là yêu xuyên qua bóng lưng của anh. Có lẽ tôi chỉ yêu tình yêu hèn mọn lúc trước của tôi với anh.

Tĩnh Tri chậm rãi nằm ở trên bàn, cô đè nén tiếng khóc của mình, nhưng không cách nào khống chế nước mắt của mình. Cô từng hận mình yếu đuối và nhỏ bé, phụ nữ không có chỗ dựa, không có tư cách yếu đuối, nhưng cô vẫn sẽ khóc vào ban đêm, sẽ khống chế không được khóc tỉnh từ trong mộng.

Ngay cả bánh bao chưa tới hai tuổi cũng biết, biết cô sẽ len lén khóc một mình.

Vì sao cô phải như vậy? Rốt cuộc trong lòng cô còn đang thống khổ hoặc mong mỏi cái gì?

Tình Tri ngơ ngẩn, cô đi tới trước bàn trang điểm, kéo ngăn kéo tầng dưới cùng ra. Bên trong nằm hai cái hộp nhỏ, trong hộp màu đỏ là nhẫn kim cương tình nhân của cô và Thiệu Hiên, mà trong một hộp đàn hương khác, có để một chiếc lược.

Cô cứ đứng ở nơi đó như vậy, bả vai không thể khống chế bắt đầu rung động. Lúc rời khỏi Thiệu Hiên, cô lấy nhẫn kim cương từ trên tay anh xuống. Lúc rời khỏi Thiệu Đình, cô ma xui quỷ khiến cầm theo chiếc lược này.

Lòng của cô, rốt cuộc đang suy nghĩ về ai, rốt cuộc nghiêng về ai?

Nước Mỹ, California.

Ánh nắng ở đây vẫn tốt đẹp trước sau như một, lá cây vang lên sào sạt ở trong gió, biển không có âm thanh như là đang ngủ.

Người đàn ông có dáng người cao to tuấn tú ngồi ở phía trước cửa sổ, đôi mắt anh bị quần băng màu trắng thật dày, có một bác sĩ ngoại quốc râu dài đang cẩn thận từng li từng tí cởi từng vòng băng vải.

Rèm cửa sổ màu tối rất dày, chặn ánh nắng bên ngoài.

Bác sĩ kia dùng tiếng Anh nói với Mạnh Chấn Tông: “Mắt tam thiếu gia mù hơn hai năm, lần này không biết có thể nhìn thấy ánh sáng hay không? Hi vọng thượng đế phù hộ, để anh ta có thể lần nữa nhìn thấy California xinh đẹp.”

“Bác sĩ Furlong, mấy ngày này thật sự là vất vả cho ông, thượng đế sẽ phù hộ Thiệu Hiên.” Mạnh lão gia thì thảo mở miệng.

Trong khoảng thời gian này rõ ràng có chút già đi, ông một bên lo lắng thân thể con trai, một bên lại lo lắng tình trạng trong nước. Ngày mai ông phải bay trở về Trung Quốc, không biết chờ ở nơi đó là phong tình huyết vũ dạng gì? Hao tổn nhiều tâm tư trên người lão nhị, kết quả chỉ là công dã tràng, ông đã thất vọng cực độ. May là tâm tư lão đại sâu hơn, đã tâm càng lớn hơn, cũng là con trai ruột của ông, Mạnh thị rơi vào trong tay con trai ruột, vẫn tốt hơn nhìn anh em bọn chúng tranh chấp, để cho người khác ngư ông đắc lợi. Ông đã già rồi, không quản được nhiều, ông chỉ muốn sống thọ và chết tại nhà ở trong vương quốc gia tộc của chính mình, giữ lại mặt tốt đẹp để đi gặp tổ tông!

Một vòng băng vải cuối cùng được mở ra, Mạnh Thiệu Hiên theo bản năng đưa tay che mắt một chút, anh cảm giác có chút chói mắt.

Hai mắt bác sĩ Furlong sáng ngời, cuống quýt thấp giọng hỏi: “Tam thiếu gia có cảm giác gì? Đôi mắt của ngài mù lâu lắm rồi, phải từ từ thích ứng với tia sáng.”

Trong phòng kỳ thực đã rất tối, nhưng anh vẫn cảm thấy chói mắt, đây là một dấu hiệu vô cùng tốt. Đôi mắt của anh đã có cảm giác, tuyến kích thích điều chỉnh ánh sáng cũng tương đối nhạy cảm, nói không chừng trải qua một đợt trị liệu nữa, anh có thể nhìn thấy ánh sáng!

“Mắt có chút cảm giác đau..., muốn chảy nước mắt...”

Đáy lòng Mạnh Thiệu Hiên cũng dần dần kích động, mấy lần trước lúc mở băng vải ra, anh không có chút cảm giác nào. Còn lần này, anh rõ ràng cảm thấy tia sáng, còn rõ ràng cảm giác huyết vị xung quanh mắt tựa hồ ần ần đau. Có cảm giác tốt hơn là không có cảm giác gì, vậy có phải mắt sẽ có dấu hiệu hồi phục thị lực không?

Bác sĩ Furlong liếc mắt nhìn Mạnh Chấn Tông một cái, trong mắt cũng có an ủi: “Đây chính là một chuyện tốt lớn, ngày mai tôi sắp xếp tái khám lần nữa, để giáo sư khoa mắt của học viện y khoa quốc gia tới kiểm tra cho tam thiếu gia thêm một lần. Tôi thấy mắt tam thiếu gia cũng sắp bình phục rồi!”

“Ông nói thật sao?” Mạnh Thiệu Hiên lập tức trở nên kích động, anh thậm chí còn dựa vào hình ảnh mơ hồ trước mắt tìm được vị trí tiên sinh Furlong.

“Đương nhiên là thật, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của tôi phán đoán, mắt tam thiếu sắp hồi phục thị lực.”

Một khi chuyện từng mong muốn sớm chiều biến thành sự thật, sẽ cảm thấy thấp thỏm lo âu như trong mộng. Mạnh Thiệu Hiên ngơ ngẩn xoay người, anh đưa tay nhẹ nhàng xoa hai mắt của mình, rốt cuộc đôi mắt này có cơ hội nhìn Tri Tri rồi. Rốt cuộc cũng có cơ hội, nhìn thấy con của bọn họ...

Từ khi tách ra đến giờ, đã là hai năm rồi, hiện tại Tri Tri ở nơi nào? Còn đang bị Mạnh Thiệu Đình giam cầm, hay đã thoát khỏi Mạnh Thiệu Đình, ở một chỗ nào đó chờ anh?

“Cha.” Mạnh Thiệu Hiên bỗng nhiên xoay người mở miệng với Mạnh Chấn Tông nước mắt tung hoành.

Tiên sinh Furlong đã lặng lẽ lui ra ngoài, Mạnh Chấn Tông lau nước mắt, nhẹ nhàng đi tới cầm tay anh. Cha con hai người, ngược lại là lần đầu tiên ngồi cùng một chỗ trong hai năm qua.

Mạnh Chấn Tông càng là lần đầu tiên nghe được Thiệu Hiên gọi ông một tiếng cha.

Ông thực sự cảm thấy rất an ủi, lại vô cùng thân thiết vỗ vỗ tay của con trai, “Đây thật là chuyện tốt lớn, nếu như mẹ con... mẹ con biết, nhất định rất vui về...”

Mạnh Thiệu Hiên cố nén lệ ý trong mắt, anh bỗng nhiên sờ soạng đứng lên, sau đó lại trực tiếp quỳ xuống trước mặt Mạnh Chấn Tông: “Cha, con cầu xin cha một việc, xin cha đáp ứng con có được không?”

Mạnh Chấn Tông nhất thời có chút giật mình. Từ trước đến nay, đứa con trai này của ông phóng túng không kiềm chế được. Từ nhỏ, ông đã buông lỏng quản thúc với anh, khiến tính tình của anh càng đường càng vô pháp vô thiên. Từ trước đến nay chưa từng để bất cứ ai vào trong mắt, từ nhỏ đến lớn, đây càng là lần đầu tiên ông nghe nó nói hai chữ cầu xin.

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Nhưng mặc dù trong lòng ông xúc động, nhưng vẫn mờ hồ hiểu rõ nó muốn làm gì, sắc mặt không khỏi trở nên khó coi.

Người phụ nữ kia phá hủy lão nhị nhà ông, hiện tại lão tam vẫn mãi không quên cô ta, Mạnh Chấn Tông ông còn chưa có chết đâu! Để con trai ông yêu thương nhất ở cùng một chỗ với hồ ly tinh kia, trừ phi ông nuốt nổi cục tức này!

“Con nghĩ muốn cái gì, cha đều sẽ đáp ứng con, nhưng nếu như con còn nghĩ đến cô ta, vậy thì thôi đi.”

Mạnh Chấn Tông nhàn nhạt nói, quay mặt qua chỗ khác.

255. Chương 257: Biến Đổi Kịch Liệt

Chương 257: Biến đổi kịch liệt.

Editor: May

Trong hai năm qua, Mạnh Thiệu Hiên từng vừa dầm vừa xoa thử qua vô số lần, lần này càng buộc chính mình quỳ xuống gọi ông một tiếng cha, nhưng không ngờ tim của ông vẫn tàn nhẫn như vậy. Hơn hai năm, con của anh đều đã hai tuổi rồi? Ông ta còn muốn người cả nhà bọn họ tách ra tới khi nào nữa?

“Mạnh tiên sinh, lần này ông đáp ứng cũng được, không đáp ứng cũng được, tôi nghĩ ông sẽ không quên, lúc tôi vừa tới California, tôi cũng đã nói. Từ nay về sau tôi không phải họ Mạnh, tôi cũng không phải tam thiếu gia của nhà họ Mạnh, nếu như thế, chuyện của tôi cũng sẽ không tới phiên Mạnh tiên sinh nhúng tay. Lúc trước mắt tôi không nhìn thấy, tôi nghĩ muốn trở lại là hoàn toàn không có khả năng, thế nhưng bây giờ tôi có thể thấy được, dù tôi bỏ cũng muốn bỏ về nước, trở lại bên cạnh vợ và con của tôi. Nếu ông có một chút đau lòng với tôi, có một chút áy náy với mẹ của tôi, thì đừng ngăn cản tôi!”

“Vô liêm sỉ! Con còn có mặt mũi nhắc đến mẹ của con? Nếu mẹ con còn sống, nhìn thấy con hồ nháo như vậy, cũng sẽ tức chết tươi! Phó Tình Tri là cái quái gì? Hả? Cô ta là nhị tẩu của con, bởi vì không kiềm chế

tác phong, làm ra chuyện mờ ám, nhà họ Mạnh chúng ta không giữ cô ta lại được. Con ngược lại bị một tiện nhân như vậy làm chết mê chết mệt, sao con lại làm người mẹ đã chết của con thất vọng hả? Hiện nay có thể an phận mấy năm, lại nháo muốn đi về, con không cần tiền đồ của mình nữa ư?”

Mạnh Thiệu Hiên nghe đến đó, nhin không được cười lạnh. Anh dứt khoát đứng lên, ngón tay chỉ Mạnh Chấn Tông, cười lạnh liên tục mấy tiếng mới khinh thường mở miệng: “Tiền đồ? Ông cho là tôi thật sự muốn tiền đồ ở trong miệng của ông ư? Đúng, ông có thể vì tiền đồ nên không muốn mẹ tôi vào cửa, tôi không làm được chuyện không bằng cầm thú như vậy! Tình Tri đã gả cho tôi, chúng tôi cũng có đứa nhỏ, nếu ông còn có một chút lương tâm, sẽ không nên buộc chúng tôi chia lìa. Tôi cũng nói cho ông biết, mặc kệ ở trong lòng các người mắng cô ấy thành cái dạng gì, coi cô ấy trở thành người như thế nào, nhưng ở trong lòng của tôi, cô ấy là vợ của tôi, là người phụ nữ duy nhất tôi yêu. Cả đời này, ai còn muốn chia rẽ tôi và Tình Tri, Lê Thiệu Hiên tôi không quan tâm cha con trở mặt thành thù, cũng không quan tâm nhiều thêm mấy kẻ thù, càng không quan tâm, buông tha cái mà ông gọi là tiền đồ!”

“Giỏi, thực sự rất giỏi, con trai ta nuôi thật giỏi!” Mạnh Chấn Tông nghe anh nói chuyện vô pháp vô thiên như vậy, giận quá hóa cười. Ông chống gậy, run rẩy đứng lên, giống như trong nháy mắt già thêm mười mấy tuổi: “Con không quan tâm cha con trở mặt thành thù, con không quan tâm nhiều thêm mấy kẻ thù, thực sự rất tốt. Con trai ta nuôi, kết quả vì một người một phụ nữ mà nói ra lời như vậy, ngay cả nguồn cội của mình đều quên hết!”

Mạnh Chấn Tông nói đến đây, bỗng nhiên tức giận vung gậy trực tiếp gõ xuống, Mạnh Thiệu Hiên trốn cũng không trốn, cường ngạnh chịu một đòn này. Mặc dù Mạnh Chấn Tông lớn tuổi, khí lực không lớn, nhưng một đòn này thật đã dùng hết khí lực toàn thân, xương bả vai của Mạnh Thiệu Hiên bị ông gõ dường như đến sắp nứt ra rồi, cả người lão đảo ngã xuống đất...

Một gối anh chống đất, cường ngạnh cắn khớp hàm không để mình phát ra một chút thanh âm, nhưng dù sao mắt chỉ mới vừa có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp, thấy vật còn tương đối mơ hồ. Lúc ngã trên mặt đất lại cứng rần đùng vào trên xe, Mạnh Thiệu Hiên chỉ cảm thấy đau đớn kịch liệt kéo tới trên trán, anh theo bản năng sờ chỗ đau, tay lại chạm đến một mảnh ẩm ướt ẩm áp, đáy lòng bất giác bắt đầu rét run.

Mất anh mù nhiều năm như vậy, cũng tìm ra được một chút kinh nghiệm. Trong ngày thường bác sĩ đã căn dặn rất nhiều lần, phải thả lỏng tâm tình, tinh thần phải vui vẻ, không thể chịu kích thích, không thể đập đầu va chạm. Thần kinh xung quanh mắt đều rất yếu ớt mẫn cảm, anh lại không giống người bình thường, hiện tại cú va chạm này không đúng lúc khiến mắt lại chịu kích thích nên bắt đầu chuyển biến xấu?

Dù sao Mạnh Chấn Tông cũng thật tình thương đứa con trai này, thấy mắt nó chảy đầy máu, không nhin được vừa tức vừa hối hận. Ông luôn hiểu rõ tính tình của Thiệu Hiên, tâm đứa nhỏ này như bức tường không thể bị va chạm vào, hiện tại ông cứng đối cứng với nó, không nói đến tình cảm cha con tổn thương, càng đẩy nó về phía chỗ Phó Tĩnh Tri!

Chỉ là một người phụ nữ, bên này ông tốn nhiều tâm tư một chút làm dịu mấy ngày, chờ mắt nó tốt hơn lại giới thiệu vài cô gái trẻ tuổi xinh đẹp với nó. Tuổi

Thiệu Hiên còn nhỏ như vậy, không có đạo lý cứ luôn cố chấp. Lại nói tướng mạo Phó Tĩnh Tri kia bình thường, hiện tại tuổi cũng lớn, ông cũng không tin cô ta còn có mị lực như vậy! Khiến Thiệu Hiên dứt bỏ không được!

“Người đều chết hết rồi sao? Còn không mau mời bác sĩ qua đây xem vết thương của tam thiếu gia!”

Cuối cùng Mạnh Chấn Tông vẫn yêu thương con trai, liên tục chống gậy dùng sức nện. Tổng Cảnh nghe tiếng vội vàng chạy vào, lập tức nhìn thấy khuôn mặt đầy máu của Mạnh Thiệu Hiên, ngược lại sợ hãi đến mặt mày trắng bệch. Cô xoay người phản phó người hầu đi mời bác sĩ, vừa vội vàng nâng Mạnh Thiệu Hiên dậy. Người hầu thông minh lấy hộp cứu thương tới trước, Tổng Cảnh đau lòng không dứt, cố nén nước mắt rửa sạch vết thương cho anh một chút. Cô rất sợ động tác lớn làm đau anh, lại thấy Mạnh Thiệu Hiên chỉ ngồi ngây ngốc không nhúc nhích, giống như người bị thương không phải anh. Tổng Cảnh nhin không được lòng chua xót, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Tam thiếu gia, sao anh cứ khổ như thế chứ?”

Náo loạn với lão gia thành như vậy, không lẽ anh lại muốn đợi ở chỗ này, không thấy được ánh mặt trời ư?

Tuy em muốn ở cùng một chỗ với anh cả đời, nhưng cũng không muốn nhìn thấy anh cả ngày ở trong này sâu nào không vui. Nhân vật giống như anh vậy, nên đi ra xông xáo trời đất một phen, mà không phải đợi ở chỗ này cả ngày, hồ đồ ăn uống chờ chết.

“Tiểu Cảnh, cô chiếu cố Thiệu Hiên cho tốt, ta mệt mỏi, lên lầu trước.”

Mạnh Chấn Tông thấy anh có một bộ dáng thờ ơ, chỉ mặc cho Tổng Cảnh sắp xếp, giống như không có một chút sinh khí. Trong lòng ông vừa đau vừa hận, nghĩ đến Thiệu Đình trong nước cũng náo đến hoàn cảnh như vậy, lòng ông càng nóng như lửa đốt. Thôi, Thiệu Hiên vẫn tiếp tục đợi ở chỗ này cho thỏa đáng, hiện tại quan trọng nhất là ông vẫn nên giải quyết xong chuyện của Thiệu Đình và nhà họ Thẩm.

Thẩm Mạn Quân kia, vốn nghĩ cô ta giỏi, nhưng không ngờ lại vô dụng như vậy. Đã nhiều năm như thế, quan hệ với Thiệu Đình không chỉ không tiến triển một chút nào, ngược lại càng trở thành thế như nước với lửa. Đến bây giờ, lại khiến cho nó không quan tâm náo đến lý hôn, có thể thấy được hoàn toàn không được việc gì! Khiến cho ông và vợ tổn nhiều tâm tư vô ích như vậy trên người cô ta, đến tâm con trai đều không bắt được. Cả ngày, trong gia đình cứ náo loạn không yên, con dâu như vậy, nếu thật sự không có cũng không có gì đáng ngại!

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Nhưng đau đầu chính là nếu đối cứng với nhà họ Thẩm, chẳng phải những thứ tới tay đều phải ới ra sao? Nhà họ Thẩm chỉ có một con gái bảo bối, cơ nghiệp nhà họ Thẩm không phân cao thấp với Mạnh thị, sau này đều là của Thiệu Đình, mà Thiệu Đình cũng chính là nhà họ Mạnh, nếu quả nhiên náo thành lý hôn, chẳng phải sẽ gà bay trứng vỡ?

Mạnh Chấn Tông càng nghĩ lại càng cảm thấy đau đầu, càng nghĩ lại càng hận Phó Tĩnh Tri. Nghe tin tức trong nước truyền đến, ý tứ nói xa nói gần đều nói là Thiệu Đình và Phó Tĩnh Tri kia lại dính líu với nhau, đoạn thời gian trước hai người còn cùng một chỗ mấy ngày. Mạnh Chấn Tông nghĩ như vậy, càng nghiêm mặt hơn. Phó Chính Tắc là nhân vật như thế nào? Sao lại dạy ra một đứa con gái không biết liêm sỉ như vậy? Nếu thật sự để người phụ nữ không biết xấu hổ này được như ý, mặt già nua mấy đời này của ông nên để ở đâu?

Nghĩ như vậy, trong lòng liền có tính toán. Chuyện này kéo dài nhiều năm như vậy, cũng tới lúc nên hoàn toàn khoét bỏ cái u ác tính này rồi!

“Tam thiếu, anh làm sao vậy, dù gì anh cũng nên nói một lời đi?” Tổng Cảnh băng bó đơn giản vết thương cho anh một chút, thấy anh chỉ ngồi chờ đợi, một đôi mắt trống rỗng lại nhìn chằm chằm cửa sổ, không nhúc nhích.

“Tổng Cảnh, tôi muốn rời khỏi đây, tôi muốn về nước, tôi muốn tìm cô ấy.”

Hai tay Mạnh Thiệu Hiên từng chút nắm chặt bên chân, giọng nói anh rất thấp, nghe giống như suy yếu vô lực, nhưng Tổng Cảnh biết quyết tâm của anh có bao nhiêu mãnh liệt. Hơn hai năm, anh chưa từng có ngày nào dừng cái suy nghĩ này lại.

256. Chương 258: Đánh Mất Một Chiếc Lược (1)

Chương 258: Đánh mất một chiếc lược (1)

Editor : May

Nhưng không có chứng minh thư, không có hộ chiếu, không có tiền, thậm chí cũng không có điện thoại, anh đi như thế nào?

Động tác sửa sang lại hộp cứu thương của Tổng Cảnh liền chậm lại, cô giật mình nhìn anh, nhìn gò má mơ hồ không rõ của anh ở trong ánh sáng mờ tối trong phòng, trong lòng cô dâng lên chua xót khổ sở nói không

nên lời, “Tam thiếu gia, anh vẫn không thể quên được cô ta sao? Hiện tại, nói không chừng cô ta đã sớm không nhớ rõ anh...”

“Tri Tri sẽ không quên tôi, cô không hiểu cô ấy.” Mạnh Thiệu Hiên lắc lắc đầu, bỗng nhiên anh quay mặt lại nhìn về phía Tổng Cảnh, trong đôi mắt mang theo khẩn thiết: “Tổng Cảnh, mắt tôi cũng sắp tốt rồi, cô có thể giúp tôi hay không? Giúp tôi rời khỏi đây, trở về nước được không?”

Tổng Cảnh hoảng sợ, liên tục xua tay: “Tam thiếu gia, cái này không thể được. Nếu như bị lão gia biết, tôi cũng khó giữ được mạng!”

Mạnh Thiệu Hiên chỉ cảm giác một chút xú hi vọng vừa dâng lên của mình lại tan vỡ, anh thu hồi ánh mắt rơi ở trên mặt Tổng Cảnh, có chút tự giễu mỉa mai: “Là tôi lỗ măng, tôi dựa vào ai cũng vô dụng. Lần này, dù bất cứ giá nào, tôi cũng phải trở lại.”

“Tam thiếu gia, anh ngàn vạn đừng làm chuyện điên rồ...”

“Làm chuyện điên rồ? Tôi còn chưa có đàn như vậy, vợ và con của tôi còn đang chờ tôi trở lại, tôi không dễ dàng chết như vậy!” Mạnh Thiệu Hiên bỗng nhiên cười lạnh mấy tiếng, anh giương mắt nhìn về phía phòng ngủ lầu hai của Mạnh Chấn Tông, gần như là nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng: “Cô đi nói với họ Mạnh kia, nếu ông ta muốn một mạng ở nơi này, liền cố gắng giam giữ tôi, đừng để tôi rời khỏi đây. Nước Mỹ là một quốc gia chú trọng nhân quyền, tôi ngược lại muốn nhìn xem, chuyện này náo ra, mặt mũi người nào sẽ khó coi!”

Mạnh Thiệu Hiên nói xong, bỗng nhiên cầm ấm trà tử sa(1) từ trên khay trà lên, ném mạnh xuống mặt đất. Tiếng ‘choang’ lớn làm cho mấy người hầu đều sợ hãi đến thay đổi sắc mặt, sắc mặt Tổng Cảnh cũng trắng bệch che tai ngồi ở chỗ kia há hốc miệng nói không ra lời. Mạnh Thiệu Hiên lại nhẹ nhàng vỗ tay, hừ lạnh cười nhẹ một tiếng, xoay người sờ soạn đi ra ngoài...

“Anh nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Mạn Quân nằm lệch ở trên giường, tóc dài mất trật tự rối tung ở bên gối, trên người cô đắp một tấm chăn mỏng, sắc mặt tuyết trắng, hai gò má có chút sưng phù, mà hốc mắt lại là một mảnh hồng nhạt. Một cánh tay gầy yếu lộ ở bên ngoài, thỉnh thoảng, cô sẽ tê tâm liệt phế ho lên mấy tiếng, nhưng đôi mắt qua một lúc lâu rồi mà vẫn chưa mở ra.

Lúc cô nói những lời này, thở gấp kịch liệt, giọng nói hồng hộc vang lên như ống bễ nát. Trong phòng lớn như vậy, rèm cửa sổ sát đất kéo lên phân nửa, che khuất ánh nắng có chút nóng. Mà Mạnh Thiệu Đình đứng một chỗ khác của cửa sổ, anh mặc một thân tây trang màu đen, cổ áo sơ mi màu tro lại mất trật tự mở hai nút áo, không có đeo cà vạt, lộ vẻ có chút biếng nhác.

Một tay anh cầm ở trong túi quần, thân thể tựa vào trên vách tường, một cái tay khác kẹp một điếu thuốc, nhưng cũng chưa từng hút một lần, chỉ thỉnh thoảng phất tro thuốc lá. Trên sàn nhà gỗitech đất tiền kia đã rơi xuống một tầng tro bụi, ánh mặt trời chiếu vào, có thể nhìn thấy rất nhiều tro bụi nhỏ bé nhảy múa ở trong cột sáng. Mạnh Thiệu Đình dò xét nhìn mấy lần, nụ cười bên môi dần dần trở nên trào phúng.

Mạn Quân cũng có suy nghĩ không khác gì những phụ nữ muốn làm tình nhân của anh, ngồi trên vị trí này, sẽ có ai nguyện ý chấp tay nhượng bộ?

Không phải ai cũng ngốc như Phó Tĩnh Tri vậy, đơn giản thứ đã nắm chặt ở trong lòng bàn tay cho người khác. Đương nhiên, cũng không phải phụ nữ nào cũng có tâm tư đơn thuần và trong sáng giống như Phó Tĩnh Tri vậy.

Mạn Quân luôn miệng nói yêu anh, không có anh không được, không có anh sẽ chết. Nói một cách thẳng thừng, cô ta càng yêu cái danh nhị thiếu phu nhân của nhà họ Mạnh này, chỉ là càng yêu ánh mắt ghen tỵ và hâm mộ khi kéo anh đi ở trước mặt mọi người!

“Mạn Quân, chuyện cho tới bây giờ, cô cho là cô nói không buông, tôi sẽ thật không có cách nào sao?” Mạnh Thiệu Đình giơ tay lên, ném chính xác đầu mẩu thuốc vào trong gạt tàn thuốc. Anh biếng nhác cười một tiếng, chậm rãi bước đi thong thả đến bên giường Mạn Quân, đứng lại.

Vì vậy ánh mặt trời kia liền bị thân ảnh cao lớn của anh che khuất, mặt Mạn Quân chìm vào trong bóng tối, lại che phủ một màu đỏ quý dị.

Trên tủ đầu giường đặt một chiếc đèn bằng vải lụa màu đỏ xinh đẹp, nhìn lên chút nữa, có thể nhìn thấy ảnh cười lớn xinh đẹp. Hai người ôm nhau đều có suy nghĩ riêng, nụ cười cũng là miễn cưỡng.

Trên đỉnh giường ngủ treo ngược màn che rộng lớn rũ xuống, cột giường màu vàng kim, khăn trải giường đỏ thẫm, chăn đỏ thẫm, cả người vùi vào trong màu đỏ, càng lộ vẻ mảnh mai và nhỏ bé.

Mạn Quân lại bắt đầu một đợt ho kịch liệt, Mạnh Thiệu Đình chỉ cười lạnh lùng nhìn cô ta.

Anh cười càng ngày càng nồng đậm, vành mắt Mạn Quân lại càng hồng hơn. Đến cuối cùng, nước mắt cô giống như dây hạt châu bị đứt, nhưng vẫn quật cường cố nén không phát ra nghẹn ngào.

“Cần gì khổ như thế, vốn cô đã biết, tôi chưa bao giờ từng thích cô, cười cô cũng chỉ là kẻ tạm thời. Mạn Quân, đừng để cho tôi càng chán ghét cô.”

Anh hơi cong thân thể, lấy một tờ khăn giấy cực kỳ ôn nhu lau nước mắt cho cô.

Mạn Quân lại lập tức cười rộ lên, nhưng cô chỉ cười được ba tiếng liền bị sặc, nắm ngực ho khan tê tâm liệt phế. Cô vừa nằm lỳ ở trên giường ho lớn, vừa dứt quãng nói: “Nếu tôi không có nhớ lắm... Mạnh Thiệu Đình, anh... lúc trước anh mang tôi trở về từ nước Mỹ, buộc... buộc Phó Tĩnh Tri ly hôn với anh, cũng từng nói như vậy!”

Nụ cười Mạnh Thiệu Đình cứng đờ, đáy mắt anh lập tức phủ đầy hàn băng. Anh khom lưng, bỗng nhiên đưa tay nắm vạt áo ngủ của Mạn Quân, hơi dùng dưng một chút, thân thể gầy đến không còn hình dạng của Mạn Quân liền bị anh nhắc lên. Cô bị siết đến khó có thể hô hấp, sắc mặt càng đỏ bừng, muốn ho nhưng lại không ho được, trong cổ họng vang lên tiếng khô khò, Mạnh Thiệu Đình lại không nhúc nhích chút nào, chỉ là vẻ mặt càng dữ tợn hơn, khí lực trên tay cũng càng mạnh hơn...

“Tôi nói thì như thế nào? Cô đã biết từ trước đến nay lòng dạ tôi ác độc, đừng vọng tưởng đấu với tôi nữa!”

“Mạnh Thiệu Đình, tôi chưa từng muốn đấu với anh!” Mạn Quân bỗng nhiên liều mạng đưa tay đẩy anh ra, thân thể của cô như sợi bông rách nát ngã xuống giường, đầu cô lao xuống, tóc dài rũ lộn xộn đầy trên sàn nhà, cô ho long trời lở đất. Hồi lâu sau, cô mới giãy giụa ngồi dậy, mà đáy mắt lại có thần sắc đồng tình: “Tôi thực sự thương hại anh, anh và tôi ly hôn thì có ích lợi gì? Người ta hoàn toàn không muốn anh, Mạnh Thiệu Đình, anh đừng vờ ngớ ngẩn, người ta hoàn toàn không muốn anh, trong lòng người ta hoàn toàn không có anh!”

“Cô đã biết là tôi đang vờ ngớ ngẩn, tội gì cũng tự mình vờ ngớ ngẩn. Trong lòng tôi cũng không có cô, vì sao cô không thể thoải mái nhanh nhẹn đáp ứng ly hôn?”

Anh dứt khoát đứng lại, ôm hai cánh tay nhìn chăm chú cô từ trên cao.

“Anh muốn chính là tâm của cô ta, là cô ta quan tâm anh, mà tôi muốn chỉ là lưu ở bên cạnh anh, làm vợ của anh. Cho tới bây giờ tôi đều biết, tâm của anh sẽ không cho tôi. Nếu đã biết, tôi tội gì phải miễn cưỡng, nhưng tôi sẽ không buông tha thứ đã nắm chặt ở trong lòng bàn tay.”

Chú thích:

(1) tử sa (một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà)

257. Chương 259: Đánh Mất Một Chiếc Lược (2)

Chương 259: Đánh mất một chiếc lược (2)

Editor: May

Mạn Quân chưa bao giờ nói chuyện với anh như vậy, tuy trong lòng cô có khiếp đảm, nhưng nhiều hơn lại là quyết tuyệt được ăn cả ngã về không. Cô cũng chỉ có thể nắm lấy những thứ này, nếu như buông tay, vậy cô phải sống nửa cuộc đời còn lại như thế nào?

“Cô cho là cô nói cô sẽ không buông tay, tôi sẽ thật không có biện pháp nào ư? Thắm Mạn Quân, cô hãy nghe cho kỹ, nếu như cô không muốn quá mất mặt, nếu như cô muốn giữ lại một chút mặt mũi của nhà họ Thắm, liền ngoan ngoãn buông tha. Nếu như cô muốn chuyện này vỡ lở ra, tôi cũng không sợ nói rõ cho cô biết, cô không có phần thắng. Tôi dám nói như vậy, tất nhiên là có một nhược điểm cực lớn ở trong tay tôi...”

Thấy khuôn mặt cô hiện lên vẻ không tin, anh ngược lại cười thoải mái, lén liếc nhìn cô ta một cái mới thần nhiên nói: “Lão gia và nhà họ Thắm đã dám tính toán tôi, sao tôi lại không biết giấu mình đi? Thắm Mạn Quân... Đừng trách tôi không có nhắc nhở cô, đến lúc đó vỡ lở ra, vứt bỏ chỉ là mặt mũi của nhà họ Thắm.”

Anh nói xong, không hề nhìn cô, xoay người liền đi ra ngoài.

Cô đã nói ra như vậy, một chút áy náy của anh với cô cũng không còn sót lại chút gì. Cô đã chứa tư tâm lớn như vậy, chỉ là lợi dụng tôi thành toàn vinh quang của cô, sao tôi có thể mặc cô sắp xếp?

“Mạnh Thiệu Đình! Anh cũng đừng trách tôi vạch mặt, anh là người đã có vợ, lại thông đồng với em dâu của mình ở bên ngoài! Nói ra, xem ai đẹp mặt!”

Khi anh đi tới cạnh cửa, Mạn Quân bỗng nhiên không khống chế được nắm gối ném tới, không có phong độ gào lên...

Mạnh Thiệu Đình dễ dàng lắc mình tránh thoát, ý cười trên mặt đã biến mất sạch sẽ.

Một đôi mắt hẹp dài màu đen và lợi hại của anh ẩn chứa đầy vẻ lạnh như băng, giống như là nhiễm ánh sáng lạnh sắc bén, làm cho lời nói còn chưa thoát khỏi miệng của Thắm Mạn Quân lại phải cường ngạnh nuốt trở vào.

Cô ngồi co quắp ở trên giường, ngầy ngẩn nhìn anh. Giữa bọn họ cũng từng có ân ái tốt đẹp, cũng từng có thời gian tương kính như tân, vì sao lại đi tới một bước như hôm nay?

Cô nói, cô nói cô muốn chỉ là vị trí này, chẳng lẽ anh thực sự tín? Nếu một người phụ nữ không yêu anh, không móc tim móc phổi yêu anh, sao chịu được ủy khuất như thế? Sao chịu dung túng anh như vậy, sao chịu nổi ủy khuất và nhục nhã như thế?

Cô không dám nói yêu nữa, tình yêu của cô thấp hèn yếu ớt như vậy, không đáng một đồng ở trong mắt của anh. Tim của cô cũng là tim, tình cảm của cô cũng là cảm tình, cô cũng là người mà!

Chưa từng có ngày nào anh xem cô như là vợ? Lại chưa từng có ngày nào dùng thật lòng đối xử với cô một lần?

Là anh cho cô hi vọng và chờ đợi trước, nhưng lại mạnh mẽ đẩy ngã cô vào vũng bùn? Cô cũng không còn nước mắt để khóc...

Ai sẽ tới yêu thương cô, cho cô một chút ấm áp và chỗ dựa?

Cô sai lầm rồi sao? Sai lầm rồi sao!

Điểm sai duy nhất, là đã yêu người đàn ông lãnh khốc này đi.

Thế nhưng, yêu thì có gì sai?

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

“Em dâu?” Mạnh Thiệu Đình cười lạnh lặp lại, hơi nhú mi. Anh tựa như đang nhấm nuốt hai chữ này, khuôn mặt nổi lên vẻ buồn cười, yếu ớt mở miệng: “Tôi không biết ai là em dâu của tôi, tôi chỉ biết tôi nghĩ muốn đoạt về vợ trước của tôi, không có một pháp luật nào quy định không thể?”

“Nhưng anh đã kết hôn! Anh đây là trật đường ray! Mạnh Thiệu Đình, nếu tôi vạch trần chuyện này, anh còn có thanh danh nào đáng nói ư? Ở trong hôn nhân, anh đã sai lầm, coi như là xử lý hôn, anh cũng phải mất nhiều máu, đối với các người - nhà họ Mạnh coi tiền như mạng mà nói, còn thống khổ hơn để anh chết đi!”

Mạn Quân chỉ cảm giác mình đã không phải là chính mình, cô sẽ không nói lời khắc nghiệt, nhưng bây giờ cô chỉ muốn chọc giận anh, chỉ muốn nhìn anh vĩnh viễn không lộ ra nụ cười chắc chắn không sao cả, chỉ muốn nhìn anh đau đầu phát điên, chỉ muốn anh vĩnh viễn không thể đạt được ước muốn!

“Cô sai rồi!” Mạnh Thiệu Đình không giận, ngược lại cười lên, thậm chí nụ cười càng trào phúng hơn, “Tôi không quan tâm mất nhiều máu, cho dù là bồi thượng toàn bộ tài sản của tôi, tôi cũng không nghĩ muốn cô, cô hiểu rõ chưa?”

“Anh đáp ứng, nhưng anh đừng mơ tưởng qua được cửa ải của cha anh! Trừ phi anh muốn cha mình tức chết! Thật buồn cười, để anh trai yêu em dâu của mình, bản thân đã kết hôn mà còn muốn đoạt lấy người ta. Nói ra, mặt mũi nhà họ Mạnh đều mất hết, cha sẽ đáp ứng sao?”

Mạn Quân cười nhạo, mà ý lạnh lại truyền từ lòng bàn chân tràn ngập lồng ngực. Cô nói lớn tiếng, lại cảm thấy cổ họng ngứa ngáy, ngực bị đè nén, cổ nhin nhưng vẫn che miệng ho khan.

“Lại lấy một chiêu này đến uy hiếp tôi?” Lúc này chán ghét của Mạnh Thiệu Đình với cô đã đến đỉnh điểm, anh dùng một cước đá văng cái gối bên cạnh, cười lạnh một tiếng, cả giận nói: “Cô mẹ nó đã quan tâm tôi? Tôi cũng cho cô biết, từ nay về sau, ai cũng đừng nghĩ gây khó dễ được tôi chút nào. Thảm Mạn Quân, tự giải quyết cho tốt đi!”

Anh xoay người rời đi, dùng một cước đá văng cửa, một tiếng ‘rầm’ xen lẫn tiếng la khóc của Thảm Mạn Quân, loạn thành một đoàn. Anh chỉ cảm thấy càng phiền lòng, lao mấy bước xuống lầu, lên xe liền lái ra khỏi sân. Ném tất cả ở lại sau ót, sau khi xe lao ra cửa nhà, trong lòng anh chỉ có một nguyện vọng mãnh liệt, chỉ muốn nhìn thấy Tĩnh Tri, nhanh một chút nhìn thấy cô.

Vào lúc xe gần đến đường cao tốc, trong lòng anh lại thay đổi suy nghĩ, cô nói không muốn gặp anh, anh bôn ba chạy đến, chưa chắc cô sẽ cho anh nhìn thấy sắc mặt tốt, tội gì lại nhắc lên thêm một trận gió sương vào quan hệ vốn đã không ổn định của bọn họ.

Anh có chút hứng thú rẽ rời vòng xe lại, suy nghĩ hồi lâu lại lái xe lên đường về phía biệt thự ở ngoại ô phía tây.

Lúc tới đó, hoàng hôn đã ngã về tây, trời hoàng hôn, hoàn cảnh ở biệt thự ngoại ô phía tây không tính quá tốt, sân vườn cũng không lớn, nhưng lúc này nhìn ở trong mắt của anh, lại có phong tình khác.

Dọc theo đường vào nhà, Mạnh Thiệu Đình trực tiếp theo thói quen đi đến phòng ngủ của cô. Anh ngồi ở trên giường một hồi lâu, chợt nhớ tới cái gì, đi tới phòng ngủ sát vách của anh. Khi đó Tĩnh Tri mang thai, thường xuyên đuổi anh tới phòng khác.

Anh mở một két sắt bình thường, lộ ra một cái hộp hơi lớn, Mạnh Thiệu Đình lấy hộp đó ra, mở ra liền nhìn thấy trên trăm cây lược gỗ đào nằm yên tĩnh ở trong đó.

Anh chán nản cười một tiếng, trực tiếp ngồi ở trên sàn nhà, đưa tay lướt qua mấy chiếc lược một phen. Bỗng nhiên cảm thấy buồn cười, bỗng nhiên lại cảm thấy lòng chua xót.

Lật qua lật lại nhìn một lần lại một lần, ngón tay đột nhiên dừng lại, Mạnh Thiệu Đình chợt giật mình. Không đúng, con số không đúng, lược là anh tự mua hằng ngày, đến bây giờ anh vẫn nhớ rõ ràng có bao nhiêu chiếc. Anh tặng bao

hiều, cô liền ném bấy nhiêu, mà những chiếc cô ném, anh đều len lén lượm trở về, mà bây giờ lại thiếu một chiếc, chẳng lẽ...

258. Chương 260: Thủ Đoạn Tấn Công Mạnh Mẽ.

Chương 260: Thủ đoạn tấn công mạnh mẽ.

Editor: May

Anh bị suy nghĩ nảy lên từ đáy lòng kia làm hoảng sợ. Không phải là cô, cô sẽ không lấy.

Có lẽ là người hầu nào đó trong biệt thự thấy được vào lúc quét dọn phòng, chỉ là một cây lược, nên có lẽ tiện tay cầm đi.

Anh vừa nghĩ, lại bắt đầu cầm từng chiếc từ trong đồng lược lên. Anh còn nhớ rõ, đột nhiên anh tâm huyết dâng trào mới có thể khắc chữ ở trên lược, mà khi đó chỉ cách thời gian cô rời đi rất ngắn. Bởi vì anh chưa bao giờ từng làm chuyện như vậy, vì thế có rất nhiều chiếc trở thành phế phẩm, đến cuối cùng chỉ có ba cây lược gỗ đào được đưa đến trong tay cô.

Mạnh Thiệu Đình lật qua lật lại tìm tỉ mỉ mấy lần, mới tìm ra được hai chiếc lược khắc chữ.

Anh không biết trong lòng tuôn ra tư vị gì, chỉ là mỗi tay cầm một chiếc lược, động cũng không thể động. Một suy nghĩ bắt đầu sinh sôi mãnh liệt ở trong lòng anh, đến cuối cùng, lại không cách nào khống chế được.

Nếu như cô nhìn thấy nét chữ phía trên kia, nhưng vẫn cầm lược đi, như vậy có phải nói rõ ở trong lòng của cô vẫn có vị trí của anh hay không?

Nếu cô quả thật hoàn toàn khinh thường, chỉ có thể giống như trước đây, có thái độ chẳng thèm ngó tới bất cứ vật gì anh tặng đến. Nếu chịu lấy đi, vậy tất nhiên nói rõ, cô cũng có một chút quan tâm.

Mạnh Thiệu Đình nghĩ tới đây, không nhịn được nữa, thậm chí anh có một loại xúc động muốn vọt tới thành phố của cô, cố chấp giữ cô ở bên cạnh mình. Nhưng anh còn chưa đứng lên, liền diệt trừ cái ý niệm vừa mới sinh sôi ở dưới đáy lòng này.

Anh không phủ nhận chính mình động tâm với Tĩnh Tri, hơn nữa tâm tư này có thể xem như là rất nặng. Nhưng thỉnh thoảng anh vẫn sẽ có nghi hoặc, nghi hoặc tâm tư của anh với cô là xuất phát từ thực sự thích cô, hay là chỉ bởi vì không chiếm được, cho nên mới phải chấp nhất như vậy.

Anh mượn cớ muốn quay lại với cô bức Mạn Quân ly hôn, không ngoại trừ sẽ giẫm vào vết xe đổ bảy năm trước. Mà trong này có mấy phần thật mấy phần giả, chính anh còn có chút không phân rõ.

Xác thực nói, anh rất muốn ở cùng một chỗ với cô, thế nhưng anh lại không biết sau khi ở cùng một chỗ với cô, anh có thể duy trì cảm giác mới mẻ bao lâu.

Mạnh Thiệu Đình chưa bao giờ cho là mình sẽ yêu một người phụ nữ, bao gồm cả Phó Tĩnh Tri. Anh chỉ nguyện ý đối tốt với cô, nguyện ý cưng chiều cô, nguyện ý ở cùng một chỗ với cô, thế nhưng loại tình yêu đây đưa không ngừng này chỉ thấy ở trong tiểu thuyết và ti vi, anh dám thề sẽ không phát sinh ở trên người một người đàn ông như anh.

Thế nhưng chỉ có những thứ đó cũng đã đủ rồi, nguyện ý tổn hao nhiều tâm tư như vậy ở trên người một người phụ nữ, với anh mà nói đã rất đủ, đủ coi là một lý do anh nghĩa vô phản cố (1) làm mọi việc.

Ở trong lòng của anh, cô vẫn có vị trí cực kỳ đặc biệt. Ít nhất anh không nhìn thấy cô sẽ nhớ cô, anh thấy có người theo đuổi cô sẽ nổi trận lôi đình, anh muốn giữ lấy cô, muốn cô chỉ làm người phụ nữ của anh. Thậm chí còn ảo tưởng bánh bao nhỏ là con của anh, dù sao cũng chênh lệch đó chỉ trong thời gian ngắn như vậy.

Quan trọng hơn là trước khi gặp cô thì anh chưa từng có thất bại, thân là một người đàn ông có tham muốn giữ lấy và lòng háo thắng, lúc này đã đạt tới đỉnh núi ở trên người của anh rồi.

Có đôi khi đối với một người đàn ông mà nói... không thể chống cự nhất không phải đạt được mong muốn, mà là quá trình hao hết tâm tư bắt một tâm một người phụ nữ làm tù binh.

Nhất là người phụ nữ kia đã từng yêu anh, hiện tại người phụ nữ kia lại hoàn toàn buông anh xuống, không nhìn anh nữa.

Anh kẹp một điều thuốc, vẫn không hút ngậm nào, chỉ là trầm tư một trận ở trong làn khói, sau đó mới dập tắt đầu mẩu thuốc lá. Thu dọn xong những thứ này, một lần nữa cất vào lại trong két sắt. Làm xong hết thấy, Mạnh Thiệu Đình mới xoay người ra khỏi phòng. Sau khi khởi động xe, anh lấy điện thoại di động ra, nghĩ một lúc liền bấm một số điện thoại: “Alo, Thanh Thu sao? Tôi có chuyện...”

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Lúc Tĩnh Tri nhận được điện thoại của Triển Thanh Thu, không thể nghi ngờ là rất giật mình. Khi đó cô đang dẫn theo bánh bao nhỏ ăn bữa tối, rất hài lòng với bảo mẫu vừa tới, không chỉ chịu khó giải giang, còn ở chung với bánh bao nhỏ rất tốt. Công việc phiên dịch của Tĩnh Tri cũng dần dần tốt đẹp, thậm chí thủ trưởng ngoài sáng trong tối từng đề cập mấy lần là muốn đề bạt cô, trong lòng cô càng rất hài lòng, mới có thể xa xỉ một lần, cố ý dẫn theo bánh bao nhỏ và bảo mẫu đi ăn đại tiệc.

Lúc Triển Thanh Thu gọi điện thoại tới, Tĩnh Tri đang cho bánh bao nhỏ húp canh xương. Cô nhìn thấy là số điện thoại lạ, do dự một chút nhưng vẫn nghe máy, lễ phép chào hỏi.

“Thanh Thu?” Tĩnh Tri có chút giật mình, lập tức lại xông lên một chút cảm giác xấu hổ. Lúc trước Thanh Thu chiều cô cô như vậy, lại thương bánh bao nhỏ như thế, mà bây giờ cô về nước giải quyết xong lại chưa từng liên lạc với cô ấy lần nào...

“Thật không có lương tâm, cô về nước cũng không nói với tôi, tôi đối tốt với cô và bánh bao nhỏ vô ích rồi!” Nghe giọng nói Thanh Thu ngược lại có chút vui vẻ, Tĩnh Tri nghĩ đến lúc rời đi, Thanh Thu gầy gò và tiêu tụy, mà bây giờ có phải quan hệ của cô ấy và Thẩm tiên sinh đã ấm áp lại rồi không? Tĩnh Tri nghĩ như vậy, không khỏi cao hứng cho cô ấy.

“Thanh Thu, xin lỗi... Tôi, cô biết, tôi...”

“Được rồi, cô không cần nói, tôi đều rõ ràng. Chỉ là hiện tại tôi đã tới cửa nhà của cô, có phải cô không muốn tận tình làm một chủ nhà tốt một lần không?”

Hình như bên Thanh Thu có chút âm ỉ, mơ hồ còn có thể nghe được một giọng nữ ngọt ngào tranh nhau nói. Tĩnh Tri nhin không được hiện lên một nụ cười; “Thanh Thu, cô tới thành phố C?”

“Đúng rồi, cô không đến thăm tôi, tôi chỉ có thể đến thăm con nuôi bảo bối của tôi.” Triển Thanh Thu vừa mới nói xong, liền bị Tương Tư đoạt mất điện thoại, sau khi cô bé nói ồn ào một trận, lại dậm chân uy hiếp Tĩnh Tri: “Chị Tĩnh Tri, hạn chị trong vòng ba mươi phút, cần phải mang theo cháu ngoại trai của em về tới nơi này. Đêm nay em và chị Thanh Thu không thể không gặp chị!”

Tĩnh Tri vừa nghe tiếng nói hô to gọi nhỏ của Tương Tư liền nghĩ muốn cười. Con nhóc kia đã lớn thêm hai tuổi rồi mà vẫn như là một đứa bé, nhưng rõ ràng cũng là một đứa bé, hiện tại cô bé chắc đang học đại học năm tư đi, nhưng không biết hiện tại cô bé và Hà Dĩ Kiệt thế nào rồi?

“Được, chị lập tức trở về.” Nghĩ đến thời gian mang thai, Thanh Thu vội trước vội sau chiều cô cô, cô nhóc Tương Tư kia lại cho cô rất nhiều an ủi và vui vẻ. Vô luận như thế nào, cô cũng không cách nào làm mình không đi gặp các cô.

Dẫn theo bánh bao nhỏ đi trên đường, Tĩnh Tri trước đây nó, đợi một lúc nhìn thấy hai dì xinh đẹp, nhất định phải ngoan ngoãn gọi dì. Bánh bao nhỏ rất nghe lời gật đầu, mắt to đảo quanh một hồi, thoạt nhìn thông minh hơn bộ dáng ngốc hồ đồ trước đây.

Tĩnh Tri nhin không được cúi đầu hôn nó, lòng tràn đầy thỏa mãn và an ủi.

Ba người gặp mặt, tránh không được lại nói líu ríu hồi lâu. Mặt bánh bao nhỏ đã bị hai người hôn đến lấp lánh, Tương Tư càng yêu thích không buông tay, ôm lấy nó không buông, chỉ khen đáng đắp nó càng ngày càng giống bánh bao. Mặt

thịt nhỏ của bánh bao nhỏ đã xệ xuống, đưa tay muốn ôm Thanh Thu, không bao giờ liếc mắt nhìn Tương Tư một cái.

Tương Tư vừa bực mình vừa buồn cười, trêu chọc nó một lúc, lại thề không nói đáng đắp nó mũm mĩm, bánh bao nhỏ mới không tình nguyện vươn bàn tay béo nhỏ, cô nàng liền giữ tay nó hôn một cái.

Tĩnh Tri và Thanh Thu nhìn hai đứa bé lớn nhỏ này, cũng vui vẻ theo. Mấy người ở KFC âm ỉ hồi lâu, nhưng Tương Tư vẫn cảm thấy chưa tận hứng, la hét muốn đi hát, Thanh Thu cũng lên tiếng phụ họa. Tĩnh Tri không đành lòng phá hủy hứng thú của các cô, để bảo mẫu dẫn bánh bao nhỏ về trước, ba người lại thuê xe đi KTV.

Chú thích:

(1) nghĩa vô phản cổ: làm việc nghĩa không được chùn bước

259. Chương 261: Chuyện Lềch Đường Ray Một Đoạn.

Chương 261: Chuyện lềch đường ray một đoạn.

Editor : May

Chỉ tìm một quán KTV coi như không tệ ở gần đó, không ngờ bên này vừa mới xuống xe, Tĩnh Tri liền ngây ngẩn cả người. Cô có chút nghi hoặc nhìn nhìn Thanh Thu, lại thấy bộ dáng giật mình của Thanh Thu, mà Tương Tư dút khoát lập tức hung hăng nghiêm mặt, dậm chân một cái, nặng nề hừ một tiếng quay mặt qua chỗ khác!

Thẩm Bắc Thành thấy thế không khỏi giơ tay lên chọt Hà Dĩ Kiệt, trêu tức cười một tiếng: “Tình nhân nhỏ của anh giận anh!”

Một đôi mắt Hà Dĩ Kiệt đảo qua, vốn khéo môi có chút âm trầm không khỏi hơi nhếch lên một chút. Anh chậm rãi bước thong thả qua, đưa tay kéo Tương Tư lại, hơi dùng sức một chút liền kéo cô vào trong lòng, rồi sờ soạng mấy cái trên đỉnh đầu cô, mới chậm rì rì mở miệng: “Thế nào, thật sự tức giận sao?”

Sắc mặt Tương Tư đỏ lên, một phen đẩy anh ra, chạy đến giữa Tĩnh Tri và Thanh Thu, nắm lấy cánh tay hai người sống chết không chịu buông tay. Một đôi mắt to lại hung dữ trừng Hà Dĩ Kiệt, môi cũng bị chính mình cắn đến có chút trắng bệch, hai người giằng co chỉ chốc lát, Tương Tư bỗng nhiên kêu to lên: “Hà Dĩ Kiệt, anh hãy chấm dứt việc đó, đánh một gậy lại cho một trái táo ngọt, anh nghĩ rằng tôi là kẻ ngu ngốc ư? Anh cút, hiện tại liền cút! Không phải anh đã mang người khác về nhà sao, anh còn tới tìm tôi làm gì?”

Hà Dĩ Kiệt vừa nghe lời này, vẻ mặt không khỏi biến đổi. Vốn thoát nhìn anh chính là một người đàn ông cực lạnh và âm trầm, lúc này đáy mắt lại hiện ra ánh sáng lạnh, mà môi lạnh nhạt cũng giương lên độ cong khinh thường, càng khiến anh thoát nhìn giống như là khoát một thân lạnh lẽo, liếc mắt nhìn một cái đã cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Tương Tư vừa thấy ánh mắt này của anh, nhin không được liền rùng mình một cái. Cô nắm ống tay áo Tĩnh Tri, né tránh phía sau Tĩnh Tri, nhưng vẫn không phục cứng cổ ném một câu: “Anh tới cũng vô dụng, lần này tôi chết cũng không trở về với anh!”

Thẩm Bắc Thành vừa nghe Tương Tư nói như vậy, trước liền liếc mắt nhìn Hà Dĩ Kiệt một cái, tâm trạng cũng có chút ngượng ngùng. Nói thật, anh và Mạnh Thiệu Đình đều là thương nhân, mà Hà Dĩ Kiệt không giống, anh ta là một chính trị gia ở thành phố A, nhân vật có thủ đoạn thông thiên. Nếu không phải ba người bọn họ quen biết lúc học đại học, bây giờ hoàn toàn không thể nào là bạn bè có quan hệ thân thiết

đến trình độ như vậy. Nhưng ở dưới vài tình huống, dường như Mạnh Thiệu Đình cao ngạo và Thắm Bắc Thành anh cũng không khỏi cẩn thận để không phạm vào kiêng kỵ của Hà Dĩ Kiệt.

“Tương Tư lại hồ nháo? Còn không qua đây!” Sau một lát, Hà Dĩ Kiệt mới chậm rãi mở miệng. Anh nói chuyện như là răn dạy một cô gái nhỏ phạm sai lầm, không chút nào nghiêm khắc, ngược lại mang theo một chút mùi vị cưng chiều, nhưng không biết vì sao lại khiến lòng người phát run.

Mà gương mặt Tương Tư đã hoàn toàn biến thành một mảnh trắng bệch. Hơn hai năm, cô đã sớm nắm rõ tính tình của anh, anh cười càng cưng chiều thương yêu, nói chuyện càng ôn nhu, là biểu thị lúc chỉ có hai người bọn họ, anh sẽ càng thay đổi phương pháp giày vò cô!

Cô vẫn chưa quên, ngay mấy ngày trước, cô nhất thời xúc động ồn ào hai câu với anh, tối hôm đó anh dùng dây lưng buộc hai cổ tay của cô, thiếu chút nữa đã giày vò chết cô rồi!

Tương Tư nghĩ đến những thứ này, liền cảm thấy trên cổ tay đau nhức dữ dội. Nhưng quật cường trong xương cô lại ép buộc cô gắt gao cắn chặt khớp hàm, một đôi mắt to nhìn chăm chăm, nhưng vẫn đứng ở nơi đó bất động.

Hà Dĩ Kiệt cười nhạt một tiếng, lạnh lùng nhìn cô một cái, không lên tiếng nữa.

Thắm Bắc Thành lại có chút đồng tình nhìn Tương Tư, lại nói tiếp, nói như thế nào Văn Tương Tư này cũng theo Dĩ Kiệt hai năm, sao tính tình vẫn thối như vậy? Lần này chọc giận Dĩ Kiệt, thua thiệt còn không phải là bản thân cô ta sao?

Trong lòng anh nghĩ như vậy, ngoài miệng lại không dám nói ra, chỉ đành nháy mắt với Thanh Thu. Thanh Thu vừa thấy, hoảng hốt vội vàng cười hòa giải, kéo Tương Tư oán trách nói: “Đang yên lành lại đùa giỡn tính tình gì đó? Hôm nay lúc ra ngoài không phải rất tốt ư? Lại xảy ra chuyện gì?”

Tương Tư bị Thanh Thu lôi kéo, vừa lúc chạm đến chỗ đau trên cánh tay. Cô hút một ngụm khí lạnh, phản xạ có điều kiện liền rút cổ tay của mình từ trong cánh tay Thanh Thu ra. Mà động tác nhẹ nhàng của cô lại cuộn ống tay áo lên một chút, đúng lúc bị Tĩnh Tri nhìn thấy, Tĩnh Tri giật mình một cái, có chút không dám tin hai mắt của mình.

Trên cổ tay Tương Tư rõ ràng có một vết ứ đọng tím bầm thật sâu, nhìn thế nào cũng giống như là bị thứ gì đó siết chặt ra...

Tĩnh Tri nhin không được liếc mắt nhìn Hà Dĩ Kiệt một cái, chỉ cảm thấy quanh thân người này đều là hơi thở âm lãnh, làm cho người ta vừa nhìn, tâm liền sinh ra một cỗ sợ hãi, không khỏi âm thầm lo lắng cho tình trạng của Tương Tư, Tương Tư là cô bé đơn thuần đáng yêu như vậy, sẽ không phải vì rơi vào trong tay của anh ta nên bị ngược đãi chứ?

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Tĩnh Tri vừa có suy nghĩ đó, liền cảm thấy nhìn người Hà Dĩ Kiệt này thế nào cũng khó chịu, sinh ra vài phần cảm giác xấu với anh ta.

Tương Tư cưỡng ép nâng lên một nụ cười, giống như lập tức thu hồi gai toàn thân, cô cúi đầu, đuôi lông mi dài tựa hồ có giọt nước trong suốt. Tĩnh Tri có chút đau lòng, vừa muốn mở miệng, bỗng nhiên Tương Tư lại cười thờ ơ, trực tiếp đi tới trước mặt Hà Dĩ Kiệt. Như là không có gì cả phát sinh, tay cô khoác lên cánh tay Hà Dĩ Kiệt, xoay người lại cười tươi sáng với Tĩnh Tri, Thanh Thu: “Chị Thanh Thu, chị Tĩnh Tri, chúng ta đi vào hát đi!”

Tĩnh Tri sững sốt một chút, Thanh Thu lại giống như đã thành thói quen, cũng không có phản ứng quá lớn, kéo Tĩnh Tri tiến vào.

Hà Dĩ Kiệt và Tương Tư đi tuốt ở đằng trước, Tĩnh Tri thỉnh thoảng lo lắng nhìn mấy lần, lại thấy bộ dáng vô cùng thân thiết của hai người, tâm không khỏi

sinh hoài nghi, Thanh Thu lại cúi đầu nói một câu: “Tĩnh Tri, cô đừng quản chuyện của Tương Tư, nói chung hai người bọn họ cứ như vậy, thỉnh thoảng làm âm ỉ một trận thôi...”

Tĩnh Tri à một tiếng, xoay mặt lại nhìn thấy mi tâm Thanh Thu gắt gao nhú chặt, mà ánh mắt nhìn về phía Tương Tư lại tràn đầy bất đắc dĩ và đau lòng.

Tĩnh Tri chỉ cảm thấy có chút quái dị, nhưng nhìn bộ dáng tâm tình dâng cao của Tương Tư, mà Hà Dĩ Kiệt cũng chăm sóc cô bé đủ điều, liền dần dần an tâm.

Thẩm Bắc Thành tuyệt đối không chịu mở miệng hát, sau khi Thanh Thu hát hai bài, Tương Tư như được xưng bá, cô bé không chỉ như là cô gái nhỏ mê chơi, hát một lần các ca khúc được yêu thích, còn cố nài kéo Hà Dĩ Kiệt hát đôi nam nữ. Hà Dĩ Kiệt cười cười nhận microphone, lại chọn một bài tình cũ kéo dài kinh điển của Trương Học Hữu, giọng của anh ta rất tốt, hát một khúc xong, đến Tĩnh Tri cũng không nhận được vỗ tay cho anh ta.

260. Chương 262: Mạnh Mẽ Ôm Vào Lòng.(1)

Chương 262: Mạnh mẽ ôm vào lòng.(1)

Editor : May

Bầu không khí dần dần trở nên sôi nổi, Tĩnh Tri cũng uống mấy ly rượu, hai gò má đỏ ửng. Cô và Thanh Thu thấp giọng nói gì đó, hai người cười thành một đoàn. Mà lúc này, cửa phòng bao chợt mở ra...

“Xin lỗi, lúc này tôi có chút việc, đã tới muộn. Tĩnh Tri? Sao em cũng ở nơi này?”

Mạnh Thiệu Đình một bộ dáng phong trần mệt mỏi đi tới, vừa chào hỏi Thẩm Bắc Thành, Hà Dĩ Kiệt, vừa cởi nút áo âu phục ra. Không ngờ bên này vừa mới nghiêng đầu, liền thấy được Tĩnh Tri trợn mắt há mồm...

Sau khi Tĩnh Tri phản ứng kịp, sắc mặt có chút khó coi, đặt cái ly trong tay lên bàn, cô lấy áo khoác đứng lên...

Tương Tư và Thanh Thu hoảng hốt vội giữ cô lại, “Tĩnh Tri, tốt xấu gì chúng tôi cũng từ xa đến thăm cô, mọi người đang vui vẻ mà, cô đừng đi.”

Trong lòng Tĩnh Tri mơ hồ đoán được gì đó, không khỏi có chút tức giận. Cô xem Thanh Thu và Tương Tư trở thành bạn tốt tri kỷ, nhưng không ngờ hai người này đều giúp đỡ Mạnh Thiệu Đình. Không phải các cô không biết, cô hoàn toàn không muốn thấy Mạnh Thiệu Đình!

“Tôi chỉ muốn gặp hai người, nếu đã gặp, hơn nữa bây giờ thời gian cũng đã muộn, tôi không yên lòng về Phi Đồng, phải trở về...”

“Phi Đồng có bảo mẫu chăm sóc, không có chuyện gì đâu. Tĩnh Tri, mọi người không gặp hơn hai năm, tốt xấu gì cũng ngồi thêm một chút nữa đi...”

Sắc mặt Thanh Thu cũng có chút xấu hổ, cô đã cảm thấy có lỗi với Tĩnh Tri, nhưng lại muốn tác hợp Mạnh Thiệu Đình với cô ấy, mà Tương Tư cũng không ngừng lôi kéo Tĩnh Tri, không cho cô ấy đi. Lôi kéo như vậy mấy lần, Tĩnh Tri còn

náo loạn nữa thì có chút không hợp tình người. Tĩnh Tri khẽ cắn môi, đành phải ngồi xuống.

Mạnh Thiệu Đình thấy cô ngồi xuống, lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, chỉ là trên mặt lại có mấy phần khó coi.

“Thiệu Đình, lần này cậu tới chậm. Nói đi, phạt cậu như thế nào đây?”

Hà Dĩ Kiệt mở miệng trước, phá vỡ cục diện có chút cứng nhắc. Anh nghiêng người rót ly rượu đưa tới, một tay kéo Tương Tư, ngón tay vỗ về chơi đùa trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tương Tư, mà một tay kia dường như không có việc gì nhẹ gõ đầu gối, bộ dáng tâm tình rất tốt.

“Phạt ba ly rượu?” Mạnh Thiệu Đình cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch, vừa cười vừa nói.

Thẩm Bắc Thành cười một tiếng, lại rót đầy cho anh một ly rượu mới, nói: “Vậy thì không thể được, hôm nay mọi người tới hát tìm thú vui, vừa rồi Dĩ Kiệt còn hát một bài đấy. Nếu không tên nhóc cậu cũng hát một bài đi? Tôi nhớ lúc học đại học, người ta gọi cậu là gì nhỉ? Vương tử tình ca?”

Mạnh Thiệu Đình làm bộ dáng đánh một quyền qua, “Cậu đừng chế nhạo tôi! Đừng hồ nháo nữa!”

Anh nói xong, mắt lại nhìn về phía Tĩnh Tri. Thấy mặc dù cô nghiêm mặt, nhưng lại một bộ dáng dựng thẳng tai nghe, nhin không được gương khoe môi lên, nhét bản thân vào trên sô pha.

“Chị Tĩnh Tri, em nghe nói trước kia chị chơi nghệ thuật, chị hát cho tụi em nghe một bài đi!” Tương Tư bỗng nhiên tránh khỏi trong lòng Hà Dĩ Kiệt, chạy mấy bước đến trước mặt Tĩnh Tri, lắc lắc cánh tay của cô làm nũng.

“Đúng rồi Tĩnh Tri, tôi và Tương Tư đều hát rồi. Dù gì đã đến KTV, cô cũng phải hát một, hai bài chứ!”

Thanh Thu cũng kêu la theo, đẩy mắt Mạnh Thiệu Đình hơi sáng ngời, trong ánh mắt lại có vẻ mong đợi.

Tĩnh Tri bị hai người xô đẩy choáng váng cả đầu, liên tục khước từ: “Tôi không biết hát, trước đây tôi chỉ học dương cầm...”

Cô nói, ánh mắt không nhin được ném lên trên người Mạnh Thiệu Đình. Người này còn ngồi ở chỗ này đây, muốn cô mở miệng hát, nghĩ cũng đừng nghĩ!

Mạnh Thiệu Đình tựa hồ đoán ra nguyên nhân là cô đang bận tâm anh ở trong này, tiện tay cầm điều thuốc đứng lên, nói với Thẩm Bắc Thành một tiếng: “Bắc Thành, ra hút điều thuốc với tôi đi!”

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Thẩm Bắc Thành tự nhiên hiểu rõ ý tứ của anh, hai người liền đứng dậy đi ra khỏi phòng bao.

Tĩnh Tri vừa thấy anh đi ra, lúc này mới thở dài một hơi, lại bị Tương Tư la hét ầm ĩ đến đầu gần như sắp nổ tung. Mùi rượu không ngừng cuộn cuộn, đầu óc cô nóng lên, liền lấy microphone đi tới chọn cho mình một bài...

Cô chọn chính là bài Bách hợp hoang dã cũng có mùa xuân mà Mạnh Đình Vi từng hát. Kỳ thực giọng hát của Tĩnh Tri rất giống Mạnh Đình Vi, trước đây lúc đi học, trải qua mấy cuộc liên hoan lớn nhỏ, bài hát này coi như là sở trường của cô...

“Anh có biết tôi yêu anh, nhớ anh, yêu anh, oán anh, thâm tình vĩnh viễn không thay đổi. Chẳng lẽ anh chưa từng quay đầu lại, nhớ lại lời thề hôm qua...”

Tĩnh Tri cầm micro ngồi ở trên sô pha yên tĩnh hát, mà Tương Tư và Thanh Thu hình như cũng yên tĩnh lại. Bài hát này vốn thích hợp yên lặng ngâm hát, giọng hát Tĩnh Tri bình thường, nhưng cũng may giọng dễ nghe, lại trải qua nhiều chuyện như vậy, không còn đơn thuần như trước nữa, ý tứ trong ca khúc cũng được cô biểu diễn ra được mấy phần...

Mạnh Thiệu Đình cầm điều thuốc đứng ở ngoài phòng bao, lúc đi ra không có khóa chặt cửa, giọng hát của cô liền vang ra ngoài.

Quen biết cô bấy năm, đã từng sống chung một chỗ hơn nửa năm, bọn họ đã từng là vợ chồng thân mật nhất, nhưng anh biết về cô rất ít.

Có lúc nhớ lại, có thể nhớ được cũng chỉ là cô thích mùi hoa sơn chi, cô thích xuống bếp, cô thích pha cà phê, thích đọc sách. Còn lại, anh hoàn toàn không biết gì cả.

Cô thích đàn dương cầm, một người đàn dương cầm không tệ, sau năm năm ly hôn anh mới biết được, nghe được. Cô hát cũng khá hay, đêm nay anh mới biết được.

Còn có cái gì mà anh không biết, anh trăm phương ngàn kế muốn lần nữa giữ lấy cô, nhưng càng ngày càng phát hiện người vợ trước từng bị anh vứt bỏ không chút do dự lại giống như là một động giấu bảo vật không đáy, mỗi một lần đều mang đến cho anh vui mừng nói không nên lời.

261. Chương 263: Mạnh Mẽ Ôm Vào Lòng (2)

Chương 263: Mạnh mẽ ôm vào lòng (2)

Nhưng cô hát bài này là có ý gì? Cô muốn nghĩ tới ai?

Thiệu Hiên sao? Chuyện cô đi California, anh mơ hồ nghe được một chút từ anh, hình như là Thiệu Hiên ở cùng một chỗ với cô gái khác.

Như vậy bây giờ cô hát bài này, là trong lòng còn oán hận Thiệu Hiên sao?

Anh nghĩ rằng, lắc đầu, lại hít một hơi thuốc lá, có lẽ chỉ là tùy tiện hát một bài mình thích mà thôi.

“Cho dù anh có lưu luyến hoa thủy tiên kiều diễm trong nước, đừng quên vườn bách hợp trong góc cũng có mùa xuân...”

Tĩnh Tri uống hơi say, lại lâu chưa hát, giờ vừa mở miệng, lại cảm thấy cảm xúc vừa đến nói không nên lời, chuyện qua lại này giống nhau từng cái từng cái hiện lên ở trong lòng, cô chỉ cảm thấy trước mắt dần mờ, tiếng hát cũng mang theo chút nghẹn ngào.

Tương Tư nằm ở trên đầu gối của Hà Dĩ Kiệt, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống làm ướt hết quần áo của anh ta, cô đơn trong thung lũng, vườn bách hợp cũng có mùa xuân, mà cô, còn có thể có mùa xuân sao?

Cha kết thúc mạng sống của mình bằng một viên đạn, mẹ nhảy lầu tự tử, cô từng sống chỗ ngồi xổm ba tháng, chịu khổ dần vật trong mộng luôn nhắc nhở tất cả quá khứ của cô, cô mất đi mối tình đầu với thanh mai trúc mã, không thể trách Hà Dĩ Kiệt phụ mình, về mặt của anh luôn sủng ái cô, người có tiền lại hào hoa phong nhã, ai có thể biết được vào thời điểm không có người anh ta làm ra loại chuyện cảm thú nào?

Cô nghĩ rằng lúc cô tự ý rời đi làm anh ta chán ghét, cô cũng nghĩ mình sẽ có lối thoát, thế nhưng thỉnh thoảng lại phát sinh tranh chấp sau khi cô tự ý rời khỏi, những thử đoạn của anh ta làm với cô, mỗi khi cô nhớ tới thì không rét mà run.

Chạy trốn, hoặc là yên lặng rời khỏi, đều là ảo tưởng xa vời, đến nỗi Tương Tư phải cam chịu, cứ như vậy hồ đồ tiếp nữa, cô lấy lòng anh ta, ít nhất cũng có thể làm cho chính mình được thương hại, ít nhất ở trên giường anh ta cũng có thể nhẹ tay với cô một chút.

Hà Dĩ Kiệt cảm nhận được đầu gối ẩm ướt, đưa tay sờ, liền đụng đến nước mắt của Tương Tư, lửa giận ở đáy lòng nhìn không được phát ra thêm vài phần.

Xưa nay, anh coi trọng nhất là mặt mũi của mình, người đàn bà nào ở trước mặt anh cũng phải đổi thành phương thức lấy lòng và nịnh hót, vậy mà Văn Tương Tư, ba lần bảy lượt làm cho anh không thể chịu đựng nổi, xem ra, đúng là anh quá nuông chiều cô!

Nghĩ tới đây, anh cúi đầu nở nụ cười gần như là không thể nghe thấy, mắt lạnh liếc người con gái ở trong ngực, trong đầu vẫn đang suy nghĩ làm thế nào để trừng phạt cô.

Tương Tư nghe được anh cười lạnh, chỉ cảm thấy thần kinh căng thẳng, cô cuống quýt lau nước mắt, chịu đựng sự oán giận từ đáy lòng và một chút chống cự, dính trên người Hà Dĩ Kiệt, nhẹ nhàng hôn gò má của anh, nhanh trí lấy lòng: “Dĩ Kiệt, anh đừng giận, tôi chỉ cảm động bởi nghe ca khúc...”

Hà Dĩ Kiệt cong môi lên, đưa tay nhẹ nhàng bóp cằm của cô và quan sát nét mặt của cô, thấy cô khoa trương lấy lòng như vậy, đáy lòng anh càng ghét, một tay buông cô ra, lười biếng nói: “Trước mặt người ngoài đừng không cho tôi mặt mũi, về nhà, sẽ tính sổ với cô.”

Tương Tư vừa nghe, mở to hai mắt sợ hãi nhìn, cô trở mắt nhìn anh, mà anh cũng đã bắt đầu tự uống rượu không để ý đến cô nữa, Tương Tư chỉ cảm thấy toàn thân đều rét run, cô lặng lẽ ngồi một bên, mở to mắt nhìn truyền hình, nói không ra lời.

Tĩnh Tri ca hát xong, ghé bao ở phía trong im lặng một chút, cô đặt micro đứng lên, cửa ghế lò liền mở, lúc Mạnh Thiệu Đình đi tới, ánh mắt còn dán trên mặt Tĩnh Tri

Tĩnh Tri không có nhìn anh ta, tự rót cho mình một ly rượu, rượu có chút mãnh liệt, cô cau mày rồi lại uống từng ngụm từng ngụm nhỏ.

Thẩm Bắc Thành ngồi ở kế bên Thanh Thu, đưa tay lên kéo cô đi, đứng lên trêu ghẹo Mạnh Thiệu Đình: “Tĩnh Tri người ta đều là miệng vàng lời ngọc, cuối cùng anh nên hát một chút thôi.”

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Mạnh Thiệu Đình ngồi đơn độc trên ghế sofa cũng cách Tĩnh Tri không xa, cũng uống một ngụm rượu, cười nhẹ nói: “Nhiều năm không hát, thật là có chút sợ hãi.”

Mắt Tĩnh Tri cũng không nâng, mà tầm mắt của anh lại vì say mà phát ra nồng đậm, biến thành ngọn lửa cháy bỏng.

Thẩm Bắc Thành nghe lời này liền cười nhạo một tiếng, lười biếng kéo Thanh Thu mắng: “Hát cũng không phải là cực hình, cậu sợ cái gì?”

Hà Dĩ Kiệt nghe vậy cũng cười, ôn nhu ôm Tương Tư, mở miệng nói: “Hát vì cô gái mình thích thì có gì đáng sợ? Tôi mới không cho Tương Tư nhà tôi hát một khúc?”

Tương Tư nghe miệng anh nói ra hai chữ “Nhà tôi”, nhin không được run run, ngoài cười nhưng trong không cười.

Mạnh Thiệu Đình vừa nghe lời này, ngược lại có hai ba phần hưng trí, anh uống một hơi cạn sạch, lại liếc mắt nhìn Tĩnh Tri một cái, bất giác cười: “Những lời của Dĩ Kiệt làm tôi hứng thú, quả thực, hát tặng cô gái mình thích, không tính là chuyện khó khăn gì.”

Thanh Thu vừa nghe, nhin không được hé miệng cười, khuỷu tay đụng đụng Tĩnh Tri, nhẹ giọng cười nói: “Nghe một chút, bày tỏ...”

Mắt Tĩnh Tri lại đỏ, cô khụ một tiếng, liếc mắt nhìn Thanh Thu, có chút không vui: “Thanh Thu cô chớ nói nhảm, đâu có gì liên quan tới tôi?”

Mạnh Thiệu Đình từ chối cho ý kiến, trực tiếp đi tới chọn một ca khúc, anh cầm micro, trong lòng lại có chút khẩn trương, giai điệu có chút quen thuộc vang lên, Tĩnh Tri vừa ngẩng đầu, nhìn về mặt cười như không cười của anh, trong lòng cô rung mình, xoay mặt đi cầm một quả táo làm như không có việc gì.

Lần này anh lại lo lắng đến bình mình

Bây giờ em ở bên cạnh người nào

Ánh sáng xuyên qua ngoài cửa sổ

Chiếu sáng tâm hồn hoảng sợ

Chịu đựng qua đêm tối mất ngủ

Lúc đầu giọng của anh còn có chút gấp gáp, bắt đầu hát mấy câu, anh liền hoàn toàn đi vào trạng thái, đây là một ca khúc cũ của Trương Tín Triết nói dối, mặc dù giọng hát của anh trầm thấp hơn Trương Tín Triết mấy phần, nhưng cũng hát thâm tình chân thành....

Mặt của anh bị ánh hào quang chiếu rọi, nửa sáng nửa tối không thấy rõ, đây là lần đầu tiên Tĩnh Tri nghe anh hát, trong lòng như hải triều chảy cuộn cuộn không ngừng, cô cầm quả táo kia, cũng chưa từng cắn một cái, chỉ là thấp đầu, mà trong lòng lại bắt đầu thiêu rụi, một trận cảm giác say dâng lên, mà phòng bao lại quá nóng, Tĩnh Tri chỉ cảm thấy giọng hát của anh làm cho lòng cô như bị cái gì xáo trộn....

Anh nói em có thể dựa vào vai anh

Mà em vẫn đứng chỗ xa anh nhất

Anh yêu em giống như trung tâm

Luôn luôn lựa chọn tha thứ

Em có mượn có, ngoại trừ nói dối....

Hát đến khúc điệp khúc, Mạnh Thiệu Đình bỗng cầm micro đứng lên, tiếng ca của anh dần dần tới gần, Tĩnh Tri bỗng ngẩng đầu lên, lại hoảng sợ, anh lại đứng trước mặt mình, cách gần như vậy, thậm chí cô có thể nhìn thấy con ngươi dao động rõ ràng.

262. Chương 264 : Tôi Muốn Hôn Em, Đã Rất Lâu Rồi!

Chương 264 : Tôi muốn hôn em, đã rất lâu rồi!

Editor : May

Nhưng không phải anh làm đến đó liền dừng tay, ngược lại càng tiến lên một bước. Tĩnh Tri theo bản năng ngửa thân thể ra sau, tay anh lại lập tức giữ bả vai của cô lại, hơi dùng sức, Tĩnh Tri gần như là bị anh nhấc lên. Mà sau đó, cánh tay anh kéo một cái, giam cả người cô vào trong lòng!

Tĩnh Tri lập tức đẩy anh, không ngờ ánh mắt của anh bá đạo, lực đạo trên tay càng không buông, lần nữa ôm cô kéo đến trên ghế sa lon mình mới ngồi vừa rồi. Anh ngồi xuống, thuận thể kéo Tĩnh Tri đến trên đầu gối của mình, Tĩnh Tri mệt mỏi không kịp đề phòng, lại thêm say rượu khó nhẹn, tay chân như nhũn ra, khiến anh thực sự thực hiện được ý đồ!

Ánh đèn trong phòng bao không sáng, mặt Tĩnh Tri lại đỏ hồng. Cô thật vất vả mới ổn định được thân thể, lập tức liền liều mạng đẩy anh, nhưng Mạnh Thiệu Đình lại không nhúc nhích chút nào. Đôi mắt anh đầy vẻ kiên nghị và sắc bén khó nhẹn, tay chế trụ thắt lưng cô không nhúc nhích, ngược lại càng buộc chặt. Vừa lúc tới đoạn nhạc dạo của bài hát, Mạnh Thiệu Đình nhìn cô cúi đầu nói một câu, đúng thật là uy hiếp trần trụi: “Nếu em lộn xộn nữa, tôi không ngại hôn em ở chỗ đông người.”

“Mạnh Thiệu Đình!” Tĩnh Tri thở gấp, giọng nói thoáng cái đề cao. Hà Dĩ Kiệt có chút hứng thú nhìn qua, lại quay đầu nhìn Tương Tư, thấy sắc mặt cô vẫn có chút trắng bệch, đáy lòng không khỏi càng không vui. Anh xem như là rất nhân nhượng và thương yêu cô rồi, nhưng người phụ nữ này lại luôn không biết phân biệt!

Mạnh Thiệu Đình hơi ngửa đầu, môi có chút nóng hổi ma sát bên gò má của Tĩnh Tri. Tĩnh Tri ngẩn ra, nhanh chóng đẩy anh, anh lại không chút tức giận, hơi cười, đáy mắt lại thêm mấy phần kiên định: “Đừng làm rộn, tôi hát cho em nghe, ngoan.”

Anh đưa tay sờ tóc của cô, cười ôn nhu một tiếng, giơ micro lên. Giọng hát của anh thực sự dễ nghe, gợi cảm và tràn ngập từ tính, mà nhìn bộ dáng anh hát còn tốt hơn những ca sĩ nổi danh nhảy nhót trên tivi ...

”Lý do mỗi lần của em đều như nhau

Kỳ thực tôi đều hiểu, chỉ là không nói

Khiến mình bận rộn làm nhiều việc

Thật ra là làm bộ

Xem lần này em sẽ thu dọn thế nào...”

Mạnh Thiệu Đình hát xong, micro bị anh tiện tay ném cho Thẩm Bắc Thành, mà tay ôm Tĩnh Tri, chẳng những không có buông ra, còn chặt thêm mấy phần.

Trong ánh sáng mờ tối mập mờ đó, mặt của anh phóng đại từng chút ở trước mặt cô. Chẳng biết tại sao, tim Tĩnh Tri đập dần dần nhanh hơn. Cô ngửa ra sau muốn né tránh anh, nhưng thắt lưng lại như sắp bị bẻ gãy ở trong khuỷu tay của anh. Hơi thở của anh rất nóng, nhẹ nhàng lướt qua bên tai của cô...

“Tĩnh Tri, em còn muốn nói dối với tôi tới khi nào?” Đáy mắt anh lướt qua một tia đắc ý chắc chắn, mà ngón tay không rảnh rỗi, nhẹ nhàng nắm cầm của cô, ép buộc cô nhìn mình: “Lược tôi tặng cho em, khắc thêm một ít chữ, em đã cầm đi...”

Thân thể của cô đột nhiên cứng đờ, Mạnh Thiệu Đình nhìn không được vui vẻ trong lòng, vốn còn đang hoài nghi chuyện này, nhưng giờ gần như đã có thể khẳng định.

Anh có chút không chế không được, mừng rỡ như điên. Có lẽ anh chưa từng nghĩ đến khi mình khẳng định được chuyện này sẽ vui vẻ như vậy, có lẽ vị trí của cô ở trong lòng anh sớm đã vượt xa ra khỏi không chế và tưởng tượng của anh.

Tĩnh Tri bị một câu nói này của anh làm rối loạn tất cả phòng ngự trong lòng. Anh biết, anh lại biết, anh có thể vì vậy mà cho rằng cô còn đang yêu anh, nghĩ tới anh không?

Hoàn toàn không phải như vậy, không phải như vậy! Cô chỉ bị quỷ mê tâm hồn mới có thể mang chiếc lược kia theo. Trong lòng cô hoàn toàn chưa từng nghĩ tới quay lại với anh, cô cũng đã sớm không yêu anh, chiếc lược này hoàn toàn không đại biểu cái gì, cũng nói lên không được cái gì!

Cô chỉ xuất phát từ áy náy, xuất phát từ không có cách nào báo đáp thật tốt với anh, cô chỉ là một lúc mềm lòng...

“Tĩnh Tri, tin tôi một lần, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa!”

Mặc dù giọng nói của anh trầm thấp và vô cùng kiên định, kiên định đến mức Tĩnh Tri gần như sắp tin tưởng anh thật yêu cô!

Nhưng một giây sau cô liền thanh tỉnh, người trước mặt đang nói này là ai? Là Mạnh Thiệu Đình, nhị thiếu gia được cưng chiều nhất của nhà họ Mạnh, dòng dõi quý tộc của hào môn, muôn vàn sủng ái tập trung vào một thân, toàn bộ Mạnh thị đều là của anh! Mà cô là ai? Một thiên kim nghèo túng nhà tan cửa nát, một người vợ bị anh từ bỏ, một phụ nữ chật vật không chịu nổi gả cho em trai của anh, một người mẹ sinh đứa nhỏ với người khác, hai người bọn họ giống như hai ngôi sao cách xa nhau, càng sẽ không có khả năng!

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Cô cũng không phải cô gái nhỏ mười bảy, mười tám tuổi, một hai lời dễ ngon dễ ngọt liền rối loạn tâm trí. Nói lòng dạ cô ác độc cũng được, nói cô ích kỷ cũng được, cô chỉ là muốn rời xa người đã từng tổn thương cô. Cô chỉ là không hề tin người đàn ông đã từng tuyệt tình sẽ biến thành người rất chung tình, cô cũng không tin chính mình có phúc khí này. Vào lúc cha chết, vào lúc Tịnh Viên biến thành một mảnh phế tích, cô liền biết số phận sẽ không thiên vị cô, hoàn toàn không!

“Chiếc lược kia hoàn toàn không đại biểu cho cái gì, nếu hôm nay anh không nói, tôi đã hoàn toàn quên mất chính mình trong lúc vô tình đã mang chiếc lược kia đi...”

“Phó Tĩnh Tri...” Anh ngược lại cười, cười giảo hoạt và xinh đẹp như hồ ly. Đúng, anh rất đẹp trai, vẻ đẹp này hoàn toàn khác với Thiệu Hiên. Thiệu Hiên như là nam tử xinh đẹp trong truyện tranh, mà anh lại là loại nam tử hán tràn ngập mùi vị đàn ông và bá đạo nghiêm nghị.

Mặc dù phòng bao rất lớn, tuy bọn họ ngồi sơ pha cách phía sau bọn Thanh Thu rất xa, nhưng Tĩnh Tri vẫn có chút xấu hổ nhìn nhìn mấy người Thanh Thu. Thanh Thu và Thẩm Bắc Thành chụm đầu không biết đang nói gì, bộ dáng rất ngọt ngào, mà không biết Hà Di Kiệt đã kéo Tương Tư ra từ lúc nào...

Tĩnh Tri thoáng dễ chịu một chút, nếu hiện tại đám người Triển Thanh Thu nhìn cô như đang xem cuộc vui, cô nhất định hận không thể tìm kẻ đất để chui vào!

“Em vốn luôn lừa mình dối người như vậy.” Anh đưa tay khẽ vuốt gương mặt cô, xúc cảm kia vẫn non mịn như trước, trong lòng anh cũng không nhìn được thâm than. Mặc dù cuộc sống bạc đãi cô, nhưng cũng cho cô càng nhiều. Cô lớn hơn Mạn Quân vài tuổi, lại thoát nhìn trẻ hơn Mạn Quân mấy phần, có lẽ là trong đôi mắt này còn mang theo e thẹn của thiếu nữ, có lẽ là chưa bao giờ từng trang điểm đậm, có lẽ là...

Anh cảm giác trong lồng ngực mình có một ngọn lửa đang đốt, ánh mắt nhìn không được dời xuống. Chỗ tốt duy nhất của tên nhóc thối bánh bao nhỏ này chính là càng làm cho vóc người của cô càng ngày càng

tốt hơn mấy phần, không gầy yếu giống như trước đây...

Ừm? Cô trước đây? Mạnh Thiệu Đình không khỏi híp con ngươi, vừa quan sát cảnh đẹp trước mắt anh, vừa ở trong lòng nhớ lại bộ dáng cô vào bảy năm trước...

Hình như, thật sự đầy đặn hơn trước đây rất nhiều...

“Tôi cần gì lừa mình dối người!” Tỉnh Tri uống quá nhiều rượu, tỉnh tình không kiêng nể gì cả, nói chuyện cũng nghiêm khắc thêm mấy phần. Cô liều mạng đẩy anh, lại không có sức lực chống lại anh, chỉ đành không cam lòng hung hăng

nện mấy cái ở trên vai anh, nhưng lực đạo của cô với anh lại càng giống như đang làm nũng!

“Không phải một chiếc lược nát thôi sao, anh cho rằng ai thêm quan tâm? Anh có tin hiện tại tôi có thể ném chiếc lược đó vào trong bồn cầu mà không thêm nháy mắt không!”

263. Chương 265: Là Tôi Bị Coi Thường (1)

Chương 265: Là tôi bị coi thường (1)

Editor : May

Mạnh Thiệu Đình cảm giác mình thật sự hơi nổi giận, cô luôn luôn có thể thành công chọc tức anh!

“Anh đừng vọng tưởng nữa, anh nghĩ rằng tôi không biết tối nay là anh cố ý sắp xếp ư? Tôi không gặp anh, anh không dám quang minh chính đại tìm tôi, liền dùng loại phương pháp này. Thủ đoạn của anh luôn luôn mờ ám, giống như con người của anh...”

Cô vẫn đang thao thao bất tuyệt, giọng nói cũng lớn hơn. Mạnh Thiệu Đình sợ bọn Thanh Thu nghe được sẽ không thoải mái trong lòng, trong đầu có chút choáng váng, đang tính toán biện pháp tốt nhất khiến cô câm miệng...

Cô vẫn ngồi ở trên người của anh, hai người mặc đều không coi là nhiều. Nhiệt độ cơ thể của cô truyền đến cuộn cuộn không ngừng, tay anh còn ở trên eo cô, vòng eo duyên dáng như trước, nếu như có thể lắc lư ở trên người anh...

Anh nhanh chóng ngăn lại suy nghĩ rối loạn này, lập tức ôm cô, ngay sau đó liền đứng dậy, vẫn ôm chặt lấy hông cô, đi ra ngoài.

Thanh Thu nhìn thấy hai người bọn họ, đáy mắt hàm chứa mấy phần ý cười, cúi đầu nói mấy câu với Thẩm Bắc Thành, lại cười mỉm liếc mắt nhìn Tỉnh Tri một cái. Tỉnh Tri đang liều mạng giãy giụa, một đường quyền đâm cước đá không ngừng, vừa nhìn thấy ánh mắt Thanh Thu, cô mới chú ý tới mình lúc này giống như là náo loạn không được tự nhiên với Mạnh Thiệu Đình...

Nhịn không được hung hăng liếc mắt nhìn anh một cái, mới miễn cưỡng giữ vững một chút phong độ cuối cùng, “Đi” ra khỏi phòng bao...

“Mạnh Thiệu Đình, rốt cuộc anh muốn làm gì!” Vừa ra khỏi cửa, Tỉnh Tri lập tức rống lên. Cô thật sự là giận điên lên, tu dưỡng tốt không còn sót lại chút gì!

Mạnh Thiệu Đình híp mắt nhìn cô, đột nhiên cảm giác được có đôi khi người phụ nữ này huyền ảo, cũng thật sự không phải là một chuyện vui.

Anh nhấn cô ở trên tường, hai tay rắn chắc chống ở hai bên thân thể của cô, mà khuôn mặt anh tuần lại kéo gần trong nháy mắt. Môi của anh gần như là lập tức hôn lên cô, Tỉnh Tri chỉ cảm thấy da đầu tê dại, thiếu chút nữa nhịn không được thét chói tai ra tiếng...

“Phó Tỉnh Tri... Tôi muốn hôn em, đã rất lâu rồi!”

Anh cong môi cười, cười phong sinh thủy khởi xuân sắc vô biên(1). Tình Tri ngây người chớp mắt, anh lại thật sự hôn xuống. Môi vừa dán lên cô, giống như là lửa cháy lan ra đồng cỏ, cháy lên không kiêng nể gì cả...

Tình Tri ngây ngẩn cả người, cô chỉ cảm giác đầu óc mình âm âm một tiếng nổ tung. Mà ngay sau đó, trước mắt lại xuất hiện từng mảnh ánh sáng trắng. Cô thậm chí quên đẩy anh ra, phản kháng anh, hoặc là hung hăng cắn một ngụm ở trên môi anh. Cô chỉ trợn mắt há mồm nhìn, như là choáng váng, thậm chí bởi vì cái miệng nhỏ nhắn kinh ngạc mở ra, đúng lúc để lưỡi anh tiến quân thần tốc...

Mùi vị của cô còn muốn tuyệt vời hơn cả trong tưởng tượng, anh vốn chỉ muốn lướt qua rồi dừng lại, nào ngờ vừa đụng vào cô, giống như là dính vào anh tít, càng không thể từ bỏ...

Đầu lưỡi của anh vẽ phác thảo qua lại giữa răng và môi của cô, hô hấp của cô dần dần nặng nhọc, anh liền cảm thấy kiêu ngạo nói không nên lời. Ai nói đàn ông cường đại hơn phụ nữ? Trên đời này không biết bao nhiêu người đàn ông nguyện ý dồn hết mọi thứ, chỉ vì giành được rên ngâm trầm thấp nũng nịu của người phụ nữ mình yêu mến...

Trong lòng Mạnh Thiệu Đình dâng lên suy nghĩ như vậy. Ai nói trên đời này là đàn ông đùa bỡn phụ nữ? Phải biết rằng, không biết có bao nhiêu phụ nữ dễ dàng nắm chặt đàn ông ở trong lòng bàn tay, khiến bọn họ muốn chết không được, muốn sống không xong.

Giống như lúc này, nếu cô nhẹ nhàng ôm anh một cái, hoặc là đáp lại anh, anh cam nguyện không chút do dự dâng hiến tất cả cho cô.

"Tình Tri..." Anh có chút không kiềm chế được, trong đầu hơi mê muội. Trong lúc nhất thời, thời gian giống như quay ngược, trở lại đêm tràn ngập hương hoa vào bảy năm trước, về lại trên bữa tiệc lần đó; lần đầu tiên anh hôn cô, trong miệng cô có hương thơm rượu đỏ, anh chưa bao giờ biết mình đã nhớ kỹ mùi hương của cô lúc đó.

Cánh tay hơi buộc chặt, thân thể của cô bị anh ôm vào trong lòng, kề sát ở trước ngực của anh. Trong hành lang rộng lớn, trải thảm mềm mại, ánh sáng đèn tường không rõ lắm, thỉnh thoảng có phục vụ bưng khay đi tới, lại làm như không thấy phong cảnh kiều diễm này, chỉ là mắt nhìn thẳng nhẹ nhàng đi qua...

Mạnh Thiệu Đình nhạy cảm cảm giác được thân thể trong lòng căng thẳng, cuối cùng anh có chút không nở buông môi của cô ra. Ở dưới ánh sáng màu quýt, nhìn thấy trên môi cô có nước đọng nhàn nhạt, hơi sưng đỏ lên, tựa như đang mời gọi anh hôn thêm lần nữa.

Anh nghe được tiếng thở dài nồng đậm trong chỗ sâu tim anh, hơi thấp đầu, cầm để ở trên tóc mái mềm mại của cô, giọng nói trầm thấp ôn nhu: "Tình Tri, đừng ghét tôi..."

Anh nói xong, tựa hồ chỉ hơi sợ run trong chốc lát, nhưng lại nhẹ nhàng vây quanh cô. Cầm cọ mở tóc mái của cô, tìm được vết thương trợt nhợt trên trán cô, lúc nhẹ nhàng hôn cô, giọng nói nhẹ như là đứa bé làm sai chuyện: "Tình Tri, đừng ghét tôi..."

Anh không biết mình lặp lại những lời này mấy lần, anh không biết tại sao anh muốn nói như vậy, anh cũng không biết cô rốt cuộc đợi ở trong ngực của mình bao lâu. Nhưng rất lâu sau này, anh nhớ tới tối hôm nay, trong lòng vẫn nhận định đó là một buổi tối hạnh phúc nhất của anh, giây phút hạnh phúc nhất.

Tình Tri muốn mở miệng nói gì đó, lại phát hiện mình mất đi khả năng nói chuyện. Cô muốn nhúc nhích, tránh khỏi ngực của anh, lại phát hiện cô không thể

khống chế tay của mình. Thậm chí cô muốn cướp đường mà chạy, nhưng đôi chân lại mềm như bùn nặn, chỉ có thể mặc cho anh ôm, tựa ở trong ngực của anh.

Cô cũng rất muốn khóc, nhưng nước mắt kia lại không cách nào rơi xuống. Cô vừa ủy khuất, vừa cảm thấy khuất nhục, vừa hận anh, nhưng đáy lòng không khỏi như nhũn ra. Lòng của cô đang không ngừng giãy dụa, hồi lâu sau vẫn không thể xác định chính mình muốn gì, mà hậu quả chính là cô bị anh ôm vào trong ngực khinh bạc một phen!

Anh hôn cô hồi lâu, lại phát hiện thân thể của cô càng ngày càng cứng ngắc ở trong ngực của anh. Trong lòng anh không khỏi lo lắng, vì sao lại như vậy?

Anh ôm chặt lấy cô hơn, thân thể bọn họ trong lúc đó không có một khe hở. Anh cắn vành tai của cô, nhẹ nhàng mút hôn, tay anh phủ ở đường cong duyên dáng sau lưng cô, vuốt ve như đang dụ dỗ từng lần một. Anh không ngừng khẩn cầu mềm giọng với cô, nhưng đến cuối cùng, thân thể cô vẫn biến thành cứng rắn lạnh lùng như tảng đá.

Lúc đầu hôn cô, hô hấp cô từng hơi hỗn loạn. Nhưng đến bây giờ, đối với tất cả việc anh làm, cô bỗng nhiên không có một chút phản ứng nào nữa.

Anh bắt đầu hoảng loạn, mà hoảng loạn kia giống như là người chết đuối chợt thấy mười mấy con cá sấu tụ tập ở nơi cách mình không xa, từ từ biến thành tuyệt vọng kinh khủng...

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

“Tình Tri...” Đáy mắt anh bị kín thất bại và đau đớn dày đặc, anh hôn cô hết lần này đến lần khác. Anh hôn mạch máu mi mắt mỏng manh lộ ra trắng bệch của cô, anh hôn lông mi thật dài của cô, anh hôn mũi cô, anh hôn môi của cô. Anh bóp mở cằm của cô, để đầu lưỡi mình quấn quýt cùng một chỗ với đầu lưỡi của cô. Anh tiếp tục xuống phía dưới, nhẹ khê cắn cằm bé nhỏ của cô, tay anh chuyển từ phía sau lưng cô đến trước ngực của cô, cách áo sơ mi có chút thô lỗ vỗ về chơi đùa ngực của cô. Anh cúi đầu, dán môi nóng hổi ở nơi cổ áo khê mở của cô, hôn da thịt tuyết trắng của cô...

Nhưng cô không nhúc nhích, thân thể dần dần lạnh như băng.

Chú thích :

(1) phong sinh thủy khởi xuân sắc vô biên: là một câu tục ngữ của Trung Quốc, dùng mô tả những điều thành công và thịnh vượng. Ẩn dụ hành động đặc biệt tốt, việc phát triển đặc biệt nhanh chóng trong một thời gian.

264. Chương 266: Là Tôi Bị Coi Thường(2)

Chương 266: Là tôi bị coi thường(2)

Editor: May

Vào lúc anh mở áo ngực cô ra, bỗng nhiên lại ngừng tay. Anh chậm rãi buông cô ra, như là động tác quay chậm thường xuyên nhìn thấy ở trong phim ảnh.

Lại có một nhân viên phục vụ vội vã bưng rượu đi qua, dường như cô hơi run lên một cái, cánh tay tựa hồ muốn nâng lên, nhưng vẫn dừng lại.

Anh lui về phía sau một bước, giống như thoáng cái đã già đi mười tuổi. Anh nhìn xuống cô từ trên cao, cô mở to mắt, đáy mắt lại chỉ có mê man. Cô không có nước mắt, cũng không cười.

Cô chỉ đứng ngây người, thậm chí áo sơ mi của cô bị anh mở ra vài nút cài, lộ ra viền áo ngực, cô cũng không có gờ tay lên che lại chút nào.

Mạnh Thiệu Đình bỗng nhiên hút ngược một hơi khí lạnh, anh cảm thấy mắt có chút đau. Anh nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác, ngón tay bắt đầu lung tung tìm thuốc, mà đầu ngón tay lại run run.

Trong lòng anh rất loạn, lại có một suy nghĩ rất rõ ràng hiện lên trong đầu. Tiềm thức của anh liệu mạng áp chế suy nghĩ kia, nhưng càng ngày càng rõ ràng. Cô đang bài xích anh, chẳng những là lòng của cô đang bài xích anh, thân thể của cô cũng bài xích anh.

Anh mất ba lần mới đốt thuốc được, anh tựa ở trên tường buồn bực hút hai hơi, lúc này anh mới cảm giác mình dễ chịu một chút.

Cho tới bây giờ chỉ có anh không muốn, hôm nay rốt cuộc đã bị trừng phạt rồi. Mạnh Thiệu Đình, cả đời anh vô tình và lạm tình, cuối cùng anh cũng gặp báo ứng.

Cô vẫn đứng bất động ở nơi đó, cho anh nhìn một bên mặt lạnh nhạt.

Anh bóp tắt thuốc, tiện tay ném đầu mẩu thuốc lá vào thùng rác bên cạnh, lại ném rơi vào trên vách tường, bắn ngược một chút, rơi vào trên thảm. Tro thuốc lá rơi ra, rơi vào trên thảm trắng tinh.

Anh đi tới trước mặt cô, nhìn thấy đôi mắt trống rỗng của cô. Anh cười tự giễu, ở trong lòng hung hăng mắng một câu “Con mẹ nó”!

Anh vươn tay, đưa về phía trước ngực của cô. Cô theo bản năng run lên một chút, muốn né tránh, nhưng lại không có động. Cô chỉ là chậm rãi cúi đầu, sau đó như là con rối, chết lặng phát ra giọng nói nhỏ nhỏ: “Đừng ở chỗ này.”

Mạnh Thiệu Đình bỗng nhiên nở nụ cười, tiếng cười của anh rất trầm thấp, rất kiềm chế, nghe mà làm cho người ta cảm thấy khó chịu hơn cả khó, chính là một loại tiếng cười khiến người ta sởn tóc gáy.

Nhân viên phục vụ đi tới có chút sợ hãi nhìn bọn họ, tăng nhanh bước chân.

Tĩnh Tri cũng trở mắt nhìn anh, nhìn anh cười ra nước mắt, rồi nhìn anh ngừng cười.

Cô xem anh trở thành một người cướp đoạt không chuyện ác nào không làm, cô biết anh không thể ra sức cướp đoạt, cho nên cô liền dùng chết lặng nhu nhược tiếp nhận khiến anh nhục nhã.

Mà cô chưa bao giờ từng nghĩ qua, nếu như Phó Tĩnh Tri thực sự không muốn để Mạnh Thiệu Đình đụng chạm, Mạnh Thiệu Đình có thể ngừng tay vì cô không?

Đúng, trong lòng của cô, anh luôn luôn là một người thối nát, không có một chút chỗ tốt.

Mạnh Thiệu Đình có chút không nhịn được, anh luôn luôn kiêu ngạo, không thể tiếp thu chính mình bị cô chối bỏ một lần lại một lần.

Anh đưa tay giữ cằm của cô, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên cao. Anh bày ra nụ cười dữ tợn và tà ác, đáy mắt màu đen sâu như vậy, nhưng đều tràn đầy lạnh lùng.

Anh cười càng xán lạn, ánh sáng lạnh trong con ngươi lại càng bức người.

Tĩnh Tri bắt đầu nhịn không được run rẩy, hai chân cô như nhũn ra, cô đứng không yên.

“Tôi đã một lần lại một lần gánh chịu hư danh này. Phó Tĩnh Tri, em nói tôi có nên dứt khoát dùng ủy khuất chính mình, liền con mẹ nó muốn em không?”

Anh lưu manh vỗ mặt của cô, mà màu da của cô liền càng trắng hơn mấy phần, một đôi mắt trắng đen rõ ràng trực tiếp chiếu vào trong tim của anh.

Mạnh Thiệu Đình liền biết mình xong rồi, anh thua, anh nhận.

Anh muốn đùa giỡn tàn nhẫn, nhưng không đùa giỡn được.

Chỉ cần cô dùng ánh mắt như thế nhìn anh, chỉ cần cô toát ra một chút nhu nhược, anh liền hận không thể móc tim của anh ra cho cô nhìn một chút.

“Tôi con mẹ nó bị coi thường, tôi bị coi thường!”

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Anh cười một tiếng, bộ dáng rất không sao cả lắc lắc đầu, sau đó anh liền buông cô ra. Nhưng vào lúc Tĩnh Tri bị anh buông ra liền bắt đầu nhẹ nhàng ngã xuống đất, ánh mắt anh rừng mình, lần nữa ôm cô, trực tiếp đặt cô ở trên tường.

Hô hấp cô dồn dập, càng trợn to mắt nhìn anh. Mạnh Thiệu Đình nhìn thấy đôi tay cô gắt gao nắm chặt, các đốt ngón tay đều tái xanh.

Anh cảm thấy hàm răng có chút chua xót, mà huyết thái dương bắt đầu ần ần đau.

Nhìn như là anh đang khi dễ cô, nhưng thật ra là cô đang hành hạ anh.

Vì vậy anh cúi đầu, mặt mày bình tĩnh. Mà ngón tay thon dài vẫn còn rơi ở trước ngực của cô, lại tỉ mỉ cài lại từng nút áo tán loạn của cô. Thậm chí nút ở cổ cũng bị anh nhẹ nhàng cài lại, sau đó anh nữa cúi xuống, phỉu thẳng từng chỗ nếp nhăn trên áo cô. Đến cuối cùng, anh quì xuống, cúi đầu thật thấp, kéo lại vạt áo cuốn lên của cô, từng chút một, anh cứ tự nhiên lặp lại động tác này.

265. Chương 267: Hai Bạt Tai Vs Nổi Giận

Chương 267: Hai bạt tai VS nổi giận

Editor: May

Lúc đầu Tĩnh Tri có chút kinh ngạc, đến cuối cùng, trong con người cô dần dần có hơi nước. Cô gắt gao cắn môi dưới, mà đáy mắt lại có nước mắt. Cô muốn đưa tay ngăn anh lại, muốn đẩy anh ra. Nhưng không biết vì sao, cô nhìn bộ dáng này của anh, cảm thấy trái tim như là bị một bàn tay to vô hình nắm lấy, trong lồng ngực cuộn cuộn đau đớn vô biên vô hạn.

Anh cứ lặp lại động tác kia, đến cuối cùng, Tĩnh Tri thậm chí cho rằng anh sẽ mài rách áo sơ mi của cô. Nhưng anh lại đứng lên, hơi lui về phía sau một bước, hít tròng mắt nhìn cô.

Tĩnh Tri cúi đầu nhìn vạt áo của mình, vẫn luôn rũ xuống dán ở trên chân, hình như cô cảm giác được nơi đó truyền đến nóng hổi.

“Tôi uống nhiều quá, mạo phạm em, là lỗi của tôi, xin lỗi.”

Anh cường hôn cô, ôm cô, thậm chí còn khinh bạc sờ soạn cơ thể cô giống như một kẻ vô lại. Sau đó bây giờ, anh dùng giọng nói hơi hột nói rằng anh uống quá nhiều, mạo phạm, xin lỗi.

Tĩnh Tri bỗng nhiên nổi giận, cô lập tức ngẩng đầu lên, ánh mắt lại hung ác giống như một sói nhỏ.

“Mạnh Thiệu Đình! Anh không phải người!”

Tĩnh Tri giơ tay lên, không lưu tình cho anh một bạt tai.

Cô quá tức giận, toàn thân đều đang run rẩy, ngực của cô phập phồng lên xuống, thậm chí còn bắt đầu thở nặng nề.

Mạnh Thiệu Đình bị cô đánh đến nghiêng mặt sang bên, nhưng anh lại cười một tiếng. Chỉ là nhìn thế nào, nụ cười kia đều rất ảm đạm.

Lưỡi chạm vào trong khoang miệng, chạm đến nơi bị đánh đau, đau đớn làm cho lông mày của anh nhíu lại một chỗ. Anh bỗng nhiên nghĩ đến, trong đêm giáng sinh vào hai năm trước, anh vạch trần thân phận Thiệu Hiên, cô đánh nó mấy cái tát.

Lúc đó mặt Thiệu Hiên đỏ bừng, một đôi tròng mắt lại phát sáng bức người. Cô đánh nó, nhưng nó chỉ cười nói xin lỗi.

Thiệu Hiên có thể, vì sao anh không thể.

“Hả giận chưa? Nếu như chưa hả giận, em có thể...”

Lời anh nói bị cái tát cứng rắn kế tiếp của cô cắt đứt, Mạnh Thiệu Đình cảm giác đầu mình đang vang lên tiếng ong ong, thậm chí anh còn không có tiền đề lão đảo một chút. Thật đau, cô thực sự ra tay ngoan độc. Phó Tĩnh Tri, cô thật sự rất tàn nhẫn.

Ngày đó cô đánh Thiệu Hiên, vẫn là luân phiên hai bên mặt, sao đến tôi, lại muốn đánh lần lượt hai cái đều cùng một chỗ?

“Mạnh Thiệu Đình, đừng xuất hiện ở trước mặt tôi nữa, anh hoàn toàn khiến tôi buồn nôn!”

Cô đánh anh, còn nói ra lời như vậy, Mạnh Thiệu Đình cũng cười không nổi nữa. Anh nghiêng mặt nhìn cô, ánh mắt kia rất thâm trầm, gần như ép cô đến không có chỗ trốn.

“Phó Tĩnh Tri, cô lặp lại lần nữa, cô nói lại từ đầu chí cuối lời nói vừa rồi đi! Cô lặp lại lần nữa thử xem!”

Anh nói xong mấy chữ cuối cùng, bỗng nhiên tức giận gào lên. Anh đi mấy bước qua, lập tức hung dữ nhấc cổ áo cô về phía anh. Tĩnh Tri chỉ cảm giác gáy mình đều sắp bị lực đạo của anh siết đứt, cô liều mạng cào mu bàn tay anh, cào mu bàn tay anh ra vài vết máu, nhưng anh chỉ là đỏ mắt trừng cô, hung ác như muốn hủy cô ăn vào trong bụng!

“Cô đừng cho là tôi mẹ nó thích cô thì cô có thể giày xéo tôi như vậy! Phó Tĩnh Tri, người khó chịu không phải chỉ có một mình cô. Tôi đối tốt với cô, tôi tiếp cận cô, tôi lấy lòng cô, cô nghĩ rằng tôi chính vì thân thể của cô ư? Tôi nghĩ muốn dạng phụ nữ nào mà không có? Vì sao tôi lại quần quít cô không buông? Vì sao tôi lại sống chết mất thể diện nhất định muốn nhìn thấy cô? Tôi con mẹ nó chẳng lẽ là trong xương bẩm sinh đã bị coi thường?”

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Anh dùng sức lay động cổ áo của cô, Tĩnh Tri bị anh lay động gần như muốn ói ra, dịch rượu trong bụng đang không ngừng cuộn cuộn, cô gần như sẽ ói ra.

“Hả? Tôi cần gì phải nhìn sắc mặt của cô? Tôi cần gì còn muốn cẩn thận theo mặt lạnh của cô? Tôi con mẹ nó chịu đủ rồi! Phó Tĩnh Tri, cô yêu thế nào thì như thế đó đi, cô muốn chờ Thiệu Hiền thì cô cứ chờ, cô muốn ở cùng một chỗ với Trương Dương kia thì cứ ở cùng một chỗ, cô muốn sinh con với ai cũng được, tôi con mẹ nó mặc kệ! Tôi - không - quản - ! Cô nghe thấy không? Tôi mặc kệ, không phải là một ả đàn bà thôi sao, không phải là một ả đàn bà thôi sao? Tôi không cần! Dù cô đưa tới cửa, tôi cũng không cần! Cô nghe rõ cho tôi, nếu như Mạnh Thiệu Đình tôi hèn hạ thích cô lần nữa, lại không biết xấu hổ tìm cô, tôi sẽ không phải là đàn ông!”

Anh đẩy cô ra, tức giận tháo lung tung cà vạt, hung hăng ném trên mặt đất.

Tĩnh Tri bị anh mạnh mẽ lay động một trận, lại thô lỗ đẩy ra như vậy, toàn thân cô đều như nhũn ra. Vai đánh vào trên tường, ầm ầm đau. Cô ôm dạ dày co rút, nước mắt ‘tách tách’ rơi xuống dưới. Cô muốn ói, nhưng lại không muốn chạt vật như vậy ở trước mặt anh, cô chỉ cảm thấy cả đời đều chưa từng khó chịu như vậy...

Không phải anh nghe xong mấy câu nói khó nghe, nên liền muốn chết muốn sống không chịu nổi ư? Cô thì sao? Cuộc sống thanh tĩnh năm năm qua của cô, có

ngày nào không bị người mắng, không bị người đâm cọt sống? Cô đi tìm ai mắng to, kể ra ủy khuất đây?

Anh luôn miệng nói anh yêu cô, nếu tình yêu của anh mỏng manh như vậy, thì sớm thu hồi đi!

Mạnh Thiệu Đình nhìn sắc mặt khó chịu đến có chút tái xanh của cô, anh theo bản năng muốn tiến lên một bước đỡ lấy cô, nhưng lại cố gắng ngăn động tác tiếp của mình lại.

“SHIT!”

Anh giận dữ hung hăng vung cánh tay lên, nhưng tay lại quơ trúng đèn trên tường, mu bàn tay lập tức sưng lên, như là xương cốt bị thương tổn...

Mà lúc này cửa phòng bao lại mở ra, vẻ mặt Thanh Thu hoang mang đi ra, hiển nhiên là nghe được động tĩnh nơi này. Cô ta liếc nhìn Tĩnh Tri, vội vàng đi qua giúp đỡ cô: “Tĩnh Tri, cô làm sao vậy?”

Tĩnh Tri nhức đầu dữ dội, trong bụng đang dờn sóng lấp lửng. Cô không dùng được một chút sức lực, cả người đều mềm nhũn dưới đất, Thanh Thu sốt ruột nói với Mạnh Thiệu Đình: “Thiệu Đình, anh ngốc lằng gi đó, nhanh qua đây giúp một tay...”

Tĩnh Tri lại lập tức bóp chặt cánh tay Thanh Thu, cô kích động, hình như là bị sốc, liều mạng ho lên, mặt đều nghẹn đến đỏ bừng...

Mạnh Thiệu Đình phát hiện mình bắt đầu không có tiền đồ mà mềm lòng, thậm chí muốn động bước chân đi qua...

“Đừng để anh ta chạm vào tôi! Nói anh ta cút, cút– ”

Cô khàn giọng nói, cổ chấp làm lửa giận của anh dâng lên, hận không thể bóp chết cô!

266. Chương 268: Bồi Tôi Một Đêm (1)

Chương 268: Bồi tôi một đêm (1)

Editor: May

Nhưng anh lại cười, cười ra tiếng. Tay sừng lên không ngừng chỉ vào Phó Tĩnh Tri, ánh mắt lại nhìn về phía Thanh Thu. Khóe môi nhếch lên hàm chứa ý cười, giọng nói lại là dần dần đề cao: “Thanh Thu, cô cũng thấy đấy, cô ta đối với tôi thế nào, cô đều thấy được...”

“Thiệu Đình...” Thanh Thu nhìn bộ dáng lúc này của anh, đột nhiên cảm giác có chút khổ sở.

Bọn họ đều là người như vậy, anh và cô giống nhau, Hà Dĩ Kiệt và Phó Tĩnh Tri giống nhau.

Bọn họ đều khổ sở yêu người đó, nhưng lại muốn giả bộ như không có việc ấy.

Hai người bọn họ đều là người đáng thương, đều là người đáng thương.

Nếu như nói trước đây, Thanh Thu còn tức giận Mạnh Thiệu Đình, không hiểu cách làm của anh. Nhưng giờ phút này, cô gần như là hoàn toàn tha thứ cho anh.

Người nào từng chịu đựng một lần giày vò như vậy, dù đã từng phạm sai lầm lớn gì trong tình yêu, cũng đã đủ rồi. Chuyện này còn khó chịu hơn cắt đứt chân của anh, bởi vì trong mắt, trong lòng người yêu lại không có anh.

“Thanh Thu, cầu xin cô đưa tôi tới toilet...”

Tĩnh Tri giãy giụa vịn cánh tay Thanh Thu muốn đứng lên, một mình Thanh Thu không kéo nổi cô, muốn gọi Thẩm Bắc Thành, trong đầu vừa chuyển, lại nghĩ đến chính mình đồng bệnh tương liên, nhịn không được khuyên cô: “Tĩnh Tri, đừng giận đối Thiệu Đình, có chuyện thì từ từ nói...”

“Tôi không có gì nói với anh ta. Thanh Thu, nếu không phải cô và Tương Tư ở đây, tôi hoàn toàn sẽ không ở chỗ này. Tôi thấy anh ta liên buồn nôn...”

Lúc này Tĩnh Tri chỉ cực kỳ hận anh, chỉ liều mạng dùng tất cả lời nói khiến anh phát cuồng, cố ý kích thích anh.

Quả nhiên lời cô vừa ra khỏi miệng, anh lập tức nổi giận dùng một cước đạp ngã bình hoa ở bên cạnh. Bình hoa đập vào trên tường, thoáng chốc liền vỡ nát, mảnh nhỏ bắn tung toé lên hai cánh tay của anh, vạch ra vết thương thật nhỏ, nhưng anh hoàn toàn không có cảm giác.

Anh tức giận như muốn nổi điên, nếu không phải Thẩm Bắc Thành nghe được động tĩnh bên ngoài càng ngày càng lớn, nên cũng không ngồi yên được nữa, lập tức ra ngoài kéo anh lại. Lúc này anh gần như đã vọt tới trước mặt Tĩnh Tri, bóp chặt cổ cô.

“Buông tay! Cậu con mẹ nó buông tay!” Mạnh Thiệu Đình vung một quyền lên mặt Thẩm Bắc Thành. Thẩm Bắc Thành ngửi thấy một thân mùi rượu của anh, lại nhìn thấy Phó Tĩnh Tri ngồi dưới đất, đôi mắt chỉ mở to không ngừng chảy lệ, anh ta liền cảm thấy như thế đầu. Anh ta không nên để Thanh Thu can rõ giúp đỡ vào thời cơ không tốt này, mắt nhìn chuyện tốt biến thành chuyện xấu, hai người này càng ngày càng náo đến rối loạn!

“Thiệu Đình, cậu bình tĩnh một chút!” Thẩm Bắc Thành đưa tay nắm quả đấm của Thiệu Đình, lúc này anh ta coi như tỉnh táo, miễn cưỡng có thể chế trụ Thiệu Đình. Nếu không phải Thiệu Đình uống rượu say, anh ta còn không phải là đối thủ của Thiệu Đình.

“Bình tĩnh? Tôi dứt khoát giết cô ta, trực tiếp giết chết cô ta, cũng tốt hơn để cô ta cố ý luôn miệng nói đâm đau tôi!”

Mạnh Thiệu Đình nhìn vẻ mặt không có biểu tình của người phụ nữ ngồi dưới đất, chỉ cảm thấy tim của mình giống như bị người ném vào trong chảo dầu chiên sau đó lại đông lạnh một tầng tuyết. Anh có thể bao dung cô hận anh, không tha

thứ cho anh, nhưng lời nói cay nghiệt như thế, có thể dừng dễ dàng nói ra như vậy không?

Tĩnh Tri ngồi dưới đất, nước mắt lại không cách nào không chảy. Cô đẩy Thanh Thu ra, hơi ngửa mặt nhìn anh; “Mạnh Thiệu Đình, anh nào loạn như vậy là có ý gì? Dù cho anh thực sự thích tôi thì có ích lợi gì? Trong lòng tôi sớm đã không có anh, tôi cũng không muốn nhìn thấy anh nữa, tôi chỉ muốn cuộc sống an ổn yên lặng, vì sao anh không thành toàn cho tôi?”

“Có ý gì? Phó Tĩnh Tri, cô cho là cô là ai? Cô đã kiên trì bắt khuất như vậy, khi đó sinh xong đứa nhỏ của các người, cô liền đi tìm chết đi. Không phải mỗi ngày cô đều nói tôi cường bạo cô, cảm thấy có lỗi với Thiệu Hiền ư? Nếu cô đã nghĩ như vậy, sao cô không chết đi?”

Mạnh Thiệu Đình đã sớm tức giận đến mất lý trí, anh hận người phụ nữ này, anh hận đến thà rằng cô chết đi, chứ đừng cứ sống rồi giày vò anh như vậy!

“Chết?” Tĩnh Tri bỗng nhiên mở to hai mắt, trước mắt cô mơ hồ một tầng nước mắt, dần dần thấy không rõ những người đứng trước mặt. Anh quần quýt cô như vậy, tạo cho cô vấn đề khó giải quyết như thế, anh bức cô đến không còn đường để đi, lại còn muốn lấy cớ dùng tình yêu để dung túng sự vô sỉ của mình. Anh khi dễ cô như vậy, sau khi nhục nhã cô như thế, lại đến chết vì sao cô không chết đi?

Tĩnh Tri đột nhiên cảm giác buồn cười, cô cũng thực sự bật cười, cô cười ra nước mắt, cười thẳng đến không đứng thẳng thẳng lưng.

Thanh Thu như là choáng váng nhìn cô, lắp bắp không dám nói: “Tĩnh Tri, cô... Tĩnh Tri...”

Mạnh Thiệu Đình nhìn cô, bỗng nhiên có một loại sợ hãi không hiểu sinh sôi ra từ đáy lòng của anh. Anh há miệng muốn nói cái gì đó, lại không phát ra được âm thanh nào. Anh muốn đi tới kéo cô dậy từ trong mặt đất, nhưng anh lại bỗng nhiên đẩy Thẩm Bắc Thành ra, xoay người đi...

Anh mới vừa đi hai bước, lại chợt nghe Thanh Thu hét chói tai: “Á... Tĩnh Tri – ”

Bước chân Mạnh Thiệu Đình lập tức dừng lại, sau khi trong tai anh nổ vang một tiếng bèn nhọn, liền không nghe được gì nữa. Anh không quay đầu lại, nhưng anh dần dần nghe được phía sau truyền đến tiếng rên rỉ thống khổ của phụ nữ.

Thân thể anh run run một chút, hốc mắt anh đột nhiên nóng lên, tựa hồ có chất lỏng gì đó đang tuôn ra ngoài. Anh nâng tay lên chà lau một chút, một mảnh lạnh lẽo, hình như là nước mắt.

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

“Tĩnh Tri, sao cô ngốc như vậy!” Nước mắt Thanh Thu rơi xuống, còn Tương Tư nâng Tĩnh Tri dậy từ trong lòng Hà Dĩ Kiết. Vừa rồi Tĩnh Tri đụng vào tường bên cạnh, nhưng may là cô và Hà Dĩ Kiết đứng lúc trở về. Dưới tình thế cấp bách, Hà Dĩ Kiết không kịp kéo Tĩnh Tri, đành phải chắn trên tường, mà Tĩnh Tri liền đụng vào ngực Hà Dĩ Kiết.

Mặc dù tình huống cũng không nghiêm trọng, nhưng bởi vì cô dùng hết khí lực toàn thân, vẫn đụng đến sắc mặt trắng bệch, trên trán sưng đỏ một khối lớn. Còn Hà Dĩ Kiết cũng che ngực, vẻ mặt âm trầm, tựa như đang ẩn nhẫn đau đớn.

“Mạnh Thiệu Đình, anh làm gì đó? Anh muốn ép chết chị Tĩnh Tri phải không? Anh thích người khác chính là như vậy sao? Anh xem đi, xem anh hại chị ấy thành cái dạng gì? Anh cam đoan với tôi và chị

Thanh Thu như thế nào? Anh nói anh sẽ đối tốt với chị ấy, anh chính là đối xử với chị ấy như vậy ư? Anh ngốc lằng cái gì? Hả? Mạnh Thiệu Đình, anh có phải là người không? Chị ấy muốn tự sát, anh lại vẫn đứng bất động ư?”

267. Chương 269: Bồi Tôi Một Đêm (2)

Chương 269: Bồi tôi một đêm (2)

Tương Tư tức giận đến toàn thân run rẩy, cô liều mạng kéo Mạnh Thiệu Đình qua, đẩy anh tới bên cạnh Tĩnh Tri.

Lúc này Mạnh Thiệu Đình mới nhìn rõ thần sắc Tĩnh Tri, thần trí của cô giống như chưa quay về, trong hai con ngươi xinh đẹp đều là thần sắc hoảng hốt, mà trên trán rõ ràng là một khối đỏ lớn, nhưng nước mắt lại theo bản năng chảy xuống. Tim của anh đã sớm mềm nhũn, cái gọi là mặt mũi bỗng nhiên bị để qua một bên, anh khom lưng ôm lấy cô, liều mạng ôm cô vào trong ngực: “Tĩnh Tri, Tĩnh Tri... Em đừng làm tôi sợ, tôi không muốn em chết, tôi chỉ là nói lấy, chỉ là nói lấy. Tôi tức em nói ra lời tuyệt tình như vậy, mới có thể cố ý nói chọc tức em thôi. Tĩnh Tri...”

Tĩnh Tri bị anh lay động đến khó chịu, mà tất cả ủy khuất và thống khổ như là bỗng nhiên tích góp tới trình độ nhất định, nếu không bạo phát sẽ chết ngay. Cô bỗng nhiên oa một tiếng khóc lên, tiếng khóc của cô lớn như vậy, bi thương như thế. Cô như phát điên đánh anh, cô níu tóc anh, liều mạng lôi kéo, cô đưa tay nắm cổ anh. Cô để lại tất cả phong độ và ưu nhã của mình ở sau ót, cô chỉ muốn đánh anh, chỉ muốn hung hăng đánh anh, khiến cho anh cũng ném tư vị đau đớn, để cho anh cũng ném thử loại tư vị không chịu đựng được này...

Mắt Mạnh Thiệu Đình đỏ bừng, tóc anh bị cô kéo lộn xộn, trên cổ cũng cào ra vài vết máu. Cô dùng khí lực toàn thân đánh anh, khiến anh cảm thấy xương cốt đều sắp bị cô đánh gãy, nhưng anh không phản kháng, vẫn ôm cô thật chặt, một lần lại một lần gọi tên của cô, gọi tên của cô có chút ủy khuất, yêu thương.

“Anh muốn thế nào mới bằng lòng buông tha tôi? Mạnh Thiệu Đình, anh muốn thế nào mới bằng lòng buông tha tôi? Anh nói, anh nói cho tôi biết đi... Tôi thật sự sợ anh, không muốn gặp anh, tôi thật sự muốn cuộc sống một mình nuôi bánh bao nhỏ, vì sao anh không chịu thành toàn cho tôi? Mạnh Thiệu Đình... Có phải là thật muốn tôi chết thì anh mới bằng lòng buông tha cho tôi? Có phải anh muốn nhìn thấy tôi chết mới hài lòng không? Anh nói, anh nói đi... Tôi hận anh, tôi hận anh! Mạnh Thiệu Đình, anh có biết tôi rất hận anh không? Anh phá hủy tôi, anh phá hủy hạnh phúc cả đời tôi, tôi hận anh, tôi chết cũng sẽ không tha thứ cho anh, tôi hận anh!”

Tĩnh Tri vừa siết quả đấm liều mạng đánh lưng anh, vừa lớn tiếng khóc kêu. Thanh Thu nhẹ nhàng che miệng lại, chỉ cảm thấy chua xót khổ sở nói không nên lời tràn ngập ngực cô. Tổn thương đã để lại, dù tận lực làm cho mình quên, nhưng lúc thức dậy vẫn sẽ đau đớn toàn thân, giống như mỗi khi trời mưa đến đều sẽ phát tác cơn đau phong thấp.

Như là tâm tình lúc này của cô, cô và Thẩm Bắc Thành hòa hảo, nhưng cô biết rõ, bọn họ sẽ không trở về như lúc trước được, cũng không trở về được nữa.

Tương Tư lại không có khóc, cô chỉ đứng ở nơi đó, nhìn hai người đang ôm nhau ngồi dưới đất, cô thực sự hâm mộ Phó Tĩnh Tri, cô hâm mộ gần như đến sắp nổi điên.

Nếu quả thật có một người đàn ông chịu đối với cô như vậy, cô nguyện ý bỏ qua tất cả, ở lại bên cạnh anh. Nhưng kiếp này cô sớm đã là phế nhân, cô muốn hạnh phúc, còn khó hơn lên trời.

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Thẩm Bắc Thành liếc mắt nhìn Thanh Thu một chút, đáy mắt dần dần đậm màu. Anh dồn hết toàn lực bồi thường lại cho cô, nhưng cô vẫn không thể quên được đứa con kia. Có thể thấy được ở trong lòng của cô, đứa con còn quan trọng hơn anh nhiều.

Hà Dĩ Kiệt giấu giếm nét mặt, trong con ngươi màu đen lại là trào phúng và lãnh khốc. Anh nhìn mặt Tương Tư, thực sự là trẻ tuổi, không có lúc nào không đang nhắc nhở anh đang già đi từng ngày. Nhưng trẻ tuổi thì như thế nào, đẹp thì như thế nào? Đã từng là quan nhị đại(1), con gái của cán bộ cao cấp được vạn người sủng thì như thế nào? Kết quả không phải cũng bị anh đặt ở dưới thân thể, mặc anh đùa bỡn đó ư?

Cô còn không bằng một gái điếm. Đúng, ở trong lòng của anh, cô còn không bằng một gái điếm! Ít nhất trước đây anh chơi gái, thời gian gặp được đối tượng hài lòng còn có thể để làm tình nhân phục vụ mình. Nhưng đối với cô, chuyện anh thường có hứng thú nhất chính là khiến cô bày ra động tác đến gái điếm cũng phải đỏ mặt để lấy lòng anh!

Anh thích nhìn Văn Tương Tư như vậy nhất, vừa khuất nhục vừa kiêu mị, thân thể mềm mại trắng nõn bị tay anh đùa nghịch, là hình ảnh kiêu diễm nhất. Anh không quan tâm muốn cô, nhưng lại không chịu dùng các biện pháp an toàn. Biết rõ cô dị ứng thuốc tránh thai, nhưng anh vẫn không để chính mình chịu một chút ủy khuất nào. Cô là gái điếm, anh chịu muốn cô, đó là vinh hạnh của cô!

Tĩnh Tri khóc rống mệt mỏi, giọng nói cũng khàn, cuối cùng cô vô lực buông quả đấm, nhưng vẫn chống cự đẩy anh. Cô khóc đến mắt đều sưng lên, mở cũng không mở ra được. Cô cảm giác mình đều bôi nước mắt, nước mũi ở trên mặt và trên người của anh, điều này làm cho toàn thân cô đều khó chịu, coi như là năm năm chật vật nhất kia, cô cũng chưa từng để cho mình dơ bẩn như vậy.

Mạnh Thiệu Đình thấy cô dần dần an tĩnh lại, rốt cuộc hơi thở dài một hơi. Anh vỗ nhẹ lưng của cô, cúi đầu nói một câu ở bên tai cô.

“Em đáp ứng tôi một điều kiện, tôi sẽ buông tha em, sau này cũng không quấy quấy lấy em nữa.”

Tĩnh Tri giật mình một chút, cô dùng sức dụi dụi mắt, có chút mờ mịt nhìn mặt anh. Vẻ mặt của anh rất nghiêm túc, lông mày nhíu lại rất chặt, mệt mỏi, tuyệt vọng và bị thương ở đáy mắt của anh quá nồng đậm.

“Anh, anh nói.”

Cánh tay Mạnh Thiệu Đình ôm cô hơi siết chặt một chút, sau đó buông ra. Anh tìm ở trong túi một lúc, tìm được một chiếc khăn tay sạch sẽ, anh lau sạch sẽ nước mắt, nước mũi trên mặt cô. Tĩnh Tri không có trốn, để mặc anh lau, nhưng trong ánh mắt đầy chờ mong.

Ánh mắt chờ mong này, thật con mẹ nó lại tổn thương anh.

“Đêm nay ở với tôi một đêm. Sau đó, từ nay về sau chúng ta sẽ không liên quan gì nữa.” Anh cười một chút, khóe môi kéo lên độ cong rất đẹp, nhưng nụ cười của anh không đạt đến đáy mắt.

Cứ như vậy, nồng đậm che một tầng đau thương không sao cả.

Tĩnh Tri rõ ràng run lên một cái, đáy mắt lập tức có chán ghét và xa cách.

Anh biết sẽ là phản ứng như thế, nhưng vẫn không nhịn được khó chịu một chút.

Sau đó anh cười một tiếng, đưa tay vỗ vỗ bả vai của cô, “Em yên tâm, tôi chỉ là có rất nhiều lời muốn nói với em. Nếu như tôi chạm vào em một chút, sẽ không được chết tử tế.”

Chán ghét trong mắt cô lui đi một ít, nhưng vẫn tràn đầy không tin thật đấy.

“Bạn bè ở trong này sẽ làm chứng, tôi còn muốn thể diện để tiếp tục sống.” Anh lại cười, tự mình cười nhạo mình, dễ chịu hơn là để người khác cười nhạo anh trước.

Dù sao mặt mũi của anh đã sớm mất hết, không quan tâm vò đã mẻ lại sứt một lần nữa.

Anh đương nhiên không phải dùng thời gian một đêm để khiến cô hồi tâm chuyển ý. Nói thật, điều kiện này là anh chợt thốt ra, có lẽ lúc này mới là suy nghĩ chân thật nhất trong lòng anh.

Chú thích:

(1) Quan nhị đại: là một từ mới chỉ những người làm trính trị đời thứ hai, là con của các quan chức cấp cao để dễ dàng xâm nhập vào bộ máy quyền lực, nhưng cũng để mô tả tất cả các hành vi xấu của con cháu quan chức cấp cao.

268. Chương 270: Tôi Sẽ Không Quên.

Chương 270: Tôi sẽ không quên.

Editor: May

Anh chính là không bỏ cô xuống được, muốn ở cùng cô nhiều thêm một lúc. Trong thời gian đó, giống như hai người bạn già vậy, không cần âm ỉ, không cần náo loạn, trò chuyện thật tốt là được rồi.

Đây là chuyện rất khó khăn ư? Trong bảy năm này, bọn họ chưa từng bình tĩnh ngồi xuống, mỉm cười nói mấy câu?

“Phó tiểu thư, Thiệu Đình sẽ không lừa cô.” Hà Dĩ Kiệt mở miệng, anh nói như vậy, tự nhiên là có đạo lý của anh.

Sự quan tâm của Mạnh Thiệu Đình với Phó Tĩnh Tri đã từng khiến anh giật mình. Vào hai năm trước, anh đi qua giúp Thiệu Đình một tay, cường ngành mua Tĩnh Viên đã bắt đầu khởi công từ trong tay người khác, tổn gấp đôi giá thị trường, đối phương lại hung hăng làm thịt Thiệu Đình một khoản mới bằng lòng buông tay.

Thiệu Đình mua đất không phải là vì khai phá đất đai, không phải là vì việc buôn bán, không phải vì lợi nhuận. Thiệu Đình chuẩn bị tròn một năm, lấy được bản vẽ hoàn chỉnh, muốn phục hồi Tĩnh Viên như cũ rồi tặng lại cho cô

Mà mua mảnh đất kia không bao lâu, Phó Tĩnh Tri liền mang theo đứa nhỏ đi đến nước Mỹ. Hà Dĩ Kiệt từng cho là Thiệu Đình sẽ bán đi, hoặc là làm gì đó để thu hồi chút tiền vốn, nhưng anh ta vẫn mất vô số nhân lực, tài lực vẽ xong bản vẽ Tĩnh Viên, động thổ khởi công vào năm cô rời đi.

Hà Dĩ Kiệt là một người đàn ông rất thực tế, anh cho rằng phương thức biểu đạt tốt nhất của một người đàn ông yêu một phụ nữ chính là cho cô tất cả những điều cô muốn.

Tĩnh Viên là nơi Phó Tĩnh Tri ở hai mươi hai năm, là tất cả ký thác tinh thần của cô. Ý nghĩa Tĩnh Viên đối với cô, gần như sắp vượt qua cương chiều của cha cô.

Thiệu Đình như vậy là nguyện ý không sợ phiền phức, không sợ phí tiền cho cô một Tĩnh Viên hoàn chỉnh. Chỉ bằng điểm này, Hà Dĩ Kiệt liền biết, Phó Tĩnh Tri là xương sườn mềm của Mạnh Thiệu Đình.

Làm bạn rất thân, Hà Dĩ Kiệt lại vẫn rất vui vẻ vì Mạnh Thiệu Đình có một xương sườn mềm như thế.

Tĩnh Tri lại nhìn Mạnh Thiệu Đình, từ đầu chí cuối bên môi anh đều mang ý cười bất cần đời. Nhưng cô dần dần tin anh sẽ chịu buông tay, cô liền cảm tạ trời đất .

“Được, tôi đáp ứng anh. Một buổi tối, không cho anh chạm vào tôi, không cho nói lời mạo phạm. Đến bình minh thì anh sẽ rời đi, không bao giờ xuất hiện nữa, cả đời cũng đừng xuất hiện nữa.”

Cô gần như là không thể chờ đợi anh biến mất? Rốt cuộc làm cho nụ cười của anh tiêu tan.

Anh ngưng mắt nhìn cô thật sâu, gần như nhìn thấu cả người của cô. Sau đó anh gật đầu, đứng lên, giữa môi mỏng nhẹ nhàng phun ra một chữ: “Được.”

Tĩnh Tri chống đất muốn đứng lên, lại không thành công.

Anh vươn tay ra, kéo cánh tay của cô, kéo cô đứng lên. Sau đó cầm tay cô đi về phía trước: “Chỉ là nắm tay giữa bạn bè.”

Bọn họ vào thang máy, sau đó ngồi trên xe của anh. Bàn tay của anh bị thương, đành phải lái bằng một tay, nhưng anh lái xe rất ổn định.

Hồi lâu sau, hai người đều không nói gì. Đến cuối cùng, vẫn là Tĩnh Tri mở miệng: “Tìm một khách sạn sạch sẽ đi.”

“Được.”

Anh gạt đầu, cuối cùng dừng xe ở bên ngoài khách sạn Lệ Tĩnh. Ngừng xe xong, anh mở cửa xe, đỡ cô xuống xe. Thân thể cô rất không thoải mái, bước chân không thể ổn định.

Anh đưa tay nắm tay cô, có lực và ấm áp: “Chỉ nắm tay thôi.”

Mướn phòng, cầm thẻ mở phòng. Anh nhờ phục vụ đưa tới thuốc giải rượu và thuốc dạ dày, sau đó kéo cô vào thang máy.

Phòng tầng cao nhất, khoảng ba trăm mét vuông, đi vào có thể trực tiếp nhìn thấy toàn cảnh thành phố C.

Anh đóng cửa lại, cười cười, khuôn mặt tươi cười rất đẹp mắt, người cũng rất đẹp trai.

“Ai có thể nghĩ đến, chúng ta thuê phòng đắt tiền nhất, không phải là vì làm tình.”

Tĩnh Tri nhú mày: “Anh nói không...”

“Xin lỗi, nhất thời quên mất...” Anh khoát khoát tay, vừa cười, đôi mắt lại lấp lánh.

“Tôi đi tắm, thay quần áo sạch sẽ.”

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Anh thấy cô rất xấu hổ, đứng không yên nên chủ động rời đi, quả nhiên cô lập tức thở dài một hơi.

Anh lại cười, không sao cả nhún nhún vai, đi phòng tắm.

Nửa giờ sau anh đi ra, mặc áo choàng tắm rất lớn, bọc lại rất chặt. Anh vừa ra tới liền nói với cô: “Rất xin lỗi, tôi mới vừa gọi điện thoại cho phục vụ, nhờ bọn họ

đưa hai bộ quần áo đến. Em đi tắm trước đi, chờ em đi ra tôi liền dọn dẹp thỏa đáng. Còn có, đợi lát nữa mang quần áo của em đến, tôi sẽ nhờ nữ phục vụ đưa cho em.”

Anh làm rất hoàn hảo, Tĩnh Tri ngược lại cảm thấy có chút không có ý tứ, cô gạt đầu đáp ứng: “Cảm ơn.”

Bọn họ quả thật khách khí như là lần đầu gặp nhau, nhưng thực ra...

Rốt cuộc bọn họ dây dưa bao nhiêu năm?

Lúc cô đi học liền yêu anh, sau khi cô rời đi thật lâu, anh hậu tri hậu giác động tâm.

Một giờ sau, hai người bọn họ mặc chính tề ngồi ở trên sofa, cách nhau ba mét.

Thời gian đã là một giờ sáng, thời gian của anh và cô không còn nhiều lắm.

Anh cảm thấy khó chịu, cô cũng cảm thấy khó chịu.

Anh khó chịu thời gian quá ngắn, quá ít. Cô khó chịu thời gian quá dài, quá xấu hổ.

Trái tim giống nhau, lại suy nghĩ tâm sự không giống nhau.

Thế nhưng ánh trăng thật xinh đẹp, ban công thủy tinh rộng lớn, ánh trăng chiếu vào như là dòng nước bạc xinh đẹp rơi đầy đất.

Không khí yên tĩnh giống như là âm thanh hạt giống chui ra từ dưới đất, thỉnh thoảng sẽ có vài âm thanh tích tắc, không biết truyền đến từ chỗ nào.

269. Chương 271:

Chương 271:

Editor: May

Hai giờ sáng.

Cô mệt mỏi, sau khi uống thuốc, thân thể đỡ đau hơn rất nhiều, nhưng mệt mỏi liền tới.

“Tĩnh Tri.”

Anh đánh võ yên lặng, cái tay bị thương kia càng đau lợi hại hơn, nhưng anh không muốn quăn.

“Chúng ta đi tới ban công ngồi một lúc.”

Ngồi ở trên ban công, cách nhau gần hơn.

“Tĩnh Tri, có phải em rất hận tôi không?”

Gật đầu, lại lắc đầu.

“Tĩnh Tri, em còn nhớ rõ phòng sách của em trong nhà họ Mạnh cũ không?”

Gật đầu.

“Tĩnh Tri, một đêm trước khi tôi đi công tác, tôi đã trở lại.”

Cô ngẩn người, ngẩng đầu nhìn anh, trong ánh mắt mang theo tìm kiếm.

Thân thể anh ngã về phía sau, tựa ở trên ghế dựa, nhắm mắt lại.

“Em đắp hai người tuyết rất xấu, nhưng đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ bộ dáng của chúng, miệng của chúng là nút áo hình trăng khuyết của em.”

“Em chỉ tặng tôi một cái áo lông cừu, tôi mặc năm năm, sau này mua rất nhiều, nhưng cũng không có thoải mái như chiếc áo kia. Có phải rất kỳ quái không?”

Tĩnh Tri muốn rơi lệ, cô cúi đầu, ngón tay xoắn lại một chỗ, ánh trăng chiếu đường vân lộn xộn trong lòng bàn tay cô.

“Em đoán lần đầu tiên tôi nhìn thấy em là khi nào?”

Tĩnh Tri giật mình ngẩn ra: “Không phải trong hôn lễ sao?”

Anh lắc đầu, sau đó hơi cười, ở trong ánh mắt tìm kiếm của cô, cố ý giả hoạt nhượng mi: “Tôi không nói cho em.”

Tĩnh Tri nặng nề nghiêng đầu đi, tựa hồ tức giận.

Anh cười ra tiếng, khóe môi nhếch lên, híp mắt nhìn cô: “Thật là một cô gái nhỏ ngốc nghếch, cô gái nhỏ.”

Tĩnh Tri càng tức giận, anh mắng cô ngốc? Cô mới không ngốc.

“Tĩnh Tri, ba giờ sáng rồi. Sáu giờ tôi sẽ rời đi, ba tiếng còn lại, tôi có một thỉnh cầu rất đường đột.”

Lòng của cô căng thẳng, nhìn anh: “Chuyện gì?”

“Chúng ta cứ ngồi ở chỗ này ngắm mặt trăng, nhưng em cách tôi gần một chút, có được không?”

Sắc mặt anh có chút trắng bệch, môi cũng trắng bệch, anh đặt một tay ở trên đầu gối, một tay dẫu ở phía sau, động tác hơi là lạ.

Cô ma xui quỷ khiến đi qua một chút, anh dùng tay trên đầu gối kéo cô: “Để tôi ôm em một chút.”

Nước mắt cô lập tức rơi xuống: “Mạnh Thiệu Đình, anh đừng như vậy, thực sự, thật sự không cần...”

“Cô bé ngốc, chỉ ôm một chút, em sẽ không mất một sợi tóc, tôi thề.”

Anh vươn tay với cô, hồi lâu sau này, cô nằm ở trên đầu gối của anh, bàn tay của anh dán sát vào tóc của cô.

Tóc của cô thật dài, như là một tơ lụa lạnh lạnh phôi bày trên đầu gối của anh.

Anh đưa tay vỗ về chơi đùa, cảm giác hoảng hốt giống như mình quay lại rất lâu trước đây, bọn họ cũng từng thân thiết giống như đêm nay vậy.

Dù cho sau này cả đời không gặp, anh cũng sẽ không quên ánh trăng đêm nay, cũng sẽ không quên anh cũng sẽ có tâm tình như vậy, chỉ vì một người phụ nữ... một người phụ nữ trong lòng anh.

“Mạnh Thiệu Đình, sau này không nên như vậy nữa, anh sống thật tốt, tôi cũng sẽ sống thật tốt, cảm ơn anh nói thích tôi. Nhưng cuộc đời một người sẽ không bước vào cùng một con sông đến hai lần, tôi cũng sẽ không ngã cùng một chỗ đến hai lần, nhưng tôi vẫn muốn nói một tiếng cảm ơn với anh, cảm ơn tình yêu của anh, cũng cảm ơn anh buông tay...”

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Cô nói xong lời cuối cùng, khóc không thành tiếng, nằm ở trên đầu gối của anh. Vai gầy yếu kịch liệt run rẩy, mà nước mắt không thể dừng lại, tùy ý tràn ngập, làm ướt nhẹ quần áo của Mạnh Thiệu Đình. Tay anh cứng ngắc ở trên tóc cô, trong ngực tràn ngập chua xót khổ sở như là thủy triều im hơi lặng tiếng kéo đến.

“Tình Tri, đừng nói nữa.” Giọng nói của anh có chút run rẩy, anh cố gắng muốn cười một tiếng, muốn lau nước mắt cho cô, nhưng bờ môi của anh đang run rẩy, tay cũng run rẩy lợi hại, tay đau sưng phồng đến mức anh chỉ muốn cắt đứt.

“Anh để cho tôi nói đi, để tôi nói hết ngọn nguồn chuyện này. Thiệu Đình... hai năm trước, lúc tôi mang theo Phi Đồng rời đi, tôi cũng đã tự nói với mình ở trong lòng, tha thứ cho anh, tha thứ sai lầm vô tâm của anh vào nhiều năm trước. Thậm chí tôi cũng tha thứ tất cả hành động của anh ở trong hôn lễ của tôi và Thiệu Hiên, thế nhưng tôi và anh thực sự đã kết thúc. Thiệu Đình, lúc tôi ký lên thoả thuận ly hôn, tôi và anh đã kết thúc... kết thúc, cũng sẽ không quay lại được. Thiệu Đình! Điều không quay lại được, tôi đã không yêu anh, tôi dùng thời gian dài như vậy để quên anh, không thể yêu anh nữa. Cầu anh đừng kéo tôi vào vạ kiếp bất phục nữa, có được không?”

270. Chương 272: Nụ Hôn Khắc Sâu Trong Tim (1)

Chương 272: Nụ hôn khắc sâu trong tim (1)

Editor: May

Cô chợt ngẩng đầu, đôi mắt rưng rưng nhìn anh, chớp cũng không chớp. Nước mắt kia rơi xuống từ trong đôi mắt đen, một giọt lại một giọt rơi vào trên tim của anh.

Cô thật không hề có cảm giác với anh, dù cô mang lực anh tặng theo, dù anh sinh bệnh thì cô cũng không đến thăm anh, dù cô cười khách khí với anh, nhưng những thứ đó cũng không cách nào nói rõ được gì, những thứ đó đều là chính anh ảo tưởng ra, là anh một bên tình nguyện, không quan hệ với cô.

“Được, được, tôi đáp ứng em. Kết thúc, chúng ta hoàn toàn kết thúc.” Anh vừa gạt đầu, vừa cười cười tái nhợt, sau đó anh tự tay nâng mặt của cô lên. Bỗng nhiên cúi đầu hôn nước mắt của cô, nước mắt kia mặn chát, là bi thương đau khổ, là cầu xin .

Tình Tri chậm rãi nhắm mắt lại, lông mi đen nhánh cuộn cuộn rơi xuống từng chuỗi nước mắt, môi của anh bao trùm ở trên đôi mắt của cô, nhẹ nhàng hôn hết toàn bộ nước mắt của cô. Tình Tri không né tránh, cũng không chống cự, cô chỉ chậm rãi ngẩng đầu lên, một dòng nước mắt lướt qua bên môi run rẩy, mà môi của anh cũng rơi xuống, chần chờ hồi lâu, rốt cuộc phủ lên môi cô.

Toàn thân Tĩnh Tri run lên, lông mi run nhẹ hồi lâu, cuối cùng vẫn không mở mắt ra.

Anh hôn cô, nhưng chỉ dán ở trên môi cô, nhẹ nhàng chạm vào.

Mạnh Thiệu Đình cảm giác nơi nào đó trong trái tim như đã sụp xuống phân nửa, rốt cuộc anh phải buông tay ra. Từ nay về sau, anh ở lại thành phố A, không trở lại nữa. Từ nay về sau, cô trải qua cuộc sống cô muốn, anh sẽ không xuất hiện trong cuộc sống của cô nữa, bọn họ chỉ có thể là người xa lạ.

“Tĩnh Tri, em phải sống tốt. Nếu có một ngày, em tìm được người trong lòng của em, em lập gia đình, thì đừng để cho tôi biết.”

Anh nhẹ nhàng buông cô ra, nhưng vẫn ôm cô vào trong ngực.

Tĩnh Tri gật đầu, cô không biết vì sao trong lòng của cô lại khổ sở như vậy? Cô cũng không biết vì sao nước mắt của cô lại không dừng được? Cô càng không biết vì sao cô lại bỗng nhiên lưu luyến ngực của anh như vậy? Thậm chí cô muốn anh ôm lâu thêm một lúc, cô muốn nhớ kỹ mùi hương của anh.

Mùi hương quen thuộc, bảy năm đều không thay đổi. Mùi hương quen thuộc xa xưa, từ mùa hè mười năm trước đến bây giờ, đều không có thay đổi. Từ nụ hôn đầu của bọn họ đến tối nay, nhiệt độ bờ môi quen thuộc của anh vẫn giống như kỷ ức sâu thẳm.

Cô yêu anh nhiều năm như vậy, gần như đã chết một lần mới làm cho mình giải thoát ra được. Cô sợ, rất sợ hãi. Yêu một người như vậy quá cực khổ, quá cực khổ.

Cô không chịu nổi, cô đã không phải là thiếu nữ ngu ngốc mười bảy mười tám tuổi, cô đã không có tư cách được ăn cả ngã về không, cô đã không có dũng khí dựa vào, không có dũng khí yêu một người đàn ông.

Đã là bốn giờ sáng.

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Cô đột nhiên cảm giác thời gian quá nhanh, cô đột nhiên cảm giác đêm quá ngắn, cô đột nhiên cảm giác ánh trăng đêm nay quá lạnh, quá thê lương.

Mà anh ôm cô, cô vẫn còn đang ở trong ngực của anh.

Cô muốn làm mình quên mất cừ hận trong quá khứ, quên mất cô là Phó Tĩnh Tri, quên mất anh là Mạnh Thiệu Đình, quên mất cô gả cho em trai của anh, quên

mất cô là một người mẹ. Chỉ một buổi tối hôm nay, chỉ hai tiếng này, chỉ phóng túng chính mình một lần cuối cùng.

Trở tay ôm ngược lấy anh, mặt của cô dán ở trên ngực của anh. Trên màn đêm xanh thẳm, bảy ngôi sao bắc đẩu sắp hàng chỉnh tề, mà chòm sao thợ săn gần như đã chuyển qua hướng bắc.

“Anh thấy được chòm sao thợ săn không?” Tĩnh Tri không có nước mắt, cô bỗng nhiên xoay người, chỉ cho anh nhìn sao trên trời.

“Ở nơi nào?” Anh ôm lấy cô, để cằm ở trên đỉnh tóc của cô, nhẹ giọng hỏi. Anh hoảng hốt cảm thấy, bọn họ giống như là một đôi nam nữ trong tình yêu cuồng nhiệt.

Mà anh thích cảm giác như thế, anh vốn là một người đàn ông vô tình và lạnh lùng, anh sống hơn ba mươi tuổi, chưa bao giờ từng thử qua hạnh phúc giữa khói lửa của người bình thường.

“Anh nhìn phía bắc bầu trời, nhìn thấy không? Có ba ngôi sao rất sáng xếp thành một hàng, đó chính là bảo thạch trên đai lưng thợ săn.”

Mạnh Thiệu Đình nhướn lông mi dài, môi mang theo ý cười. Anh đưa tay ra, chỉ chỉ bầu trời, phương hướng lại hơi nghiêng một chút: “Là ở đâu?”

Cô giống một đứa bé, nhìn sang ngay đầu ngón tay anh, nhúu chặt mảy, lại khoát khoát tay: “Không đúng không đúng, sang trái thêm chút nữa, nhìn thấy không? Ba ngôi sao xếp thành một hàng, rất sáng rất sáng.”

“Ồ đây ư?” Ngón tay của anh lại chuyển một chút, nhưng lại nhảy vọt qua chòm sao thợ săn.

Cô có chút gấp gáp, bĩu môi như là một đứa bé cố gắng muốn khoe món đồ chơi xinh đẹp với bạn mình.

“Là ở đây này, anh lại chỉ lệch rồi.” Cô dứt khoát nắm tay anh, sửa phương hướng anh chỉ sai.

Tay cô lạnh lạnh, nhưng lại trắng mịn trơn bóng, trái tim của anh như là đột nhiên bị người bắn trúng, cảm giác đau xót trong nháy mắt thổi quét toàn thân.

Cô nắm tay anh, cô nắm tay anh...

“Nếu như chòm sao thợ săn di động đến hướng nam, chính là sắp qua năm mới. Hồi bé, mỗi ngày tôi đều ngóng trông nó mau mau chuyển đến phía nam.”

Vẻ mặt cô khát khao, trong mắt hình trăng khuyết có ánh sáng rực rỡ. Cô nhớ tới thời thơ ấu của mình, thời thơ ấu chỉ có cha và Tỉnh Viên.

“Em rất thích ăn tết?”

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Anh ôn nhu hỏi, cầm ngược ngón tay của cô, động tác mười ngón giao nhau, lưu luyến vô hạn.

“Đúng, bình thường cha luôn luôn bận rộn nhiều việc, chạy đến trời nam đất bắc, tôi thường xuyên mấy tháng không nhìn thấy ông. Hồi bé rất hư vinh, nhìn thấy chị em đều mặc quần áo đẹp thì rất hâm mộ. Mà năm mới cha nhất định ở nhà, cha ở nhà sẽ mang tôi mua rất nhiều rất nhiều đồ tốt, vì thế tôi trông mong ăn tết nhất, cha có thể chơi với tôi từ giao thừa mãi cho đến qua hết tiết nguyên tiêu. Tôi thích ăn bánh trôi nhất, cha luôn luôn mang tôi đi ăn. Chúng tôi không đi khách sạn lớn, không đi cửa tiệm nổi danh. Cha mang theo tôi chui vào hẻm nhỏ, ăn nguyên tiêu ở trong quán ăn nhỏ rách nát. Nhưng thực sự là ăn rất ngon, tôi có thể một hơi ăn hơn hai mươi cái, sau đó đặt bát xuống liền bắt đầu khóc lớn.”

Cô bỗng nhiên cười, lại như ngại ngùng che miệng lại, đôi mắt phát sáng như là bảo thạch trên đai lưng thợ săn.

Anh cũng cười, cười thật sự đẹp mắt, mà gò má của anh cũng dán sát vào cô. Hai tay vòng ở trên eo cô, còn cô dựa vào trong ngực của anh, giữa bọn họ không có một chút khe hở.

“Tại sao em muốn khóc lớn hả? Chẳng lẽ là không thể ăn nguyên tiêu?” Anh hiểu kỳ hỏi, nghe cô nói nhiều như vậy, nói chuyện rất ôn nhu, thực sự là hạnh phúc.

271. Chương 273: Nụ Hôn Khắc Sâu Trong Tim (2)

Chương 273: Nụ hôn khắc sâu trong tim (2)

Editor: May

Cô liếc mắt nhìn anh một cái, dư quang khoe mắt mỉm cười, ánh mắt rất quyến rũ.

Sau đó chính mình nhin không được bật cười; “Tôi khóc vì tôi ăn quá nhiều, bụng đều phồng lên. Cha mua váy mới, ngày mai lại là mừng một tết, sao mặc được chứ? Đây chính là váy mini mới nhất được mua về từ Pari, làm theo số đo của tôi đấy.”

Anh cũng cười, cười hân nhẹ cô “Thật là một cô bé ngốc.”

Tỉnh Tri dần dần thu nụ cười, gục đầu xuống, tóc của cô trượt xuống hai vai, uốn quanh trên đầu gối của anh.

Tim của anh nhảy lợi hại, lại nhớ tới một bài thơ trong số những bài thơ anh nhớ không nhiều kia.

Túc tích bất sơ đầu, ti phát phi lưỡng kiên, oản thân lang tất thượng, hà xử bất khả liên?(1)

Anh cảm thấy khó chịu của anh làn tràn như dòng thác, anh không thể ẩn nhẫn, không thể khống chế, anh vòng chặt cánh tay ôm cô, rất chặt rất chặt. Cô gần như không thể hít thở, nhưng cô không muốn động, cô không muốn động chút nào.

Tĩnh Tri, Tĩnh Tri, có thể nếu không thích tôi, cũng đừng chán ghét tôi, đừng nói ghê tởm tôi, đừng chống cự tôi, đừng đẩy tôi ra.

Anh nhắm mắt lại, xung quanh viên mắt đau nhói khó chịu, tâm tư luôn luôn hỗn loạn của anh giống như lộ ra một chút rõ ràng.

Trăng sáng có thể làm chứng, có lẽ là anh yêu cô.

“Cha công tôi trở về, tôi khóc rồi ngủ thiếp đi, đến Tịnh Viên lúc nào tôi không biết. Lúc mở mắt ra, tôi ở trên giường nhỏ của tôi, bên gối đặt hai chiếc váy xinh đẹp rất chỉnh tề. Hai chiếc giống nhau như đúc, một là nhỏ, một là váy mới hơi rộng một chút, tôi cực kỳ vui vẻ, cười nhảy thay váy mới. Cha nhìn thấy tôi vui vẻ, râu cũng vui vẻ nhếch lên. Tĩnh Tâm, Tĩnh Nghi đều hâm mộ muốn chết, nhưng cũng không dám cướp váy mới của tôi như lúc trước, bởi vì cha hiểu tôi nhất, không cho phép bất luận kẻ nào đối xử không tốt với tôi.”

Nước mắt Tĩnh Tri lại rơi xuống, cô hơi hoạt động thân thể ở trong ngực anh, cúi người xuống, lại nằm ở trên đầu gối của anh, giọng nói của cô liền trở nên rầu rĩ.

“Ngày cha đi, còn cố ý muốn đích thân mua bánh trôi cho tôi ăn. Tôi ngồi ở trong xe, nhìn thân hình cao lớn của cha đi ở trên mặt tuyết, sau đó ông không nói một câu, ngã vào trên mặt tuyết, đã không còn hô hấp, cũng không có nhiệt độ. Tôi liều mạng khóc, liều mạng kêu, tôi dùng sức kéo ông, muốn kéo ông lên xe. Thế nhưng tôi thật vô dụng, tôi không có khí lực, tôi thậm chí còn làm con của tôi...”

“Tĩnh Tri!” Anh bỗng nhiên gọi tên của cô, cô mê man ngẩng đầu lên nhìn anh: “Thiệu Đình? Anh biết không? Cha đã chết, đứa nhỏ cũng đã chết, không phải tôi phá bỏ, không phải tôi phá bỏ.”

“Tĩnh Tri...” Anh thương tiếc nhìn cô, đưa tay ôm lấy cô, nhẹ nhàng hôn lên trán của cô, thống khổ nỉ non: “Tĩnh Tri, đều đã qua, đừng nhớ về quá khứ, đừng nhớ nữa được không?”

Hình như cô phục hồi tinh thần lại một chút, nhưng ánh mắt vẫn hơi đại ra. Cô ngây ngốc nhìn một điểm, mắt rất lớn rất sáng, nhưng không có một chút nước mắt.

“Tôi nghe được đứa nhỏ đang khóc, khóc tê tâm liệt phế. Tay nhỏ bé của nó giữ lấy bụng của tôi không muốn đi ra, thế nhưng cuối cùng, nó biến thành một vũng máu. Tôi thậm chí nhìn thấy tay nhỏ bé thành hình của nó, nó vẫn chưa tới năm tháng, nhưng không còn, không còn, không còn...”

Thân thể của cô mềm nhũn, mềm ở trong khuỷu tay của anh. Nước mắt anh rơi cuộc rơi xuống, anh nếm trải mùi vị còn đau khổ hơn cô gấp mười lần

“Tôi thường xuyên nằm mơ thấy nó, nó cười khanh khách bò trên mặt đất. Dáng dấp rất đáng yêu, lông mày và mắt giống anh, miệng và mũi giống tôi. Nó luôn luôn đưa tay muốn tôi ôm một cái, sau đó lại đột nhiên biến mất. Tôi giật mình tỉnh giấc, ôm chần ngồi ở trên giường, nhìn gian phòng rách rưới len lén khóc. Mà khi đó anh còn ở nước Mỹ, ném một mình tôi ở trong địa ngục.”

“Tôi van em, Tĩnh Tri.” Giọng nói của anh gần như không nghe được, mắt anh đỏ hồng nhìn cô, khàn giọng cầu xin: “Tôi van em, đừng nói nữa được không?”

Thần trí cô giống như có chút không rõ, mặt dần dần bắt đầu trắng bệch. Cô ôm dạ dày co rút, trong mắt bốc lên hơi nước, cô buồn bã nhìn anh, giọng nói nhỏ nhỏ.

“Thiệu Đình... Tôi đau, tôi đau...”

“Chỗ nào? Tĩnh Tri, đau chỗ nào? Đừng sợ, đừng sợ...” Anh hoảng loạn ôm lấy cô, thấy tay cô gắt gao để ở trên dạ dày. Anh hoảng hốt buông cô ra, muốn đi lấy thuốc cho cô, nhưng ngón tay của cô bỗng nhiên nắm lấy cánh tay anh.

Con người của cô có chút rời rạc, cô thật giống như đau đến hồ đồ, cố chấp nắm lấy anh không buông, trong miệng mơ hồ nỉ non: “Thiệu Đình, anh đừng đi công tác, đừng đi nước Mỹ, đừng rời khỏi em...”

Toàn thân anh đều run rẩy, anh cảm giác chân mình bắt đầu như nhũn ra, sau đó anh liền lao đảo nửa quỳ ở trên mặt đất. Anh ôm cô, thân thể của cô mềm nhũn cong lại, cô cuộn mình, hai tay đau đớn nắm chặt, móng tay đều đâm ở trong lòng bàn tay.

“Đừng đi công tác, đừng đi...”

Cô nỉ non một lần lại một lần, tựa hồ chìm vào trong cơn ác mộng vô biên, anh lại dần dần tỉnh táo, đỡ đỡ nhìn cô thống khổ.

Thẳng cho tới hôm nay, anh mới biết được cô đã từng chịu đựng thống khổ và giày vò vượt xa tưởng tượng của anh.

Anh không thể ích kỷ nữa, chỉ vì thỏa mãn tâm nguyện của bản thân, bức cô một lần lại một lần nhớ lại ác mộng đó. Anh không thể xuất hiện nữa, nhắc nhở cô tất cả quá khứ đã từng phát sinh kia. Nếu anh thật còn có mấy phần thật lòng với cô, nên cách xa cô, đến chết cũng không gặp lại, để cô yêu một người đàn ông khác, ở bên cạnh người đó, quên đi đau xót này.

Anh dùng sức đẩy ngón tay của cô ra, anh đứng lên như con rối, đi tới bên bàn rót một ly nước, lại lấy ra mấy viên thuốc rồi mới quay trở lại. Cô đã đau đến mất đi ý thức, trên môi tái nhợt có một vết máu đỏ tươi.

Anh không biết phải đau đớn đến mức nào mới có thể khiến cô cường ngạnh cắn nát môi mình.

Tim của anh có một lỗ thủng rất lớn, nhưng cũng đã chết lặng.

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Anh tỉnh ngộ, anh may mắn mình tỉnh ngộ không muộn. Nếu như anh tiếp tục hồ đồ nữa, sớm muộn gì cô cũng sẽ bị anh hại chết.

Mạnh Thiệu Đình ơi Mạnh Thiệu Đình, từ trước đến nay mày khôn khéo, sao gặp phải cô ấy, mày liền bắt đầu vờ ngớ ngẩn một lần lại một lần.

“Ngoan, uống thuốc, uống liền hết đau.” Anh đặt ly nước ở bên cạnh, ôm lấy cô nhẹ nhàng dỗ dành.

Chú thích:

(1) Đây là bài thơ trong “Nhạc phủ thi tập”, có 42 bài, “Tử Dạ ca” thuộc chương “Ngô ca”. Thiên “Nhạc chí” sách “Đường thư” chép rằng: “Tử Dạ ca” thuộc Tần khúc. Đời Tần có người con gái tên là Tử Dạ sáng tác ra khúc này, lời ca rất đau khổ.

Dịch nghĩa:

Đêm xưa chẳng chải đầu,

Tóc như tơ phủ kín đôi bờ vai.

Lả thân trên gối chàng,

Chẳng chỗ nào là không dễ thương.

272. Chương 274: Anh Không Phải Là Người!! (1)

Chương 274: Anh không phải là người!! (1)

Editor: May

Tóc của cô đều tán loạn, ướt mồ hôi nên dán ở trên mặt. Mặt cô trắng như tờ giấy, không có chút huyết sắc nào.

Anh chưa bao giờ biết cô có bệnh bao tử nghiêm trọng như vậy, nhưng trong trí nhớ, chưa từng thấy cô uống thuốc dạ dày trong thời gian sau khi kết hôn kia, có lẽ là cuộc sống năm năm kia đã giày vò ra bệnh này.

Anh lại tự trách thêm mấy phần, vẻ u ám dần dần tràn ngập giữa lòng mây.

Mạnh Thiệu Đình nắm cầm cửa cô, hơi dùng sức tách môi của cô ra. Anh bỏ thuốc vào, lập tức dứt nước cho cô. Cô nuốt thẳng cổ, khó khăn nuốt xuống, anh lại dứt cô uống nửa ly nước rồi mới ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng ôm chặt thân thể của cô.

Anh dán mặt trên mặt của cô, thẳng đến khi rên rỉ thống khổ của cô dần dần biến mất, sau đó mở mắt ra.

Mạnh Thiệu Đình bỗng nhiên buộc chặt cánh tay, hung hăng ôm cô một chút.

Sau đó anh chợt buông tay, buông cô ra. Anh đứng lên, ánh mắt nhìn đồng hồ treo tường, năm giờ năm mươi lăm phút.

Anh cười thoải mái, không quay đầu lại.

” Tỉnh Tri, tôi đi đây.”

Anh nói xong liền đi, từng bước một, không nhanh không chậm, vững vàng mà lại có lực.

Tỉnh Tri đứng bất động ở nơi đó, nhưng bả vai của cô bắt đầu run rẩy kịch liệt. Cô không có mở miệng nói anh đừng đi, chỉ nhìn anh cầm lấy áo khoác, đổi giày, đi tới trước cửa, kéo cửa ra.

Tim của cô ngừng đập, cô lại có thể toát ra một suy nghĩ cực kỳ hoang đường. Nếu như anh đứng lại, xoay người, nếu như anh nhìn cô, nếu như anh nói thêm một câu. Tỉnh Tri, tôi không muốn tách ra với em, vậy thì cô sẽ thỏa hiệp, cô nhất định sẽ thỏa hiệp.

Cô khấn nguyện và sợ hãi, tế bào toàn thân cô đều sắp nổ tung, đôi mắt của cô trừng lớn nhìn anh.

Thời gian giống như bị dừng lại, không tiếp tục nữa.

Anh tựa như muốn xoay người, Tỉnh Tri lập tức bịt miệng. Cô ngơ ngẩn nhìn bóng lưng của anh, ngơ ngẩn nhìn gò má của anh, anh đã há miệng chuẩn bị nói gì đó với cô...

“Ting tang!”

Đồng hồ treo tường bỗng nhiên vang lên một tiếng ting tang, tròn sáu giờ.

Anh và cô cũng không biết đồng hồ treo tường nơi này sẽ gõ vang vào lúc mười hai giờ sáng, sáu giờ sáng, mười hai giờ trưa, sáu giờ tối.

Anh phảng phất nghe được tiếng cảnh tỉnh, lập tức xoay người lại, kéo cửa ra. Thân thể cao to chỉ hơi dừng lại, sau đó liền biến mất ở phía sau cửa.

Vào lúc cửa phòng bị anh nhẹ nhàng đóng lại.

Tỉnh Tri im lặng gọi tên của anh, hai chân cô mềm nhũn, ngã trên mặt đất.

Mặt của cô dán ở trên sàn nhà lạnh lẽo, cô cảm giác xung quanh mình đều là bóng tối... bóng tối vô biên vô hạn.

Cô bị bóng tối dày đặc và lạnh lẽo vây quanh, chỉ cảm thấy tay chân và thân thể không phải là của cô, gian phòng trống rỗng, tâm cũng trống rỗng.

Từ nay về sau, thế giới của cô không còn có người này .

Cô đã đạt được mong muốn, cô nên cảm thấy thỏa mãn, cô nên uống ba bình rượu chúc mừng, cô nên hưng phấn quên hết tất cả, thế nhưng lúc này cô chỉ cảm giác mình đã chết.

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Cô không yêu anh, cô đã sớm không yêu anh, cô thề bây giờ trong lòng cô không hề có tình yêu với anh. Nhưng vì sao cô cảm giác đau đớn giống như truyền khắp toàn thân, đuổi thể nào....đuổi thể nào cũng không thể thoát khỏi?

Sáng sớm cuối mùa xuân của thành phố C vẫn có sương mù nồng đậm, xe trên đường cao tốc còn rất thưa thớt, mặc dù trời đã sáng một chút, nhưng vẫn cần đèn để lái xe.

Lúc này Mạnh Thiệu Đình mới cảm thấy tay bắt đầu đau kịch liệt, anh mở đèn trong xe, liếc mắt nhìn mới phát giác cái tay kia đã hoàn toàn sưng lên, không biết có bị thương đến xương cốt hay không? Đổ đến dọa người, lại không có vết thương.

Anh không ngủ cả đêm, lại uống rượu, làm ầm ĩ với cô. Một đêm này sớm đã kiệt sức, lúc này tuy lái xe một tay có một chút lực bất tòng tâm, nhưng cũng may sáng sớm ít xe, anh một đường bình an ra khỏi đường cao tốc.

Lúc này đã qua buổi trưa, thành phố A nổi danh khí trời nóng bức, sáng sớm thành phố C còn mang cảm giác mát mẻ, nhưng lúc này thành phố A đã có người

bắt đầu mặc T-shirt ngắn tay. Vào thành phố, Mạnh Thiệu Đình liền cảm giác mình có chút không nhịn được, toàn bộ cánh tay trái của anh đều tê dại, xương cốt đều như đang đau nhức, mà cơn buồn ngủ lại bắt đầu tập kích tới. Chỉ vừa mới mất tập trung, tay lái liền lệch một chút, trực tiếp đụng vào chiếc xe vận tải nhỏ.

Vào lúc xe đụng vào nhau, anh theo bản năng muốn đánh tay lái, không ngờ cánh tay trái hoàn toàn không nâng nổi, anh ngây ngốc nhìn xe mình đụng vào. Tài xế trong buồng lái xe vận tải nhỏ bị dọa há hốc miệng, trong đầu Mạnh Thiệu Đình chỉ toát ra hai chữ: kết thúc. Sau đó chính là tiếng va chạm kịch liệt, đau đớn tràn ngập toàn thân, mà anh chỉ cảm giác được đau đớn ngăn ngủi, sau đó liền rơi vào trong bóng tối mờ mịt.

273. Chương 275: Anh Không Phải Là Người (2)

Chương 275: Anh không phải là người (2)

Tĩnh Tri trở về nhà, nữ giúp việc đã dẫn Tiểu Tử đi chơi, cô tắm rửa rồi nằm xuống giường, vừa nằm xuống liền ngủ đến trưa, lúc cô mở mắt, nhện không được rên rỉ một tiếng, đầu như muốn nổ tung, xương cốt cả người muốn rã ra, mà mắt mở không lên, cô mệt mỏi xoa xoa thân thể rã rời, lại còn không ngừng dụi.

Trong lòng Tĩnh Tri có chút sợ hãi, cô khoác áo đứng lên, đi tới phía trước cửa sổ, liền thấy Tiểu Tử được người giúp việc dẫn đi chơi xuất hiện, đang chơi đùa, trong lòng cô yên tâm một chút, mà theo sát sau, lại mang tất cả mảng lớn sợ hãi, âm thầm sợ hãi.

Tĩnh Tri đứng ngây ngốc trước cửa sổ một chút, liền đi tắm rửa, chờ cô thu dọn xong đi ra, ngồi lau tóc ở bàn trang điểm, mí mắt lại bắt đầu dụi lên.

Cô dứt khoát để khăn mặt xuống, ra sức xoa xoa mí mắt của mình, chỉ lát sau, lại dụi mấy cái, cô thở dài, đây là sao?

May mà Tiểu Tử đã trở về, lập tức tâm tư của cô liền bị chuyển hướng, ăn cơm trưa với con, lại dỗ bé ngủ, liền quảng chuyện mí mắt không ngừng dụi tới chín tầng mây.

Sau khi Tiểu Tử ngủ, Thanh Thu gọi điện thoại tới, là hỏi tình hình của cô, trong điện thoại, hai người chưa nói được mấy câu, Tĩnh Tri nghe được lời nói áy náy của Thanh Thu, vốn trong lòng có chút tức giận liền biến mất, hai người nói mấy câu, rồi nói tạm biệt.

Gần lúc cúp điện thoại, Tĩnh Tri bỗng nghĩ đến Tương Tư, liền thuận miệng hỏi một câu, không ngờ giọng nói của Thanh Thu bỗng nghẹn ngào, hơn nửa ngày, cô ấy mới chậm rãi nói một câu: “Tĩnh Tri, Tương Tư sinh non ở bệnh viện.”

“Cái gì?” Thân thể Tĩnh Tri bỗng cứng đờ, cô luôn thích Tương Tư, cô ấy xinh đẹp lại hoạt bát, tâm tư lại cực kì đơn thuần, so với Thanh Thu luôn có tâm sự nặng nề, bộ dáng của cô ấy luôn luôn vui vẻ, mà tối qua, mặc dù cô ấy và Hà Dĩ Kiệt có chút kì lạ, thế nhưng, tóm lại vẫn là tươi cười vui vẻ, bộ dạng hoạt bát, đang tốt lành, sao lại sinh non?

“Chính là hôm qua lúc cậu và Thiệu Đình rời đi không lâu, chúng ta cũng đi khách sạn nghỉ ngơi, sau đó ... Buổi sáng hôm sau thức dậy Tương Tư lại gọi điện cho mình, nói cô ấy đang ở bệnh viện, cô ấy sinh non ... Mình, mình hỏi cô ấy, cô ấy chỉ khóc, một chữ cũng không nói.”

“Bây giờ mình tới liền, ở bệnh viện nào?” Tĩnh Tri biết sinh non đối với người phụ nữ có bao nhiêu tổn thương, mà Tương Tư vẫn còn trẻ, cô ấy biết cái gì? Bây giờ nhất định đã sợ hãi muốn chết, còn có, Hà Dĩ Kiệt đâu? Sao anh ta lại không ở bên cạnh Tương Tư.

“Được, mình biết bệnh viện này, mình tới liền, Thanh Thu, Hà Dĩ Kiệt đâu? Sao anh ta lại không ở bên cạnh Tương Tư?”

Giọng nói của Thanh Thu mang theo chút tức giận, Thanh Thu cười lạnh mấy tiếng: “Hà Dĩ Kiệt? Cậu nhắc tới anh ta? Anh ta là đàn ông sao? Biết rõ Tương Tư mang thai, còn ép cô ấy lần qua lần lại, đây không phải là định giết chết Tương Tư?”

“Tớ đi theo bác sĩ nghe được lí do, Tĩnh Tri, tớ tức muốn chết rồi, tớ chưa bao giờ gặp một người đàn ông vô sỉ tới vậy, xem như anh ta và Tương Tư có thù hận sâu sắc, cũng không nên dùng phương thức như vậy chà đạp người chứ? Dù sao đó cũng là con của anh ta, là một mạng người đó.”

Thanh Thu càng nói càng tức, Tĩnh Tri cũng cảm thấy tức giận, cô chỉ nghe Thanh Thu nói vậy mà đã không nhịn được tức giận và thương cảm, mà Tương Tư thì sao? Cô ấy mới học năm ba đại học, cô ấy vừa mới bước qua tuổi hai mươi, sau này cô ấy phải làm sao?

Tĩnh Tri lái xe đến bệnh viện, Tương Tư đang ngủ, vẫn không thấy bóng dáng của Hà Dĩ Kiệt, nhưng Thẩm Bắc Thành đứng ở bên ngoài phòng bệnh, không biết nói chuyện điện thoại với ai, mày chạy lại, về mặt u ám.

Vành mắt Thanh Thu sưng đỏ, chỉ là một lần lại một lần lau mồ hôi lạnh trên trán của Tương tư, cô ấy ngủ không yên, môi phiếm đen, mà mắt cũng sưng đỏ như hột đào, hiển nhiên khóc rất lâu.

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Tĩnh Tri vừa thấy Tương Tư lúc này, nước mắt liền rơi xuống, Thanh Thu hoảng sợ vội vàng kéo cô qua phòng nghỉ kế bên, đóng cửa lại, lúc này mới ngồi xuống sofa, nước mắt cũng rơi xuống, cô nghiêng người nói: “Tĩnh Tri, Hà Dĩ Kiệt anh ta không phải người, không phải người!”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tớ nhớ lúc trước, quan hệ của bọn họ cũng không giống như bây giờ, đang tốt đẹp, sao lại như vậy...”

Thanh Thu lắc đầu, cô mờ mịt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng nước mắt lại chảy xuống: “Tĩnh Tri, cậu không biết, hơn hai năm, vẫn luôn là như vậy, không biết anh ta đã hành hạ Tương Tư bao nhiêu lần, thế nhưng, tớ bất lực, ngay cả Thẩm Bắc Thành, anh ấy cũng không chịu được, thế nhưng anh ấy cũng không có cách nào...”

“Vì sao lại không có cách? Người đều phải chết, chẳng lẽ cứ để Hà Dĩ Kiệt tiếp tục tùy tiện như vậy? Chẳng lẽ không có luật pháp?”

Mặt Tĩnh Tri vì tức giận mà đỏ rần, cô thở thật mạnh, ngồi trên sofa nửa ngày cũng không có phản ứng.

Thanh Thu cười khổ một tiếng: “Tĩnh Tri, không ai có thể làm gì được Hà Dĩ Kiệt, Thẩm Bắc Thành không được, Mạnh gia cũng không được, tớ và cậu, càng không được.”

Tĩnh Tri gắt gao cắn chặt môi, bỗng nhiên cười, chút ý cười kia lại mang theo vài phần lạnh buốt: “Phải không, vậy chúng ta cứ nhìn Tương Tư trải qua cuộc sống nửa sống nửa chết ấy, chúng ta xem như không có việc gì nhìn Tương Tư cả ngày cười cười lấy lòng, sau đó tự an ủi mình, cơ may của cô ấy không phải quá kém? Chúng ta cứ như vậy làm bạn bè của cô ấy? Cứ như vậy phụ một tiếng chị của cô ấy với chúng ta?”

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

“Thế nhưng có thể làm gì? Chúng ta đi kiện anh ta? Ai có thể kiện được anh ta? Lại nói, lúc đầu Tương Tư chủ động đồng ý làm tình nhân của hắn, hiện tại đi kiện ngược lại anh ta, ai tin?”

Thanh Thu cũng rối lên, chẳng lẽ cô không khổ sở? Thế nhưng cô có thể làm gì? Ngay cả Thẩm Bắc Thành cũng không có cách nào, cô chỉ là một cô gái không quyền không thế không cha không mẹ thì phải làm sao?

“Tương tư chủ động đồng ý làm tình nhân của anh ta? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Tĩnh Tri nghe không hiểu, xem bộ dáng của Tương Tư, cũng tốt không có yêu thích Hà Dĩ Kiệt, vì sao cô ấy lại đồng ý làm tình nhân của anh ta?

“Lúc trước nhà Tương Tư gặp chuyện không may, là Hà Dĩ Kiệt ra mặt an táng cha mẹ cô, Tương Tư vì báo ân, mới đồng ý làm người phụ nữ của hắn.”

274. Chương 276 : Hành Hạ Cực Kỳ Bi Thảm (1)

Chương 276 : Hành hạ cực kỳ bi thảm (1)

Editor : May

Ngón tay Thanh Thu chống trán, chỉ cảm thấy đầu đau đến muốn nứt ra. Tại sao cô có thể không tự trách, không hối hận đây? Cô đã từng thấy Tương Tư khác thường mấy lần, thế nhưng cô không để ở trong lòng. Cô không ngờ sự việc đã đến trình độ nghiêm trọng như vậy, thẳng cho tới hôm nay, cô nhìn thấy cả người Tương Tư đầy máu tươi.

Tĩnh Tri lắc đầu liên tục, vừa hận vừa tức: “Cô bé thực sự là hồ đồ, coi như là ân tình lớn bằng trời, cũng không nên bán chính mình!”

“Bây giờ nói những thứ này thì có ích lợi gì? Tôi nghe Bắc Thành nói, hình như nhà họ Hà có ân oán gì đó với trong nhà Tương Tư, vì thế Hà Dĩ Kiệt mới có thể ngược đãi Tương Tư như vậy. Phụ nữ của anh ta chưa bao giờ từng gặp phải những chuyện này.”

“Thanh Thu, phải nghĩ biện pháp thôi. Cô xem lần này Tương Tư sinh non, Hà Dĩ Kiệt lại quản cũng không quản liền đi. Sao tim của anh ta lại ngoan độc như vậy? Nếu lại náo ra một chuyện như vậy, chẳng may Tương Tư xảy ra chuyện gì, chúng ta hối hận cũng đã muộn!”

Tĩnh Tri có chút bối rối, cô không muốn quản trước đây như thế nào, cô chỉ quan tâm một vấn đề, chính là sau này Tương Tư phải làm sao? Cô không sợ Hà Dĩ Kiệt, nếu muốn trở mặt, cô cũng không quan tâm. Nói chung, Tương Tư gọi cô một tiếng chị Tĩnh Tri, cô sẽ không có biện pháp mở mắt trừng trừng nhìn cô bé như vậy.

Thanh Thu nhíu chặt mày, vừa muốn nói gì đó, Thẩm Bắc Thành bỗng nhiên cầm điện thoại xông vào. Anh ta có chút cổ quái liếc mắt nhìn Tĩnh Tri một cái, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng lại nhịn xuống, sau đó anh ta nhìn về phía Thanh Thu, ngữ điệu gấp gáp: “Thanh Thu, bên thành phố A xảy ra chuyện lớn, hiện tại anh nhất định phải chạy trở về. Em và Tĩnh Tri chăm sóc cho Tương Tư trước, anh hết bận chuyện bên kia, sẽ đến đón mọi người!”

“Xảy ra chuyện gì?” Thanh Thu thấy thần sắc hoang mang của anh, không khỏi hỏi ngay.

Tĩnh Tri cũng nghi hoặc nhìn về phía anh ta, giữa lòng mày cũng có mấy phần hoảng loạn. Vừa rồi lúc Thẩm Bắc Thành xông tới, mí mắt cô lại điên cuồng nhảy mấy cái.

“Là một người bạn xảy ra chuyện lớn, tôi nhất định phải chạy trở về giúp. Các người đừng lo lắng, mặc dù chuyện xảy ra đột ngột, nhưng cũng may không có vấn đề gì lớn. Hiện tại anh chạy trở về, giải quyết xong chuyện liền gọi điện thoại cho em. Thanh Thu, Tĩnh Tri, anh đi trước, các người chăm sóc Tương Tư cho tốt.”

Thẩm Bắc Thành nói, nét mặt lại lúng túng, nhưng anh không có thời gian dừng lại. Mạnh Thiệu Đình xảy ra tai nạn xe cộ, mặc dù không có lo lắng về tính mạng, nhưng nghe ý An Thành, anh ta bị thương ở chân, hơn nữa tình huống rất không lạc quan.

Trước khi vào phòng giải phẫu, anh ta nửa tỉnh nửa mê dặn An Thành ngàn vạn lần không thể nói tin tức anh ta gặp chuyện không may cho Tĩnh Tri, vì thế lúc này anh mới có thể giấu giếm.

Kỳ thực, anh thật rất muốn nhìn một chút, Phó Tĩnh Tri nghe được tin tức này sẽ không khống chế được, hay sẽ vẫn thờ ơ.

Thế nhưng dù sao Mạnh Thiệu Đình cũng là anh em tốt của anh, anh chỉ có thể nghe theo căn dặn của anh ta.

Bên này Thẩm Bắc Thành vừa đi, tâm Thanh Thu liền rối loạn. Cô ấy là một bộ dáng mất hồn mất vía, hoàn toàn không có biện pháp chăm sóc bệnh nhân. Tĩnh Tri cố gắng khuyên cô ấy tới phòng nghỉ ngơi trước, để cô chăm sóc Tương Tư. Mặc dù Thanh Thu có chút lo lắng, nhưng cô ấy hoảng sợ bởi vì Thẩm Bắc Thành bỗng nhiên nói có chuyện nên rời đi, cũng không rảnh phân tâm chăm sóc Tương Tư nữa, chỉ đành đáp ứng Tĩnh Tri.

Tĩnh Tri dàn xếp tốt cho Thanh Thu, lại an ủi cô ấy mấy câu mới đi ra ngoài.

Lúc cô đi ra, Tương Tư đã tỉnh, hai mắt lớn ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn càng trở nên diêm dâm đáng yêu. Cô bé nghe được động tĩnh, con người xoay chuyển, khi ánh sáng đen bóng nhìn thấy Tĩnh Tri xuất hiện liền âm thầm đi một chút.

Lòng Tĩnh Tri chưa xót khó nhịn, nhưng vẫn cố gắng nặn ra một nụ cười: “Tương Tư, tỉnh? Có đói bụng không? Chị chuẩn bị cháo cho em nhé?”

Tương Tư vô lực lắc lắc đầu, bên môi nổi lên ý cười trắng bệch. Cô bé mở lớn mắt, ánh mắt lướt qua Tĩnh Tri nhìn về phía cửa. Cửa phòng bệnh vẫn đóng chặt, mà cô bé cũng cứ nhìn si ngốc như vậy.

Tĩnh Tri nhìn chưa xót, nhịn không được che miệng quay đầu đi.

Qua hồi lâu, giọng nói suy yếu của Tương Tư bỗng nhiên vang lên: “Chị Tĩnh Tri...”

“Aizz, có phải khát rồi không?” Tĩnh Tri vội vàng rót một ly nước đi tới, cô nâng giường lên, nhét một gối mềm mại ở sau lưng cô bé. Chỉ một động tác như vậy, Tương Tư liền thở hồng hộc, mồ hôi chảy một thân.

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Tĩnh Tri cầm một cái khăn mặt sạch sẽ tỉ mỉ lau tay, lau mặt cho cô bé, cô cúi đầu không dám nhìn biểu tình của Tương Tư, dần dần lại có một giọt nước mắt lăn xuống, rơi vào mu bàn tay của cô.

Tĩnh Tri ngừng lại, đau lòng nhìn Tương Tư. Cô bé cố chấp và quật cường mở lớn mắt rơi lệ, nhưng không chịu phát ra một chút âm thanh.

“Tương Tư, đừng khổ sở, trên người còn đau không? Nếu không thoải mái thì nói với chị, không nên cố nén ở trước mặt chị, biết không?”

Nước mắt Tương Tư rơi càng nhanh hơn, cô bé run rẩy gọi một tiếng chị Tĩnh Tri, bỗng nhiên liền nhào vào trong lòng Tĩnh Tri, sau đó oa một tiếng khóc rống lên...

“Không khóc, Tương Tư không khóc, không có việc gì, không có việc gì? Đừng sợ, đều đã qua...”

Tĩnh Tri ôm cô bé nhẹ nhàng đỡ, nước mắt cũng rơi xuống theo, Tương Tư khóc lớn hồi lâu mới dần dần dừng lại nghẹn ngào.

Tĩnh Tri lấy khăn tay cẩn thận lau sạch sẽ nước mắt cho cô, lại đỡ cô nằm xuống, sau khi dứt cô uống nước, uống thuốc, gọi điện thoại đặt cơm, mới ngồi xuống bên giường của cô bé.

Tương Tư tựa hồ tốt hơn trước khi khóc nhiều, trên mặt cũng có một chút huyết sắc, nhưng ánh mắt của cô bé vẫn vô cùng trống rỗng, giống như là cục diện đáng buồn.

“Tương Tư, em tính toán sau này làm sao?” Mặc dù biết hỏi vấn đề này sẽ làm cô bé nhớ tới chuyện khổ sở, nhưng Tĩnh Tri vẫn hỏi ra miệng. Cô không thể ngồi yên không để ý đến chuyện của Tương Tư, cô không thể nhìn cô gái tốt như thế lại gặp phải đau khổ và nhục nhã lớn như vậy.

Tương Tư giật mình, nhếch miệng nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

“Làm sao bây giờ? Chị, chị nói đời này em còn có thể làm sao? Em đã dơ bẩn, mặc kệ thế nào, đều bẩn đến em cũng buồn nôn. Chị nhìn em đi, em mới hai mươi tuổi, em còn đang đi học, nhưng em lại làm tình nhân của người khác, còn mang thai, sinh non. Cô gái đáng chết như em làm sao còn có tương lai, làm sao còn có tương lai? Chỉ là không như ý trộn lẫn một ngày lại một ngày, em chỉ mong em có thể sớm chết một chút, nếu chết thì em cũng không cần chịu tội như vậy nữa...”

Cô nói xong lời cuối cùng, giọng nói hơi nghẹn ngào, một hàng nước mắt lăn xuống dọc theo hai má thanh tú, trượt ra một vết nước nổi bật.

“Đừng nói như vậy. Tương Tư, trên đời không phải không có hố sâu, trước đây chị cũng tuyệt vọng như vậy, chị cũng cho là ngoài chết ra thì chị không còn đường nào khác. Thế nhưng Tương Tư, sau khi sống tiếp mới biết được sống sót là chuyện quan trọng như thế nào! Em còn trẻ, tại sao em không có tương lai? Mặc kệ bây giờ em đã trải qua chuyện gì, mặc kệ trên người của em xảy ra chuyện gì, ở trong mắt chị, Tương Tư vĩnh viễn là một cô gái xinh đẹp trong sạch.”

Giọng nói lúc này của Tĩnh Tri đặc biệt thành khẩn, ánh mắt của cô ôn nhu và kiên định nhìn Tương Tư, tựa hồ chỉ cần cô bé nhìn ánh mắt của cô, cô bé sẽ không tự chủ được mà tin tất cả lời của cô.

275. Chương 277: Hành Hạ Cực Kỳ Bi Thảm (2)

Chương 277: Hành hạ cực kỳ bi thảm (2)

Editor: May

Trong lòng Tương Tư bốn bề dậy sóng, cô chưa bao giờ nghe người ta khuyên bảo cô như vậy, giống như vào lúc sắp chết khát, có người cho cô một ly nước lớn

Nước mắt cô tuôn rơi, chăm chú bắt lấy tay của Tĩnh Tri, trong giọng nói lại tràn đầy hốt hoảng: “Chị Tĩnh Tri, chị không biết đâu, Hà Dĩ Kiệt anh ta là một tên biến thái, là người điên, anh ta... anh ta luôn luôn dùng thủ đoạn giày vò em. Tối hôm qua, tối hôm qua anh ta nhìn thấy em nôn mửa, buộc em mua que thử thai, kết quả em mới biết được em mang thai. Kinh nguyệt của em không tới hai tháng, kinh nguyệt của em luôn luôn không chính xác, vốn không nghĩ tới là mang thai. Hơn nữa em vẫn luôn uống thuốc tránh thai đúng hạn, thế nhưng... thế nhưng em thật mang thai. Anh ta tức giận, anh ta nói em thiết kế anh ta, muốn dùng mang thai trói chặt anh ta...”

Khóe môi Tương Tư co quắp mấy cái, bỗng nhiên nước mắt ào ào trào ra. Cô lập tức nhào vào trong lòng Tĩnh Tri, khóc tê tâm liệt phế, nước mắt cô nóng bỏng cháy người, giọng nói của cô run run gần như muốn đứt rời.

Tĩnh Tri chỉ cảm giác lưng mình rét run, trong lòng ngực cô tràn ra phần nộ vô biên vô hạn, cô gần như hận không thể cho tên cầm thú - Hà Dĩ Kiệt kia một dao!

“Anh ta tức giận, liền bắt đầu giày vò em. Lúc đầu vẫn ổn, em còn nhịn được, thế nhưng về sau, không biết anh ta lấy từ đâu ra những thứ đồ chơi đó, lớn như vậy... dài như vậy ... anh ta hung hăng nhét những thứ đó vào phía dưới của em, bụng của em đều bị anh ta đâm nát. Chị Tĩnh Tri... em khóc cầu anh ta, em đau

dữ dội... Nhưng anh ta vẫn không thu tay, cuối cùng em bắt đầu chảy máu. Đứa bé trong bụng em đã chết, chị Tĩnh Tri, đứa nhỏ bị anh ta đâm chết, đã chết, không còn gì nữa...”

“Tương Tư, Tương Tư, em đừng nói nữa, đừng suy nghĩ. Quên đi, quên đi, em sẽ không chịu nổi ...”

Nước mắt Tĩnh Tri như suối trào, dù cô nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra trên đời này sẽ có đàn ông như vậy. Cô từng cho rằng Mạnh Thiệu Đình đã xem như là thủ đoạn độc ác, thế nhưng bây giờ so với Hà Dĩ Kiệt, anh không đáng kể chút nào! Hà Dĩ Kiệt làm ra chuyện cực kỳ bi thảm như vậy, anh ta còn là một con người sao?

“Chị Tĩnh Tri, anh ta ném một mình em trong khách sạn, anh ta cứ như vậy mà bỏ đi. Em theo anh ta hơn hai năm, coi như em chọc anh ta tức giận mấy lần, nhưng cũng không đến mức anh ta không để ý đến sống chết của em? Huống chi em hoàn toàn không biết em mang thai, cho tới bây giờ em cũng không muốn dùng mang thai trói buộc anh ta. Chị Tĩnh Tri, chị nói đi, sao tâm đàn ông lại ngoan độc như vậy? Sao lại ngoan độc như vậy? Dù anh ta không muốn đứa nhỏ, cũng không cần dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy chứ? Chắc nó rất thống khổ, rất khó chịu, cứ như vậy bị người ta giết chết tươi...”

“Tương Tư...” Tĩnh Tri không biết nên khuyên cô bé như thế nào. May là cô bé nói nhiều, thân thể không chịu được, lại khóc một hồi liền ngủ đi.

Tĩnh Tri thở một hơi dài nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy trong lòng đời sông lấp biển, rất khó chịu. Cô đứng lên, đi tới trước cửa sổ, không biết trời trở nên âm trầm từ lúc nào. Cô cứ ngây ngốc nhìn trời âm u bên ngoài, giống như là khói mù dày đặc nặng nề đặt ở trong lòng cửa cô.

Vì sao từ xưa đến nay, nhận hết thương tổn và khuất nhục đều là phụ nữ? Vì sao cô gái mềm mại giống như hoa nhũ này lại phải gặp chuyện tàn nhẫn như thế? Cô nên làm cái gì bây giờ? Tương lai của Tương Tư sẽ như thế nào? Tĩnh Tri chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, mà những lời của Tương Tư như là cái đục khắc vào tim của cô, bức bách cô, khiến cô không ngừng rơi nước mắt...

Mà lúc này ngoài cửa lại đứng một người, nét mặt anh giống như có vài phần suy sụp, ngược lại với vẻ tối tăm và lạnh lùng lúc trước, ngược lại với dáng vẻ cao cao tại thượng, trên ngón tay anh kẹp một điều thuốc, nhưng ánh mắt lại rơi vào trên cửa phòng bệnh đang đóng chặt.

Trong hành lang dần dần nhiều người hơn, đột nhiên có y tá hoặc là bác sĩ vội vã đi qua. Sẽ có người liếc anh một cái, nhưng cũng chỉ là ném qua chút tò mò.

Trên đầu ngón tay truyền đến một trận đau nhức kịch liệt, là thuốc lá sắp cháy hết, khiến anh ngược lại thanh tĩnh.

Hà Dĩ Kiệt lại liếc mắt nhìn cửa phòng đang đóng chặt kia, âm thanh khóc rống vừa rồi của cô, anh đều nghe hết vào trong tai, đáy lòng cũng có chút rung động nói không nên lời, đang lặng yên không một tiếng động sinh sôi.

Ở chung một chỗ hai năm, kỳ thật anh sớm đã biết Văn Tương Tư là người phụ nữ như thế nào. Ngược đãi, dày vò cô không phải là bởi vì cô, chỉ là bởi vì xuất thân của cô.

Anh sớm đã dồn mình đến ngõ cụt, không thể quay đầu lại.

Đứa bé này của cô không thể lưu lại, ít nhất là hiện tại, ít nhất là vào lúc này, cô không thể giữ đứa bé này.

Mặc kệ anh muốn hay là không muốn, cũng không thể lưu.

Tối hôm qua anh làm những chuyện đó với cô, tương lai anh tất nhiên sẽ dùng phương thức của anh đến bồi thường cho cô một chút, nhưng cũng chỉ có những thứ đó mà thôi.

Anh vứt đầu mẩu thuốc lá trên mặt đất, cảm kiên nghị hơi gợn lên, vẻ mặt không chút thay đổi nhắc chân dẫm nát đầu mẩu thuốc lá. Mặt đất vốn trơn bóng, giờ đã lưu lại một mảnh khói xám tro, lúc này anh mới nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, mang kính râm lên, chuẩn bị rời đi.

“Vị tiên sinh này, không thể hút thuốc ở bệnh viện. Hơn nữa vì sao ngài không vứt đầu mẩu thuốc lá vào trong thùng rác?” Hà Dĩ Kiệt mới vừa nhắc chân, liền có một y tá nữ hơn ba mươi tuổi đi tới, nghiêm khắc chỉ trích anh.

Hà Dĩ Kiệt nhướng mày lên, con ngươi dưới kính râm không nhìn ra vui giận, môi mỏng của anh hơi nâng một chút, giữa răng môi lạnh lùng tràn ra lời nói lạnh lẽo: “Cút ngay.”

Trong nháy mắt, sắc mặt nữ y tá kia trở nên cực kỳ khó coi, mà mấy y tá trẻ tuổi ở cuối hành lang vừa chen đẩy nhau nhìn sang nơi này, vừa lú lú cười nói, còn chỉ trỏ.

Hà Dĩ Kiệt thấy mọi người đều nhìn về phía anh, mà tiếng của mấy y tá trẻ kia càng ngày càng ồn ào. Anh nhú mắt liếc mắt nhìn cửa phòng bệnh đang đóng chặt, đẩy y tá ở trước mặt ra một phen, nhấc chân liền đi.

Nữ y tá bị anh đẩy lão đảo, lập tức đụng vào tường mới miễn cưỡng đứng lại, mà trong đám y tá trẻ kia lại bỗng nhiên tuôn ra một trận cười to. Còn có một cô gái xinh đẹp không tốt chỉ về phía nữ y tá kia nói: “Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, cũng không nhìn bộ dáng của mình. Hề nhìn thấy đàn ông có dáng dấp tốt liền nhào tới, muốn lập gia đình gấp như vậy sao? Lại dám giành đàn ông với chúng tôi, cô bao nhiêu tuổi rồi? Ai nhìn trúng chứ? Cô còn không biết hối cải, an phận chút đi bà thím già!”

276. Chương 278: Tình Viên Xảy Ra Chuyện (1)

Chương 278: Tình Viên xảy ra chuyện (1)

Editor: May

Sắc mặt y tá đó nghẹn đỏ lên, lại không nói nổi một câu. Cô ta cắn răng trợn mắt quét về phía mấy cô gái kia, cuối cùng thấp đầu đẩy đám người ra liền rời đi.

Mấy cô gái kia cười càng thêm càn rỡ, thẳng đến khi y tá đó đi tới trước mặt cô gái xinh đẹp mới vừa nói. Bỗng nhiên không kịp đề phòng vươn tay tát lên mặt cô gái kia, cô gái kia sợ ngây người, không nghĩ tới người luôn luôn chịu khi dễ của các cô sẽ đột nhiên bạo phát phản kích, cô ta lại không kịp trốn, liền bị móng tay sắc nhọn của y tá kia cào ra vài vết máu.

“A – Cô - tiện nhân này! Cô dám động thủ với tôi, mặt của tôi – á – tôi giết cô, cô dám hủy mặt của tôi! Cô - ả đàn bà chanh chua này!” Cô gái kia bùm mặt thét chói tai không ngừng, bỗng nhiên giống như nổi điên nứu chặt kéo xé tóc y tá ki. Y tá trung niên kia cũng không phản kháng, để cô ta kéo tóc của cô, đập bụng dưới của cô, lại tát cô. Y tá kia không trốn, như là một búp bê vải rách mặc người chà đạp.

Thẳng đến khi xung quanh có người nhìn không được rồi rít chỉ trích, cô gái kia mới dừng lại, nhưng bản thân vẫn chưa hết giận. Liếc nhìn máu trên tay mình, càng hận nghiêng răng nghiêng lợi, đưa tay lên cào một vết máu trên mặt nữ y tá kia, trừng mắt mắng: “Chỉ bằng cô - thứ rác rưởi có chồng chết mà còn muốn quyến rũ người khác? Phi! Cô cũng không đi soi gương thử?”

Mặt nữ y tá kia bị cào đầy máu, nhưng vẻ mặt vẫn không thay đổi. Cô ta thậm chí còn cười âm lãnh, xoay đầu sang một chút, khích tướng nói: “Tôi quyến rũ anh ta không được, nếu Liễu Duyệt cô có thể thu người đàn ông kia vào tay, tôi mới bội phục cô, bằng không mọi người đều là một mặt hàng thôï, cô cũng không tư cách mắng tôi mỗi ngày!”

“Được, bà cô này liền thu anh ta vào tay cho cô xem! Thế nhưng, y tá Trần, nếu tôi thật thu vào tay, cô sẽ làm gì?”

Liễu Duyệt cười một tiếng, đưa tay vuốt ve tóc, “Như vậy đi, nếu như tôi thật thành công, cô liền đứng ở giữa khoa chúng ta, trước mặt mọi người nói Trần Sảng cô là một gái điếm quyến rũ đàn ông mỗi ngày!”

Tất cả mọi người ồn ào theo, mặt người phụ nữ gọi là Trần Sảng kia tái mét, nhưng vẫn gắt gao cắn răng gật đầu: “Được, chỉ cần cô có thể làm được!”

Liễu Duyệt nghe nữ y tá đáp ứng, dần dần thu liễm ý cười. Nghĩ đến người đàn ông vừa đứng chỗ này, nhìn bộ dáng anh ta cũng không phải người bình thường. Cô ta ở bệnh viện này một năm rưỡi, nhìn thấy không ít đàn ông có tiền, nhưng không phải đàn ông đã kết hôn thì chính là nhà giàu mới nổi có bộ dạng bỉ ổi, đây

hoàn toàn không hợp với ước nguyện ban đầu của cô ta. Cô ta thà rằng làm tình nhân của một người đàn ông có tài có mạo, cũng không nguyện gả cho đàn ông có bộ mặt táo bón!

Mà người đàn ông vừa rồi, không thể nghi ngờ là người đàn ông ưu tú nhất mà cô ta từng gặp, nếu như quyến rũ anh ta...

Khóe môi Liễu Duyệt nổi lên một nếp nhăn trên mặt khi cười, dựa vào sắc đẹp của cô ta, cô ta không lo lắng cô ta không quyến rũ được người đàn ông kia!

Cửa phòng bệnh của Tương Tư mở một khe hở nhỏ, cô đều nghe được rõ ràng từ đầu chí cuối cuộc nói chuyện vừa rồi của đám phụ nữ kia.

Cô cố ý để Tĩnh Tri mở cửa phòng ra một chút, để nghe càng rõ ràng hơn.

Đến cuối cùng, anh rời đi, ám chiến giữa hai người phụ nữ kia, Tương Tư đều không nghe lọt vào trong tai được một chữ. Sắc mặt cô trắng như tuyết, không có một chút huyết sắc, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn mang theo thần sắc non nớt, lại có một nụ cười lạnh trào phúng.

Tĩnh Tri có chút bận tâm, đóng cửa lại đi tới muốn khuyên cô bé, Tương Tư lại khoát khoát tay, bộ dáng có chút mệt mỏi: “Như vậy cũng rất tốt, chị Tĩnh Tri, nếu như em có thể mượn cơ hội này để hoàn toàn giải thoát thì tốt rồi.”

“Tương Tư, em muốn làm cái gì?” Tĩnh Tri đột nhiên mở lớn mắt, trong đầu giống như bị cái gì kích thích.

Tương Tư nhắm mắt, suy yếu kéo khóe môi một chút, “Chị Tĩnh Tri, nếu như Hà Dĩ Kiệt và người phụ nữ tên Liễu Duyệt kia quấn lấy nhau, anh ta nhất định không để ý tới em, em muốn nhân cơ hội này rời đi.”

“Thế nhưng, em còn chưa tốt nghiệp...”

Tương Tư yên lặng một hồi, bỗng nhiên cười thê thảm: “Chuyện cho tới bây giờ, nếu không có mạng, còn quản chuyện đó ư? Chị Tĩnh Tri, chị sẽ giúp em chứ?”

Tĩnh Tri chần chờ một chút, cuối cùng kiên định gật gật đầu: “Sẽ. Tương Tư, em nói đúng, nếu không có mạng, còn quản những chuyện ngoài thân đó làm gì? Chị sẽ giúp em, chỉ cần có một cơ hội, chị sẽ giúp em rời khỏi anh ta.”

Tương Tư mở mắt ra, cười với cô một chút. Lòng Tĩnh Tri chưa xót một trận, thoát nhìn cô bé vẫn như là học sinh trung học mười bảy, mười tám tuổi, nhưng lúc này cô bé nằm ở trên giường bệnh, lại mới vừa mất đi đứa bé.

Một ngôi nhà mái kiểu Trung Quốc vừa xây đến hai tầng, phần khung san sát lạnh lạnh, mặc dù chỉ có thể nhìn thấy đại khái phần khung, nhưng người sáng suốt liếc mắt một cái là có thể nhìn ra tất cả cây gỗ nhà này sử dụng đều là hàng thượng thừa, chi phí nhất định không rẻ.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, máy ủi đất khổng lồ ầm ầm lái tới. Chỉ chốc lát sau, ngôi nhà xinh đẹp mới vừa xây kia liền biến thành một đồng phế tích hỗn độn.

“Đẩy phẳng toàn bộ cho tôi, không lưu một cây gỗ nào.” Ông lão đứng ở trên đất bằng cách đó không xa, nặng nề nện gậy mấy cái, uy nghiêm ra lệnh.

Mặc dù thoát nhìn ông có chút suy yếu, nhưng lúc nói ra một câu kia vẫn tràn đầy trung khí.

Chỉ là đến cuối cùng, có lẽ là bởi vì quá xúc động, có lẽ là bởi vì quá phần nộ, thân thể cao to bèn chắc của ông lắc lư mấy cái. May mà những người đó vây phía sau luống cuống tay chân đỡ lấy ông, đưa thuốc đưa nước, rồi ren một hồi, ông mới xem như là bình tĩnh trở lại.

“Lão gia, ngài trở về nghỉ ngơi đi, chuyện nơi này giao cho chúng tôi làm là được...”

“Nghiệp chương! Tâm tư thường ngày tôi đặt trên người nó đều là uống phí!” Mạnh Chấn Tông tức giận đến toàn thân run rẩy. Bất luận như thế nào thì ông cũng không nghĩ tới, đứa con trai ông luôn coi trọng lại hồ đồ tới trình độ như vậy!

277. Chương 279: Tỉnh Viên Xảy Ra Chuyện (2)

Chương 279: Tỉnh Viên xảy ra chuyện (2)

Editor: May

Thương nhân đều không làm buôn bán lỗ vốn, ông đã dạy nó vào lúc ba tuổi, nhưng đến bây giờ, ông đếm tính toán trên đầu ngón tay, nó đã tốn bao nhiêu trên người phụ nữ kia rồi?

Không nói lần mất giá thầu thấp nhất trước đây, có thể giải thích thay nó là vì không muốn người phụ nữ nó thích chịu tai ương lao ngục, thế nhưng lần này thì tính là cái gì? Một khoản vốn lưu động không nhỏ của Mạnh thị không cần dùng ở chỗ cần thiết nhất, thì cũng nên cố gắng dùng ít nhất để tạo lợi nhuận lớn nhất chứ? Nó làm chủ tịch Mạnh thị, người nổi nghiệp do một tay ông bồi dưỡng, chẳng lẽ lại hồ đồ tới trình độ này sao?

Dùng giá tiền rõ ràng bị người làm thịt mua mảnh đất này, nếu dùng vào việc buôn bán thì ông cũng không nói cái gì, nhưng hiện tại nó muốn làm gì? Phục hồi Tỉnh Viên như cũ để tặng cho người phụ nữ kia? Dù là tỷ phú cũng sẽ không dung túng con trai của mình làm mua bán lỗ vốn như vậy.

“Lão gia không nên kích động, thân thể quan trọng. Nhị thiếu gia cũng chỉ là nhất thời hồ đồ, hướng chi bây giờ nhị thiếu gia còn đang nằm trong bệnh viện, phải biết rằng bên này náo thành như vậy, chẳng phải là...”

“Tôi quản nó náo thành cái dạng gì!!” Mạnh lão gia tức giận đến phát run, không ngừng nện gậy xuống: “Nó đã dám làm, cũng đừng sợ gánh chịu hậu quả. Tôi nhìn nó từng bước một vạn kiếp bất phục, nếu tôi thờ ơ, chính là lấy tương lai Mạnh thị đánh cược!”

“Lão gia cũng đừng quá tức giận, mọi người là người một nhà. Lại nói chút tiền ấy, chúng ta vẫn kiếm lại được, nhị thiếu gia luôn luôn hiếu thuận, chờ ngài ấy hết mơ hồ, dĩ nhiên là biết mình sai rồi. Bụi ở đây quá lớn lại âm ỉ, lão gia không ngại thì để bọn Tiểu Lục ở đây nhìn, ngài về nhà nghỉ ngơi đi?”

”Nếu nó nghiêm túc, đừng nói những thứ này, dù mười lần thế này, tôi cũng không để vào mắt. Vợ gia đình danh môn còn ở trong nhà, coi như là muốn tìm

vui, cũng nên tìm vui trên người đứa nhỏ Mạn Quân, mà không phải là người phụ nữ không đứng đắn kia!”

Mạnh Chấn Tông nói đến đây, không khỏi có chút nhụt chí, ông tựa hồ lập tức già đi rất nhiều, xoay mặt nhìn người bên cạnh vẫn nhẹ giọng khuyên ông: “Lão Lục, ông nói, có phải tôi làm sai rồi không? Giao cơ nghiệp Mạnh thị cho Thiệu Đình, có phải là tính sai rồi không? Đổi thành lão đại, làm sao cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy?”

Người nọ hơi trầm tư, trong mắt có một tia sáng không rõ ràng hơi hiện lên, ông ta cân nhắc ngữ khí một chút mới nhàn nhạt nói: “Nhị thiếu xác thực là tiền đồ vô hạn, nhưng khuyết điểm là thiếu kinh nghiệm, làm việc lại xúc động cố chấp. Như chuyện lần này, xác thực náo có chút không ổn, nhưng nếu thêm một thời gian, tất nhiên có thể thành châu báu. Mặc dù các phương diện của đại thiếu gia đều tốt, chỉ là không quyết đoán bằng nhị thiếu, nhưng quý ở kiên định bình ổn, tâm tư kín đáo, người như vậy tuy không làm ra đại sự trong một đêm, nhưng nước chảy nhỏ thì dòng chảy sẽ dài. Nếu Mạnh thị ở trong tay đại thiếu gia, tất nhiên là trường thịnh không suy.”

“Theo ý tứ của ông, hình như cũng xem trọng Thiệu Tiệm?” Con người vẫn đục của Mạnh Chấn Tông đột nhiên trở nên lợi hại như chim ưng. Ông nhìn chằm chằm người trước mặt, mà người nọ chỉ là một bộ dáng chất phác, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, chậm rãi nói: “Đây chỉ là một chút quan điểm của tôi, khiến lão gia chê cười.”

Mạnh Chấn Tông lại nhíu chặt mày, bỗng nhiên hỏi: “Sao Thiệu Đình lại xảy ra tai nạn xe cộ? Ông chuẩn bị xe cho tôi, hiện tại tôi lập tức đi bệnh viện. Hình như tôi nghe nói, chân nó có chút không tốt?”

Sắc mặt người họ Lục kia biến đổi một chút, cuống quýt quay đầu phân phó người đi chuẩn bị xe rồi mới lên tiếng: “Lão gia đừng gấp, nhị thiếu gia là người tốt, tự nhiên sẽ có trời phù hộ. Tôi đã hỏi An Thành, cũng không đáng lo ngại, đúng là đụng phải chân, nhưng tôi cũng không biết tình huống thật sự.”

Mạnh Chấn Tông vẫn đau lòng, liên tục nhìn mọi người, vừa liên hệ với bác sĩ nổi danh ở nước ngoài, vừa để người ta đi hỏi thăm phương thuốc cổ truyền đông y, thẳng đến khi lên xe mới ổn định lại.

Lão Lục nhìn kỹ vẻ mặt của ông, trong lòng âm thầm oán thầm. Vị trí Mạnh Thiệu Đình ở trong lòng hai lão già nhà họ Mạnh không phải chuyện đùa, nhưng lần này là một thời cơ vô cùng tốt. Không nghĩ tới trời cao cũng giúp các ông một tay, đúng lúc này nó lại gặp tai nạn xe cộ, coi như là không xảy ra chuyện. Tỉnh Viên này, cũng nên tháo xuống quyền lực lớn ở trên người nó. Mà người tiếp nhận, ngoại trừ đại thiếu, không có người khác có thể gánh được. Tam thiếu sẽ không ở trong phạm vi suy nghĩ, mấy năm này vẫn bị giam giữ ở nước ngoài, không phải người làm nên chuyện.

Nghĩ đến đây, tâm tư dần dần bình tĩnh, chỉ là vẫn trần trọc suy nghĩ ở trong lòng, may mà phát ra được một kích trong giây phút quan trọng.

Ngược lại đến bệnh viện liền thấy An Thành mang theo vài người chờ ở dưới lầu, vẫn là ngôi nhà độc lập ở trong bệnh viện của Thẩm Bắc Thành. Đã phẫu thuật xong, nhưng vẫn còn thuốc mê, phải chờ nửa tiếng đồng hồ mới có thể mất đi hiệu lực.

Mạnh lão gia gấp gấp chạy về từ California chưa đến mấy ngày, vốn tuổi già chịu không nổi giày vò, hai ngày nay lại liên tục gặp mấy lần đả kích, càng cảm thấy thân thể có chút không chịu nổi. Vừa xuống xe liền cảm thấy thể lực chống đỡ hết nổi, nhưng trong lòng lại nhớ mong Mạnh Thiệu Đình, chống đỡ một chút tinh thần đi đến nhà nhỏ.

Bà Mạnh đang ngồi ở trong phòng khách, một đôi mắt đã khóc đến hoàn toàn sưng đỏ. Mà Mạn Quân cũng ngồi ở một bên, hai mắt như quả đào, nhưng vẫn cường ngạnh chống đỡ khuyên giải an ủi bà Mạnh.

“Thiệu Đình đâu, tình huống thế nào? Bác sĩ nói như thế nào?” Mạnh lão gia quét mắt nhìn An Thành một cái, ánh mắt sắc bén luôn miệng hỏi thăm.

An Thành hoảng hốt bước lên phía trước đáp: “Tiên sinh yên tâm, bác sĩ nói nhị thiếu cũng không đáng lo ngại. Chỉ là lúc gặp chuyện không may đè ép chân trái, hiện tại đã làm giải phẫu, cũng đã bó thạch cao, sẽ không có chuyện gì.”

Mạnh Chấn Tông nghe An Thành nói như vậy, nhưng bộ dáng vẫn còn có chút không tin, lại dò hỏi: “Không phải đang hù dọa ta sao? Ta nghe nói xe đều đụng đến hồng, quả thật không có việc gì ư?”

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

“Là thật, không có việc gì, tôi nào dám lừa ngài?” An Thành cười khổ, lại có chút mất tự nhiên nhìn nhìn bà Mạnh bên kia, “Bằng không ngài hỏi phu nhân đi, bác sĩ nói gì, phu nhân đều nghe được.”

Quả nhiên ánh mắt Mạnh Chấn Tông liền nhìn lên mặt bà Mạnh: “Bác sĩ nói vậy thật sao?”

Nước mắt bà Mạnh lại rơi xuống: “Chấn Tông, mặc dù bác sĩ nói không có trở ngại lớn, nhưng tôi thấy rất sợ, chẳng may có di chứng gì đó, vậy tôi phải làm sao bây giờ... Đứa con trai này của tôi, nếu nó không tốt, sao tôi sống được đây...”

278. Chương 280: Đã Đến Tuyệt Cảnh.

Chương 280: Đã đến tuyệt cảnh.

Editor: May

Bà ta vừa nói xong lại gào khóc lên, Mạn Quân lập tức không nhìn được, nước mắt cũng rơi rào rào xuống. Cô muốn khuyên giải an ủi mẹ chồng, nhưng trong lòng khó chịu như là dao cắt. Anh là đi gặp Phó Tỉnh Tri, anh ở nơi đó một đêm, anh lái xe trong lúc mệt mỏi quá độ mới xảy ra chuyện. Đều là do Phó Tỉnh Tri, đều là do cô ta làm hại!

Cô nhẩn nhịn, thế nhưng bây giờ Thẩm Mạn Quân cô lại cũng không cách nào nhẩn nhịn nữa. Cô ta thiếu chút nữa hại chết chồng của cô, thiếu chút nữa hại chết người chồng cô yêu thương sâu sắc, cô quyết không thể lại tha thứ cho cô ta!

“Khóc, khóc, chỉ biết khóc! Không phải bác sĩ nói không có việc gì sao? Tội gì lại nguyên rửa con trai của mình? Thiệu Đình cũng sắp tỉnh đi? Chuẩn bị cháo với thuốc bổ chưa?”

Mạnh Chấn Tông đau đầu một trận, không khỏi lại nghĩ tới Lê Lê hiểu ý người. Nếu bà ấy còn sống, ông cũng không cần lo lắng bị người trong nhà làm ra một đồng cục diện rối rắm.

Mạn Quân thấy cha chồng tức giận, cuống quýt dừng nước mắt lại, đứng lên nói: “Cha yên tâm đi, việc này đã chuẩn bị xong. Bác sĩ nói chờ Thiệu Đình tỉnh, chúng ta có thể đi thăm anh ấy.”

Lúc này sắc mặt Mạnh Chấn Tông mới dễ nhìn một chút, ông nhớ tới Tĩnh Viên, lại nghĩ đến Mạn Quân tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục nhiều năm như thế, ánh mắt không khỏi mềm nhũn, đưa tay vỗ vỗ vai của cô: “Đứa bé ngoan, con cũng đừng quá lo lắng, cũng may Thiệu Đình không có việc gì.”

Mạn Quân cắn răng nhẹ nhàng gạt đầu, cố nén nước mắt nặn ra một nụ cười: “Đúng vậy, cũng may Thiệu Đình mạng lớn, không có chuyện gì. Cha mau ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi, con thấy sắc mặt cha không tốt lắm.”

Mạn Quân nói xong, liền giúp đỡ Mạnh Chấn Tông ngồi xuống, lại đưa tay rót trà đưa tới: “Cha uống chút trà đi.”

Mạnh Chấn Tông càng hài lòng, Mạn Quân nhu thuận sẵn sàng như vậy, lại luôn luôn không có điệu bộ của thiên kim nhà giàu. Đứa nhỏ tốt như vậy, Thiệu Đình lại cứ không muốn, trái lại cố gắng quyết tâm quần quýt không rõ với người phụ nữ kia. Lại nghĩ đến diện tích Tĩnh Viên cực lớn kia, nó vác một số tiền lớn của ông ném vào, khiến hận ý của ông với Phó Tĩnh Tri càng sâu thêm mấy phần.

Mạn Quân đoán ý qua lời nói và sắc mặt, thấy thần sắc âm tình bất định của Mạnh Chấn Tông, không khỏi hơi ổn định hô hấp, cúi đầu đứng ở một bên, không dám lên tiếng.

“Ông nghe nói con trai xảy ra chuyện, vì sao bây giờ mới qua đây?” Bà Mạnh khóc đủ rồi, bỗng nhiên nghĩ đến mình vừa nghe được tin tức liền chạy tới, sao lão già này trễ như vậy mới tới? Không khỏi sinh ra mấy phần hoài nghi, tâm trạng cũng thấp thỏm, chẳng lẽ bây giờ lão già có thành kiến gì với Thiệu Đình rồi sao?

Mạnh Chấn Tông vừa nghe bà ta hỏi, lửa giận liền vọt lên, cái ly trong tay cũng bị ông hung hăng ném lên bàn: “Hừ, bà sinh con trai rất tốt!”

Ông hung hăng liếc mắt trừng bà Mạnh một cái, nhưng cuối cùng cũng không nói ra miệng. Dù sao Thiệu Đình là con trai ông luôn thương yêu nhất, hiện tại nó bệnh nằm trên giường, nếu để cho nó biết chuyện Tĩnh Viên rồi náo loạn ra chuyện không hay gì đó, trong lòng ông cũng sẽ không dễ chịu. Nghĩ nghĩ, liền cường ngạnh nhịn xuống.

Bà Mạnh không hiểu ra sao lại tức giận lên, bà xoay thân thể qua, khuôn mặt trang điểm tinh xảo bởi vì khóc nên hơi lem luốc, thoạt nhìn có chút buồn cười: “Lời này của ông là có ý gì? Con trai xảy ra chuyện, ông làm cha không quan tâm con trai thì thôi, ngược lại đến chất vấn tôi? Thiệu Đình lại làm gì khiến ông không vui hả?”

Tinh thần Mạnh Chấn Tông mỗi một, lười tranh chấp với bà ta, dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần. Bà Mạnh thấy bộ dáng không để ý của ông, càng thở gấp,

cười lạnh một tiếng, trào phúng nói: “Tôi biết ông nhìn hai mẹ con tôi không vừa mắt, mấy ngày nay ông ở California với lão tam, liền ném tôi và con trai ở sau ốt đúng không? Tôi cho ông biết, Mạnh Chấn Tông, ông đừng nghĩ đánh cong cong lượn lượn cái gì, không có nhà mẹ tôi, sẽ có ông hôm nay ư? Ông đừng nghĩ qua cầu rút ván!”

“Bà lại đang nói bậy bạ gì đó? Liên quan gì đến lão tam? Mắt nó mù nhiều năm như vậy, có thể làm gì? Những năm gần đây, từ trên xuống dưới đều ở trong tay ba mẹ con các người, bà còn chưa thấy đủ ư?” Mạnh Chấn Tông tức giận đau đầu, bệnh cũ tựa hồ lại sắp bắt đầu tái phát, ông vô lực khoát khoát tay, “Để cho tôi yên tĩnh một lúc, chờ Thiệu Đình tốt hơn, tôi ngược lại muốn tính toán sổ sách với nó!”

“Thiệu Đình lại làm không đúng chỗ nào để khiến ông tính sổ với nó hả?” Bà Mạnh lại nhất quyết không tha, thấy Mạnh Chấn Tông không để ý tới bà, bà lại bắt đầu mượn đề tài để nói chuyện của mình: “Thiệu Đình xảy ra chuyện, người làm cha như ông không quan tâm, lão đại cũng không để vào mắt, em trai nó còn không biết có nguy hiểm gì không, đến bây giờ còn không thấy bóng dáng của lão đại?”

Mạnh Chấn Tông nửa mở mắt liếc nhìn bà một cái, “Lão đại cũng là bà sinh, bà cũng quá thiên vị rồi.”

Ông nói xong, đưa tay bưng trà, Mạn Quân vội vàng thêm trà mới cho ông: “Cha cẩn thận nóng.”

Mạnh Chấn Tông cười hài lòng với con dâu: “Con đi rửa mặt lại đi, thoa thuốc lên mắt của con đi.”

Mạn Quân gật gật đầu, xoa người đi.

Mạnh Chấn Tông vẫy tay với người họ Lục, sau khi nhấp hớp trà mới hỏi: “Lão đại đâu?”

“Hừ, ai biết đi đâu rồi? Không chừng ước gì Thiệu Đình gặp chuyện không may, chiếm chức chủ tịch của nó.”

Mạnh Chấn Tông liếc mắt nhìn sang một cái, cuối cùng bà Mạnh hơi xấu hổ, ngượng ngừng ngậm miệng.

“Lão gia, ngài quên rồi sao, tuần trước đại thiếu gia bị ngài phái ra nước ngoài đi công tác. Nhưng ngài ấy đã gọi điện thoại, đại thiếu gia đã mua vé máy bay về nước trước, hơn nữa còn dẫn bác sĩ khoa chỉnh hình nổi tiếng về.”

Mặt bà Mạnh có chút ửng đỏ, lẩm bẩm một tiếng: “Không có chuyện mà ân cần...”

“Bà câm miệng cho tôi!” Rốt cuộc Mạnh Chấn Tông tức giận: “Đều là thịt trong bụng bà, cần gì bên nặng bên nhẹ hả? Chỗ nào của lão đại khiến bà không hài lòng? Nó không đến, bà nói nó không quan tâm em trai, nó dẫn chuyên gia trở về, bà lại sinh chuyện, chẳng lẽ Thiệu Tiệm không phải con trai của bà?”

Bà Mạnh cười lạnh, bĩu môi: “Tôi ngược lại không nhận nổi con trai tốt như vậy, từ nhỏ nó có từng để người mẹ ruột này vào mắt chưa? Tôi thấy nó ngược lại luôn luôn thân cận với lão tam. Lúc mẹ lão tam còn sống, mười ngày thì có năm ngày Thiệu Tiệm đều ở chỗ bà ta, lúc ấy nó có nhớ tôi là mẹ ruột nó sao?”

Mạnh Chấn Tông nghe bà nhắc tới Lê Lê, tinh thần không khỏi hoảng hốt một trận, lại thốt ra một câu: “Tính cách Lê Lê vốn dịu hiền, đứa nhỏ thân thiết với bà ấy cũng là tự nhiên...”

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Ông vừa thốt ra lời kia, sắc mặt bà Mạnh lại chợt thay đổi. Bà vừa muốn mở miệng, con người người họ Lục kia liền chuyển, lập tức chuyển đề tài: “Tiên sinh, phu nhân có biết tại sao nhị thiếu gia xảy ra tai nạn xe cộ không?”

Ông ta vừa hỏi, bà Mạnh cũng quan tâm đứng lên: “Có người sai khiến ư? Đúng rồi, hiện tại Thiệu Đình giữ quyền lực, nói không chừng là có vài người có tâm tư bất lương, âm thầm ngáng chân.”

Mạnh Chấn Tông nghe lời này không khỏi chán ghét một trận, trực tiếp cắt ngang dò hỏi: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Người họ Lục vừa muốn mở miệng, Mạn Quân lại bỗng nhiên đi tới, sắc mặt cô rất khó coi, đôi mắt lại sáng dọa người, “Cha, mẹ, con biết, con biết đã xảy ra chuyện gì?”

“Mạn Quân, con biết sao?” Mạnh Chấn Tông có chút nghi hoặc nhìn nhìn Mạn Quân, lại thấy hai gò má cô đỏ ửng kỳ lạ, đứng ở nơi đó như là mất hồn. Trong lòng không khỏi lộ bộ một tiếng, như nghĩ tới điều gì.

“Mạn Quân, con nói đi? Có phải con nghe tin đồn gì không, có ai giở trò xấu với Thiệu Đình à?” Bà Mạnh thấy cô không lên tiếng, vội vàng thúc giục.

Mạn Quân nhẹ nhàng lắc đầu, “Không, không ai giở trò xấu, tai nạn xe cộ lần này chỉ là ngoài ý muốn...”

“Ngoài ý muốn? Vậy con mới vừa nói con biết...”

279. Chương 281: Bỏ Qua Tất Cả Chỉ Vì Em

Chương 281: Bỏ qua tất cả chỉ vì em

Mạnh Chấn Tông cũng không rõ chuyện gì xảy ra, ngay cả Mạnh phu nhân cũng không hiểu ra sao mà đứng lên, chỉ là bà nghe xong những lời này không có ai giả trò xấu, rõ ràng bĩu môi không cam lòng.

Mạn Quân chậm rãi ngẩng đầu lên, cô gầy đi rất nhiều, liền lộ ra con mắt to, mà vẻ mặt cô luôn là quả táo phúng phính giờ cũng biến thành mặt trái xoan khéo léo, người lại gầy như tờ giấy, mà bây giờ, cô run run đứng lên, bỗng bước lên một bước, quỳ gối trước mặt Mạnh Chấn Tông và Mạnh phu nhân, nước mắt ở vành mắt của cô liên tục rơi xuống, mở miệng: “Cha, mẹ, Thiệu Đình anh ấy là đi tìm Phó Tĩnh Tri, anh ấy ở lại đó một đêm, cha, mẹ... Bọn họ xem con là cái gì? Cô ta biết rõ con và Thiệu Đình đã kết hôn, vì sao còn muốn dây dưa không rõ với Thiệu Đình? Vì sao còn muốn ở cùng với chồng của người khác một đêm? Cô ta có tâm tư gì?”

“Mạn Quân, những lời con nói, đều là thật?”

Đầu tiên Mạnh phu nhân ngây ngẩn cả người, mà Mạnh Chấn Tông cũng đã tức giận đến xanh mặt.

Ông thật không ngờ, không, ông hẳn là đã phát hiện vào lúc Thiệu Đình xây lại Tĩnh Viên, nó và Phó Tĩnh Tri, hai người bọn họ, vẫn chưa giống như biểu hiện bên ngoài, không còn liên quan.

Mạn Quân khóc nghẹn ngào, cô ra sức gật đầu, ngón tay chỉ An Thành đang ngăn người bên cạnh: “Cha, nếu như cha không tin có thể hỏi An Thành, mỗi ngày anh ta đều theo Thiệu Đình, Thiệu Đình đi đâu chắc chắn anh ta đều biết.”

“An Thành, nói đi!” Bỗng nhiên Mạnh Chấn Tông nghiêm nghị hét lên.

Mặt mũi An Thành bị dọa trắng bệch, ấp a ấp úng nửa ngày, nhưng sau khi Mạnh Chấn Tông tức giận lần nữa, cúi đầu nói: “Tôi không biết nhị thiếu gia đi gặp Phó tiểu thư, tôi chỉ biết nhị thiếu gia đến thành phố C.”

“Thành phố C?”

Mạn Quân đau khổ cười: “Vốn là, bây giờ Tĩnh Tri ở đó, thế nhưng vào thời gian này Thiệu Đình thường xuyên đến thành phố C, không phải anh ấy đi tìm Phó Tĩnh Tri, còn có thể làm gì?”

“Nhất định là người đàn bà kia không biết xấu hổ cứ quẩn lấy Thiệu Đình không tha! Không phải cô ấy thích chú ba sao? Sao lại trở về quẩn lấy Thiệu Đình? Con đã nói cô ta không phải loại người tốt đẹp gì, cô ta quyết tâm muốn hại chết con của con!”

Mạnh phu nhân vừa nghe Mạn Quân nói, liền khóc lên, bà nhất định không cho phép con trai bảo bối của bà bị người đàn bà như vậy hãm hại, bà thà người đàn bà kia quẩn lấy thằng ba, kéo thằng đó vào địa ngục!

“Mạn Quân, Thiệu Đình qua lại với Phó Tĩnh Tri, vì sao con không nói cho ta và mẹ con?” Mạnh Chấn Tông chỉ cảm thấy tức ngực, quá khứ qua lâu như vậy, Thiệu Đình vẫn không bỏ được, thằng ba ở California cũng thương thương nhớ nhớ, hai người con trai ông yêu thương, chẳng lẽ đều bị người đàn bà kia hại chết?

Mạn Quân cắn chặt môi dưới, nước mắt tuôn rơi: “Con nghĩ rằng Thiệu Đình sẽ không hồ đồ như vậy, anh ấy đi đến đó, chưa từng qua đêm bao giờ, con nghĩ nhin một chút, liền qua...”

“Mạn Quân con thật sự hồ đồ, Phó Tĩnh Tri là ai? Thủ đoạn của cô ta sâu bao nhiêu? Người ta đang tranh giành với con, con lại không tranh không giành... Haizz, con nói ta phải làm sao mới tốt?”

Mạnh Chấn Tông chán nản lắc đầu, “Con nên đứng lên, chuyện này ta đã biết, tất nhiên sẽ đòi cho con một cái công đạo, hiện tại Thiệu Đình càng ngày càng khó hiểu, ta nghĩ nên dạy dỗ nó một chút.”

“Cha?” Mạn Quân ngây người, lại thấy vẻ mặt chắc chắn của Mạnh Chấn Tông, lòng cô không khỏi căng thẳng, hoảng sợ nói: “Cha, cha muốn phạt Thiệu Đình?”

“Chấn Tông, Thiệu Đình bị thương rất nặng, liên tiếp gặp nạn, đó đều là tại người phụ nữ kia không biết xấu hổ cứ quẩn lầy Thiệu Đình, đàn ông gặp dịp thì chơi cũng không phải chuyện đáng ngại gì, chỉ cần nó không có làm cái gì quá đáng...”

Giờ phút quan trọng Mạnh phu nhân cũng không hồ đồ, hiện tại Thiệu Đình bị thương, nếu để cho người kia nhân cơ hội cướp quyền, không được, bà nhất quyết không cho chuyện như vậy xảy ra, có thể tiếp quản Mạnh thị, chỉ có Thiệu Đình, cũng chỉ có thể là Thiệu Đình, từ nhỏ Thiệu Tiệm đã thân thiết với Lê Lê, bà cũng không có đứa con này, huống chi, bà không thể nắm bắt lòng dạ của Thiệu Tiệm, nếu thật để cho nó nắm quyền, sợ rằng những này còn lại của bà sẽ không dễ chịu, mà Thiệu Đình lại không giống, đứa con này ngoài lạnh trong nóng, tâm tư đơn giản hơn Thiệu Tiệm rất nhiều, quan hệ mẹ con của bọn họ luôn thân thiết, tự nhiên bà nghiêng về phía anh!

“Gặp màn diễn trò là không có gì đáng ngại, thế nhưng hiện tại Thiệu Đình quá kì lạ, cũng được, bây giờ nó chắc đã tỉnh, tôi cũng nên đi hỏi thăm nó.”

Mạnh Chấn Tông nói, liền chống gậy đứng lên, ông vừa đi lên lầu, vừa phân phó: “Lão Lục theo tôi lên đây, An Thành canh ở dưới lầu, không có lệnh của ta, ai cũng không được lên.”

“Chấn Tông, có chuyện gì từ từ nói, hiện tại Thiệu Đình còn đang bị thương!” Mạnh phu nhân yêu thương con trai, cuống quýt dặn.

Mạnh Chấn Tông lạnh lùng nói: “Bà yên tâm, hiện tại hấn đã đủ lòng đủ cánh, sớm đã không để tôi vào mắt, tôi cũng sẽ không làm gì nó, chỉ là nói mấy câu.”

Cửa mở ra, liền thấy Mạnh Thiệu Đình nằm trên giường, trên đầu quấn đầy băng, mơ hồ có thể nhìn thấy vết máu, chân trái của anh được băng một lớp thạch cao thật dày, mag thuốc tê đã hết, khó nhận được đau đớn, sắc mặt anh trắng bệch, lại quật cường không rên một tiếng.

“Con đã tỉnh? Thấy chỗ nào không thoải mái?” Bên này Mạnh Chấn Tông vừa mở miệng, Lão Lục bên kia liền ân cần đem nước tới cho Mạnh Thiệu Đình, hầu hạ anh uống nước, rồi lui qua một bên.

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Mạnh Thiệu Đình uống hết nước, mới lắc đầu: “Chỉ có chân đau dữ dội, những chỗ khác đều tốt.”

Mạnh Chấn Tông gật đầu, không nhanh không chậm nói: “Tốt nói một chút, xây dựng lại Tĩnh Viên hết bao nhiêu tiền?”

Lời của ông vừa thốt ra, Mạnh Thiệu Đình mở to hai mắt, nửa phút sau, anh mới tỉnh táo lại, con người dần yên lặng, nhỏ giọng nói: “Cha đều biết.”

“Con làm chuyện tốt!” Mạnh Chấn Tông cố nén tức giận, nhưng vẫn không nhận được nâng cao giọng nói.

Mạnh Thiệu Đình từ chối cho ý kiến, chỉ là đau đớn làm anh rên một tiếng.

Mạnh Chấn Tông thấy bộ dáng của anh như không sao, chỉ cảm thấy đau lòng: “Thiệu Đình, con còn muốn u mê tới khi nào?”

“Cha, con là người làm ăn lớn, muốn con làm cái gì, nên có tự do đi.”

“Cái gọi là tự do, đã chạm đến điểm mấu chốt của ta! Ta quyết không cho phép, con cháu nhà họ Mạnh làm ra chuyện như vậy.”

“Con làm chuyện tội ác tày trời gì? Bất quá con chỉ cầm tiền con kiếm, làm chuyện con muốn làm, có gì sai?”

“Tiền con kiếm? Tiền con tự kiếm kia không phải từ nhà họ Mạnh sao?”

Mạnh Thiệu Đình nghe thế, ngược lại cười, “Cha nói như vậy, cũng không khỏi coi thường con quá.”

Mạnh Chấn Tông cười âm trầm: “Dựa vào thủ đoạn nhà họ Mạnh, giết chết một hai người không coi là việc khó. Huống chi bây giờ con nằm ở trên giường không thể động đậy, sao bảo vệ cô ta đây?”

280. Chương 282: Bỏ Qua Tất Cả Chỉ Vì Em.

Chương 282: Bỏ qua tất cả chỉ vì em.

Editor: May

Mi tâm Mạnh Chấn Tông vừa nhảy, ngược lại tâm tư liền chuyển, trái tim bất giác phát rét, ngữ khí đã lạnh đi mấy phần: “Ta mặc kệ những thứ này, hiện tại ta chỉ nói cho con biết, hiện tại ta đã cho người san bằng Tỉnh Viên rồi. Con phá ra chỗ hở, người làm cha như ta không thể không vá lại dùm con. Coi như là lỗ một khoản tiền, cũng không đến mức quá thảm, vị trí mảnh đất kia cũng không phải tệ, bán qua tay hoặc khai phá kinh doanh gì đó cũng tốt hơn xây vườn lãng phí.”

Mỗi một câu ông nói, sắc mặt Mạnh Thiệu Đình liền đen sẫm thêm mấy phần. Cho đến cuối cùng, anh liền nổi cơn thịnh nộ, cũng không để ý chân đang bị thương liền ngồi dậy, nghiêm nghị quát: “An Thành vào đây!”

“Con gọi An Thành làm cái gì? Chuyện cho tới bây giờ, con nghĩ rằng ta còn có thể để con càn rỡ sao? Con và Phó Tĩnh Tri đầu lìa ngó ý còn vươn tơ lòng, trước đây ta không biết thì thôi, hiện tại đã biết, con cho là ta vẫn sẽ mở mắt trừng trừng nhìn ư?”

“Chuyện của con không cần cha phí tâm.” Mạnh Thiệu Đình đột nhiên nhú mày, đáy mắt hiện lên ánh sáng lạnh, anh kiêu căng khế nhếch cằm, nói rõ từng câu từng chữ: “Coi như cha bán đi hoặc là dùng làm chuyện khác, cũng không sao hết, con chỉ tốn công mua lại lần nữa. Nếu cha muốn làm, thì cứ làm đi.”

Trái tim Mạnh Chấn Tông nhảy lợi hại, nét mặt cố gắng chống đỡ ra mấy phần trấn định: “Dựa theo lời mày nói, mày là muốn đấu với ta đúng không?”

“Thiệu Đình cũng không dám đấu với lão nhân gia ngài, nhưng đây cũng là điểm mấu chốt của con.”

“Nếu như mày cố chấp như vậy, chúc chủ tịch...”

“Con chưa từng yêu thích vị trí kia, nếu như cha muốn thu hồi, cứ tùy ý.”

Anh cười lạnh nhạt một tiếng, ánh mắt rơi vào trên đùi bó thạch cao của mình: “Bây giờ Thiệu Đình chỉ là một phế nhân, không có mưu cầu gì, sẽ không chiếm vị trí kia không buông, để cho người có tài thích hợp hơn cũng không sao cả.”

Anh nói như không có việc gì, mà tâm lại dần dần chìm vào đáy cốc. Anh biết ý nghĩa của những thứ này là như thế nào, mà nay anh lựa chọn buông tha, sau này muốn đoạt lại, tất nhiên phải trả giá lớn khó khăn hơn gấp mấy trăm lần bây giờ.

“Ta thực sự là nuôi một đứa con trai tốt.” Mạnh Chấn Tông giận quá hóa cười: “Được, rất tốt, mày đã không lo ổn thỏa chuyện Mạnh thị, vậy mày cũng mất đi tư cách quản lý nó. Thiệu Đình, đương là do chính mày chọn, đừng trách lòng dạ cha ác độc. Vì một người phụ nữ mà mất đi tiền đồ tốt, mày cần phải suy nghĩ thật kỹ.”

Mạnh Thiệu Đình dương môi, chậm rãi nói: “Từ trước đến nay con trai cho rằng người chân chính thành công là nên thoát khỏi chống đỡ của gia tộc, dựa vào thực lực của chính mình tạo ra một phen thành tựu.”

“Có chí khí!” Mạnh Chấn Tông giơ ngón tay cái lên, ngược lại cười trào phúng nói: “Từ cổ chí kim, không biết có bao nhiêu tên nhãi ranh không biết trời cao đất dày nói ra lời nói chí khí cao ngạo này. Người kế thừa gia nghiệp của cha ông rồi phát triển lên là một chuyện, bất quá là đời trước trồng cây, đời sau hái quả, nhưng dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng lại là một chuyện khác. Thiệu Đình, làm cha của con, ta vẫn muốn khuyên con một câu, vẫn không nên nghĩ mọi việc quá đơn giản.”

“Con chưa từng nghĩ đơn giản, nhưng con cũng không cho rằng đây là chuyện không làm được. Người khác có thể, vì sao con không thể?”

Mạnh Thiệu Đình nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn có chút nặng nề. Cơ nghiệp Mạnh thị lớn như vậy, từ nay về sau chấp tay cho người khác, coi như anh tin tưởng năng lực của mình, tin tưởng mình có thể làm được một phen sự nghiệp, nhưng tóm lại vẫn có chút không cam lòng.

Nhưng chuyện cho tới bây giờ, anh không có con đường thứ hai để đi. Chân anh bị thương phải tính đường ít nhất mấy tháng, chuyện Tĩnh Viên bị người đâm chọc đến chỗ cha, coi như là trong lòng anh biết rõ số tiền lớn này ở đâu ra, nhưng khó đảm bảo người khác sẽ không nói xấu. Anh và Tĩnh Tri lui tới cũng bị cha phát hiện, lúc này dù anh muốn nương nhờ chức chủ tịch không buông thì cũng không thể nào nói nổi, ít nhất những người trong hội đồng quản trị sẽ nói ra nói vào. Mấy năm nay quan hệ kinh doanh của anh cả rất tốt, hiện tại thiên thời địa lợi nhân hòa đều bị anh ta chiếm hết, anh chỉ có thể làm, cũng chẳng qua là tạm lánh mũi nhọn của anh ta.

May mà bên ngoài anh và Thẩm Bắc Thành cũng có một chút tài sản, nhưng trên danh nghĩa là của Thẩm Bắc Thành, anh chỉ làm cổ đông. Nhiều năm trôi qua, mặc dù không thể sánh bằng Mạnh thị, nhưng cũng không thể khinh thường. Nghĩ như vậy, anh mới cảm thấy có mấy phần an lòng.

Huống chi anh vốn muốn sửa xong Tĩnh Viên kịp vào sinh nhật của Tĩnh Tri, làm một phần đại lễ, thực hiện lời hứa ban đầu của anh với cô.

Mà bây giờ cha đã chuẩn bị cản trở anh, tất nhiên sẽ đóng băng tất cả tài sản trên danh nghĩa của anh. Cũng may lúc trước biết Thiệu Hiên và người khác mở công ty, lấy tên của người khác kiếm tiền thì anh cũng giữ lại thêm một ý định, coi như là bị cha đóng băng tài khoản, tài sản trong tay cũng vẫn còn dư sau khi xây xong Tĩnh Viên.

Nghĩ tới những thứ này, anh hoàn toàn để xuống một chút lo lắng cuối cùng.

“Được, con nghỉ ngơi đi, ta bảo Mạn Quân tới chăm sóc con.”

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Mạnh Chấn Tông không ngờ tới anh sẽ tình nguyện buông tha vị trí này, trong khoảng thời gian ngắn ngược lại có chút trở tay không kịp. Nhưng dù sao chân anh cũng không thể động, vốn cũng muốn Thiệu Tiệm tạm thay chức chủ tịch trong mấy tháng này. Trước cứ như vậy đi, có mấy tháng này, có chuyện gì không giải quyết được?

“Cha chờ một chút.” Lúc Mạnh Thiệu Đình nói câu này, sắc mặt có chút không tốt, anh thở hắt hắt một hồi mới nói thêm: “Con chuẩn bị ly hôn với Mạn Quân.”

Mạnh Chấn Tông không nói gì một lúc lâu, trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng bệnh rơi vào trầm mặc.

Lão Lục đứng gần đó, thấy toàn thân Mạnh Chấn Tông đều đang phát run, cuống quýt tiến lên muốn khuyên bảo, ai ngờ Mạnh Chấn Tông bỗng nhiên vung gậy quét qua bàn trà. Chén trà bể nát văng ra khắp nơi, lão Lục cũng bị dọa sợ, đứng ở một bên không dám động, Mạnh Thiệu Đình lại mặt không đổi sắc: “Dưa hái xanh không ngọt, cha, nếu như Mạn Quân tiếp tục theo con, cả đời này liền xong rồi, bởi vì con vĩnh viễn không có khả năng yêu cô ta, trong lòng con vĩnh viễn không có vị trí của cô ta.”

“Chuyện cho tới bây giờ, Mạn Quân theo con nhiều năm như thế, giờ con mới nói ra lời như vậy sao! Thiệu Đình, con từng tự hỏi lương tâm của mình có bình an nổi không?”

“Nếu như con tiếp tục cùng một chỗ với Mạn Quân, mới là chân chính hại cô ta.”

“Con nghĩ cũng đừng nghĩ, Mạn Quân là con dâu nhà họ Mạnh chúng ta, vĩnh viễn sẽ không thay đổi!”

“Con và cô ta, không thể không ly hôn.”

“Chỉ cần con dám nhắc lại chuyện ly hôn, ta không để ý làm cho Phó Tĩnh Tri hoàn toàn biến mất.”

Mạnh Chấn Tông cười âm trầm: “Dựa vào thủ đoạn nhà họ Mạnh, giết chết một hai người không coi là việc khó. Huống chi bây giờ con nằm ở trên giường không thể động đậy, sao bảo vệ cô ta đây?”

281. Chương 283: Giấy Dưa Trong Biển Tình (1)

Chương 283: Giấy dưa trong biển tình (1)

Editor: May

Hai hàng lông mày của Mạnh Thiệu Đình lập tức nhíu chặt, đáy mắt anh không ngừng âm trầm, rốt cuộc cắn khớp hàm không nói được một chữ. Lúc này ông ta là dao thót mình là thịt cá, anh chỉ đành ép chuyện ly hôn xuống, chờ chân anh tốt hơn lại nhắc tới cũng không muộn.

Thấy anh trầm mặc, Mạnh Chấn Tông cười đắc ý một tiếng: “Dường bệnh cho tốt đi, công trình Tĩnh Viên lớn như vậy, vẫn chờ con khỏe lại để thu dọn cục diện rồi rắc đầy.”

Ông nói xong, nhấc chân ra cửa. Lão Lục nhìn Mạnh Thiệu Đình mấy lần, ngưỡng ngưỡng dặn anh tĩnh dưỡng cho tốt, cũng liền đi ra theo.

Đợi đến khi đóng cửa lại, tinh thần cường ngạnh chống đỡ giống như băng tan, Mạnh Thiệu Đình chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân đều giống bị gãy nát. Anh lập tức mềm nhũn ngã xuống giường, vết thương toàn thân đều đau lên, đặc biệt trên đùi. Đau đớn kia như lan tràn khắp toàn thân, đuối thể nào cũng không đi, mồ hôi lạnh trên trán cuộn cuộn chảy xuống. Tay anh chỉ vừa sờ lưng tung, lại đụng tới một đồ chơi nhỏ lạnh lạnh, cầm lên nhìn, không khỏi ngây dại, đều quên hết cả đau đớn.

Đó là móc khóa con gấu thủy tinh cô tặng cho anh, Mạnh Thiệu Đình siết chặt móc khóa kia, chậm rãi dán lên ngực. Anh nhắm mắt lại, cúi đầu gọi một tiếng tên của cô: “Tĩnh Tri...”

Nhưng trên đời này sẽ không có người đáp lại anh một tiếng, cũng sẽ không có người yên tĩnh nhìn anh, nở nụ cười không màng danh lợi với anh. Anh đã từng phung phí tốt đẹp trân quý nhất cõi đời như thế, nhưng khi anh tiện tay ném bỏ, anh cũng không tìm về được nữa.

Được rồi, Mạnh Thiệu Đình, giống đàn ông một chút đi.

Đã đáp ứng người ta từ nay về sau không xuất hiện nữa, không dây dưa nữa, vậy thoải mái buông tay đi. Ít nhất... ít nhất để bộ dáng của mình thoát nhìn cũng có thể coi được một chút, không đến mức chột vật như vậy.

Anh nghĩ như vậy, nhưng vẫn co rúc nằm ở trong chăn hồi lâu, nắm chặt móc khóa nho nhỏ một lúc lâu, cắn ra vết hằn trong lòng bàn tay của anh, nhưng anh không cảm giác được đau đớn, chỉ có một loại đau đớn chết lặng kéo dài dọc theo máu của anh đến tứ chi.

Đợi đến một lúc lâu sau...một lúc lâu sau.

Anh mới hậu tri hậu giác rõ ràng, hiểu rõ ràng.

Tất cả vui vẻ và hạnh phúc của anh, tất cả thống khổ và khổ sở của anh cũng chỉ xuất phát từ một người phụ nữ, một người phụ nữ mà anh đã sớm dùng cả tính mạng để yêu.

May mà, tất cả còn không tính là quá muộn.

Lúc Mạn Quân đẩy cửa ra tiến vào, hoàng hôn đã ngã về tây, anh nằm ở trên giường, ánh hoàng hôn kiêu diễm ngoài cửa sổ chiếu vào. Mà trong tay anh đang vuốt ve một món đồ chơi, thỉnh thoảng anh sẽ cầm vật nhỏ kia đón ánh sáng trước cửa sổ, hơi nhắm mắt tinh tế quan sát.

Đến gần, Mạn Quân mới phát hiện đó chỉ là một móc khóa con gấu nhỏ mà bé gái rất thích, xuất hiện ở trong tay của anh thì có chút kỳ quái chẳng ra gì.

Suy nghĩ trong đầu cô hơi chuyển, lại nhìn đồ trong tay anh, trong ánh mắt chợt lóe lên oán giận.

Mạnh Thiệu Đình nghe được động tĩnh, vừa nhắm mắt thấy là Mạn Quân tiến vào, anh liền không nhanh không chậm thu hồi ánh mắt của mình, lại nhìn nhìn vật nhỏ trong tay mình, rồi thuận tay đặt ở dưới gối, sau đó anh hơi quay đầu đi, nhắm hai mắt lại.

Trong tay Mạn Quân mang theo vài thứ, ngực ề ầm một chút, đau không chịu nổi.

Cô thở dài một hơi, bên môi chậm rãi nở ra một nụ cười, từ từ đi tới bên giường của anh: “Thiệu Đình đã đói bụng chưa? Em nấu cháo, anh ăn một chút đi?”

Không có người lên tiếng trả lời, Mạn Quân cắn môi, đứng ngốc lảng ở bên giường. Anh rõ ràng không có ngủ, mặc dù anh nhắm hai mắt, làm ra một bộ dáng ngủ say.

“Thiệu Đình...” Cô cảm thấy trong ánh mắt ghen tương khó chịu, nhưng vẫn cố nén nước mắt, cường ngạnh cười một chút, cúi người xuống đưa tay đặt ở trên vai của anh, khẽ đẩy một chút: “Cả ngày anh không ăn gì rồi, ăn chút cháo rồi ngủ được không?”

Mạnh Thiệu Đình vẫn nhắm mắt như cũ, ba lần như vậy, cuối cùng Mạn Quân thu hồi tay của mình, cúi đầu đứng ở nơi đó, không nhúc nhích, trong mắt là tuyệt vọng.

Sắc trời dần dần u ám, trên màn trời màu xanh thẫm có đám mây kỳ lạ đang trôi, ảo cảnh tươi đẹp như được chế tạo từ tay một nhà ma thuật. Mạn Quân cảm giác hai chân mình dần dần tê dại, cô hơi di chuyển hai chân của mình, chính mình cũng cảm giác bản thân đang khó chịu, thế nhưng cô có thể có biện pháp nào?

Rời đi không được, buông tha cũng không được, biết rất rõ ràng thái độ của anh với cô, ban đầu ở California cũng đã không khôi phục được. Thế nhưng cô vẫn muốn đối tốt với anh, cô thấy anh bị thương, hận người bị thương không thể là mình. Cô thấy anh đau, hận không thể đau thay anh, thế nhưng người phụ nữ kia thì sao?

Ba lần bảy lượt chỉ biết hại anh tức giận, chọc anh phát hỏa, lần tai nạn xe cộ này không thể thoát khỏi quan hệ với cô ta?

Ai biết đêm hôm đó cô ta làm gì anh? Tay bị thương, một mỗi lái xe, đều là bị cô ta làm hại, cô ta còn muốn hại Thiệu Đình tới khi nào?

“Thiệu Đình...” Lúc Mạn Quân nói chuyện, đều cảm giác giọng nói của mình gần như không phát ra nổi, tên của anh giống như phải cố gắng nặn ra từ trong cổ họng.

“Anh không ăn chút gì, sao thân thể có thể tốt hơn được, anh không lo lắng những chuyện bên ngoài ư?”

Cô thăm dò nói, mức thêm một chén cháo nữa, đứng ở bên giường của anh.

Lại trầm mặc nửa phút, đến lúc cô gần như sắp tuyệt vọng.

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Anh lại bỗng nhiên quay mặt sang, một đôi con ngươi đen nhánh như có điều suy nghĩ nhìn cô.

Đáy lòng Mạn Quân lo sợ, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ nụ cười. Trước tiên cô ngồi xuống ghế, sau đó mức cháo đưa tới, cẩn thận mở miệng: “Thiệu Đình, anh ăn chút đi.”

“Sao cha tôi biết chuyện Tĩnh Viên, còn có chuyện tôi đi thành phố C, ông ấy biết được từ đâu?”

Giọng nói của anh lạnh lùng, không hề có một chút nhiệt độ. Mặc dù Mạn Quân biết cô trốn không thoát cửa ải này, nhưng lúc nghe anh chất vấn như vậy, trong lòng vẫn không nhận được đau đớn. Anh vì Phó Tĩnh Tri, còn muốn tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục đến mức nào?

Vừa rồi cha xuống lầu nói muốn anh cả tạm thay chức chủ tịch, mẹ chồng lập tức hôn mê bất tỉnh. Mặc dù trong lòng cô thấy không đáng cho anh, nhưng cũng không dám khuyên bảo, may là chỉ tạm thay, còn có đường sống quay lại, chỉ cần anh nhanh chóng dưỡng tốt thân thể, khiến cha chồng mềm lòng, chuyện gì cũng có thể giải quyết. Thế nhưng bây giờ xem ra, sao anh có thể đi nhận sai chịu thua?

Cô tự nhiên không quan tâm anh có phải chủ tịch không, thế nhưng cô cũng không cam lòng để chồng của mình mất đi sự nghiệp quan trọng như vậy. Anh là một nhân vật trời đáp đất nhất trong lòng cô, trên đời này xứng với anh, đương nhiên là đồ tốt nhất.

282. Chương 284: Giấy Dụ Trong Bầy Tình (2)

Chương 284: Giấy dụ trong bầy tình (2)

Editor: May

Mạn Quân chưa xót khổ sở lắc đầu: “Em cũng không biết, vốn em và mẹ ở dưới lầu, lúc xế chiều cha nổi giận đùng đùng qua đây, chúng ta mới biết được xảy ra chuyện gì.”

Mạnh Thiệu Đình liếc nhìn cô một cái, thấy bộ dáng sợ hãi của cô, tâm trạng bán tín bán nghi. Anh không dám xác định Mạn Quân biết bao nhiêu chuyện của anh, thế nhưng ở trong tiềm thức, anh vẫn cho rằng mặc dù hiện tại Mạn Quân sống chết quần quít lấy anh khiến anh rất chán ghét, thế nhưng anh vẫn duy trì thái độ tin tưởng với tính cách và nhân phẩm của Mạn Quân. Dù sao hai người cũng lớn lên với nhau từ nhỏ, Mạn Quân không phải là phụ nữ có tình tính hư hỏng, sẽ đùa giỡn ám chiêu.

Huống chi cô nói yêu anh, sao lại làm ra chuyện bất lợi với anh? Anh đã đánh mất chức chủ tịch, đối với cô, đối nhà họ Thẩm cũng không có chỗ nào tốt, phụ nữ nào không yêu thích hư vinh chứ?

“Gọi An Thành vào đây!” Anh giơ tay lên hất cái muỗng trong tay cô, cháo văng lên trên da cô. Đã nguội, không đau chút nào, nhưng cô cảm giác mu bàn tay như là bị từng cây châm bạc dùng sức ghim vào. Nước mắt thiếu chút nữa không nhịn được, nhưng cô vẫn nghe lời đặt bát xuống, xoay người đi ra gọi người vào.

Vào lúc An Thành tiến vào, Mạn Quân hơi thở dài một hơi. Cô lạnh nhạt liếc mắt nhìn An Thành, liền đi qua một bên đứng.

“Nhị thiếu, tôi cũng không biết tiên sinh biết được chuyện Tĩnh Viên từ nơi nào, tôi luôn luôn làm rất cẩn thận theo phân phó của anh.”

Mạnh Thiệu Đình như có điều suy nghĩ, trong lòng xoay chuyển một phen, nhớ tới cái gì: “Đúng rồi, có một lần tôi đi tính toán sổ sách ở tài vụ của công ty, người bên tài vụ luôn luôn thân thiết với anh cả...”

“Nhưng chúng ta đã nhanh chóng bỏ sung.” Bộ dáng An Thành cũng không hiểu ra sao.

“Tìm hiểu nguồn gốc không phải là việc gì khó. Lại nói, tâm tư của anh cả...” Mạnh Thiệu Đình cười lạnh một tiếng, anh biết anh cả rất chấp nhất với quyền thế. Cũng được, bây giờ anh đã xui xẻo, dù sao không phát sinh chuyện Tĩnh Viên thì anh cũng phải nghỉ ngơi ở nhà. Nước không thể một ngày không có vua, Mạnh thị cũng không thể một ngày vô chủ, dù cho anh cả giả trò xấu với mình, nhưng cũng là anh ruột của mình, để hắn ta nắm quyền, cũng tốt hơn là người khác.

“Nhưng chuyện tôi đi thành phố C, lần này tôi đặc biệt cẩn thận. Ngoại trừ Bắc Thành và Hà tiên sinh, Thanh Thu, Tương Tư biết, nhưng bọn họ tự nhiên sẽ không nói ra, sao tin tức này có thể bại lộ? Đúng rồi, sao cha có thể biết, tôi và... cô ấy có tiếp xúc ba lần bảy lượt?”

Ánh mắt dò xét của Mạnh Thiệu Đình vừa rơi xuống ở trên mặt An Thành, anh ta liền mất tự nhiên chớp chớp mắt, lúng túng mở miệng nói: “Thiếu gia, tôi thật không biết xảy ra chuyện gì...”

Mi tâm Mạnh Thiệu Đình nhúu chặt thành một chữ xuyên (), người bên cạnh của anh luôn luôn cẩn thận, cũng đều là tâm phúc. Từ nhỏ An Thành đã theo anh, anh cũng có đại ân với An Thành, vì thế thủ hạ dưới sự quản thúc của An Thành, không ai dám ra chuyện yêu thiêu thân gì, như vậy chẳng lẽ là Mạn Quân?

“Mạn Quân, chuyện cho tới bây giờ, cô còn lời gì để nói? An Thành là người của tôi, sẽ không bán đứng tôi, mà người bên cạnh tôi, ngoại trừ bọn họ, chỉ có cô...”

Anh giảm thấp giọng nói xuống mấy phần, từng chữ đều đâm vào trong tim của cô.

Đương nhiên là cô sẽ bị vạch trần, đương nhiên là cô nói ra chuyện anh và Phó Tĩnh Tri dấu lìa ngó ý còn vượt tư lòng cho cha chồng, nhưng cô sẽ không cho anh biết, vĩnh viễn cũng sẽ không.

Cô xoay người, dư quang khóe mắt lướt qua An Thành, bên môi có một nụ cười châm chọc không dễ thấy, nhưng nụ cười này rất nhanh liền biến mất, hóa thành khổ sở tái nhợt.

“Anh cũng không phải không biết, em vẫn bệnh không dậy nổi, anh có từng trở về nhà chưa? Sao em biết được hành tung của anh? Đúng, người bên cạnh anh đều trung thành và tận tâm, An Thành càng chỉ nghe

lời anh phân phó. Em đây là nhị thiếu phu nhân ở trên danh nghĩa, ở trong mắt của anh ta chỉ là không khí, huống chi anh đi tìm phụ nữ khác, ai chịu chạy tới nói cho em biết việc này?”

Lời nói của cô chua ngoa, mang theo mấy phần lạnh lùng trào phúng, so với khóc sụt sùi kêu oan càng tăng thêm lực tin phục.

Mạnh Thiệu Đình vừa nghĩ, liền hơi tin tưởng. Vốn tâm tư Mạn Quân đơn thuần, anh và Phó Tĩnh Tri đánh giá không chừng, cô chưa từng biểu lộ bất mãn, cũng không náo ra một chút không hài lòng trước mặt cha mẹ, huống hồ anh biết rõ cô vẫn bệnh nằm trên giường không dậy nổi.

Hơn nữa, anh tin An Thành.

“Anh đi ra ngoài đi.” Mạnh Thiệu Đình có chút mệt mỏi phất tay một cái: “Tôi muốn một mình yên tĩnh một chút.”

An Thành nhìn nhìn anh, cúi đầu, xoay người đi ra. Mạn Quân lại đứng ở nơi đó không nhúc nhích như trước, thẳng đến khi An Thành đóng cửa lại, cô mới đi đến bên cạnh anh. Đôi mắt đã sớm khóc sưng đỏ, thoạt nhìn rất là tiều tụy đáng yêu.

Trong lòng Mạnh Thiệu Đình thở dài, lại nghĩ đến tất cả việc mình làm với cô, trong lòng đúng là vẫn còn chút áy náy. Mạn Quân không thể so với người khác, anh cực kỳ hiểu cô, hai người lại quen biết từ nhỏ, nếu không phải âm kém dương sai làm vợ chồng, không chừng bọn họ chính là bạn cực thân, thế nhưng hiện tại...

Anh tất nhiên là muốn ly hôn, dù hiện tại cha lấy an nguy Tĩnh Tri uy hiếp anh, anh không cách nào làm việc đó, thế nhưng cũng chỉ là vấn đề sớm hay muộn.

“Lấy cháo đến đây.” Trong lòng anh than thở một tiếng, giọng nói với Mạn Quân theo bản năng dịu dàng hơn mấy phần.

Mạn Quân ngẩng ra, không nghĩ tới anh sẽ bỗng nhiên sửa lại thái độ, nhưng cô chỉ chần chừ trong chốc lát, liền cao hứng đứng lên. Hơi nâng giường của anh một chút, lại chạy đi múc cháo nóng một lần nữa, sau đó mới ngồi ở bên giường của anh, nhưng cô vẫn có chút sợ hãi, không dám động.

Mặc dù Mạnh Thiệu Đình có chút áy náy với cô, nhưng không muốn cô dứt anh, bởi vậy chỉ để Mạn Quân đưa cháo qua, anh dùng tay phải không có bị thương bưng húp non nửa bát rồi mới đặt xuống, nói với Mạn Quân: “Cô cũng đi về nghỉ ngơi đi, bệnh vừa tốt lên, sau này không cần tới nữa, ở nhà dưỡng cho tốt, chỗ này của tôi tự có y tá chăm sóc, cũng không cần cô.”

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

“Thiệu Đình...” Anh hiếm khi quan tâm, làm cho nước mắt Mạn Quân thoáng cái liền tuôn ra. Bỗng nhiên cô không khống chế được ghé vào trên người của anh, oa oa khóc lên: “Thiệu Đình, anh đừng rời khỏi em được không... Nếu anh không cần em, sau này em phải làm sao bây giờ? Em đi theo bên cạnh anh bấy năm, bấy năm, anh bảo em sau này phải làm sao? Mặc dù em không nhả nhận lịch sự động lòng người bằng cô ta, thế nhưng Thiệu Đình, em sẽ từ từ học, em đã biết nấu ăn ...”

Trong lòng Mạnh Thiệu Đình hỗn loạn, tâm trạng không khỏi bức bối một trận. Cô phải làm sao? Tôi cũng muốn biết, tôi nên làm cái gì bây giờ?

Mạn Quân, cô vẫn chưa hiểu rõ tôi. Nói chính xác, cô hoàn toàn không hiểu đàn ông. Nếu như thích cô ấy chỉ là thích vẻ ngoài hoặc tài nấu nướng của cô ấy, tôi có thể dứt khoát chọn một hoa hậu hoặc là đầu bếp rồi.

“Cô trở về đi, tôi rất mệt, để tôi nghỉ ngơi một chút.” Anh dùng lực đẩy cô ra, kéo chăn lên liền nhắm mắt lại.

Tiếng khóc Mạn Quân vẫn chưa dừng lại, nhưng anh chỉ là mắt nhắm tai ngơ. Sau một lát, tiếng khóc dần dần ngừng, sau đó chính là tiếng bước chân rời đi. Sau khi gian phòng an tĩnh lại, anh thở dài một hơi, mở mắt ra trong bóng tối đen nhánh, có một loại đau đớn không thể nói nên lời đang dần tràn ngập đáy lòng anh. Nếu Tĩnh Tri biết anh xảy ra tai nạn xe cộ thì sẽ như thế nào nhỉ?

283. Chương 285: Sự Yên Tĩnh Bị Phá Nát (1)

Chương 285: Sự yên tĩnh bị phá nát (1)

Editor: May

Trong lòng anh suy nghĩ trăm ngàn loại, cuối cùng đều hóa thành cười khổ vô lực.

Hai người cũng đã nói rõ ràng, từ bây giờ sẽ cách chân trời góc biển, không gặp lại nữa. Anh cũng không muốn lấy tai nạn xe cộ làm nguy trang, lừa gạt sự đồng tình của cô, như vậy sẽ chỉ càng khiến anh không chịu nổi. Anh cũng càng không muốn lấy Tĩnh Viên bức cô hồi tâm chuyển ý, nếu cô không cam lòng, dù anh có được cô bên người thì cũng có ý nghĩa gì đâu?

Xây dựng lại Tĩnh Viên, chỉ là anh bồi thường lại cho cô, cho nhà họ Phó. Người nhà họ Mạnh bọn họ đã phạm sai lầm, sau khi anh biết chân tướng, sẽ không bao giờ đùn đẩy hoặc phủ nhận. Mặc dù anh cực lực bù đắp, nhưng cũng hiểu rõ cha mẹ của mình, từ đầu chí cuối bọn họ không cho là bản thân làm sai, cũng tuyệt đối không chịu thỏa hiệp với sự kiện kia.

Đúng vậy, ở trong mắt bọn họ, từ trước đến nay chỉ là thắng làm vua thua làm giặc, người đi trà lạnh, nếu là người không có năng lực, bị người khác bức ép đến chết, cũng chỉ là do người đó xui xẻo, bọn họ không bỏ đá xuống giếng đã xem như là nhân từ, so với người giẫm lên thêm mấy đá, đã xem như là tâm địa Bồ Tát.

Anh không có năng lực điều khiển suy nghĩ của cha mẹ, điều có thể làm cũng chỉ là tận lực bù đắp.

Anh cũng sẽ không ra mặt chuyện Tĩnh Viên, có lẽ cả đời này cô sẽ không biết. Nhưng vậy thì sao, chút bồi thường này của anh với cô, vẫn không sánh bằng thống khổ mất đi người thân, anh vẫn nợ cô, cả đời cũng không trả hết.

Chỉ là làm sao vượt qua năm tháng dài đằng đặc này? Nếu cô lập gia đình, anh sẽ có thể không kiềm chế khiến mình không để ý không?

Mạnh Thiệu Đình dần dần cảm thấy bức bối, anh chợt hối hận chính mình không nên buông tay đơn giản như vậy, bỗng nhiên lại thầm mắng tâm tư mình xấu xa, lẩn qua lẩn lại như vậy đến nửa đêm, đến khi trời sáng mới mơ màng ngủ. Nhưng đến buổi sáng liền cảm thấy thân thể không chịu nổi, vết thương cũng có dấu hiệu nhiễm trùng, bắt đầu sốt hôn mê.

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Sau khi Mạnh Quân biết được, trực tiếp dọn ra khỏi nhà, ở sát vách tận lực chăm sóc cho anh. Mặc dù anh có lúc hôn mê, liên tục phát sốt nhẹ, nhưng cũng may thân thể tốt, mặc dù bệnh tình không ổn định, nhưng một ngày lại một ngày chậm rãi phục hồi vết thương.

Thời gian đảo mắt đã qua một tháng, thân thể Tương Tư ở dưới sự cẩn thận điều dưỡng của Tĩnh Tri, cuối cùng cũng khỏi hẳn. Thanh Thu lo lắng chuyện bên kia của Thẩm Bắc Thành, đã sớm trở về, nhưng thỉnh thoảng vẫn đến thăm Tương Tư. Cô giữ kín như bưng chuyện Mạnh Thiệu Đình xảy ra tai nạn xe cộ, chưa bao giờ tiết lộ một câu trước mặt Tĩnh Tri.

Lại nói tiếp, cũng là bởi vì trong lòng cô áy náy, lần trước cô tốt bụng làm chuyện xấu, lần này không bao giờ đồng ý nhúng tay chuyện của người khác nữa.

Tương Tư nằm viện một tháng, sau này Hà Dĩ Kiệt có tới mấy lần, nhưng cô không chịu nói một câu, cũng không có khuôn mặt tươi cười với anh ta.

Từ trước đến nay Hà Dĩ Kiệt độc đoán và kiêu ngạo, có thể dẫn tính tình dung túng một lần, hai lần, nhưng dưới hành động “không cho sắc mặt” như vậy của Tương Tư, cuối cùng anh ta hoàn toàn phiền chán.

Mà Liễu Duyệt dưới sự đặt mưu tính kế tình cờ của Tương Tư, hiện tại được điều làm y tá của phòng bệnh cô, dĩ nhiên là có nhiều cơ hội tiếp xúc với Hà Dĩ Kiệt hơn.

Vì thế, vào lần thứ tư Hà Dĩ Kiệt đến thăm Tương Tư, chỉ đánh một vòng ở trong phòng bệnh, liền chân sau chân trước ra ngoài với Liễu Duyệt.

Tương Tư nhìn ở trong mắt, trong lòng chợt thả lỏng, mà ngay sau đó lại có khó chịu nói không nên lời bắt đầu tràn ngập từ chỗ sâu nhất trong trái tim. Cô biết Hà Dĩ Kiệt là một người đàn ông tàn nhẫn tuyệt tình, thế nhưng bây giờ, lần thứ hai nhìn rõ việc làm của anh ta, tâm cô vẫn không nhận được bị đâm đau.

Nhưng như vậy cũng tốt, cũng nên hoàn toàn thanh tỉnh, một chút ràng buộc như có như không với anh ta, cuối cùng cũng nên hoàn toàn buông xuống.

Nếu cô có thể im hơi lặng tiếng rồi đi, từ nay về sau mai danh ẩn tích làm một người bình thường, đó chính là tốt nhất. Dù cho nhớ lại chuyện cũ sẽ cảm thấy có vài phần chua xót, nhưng cũng tốt hơn ngày ngày giằng giũa ở trong dạ ngục.

Mặc dù cô nhu nhược bất lực, trời đất bao la, cha mẹ cũng đã chết, mặc dù bên cạnh cô không có chỗ dựa, nhưng cũng không thể khinh thường quật cường trong xương của Văn Tương Tư cô. Cô chịu đựng anh ta hai năm, coi như là báo đáp đại ân anh chôn cất cha mẹ, để cha mẹ có nơi an táng, trừ chuyện đó ra, anh chưa từng mang lại cho cô chút ảm áp nào?

“Chị Tĩnh Tri, em chuẩn bị xong rồi...” Tương Tư thay đổi quần áo, bên người chỉ có một va ly hành lý nhỏ nhỏ, vé xe lửa là Thanh Thu nhờ đồng nghiệp mua giúp, đi đến chính là một thành phố ở tây bắc, sau khi Tương Tư đi vào trong đó, lập tức chuẩn bị đón xe đi một trấn nhỏ ở vùng núi xa xôi. Cô ngẫu nhiên nhìn thấy tình huống nơi đó ở trên mạng, nói là rất khó khăn, giao thông bất tiện, thiếu giáo viên. Nếu cô đi vào trong đó, dù Hà Dĩ Kiệt thần thông quảng đại như thế nào cũng không tìm được cô.

Tĩnh Tri nhìn cô bé một chút, thấy khí sắc cô bé đã tốt hơn, mà con người như nho đen lại rất trong suốt sáng sủa, tràn ngập hướng tới cuộc sống mới, trong lòng cô cũng cảm thấy chút an ủi, nhưng vẫn còn có chút lo sợ bất an không nói nên lời.

Cứ như vậy chạy trốn dưới mí mắt Hà Dĩ Kiệt, anh ta thật sự sẽ không phát hiện ư?

Trước kia là không có cơ hội, lúc Hà Dĩ Kiệt không ở đây, thuộc hạ anh sợ gặp chuyện không may nên canh chừng rất nghiêm túc, nhưng Hà Dĩ Kiệt tới thăm Tương Tư, luôn che nhiều người chướng mắt, liền sai người ra xa xa, ngược lại liền có cơ hội.

Tĩnh Tri mở cửa phòng bệnh, cẩn thận nhìn bốn phía, trong hành lang chợt có y tá đi qua, cách thang máy rất gần. Từ sau lần Liễu Duyệt và y tá kia nảy sinh tranh chấp, Tương Tư liền đổi thành phòng bệnh cao cấp, thanh tĩnh hơn.

Sau khi Liễu Duyệt và Hà Dĩ Kiệt ra ngoài, không biết đã đi nơi nào. Tĩnh Tri thấp thỏm bất an xách va ly ra, lúc Tương Tư xuất hiện ở cửa, hít một hơi thật sâu, cuối cùng cũng không quay đầu lại liền đi vào thang máy.

Trong phòng làm việc cách phòng bệnh không xa, thỉnh thoảng truyền đến âm thanh làm cho người ta nóng mặt tim đập. Cửa khóa trái, một người phụ nữ quần áo xốc xếch ngồi trên bàn làm việc chất đống lộn xộn, đồng phục y tá của cô ta bị người cuốn đẩy lên trên ngực, mà đồ lót cũng xốc xếch treo ở một bên. Thân thể mềm mại của Liễu Duyệt mở ra, cổ thon dài của cô ta duỗi thật cao, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi không ngừng tràn ra âm thanh làm người ta ngượng ngùng...

Mà trước mặt cô ta lại đang đứng một người đàn ông có vóc người cao lớn. Anh ta rất là lười nhác, chỉ cời dây nịt ra, vạt áo sơ mi mất trật tự, hai chân ngọc thon dài mảnh khảnh vòng lên thắt lưng mạnh mẽ, mà động tác của anh ta lại mãnh liệt không chút lưu tình. Liễu Duyệt bị động tác của anh ta đụng đến không ngừng rên ư ư, hai cái tay cầm ở trong tóc đen nồng đậm của anh ta, người khê ngứa ra, không kiềm chế được đưa đầu của mình vào trong miệng anh ta...

Qua hồi lâu, Hà Dĩ Kiệt mới đẩy Liễu Duyệt ra, anh ta không e dè sửa sang lại vẻ lôi thôi của chính mình, nhìn cũng không nhìn Liễu Duyệt mềm nhũn nghiêng ở trên bàn, chỉ là sau khi mặc quần áo tử tế, tiện tay cầm một cái thẻ ném vào trên người Liễu Duyệt, cũng không để ý Liễu Duyệt luôn miệng khê gọi, xoay người đi nhanh ra ngoài...

284. Chương 286: Sự Yên Tĩnh Bị Phá Nát (2)

Chương 286: Sự yên tĩnh bị phá nát (2)

Editor : May

Tương Tư ngồi lên xe lửa, từ thành phố C đến thành phố B cần hai tiếng đồng hồ, lúc nào cũng có xe lửa.

Nếu Hà Dĩ Kiệt phát hiện cô rời đi, phản ứng đầu tiên phải là đi săn bay, mà cô hiểu rõ thủ đoạn của anh ta, đã hạ quyết định chạy trốn, tuyệt đối sẽ không để cho mình có khả năng bị anh ta bắt lại.

Tĩnh Tri không dám ở lâu, đưa Tương Tư lên xe lửa, sau khi nhìn xe lửa rời đi, cô lập tức thuê xe đi một tiệm cháo nổi danh nhất thành phố C, mang cháo đã sớm đặt trước rời đi, sau đó lập tức chạy về bệnh viện.

Đây là chủ ý của Tương Tư, cô bé sợ Hà Dĩ Kiệt sẽ giận chó đánh mèo với Tĩnh Tri, cho nên mới muốn cô làm ra chuyện dấu hiệu giả này. Dù Hà Dĩ Kiệt hoài nghi cô, nhưng cũng không có chứng cứ rõ ràng, anh ta cũng không thể làm cái gì với Tĩnh Tri. Huống chi nếu anh ta thật muốn làm gì với Tĩnh Tri, tốt xấu gì cũng phải nhìn mặt mũi Thiệu Đình, vì thế mặc dù Tương Tư lo lắng, nhưng cũng không đặc biệt sợ hãi Tĩnh Tri sẽ xảy ra chuyện.

Mà lúc Tĩnh Tri chạy về bệnh viện cũng không có nhìn thấy Hà Dĩ Kiệt, cô còn đang kinh ngạc, Liễu Duyệt liền tiến vào, trên mặt nửa vui nửa buồn, thấy cô đứng sững sờ, liền nói: “Nghe thấy Văn tiểu thư tự mình xuất viện nên Hà tiên sinh đã đi rồi, Phó tiểu thư không biết gì sao?”

Tĩnh Tri à một tiếng, nhẹ khẽ thở phào nhẹ nhõm, Hà Dĩ Kiệt không có truy cứu ư? Hay là thật sự đã chơi chán, vì thế đi thì đi, cũng sẽ không để trong lòng chút nào?

Lúc Tĩnh Tri thu dọn đồ đạc của mình rời khỏi bệnh viện, Mạnh Thiệu Đình và Thẩm Bắc Thành đang thương lượng chuyện Tĩnh Viên.

“Tất cả tiền của tôi đều ở trong này, đây là ”tài sản riêng” mà lão già không biết. Công trình Tĩnh Viên không thể dừng, vốn chỉ cần ba tháng nữa là dễ dàng kịp sinh nhật cô ấy, nhưng hiện tại... xây gấp cả ngày lẫn đêm, hẳn là có thể kịp. Bắc Thành, bây giờ chân tôi không tiện, chuyện Tĩnh Viên nhờ cậu vậy.”

Thẩm Bắc Thành từ chối cho ý kiến, bĩu môi nói: “Đây coi là chuyện gì? Cậu im lặng làm nhiều chuyện như vậy cho người ta, sau đó học Lôi Phong làm chuyện tốt không để lại danh, đậu nga cũng không có oan như cậu đâu!”

Mạnh Thiệu Đình cười: “Cậu cũng đừng ghen tôi, việc này tôi đã quyết định chủ ý, dù gì cũng đã đi đến một bước này, không có đạo lý thu tay lại, nhờ cậu tiếp tục giúp tôi giữ bí mật.”

“Thật không rõ trong lòng cậu đang suy nghĩ gì? Đây là cơ hội rất tốt, Tĩnh Tri mềm lòng, nhất định sẽ hồi tâm chuyển ý, sao cậu lại không để cho cô ấy biết? Thiệu Đình, không phải tôi nói cậu, cậu thật sự muốn chờ đến khi Tĩnh Tri lập gia đình thì cậu mới hối hận ư? Sẽ không kịp đâu?”

“Nói cái gì đó?” Mạnh Thiệu Đình hơi nhú mày, ánh mắt lại là nhìn ra ngoài cửa sổ, lẩm bẩm: “Từ trước đến nay thành phố A rất nóng, cô ấy lại rất sợ nóng, nếu không có hồ nước và chòi nghỉ mát... Quên đi, vẫn là làm theo nguyên trạng lúc trước thôi...”

Thẩm Bắc Thành chán nản, liên tục chỉ anh: “Cậu thật đúng là si tình. Thiệu Đình, cậu muốn tôi nói gì đây? Cậu làm như vậy vì cái gì?”

“Không vì cái gì hết, chỉ là muốn làm chút chuyện cho cô ấy mà thôi. Chuyện này ở trong phạm vi năng lực của tôi, lại không khó, không có gì lớn.”

“Cậu nói đơn giản nhĩ! Cậu đừng cho là tôi không biết cậu tốn bao nhiêu tâm tư, đây là một khoản lớn? Hơn nữa, xây theo nguyên dạng, Tĩnh Viên kia là nhà củ hơn một trăm năm trước, còn từng trải qua tu sửa, cậu không phải không biết thị trường hiện tại, đây là công trình có bao nhiêu khó khăn?”

“Tuy nói khó khăn, nhưng cũng không phải không thể làm, bây giờ không phải là không xây được? Được rồi, tôi biết cậu là vì tốt cho tôi, nhưng cậu chỉ cần làm chuyện này giúp tôi, coi như là chân chính tốt với tôi.”

Thẩm Bắc Thành lắc đầu thở dài: “Mà thôi, ai bảo chúng ta là anh em, chuyện của cậu cũng chính là chuyện của tôi. Cậu yên tâm dưỡng thương đi, tôi sẽ không làm hỏng việc, nhất định làm xong rất tuyệt vời cho cậu.”

Mạnh Thiệu Đình cười, cũng không nói thêm lời khách sáo. Hai người quen biết nhiều năm như vậy, điểm ăn ý ấy ngược lại vẫn phải có.

Bên này công trình Tĩnh Viên tiếp tục hừng hực khí thế, mà bên bệnh viện, Mạn Quân nhất định không chịu đi. Dù ban đầu Mạnh Thiệu Đình chống cự, nhưng dần dần cũng thỏa hiệp, người ngoài nhìn vào đều cho rằng quan hệ vợ chồng son đã hòa hoãn, thậm chí bà Mạnh cũng mừng rỡ không thôi, cứ theo đà này, chính mình cũng sắp làm bà, được ôm cháu trai rồi!

Nhưng chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ, Mạn Quân chỉ là cố gắng vãn hồi, mà Mạnh Thiệu Đình cũng chỉ có thể cho cô một chút bồi thường ở trong phạm vi tiếp nhận của mình. Anh sẽ không thay đổi chuyện ly hôn, mà bây giờ nếu cô cảm thấy chăm sóc anh như vậy có thể vui vẻ một chút, anh cũng không sao cả, nhin khoảng hai, ba tháng, cũng sẽ qua thôi.

Cuộc sống Tĩnh Tri bình ổn không sóng gió, trôi qua từng ngày. Mùa thu này bánh bao nhỏ sẽ phải vào vườn trẻ, bây giờ cô đang bận đi làm, vội vàng khuyên bảo con trai đồng ý rời khỏi mẹ, bắt đầu cuộc sống cùng nhau chơi đùa với người bạn nhỏ.

Mà yên lặng như vậy, giống như nhất định sẽ bị phá vỡ. Vào một buổi trưa ngày nào đó, lúc Tĩnh Tri đang nghỉ ngơi thì nhận được một cuộc điện thoại.

Chính xác mà nói, cô không nhận ra người kia, thế nhưng cô từng có duyên gặp mặt cô ta hai lần.

Đúng, lúc cô đi California tìm Thiệu Hiên từng gặp cô ta hai lần, một lần là lúc Thiệu Hiên hôn cô ta, một lần chính là cô ta mắng cô là gái điếm Trung Quốc.

Cho tới bây giờ, Tĩnh Tri còn có thể nhớ rõ ràng, cô ta nhìn cô bằng ánh mắt trào phúng, trong môi mỏng phun ra mấy chữ chộc cô phát điên, sao cô có thể quên cô gái tên Tống Cảnh kia chứ?

Tống Cảnh hẹn buổi tối gặp cô ở một quán cà phê, Tĩnh Tri chần chừ một chút, vẫn là đáp ứng.

Nói cô không cam lòng cũng được, nói lòng hiếu kỳ cô xúi giục muốn biết mục đích Tống Cảnh tìm đến cô cũng được, nói cô... còn tồn tại một tia mong đợi với Thiệu Hiên cũng được, nói chung buổi chiều cô không có tâm trạng đi làm, dứt khoát xin nghỉ trở về.

Lúc đi tới bên cạnh tiểu khu, liền thấy con mình bị mọi người vây xem, bình tĩnh đứng lấy túi thịt của năm đồng tiền từ lão đầu đẩy xe bán phía trước, không nhìn ánh mắt vô số bác gái, các thím, các chú, chị gái ái mộ xung quanh, mặc cho cõi lòng thủy tinh tan nát đầy đất, chỉ chuyên chú nhìn bánh bao vừa trắng mập lại vừa đáng yêu...

285. Chương 287: Khi Nào Hiểu Được Là Thật Tâm?

Chương 287: Khi nào hiểu được là thật tâm?

Bánh bao nhỏ say mê bánh trứng của một bà lão ở ngoài tiểu khu, mỗi ngày đều lấy tiền của mẹ, hết sức tập trung xếp hàng mua bánh, quả cầu nho nhỏ mập mạp đứng giữa đội hình người lớn, cực kì vui vẻ, mà bé lớn lên lại đáng yêu, mọi người đều đến đùa giỡn với bé, mà tâm tư của bánh bao nhỏ tập trung hết trên bánh trứng, có người ôm bé hôn bé liền nhúu mi giống như đại nhân, đùa mọi người vui vẻ, dần dần, việc bánh bao nhỏ mua bánh bị người ta vây xem là chuyện mỗi ngày đều phải diễn ra, bà lão bán bánh kia cũng buôn bán tốt, cười đến miệng ở bên tai...

Thế nhưng Mạnh tiểu thiếu gia của chúng ta lại có mới nới cũ vô cùng, bất quá một tháng, liền đem bánh trứng gà quăng ở sau ót, lại mê thịt cua, cứ thế mãi, bánh bao nhỏ là cứu tinh trong bụng của nhiều lái buôn, bé tới chỗ nào, tài nguyên liền cuộn cuộn tại đó... Đó là một đứa trẻ hiền lành tài vật!

Tất cả phiên muộn của Tình Tri đều tan biến hết, chỉ kiêu ngạo nhìn con mình, nhỏ nhưng lại có mị lực như vậy, trưởng thành còn phải hỏi? Tiểu cô nương không nên xếp thành một hàng dài theo đuổi bánh bao nhỏ..

Trong đầu tự xuất hiện một cái bánh bao tròn vo ở phía trước, mà phía sau một đồng phụ nữ tối tăm rồi loạn đến truy sát, Tình Tri run lên một cái, nhìn con trai, đã cảm thấy bé không thể đi xuống được, không chế muốn ăn để được giảm cân.

Kết quả là, từ nay về sau không được ăn thịt cua, đồ ăn vặt giảm đi một nửa, một buổi tối mùa hè đẹp để mẹ kế Phó Tình Tri độc ác chỉ cho con trai một trái dưa chuột, không nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ oán giận, tự mình trang điểm đi đến cuộc hẹn.

Mãi cho đến trước tiệm cà phê kia, khoe miệng Tình Tri nhếch lên, cô nghĩ đến con trai liền không nhịn được muốn cười, trong mắt đầy vui vẻ.

Nhưng sau khi xuống xe, tâm tình liền nặng nề.

Sau đó, lúc đẩy cửa tiệm cà phê ra, hậm hực của cô bỗng nhiên biến mất hết, cô nhìn Tống Cảnh, chính xác nói, cô thấy được một cây thông Noel.

Mùa hè ở thành phố C không phải rất nóng, Tình Tri chỉ tùy ý mặc áo sơ mi trắng, vén tóc dài lên, tóc mái để như cũ, chia ba bảy, bất quá xuống dưới là một cái quần jean trắng, xắn lên hai lớp ở mắt cá chân, dưới chân là đôi giày La Mã, vóc dáng của cô không cao, nhưng tốt hơn bao nhiêu lần, làn da trắng, tóc dài như mực, cô vừa đi vào quán cà phê, liền thu được nhiều ánh mắt kinh diễm.

Nhưng Tống Cảnh này, quần áo trên người là kiểu dáng mới nhất của bộ quần áo mùa hè hiệu Chanel, trang sức trên người là hàng loạt kiểu dáng mới nhất của Cartier, những thứ này đều là đồ tốt, những đồ tốt không nên xuất hiện toàn bộ, như vậy không phải khoe khoang nhà giàu mới nổi?

Càng hồng là, căn bản làn da của Tống Cảnh không phải rất trắng, lại còn chọn váy hồng, trên cổ và tai, cũng là kim cương to, thậm chí kiểu tóc của cô ta được làm vô cùng tỉ mỉ, nhìn qua cũng không có quái dị, đơn giản là phía đầu bên trái, cô ta dùng kẹp cái kẹp tóc kim cương to hình bướm bướm.

Hiển nhiên mỗi cái đều là vật quý, mỗi một cái cũng không làm cho cô ta bỏ xuống được, trái lo phải nghĩ, cần rằng một cái, dứt khoát chuẩn bị toàn bộ trên người.

Bỗng nhiên Tình Tri cảm giác mình nhẹ nhõm rất nhiều, cô đi tới, chào hỏi Tống Cảnh, tự nhiên hào phóng ngồi xuống, rót một li mocha.

Tống Cảnh nhìn cô hồi lâu, thấy cô tùy ý ăn mặc, quần áo trên người có chút cũng không có nhãn hiệu, không khỏi có mấy phần đắc ý: “Phó tiểu thư sao lại ăn mặc keo kiệt như vậy? Chẳng lẽ mấy ngày nay sống không tốt?”

Tình Tri từ chối cho ý kiến: “Rất tốt, lần này Tống tiểu thư tới, là có chuyện gì?”

“Cũng không có chuyện gì, chỉ là về nước thăm người thân sẵn đi du lịch, đi ngang qua đây, nghĩ đến Thiệu Hiên nói bây giờ cô đang ở thành phố C, liền đến xem.” Tống Cảnh nói, gắng sức vuốt ve vòng tay kim cương trên cổ tay mình, mi nhon nhón lại: “Trong nước thật sự mất mặt, cũng không mua được vật gì tốt, tôi chỉ đeo vài món Thiệu Hiên mua ở nước ngoài, không đổi được, thực sự là đáng ghét, đúng rồi, Phó tiểu thư có nghiên cứu trang sức không? Vậy hôm khác chúng ta hẹn đi dạo phố?”

Tình Tri hờ hững cười, đáy mắt có mấy phần trêu tức: “Tôi không thích trang sức, hơn nữa cũng không có tiền mua mỗi ngày, rất xin lỗi không thể tiếp ngài.”

Tống Cảnh cảm giác mình có lợi thế, Tình Tri lại cảm thấy buồn cười cô ta đáng thương, chính xác có khí chất thực nữ, cũng không cần khoe khoang cô ta có tất cả, cô ta không cần nói cho người ta biết cô ta đọc sách gì, đi qua chỗ nào, có bao nhiêu quần áo, mua trang sức nào, bởi vì cô không có cảm xúc tục tĩ.

Sở dĩ Tổng Cảnh khoe khoang như vậy, bắt quá là cô tự ti, cô sợ mất đi tất cả.

“Vậy thì thật đáng tiếc...” Tổng Cảnh có chút thông cảm nhìn cô nói.

Tĩnh Tri bưng li cà phê, nhấp một miếng, tiếp tục chủ đề vừa rồi của mình: “Tổng tiểu thư không ngại khó khăn tới tìm tôi, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Tổng Cảnh nghe cô hỏi, nhin không được hé miệng cười: “Lại nói, là Thiệu Hiên muốn tôi tới thăm cô một chút, đúng rồi, còn có... Con của cô...”

Tay Tĩnh Tri bưng li cà phê bỗng cứng đờ, ý cười có chút ngưng lại, cô bỏ li xuống, nhìn cảnh vật ở ngoài sau cửa sổ, tinh thần có chút hốt hoảng, Thiệu Hiên, anh là như vậy, là có ý gì? Anh bây giờ, mới nhớ tới anh còn có con trai sao? Mà anh kêu người phụ nữ của anh đến tìm tôi, cùng con trai của tôi, là muốn làm gì?”

“Không phiền quan tâm”

Lời nói của cô chút cứng ngắt, Tổng Cảnh thấy cô như vậy, ý cười nhin không được càng phát ra dày đặc.

Sau khi cười xong, lại bày ra vẻ mặt rụt rè xin lỗi: “Lại nói tiếp, là tôi không tốt, Thiệu Hiên cũng cảm thấy mình có lỗi, thế nhưng Phó tiểu thư, ở nước ngoài Thiệu Hiên vẫn đợi

cô, anh ấy rất yêu cô, chỉ là cuối cùng... Nói chung, hiện tại anh ấy rất nhớ cô, rất nhớ đứa nhỏ của hai người, nếu không phải bởi vì tôi đã mang thai, hẳn anh ấy sẽ mang con của cô đến bên cạnh...”

“Đó là con của tôi, cùng anh ta không có quan hệ gì, ai cũng đừng nghĩ mang bé đi!” Bỗng nhiên Tĩnh Tri nổi giận, cô từ từ đứng lên, liếc mắt lạnh lùng nhìn Tổng Cảnh: “Nếu Tổng tiểu thư tìm tôi để ra oai hoặc khoe khoang, căn bản không cần, một mình tôi, cũng có thể nuôi dưỡng tốt, cô không cần lo lắng, trong lúc đó tôi và Thiệu Hiên ngoại trừ đứa bé này, những cái khác, Tổng tiểu thư đã mang thai, vậy không nên chạy khắp nơi như vậy, an tâm ở nhà dưỡng thai mới là chính, còn có, đã có đứa bé, tôi khuyên cô một câu, vẫn không nên tô son vẽ phấn như vậy, không tốt cho đứa bé.”

Tĩnh Tri nói xong, mở túi của mình, lấy tiền, để trên bàn, cũng không thèm nhìn Tổng Cảnh một cái, xoay người chuẩn bị rời đi.

Bị cô nói Tổng Cảnh xấu hổ không thôi, đáy lòng sợ hãi lời của mình bị lật tẩy, nhưng lại ghen ghét Thiệu Hiên nhớ mãi không quên cô ta, còn với nàng không có một chút tình yêu!

“Phó Tĩnh Tri!”

Tổng Cảnh nhin không được lên tiếng, Tĩnh Tri dừng bước, xoay người lại bình tĩnh nhìn cô: “Tổng tiểu thư còn có điều gì muốn nói thì nói một lần cho xong đi.”

“Cô đã nói vậy, liền nhớ kĩ lời nói của cô, đừng tưởng rằng cô có con thì cô và anh ấy còn có thể, tôi và Thiệu Hiên sẽ lập tức kết hôn, Phó Tĩnh Tri, tốt nhất cô đừng nên vọng tưởng!”

“Cô không phải tôi, làm sao biết trong lòng tôi muốn gì? Tổng tiểu thư, cô sắp kết hôn, còn không yên lòng sao?”

286. Chương 288: Thật Không Thèm Để Ý Đến Sao! (1)

Chương 288: Thật không thèm để ý đến sao! (1)

Editor: May

Tĩnh Tri khẽ mỉm cười, lại trào phúng rõ ràng. Cô không muốn quản Thiệu Hiên và Tổng Cảnh đã xảy ra chuyện gì, nếu anh đã có người khác, hơn nữa người đó còn có con của anh, Phó Tĩnh Tri cô cũng không phải là người cầm lên được nhưng lại không bỏ xuống được.

“Tôi tự nhiên yên tâm với Thiệu Hiên, nhưng hiện nay Phó Tỉnh Tri cô mang theo đứa nhỏ, cũng có không ít người theo đuổi, vì sao không kết hôn? Chẳng lẽ là còn tồn tại tâm tư gì với Thiệu Hiên?”

“Tổng tiểu thư có phần nghĩ quá nhiều, tôi kết hôn hay không kết hôn, không hề quan hệ với cô.”

“Sao lại không quan hệ? Cô không kết hôn, Thiệu Hiên sẽ cảm thấy áy náy với cô, trong lòng anh ấy không dễ chịu, người làm vợ như tôi làm sao có thể an tâm?”

Tổng Cảnh cười, “Lại nói, tôi muốn khiến bản thân không có nỗi lo về sau mới yên tâm được.”

Mặc dù Tỉnh Tri không quan tâm, nhưng nghe Tổng Cảnh nói như vậy thì vẫn cảm thấy khó chịu. Cô đã từng tin tưởng Thiệu Hiên không chút nghi ngờ, cũng từng cố chấp chờ anh về, ngay cả sau khi nhìn thấy những chuyện kia của anh và Tổng Cảnh, cô cũng chưa bao giờ từng hận anh, nhưng bây giờ cô chỉ cảm thấy trong lòng có tư vị nói không nên lời. Thiệu Hiên, anh đã lựa chọn người khác, vậy đừng đến trêu chọc tôi nữa, tôi sẽ nuôi Phi Đồng, tôi sẽ dành toàn bộ tình yêu của tôi cho thằng bé.

“Cô yên tâm đi, tôi đã nói như vậy, sẽ tuyệt đối không nuốt lời, tôi sẽ không gặp mặt với Thiệu Hiên, cũng sẽ không có liên quan với anh ta. Tổng tiểu thư, còn chưa đủ sao?”

“Tôi biết Phó tiểu thư là tiểu thư khuê các, bây giờ nói ra lời nói như vậy, dĩ nhiên là nên giữ lời, cả đời không thể nuốt lời.”

Tỉnh Tri nhẹ nhàng cắn chặt hàm răng, khẽ gật đầu: “Được.”

Lúc cô đi ra ngoài tiệm cà phê, bóng đêm nồng đậm, gió đêm thổi tới lạnh lạnh dễ chịu. Một mình cô chậm rãi đi dọc theo con đường về nhà, trong lòng lại nghĩ không nên để bánh bao nhỏ đói bụng, thằng bé muốn ăn cái gì thì cho nó ăn cái đó. Từ nay về sau, thằng bé thật sự không có cha, cha của nó có đứa bé khác, dần dần sẽ quên sự tồn tại của nó, như vậy người mẹ như cô sẽ bảo vệ nó gấp đôi, để cho nó vui vẻ lớn lên.

“Tỉnh Tỉnh, buổi trưa cô theo tôi ra ngoài dự một bữa tiệc, để công việc trong tay lại đó trước đi, nhanh một chút.” Sắp đến giờ tan sở, thủ trưởng bỗng nhiên vào phòng làm việc của Tỉnh Tri, bỏ lại những lời này liền vội vã đi ra.

Trong lòng Tỉnh Tri có chút nghi hoặc, một người phiên dịch như cô không cần theo người ta đi dự bữa tiệc chứ? Nhưng thủ trưởng luôn luôn rất chiều cô, lúc này đưa ra thỉnh cầu như vậy, cô không thể bác bỏ, đành phải bắt tay sửa sang văn kiện một chút, sau đó cầm túi xách đi ra.

Lúc ngồi lên xe, thủ trưởng cũng có chút nghi hoặc hỏi cô: “Cô quen chủ tịch mới nhậm chức của Mạnh thị sao?”

Tỉnh Tri sửng sốt, không phải chủ tịch Mạnh thị là Mạnh Thiệu Đình sao?

Cô gật gật đầu, trong lòng phiền muộn, sẽ không phải là bữa tiệc của Mạnh Thiệu Đình chứ? Chẳng lẽ thủ trưởng thấy cô quen Mạnh Thiệu Đình, cố ý mang theo cô? Tâm tư Tỉnh Tri lập tức hoảng hốt, cô không thể đi, cô phải nghĩ biện pháp rời đi.

“Vậy thì không kỳ quái, tôi nói sao anh ta vừa mới tiếp nhận Mạnh thị liền tới nơi này tự mình bàn hợp đồng với chúng ta, còn dặn muốn dẫn cô theo.”

“Vừa mới tiếp nhận Mạnh thị?” Tỉnh Tri càng nghi ngờ hơn, Mạnh Thiệu Đình tiếp nhận Mạnh thị đã hơn hai năm, đây là xảy ra chuyện gì?

“Đúng vậy, nghe nói là đại thiếu gia nhà họ Mạnh tạm thay chức chủ tịch...”

Tỉnh Tri lập tức sửng sốt, Mạnh Thiệu Đình đã xảy ra chuyện gì sao? Nếu không, vì sao anh không ở lại Mạnh thị, còn để Mạnh Thiệu Tiệm đoạt chức chủ tịch?

Cho đến khi vào khách sạn, Tỉnh Tri vẫn là một bộ dáng tinh thần hoảng hốt, đợi lúc thấy rõ người ngồi ở chỗ kia là Mạnh Thiệu Tiệm, Tỉnh Tri mới phục hồi tinh thần lại một chút, ánh mắt nhìn về phía hán cũng có chút đề phòng và tìm kiếm.

Sau khi hai bên hàn huyên mấy câu liền bắt đầu dùng cơm, ăn cơm xong, thủ trưởng có nhãn lực liền cáo từ rời đi. Tĩnh Tri ngồi ở chỗ kia không động, thẳng đến khi chỉ còn lại hai người bọn họ, cô mới gọn gàng dứt khoát mở miệng: “Vì sao chủ tịch Mạnh thị lại biến thành anh?”

Trong con người đen trắng rõ ràng của cô tràn đầy nghi hoặc và chống cự đề phòng, nghi vấn như vậy lại có chút đâm đau tự tôn của Mạnh Thiệu Tiệm, sắc mặt hắn có chút u ám liếc nhìn cô: “Có phải ở trong mắt tôi không có năng lực ngồi vị trí này không?”

Tĩnh Tri chưa từng ngờ tới hắn sẽ nói ra lời như vậy, cô hơi run sợ một chút, nhưng tu dưỡng tốt trong xương vẫn khiến cho cô không nói ra lời khắc nghiệt được, trầm ngâm một phen, cô mới mở miệng nói: “Mạnh tiên sinh đương nhiên là người có năng lực, tôi chỉ là hiểu kỳ, vì sao đột nhiên có biến động lớn như vậy.”

Mạnh Thiệu Tiệm hiển nhiên nghe ra ý qua loa trong lời nói của cô, nhưng vẫn khiến hắn dễ chịu hơn phủ định gọn gàng dứt khoát. Hắn liếc nhìn cô thật sâu một cái, chỉ cảm thấy cô luôn luôn dễ nhìn hơn lần trước mấy phần. Cô là của hắn,

vào lần đầu tiên nhìn thấy cô, hắn đã có xúc động như vậy, chỉ có người phụ nữ như vậy mới có thể xứng đôi với hắn.

Người phụ nữ không có bề ngoài xinh đẹp nhưng lại tham luyện châu báu tài phú, Mạnh Thiệu Tiệm hẳn yêu thích nuông chiều nhất thời, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không lấy về trong nhà.

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

“Người có năng lực, có gì không thể?” Mắt hắn hơi dò xét, khỏe môi lại nâng lên, tùy ý đánh giá cô.

Tĩnh Tri bị một câu nói của hắn chặn lại, một lúc lâu sau vẫn không nói tiếp được. Nhưng sau một lát, cô lại cười tự giễu chính mình, chuyện nhà họ Mạnh có quan hệ gì với cô đâu? Ai làm chủ tịch, cũng không có quan hệ gì với cô.

Nếu nói là trước đây, vì Thiệu Hiên nên cô còn có thể thỉnh thoảng quan tâm một chút. Thế nhưng hiện tại, ràng buộc cuối cùng bị người ta không lưu tình chặt đứt, cô cũng không có tâm tư đi quản chuyện của người khác nữa.

“Là tôi lỗ măng.” Tĩnh Tri cười đáp một tiếng, sau đó đưa tay cầm lấy túi xách của mình đứng lên, lễ phép mở miệng: “Xin Mạnh tiên sinh cứ tự nhiên, tôi đi trước một bước.”

287. Chương 289: Thật Không Thèm Để Ý Đến Sao! (2)

Chương 289: Thật không thèm để ý đến sao! (2)

Editor: May

“Tĩnh Tri.”

Vào lúc cô xoay người, hắn cũng đứng lên, gọi tên của cô, “Lại nói chúng ta quen biết đã sáu, bảy năm, hôm nay cô có thể nể mặt để tôi mời cô uống ly cà phê được không?”

Bước chân Tĩnh Tri dừng lại, hơi trầm xuống. Cô xoay người lại, lạnh nhạt liếc mắt nhìn Mạnh Thiệu Tiệm một cái. Chuyện cũ trước kia giống như hình ảnh phim vĩnh viễn sẽ không biến mất, một hình lại một hình hiện lên ở trong đầu cô.

Hắn đã từng làm những chuyện kia với cô, thiết kế những thủ đoạn với cô, Phó Tĩnh Tri cô còn chưa có quên, cô cũng không phải một đồ ngốc.

“Tôi nghĩ, không cần đâu.” Tĩnh Tri hơi nhướng mày, nhìn người đàn ông đứng đối diện kia, hé ra khuôn mặt lạnh lùng không biểu lộ gì, mà đôi mắt kia lại luôn luôn làm cho người ta cảm thấy không thoải mái, mặc dù yên lặng như hồ sâu, nhưng ngẫu nhiên sẽ nổi lên một chút gợn sóng, luôn luôn không thể thiếu được ánh sáng tính toán.

“Sao lại không cần chứ, tôi cảm thấy hai người chúng ta nên có rất nhiều lời muốn nói chứ?”

Mạnh Thiệu Tiệm mỉm cười, nụ cười này ngược lại có hai phần giống Thiệu Hiên, Tĩnh Tri đột nhiên nhìn thấy nụ cười như vậy, trái tim nhện không được xông lên một trận đau khổ. Người đàn ông đó luôn miệng nói cả đời đều là của cô, cuối cùng cũng rời đi.

Chỉ là đáng thương con của bọn họ, lại không cách nào nhìn thấy cha của mình .

“Xin lỗi Mạnh tiên sinh, tôi phải đi làm, gặp sau.”

Tĩnh Tri cố gắng thu liễm cảm xúc có chút bị thương của cô, cô không hề nhìn người trước mặt kia, xoay người rời đi.

Mặc kệ thế nào, ấn tượng xấu lưu lại từ lúc ban đầu sẽ rất khó phai mờ, Tĩnh Tri cũng như vậy, ấn tượng Mạnh Thiệu Tiệm lưu lại cho cô thật sự là quá xấu, cô không muốn tiếp xúc nhiều với người kia, cũng không muốn gặp lại hắn.

Cô đi rất nhanh, tư thế bước đi đặc biệt động lòng người. Có lẽ là từ nhỏ đã bị gia đình dạy dỗ rất tốt, lưng cô rất thẳng, thoát nhìn đặc biệt có khí chất, dù lúc này chỉ mặc đồ công sở đơn giản, cô ở trong mắt của hắn cũng là phong cảnh động lòng người.

Mà hắn càng muốn để một màn phong cảnh động lòng người này của cô trở nên càng xinh đẹp hơn, sau đó biểu diễn ra ngoài, được người đời cực kỳ hâm mộ. Hoặc là để cho một màn biểu diễn nho nhỏ này của cô trang trí cho biệt thự trong núi mà hắn thích nhất?

Tóm lại, hắn như là một thợ săn trốn ở phía sau, dốc lòng bố trí lần lượt các cạm bẫy, nhìn con mồi của hắn từ từ rơi vào bẫy. Đến đến cuối cùng, hắn đi tới bên cạm bẫy thì hắn chính là người thắng sau cùng, mà thu hoạch phong phú này, không thể nghi ngờ cũng chỉ có thể là hắn.

Hắn nghĩ, bọn họ chưa bao giờ có thể nghĩ đến nhiều như vậy, lòng người quá lớn, mà tâm Mạnh Thiệu Tiệm hắn vốn là cực dễ thỏa mãn. Đi tới một bước này, ai có thể nói hắn không có trách nhiệm?

“Tôi cho rằng xưa nay Tĩnh Tri cô là một người thiện lương, hiện tại xem ra, lòng của cô ngược lại thật sự rất tuyệt tình.”

Lúc Tĩnh Tri đẩy cửa xoay tròn ra, Mạnh Thiệu Tiệm cũng đi ra ngoài theo, tốc độ nói chuyện của hắn chậm rãi, giọng nói lại thấp hơn Mạnh Thiệu Đình mấy phần, nhưng bởi vì quá trầm thấp nên có vẻ có chút âm u. Tĩnh Tri không khỏi nhíu mày, nghe câu nói có tâm tư khác như thế, người đàn ông như vậy vẫn làm cho người ta cảm thấy không thích từ trong lòng.

Tĩnh Tri nghe hắn nói như thế, mặc dù trong lòng hoài nghi, nhưng vẫn không dừng bước chân. Cô luôn luôn cho rằng, đối với người chủ động khiêu khích, chính mình vẫn không nên nói nhiều với người như vậy, lựa chọn không nhìn thì tốt rồi, hơn nữa cô cũng qua cái thời động một chút liên tranh luận với người khác.

Cô đi rất nhanh, chỉ chốc lát sau đã đến lề đường. Dòng xe cộ hơi nhiều, cô liền đứng ở ven đường chờ, mà lúc này Mạnh Thiệu Tiệm lại như âm hồn bất tán theo qua đây.

Trong lòng Tĩnh Tri phiền chán, nhưng lại không thể nói ra lời không tốt, đành phải làm bộ không nhìn thấy hắn, chỉ chú ý dòng người và xe cộ.

Vóc dáng Mạnh Thiệu Tiệm không có cao như Mạnh Thiệu Đình, dáng dấp hai người bọn họ cũng không giống lắm, khí chất càng một trời một vực. Tục ngữ nói cha mẹ sinh con trời sinh tính, mỗi người mỗi sở thích, tính cách ba anh em nhà họ Mạnh này cũng đặc biệt khác xa nhau.

Tĩnh Tri không để ý đến hắn, hắn cũng không cảm thấy là đang tự tìm mất mặt. Lần này đến thành phố C, nói thật là hắn giao đầu trong tối ngoài sáng với Tĩnh Tri mấy lần, đây là lần không cam lòng nhất.

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Lần này tình thế đã chuyển biến lớn, hắn đã giành được mấy phần tín nhiệm của cha, thay thế chức chủ tịch. Nếu hắn kinh doanh tốt, không chừng có thể tranh vị trí này một chuyến, thế nhưng ở nhà họ Mạnh lâu như vậy, từ nhỏ bị Mạnh Thiệu Đình chen ép đến lớn, hắn đã sớm không ôm hi vọng với cha mẹ ruột của mình.

Tự lúc nhỏ, vì cha mẹ cứng Thiệu Đình, hắn có nhiều oán hận, nhưng không có biện pháp, thân là cha mẹ, sẽ luôn luôn thiên vị con trai nhỏ một chút. Sau này khi người phụ nữ tên là Lê Lê đó tới trong nhà, hắn phát hiện cha luôn luôn nghiêm túc đọc đoán nhưng lại ngoan ngoãn phục tùng, nói gì nghe nấy với người phụ nữ đó. Khi đó tuổi của hắn còn nhỏ, một lòng chỉ muốn đòi niềm vui từ cha, Thiệu Đình không cho Lê Lê nhìn thấy sắc mặt tốt, mấy lần chọc giận cha, mà hành vi của hắn thì ngược lại, cố ý thân thiết với Lê Lê, quả nhiên mấy ngày đó cha đối với hắn đặc biệt thiên vị. Nhưng tiệc vui chóng tàn, không bao lâu sau, Lê

Lê sinh Thiệu Hiên, khó sinh mà chết, hắn liền mất chỗ dựa này, mà mẹ vốn không thích hắn thì càng chán ghét hắn hơn, còn tất cả tâm tư của cha đều dốc lòng lên người con trai nhỏ vừa sinh ra mà mắt đã mù kia, gần như quên mất sự tồn tại của hắn.

Sống trong kẻ hợp như vậy vài năm, nếu như Mạnh Thiệu Tiệm hắn còn tồn tại tâm ảo tưởng cha mẹ sẽ giao Mạnh thị cho hắn, hắn liền thật sự chính là một đồ ngốc!

Đừng nhìn phong quang hiện tại của hắn, cũng chỉ là làm áo cưới (1) cho người khác, một khi chân Thiệu Đình chuyển biến tốt đẹp, chính là lúc hắn bị đuổi ra khỏi nhà. Đến lúc đó sẽ đuổi hắn tới một chi nhánh công ty ở quốc gia nhỏ xa xôi nào đó, tránh Thiệu Đình lại lo lắng về sau, hắn không quyền không thể, xa tận cuối chân trời, có thể gây ra sóng lớn gì?

Sau khi cha ở công ty tuyên bố hắn tạm thay chức chủ tịch, cố ý nghiêm túc tiến hành một phen nói chuyện với hắn. Những lời đó, hắn đều khắc sâu từng câu từng chữ, đến giờ nhớ lại vẫn cảm thấy đau lòng nói không nên lời.

Nhưng mấy năm nay, có khi nào hắn chưa từng thất vọng ba lần bảy lượt? Mặc dù biết rõ suy nghĩ của cha, nhưng lúc nghe được rõ ràng từ chính miệng ông ta, hắn vẫn cảm thấy khổ sở. Sau khi khổ sở, ẩn nhẫn oán giận liền hóa thành gai không rút ra khỏi đáy lòng được, gai kia đâm vào trên ngực hắn hơn mười năm, chung quy có một ngày sẽ hóa thành lưỡi dao sắc bén đem những người hắn từng chướng mắt, từng người từng người hóa thành oan hồn.

Nếu hắn đã biết bây giờ là một trận cuối cùng, dù cho trong lòng có không cam lòng hơn nữa, hắn cũng phải làm.

Người làm chuyện lớn không câu nệ tiểu tiết, mỗi ngày hắn đều phải nói những lời ở trong lòng hơn mười lần. Hắn không giống Thiệu Đình và Thiệu Hiên, vì một người phụ nữ che mắt đã tâm, dù hắn chỗ quan tâm hay yêu thích, hắn cũng muốn ép ra lợi ích cuối cùng trên người của cô mới bằng lòng dừng tay.

288. Chương 290: Lo Lắng

Chương 290: Lo lắng

Editor: May

Ví dụ như người phụ nữ này, quần quýt với Thiệu Hiên, dẫu là ngó ý còn vươn tơ lòng với Thiệu Đình, mỗi một lần đều là hắn ở sau lưng trợ giúp. Một người đàn ông, đến người phụ nữ mình thích mà cũng có thể không chớp mắt đưa đến bên cạnh người đàn ông khác, lo gì không thể đạt được mong muốn? Không độc, không phải đàn ông.

Dòng xe cộ ít dần, Tĩnh Tri đi xuống lòng đường, đang muốn đi qua đường cái, giọng nói của Mạnh Thiệu Tiệm lại đúng lúc vang lên: “Tĩnh Tri, chẳng lẽ cô thực sự không chút nghi ngờ đối với chuyện tôi đột nhiên ngồi vị trí vốn thuộc về Thiệu Đình ư?”

Bước chân Tĩnh Tri dừng một chút, cắn răng một cái, vẫn không quay đầu lại xuyên qua đường phố, đi tới lề đường đối diện.

Đèn xanh biến thành đèn đỏ, biển người chợt mãnh liệt chen tới dòng xe cộ liên tiếp. Từ trong đám người chen lấn, xuyên qua tiếng động lớn ồn ào chói tai và ánh sáng lốm đốm nhảy nhót trước mặt, cô rõ ràng nghe được từng chữ ghim tâm của người nọ: “Thực sự là đáng tiếc, có người vì cô thiếu chút nữa xảy ra tai nạn xe cộ mất mạng, nào ngờ một phen thật lòng của người khác lại hoàn toàn chưa từng được để vào trong mắt...”

Bước chân của Tĩnh Tri lập tức dừng lại, toàn bộ ánh nắng khắp bầu trời giống như biến mất trong nháy mắt. Cô đứng ngốc lảng ở nơi đó, cô giống như không nghe được tất cả âm thanh.

Thẳng đến khi bị người kéo cánh tay, kéo từ trong dòng xe cộ ra đứng bên cạnh, cô vẫn cảm thấy có chút mờ mịt, ánh mắt hoài nghi nhìn Mạnh Thiệu Tiệm, giống như đang dò xét.

Phản ứng như vậy của cô, trong khoảng thời gian ngắn chỉ làm cho Mạnh Thiệu Tiệm nửa vui nửa lo. Vui chính là cô thật sự như hần đoán, không thể thờ ơ

với Thiệu Đình, mà lo chính là nếu cô thực sự tồn tại tâm tư với Thiệu Đình, như vậy hần nên làm cái gì bây giờ?

Chợt vui chợt buồn, lại lại cảm thấy đáy lòng cuộn cuộn khó chịu nói không nên lời, giống như là gai thẳng tắp đâm vào nơi nào đó trên trái tim hần.

Nếu thật sự có một ngày, hần cũng gặp bất trắc như vậy, Phó Tĩnh Tri có chịu phân cho hần một ít phản ứng mạnh như vào lúc này không?

“Anh vừa nói cái gì?” Tĩnh Tri ở bên đường ầm ĩ lớn tiếng hỏi, cô hơi hoảng hốt, hình như nghe được hần nói có người vì cô thiếu chút nữa mất mạng.

Mạnh Thiệu Tiệm hung hăng nắm chặt lòng bàn tay một chút, quét sạch vẻ lo lắng trên mặt, lại treo lên nụ cười nhạt có chút lười biếng: “Nếu như không phải Thiệu Đình xảy ra chuyện lớn như vậy, sao đến phiên tôi ngồi vị trí này?”

“Anh ấy thế nào rồi?” Tĩnh Tri nghe được giọng nói của mình gần như là lập tức phát ra, cô có chút khấn trương, lại có chút hoảng sợ bất an, trong cổ họng chợt tràn ngập mấy phần chua chát, khiến cô có chút phải cố gắng nuốt mấy lần.

Mạnh Thiệu Tiệm giương mi lên: “Cô không nghe thấy sao, thiếu chút nữa mất mạng.”

Mi tâm Tĩnh Tri nhú chặt, bỗng nhiên cắn môi một cái, hỏi từng câu từng chữ: “Rốt cuộc là như thế nào?”

Thiếu chút nữa mất mạng, cũng chính là không mất mạng, nhưng sao nghe thế nào cũng thấy tình huống này nguy hiểm, trong khoảng thời gian ngắn tâm cô loạn như ma, trong đầu đã sinh ra mười mấy suy nghĩ, là gãy cánh tay hay là gãy chân, hoặc là càng đáng sợ hơn một chút, như là cô gái bóng rổ trên tivi, mất sạch từ thắt lưng trở xuống?

Tĩnh Tri lập tức che miệng, lại dùng sức lắc lắc đầu, nhưng làm sao cũng không đuổi được suy nghĩ đáng sợ này, sắc mặt của cô dần dần bắt đầu trắng bệch.

Mạnh Thiệu Tiệm xoay mặt đi, hần tìm một điều thuốc lá ra, đốt lên, sau khi hít sâu vài hơi, hần đã bình tĩnh trở lại.

“Rất tốt, chỉ là chân...”

“Không còn chân?” Tĩnh Tri nhin không được nói tiếp, đôi mắt tròng lớn, vô cùng lo lắng nhìn hần.

Mạnh Thiệu Tiệm cố gắng nhìn rõ từ vẻ mặt đó, cuối cùng phân rõ ra một ít thần sắc sợ hãi, tim của hần lại chìm mấy phần, rất muốn lừa gạt cô, nói là Mạnh Thiệu Đình không còn hai chân!

Nhưng chuyện lừa gạt cô vô bổ như vậy, hần sẽ không làm chuyện bất lợi với mình.

“Không có, chỉ là hiện tại không thể bước đi...”

Hần còn chưa dứt lời, Tĩnh Tri lại bỗng nhiên trở mặt, khuôn mặt tuyết trắng của cô hơi ửng hồng, hung hăng trừng mắt nhìn hần một cái: “Mạnh Thiệu Tiệm, anh không cảm thấy như vậy rất buồn chán sao?”

Cô nói xong, liền xoay người rời đi .

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Đây coi là chuyện gì? Đã nói là từ nay về sau hai người không bao giờ gặp mặt nữa, cũng không hề liên quan với nhau, hiện tại chỉ là bị chút vết thương nhỏ, lập tức để người ta đến nói cho cô biết, cô mới không mềm lòng đâu!

Phó Tinh Tri cô nói được thì làm được, nói không quay đầu lại, sẽ tuyệt đối không quay đầu lại.

Mạnh Thiệu Tiệm bị phản ứng của cô làm cả kinh ngạc người, sao mới vừa rồi còn là một bộ dáng thất hồn lạc phách, mặt không còn chút máu, nhưng trong

nháy mắt liền vững tâm như sắt hã? Lòng của phụ nữ thực sự là biến đổi liên tục, hã hoàn toàn không hiểu vì sao cô đột nhiên trở mặt.

Mà Tinh Tri hoàn toàn không thể hiểu bước đi hiện tại của Mạnh Thiệu Tiệm là có ý gì, cô chỉ nghĩ là chút vết thương nhỏ, mấy ngày nữa Mạnh Thiệu Đình lại sinh long hoạt hổ ...

“Cô thật sự không quan tâm chút nào?” Mạnh Thiệu Tiệm chưa từ bỏ ý định đuổi theo, mặc dù trong lòng hã có mấy phần mừng thầm, nhưng nhiều hơn lại là không muốn tin. Nhìn tình cảnh hiện tại, trừ phi Phó Tinh Tri quay đầu lại, bằng không Thiệu Đình hoàn toàn không có khả năng làm tiếp những chuyện gì đó.

Nhưng nếu Thiệu Đình xảy ra tai nạn xe cộ, thiếu chút nữa tàn phế cũng không thể làm cho Phó Tinh Tri động lòng, vậy thực sự nói rõ, Phó Tinh Tri không quan tâm Mạnh Thiệu Đình chút nào.

Tinh Tri nghe hã nói như vậy, trong mũi nhin không được hử lạnh một tiếng, “Tại sao tôi phải quan tâm? Đâu có chuyện gì liên quan tới tôi? Chẳng lẽ tai nạn xe cộ là do tôi sắp xếp sao?”

Cô hỏi lại liên tiếp, làm cho Mạnh Thiệu Tiệm sững sốt. Hã vừa đi theo cô, vừa mở miệng: “Bác sĩ nói chân Thiệu Đình thiếu chút nữa không giữ được, hiện tại sau khi đỡ thạch cao, có thể khôi phục bình thường hay không còn là một chuyện chưa biết... Coi như là, coi như là bây giờ hai người đã chia tay, nhưng làm bạn bè, cô thật sự không quan tâm ư?”

289. Chương 291: Lo Lắng (2)

Chương 291: Lo lắng (2)

Editor: May

Bước chân Tinh Tri chậm lại từng chút, đến cuối cùng, rốt cuộc cô cũng dừng bước, lần nữa cúi đầu, một lúc lâu sau vẫn chưa nâng lên

Mạnh Thiệu Tiệm đứng bất động, chờ cô mở miệng.

Qua khoảng ba phút, Tinh Tri bỗng nhiên ngẩng đầu lên, cô yên lặng liếc mắt nhìn Mạnh Thiệu Tiệm một cái, chậm rãi mở miệng: “Tôi vì anh ta mà rất khổ sở, xin Mạnh tiên sinh chuyển lời thăm hỏi giúp tôi, mong anh ta dưỡng thương thật tốt, tôi có rảnh sẽ đi thăm anh ta.”

Cô nói xong, bỗng nhiên đi nhanh vài bước, đưa tay đón một chiếc taxi, sau đó nhanh chóng lên xe rời đi.

Mi tâm Mạnh Thiệu Tiệm nhú chặt, đoán không ra phản ứng này của cô là có ý gì, nhưng chờ hã phản ứng kịp, xe của cô đã sớm biến mất không còn bóng dáng.

Tinh Tri không trở về công ty, cô trực tiếp để tài xế lái xe trở về tiểu khu cô thuê nhà. Xuống xe, cô lại có chút hoảng hốt, quên mất trả tiền, đợi thanh toán tiền xe xong, cô mơ mơ màng màng đi về nhà, tài xế ở phía sau luôn miệng gọi cô, cô đều không có nghe được.

Hai, ba giờ chiều, nhất là trong một ngày vô cùng nóng như thế này, trong tiểu khu không thấy được vài bóng người. Tĩnh Tri mở khóa cửa, trực tiếp đi vào phòng ngủ của mình, khóa trái cửa.

Cô đi tới chỗ bình nước, rót một ly nước lạnh, uống một hơi xuống bụng, cuối cùng mới bình tĩnh lại. Cô đi tới bên giường ngồi xuống, nghe được tiếng tích tắc tích tắc của đồng hồ báo thức bên gối, trong phòng lại càng trở nên an tĩnh. Cô ngồi rầu rĩ một lúc mới nhớ tới để cái ly lên trên bàn, không ngờ đặt cái ly vào khoảng không, choang một tiếng liền rớt bể...

Cô bị âm thanh này làm hoảng sợ, lập tức đứng lên, sau đó lại nhanh chóng ngồi xổm xuống, dùng tay nhặt mảnh thủy tinh bể. Đầu ngón tay vừa mới chạm đến, cô liền tỉnh táo lại, lảo đảo chạy đi lấy công cụ tới thu dọn. Quét xong miếng thủy tinh, cô vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy trong bình sứ trên tủ đầu giường cắm một đóa hoa, đã khô héo một nửa. Cô đi tới, rút bó hoa kia ra, ném vào trong thùng rác, sau đó ôm bình hoa vào phòng cọ rửa. Cô rửa xong bình hoa, lại nhìn thấy quần áo nhỏ của Phi Đồng đặt ở nơi đó, cô lập tức máy móc bắt đầu chà xát giặt quần áo. Giặt đúng nửa tiếng, cô mới cầm quần áo phơi trên ban công, trong phòng tắm bị làm dơ, cô lại bắt đầu cọ rửa sàn nhà, cọ rửa sàn nhà xong liền cảm giác trên người ra một tầng mồ hôi dính dính, cô dứt khoát đi tắm...

Bận rộn một lúc lâu, trong phòng đều đã thu dọn sạch sẽ, cô quỳ lau sàn nhà phòng ngủ ba lần, liền không có chuyện gì làm nữa.

Lúc này Tĩnh Tri mới mở măt an tĩnh lại, cô nằm nghiêng trên sô pha, trong tay nắm lung tung gối ôm, trong lòng lộn xộn, tim đập nhanh đến dọa người, làm sao cũng không dừng được. Lăn qua lăn lại ba lần bốn lượt như vậy, rốt cuộc cô lấy di động ra, nhưng lúc ấn dãy số lại bắt đầu chần chừ, phát ngốc một hồi, rồi lại ấn mấy chữ số, một lát sau lại xóa đi, dùng một tay nhét điện thoại di động ở một bên, ép mình ngủ, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được.

Cô lại bắt đầu toát mồ hôi, nhiệt độ này giống như là tràn ngập ra từ trong cơ thể, cô không thể khống chế chính mình.

Lần nữa lấy di động ra, khế cần môi, bấm số điện thoại của An Thành.

Lúc An Thành nhận được điện thoại của cô thì vẫn trấn định, nhưng Tĩnh Tri không cho anh ta chút thời gian suy nghĩ nào, trực tiếp hỏi thẳng vấn đề.

Quả nhiên giọng nói An Thành bắt đầu áp a áp ứng, lúc đầu anh ta còn đang cố nói trái nói phải, Tĩnh Tri nhin không được nói một câu cắt ngang: “Anh không cần giấu giếm tôi, tôi đều biết rồi, rốt cuộc chân của anh ta thế nào? Còn có, vì sao bây giờ Mạnh Thiệu Tiệm tạm thay chức chủ tịch?”

Dù chân anh bị thương rất nặng, nhưng dựa vào sự cưng chiều của Mạnh Chấn Tông với anh, còn có bà Mạnh thổi gió bên gối, chắc chắn sẽ không đến phiên Mạnh Thiệu Tiệm, chuyện này nhất định còn có mớ ám!

An Thành không đáp, Tĩnh Tri có chút tức giận, mặc dù cô tận lực đè thấp giọng nói mấy phần, nhưng vẫn trở nên dồn dập: “An Thành, nếu anh gạt tôi, hiện tại tôi liền đi qua đó!”

An Thành nghe cô nói như vậy, bỗng nhiên một trận chua xót khổ sở xông lên đầu. Nếu thiếu gia biết Phó tiểu thư sẽ có phản ứng như thế, dù cả đời này Phó tiểu thư không biết những việc mà ngài ấy đã làm, thì coi như những việc làm đó cũng rất đáng giá.

“Phó tiểu thư, không phải tôi cố ý muốn giấu giếm cô, chỉ là...chỉ là nhị thiếu dặn tôi không được nói cho cô biết, tình cảnh hiện tại của ngài ấy rất không tốt... Chân bị thương rất nặng, gần như là đau đến cả đêm không ngủ được, nhưng thiếu gia không chịu uống thuốc an thần... Chỉ là bác sĩ cũng đã nói, vẫn có khả năng khỏi hẳn, cô đừng lo lắng... Chuyện chức chủ tịch kia, thiếu gia cũng dặn không cho tôi nói với cô. Phó tiểu thư, cô cũng đừng hỏi...”

Tĩnh Tri nghe anh ta nói như vậy, sững sốt một chút, hồi lâu sau cô mới ừ một tiếng, nói: “Tôi biết, tôi cúp trước.”

Cô cúp điện thoại, giật mình ngồi ở trên sô pha, rơi vào trầm tư. Chuyện sẽ không đơn giản như thế, nhất định anh còn xảy ra chuyện gì đó, nếu không An Thành sẽ không nói tình cảnh của anh rất không tốt...

Nghĩ đến dạng tình hình gì mới có thể dùng rất không tốt để hình dung?

Chờ một chút, Mạnh Thiệu Tiệm bỗng nhiên tới nơi này tìm cô tiết lộ tin tức Mạnh Thiệu Đình gặp chuyện không may là muốn làm gì? Cô sẽ không tin tưởng hẳn xuất phát từ một mảnh hảo tâm muốn giúp quan hệ của Mạnh Thiệu Đình và cô hòa hoãn lại.

Vậy hẳn làm những việc đó là có âm mưu gì? Còn có, hai anh em bọn họ tranh đấu gay gắt nhiều năm như vậy, Mạnh Thiệu Tiệm chưa bao giờ từng chiếm thượng phong, hiện tại chỉ là Mạnh Thiệu Đình xảy ra tai nạn xe cộ, chức chủ tịch liền để hẳn ngời, nếu Tĩnh Tri còn không sinh nghi, chính cô cũng phải hoài nghi chỉ số thông minh của mình.

Một người, mặc kệ hẳn làm chuyện không thể tưởng tượng nổi gì, mục đích duy nhất chỉ có thể là vì để cho mình thu được lợi ích lớn hơn nữa.

Như vậy, đối với Mạnh Thiệu Tiệm mà nói, lợi ích lớn nhất là cái gì?

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Muốn tranh được quyền thừa kế Mạnh thị, ngồi lên chức chủ tịch, vậy người cản đường lợi ích lớn nhất là ai? Không thể nghi ngờ là Mạnh Thiệu Đình.

Nói cách khác, hẳn tìm đến cô, nói cho cô biết chuyện Mạnh Thiệu Đình xảy ra tai nạn xe cộ, cũng chỉ là vì đánh bại Mạnh Thiệu Đình.

Mà cô biết chuyện này thì có liên quan gì đến đánh bại Mạnh Thiệu Đình?

Tĩnh Tri chỉ cảm thấy trong đầu vốn lộn xộn vô số đầu mối, đột nhiên đồng thời chỉ về cùng một chỗ.

Đúng rồi, Phó Tĩnh Tri cô là người mà Mạnh Chấn Tông và bà Mạnh chán ghét nhất, cái chết của cha mẹ cô lại không thể thoát khỏi liên quan với hai người này, vì thế hai người đó tuyệt đối không chịu để cho cô và Mạnh Thiệu Đình ở cùng một chỗ .

290. Chương 292: Tôi Muốn Trở Lại Bên Cạnh Anh Ấy.

Chương 292: Tôi muốn trở lại bên cạnh anh ấy.

Editor: May

Nếu cô và Mạnh Thiệu Đình thật sự quần quýt không rõ, dĩ nhiên là làm cho Mạnh Thiệu Đình mất đi sự cưng chiều của hai người già ở nhà họ Mạnh, người được lợi chỉ có Mạnh Thiệu Tiệm!

Hẳn lại có âm mưu như vậy! Tĩnh Tri đột nhiên suy nghĩ cẩn thận, liền cảm thấy trong lòng giống như là bị người chọt hắt một gáo nước đá, khiến cô lạnh đến toàn thân đều đang phát run.

Thế nhưng, Mạnh Thiệu Đình đã đoạn tuyệt lui tới với cô, vì sao Mạnh Chấn Tông lại bỗng nhiên đổi đi chức vị chủ tịch Mạnh thị của anh?

Không lẽ trong lúc đó còn xảy ra chuyện gì mà cô không biết?

Tĩnh Tri đứng lên, đi chân trần đi tới trước cửa sổ. Thời tiết nóng tan đi một ít, cô kéo rèm cửa sổ, lại đẩy nửa cửa sổ ra. Có gió ấm áp thổi vào, thổi lướt qua sợi tóc của cô, mi tâm cô nhú chặt, trong lòng lại có một giọng nói trầm tĩnh như nước đang nói chuyện với cô.

Phó Tĩnh Tri, hiện tại mày nên đối mặt với một lựa chọn rất quan trọng, mày nhất định phải bình tĩnh, nhất định phải tỉnh táo suy nghĩ một chút. Mày nên đi đâu? Mày nên chọn con đường như thế nào?

Cô đứng yên ở bên cửa sổ thật lâu, nhưng trong lòng vẫn trống rỗng, qua một lúc, cô vẫn không nắm được chủ ý, dứt khoát đi tới giá sách đơn sơ, thuận tay rút một quyển sách ra. Đây chính là sách của cha cô, lúc trước sau khi cha qua đời, cô rời khỏi Tĩnh Viên liền vội vàng mang theo.

Hốc mắt Tĩnh Tri đau xót, nghĩ đến mùa đông lạnh lẽo kia, tính tình cha luôn luôn cao thượng và nho nhã ôn hòa, nhưng lại không thể bớt lo cho cô... vì một đứa con gái như cô, kiên trì đi cầu xin người ta, cầu xin người ta đừng bỏ rơi con gái

của ông, cầu xin cho con gái và cháu ngoại của ông một con đường sống, nhưng lại phải nghe những lời nhục nhã chưa từng nghe qua.

Những lời đó như là dao nhỏ, dù sau nhiều năm như vậy, khi nhớ lại vẫn khiến cho trái tim của cô chảy máu đầm đìa, co rút đau đớn.

Tĩnh Tri bỗng nhiên cúi đầu xuống, cô dán mặt lên trang trên sách tản ra mùi hương, nhắm mắt ẩm ướt lại.

Nhiều năm trước, dưới cầu nước chảy ở Tĩnh Viên, cô ngồi ở trước đầu gối của cha, nghe cha ôn hòa nói với cô chuyện hôn sự.

“Tĩnh Tri, người chồng cha chọn cho con đã trải qua ngàn chọn vạn chọn, con là đứa con gái cha yêu thương nhất, cha tự nhiên muốn cho con thứ tốt nhất. Vốn là lão đại nhà họ Mạnh sẽ làm thông gia với chúng ta, nhưng hắn không tình nguyện. Hiện tại đổi thành lão nhị nhà họ Mạnh, trong lòng cha rất vui mừng. Giao đầu trên thương trường mấy lần, đứa bé kia rất có thiên phú, hơn nữa tuổi còn trẻ mà lại rất táo bạo. Hai người chúng ta cũng coi như là bạn vong niên, có thể nói mấy câu với nhau, nó cũng chịu nghe lọt mấy lời đề nghị của cha. Nếu con gả cho nó, nhìn ở trên mặt mũi của cha, nó sẽ không thể không đối tốt với con...”

Nhưng ai ngờ, anh sẽ có phản ứng lớn với chuyện bức hôn này như vậy. Bắt đầu từ ngày kết hôn, cuộc sống của cô chưa bao giờ từng có một ngày có được ánh sáng. Đến cuối cùng ly hôn, cha ở trên giường bệnh biết được tin tức này, bộ dáng yên lặng nhìn cô chảy nước mắt, cô chưa bao giờ quên được, nhưng không dám nhớ lại, một khi nhớ tới, đau đớn đã kết vấy kia lại đột nhiên vỡ toang ra, cuộn cuộn chảy ra máu tươi dày đặc.

Mãi cho đến khi ông chết đi, ông đều tự trách trong lòng, là ông hại đứa con gái ông yêu thương nhất.

Mà ông không biết một phần tự trách này, lại là gánh nặng nặng nề nhất trong trái tim con gái?

Tất cả bi kịch của cô đều là do một tay hai người nhà họ Mạnh kia tạo thành, mà bây giờ cô cũng chưa từng làm gì, cô núp xa xa, cô buông xuống thù lớn của cha mẹ, đến Phi Đồng của cô cũng là họ Mạnh, nhưng bọn họ đối với cô như thế nào?

Cho tới bây giờ đều cho rằng cô là gái điểm lăng lờ, cho tới bây giờ đều coi thường cô, chán ghét cô, bởi vì cho rằng cô là một người phụ nữ hám tiền. Dù Phó Tĩnh Tri cô không cho là mình rất cao thượng, nhưng một chút mũ bẩn không thuộc về cô, vì sao cách nhiều năm sau vẫn vũng vàng khẩu trừ ở trên đầu cô?

Cô phải trở về, cô phải trở về!

Hô hấp của Tĩnh Tri dần dần dồn dập, cô lập tức đứng lên. Bởi vì uất giận, hai gò má của cô bị nhiễm đỏ ửng, bởi vì suy nghĩ tích góp trong lòng bạo phát mãnh liệt, hai tròng mắt của cô dần dần trở nên sáng bức người, hai tay chống ở trên bàn dần dần nắm chặt, từng ngón tay co rút, dần dần bóp phát ra tiếng, mà máu giống như cũng vọt tới đầu ngón tay, đỏ như hàn mai nở rộ.

Cô né tránh bảy năm, đủ rồi.

Hiện có ~ 90 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Cô nên sống vì mình một lần, cô nên nhìn thẳng tim của mình một lần.

Mọi người đều có một mặt ích kỷ, bao gồm chính cô, nếu thật sự nói bây giờ người một nhà cô, Thiệu Hiên và Phi Đồng đoàn viên, cô quyết định sẽ không để cho chính mình lại khuấy trộn vào trong đầm nước đục kia, nhưng bây giờ...

Tĩnh Tri nghĩ đến lời nói ngày đó của Tống Cảnh, cô ta đã có con của Thiệu Hiên, dù cho cô có thể ủy khuất, nhưng Phi Đồng có thể ủy khuất sao?

Trên đời này người khiến cô thật sự cảm động là anh, nhưng Thiệu Hiên thay đổi cũng là sự thật.

Cõi lòng đã từng thực sự chờ mong với anh, cho dù là trong thời gian giam giữ đen tối kia, cô vẫn ôm một tâm nguyện tốt đẹp, mong mỗi đoàn tụ với anh, cho

dù là đi đến nước Mỹ xa xôi, nhìn thấy anh và người khác ở cùng một chỗ, trong tiềm thức cô vẫn đang đợi anh, muốn cho anh một cơ hội.

Thế nhưng bây giờ chính cô cũng không có cách nào thuyết phục chính mình, không phải cô không tin Thiệu Hiên, cũng không phải cô không tin tình cảm của anh với cô, nhưng cô hoài nghi thời gian vô tình, xóa tan chính mình.

Đúng, từ đầu đến cuối cô đều cho rằng, cô không xứng với anh, bởi vì tâm anh sạch sẽ trong suốt như vậy, nhưng cô thì đã sớm mất đi tất cả hồn nhiên.

Tĩnh Tri tận lực xem nhẹ hốt hoảng rối rắm của mình, cô tự trấn an, cho mình một lý do: Cô chỉ muốn trở về lúc Mạnh Thiệu Đình thất thế, để cho người nhà họ Mạnh nhìn thấy Phó Tĩnh Tri cô không phải là người phụ nữ ham tiền và quyền thế.

Một khi quyết định chủ ý trở về bên cạnh anh, bỗng nhiên cả người cô liền nhẹ nhõm, giống như là tảng đá lớn treo trên đỉnh đầu bỗng có một ngày không cánh mà bay. Ám ức và phiền muộn, áp lực không hiểu và tâm tình u ám bấy lâu đều trở thành hư không, cô thở ra một hơi, thích ý duỗi thắt lưng một cái, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy một đám bồ câu vỗ cánh bay qua nóc nhà cách đó không xa, tiếng chuông đình đang dễ nghe. Mắt Tĩnh Tri hơi cong, có nụ cười nhợt nhạt chảy xuôi qua bên môi cô, cô nhìn thấy từng chậu hoa sơn chi ở trên ban công nhà người ta đang tỏa ra mùi hương động lòng người.

Mấy ngày kế tiếp, công việc lại trở nên bận rộn, vấn đề của cô xem như là dễ giải quyết, nhưng chuyện của Phi Đồng khiến cô cảm thấy có chút khó làm. Dù sao cũng là đứa nhỏ của cô và Thiệu Hiên, trái lo phải nghĩ, không biết chờ cô ở phía trước là cái gì, cũng không biết xúc động của mình sẽ kéo dài bao lâu, Tĩnh Tri nghĩ vẫn là nên tạm thời để Phi Đồng và bảo mẫu ở lại nơi này, cô quyết định một mình trở về trước.

Trước khi đi, Tĩnh Tri gọi điện thoại cho Thanh Thu. Nghe được quyết định của cô, Thanh Thu đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lại cảm thấy vui mừng: “Cô thật sự nghĩ kỹ rồi ư? Thiệu Đình nhất định vui vẻ chết luôn ấy.”

Tĩnh Tri nắm lấy dây điện thoại, lòng mi dài rũ xuống che khuất ánh sáng nhạt nơi đáy mắt cô, cô nhẹ nhàng gật đầu: “Thanh Thu, tôi nghĩ tôi nên trở về. Nếu tôi không quay về, trong lòng sẽ cảm thấy không thể yên ổn. Tôi không biết tôi có nguyện ý ở lại bên cạnh anh ta không, nhưng tôi biết hiện tại anh ta bị thương, tôi muốn trở lại, tôi muốn trở lại thăm anh ta.”

291. Chương 293: Không Bằng Khóc Rống Một Đêm Ở Trên Đầu Vai Người Yêu...

Chương 293: Không bằng khóc rống một đêm ở trên đầu vai người yêu...

Editor: May

Thanh Thu nghe cô nói như vậy, nhin không được cười khê: “Tĩnh Tri, cô có thể nghĩ như vậy thì thật tốt quá, kỳ thực phụ nữ không nên quá quật cường, quá cố chấp, cũng không nên lấy tình yêu của phụ nữ yêu cầu trói buộc đàn ông. Tĩnh Tri, từ trước đến nay tâm đàn ông đều rất lớn, cô yêu cầu trong lòng bọn họ chỉ có tình yêu, vậy thì không thực hiện được. Mặc kệ thế nào, anh ta đối tốt với cô, anh ta chịu đối tốt với cô, chịu nhân nhượng cô, đã rất đủ rồi.”

Tĩnh Tri có chút mờ mịt giật mình trong chốc lát, mới nhẹ nhàng cắn môi một cái. Ngón tay nhỏ dài của cô quần dây điện thoại, quần chặt một vòng lại một vòng, rồi buông ra một vòng lại một vòng, tâm giống như cũng bị sợi dây kia quần lấy, dần dần buộc chặt.

“Thanh Thu, nếu như là cô, cô sẽ làm như thế nào?”

Thanh Thu trầm ngâm trong chốc lát, mỉm cười, nụ cười kia lại mang theo cô đơn: “Tình Tri, cô xem ban đầu tôi quyết tuyệt bao nhiêu, không chịu tha thứ cho anh ấy, không chịu quay đầu lại, nhưng bây giờ thì sao?”

“Thanh Thu...”

Nét mặt Thanh Thu hiện lên một chút bi thương, yếu ớt nói: “Tôi yêu anh ấy, tôi có biện pháp nào đâu?”

“Vậy cô... tha thứ chuyện lúc ban đầu sao?” Tình Tri có chút chấn động, phụ nữ ở trong tình yêu, thường thường đều là yếu thế, dù cho lúc trước Thanh Thu quật cường đến như vậy, không phải bây giờ cũng thỏa hiệp sao?

Thanh Thu lắc đầu, trong giọng nói lại hàm chứa cô đơn: “Tình Tri, tha thứ hay không là một chuyện, tôi yêu anh ấy lại là một chuyện, tôi không rời khỏi anh ấy, tôi ở bên cạnh anh ấy, nhưng tâm lý của tôi vĩnh viễn đều có một lỗ thủng, có lẽ

cả đời này tôi cũng không thể lấp đầy cái động tổn thương ấy, có lẽ cả đời cũng không đủ...”

“Thanh Thu, cô đã không thể quên được, lại ở lại bên cạnh anh ta, cô...” Tình Tri không biết nên hỏi như thế nào? Chuyện mâu thuẫn như vậy, lúc Thanh Thu đối mặt với Thẩm Bắc Thành, trong lòng có vương mắc lớn như thế, hai người phải ở chung thế nào?

“Tình Tri, nếu quả thật bất cứ chuyện gì trên thế giới này cũng có thể tính toán rõ ràng, sao còn có nhiều phiền não như vậy? Mặc dù tôi không thể tha thứ, nhưng tôi biết, tôi rời khỏi anh ấy sẽ càng thêm thống khổ. Đời người ngu ngốc mấy chục năm, tôi cần gì quần quýt lãng phí? Có thể vui vẻ một ngày thì cứ vui vẻ một ngày, nghĩ sự tình quá phức tạp, mệt chỉ có chính cô.”

Tình Tri nghe lời này, dần dần cảm thấy quán đĩnh đề hồ(1), mặc dù lời nói của cô ấy làm cho cô không tiếp thu được, nhưng cũng không thể cãi lại.

“Tình Tri, tôi không biết tôi là cô thì sẽ quyết định như thế nào, bởi vì tôi không phải cô. Cô chính là cô, cô chính là đại biểu cho chính cô, không nên hỏi người khác, nghe một chút tim của cô nói như thế nào đi, nếu như cô không đi, lòng của cô sẽ bất an, như vậy cô liền đi đi. Mặc dù Thiệu Đình đã từng rất hồ đồ, thế nhưng đổi góc độ suy nghĩ một chút, anh ta cũng rất vô tội?”

“Thanh Thu, chuyện trong nhà tôi, tôi đã sớm không trách anh ta, khúc mắc lớn nhất trong lòng tôi vẫn là chuyện kia...”

Thanh Thu ngắt ra, chợt hiểu rõ cô ấy nói chuyện xảy ra trong hôn lễ. Cô nhìn không được liền nhíu mi, chuyện này đúng là Mạnh Thiệu Đình quá hồ đồ, thế nhưng nghĩ theo cách khác, anh ta dùng thủ đoạn rất không chịu nổi kia cũng chỉ vì chiếm được cô ấy, nhưng Thanh Thu không ủng hộ phương thức này từ trong xương, thậm chí là khinh bỉ.

Nếu lúc trước Thiệu Đình không có hồ đồ như vậy, nói không chừng hai người bọn họ sớm đã tu thành chính quả.

“Chuyện này là lỗi lầm của anh ta, tôi sẽ không nói thay anh ta. Tình Tri, tôi vẫn là câu nói kia, tha thứ hay không tha thứ, không chịu tiếp nhận hay không tiếp nhận đều là do chính cô. Cuộc sống luôn luôn tiến về phía trước, chẳng lẽ cả đời cô đều sống một mình?”

“Tôi... một mình tôi cũng không phải là không thể được...” Tình Tri cúi đầu lẩm bẩm một tiếng, Thanh Thu thở dài một tiếng: “Cô đó, luôn luôn rất cố chấp, nghĩ thoáng mọi việc một chút đi. Tình Tri, nói thật cô nhìn thử trên đời này một chút đi, không biết bao nhiêu đàn ông nuôi bà hai, bà ba ở bên ngoài, bao nuôi tình nhân ngọt ngào, nhưng náo đến ly hôn như hai người thì có bao nhiêu? Lúc người đời nói chuyện người khác, bình thường thì lòng đầy căm phẫn vô cùng kiên quyết, nhưng sau khi chuyện phát sinh ở trên người bản thân, phản ứng đầu tiên của bọn họ đều chỉ là khóc lóc van hồi. Tình Tri, không phải tôi nói phụ nữ đến không chịu nổi, cũng không phải tôi nói giúp đàn ông khinh thường phụ nữ, chỉ là xã hội này chưa từng thật sự có một ngày nam nữ bình đẳng chân chính? Cái này không thể trách chúng ta, cũng không thể tự oán tự trách, phụ nữ vĩnh viễn là người yếu, tôi vẫn luôn tin tưởng vững chắc điều này. Tôi nhớ lúc đi học, từng học một câu thơ, dữ kỳ tại huyền nhai thượng triển lãm thiên niên, bất như tại ái nhân đích kiên đầu thống khổ nhất vẫn (2), nhìn thấy không, đây chính là phụ nữ.”

Dữ kỳ tại huyền nhai thượng triển lãm thiên niên, bất như tại ái nhân đích kiên đầu thống khổ nhất văn...

Đáy mắt Tĩnh Tri dần dần xông lên chua chát, vốn cô chính là một cô hái nhu nhược thích dựa vào người khác, lúc chưa lấy chồng, khi bị ức hiếp ở trong nhà thì chỉ luôn biết khóc, chỉ muốn dựa vào sự thương yêu của cha. Kết hôn rồi, cô đều buộc mọi thứ của mình vào trên người Mạnh Thiệu Đình. Nhưng đến cuối cùng, sự vô tình của anh ta lại cho cô một kích trí mạng.

Hiện có ~ 100 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Sau đó nữa, cô yên lặng thuận theo số phận, chịu đựng cuộc sống giày vò. Cho tới bây giờ, cô chưa từng muốn phản kháng, nếu không phải Thiệu Hiền mang cô chạy trốn, cho cô một cuộc sống mới, không chừng bây giờ cô vẫn còn ở chung với mẹ, trải qua cuộc sống không bằng heo chó. Cô cũng không phải là phụ nữ kiên cường, cũng không phải là phụ nữ độc lập, hết thấy tất cả đều là do chính cô bị buộc đến không còn đường để đi, mới học được thích ứng.

Ý trời muốn cô lột xác thành một người phụ nữ mạnh mẽ, có phần hơi buồn cười, không phải cô chưa có xem qua loại tiểu thuyết này, nữ chính bị người hâm hại hiểu lầm, rồi khỏi nam chính đi xa tha hương, sau mấy năm lột xác thành nữ cường nhân không gì không làm được, trở về hấp dẫn đàn ông có ánh mắt.

Lúc đầu cô xem còn thấy thú vị, sau đó xem thêm nữa, liền dần dần không tin. Nếu trên đời phụ nữ bị tình yêu làm tổn thương đều có thể như vậy, chẳng phải là khắp nơi đều có nữ cường nhân sao? Nhưng cho tới bây giờ, cô tiếp xúc trong cuộc sống, trong mười phụ nữ thì khó có được một nữ cường nhân nào không dựa vào đàn ông.

“Tĩnh Tri, không cần miễn cưỡng chính mình, thoải mái thôi, thích làm gì thì làm. Cô nắm vận mệnh của cô ở trong tay của mình, ai cũng đừng nghĩ điều khiển được. Nhớ kỹ, cô là tự mình muốn trở về, cô chỉ cao hứng vì chính mình, mặc kệ chính nghĩa hoặc là ân oán, cô chỉ cần lựa chọn cuộc sống mình muốn trôi qua, không cần quá phức tạp đâu.”

Thanh Thu nói, thấy cô ấy trầm mặc, liền lẩm bẩm nói thêm: “Lúc nào đến thì gọi điện thoại cho tôi, tôi đi đón cô.”

Cô nói xong, liền cúp điện thoại.

Chú thích:

(1) Quán đình đề hồ: Một âm là đề. đề hồ một thứ mỡ sữa đông đặc nhất (xem chữ lạc) vì nó rất nồng rất đặc, cho nên được nghe các đạo thiết yếu gọi là quán đỉnh đề hồ (chữ kinh Phật). Cũng dùng để ví dụ với chính pháp của Phật, tinh hoa của đạo Phật.

(2) Dữ kỳ tại huyền nhai thượng triển lãm thiên niên, bất như tại ái nhân đích kiên đầu thống khổ nhất văn: đây là hai câu thơ được trích trong tác phẩm thần nữ phong do Thư Đình sáng tác. Dịch nghĩa: Thay vì kéo dài trên vách đá ngàn năm, không bằng khóc rống trên đầu vai người yên một đêm.

292. Chương 294: Dám Không Gặp Cô? (1)

Chương 294: Dám không gặp cô? (1)

Editor: May

Hai ngày sau, Thanh Thu nhận được điện thoại của Tĩnh Tri, cô ấy đang ở sân bay thành phố A, Thanh Thu cười rục rịch, nói trong điện thoại muốn cô ấy chờ nửa tiếng đồng hồ, cô lập tức tới đón cô ấy.

Thanh Thu lái xe đón Tĩnh Tri, thấy thân hình cô ấy gầy hơn một chút, nhưng tinh thần lại vô cùng tốt, nhin không được hé miệng cười, bôn cọt trên ghẹo: “Sớm nên suy nghĩ cẩn thận, không phải tôi đã nói, nếu Bắc Thành quan tâm tôi bằng một nửa Thiệu Đình quan tâm cô, tôi liền cảm tạ trời đất ...”

“Cô đừng nói vậy, sao anh ta có thể quan tâm tôi? Cô chưa thấy lúc anh ta phát giận với tôi đâu...”

Thanh Thu thiếu chút nữa thốt ra, lại nghĩ đến Thẩm Bắc Thành dặn cô đừng nói cho Tĩnh Tri. Dù sao đây là lễ vật sinh nhật Thiệu Đình tặng cô ấy, nói sớm sẽ không còn vui nữa? Cố đè ép xuống, cô thần bí hề hề liếc mắt nhìn Tĩnh Tri một cái, mới yếu ớt nói: “Đến lúc đó thì cô sẽ rõ, chúng tôi chỉ có thể hâm mộ thôi.”

Tĩnh Tri không hiểu ra sao, nhưng cũng không có tâm tư, chỉ là cười một tiếng: “Nói cái gì đó, thần thần bí bí.”

Thanh Thu cười trừ, cũng không nói nữa, chuyển đề tài.

Xe trực tiếp lái đến bệnh viện của Thẩm Bắc Thành, Mạnh Thiệu Đình chính là đang dưỡng thương ở chỗ này. Trên đường nghe Thanh Thu nói mấy câu, biết thương thế của anh đã có chút khởi sắc, nhưng rốt cuộc có thể hoàn toàn phục hồi như cũ hay không thì vẫn không thể nói chính xác.

Cảm xúc Tĩnh Tri hơi xuống thấp, đang yên lành mà anh lại xảy ra tai nạn xe cộ, sợ cũng là bởi vì một đêm uống rượu kia, lại còn hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ với cô nên tâm tình xuống thấp, thất thần lúc lái xe mới xảy ra chuyện. Nếu chân của anh quả thật không có cách nào khỏi hẳn...

Tĩnh Tri nhịn không được gục đầu xuống, cô nghĩ những thứ này làm gì, anh còn có vợ mà... dù thế nào cũng không tới phiên cô phiền lòng.

Sau khi xe dừng lại, Tĩnh Tri nín lấy vạt áo chậm chạp không có xuống xe. Cô chạy tới như vậy, có tính là lật lọng không? Lần đó anh cũng đã nói chắc như đinh đóng cột sẽ không gặp lại cô, hiện tại cô tự mình đến, chẳng may anh...

Thanh Thu ngừng xe xong, thấy cô không xuống xe, liền đi tới gõ gõ cửa sổ xe: “Tĩnh Tri, sao cô không xuống?”

Tĩnh Tri ồ một tiếng, “Đã tới rồi.” Cuống quýt thu liễm tâm tình của mình, mở cửa xe ra. Hoàn cảnh những ngôi nhà này rất u tĩnh, xung quanh trồng cây ăn quả xinh đẹp xanh um tươi tốt. Tĩnh Tri mới vừa xuống xe, liền ngửi mùi hương thanh mát của cây ăn quả, mùi thơm của táo khiến lòng cô tựa hồ dần dần bình ổn hơn rất nhiều, thấy Thanh Thu đang chờ cô ở chỗ bậc thềm trước mặt cách đó không xa, cô vội vàng đi nhanh vài bước, đuổi theo bước chân Thanh Thu.

Trong phòng khách lớn dưới lầu cũng không có người, Thanh Thu khẽ thở phào một hơi. Trên đường đến đây, cô nghĩ đến Mạnh Thiệu Đình có thể trách cô tự chủ trương dẫn Tĩnh Tri đến hay không? Bởi vậy tâm tư cô liền chuyển, lời Tĩnh Tri cười híp mắt nói: “Tĩnh Tri, tôi còn có chút chuyện, một mình cô đi lên được không? Bên ngoài không có xe, trong phòng bệnh nhất định không có ai. Cô đi đi, hiện tại tôi muốn nhanh đi về ...”

Cô nói xong liền đẩy Tĩnh Tri lên cầu thang, Tĩnh Tri có chút khấn trương, nhưng cũng không có muốn làm lỡ chuyện của Thanh Thu, chỉ đành kiên trì gật gật đầu, đi lên lầu...

Lúc này đã gần hoàng hôn, từ trước đến nay ngày mùa hè ở thành phố A là hơi nóng bức người, nhưng xung quanh ngôi biệt thự xinh xắn này hoàn toàn được cây cối vây quanh. Mặc dù chưa từng bật điều hòa, nhưng vẫn cảm thấy mát mẻ bức người. Lúc giẫm lên cầu thang bằng gỗ sẽ vang lên tiếng kéo kẹt kéo kẹt, lòng bàn tay Tĩnh Tri vịn lan can dần dần tràn ngập mồ hôi, tâm cũng giống như bị tiếng vang có quy tắc kia làm hại nhảy cẫng nhanh hơn.

Cô hi vọng cầu thang này có thể đi mãi, sẽ mãi không có điểm cuối.

Cô cũng hy vọng, cô là loại phụ nữ làm việc như đinh đóng cột, mà không phải giống như bây giờ, dù làm ra quyết định gì, cũng sẽ luôn mãi do dự ở trong lòng, lương lực không ổn định, hoặc là hối hận, hoặc là tự trách.

Nhưng đường dài hơn nữa cũng có điểm cuối, chỉ một đoạn ngắn thì sẽ nhanh tới thôi.

Lúc đi tới khúc quanh lầu hai, Tĩnh Tri dừng ở một cửa nhỏ kế tiếp. Mắt nhìn màu xanh um tùm, cô nhịn không được đưa tay, ngón tay chạm được lá cây thấm nước lạnh lạnh kia, chỉ cảm thấy tâm giống như cũng an tĩnh theo. Mùi hương hoa táo thơm ngát bức người, mặc dù đã tàn héo gần như không còn, nhưng thỉnh

thoảng vẫn xen lẫn một ít trong màu xanh, vẫn để cho người ta ngửi được hương thơm ngọt ngào kia. Tĩnh Tri hít sâu một hơi, ngón tay vuốt ve song cửa sổ chậm rãi nắm chặt, lòng của cô dần dần trầm xuống, rồi cuộc làm ra quyết định sau cùng.

Hiện có ~ 100 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Dù cô trở về vì anh trọng thương cũng được, hay là vì không cam lòng và khuất nhục, hoặc là cừu hận bị cô tận lực áp chế ở chỗ sâu nhất trong đáy lòng lại trôi lên mặt nước một lần nữa cũng được. Tóm lại, cô đã trở về.

Thay vì để từng chuyện tìm đến cô, không bằng cô chủ động đi đối mặt một lần.

Tĩnh Tri xoay người lại, cất bước lên lầu. Tầng hai có ba gian phòng, chỉ có cửa một gian phòng ở giữa đang khép hờ. Tĩnh Tri bước tiến lên, đang muốn gõ cửa, chợt nghe bên trong truyền đến giọng nói của con gái.

“Thiệu Đình, ngủ nửa buổi chiều nên đói bụng rồi đúng không? Ăn ít cháo đi?”

Giọng nói kia rất quen thuộc, không cần phải hỏi cũng biết là Thẩm Mạn Quân. Tay Tĩnh Tri mới giơ lên, lại ngơ ngẩn dừng lại, trong ngực nẩy lên tư vị

không biết tên, tựa như chua xót khổ sở, tựa như đau khổ, cô không cách nào làm cho chính mình đi vào. Đúng rồi, cô nên dùng thân phận gì đi vào? Người đàn ông nằm trong đó, người đàn ông mà cô muốn tìm... là chồng của người khác.

Tĩnh Tri gần như muốn cướp đường bỏ đi, lại nghe được giọng nói của Thiệu Đình chậm rãi vang lên, có chút vắng lặng xa cách: “Để ở đó đi.”

293. Chương 295: Dám Không Gặp Cô? (2)

Chương 295: Dám không gặp cô? (2)

Editor: May

Hồi lâu sau, không khí trong không gian lớn như vậy giống như dần dần dính vào nhau, như lòng bàn tay của cô không ngừng ướm dính vết mồ hôi.

Áo sơ mi tơ lụa màu đen trên người dán ở trên lưng giống như là bị hỏa thiêu, vài sợi tóc rối bởi uốn lượn dọc theo hai má đến trên cổ tuyết trắng, càng cảm thấy trên da thịt giống như bị gai đâm. Tĩnh Tri đột nhiên cảm giác đáy lòng tràn ngập ủy khuất nói không nên lời, lại cảm thấy viên mắt xung quanh giống như bị kim đâm đau nhức. Cô cắn môi, ngón tay dán ở trên vách tường lạnh lẽo, nhưng vẫn không cách nào làm cho chính mình bình tĩnh.

“Mạn Quân, cô không cần ở lại chỗ này mỗi ngày, vẫn là trở về đi.”

Giọng nói của anh lại vang lên, Tĩnh Tri run lên bần bật, nhin không được hơi nghiêng tai qua nghe.

Lúc nghiêng đầu lại trông thấy được một màn từ trong khe cửa khép hờ, Thẩm Mạn Quân ngồi ở bên cạnh giường của anh, Tĩnh Tri chỉ thấy một bóng lưng se lạnh chặn tầm mắt của cô, cũng che lại Mạnh Thiệu Đình.

Thẩm Mạn Quân cầm một cái khăn mặt trong tay, đang cúi đầu làm như không nghe thấy Mạnh Thiệu Đình nói, chuyên chú lau chùi cánh tay cho anh.

Tĩnh Tri đứng ngốc lảng, dần dần cảm thấy cảm giác chua xót khổ sở giống như bắt đầu lan tràn từ trong cốt tủy, dọc theo huyết quản, nhanh chóng tràn khắp toàn thân của cô. Cô không biết vì sao cô lại đứng không yên như vậy, cũng không biết vì sao bỗng nhiên sinh ra cảm xúc mang theo vài phần mất mát, cũng mang theo bức bối nói không nên lời như thế.

Vì lúc trước chưa bao giờ từng nghĩ quay đầu lại, cho nên cô chưa bao giờ quá quan tâm đến Thẩm Mạn Quân, nhưng bây giờ cô nhận không được sinh ra

hoài nghi trong lòng. Rốt cuộc đối với Mạnh Thiệu Đình, Thẩm Mạn Quân có vị trí gì, có phân lượng như thế nào?

Nếu nói là anh không có cảm tình với cô ta, tại sao muốn giữ cô ta ở bên người, còn làm ra cử động thân mật như vậy?

Lúc cô vẫn còn lâm vào trong trầm tư, chợt nghe phía sau vang lên một giọng nói mang theo khiếp sợ và không dám tin tưởng: “Phó tiểu thư?”

Tĩnh Tri theo bản năng đáp một tiếng, xoay người sang chỗ đó liền nhìn thấy An Thành đầy mồ hôi, xách theo mấy cái túi đứng ở dưới lầu. Mà cũng theo đó, trong phòng truyền đến một tiếng rầm, tiếp theo là âm thanh đẩy ghế, còn kèm theo tiếng bước chân huyền ảo, mang theo vài phần hoảng loạn.

Chuyện cho tới bây giờ, Tĩnh Tri ngược lại không vội, cô trấn tĩnh lại, cười với An Thành đang đi lên: “Anh đi làm chuyện gì à?”

An Thành vẫn có chút không kịp phản ứng, ngơ ngác giờ giờ túi trong tay: “Phu nhân dặn dò, tôi đưa cho nhị thiếu một ít thuốc bổ.”

Tĩnh Tri cười gật gật đầu, bỗng nhiên vươn tay trắng thuần ở trước mặt An Thành, lấy túi đó tới trong tay. Trông mất vô cùng trong suốt nhưng không phải rất lớn của cô hiện ra chút ánh sáng ôn nhu, mà bờ môi hồng nhạt cũng nâng lên nụ cười yếu ớt, giọng nói vô cùng dễ nghe: “Đưa cho tôi đi.”

“Hả?” An Thành kinh hãi mở to hai mắt nhìn: “Phó tiểu thư, cô... cô muốn làm cái gì?”

Tĩnh Tri vừa muốn trả lời, cửa phía sau liền mở ra, sắc mặt Thẩm Mạn Quân như tờ giấy, vẻ mặt nhìn cô như thấy được quỷ.

Trong khoảng thời gian ngắn, ba người không nói chuyện, hồi lâu sau lại là Mạnh Thiệu Đình nằm trên giường bệnh ở trong phòng phá vỡ yên tĩnh này: “Bên ngoài là An Thành à?”

An Thành xoay mình phản ứng kịp, luôn miệng đáp lời: “Vâng thiếu gia, là tôi.”

“Anh vào đi đây.”

“Vâng, thiếu gia.”

Tĩnh Tri hơi nghiêng người, An Thành gật đầu một cái với cô, cũng không dám nhìn Thẩm Mạn Quân, cúi đầu bước nhanh đi vào phòng.

Anh ta đi vào, Mạn Quân liền đi ra. Cửa bị An Thành đóng lại, mi tâm Tĩnh Tri hơi nhíu, Mạnh Thiệu Đình không biết cô ở bên ngoài sao? Vì sao bộ dáng giống như thờ ơ?

“Phó Tĩnh Tri, tại sao cô đến đây?” Đáy mắt yên tĩnh của Mạn Quân nhóm lên một ngọn lửa, cô ta tới gần một bước, giọng nói lại u ám dọa người.

Tĩnh Tri vừa mới nhìn rõ cô ta liền đột nhiên hoảng sợ, so với lần gặp mặt mấy tháng trước, cô ta đã gầy yếu tới trình độ như vậy sao! Hơn nữa không đơn giản chỉ là gầy, dường như tinh thần trong người cũng bị mất, đôi mắt âm trầm vô thần, làn da cũng đen tối. Mặc dù son phấn che được sắc mặt không tốt nhưng cũng không che được đáng vẻ tinh thần sa sút kia, trong nháy mắt, thoạt nhìn cô gái khoảng chừng hai mươi tuổi này còn muốn già hơn cô mấy phần.

Tĩnh Tri nhận không được có mấy phần đồng tình và tự trách, đáy mắt vốn là vẻ chống cự, nhưng cũng đã rút đi mấy phần, bỗng nhiên cô lại bắt đầu cảm giác mình không nên tới. Hiện có ~ 100 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tttukidmh@gmail.com nhé

“Cô còn muốn hại anh ấy thành cái dạng gì? Thiệu Đình có thể sẽ tàn phế, đây cũng là bởi vì cô, bởi vì Phó Tĩnh Tri cô! Vì sao cô còn không buông tha anh ấy? Chúng tôi đã kết hôn, Phó Tĩnh Tri, cô suy bụng ta ra bụng người, suy nghĩ một chút vì sao còn quần anh ấy không buông?”

Tốc độ nói chuyện của Mạn Quân rất nhanh, nhưng giọng nói lại giống như là cố ý giảm thấp xuống.

Trong khoảng thời gian ngắn, Tình Tri không phản bác được. Mạn Quân nói không phải là không có lý, bọn họ đã kết hôn, mặc kệ thế nào, lúc này cô lại đến, tóm lại đã chiếm hạ phong trên đạo nghĩa.

Cho dù lúc trước Thẩm Mạn Quân là người thứ ba giữa bọn họ, nhưng không phải bây giờ cô lại đang đi đường xưa của Thẩm Mạn Quân sao? Trời cao thực sự là trêu đùa người.

“Phó Tình Tri, cô buông tha chúng tôi đi. Hiện tại Thiệu Đình đã mất hết rồi, anh ấy không tiền không quyền, cô còn quần anh ấy làm cái gì?” Đôi mắt Thẩm Mạn Quân đột nhiên sáng lên, thậm chí nét mặt cô ta hơi hiện ra lúm đồng tiền e thẹn: “Hiện tại anh ấy không có gì cả, không có phụ nữ nào sẽ lại quần quít lấy anh ấy không buông. Chỉ có tôi, mặc kệ anh ấy có tiền hay là không có tiền, mặc kệ anh ấy khỏe mạnh hoặc là tàn tật, mặc kệ anh ấy biến thành thế nào, lúc nào tôi cũng theo anh ấy, cũng chỉ có tôi sẽ theo anh ấy...”

Tình Tri nghe được những lời này của cô ta, bỗng nhiên có chút tức giận, cảm giác danh tiếng Phó Tình Tri cô hám tiền tham lam đã thành sự thật?

Đúng rồi, sợ rằng Thẩm Mạn Quân còn nhớ rõ chuyện năm đó cô lừa một số tiền lớn từ trong tay bà Mạnh đi.

294. Chương 296: Dám Không Gặp Cô (3)

Chương 296: Dám không gặp cô (3)

Editor : May

Cô vừa tức vừa buồn cười, người phụ nữ này cũng không khỏi quá mức cổ hủ đi, thật cho là tình yêu của chính mình vô tư và vĩ đại, nên người khác phải báo đáp ngang với tình yêu của cô ta sao?

Cô cân nhắc một phen, đang muốn mở miệng, cửa phòng lại mở ra, vẻ mặt An Thành sợ hãi đứng ở cửa, rất nhanh liếc mắt nhìn Tình Tri một cái, lại hốt hoảng chuyển ánh mắt đi. Anh ta ấp a ấp úng hồi lâu, thẳng đến khi Tình Tri không nhìn được nữa, “An Thành, anh muốn nói gì với tôi?”

An Thành lại có một chút xấu hổ liếc mắt nhìn Tình Tri một cái, lúc này mới nhỏ giọng như muỗi kêu nói: “Phó tiểu thư, thiếu gia nói trời nóng nực, cô không nên lặn lội đường xa tới nơi này, muốn tôi đưa cô trở về...”

“Anh nói cái gì?” Tình Tri xoay mình kinh ngạc một chút, có chút không dám tin tưởng nhìn về phía An Thành, lập tức siết chặt túi trong tay đến mức sinh ra đau đớn, lại không bù được tràn ngập không dám tin.

Thẩm Mạn Quân vừa nghe lời này, ngược lại rất đắc ý. Cô ta cười ha ha, mắt đầy ánh sáng ngọc: “Phó Tình Tri, cô không nghe thấy sao? Thiệu Đình muốn cô rời đi, anh ấy không muốn gặp cô! Cô cũng đừng tự tìm mất mặt nữa!”

Tuy tính tình cô bình tĩnh, nhưng cũng bị những lời này kích thích đến mặt đỏ bừng, trong lúc nhất thời lại không nghĩ ra nên nói gì, chỉ đứng ngốc ở nơi đó, hàm răng cắn chặt môi dưới như vỏ con trai, nhưng cũng đã quên cướp đường mà đi.

An Thành thấy sắc mặt cô không tốt, trong lòng tự nhiên biết lời nói của thiếu gia nhà mình tất nhiên không phải thật tâm, lại không đành lòng thấy cô xấu hổ như vậy, hoảng hốt tiến lên cười làm lành nói: “Phó tiểu thư, thiếu gia cũng là vì tốt cho cô, nếu không cô xuống dưới lầu nghỉ ngơi trước đi?”

Anh ta hiểu rõ tâm tư của thiếu gia, muốn nói lời không tốt với Tình Tri, vì ngoài trừ hiện nay ngài ấy nằm ở trên giường không thể động đậy, cô tới nơi này tất nhiên sẽ chọc tức lão gia, nếu lão gia ngầm đùa giỡn tay chân, sao ngài ấy có thể bảo vệ cô chu toàn?

Lúc này trong lòng Tĩnh Tri có tư vị nói không nên lời, cô thật vất vả lấy hết dũng khí đến thăm anh, ngược lại bị anh cho ăn canh bẻ môn, coi như là trong lòng anh có oán hận, cô cũng sẽ không chủ động tỏ ra yếu kém?

Nghe Thẩm Mạn Quân nhục nhã cô như vậy, chẳng lẽ anh vẫn thờ ơ?

Nghĩ vậy liền tức đến không chỗ trút, Tĩnh Tri bỗng ngẩng đầu lên, xung quanh vành mắt đã hơi hồng, An Thành nhìn ngẩn ra, tâm trạng lập tức nghĩ đến, vẻ mặt này nên để thiếu gia nhìn thấy, hề thiếu gia liếc mắt nhìn một cái, cho dù là thép luyện trăm lần, đều cũng sẽ hóa thành mềm mại quẩn quanh.

“Anh đi nói cho anh ta biết, để chính anh ta tự nói muốn tôi đi, vậy thì sau này anh ta cũng đừng gặp tôi nữa. Nhưng nếu anh ta thật sự nói câu đó, hiện tại tôi liền đi, sau này sống hay chết, tôi đều sẽ không xuất hiện trước mặt anh ta nữa.”

Mặc dù lời này của cô chiếm đa số đều là tức giận, nhưng kì thực cũng có mấy phần kiên quyết. Vốn quyết định lần này của cô cũng không phải là tràn đầy kiên quyết, gặp trở ngại thì tinh thần đã điều sẽ lập tức chọn rút lui.

An Thành thấy cô tức giận, cuống quýt xoay người trở lại, nói ra đầy đủ câu này. Mạnh Thiệu Đình quả nhiên nhúu chặt mi, nói không ra lời.

An Thành đứng ở bên giường của anh, Mạnh Thiệu Đình cúi đầu thở dài một hơi, “An Thành, lúc nào tôi cũng không có cách gì với cô ấy.”

“Nhị thiếu, anh xem trời nóng như vậy, Phó tiểu thư từ xa tới thăm anh, cũng không thể đến phòng cũng không cho người ta vào chứ?” An Thành thử thăm dò nói chuyện thay Tĩnh Tri, nhưng không ngờ Mạnh Thiệu Đình chỉ khẽ lắc đầu: “Tôi đều biết, trong lòng tôi cũng rất vui mừng, thế nhưng bây giờ tôi không có cách nào bảo vệ cô ấy.”

“Nhị thiếu, không phải còn có tôi sao?”

“Anh cũng không cần giấu giếm tôi, thuộc hạ của anh chỉ có vài người? Thủ đoạn của lão già luôn luôn mạnh mẽ vang dội, phạm là quyết định muốn bức tôi thỏa hiệp, ông ta sẽ không cho tôi một chút đường lui, nếu tôi không đoán sai, chắc hẳn hiện tại ông ta đã biết cô ấy tới, nếu bây giờ anh đưa cô ấy đi sẽ còn kịp, kéo dài nữa...”

“Nhưng thiếu gia, nếu Phó tiểu thư thật sự đi, dựa theo tính tình bướng bỉnh của cô ấy, lại thêm từ trước đến nay đều là da mặt mỏng, đụng một cây đinh như vậy, tuyệt đối không chịu đến nữa đâu. Chẳng lẽ anh... anh thực sự không hối hận?”

An Thành thốt ra lời này, Mạnh Thiệu Đình lại bắt đầu mâu thuẫn. Hối hận? Sao anh lại không hối hận? Anh cũng đã hối hận vì ngày đó anh và cô hoàn toàn nói rõ với nhau.

Thế nhưng, thật sự muốn đưa cô vào hiểm cảnh ư?

Hiện có ~ 200 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Lại nói tiếp, dù cô không đến, cũng chưa chắc là sẽ an toàn. Chuyện Tĩnh Viên chạm vào điểm mấu chốt của cha, chưa chắc ông chịu tha cho cô, nếu ở bên cạnh mình, cha muốn hạ thủ, vẫn phải cân nhắc một phen đi?

Bên này anh còn đang cân nhắc nhiều lần, cửa phòng lại chợt bị người thở hổn hển đẩy ra, tiếp theo đó là tiếng bước chân nặng nề hàm chứa mấy phần oán khí. Mạnh Thiệu Đình vừa ngẩng đầu, liền thấy cô tiến vào, mắt anh không khỏi nhảy lên, liền dính vào ở trên người của cô, không dời đi chút nào.

Xưa nay anh đã biết cô luôn luôn trắng nõn động lòng người, nhưng không ngờ đến khi cô mặc một thân trang phục hề tơ lụa màu đen lại sẽ xinh đẹp đến mức này.

Áo jacket tơ lụa màu đen, quần soóc cùng màu trên đầu gối mười centimet. Một đôi chân trắng nõn và thon dài thẳng tắp, dưới chân lại là giày la mã đế bằng màu đen, chân nhỏ lại mượt mà và trắng như tuyết, không một chút sọc lồi dư thừa. Đến tóc cũng đen như mực, lông mày như núi xa càng làm nền cho cô, con

người như long lanh như dòng nước, màu da sáng tỏ giống như tuyết trong suốt trên núi cao, mà môi kia hơi sưng lên, như bị chính mình cắn ửng đỏ, vành mắt cũng hơi hồng, giống như cánh hoa đào rơi vào trên mi mắt, ánh liếc mắt nhìn cô một cái, ánh mắt liền giăng co ở trên người của cô, không chịu dời đi chút nào.

Tĩnh Tri vừa vào phòng, liền nhìn thấy tư thế này của anh, trên chân trái bó thạch cao thật dày, trên đầu còn có quần băng vải chưa mở, còn có tay cũng bị thương, khí sắc cũng không tốt, xương gò má thon gầy đều hiện ra. Trong ngực chợt đau xót, vốn thấy anh yên lặng nói chuyện với An Thành, không biết đang suy nghĩ đối sách gì muốn đuổi cô đi, Thẩm Mạn Quân lại ở nơi đó châm chọc khiêu khích, cô đứng không nổi nữa, chuẩn bị quăng đồ rời đi, nhưng lúc nhìn thấy tình cảnh này, tức giận như là khí cầu bị thả trôi buột, đột nhiên liền biến mất.

Nhưng tóm lại vẫn cảm thấy không còn mặt mũi, hơi cúi đầu, cắn răng một cái, có chút khác người đứng lên, đặt túi trong tay lên bàn. Cô giống như giận dữ mang theo oán hận trừng mắt với anh, lại đón nhận ánh mắt càn rỡ của anh, mặt không khỏi ửng hồng, tức giận xoay người sang chỗ khác, oán hận nói: “Anh cũng không cần phí tâm tư, tôi đây liền đi, không làm chứng mắt anh.”

295. Chương 297: Lại Bị Cô Đầu Độc Rồi.

Chương 297: Lại bị cô đầu độc rồi.

Editor : May

Lúc nói đến “Chứng mất”, chính mình giống như bị ủy khuất lớn lao, nước mắt lập tức chảy xuống. Tĩnh Tri càng hận hơn, hận chính mình vốn là mặt mềm thiện tâm, anh không để cho cô mặt mũi, cô còn lo lắng cho thương thế của anh! Thiên hạ này, không thể gặp người phụ nữ nào ngu hơn cô.

“Trời nóng như vậy, em lại giày vò chạy về một chuyến, thân thể chịu nổi không?” Mắt thấy cô đã kéo cửa ra, Mạnh Thiệu Đình không khống chế được liền mở miệng.

Tĩnh Tri hơi dừng bước chân, nhin không được do dự nghe xem anh muốn nói gì.

Nét mặt An Thành buông lỏng, cũng cuống quýt nói: “Đúng vậy, Phó tiểu thư từ xa tới thật không dễ dàng, cần gì đi vội vã như vậy?”

Tĩnh Tri xoay người lại, một đôi con ngươi đen nhánh quét về phía An Thành: “Mới vừa rồi là anh nói với tôi, muốn tôi không nên lặn lội đường xa tới nơi này, anh quên rồi sao?”

Mặt An Thành lập tức đỏ bừng, Mạnh Thiệu Đình cũng không được tự nhiên, nghiêng mặt ho hai tiếng che dấu bối rối của mình, nét mặt làm ra thần sắc cực kỳ bình tĩnh, cũng liếc mắt quét qua An Thành một cái, giáo huấn: “Đây cũng là do anh không phải, nào có đạo lý đuổi khách ra ngoài?”

An Thành gần như muốn khóc: “Thiếu gia...” Tôi rõ ràng là nói dựa theo lời của anh, thiếu gia anh cũng không nên không có trách nhiệm như vậy chứ?

“Chính mình nói ra, tội gì đổ lên người An Thành?” Tĩnh Tri thấy anh nói dối mà không thay đổi sắc mặt, trong lòng vừa tức vừa muốn cười, nhin không được nói ghen anh một câu.

Sắc mặt Mạnh Thiệu Đình không ngừng tái xanh, thỉnh thoảng lại có một chút ửng hồng xấu hổ. Sau một lát, anh mới than thở một tiếng, vươn tay ra, lòng bàn tay hướng về phía cô.

“Tĩnh Tri, qua đây.”

Sóng mắt Tĩnh Tri khẽ gợn, muốn cho anh nhìn thêm chút màu sắc, nhưng lại cảm thấy náo như vậy thì mình có vẻ thật sự làm kiêu.

Nhưng nếu cứ như thế đi qua, sẽ rất mất mặt, nhất thời liền do dự, Mạnh Thiệu Đình lại mở miệng: “An Thành, anh đi ra ngoài trước đi.”

Tiếng nói anh ngừng một lát, ánh mắt lướt qua Tĩnh Tri, rơi ở ngoài cửa. Thân ảnh Thẩm Mạn Quân có chút tịch liêu, nét mặt thê lương và ảm đạm, còn có uất giận sắp bộc phát ra, cuối cùng khiến anh không nhìn được cảm thấy áy náy trong lòng.

Thế nhưng, anh có biện pháp nào chứ? Dù anh cố gắng, cũng không có khả năng thích cô ta. Huống chi anh đã dần hiểu rõ tâm tư của mình, sao có thể sẽ đặt tim của mình lên người cô ta?

Đau dài không bằng đau ngắn, nếu vì anh nhất thời mềm lòng, kéo dài như vậy nữa, mới là cô phụ lớn nhất.

“Đưa Thẩm tiểu thư trở về.” An Thành ra cửa, anh lại dặn dò một câu, cũng thu ánh mắt vốn ở trên mặt Mạn Quân trở lại.

Một tia ánh sáng cuối cùng nơi đáy mắt Mạn Quân chợt biến mất, cô ta cũng không nói thêm gì nữa, chỉ yên lặng liếc mắt nhìn Tĩnh Tri một cái, xoay người sang chỗ khác, yên lặng đi xuống lầu.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh, trần ngập mùi thuốc nồng đậm, khí lạnh sinh sôi toát ra bên ngoài, nhiệt độ rất thấp, Tĩnh Tri đứng lâu, cảm thấy có chút lạnh, nhìn không được run lên một cái, sờ được một tầng da gà trên cánh tay.

Mạnh Thiệu Đình nhạy cảm nhìn thấy, mở điều hòa cao một chút, rồi im lặng cười với cô, chậm rãi mở miệng: “Tĩnh Tri, đừng giận tôi nữa, mau tới đây.”

Tĩnh Tri giương mắt liếc anh một cái, bước chân lại chậm rãi tiến về phía trước.

Cô càng đến gần, tim anh đập lại càng nhanh. Tới cuối cùng, lúc cô đi nhanh đến bên giường của anh, anh lại khẩn trương ra một thân mồ hôi.

Đây giống như là cảnh trong mơ, nhưng lại chân thực như vậy, cô chịu đến thăm anh, mà một đôi mắt ôn nhu kia quả thực là thiên đường của anh.

Còn cách thân thể anh nửa mét, Mạnh Thiệu Đình kiềm chế không được, đưa tay lên nắm lấy cổ tay cô, dùng sức kéo vào lòng. Tĩnh Tri ‘a’ một tiếng ngã ngối ở bên giường của anh, thiếu chút nữa đụng vào chân bị thương của anh, dọa cho gương mặt cô trắng bệch, anh hoảng hốt lắc đầu an ủi cô: “Không có việc gì, không có việc gì. Đừng sợ, không dễ hư như vậy.”

Lực đạo trên tay chặt hơn mấy phần, đầu ngón tay cầm cổ tay của cô, chỉ cảm thấy trần ngập vui mừng, lại nhìn chằm chằm cô, thẳng đến khi nhìn ra mấy phần đỏ ửng trên mặt trắng như tuyết của cô, anh mới nở nụ cười mê người: “Lại có thể lo lắng cho tôi sao?”

Tĩnh Tri lập tức liếc mắt nhìn anh một cái, cúi đầu, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua trên đùi bó thạch cao của anh, lông mi khẽ run, trong giọng nói của cô cũng có mấy phần run rẩy: “Rốt cuộc bác sĩ nói như thế nào? Thật sẽ...”

Trong cổ họng cô căng thẳng, hai chữ kia lại không thể nói ra miệng.

Hiện có ~ 200 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Giống như cường ngạnh uống một ngụm hoàng liên, trong lòng tràn đầy cay đắng.

Mặc kệ thế nào, cô đã chịu xóa bỏ sai lầm lúc trước của Mạnh Thiệu Đình, tự nhiên cũng sẽ không mong anh thật sự xảy ra chuyện gì.

Không chỉ như thế, lúc này cô nhìn người đàn ông luôn luôn hăng hái kia biến thành bộ dáng như vậy, trong lòng lại là lo lắng làm cho người ta sợ hãi.

“Thì như thế nào?” Giọng nói anh thật thấp, như là vọng ra từ trong lòng ngực, vì dán gần như vậy, nên cô gần như có thể cảm giác màng nhĩ của mình có chút nóng bỏng.

Mà lực đạo nắm cổ tay cô lại dần dần buộc chặt, phần bụng những ngón tay kia mang theo lửa nóng, rơi ở trên da thịt non mịn của cô, lại như là mang theo dòng điện, trong nháy mắt liên tục kích thích tới toàn thân. Mà lúc này, hơi thở của anh giống như có chút dày đặc, nhẹ nhàng rơi vào đỉnh tóc của cô. Tĩnh Tri chỉ cảm thấy trong phòng yên ắng quá dọa người, tựa hồ thời gian và không khí đều ngưng đọng lại, trong cổ

họng cô căng thẳng, thân thể như là bị đánh ở đó không nhúc nhích được. Sự khấn trương lại bắt đầu tràn ngập lòng bàn tay, hợp chất giản đơn trong ngực dần dần biến thành hợp chất phức tạp, tim đập thành thịch giống như là nổi trống...

“Tôi... tôi nghe An Thành nói là rất nghiêm trọng, còn chưa biết có thể khỏi hẳn hay không...”

296. Chương 298: Đầu Độc Và Bị Đầu Độc

Chương 298: Đầu độc và bị đầu độc

Tĩnh Tri vừa mở miệng, mới phát hiện mình không nói chuyện được, cổ của cô cứng lại hơi nghiến đầu đi, né tránh ánh mắt bức người và hơi thở nóng rực, mà hương xoay mặt, đối diện giữa mấy điều hoà nhiệt độ, khí lạnh bắn ra phả vào mặt, mười vạn lỗ chân lông cũng thoải mái thư giãn, khấn trương của cô cũng từ từ giảm bớt, lúc này mới phát hiện, mồ hôi đã nhễ nhại trên lưng, áo sơ mi lụa dính trên lưng, dính dính khó chịu đứng lên.

Cô thoáng vận vẹo thân thể, muốn né tránh những ràng buộc của anh, không ngờ, một giây sau, cô liền rơi vào lồng ngực anh, mặt đập vào lồng ngực đầy mùi thuốc, rõ ràng cô nghe được tiếng tim đập của anh, còn nhanh hơn cô.

Mà cái tư thế này, quá ái muội, ngực cô đè lên ngực của anh, áp sát không có kẽ hở, cô bắt đầu thấy hô hấp khó khăn, tay muốn đẩy anh ra, lại nghe được cổ họng của anh “Hí” một tiếng... Rên rỉ giống như bị đau.

Cô lập tức nghĩ đến trên người anh còn có vết thương, không dám lộn xộn, nhưng cũng không muốn bị anh ôm như vậy, cô chỉ đến thăm anh, muốn chăm sóc anh, nhưng cũng chưa quyết định trở về bên cạnh anh, cuộc sống yên ổn hơn hai năm qua, từng mạnh mẽ oán hận, đều mất đi rất nhiều, ra sức cố động lòng mình, lại xúc động không dậy sóng nổi.

Cô không biết cha mẹ ở dưới biết cô như vậy, có thể trách mắng cô hay không, quả nhiên cô là người đàn bà ích kỷ, từ trước đến nay cô chỉ muốn an ổn.

“Để cho anh ôm một chút, Tĩnh Tri.” Anh than thở, trầm thấp lại cô đơn, tuy chỉ có thể giơ tay phải lên ôm thân thể cô, nhưng cô vẫn không nhúc nhích được, chiếc cằm nhọn của anh nhẹ nhàng cọ xát lên đỉnh đầu của cô, xương cốt của cô đều đau, nhưng cảm giác này lại tốt đến mức không nói nên lời, cô chỉ là một người phụ nữ, cũng hi vọng có người cho cô một cái ôm nóng rực như vậy.

Cảm giác được thân thể của cô dần buông lỏng, bàn tay của anh liền dán sau lưng cô, trượt xuống một đường theo dọc sống lưng, lại dời lên trên, cứ xoa như vậy, như là đang dỗ một đứa con nít trốn nhà đi nhưng bị bắt về vậy.

“Sao anh lại cảm thấy, em còn gầy hơn trước? Không phải nói, có con sẽ mập ra sao, sao em lại khác với người khác vậy?” Mạnh Thiệu Đình cảm giác được cô thuận theo, trong lòng càng mềm mại đứng lên, nói chuyện ôn nhu đến chính mình cũng không nhận ra.

Mặt Tĩnh Tri bị anh ấn vào trong ngực, há miệng, giọng nói vù vù, khác thường làm cho người ta đau lòng.

“Không giống với vừa sinh ra khi đó, buổi tối đều ngủ không ngon, ban ngày tất cả tâm tư cũng đặt trên người anh, cơm cũng ăn không ngon, mập ở chỗ nào? Vừa không có người giúp tôi chăm sóc anh, cái gì tôi cũng tự học, mới nuôi hần lớn thật tốt.”

Cô qua loa nói một câu, thậm chí từ đầu đến cuối miệng cũng bình tĩnh không dao động, giống như nói với anh việc vụn vặt rất nhỏ, nhưng anh lại biết, biết cô khổ bao nhiêu, chảy bao nhiêu nước mắt, cô lại thích khóc, lại luôn giả vờ kiên cường không sao cả, anh đều biết.

Lúc anh lớn lên, Thiệu Hiên sinh ra, bắt quá là một đứa bé ở trong tả lót, người hầu, bảo mẫu chăm sóc trẻ con trước sau có mấy chục người, cho dù như vậy, vẫn là rồi ren túi bụi, càng không nói đến cô, một

người mẹ độc thân không có kinh nghiệm, cô giáo dục Phi Châu rất tốt, ngoan như vậy, còn nhỏ tuổi đã yêu thương mẹ như vậy, mất bao nhiêu tâm tư, anh không dám đi tính toán.

Nhưng Phi Châu không phải con của anh, lúc này anh không dám nói với cô, anh sẽ giúp em chăm sóc bé, từ nay về sau chúng ta ở cùng nhau.

Sao anh dám đây, anh đã từng thay đổi phương pháp muốn giết chết đứa bé này, anh không xác định được cô sẽ còn tin cậy anh.

Hồi lâu sau, anh mới nghe được giọng nói của mình, có chút ngượng ngùng, sợ hãi không xác định.

“Yên tâm, sau này anh sẽ không để cho em khổ nữa.”

Thân thể mềm mại trong ngực hơi cứng ngắc một chút, theo sau, anh cảm thấy lồng ngực của mình ấm áp lên, tâm trạng quỳnh lên, hốt hoảng buông cô ra, giơ tay lên xoa xoa mặt cô, lại chạm đến một mảng ẩm ướt, anh có chút ngỡ ngàng không biết làm sao, tâm lại từng chút từng chút trầm xuống, cô vẫn kháng cự anh, cũng không chịu cho anh cơ hội.

Cô lại mở to hai mắt nhìn anh, một con người trẻ con đen nhánh tựa hồ muốn nhìn thấu cả người anh, anh nghe cô hỏi anh.

“Tại sao phải làm như vậy?”

Anh sửng sốt một chút, lại cười khổ, đến bây giờ, cô còn không hiểu sao? Anh muốn bắt đầu lại một lần nữa với cô, muốn đối xử tốt với cô, muốn chăm sóc cô, muốn bồi thường những tổn thương trước đây anh gây ra cho cô, muốn ở cùng một chỗ với cô.

“Không muốn cho em sống những ngày tháng khổ cực, anh không nỡ.” Anh cười một cái, mặt đẹp như trước tươi cười, mặt hiện lên nếp nhăn khi cười, như một hoa kim châm nho nhỏ, từng chút từng chút càn rỡ tiến vào lòng cô, làm cho cô lại muốn khóc.

“Nhưng hai năm qua, tôi sống rất tốt, mặc dù chăm sóc Phi Châu mệt chết, nhưng tôi rất vui sướng, rất thoải mái, tôi.. Tôi không cần ai chăm sóc...”

Cô cúi đầu, quật cường cắn môi mình, xoắn hai tay mình vào một chỗ, xem như lại bắt đầu cắn móng tay dài.

Cô thật là sống rất tốt, năm năm kia dường thành tật xấu, cô mơ hồ muốn bỏ từng cái từng cái, đây là chứng minh tốt nhất.

Anh thở dài một tiếng, đáy mắt bỗng nhiên nổi lên ý cười xấu xa, ngón tay có nhiều vết chai cần cỗi nhẹ nhàng vuốt cảm cô, sau đó kéo cô lại gần mình.

Tĩnh Tri cảm giác toàn thân đều run run, cô muốn nhắm mắt lại, lại cảm thấy không nên nhắm lại, giống như là khát vọng nụ hôn của anh! Cô mới không muốn anh hôn cô, cô còn chưa có suy nghĩ tốt đâu, không nên để cho anh chiếm tiện nghi.

Hiện có ~ 200 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Nhưng không nhắm mắt lại, cứ nhìn chăm chăm anh như vậy sao? Cô lại cảm thấy không giống tác phong của một người phụ nữ tốt.

Cô nên đẩy anh ta ra, nhưng ánh mắt anh nhìn cô, giống như là muốn ra nước, cô cảm thấy ngực bị đè chặt, cô đã từng ngày đêm mong nhớ, cho rằng vĩnh viễn sẽ không xuất hiện, lại đứng đắn như vậy bày ra trước mặt cô, cô lại cảm thấy hoảng loạn, không thể nhìn nữa, cô sợ cô sẽ không nhận được, nhận không được lại khóc, cô hận anh!

Cô hận anh như vậy! Vì sao không đối xử tốt với cô sớm hơn? Tại sao lại vào lúc này?

“Tĩnh Tri... Em nói, đều là thật?” Ngón tay của anh từng chút từng chút leo lên gương mặt cô, mang theo ôn nhu vô tận.

Người đàn ông như vậy, chỉ cần chịu hạ mình chinh phục một người phụ nữ, cho dù là ni cô, khi anh ta tấn công như vậy bất cứ giá nào cũng động lòng một tình cảm phàm trần đi? Cô tu luyện lâu năm như vậy, mới có thể đứng lên tường đồng vách sắt với anh, nhưng bây giờ, coi như cô đáng giá cao sức kháng cự của mình.

Cô muốn gật đầu, bỗng nhiên ngón tay của anh trượt xuống dưới, thoáng cái đặt trên môi cô, Tĩnh Tri cả kinh xoay mình, trong đầu trống rỗng, cô cứ như vậy ngây ngốc nhìn anh, nhìn anh cười tà mị, xấu xa như vậy.

297. Chương 299: Phần Đại Lễ Thứ Nhất (1)

Chương 299: Phần đại lễ thứ nhất (1)

Editor: May

Thoạt nhìn, khuôn mặt gầy gò của anh lại tuần tú thêm mấy phần. Hôm nay cô mới phát hiện, lông mi của anh lại rất dài. Lúc trán của cô và trán của anh để chung một chỗ, cô thậm chí đã sợ lông mi của anh sẽ chạm vào cô!

Cô khấn trương đến toàn thân đều căng thẳng, nhưng anh vẫn tiếp tục đầu độc cô, giống như là trả thù, muốn ép cô không khống chế được chính mình, mềm nhũn ở trong ngực của anh.

“Là ai nói cho tôi biết, mỗi buổi tối em sẽ len lén khóc hả?” Ngón tay của anh lướt qua trên môi cô, mà trán của anh chống lên trán của cô, thậm chí mũi cao thẳng của anh cũng ép lên cô. Môi của anh dần dần dần xuống, trong giọng nói hàm chứa mật ngọt: “Sau này... em lại khóc vào buổi tối, có tôi cho em mượn vai, không phải sẽ tốt hơn khóc một mình ư?”

Viễn mắt cô bỗng đau xót, nước mắt lại muốn lăn xuống, nhưng may mà anh dùng môi thu lấy, ôm thân thể nhỏ nhỏ của cô vào trong ngực, không chịu buông ra nữa. Trong huyết mạch của cô chỉ còn lại một chút kiên cường, bỗng nhiên lung lay giống như muốn sụp đổ. Nếu bây giờ cô thật sự không phải là Phó Tĩnh Tri, nếu cô thật sự vẫn còn chờ đợi anh ở đó, lúc này cô chắc chắn sẽ hóa thành một bãi nước xuân mềm nhũn ở trong ngực của anh.

Nhưng cô không muốn những thứ chờ đợi buồn cười kia, toàn bộ đều đã hóa thành hư vô ở trong bão tuyết rơi đầy trời, ở trong bệnh viện tràn ngập huyết khí, ở trong vô số đánh chửi và khổ nạn, ở trong lúc Tĩnh Viên tan thành mây khói.

Dù lúc này anh chịu đựng tâm lý lòng cô, an ủi cô, mặc dù cô sẽ có dao động và bị đầu độc mê hoặc, nhưng tầng hàng rào băng lãnh sắc bén bên ngoài trái tim kia vẫn đang phong bế ở nơi đó. Cô có thể tha thứ cho anh, có thể trở về báo thù, nhưng cũng chỉ có những thứ này, cũng chỉ sẽ có những thứ này.

Thời gian không thể quay lại, giống như là thời gian tốt đẹp bình an ở Tĩnh Viên trước kia cũng sẽ vĩnh viễn không khôi phục được như ban đầu, giống như cô

sẽ không còn gặp lại được người cha yêu thương cô, giống như là cô gái nhỏ đã từng yêu thầm một chàng trai mặc tây trang trắng thớm đứng ở trên bục sân khấu trong trường học. Đã trưởng thành rồi, sẽ không quay lại được, giống như là một người phụ nữ yêu hèn mọn chồng mình trong thời gian thắm thoát đó, cô giống như đã chết đi vào một đêm đó.

Cô không chịu quay đầu lại, không phải cô rất thanh cao hoặc là cứng cỏi, chỉ là sau khi đã từng đau đớn, nghị lực của một người tựa hồ học được trốn tránh từ trong tiềm thức, dùng trốn tránh để trốn tránh thống khổ, như là phản xạ có điều kiện khi gặp phải đau đớn. Mà cô.... cô đều muốn chạy trốn tất cả mọi thứ của anh, dù bây giờ trở về, ngoài trái tim nhỏ nhỏ của cô cũng phong bụi gai nghiêm mật, sẽ không cho anh thêm cơ hội tiến vào một lần nữa.

Cô cho là anh sẽ có hành động tiến thêm một bước, không ngờ sau đó anh chỉ hôn môi cô, rồi ôm thân thể nhỏ xinh của cô vào trong ngực. Anh nằm xuống, cô chính là một bộ dáng nửa dựa sát nằm ở trong ngực

của anh, cô yên lặng nuốt nước mắt vào trong bụng. Phó Tĩnh Tri, mày khóc đủ nhiều rồi, không nên tùy tiện rơi nước mắt của mày ra như vậy.

Nếu nước mắt không thể dùng để giải quyết khổ nạn, vậy thì tại sao vẫn luôn luôn không nhận được đỡ mắt trước mặt anh? Tựa hồ lúc đối mặt anh, những thứ ủy khuất kia sẽ tăng gấp bội, yếu đuối cũng sẽ tăng gấp bội, nước mắt cũng giống như theo đó mà tăng gấp bội.

Sắc trời sớm đã ảm đạm, bọn họ cũng không chịu mở miệng đánh vỡ yên tĩnh này. Thẳng đến cuối cùng, bụng của cô vang lên một tiếng ục ục nho nhỏ, anh mới cười kéo cô lên. Mắt khóc mang theo sưng đỏ khiến người thương tiếc, tóc cũng hơi tán loạn, anh đưa tay sửa sang lại cho cô. Lúc lướt qua mái tóc, lại nhìn thấy vết sẹo trên trán cô, một mảnh hồng nhạt bóng loáng nhô ra, vẫn giống như lúc mới lành lại. Mi tâm của anh nhíu chặt hơn, vuốt ve một lần lại một lần, thật lâu sau cũng không có biện pháp tiêu tan.

“Không có việc gì, dù sao cũng có tóc che khuất, sẽ không nhìn thấy.” Tĩnh Tri lấy tay anh ra, vừa ngăn đầu, liền chống lại thương tiếc nồng đậm rõ ràng nơi đáy mắt anh. Nếu cô lại liếc mắt nhìn, sẽ rơi vào đó ngay. Cô xoay mặt sang chỗ khác, sửa sang lại quần áo, trực tiếp rót hai ly nước, một ly cho anh, một ly để chính cô chậm rãi uống

“Có đói bụng không? Tôi gọi cơm?” Anh uống hết nước, buông cái ly, ánh mắt chuyển động theo động tác của cô, cầm lấy điện thoại.

Tĩnh Tri gật gật đầu, có chút ngượng ngùng không biết nên đứng hay là ngồi. Mạnh Thiệu Đình mỉm cười, ánh mắt vẫn dính lấy cô: “Em muốn ăn cái gì?”

Anh ngừng lại một chút, “Trứng cà chua và cà rốt hấp được không?”

Tĩnh Tri đột nhiên xoay mặt qua, mở to hai mắt không dám tin tưởng nhìn anh.

Hiện có ~ 200 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Mà anh lại cười như không cười, con ngươi hẹp dài đều híp lại, giả hoạt như là một con hồ ly.

Tim của cô nhảy thành thạch, chốc lát sau mới nghe được giọng nói yếu ớt của mình vang lên: “Quên đi, anh gọi món mình thích đi, tôi không sao cả.”

“Tôi muốn ăn món đó.” Anh có vài phần cố chấp như trẻ con. Đúng rồi, lúc này anh không mặc tây trang, trên đầu quần băng vải, chân còn đang treo, hơn nữa một bộ dáng biểu tình này quả nhiên là của một đứa bé lớn. Cô oán thầm anh ở trong lòng, nét mặt liền mang theo nụ cười, môi nho nhỏ nhếch lên, mắt như chứa một dòng nước, nhìn khắp người anh đều đang bốc lên ngọn lửa, thật giống như hận chân của mình bị thương không đúng lúc.

“Không phải anh ghét ăn hai món này nhất sao?” Ánh mắt cô nhìn anh sáng lên, hai người nói chuyện giống như là đôi tình nhân trong tình yêu cuồng nhiệt.

Anh ngồi nghiêm chỉnh, nghiêm túc bắt đầu ăn dãy số: “Khẩu vị của tôi thay đổi, đột nhiên thích thôi.”

Tĩnh Tri ồ một tiếng, không để ý tới anh, đi tới mở đèn, sau đó quán rèm cửa sổ lại.

Lại tới thời gian đổi thuốc, y tá gõ cửa tiến vào, Tĩnh Tri có chút ngượng ngùng tránh vào trong gian phòng nhỏ, chỉ khép hờ cửa. Tai chú ý động tĩnh ngoài cửa, âm thanh leng keng lách cách, là cái kẹp va vào khay, lòng của cô run lên một chút, thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng hút khí của anh, trái tim của cô liền co rút lại theo, chân giống như cũng tê dại theo.

Bên ngoài không có động tĩnh, anh thấp giọng gọi cô. Lúc này cô mới đi ra, mặt đỏ như là cô gái nhỏ đọc Quỳnh Dao bị giáo viên bắt được.

“Em qua đây, tôi có đồ cho em, vừa rồi chỉ lo đỡ em, thiếu chút nữa đã quên.” Ánh mắt của anh mang theo kiều diễm, làm cho cô không nhận không được chìm vào trong đó một chút.

Anh cũng không tức giận, tính khí tốt nhường nhịn cô, sau đó hơi có chút cổ sức, xốc một tảng chặn lên, lấy ra một túi giấy dai nho nhỏ đưa tới trong tay của cô.

Tĩnh Tri không hiểu ra sao: “Đây là cái gì?” Cô nhận lấy, giơ giơ lên, không tính là nặng, đoán không ra là cái gì.

“Em tự mở ra xem.” Anh bỗng nhiên có chút không dám nhìn cô, giọng nói cũng run lên.

298. Chương 300: Phần Đại Lễ Thứ Nhất (2)

Chương 300: Phần đại lễ thứ nhất (2)

Editor: May

Tĩnh Tri mở túi ra, liếc nhìn đồ bên trong, mặt bỗng nhiên trắng bệch, động tác trên tay căng thẳng, mắt cô mang vẻ giận dữ trừng anh: “Mạnh Thiệu Đình, anh cho tôi cái này làm cái gì? Rốt cuộc có ý gì?”

Chuyện cho tới bây giờ, anh cũng cho là lúc trước tôi gả cho anh là vì ham muốn tiền của các người sao? Bây giờ lại muốn dùng tiền và nhà trói buộc tôi ở bên cạnh anh?

Anh có biết, tôi nguyện ý đến là xuất phát từ tâm của tôi, nếu tôi muốn rời đi, dù anh cho tôi một ngọn núi vàng thì tôi cũng sẽ không quay đầu lại!

Nhưng càng làm cho cô tức giận, tâm lạnh lại là... đến bây giờ, bấy năm rồi, nhưng anh vẫn không nhìn thấu lòng của cô, anh vẫn không hiểu cô.

Đột nhiên cô cảm giác khí lực toàn thân của mình đều tan hết, khát khao buồn cười này liền biến thành cát thổi tan, sao cô vẫn ngốc như vậy chứ?

“Tôi biết ngay là em lại muốn suy nghĩ lung tung mà.” Mạnh Thiệu Đình thở dài, đưa tay kéo cô. Tĩnh Tri chỉ đứng bất động ở nơi đó, cũng không nhìn anh.

“Em thật sự không muốn ư? Tĩnh Tri, nếu em không nhận giúp tôi, tôi thật phải biến thành một kẻ nghèo rất mỏng tôi. Đến lúc đó, sao tôi còn có thể nuôi em?”

Anh nói vân đạm phong khinh, nhưng cô lại lấy làm kinh hãi, hoài nghi nhìn anh: “Anh đang nói gì vậy?”

Sau đó, lại căn môi cười trào phúng: “Nhị thiếu gia nhà họ Mạnh thành kẻ nghèo rất mỏng tôi? Đây thật là chuyện lừa gạt lớn nhất thiên hạ!”

Anh bị nụ cười của cô đâm bị thương, cho dù anh biết ở trong mắt, trong lòng của cô, mình là kẻ không chịu nổi đến mức nào, nhưng vẫn cảm thấy có chút khó chịu vì cảm giác cô không tín nhiệm anh chút nào.

“Tài sản tôi sở hữu ở bên ngoài đều bị lão già đóng băng, đây là tài sản kiếm được ở bên ngoài với Bắc Thành vào mấy năm nay, hơn phân nửa đều ném vào một vài công trình quan trọng, còn lại cũng không nhiều, nhưng đủ hai người chúng ta dùng. Tôi lo lắng bị lão già điều tra ra, vì thế muốn giao cho em bảo quản.”

Anh che giấu nhún nhún vai, trong giọng nói mang theo mấy phần tự nhiên không sao cả: “Nhưng nếu em cảm thấy tôi gây thêm phiền toái cho em, em có thể cự tuyệt tôi...”

Tĩnh Tri cảm giác cổ họng của mình giống như bị người nắm lấy, cô nói không ra lời, chỉ có thể giật mình nhìn anh. Anh đưa tất cả mọi thứ bây giờ của anh cho cô sao?

Cô không nói lời nào, Mạnh Thiệu Đình dần dần cảm thấy tâm chìm vào đáy cốc. Đúng, anh là có tư tâm, anh muốn chuyển tài sản này ra ngoài, nhưng anh càng muốn đưa tất cả của anh cho cô. Giống như cha luôn là người máu lạnh, nhưng không nghĩ tới ông sẽ đưa thân thể và tánh mạng gia đình của mình cho một người phụ nữ, giống như là chính anh cũng chưa từng nghĩ đến, anh sẽ vì cô mà làm ra chuyện như vậy.

Tĩnh Tri mở túi ra, cô nhìn mấy tấm thẻ, còn có một vài quyển sổ tiết kiệm, sau đó là mấy tờ giấy bất động sản, con số không coi là nhỏ. Nhưng cô không phải là chưa thấy qua chuyện đời, trong lòng đã biết, so với

Mạnh thì, đây chỉ như là muối bỏ biển. Nếu không phải như thế, sao sẽ có người suy nghĩ đến nhón đầu để đoạt lấy vị trí kia?

“Anh không sợ tôi cầm mấy thứ này chạy trốn không có tin tức gì ư?” Con người đen nhánh của Tĩnh Tri hơi chuyển, mang theo ý cười xinh đẹp hiếm có.

Anh nhướn mày, con người xinh đẹp hơi nheo lại, ở trong đó giống như chảy xuôi một ít cứng chiều nói không nên lời. Trong phòng bỗng nhiên rất yên tĩnh, mà anh cứ cười nhìn cô như vậy, nhìn đến khi cô không nhận được, không ngừng rung động lông mi mấy cái, khóe môi lại hơi vênh lên như đang tức giận.

“Được, em lấy đi, không sao cả. Nhưng nếu đổi là người khác làm, tôi không thể không vịn gãy chân người đó, vì tài sản tính mạng của Mạnh Thiệu Đình đều ở đây cả!”

Anh nói thoải mái và tùy ý, vẻ mặt chẳng hề để ý, nhưng trong ngực Tĩnh Tri lại ê ẩm căng trướng, có chút khó chịu không hiểu. Anh không nên đối tốt với cô như vậy... không phòng bị chút nào, lại còn tín nhiệm như thế.

Hiện có ~ 200 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

“Anh lại nói gạt tôi, anh nghĩ rằng tôi vẫn là đứa bé ba tuổi sao? Đây sẽ là tất cả tài sản của anh ư?” Tĩnh Tri nâng lông mày lên, một đôi tay siết chặt túi giấy kia đến trắng bệch, giống như sợ nó đột nhiên không cánh mà bay.

Anh nhìn biểu tình có chút đáng yêu của cô, môi mỏng không nhận được bĩu một cái, nâng lên một nụ cười nhợt nhạt, mà con người đen nhánh lại giống như càng phát ra ánh sáng đen nhánh, nhưng lại dùng miệng nói những lời có chút buồn bã: “Thực sự chỉ có những thứ này, nhưng sau này thì chưa chắc, không nói chính xác được đâu.”

Tĩnh Tri nhẹ nhàng gạt đầu, bỗng nhiên nắm túi giấy da xoay người sang chỗ khác, chạy đến sô pha, mở túi xách của mình ra, bỏ túi giấy da vào, kéo dây khóa lên, rồi giống như có chút lo lắng, vỗ thêm mấy cái, nhưng trái tim vẫn lo sợ: “Không bằng, tôi gửi những thứ này ở ngân hàng nha?”

Mạnh Thiệu Đình hơi trầm ngâm: “Cũng được, dùng tên của em gửi đi.”

Tĩnh Tri hơi run sợ một chút, muốn nói gì đó, nhưng lại không nói ra miệng được.

Cô im lặng, anh cũng không biết nói cái gì cho phải, tựa như có muôn vàn lời ôn nhu muốn nói với cô, nhưng tới cuối cùng, những lời đó giống như quán quanh trong lồng ngực vô số vòng, khiến trong lòng sưng ê ẩm, không nói được một chữ.

Tiếng gõ cửa đúng lúc vang lên, Tĩnh Tri khẽ thở phào nhẹ nhõm: “Tôi đi mở cửa, có lẽ là đưa cơm tới.”

Mạnh Thiệu Đình hơi gạt đầu, nhìn cô đi tới cạnh cửa, kéo cửa phòng ra.

Tiến vào cũng không phải người đưa cơm.

299. Chương 301: Có Tôi Ở Đây, Đừng Sợ.

Chương 301: Có tôi ở đây, đừng sợ.

Editor: May

Sau khi Tĩnh Tri sững sờ trong chốc lát, khẽ cười một tiếng, chợt xoay người sang chỗ khác, trực tiếp đi tới trước giường, ngồi xuống ghế bên tay anh. Nét mặt của cô trầm tĩnh như nước, nhưng lại giống như mang theo gợn sóng ở dưới sự yên lặng kia.

Sắc mặt Mạnh Thiệu Đình cũng âm trầm xuống, đứng ngoài cửa là cha mẹ của anh, còn có người vợ anh cưới hồi đang hoàng.

“Cha, mẹ, đã trễ thế này, sao hai người còn tới?”

Sắc mặt Mạnh Chấn Tông tối tăm dọa người, vào giây phút mở cửa kia, ánh mắt của ông liền dừng ở trên người Tĩnh Tri, đến bây giờ mắt của ông cũng vẫn nhìn cô không nháy.

Nhưng ánh mắt kia không phải chán ghét và tức giận như thường ngày, chỉ mang theo vô số bi thương và mệt mỏi nói không hết.

Ông thật sự già rồi, đứa con trai này không bao giờ còn là đồ chơi bị ông chèn ép đến sít sao ở trong lòng bàn tay nữa. Cánh chim của nó đã sớm cứng cáp, có thể bay đến tận trời rồi, nhưng đây cũng chỉ là chuyện sớm muộn, ông đã sớm không cách nào không chế nó hoàn toàn.

Bà Mạnh lại thiếu kiên nhẫn, đẩy cửa đã mở một nửa ra, đưa tay kéo Mạn Quân bình bịch đi tới, trực tiếp nhằm phía bên giường, lại giận dữ nở nụ cười. Bà ta giống như tới rất vội vàng, không có quần chỉnh mình ra sao, quần áo cũng là đồ thường mặc, cũng không có trang điểm, biểu lộ ra chút vẻ già nua. Tĩnh Tri ngẩng đầu lên, ở dưới ánh đèn nhìn thấy bà Mạnh như vậy, đáy lòng lại rầu rĩ một trận.

Lúc trước mẹ vì bị cuộc sống giày vò nên mới trở nên già nua, nhưng bà Mạnh luôn luôn sống an nhàn sung sướng, sao lại biến thành như bây giờ?

Thậm chí, lúc trước luôn luôn giữ mái tóc mềm mại và tinh xảo ở trước mặt người khác, nhưng lúc này thoạt nhìn lại giống như mất nước, mà tóc mai ở hai bên cũng mơ hồ có sương trắng.

Đáy lòng Tĩnh Tri âm thầm than thở một tiếng, lại có cảm xúc một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.

Tuổi thanh xuân của cô, cũng đã mất.

“Ta tới làm gì? Ta đến xem đứa con trai ta thương yêu, khổ cực nuôi lớn đang đâm trái tim của ta như thế nào!”

Thân thể bà Mạnh giống như không tốt, nói xong một câu nói kia, liền che ngực thở dốc từng ngụm. Mạn Quân cuống quýt đỡ bà ngồi xuống, lại ôn nhu nói gì đó, giúp bà vỗ lưng thuận khí. Một lát sau, bà ta mới hồi phục lại một chút, nhưng tinh thần vẫn không ổn định.

Tĩnh Tri lén nhìn thấy, dù Mạnh Thiệu Đình chưa mở miệng tỏ vẻ gì, nhưng mi tâm rõ ràng nhíu lại, trong ánh mắt cũng tràn đầy quan tâm và lo lắng.

Cô không nhịn được cười lạnh một tiếng ở trong lòng, mặc kệ thế nào, đây cũng là cha mẹ của anh. Cha mẹ đã sinh ra anh, nuôi dưỡng anh, dù anh chịu náo loạn với cha mẹ vì cô, chịu chống đối cha mẹ vì cô, nhưng vào giây phút quan trọng, cô dám khẳng định, anh vẫn sẽ vứt bỏ cô.

“Mẹ, lời này của mẹ là có ý gì...”

“Ta có ý gì? Thiệu Đình, không phải mẹ nói con, bây giờ con đã có vợ, con đã kết hôn, có gia đình có vợ rồi thì không thể lại làm càn ở bên ngoài. Con ở cùng một chỗ với người phụ nữ lăng lơ không đứng đắn, con đặt Mạn Quân ở nơi nào?”

Bà Mạnh tận tình khuyên bảo, buổi nói chuyện này rõ ràng làm cho Mạn Quân xúc động, cô ta hàm chứa giận dữ và oán hận liếc mắt nhìn Mạnh Thiệu Đình

một cái, cúi đầu xuống, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ ra một nụ cười khổ: “Mẹ, mẹ đừng nóng giận, thân thể quan trọng.”

Bà Mạnh nghe xong lời này, hiển nhiên rất hài lòng, vui mừng vỗ vỗ tay Mạn Quân: “Con là đứa bé ngoan, là nhà họ Mạnh chúng ta mắc nợ con.”

Nước mắt Mạn Quân đúng lúc rơi xuống, nhưng cô ta vẫn miễn cưỡng cười lên: “Mẹ, con không ủy khuất, mẹ và cha đều đối xử với con rất tốt, Thiệu Đình... anh ấy cũng rất tốt với con, con không ủy khuất...”

“Chuyện cho tới bây giờ, nó đã đối xử như vậy với con, nhưng con lại vẫn nói chuyện dùm nó sao! Đứa bé ngoan, con yên tâm, ngày nào ta còn ở đây, những thứ phụ nữ không đứng đắn bên ngoài này, ai cũng đừng mơ tưởng bước vào cửa!”

Bà ta nói xong, nắm lấy tay Mạn Quân, ánh mắt lại hàm chứa cừu hận mãnh liệt, dán ở trên mặt Tĩnh Tri.

“Mẹ, mẹ nói chuyện chú ý một chút.” Mạnh Thiệu Đình bỗng nhiên mở miệng. Mặc dù giọng nói của anh không cao, nhưng lại mang theo một cỗ khí thế khiếp người. Mạn Quân sững sốt, xoay mình run lên một cái, nhin không được ngược mắt nhìn sang, ánh mắt kia dập dờn gợn sóng, thống khổ nói không nên lời, “Thiệu Đình, thân thể mẹ không tốt, anh đừng chọc mẹ tức giận...”

“Cô đã biết thân thể mẹ không tốt, cần gì phải đi về lăm mồm? Mạn Quân, tôi tự hỏi luôn luôn đối xử với cô đầy đủ lễ nghi, tốt nhất cô không nên được một tắc lại muốn tiến một thước.”

Mạnh Thiệu Đình nói đến đây, liền thu hồi ánh mắt âm độc ở trên mặt Mạn Quân về, không liếc nhìn cô ta thêm một cái. Anh chỉ đưa tay cầm tay Tĩnh Tri, cảm giác được tay nhỏ bé của cô lạnh lẽo, run lấy bấy trong bàn tay của anh. Trái tim của anh tràn ngập ra dịu dàng vô tận, nhin không được thấp giọng nói bên tai cô: “Tĩnh Tri, có tôi ở đây, đừng sợ.”

Hiện có ~ 200 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

Tĩnh Tri vẫn chưa mở miệng, cô chỉ cúi đầu, gắt gao cắn chặt răng. Khuất nhục này so với năm đó, thật sự không coi vào đâu, cô có thể nhin.

“Thiệu Đình, anh và em là vợ chồng, nếu quan hệ giữa chúng ta vẫn còn có một tờ giấy pháp luật trói buộc, vậy thì anh không thể đối với em như vậy. Thường ngày anh gạt em làm cái gì, em cũng có thể nhẫn, nhưng nếu anh muốn mang Phó Tĩnh Tri đến bên người... Thiệu Đình, cục tức này, anh muốn em nhin xuống như thế nào?”

Mạn Quân than thở khóc lóc, khóc nói xong những lời này liền che mặt khóc nức nở, xoay người sang chỗ khác.

Tiếng khóc Mạn Quân rất thê lương, ở trong đó nồng đậm bi thương và tuyệt vọng, rất dễ khiến lòng Tĩnh Tri xúc động. Cô còn nhớ, lúc cô và Mạnh Thiệu Đình ly hôn, cô thấy Thẩm Mạn Quân đứng ở bên cạnh Mạnh Thiệu Đình. Bộ dáng ân ái của bọn họ lúc đó, trong lòng cô là tư vị như thế nào, chuyện đó còn khó chịu hơn cả việc lấy dao khoét lòng của cô, cô đau đến gần như sắp chết!

“Thiệu Đình! Con còn muốn hồ nháo như vậy tới khi nào? Có người vợ hiền lương thực đức như Mạn Quân mà con còn không hài lòng, cứ cố muốn kéo mùi hôi thối vào trong nhà, rốt cuộc con còn để người cha như ta vào trong mắt không?”

Mạnh Chấn Tông vẫn luôn trầm mặc, cuối cùng đáy lòng than thở một tiếng, có chút mệt mỏi nhưng vẫn tràn đầy trung khí mở miệng.

300. Chương 302: Đều Do Một Mình Con Gánh Chịu.

Chương 302: Đều do một mình con gánh chịu.

Editor: May

“Cha, hiện tại con chỉ là một phế vật nằm ở trên giường, công ty có anh cả xử lý, cha không cần phí tâm, cũng không cần nghĩ đến con làm gì, cần gì đến bây giờ mà vẫn muốn ép buộc? Các người vẫn luôn miệng nói Tĩnh Tri chỗ này không tốt chỗ kia không tốt, dù cô ấy thật sự không tốt, nhưng hiện tại con thích cô ấy, con chính là muốn giữ cô ấy ở bên cạnh con. Về phần Mạn Quân, nếu con đã cô phụ cô ta, cũng chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi.”

“Hồ nháo!” Mạnh Chấn Tông bị lời nói không sao cả của anh chọc tức, xông tới một bước, muốn đánh một cái tát xuống. Vốn Tĩnh Tri vẫn yên lặng, hai tròng mắt bỗng nhú chặt, cô còn chưa kịp phản ứng, bản thân đã đứng lên, lập tức đẩy bàn tay đang giơ lên cao của Mạnh Chấn Tông ra.

“Tĩnh Tri? !” Mạnh Thiệu Đình thấy cô như vậy, không khỏi vừa vui vừa sợ. Vui chính là cô không đành lòng thấy anh chịu đòn nên ra tay cứu giúp, sợ lại là cô có thể chọc giận cha hay không? Ngược lại rắc rối nhiều phiền phức hơn!

“Phó tiểu thư, đây là chuyện của nhà họ Mạnh chúng tôi, không cần người ngoài như cô đến nhúng tay!” Mạnh Chấn Tông tức giận, sắc mặt có chút tái xanh, mà bà Mạnh cũng không nhìn được liền xông tới, lập tức đẩy Tĩnh Tri lảo đảo một chút, chỉ chớp mũi cô, mở miệng mắng: “Cô - đồ hồ ly tinh này, cô và mẹ cô đều không biết xấu hổ. Thiệu Đình đã kết hôn, cô còn phá hư gia đình của nó, một cho nhà họ Phó các người còn tự xưng là dòng dõi thư hương, Phó Chính Tắc chính là dạy dỗ con gái như vậy sao? À, dạy dỗ con gái chuyên đi làm tiểu tam, bà hai?”

Khuôn mặt Tĩnh Tri không bình tĩnh nổi nữa, cô chậm rãi vịn bàn đứng lại, ánh mắt sắc bén, giống như sẽ xuyên thấu lòng người.

Mạnh Thiệu Đình lo lắng nhìn cô, nhưng lại không thể nói chỉ trích mẹ của mình. Trong lúc nhất thời, lòng như lửa đốt, thấy Mạn Quân đứng ngơ ngác ở một bên, không khỏi thầm hận cô ta thêm mấy phần.

“Bà Mạnh, xin bà nói chuyện tôn trọng một chút, đừng quên cái chết của cha mẹ tôi, hơn phân nửa công lao đều do cái miệng của bà ban tặng.”

Cô nói rất chậm, từng câu từng chữ, chuyên chú nhìn nét mặt của bà ta.

Thần sắc bà Mạnh quả nhiên đại biến, cả người đều lung lay sắp đổ, người không làm chuyện đuối lý, tự nhiên không sợ quỷ gỗ cửa.

Tuy bà giả vờ trấn định, luôn luôn dong dạc không chịu thừa nhận sai lầm của mình, nhưng những sự thật này giống như là dấu vết khắc cốt ghi xương, dù xóa như thế nào cũng không được. Cô nói rất đúng, hai người nhà họ Phó chết, không thoát được quan hệ với bà!

Thế nhưng, không thoát được thì như thế nào? Nếu thời gian có thể quay ngược, nếu tất cả có thể quay ngược, bà cũng sẽ làm như vậy! Vì con trai bà yêu nhất, vì tiền đồ con trai, bà không quan tâm, gặp thần sát thần, gặp phật trăm phật!

Tĩnh Tri thấy thần sắc bà ta đầu tiên là hốt hoảng, lát sau lại dần dần cắn khớp hàm, giống như trấn định lại, tâm trạng Tĩnh Tri càng lạnh lẽo. Đã bảy năm, thời gian bảy năm, cô vẫn chưa từng nhìn thấy một chút ân hận ở trong mắt bà Mạnh, hai người thân của Phó Tĩnh Tri cô nên chết oan như vậy sao?

“Lời nói này của Phó tiểu thư khiến tôi không hiểu, năm đó Phó tiên sinh đi về cõi tiên, bác sĩ đã nói, cha cô là đột nhiên phát bệnh nên chết đi, cái đó có quan hệ gì với tôi? Nếu nói là chịu kích thích, cũng nên là hành động không đúng của con gái kích thích cha cô đến chết chứ! Nếu cô không làm chuyện tốt đó, sao Thiệu Đình sẽ ly hôn với cô? Nếu cô không làm chuyện mất mặt đó, sao cha cô có thể chết được? Phó tiểu thư, nước bắn không thể đều hắt lên đầu nhà họ Mạnh chúng tôi như thế, lúc trước nhà họ Phó các người sa sút, đến tiền an táng cha cô cũng không có, vẫn là nhà họ Mạnh chúng tôi cho tiền, nói vậy thì nhà họ Mạnh chúng tôi nên là ân nhân của các người mới đúng...”

Bà Mạnh càng nói càng kích động. Đúng vậy, Phó Chính Tắc chết có quan hệ gì với bà đâu? Là chính ông ta vô dụng, nghe mấy câu liền tức giận chịu không nổi, quan trọng hơn là con gái của ông ta không tốt, làm ra chuyện vô liêm sỉ, có

quan hệ gì với bà? Từ cổ chí kim, còn chưa thấy pháp luật quy định tức chết người còn phải đền mạng!

Bà nghĩ tới đây, lập tức đặt xuống tảng đá lớn trong lòng, đến một chút sợ hãi kia cũng không còn sót lại chút gì, nét mặt còn có chút dương dương đắc ý. Người phụ nữ này lại trở về, chắc là ở bên ngoài trôi qua quá nghèo túng, lão tam cũng không cần cô ta, nên lại bắt đầu đánh chủ ý lên Thiệu Đình!

Tĩnh Tri nghe những lời này của bà ta, lại tức giận đến sắc mặt tuyết trắng, ngực thở gấp gấp. Trên đời này lại là có loại người đổi trắng thay đen như vậy, bà ta nói như thế, chẳng lẽ lương tâm bà ta sẽ không bắt an ư?

“Chuyện cho tới bây giờ, mẹ còn có thể nói ra lời như vậy, ngay cả người làm con trai như con đây cũng cảm thấy khinh thường. Mẹ không chịu nhận sai, mẹ không có áy náy, con không thể điều khiển suy nghĩ của mẹ, thế nhưng hôm nay con cũng có lời muốn nói.”

Mạnh Thiệu Đình bỗng nhiên mở miệng, phá vỡ yên tĩnh đáng sợ này. Anh nhìn về mặt Tĩnh Tri, biết trong lòng cô chắc chắn vô cùng khổ sở. Nếu không phải hôm nay tự mình thấy, anh còn không ngờ tới người mẹ

mình luôn luôn kính trọng lại thật sự là loại người chẳng phân biệt được thị phi, đảo lộn trắng đen.

“Thiệu Đình, con đừng bị hoa ngôn xảo ngữ của cô ta lừa gạt, người phụ nữ này hoàn toàn không phải thật lòng với con, cô ta quyến rũ lão tam không được, mới đến đánh chủ ý lên con...”

Hiện có ~ 200 chương đã được dịch :) nếu ai muốn mua giá rẻ ủng hộ dịch giả thì gửi gmail : tt-tukidmh@gmail.com nhé

“Đừng nói nữa!” Mạnh Thiệu Đình bỗng nhiên giận dữ quát một tiếng, anh đưa tay lên, kéo Tĩnh Tri qua, cường ngạnh nhấc cô ngồi xuống, ôm cả người cô vào trong ngực. Thân thể cô buộc chặt giống như là một tảng đá lạnh như băng, cô nhỏ bé như vậy, không nên chịu đựng những thứ này. Đây đều là lỗi lầm của anh, là năm đó anh có mắt không trông, là năm đó anh khinh thường phụ lòng, nên mới có tất cả như hôm nay.

“Các người không nhận chuyện này, con nhận thay các người.” Mạnh Thiệu Đình hít sâu một hơi, bàn tay dán ở phía sau lưng Tĩnh Tri, nhẹ nhàng vỗ từng cái:

“Chuyện nhà họ Phó, dựng lên tất cả đều là vì con, là con có lỗi với cha mẹ vợ, là con có lỗi với Tĩnh Tri, tất cả sai lầm liên đều sẽ do một mình con gánh chịu!”

Anh nói đến đây, bỗng nhiên dừng lại, cúi đầu nhìn Tĩnh Tri. Lại thấy mắt to của cô rưng rưng, cũng đang ngơ ngẩn nhìn anh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-giam-doc-hang-ty-cuop-lai-vo-truoc-da-sinh-con>